

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

EDGAR SAWTELLE

'NİN
ÖYKÜSÜ

ROMAN

DAVID WROBLEWSKI

Doğuştan dilsiz olan Edgar Sawtelle yalnızca işaret dili ile konuşabilmektedir. Kuzey Wisconsin'deki çiftliklerinde ailesi ile birlikte yaşamaktadır. Sawtelle ailesi nesillerdir köpek yetiştirmektedir. Bu köpekler Edgar'ın en iyi dostlarıdır. Ancak Edgar'ın amcası Claude'un çiftliğe dönmesiyle birlikte Sawtelle ailesinin bir zamanlar huzur dolu olan evi bir karmaşa ortamına dönüşecektir. Edgar'ın babası aniden ölür, Claude kendisini çiftliğe kabul ettirir ve annesinin sevgisini kazanır.

Keder ve şaşkınlık içindeki Edgar babasının ölümünde Claude'un parmağının olduğunu kanıtlamaya çalışır fakat onun planı geri teper. Edgar çiftliğinin ötesindeki vahşi araziye kaçmaya zorlanır ve burada onu takip eden üç köpeği ile hayatta kalma mücadelesi verecektir. Ancak asıl yapması gereken babasının katili ile yüzleşmek ve gerçekleri açığa çıkarmaktır.

David Wroblewski usta bir öykü anlatıcısıdır ve nefes kesen sahneler betimlemektedir. Ormanların betimlenmesi, mevsimlerin anlatımı, sembolik bir Amerikan ahır tasviri, yağın yağmurda oluşan görüntüler eşliğinde bir aile öyküsü içtenlikli bir şekilde anlatılmaktadır. Onun dilin sınırlarını zorlayan tarzı etkileyici bir modern klasik yapıtı ortaya çıkarmıştır.

**EDGAR
SAWTELLE’NİN
ÖYKÜSÜ**

Pegasus Yayınları: 174

Bestseller Roman: 26

EDGAR SAWTELLE'NİN ÖYKÜSÜ

DAVID WROBLEWSKI

Özgün Adı: THE STORY OF EDGAR SAWTELLE

Yayın Yönetmeni: İbrahim Şener

Editör: Özkan Özdem

Bilgisayar Uygulama: Meral Gök

Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası

Maltepe Mah. Litros Yolu, Fatih Sanayi Sit.

No:12/204-232 Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Şubat 2009

ISBN: 978-605-5943-62-2

© PEGASUS YAYINLARI

Türkçe yayın hakkı Onk Telif Ajansı

aracılığıyla alınmıştır. (© Ecco Books)

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın

hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

DAVID WROBLEWSKI

EDGAR
SAWTELLE'NİN
ÖYKÜSÜ

İngilizce'den Çeviren:

ENVER GÜNSEL

PEGASUS YAYINLARI

Arthur ve Ann Wroblewski için

Birçok gücü ile başlangıçta çeşitli şekillerde ya da sadece bir tek şekilde soluk verilen bu yeni yaşam görüşünde büyüklük vardır ve öyle ki, bu gezegen sabit bir yerçekimi yasasına göre dönmeye başlamış, çok basit bir başlangıçtan çok güzel ve harika şekiller ortaya çıkmıştır.

— CHARLES DARWIN, *Türlerin Kökeni*

Önsöz

Pusan, Güney Kore, 1952

Hava karardıktan sonra yağmur başladı ama o zaten gitmeye karar vermişti ve yağmur da haftalardır yağıyordu. Dok yakınında onu taşımak için yanına gelmek isteyen el arabacılarını geri gönderdi, kendisine verilen yol tarifine göre deniz üssünden uzaklaştı. Kweng Li Pazaryerindeki kalabalığı, kafesler içinde tavuk, horoz, kutular içinde domuz kellesi, haşlanmış, kızarmış balık satan satıcıları geçti. Bir süre sonra Woes Köprüsü üzerinde tanıdığı son işaret olan Tong Gang'ı geride bıraktı.

Barlar sokağında, çatılarda sallanan renkli flamaların altında, yerde birikmiş sular kırmızı ve yeşil renklerde parlıyordu. Etrafta başka asker ya da inzibat görünmüyordu, etrafına bakınarak ve bir kaplumbağa ve iki yılan resminden ibaret olan bir işareti arayarak bir süre yürüdü. Sokakların sonu gelmiyordu, öyle bir işaret göremedi ve bir süre sonra yağmur çiselemesi sise dönüştü. Ama o yürümeye devam etti, birkaç kez sağa ve sola döndü ve sonra kaybolduğunu anladı. Aramaktan vazgeçtiğinde vakit gece yarısını geçmişti. Geldiği yoldan geriye döndü, daha önce iki kez geçtiği bir sokaktan yine geçti ve sonunda bir barın köşesinde küçük ve sarı işareti gördü. Pak'ın söylediği gibi, yılanlardan biri kaplumbağanın kuyruğunu ısırarak için geriye doğru kıvrılmıştı. Ona söylediklerine göre işaretin karşısında dar bir sokak olmalıydı ve çok geçmeden limana doğru inen ve üzerinde ışıklı pencereler olan dar sokağı da gördü. Sokağa girip biraz yürüdü ve kapısının kırmızı bir sene olan, şifalı bitkiler

satan dükkânın önünde durdu. Başını kaldırıp evlerin çatılarına ve gökyüzündeki bulutlara baktı. Eski bir hamamın penceresinden bir kadınla bir erkeğin kahkahaları duyuldu. Sonra Doris Day'ın bir plağından yükselen şarkıyı dinledi bir süre.

*Yine vahşileştim, baştan çıktım işte,
Sırıtan, sızlayan çocuk oldum yine.
Cadılaştım, rahatsızım ve şaşkınım*

Dar sokak biraz ilerde sağa kıvrıldı. Köşeyi dönünce siyah tellerle sarılmış koyu kırmızı camdan feneri gördü, içinde yanan alev hafifçe titriyor ve gölgeler hareket ediyordu. Kapının üzerinde dar bir çıkıntı vardı. Yukarda, hafif ışıklı odanın perdesinde, içinde hayvanlar olan yelkenli bir nehir teknesi resmi vardı. Kabanının yakasını kaldırdı, sokakta sağa sola bakındıktan sonra kapıyı hafifçe vurdu, sanki hava soğukmuş ve üşümüş gibi hafifçe tepindi.

Kapı açıldı ve üzerinde pamuk pantolon ve kaba bir gömlekle yelek olan yaşlı bir adam durup dikkatle baktı ona. Yanuk tenli yüzü iyice kırıışmıştı. Karşı duvarda asılmış çeşitli bitki kökleri sanki rüzgâr yemiş gibi hafifçe dalgalandılar.

Kapıyı çalan adam yaşlı adama, "Pak senin iyi İngilizce konuştuğunu söyledi," dedi.

"Biraz konuşurum. Alçak sesle konuş."

Yaşlı adam dışarıya çıkıp kapıyı arkasından biraz çekti. Yağmur yine başladı, zaten bu ülkede yağmur her zaman yağıyordu ve insanın sokakta dolaşırken kuru kalması adeta bir mucize olurdu.

Yaşlı adam, yeni gelene, "İlaç var mı?" diye sordu. "Ödeyecek param var."

"Ben para istemiyorum, Pak sana söyledi bunu, değil mi?"

Yaşlı adam içini çekti ve başını iki yana salladı. "Bu konuda konuşmak yasaktır. Sen ne istiyorsun peki?"

Yeşil kabanlı adamın biraz gerisinde uçayağıyla topallayarak yürüyen bir köpek göründü ve durup iki adama baktı.

Kabanlı adam, "Farelerle uğraştığımızı düşün," dedi. "Berbat fareler."

"Donanmanız fareleri kolayca öldürür. En fakir kaptanlar bile bunu çok kolay yaparlar. Arsenik kullanın."

"Hayır -şey- biz bir yöntem arıyoruz. Pak'ın söylediği gibi, etkisini hemen gösterecek bir yöntem olmalı bu. İlacı alan farede baş ve karın ağrısı olmamalı, diğerleri onun uykusunda öldüğünü sanmalı."

"Yani Tanrı onu aniden almış gibi, öyle mi?"

"Tamamen öyle. Diğer fareler ölene olağandışı bir şey olduğunu asla düşünmemeliler."

Yaşlı adam başını salladı ve "Bunu pek çok insan ister," dedi. "Böyle bir şey varsa, buna sahip olan insan neredeyse Tanrı kadar güçlü sayılır."

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Hayatı Tanrı verir ve alır, öyle değil mi? İnsanı aniden öldüren kişi de yarı Tanrı sayılabilir."

"Hayır, öldürme gücü hepimizde vardır. Sadece yöntemler farklıdır."

Şifalı otlar satan ihtiyar, "Yöntem Tanrı emri gibi görünürse o zaman her şey değişir tabii," dedi. "Böyle şeyler farklıdır ve bunlar acı ve ani olur. Ama biz toplum olarak barış içinde yaşarız."

İhtiyar bunu söyledikten sonra köpeği gösterdi ve "Senin mi bu hayvan?" diye sordu.

"Hayır, hiç görmedim onu."

Şifalı ot satıcısı dükkâna girdi ve kapıyı açık bıraktı. Dük-kânda, duvarda asılı şifalı otlar ve köklerden başka raflarda ilaç dolu sürahiler ve geyik boynuzu parçaları vardı. Adam bir ara gözden kayboldu ve geri geldiğinde, bir elinde bir çorba kâsesi, diğerinde de küçük bir kamış kutu vardı. Eğildi ve kâseyi kapı-

ya, parke taşının üstüne bıraktı, sonra kamış kutudan parfüm şişesine benzer bir şişe çıkardı. Şişenin ağzı mantar ve mumla kapatılmıştı, içinde yağlı gibi duran ve suya benzer bir sıvı vardı. Yaşlı adam şişenin ağzındaki mumu ve mantarı çıkarıp, ucu sivriltilmiş bir kamışı şişedeki sıvıya batırdı. Kamışı alıp sokağa çıktı ve ıslık çalarak üçayaklı köpeği çağırdı. Köpek sekerek ve kuyruğunu sallayarak geldi ve kâsenin içindeki yağlı diliyle alıp yemeğe başladı.

Dükkâna gelen adam, "Buna gerek yok," dedi.

Şifalı ot satıcısı, "O zaman bunun etkisini nasıl bileceksin?" diye sordu. Kamışı tutan elini biraz havaya kaldırdı ve sonra ani bir hareketle sivri ucu köpeğin boynuna sapladı. Hayvan önce hiçbir şey hissetmedi.

"Buna gerek olmadığını söyledim, Tanrı aşkına!"

Şifalı ot satıcısı ihtiyar ona cevap bile vermedi. Bir süre yağmurun ve rüzgârın sesini dinlediler.

Köpek düşüp hareketsiz kalınca yaşlı adam şişenin mantarını kapadı ve müşteri olarak gelen adam o zaman şişenin boynundaki küçük yeşil şeridi ve onun üstündeki siyah Hangul harflerini gördü. Adam Hangul yazısını asla okuyamazdı ama buna zaten gerek yoktu, orada ne yazdığını biliyordu o.

Satıcı ihtiyar ağzını sıkıca kapadığı küçük şişeyi kamış kutuya koydu, ucu sivri kamışı karanlık bir çukura attı, kâseyi de tekmeleyip yağmur kanalına gönderdi. Kâsenin parçaları çukurda kayboldu.

"Bu kâseden kimse bir şey yememeli, tehlikeli bir kap bu. Yok edilmesi gerekir onun."

"Evet."

"Bu gece ellerimi küllü suda iyice yıkamam gerekiyor. Anlıyorsun beni, değil mi?"

Müşteri cebinden bir tüp çıkardı ve "Burada penisilin var," dedi. "Ama bu da garantili bir tedavi sayılmaz."

Yaşlı dükkâncı tüpü alıp ışığa kaldırarak hafifçe salladı ve "Fazla bir şey yok burada," dedi.

“Dört saatte bir, bir tane hap alınır. Torunun bu haplar bitmeden iyileşse bile yine de hepsini yutmalı. Anlıyorsun beni, değil mi?”

Yaşlı adam başını salladı.

“Garanti yok ama unutma.”

“İşe yarayacaktır, ben şansa pek inanmam. Sanırım burada bir hayata karşı başka bir hayatı kullanıyoruz.”

Satıcı ihtiyar kamış kutuyu ona uzattı. Müşteri hafifçe titreyen eliyle küçük kutuyu aldı ve yeşil kabanının cebine dikkatle koydu. Yaşlı adama veda bile etmedi, geriye döndü ve hâlâ Doris Day müziğinin duyulduğu eve doğru yürüdü. Bir süre sonra, yapmaması gerektiğini bildiği halde kendini tutamadı, elini yan cebine attı ve parmağıyla kamış kutuyu yokladı.

Barlar sokağına geldiği zaman bir ara durup neon ışıklarına, sonra da omzunun üstünden geriye doğru baktı. Oldukça uzakta, şifalı otlar satıcısı yaşlı adam yağmur altında, kapı önünde durmuş, onun arkasından bakıyordu. Sonra ölen köpeği arka bacaklarından tuttu ve bir yere doğru sürüklemeye başladı.

Kısım I

FORTE'NİN ÇOCUKLARI

Bir Avuç Yaprak

EDGAR'IN KAPRİSLİ BİR ADAM olarak doğmuş olan dedesi toprakları ve üzerindeki mülkleri, 1919 yılında Shultz adında ve hiç tanımadığı bir adamdan satın almıştı. Shultz da beş yıl kadar önce bir kütük kızağından düşen kütüklerin altında kalıp ezilmekten kurtulmuş ve korkup ekipten ayrılmıştı. Schultz'un bir dakika önce durduğu yere yuvarlanan yirmi ton ağırlığında Akçaağaç kütükleri, oradaki bir ormancığı ezip öldürmüştü. Schultz ölen adamı oradan alıp götürürlerken Melten'in kuzey ve batısında gördüğü güzel ve ucuz arazileri hatırladı. O toprakları satın aldıktan sonra arazisindeki bir tepenin yamacına bir ev ve bir ahır yaptırdı. Sonra iki atını bir arabaya koştı ve eşyalarını yeni yuvasına taşıdı. İlk birkaç ay Schultz atlarıyla beraber yaşadı ve geceleri rüyalarında üzerine yıkılan kütükleri görerek korkuyla uyandı.

Schultz daha sonra arazisinde bir süt çiftliği kurdu. Ondan sonra orada yaşadığı beş yıl içinde topraklarında bazı ağaçları kesti, açtığı arsalara birkaç çiftlik binası, ahır ve ev yaptırdı, su ihtiyacını karşılamak için bahçesinde büyük ve derin bir kuyu açtırdı. Tannery Town'dan Park Falls'a kadar birçok yerde ambarlar inşa ettirdi.

Bir yandan da ormancılık yaptı, fazla ağaçları keserek atlarına çekti ve kereste olarak sattı. Tarlalar açtı, topraklarındaki

taşları temizleyip kenarlara yığdı, çalılıkları temizleyip yabani otları yaktı. Bir süre sonra taş ve betondan, ambardan büyük bir silo inşa ettirdi ama onun üzerini kapayıp bitiremedi. Ketentohumu, süt, mantar ve hayvan kanını karıştırıp kırmızı boya yaptı ve bununla ambarı ve müstemilatı boyadı. Güney arazisinde ot, saman, batıda mısır yetiştirdi, çünkü batıdaki topraklar daha sulaktı. Çiftlikte yaşadığı son yaz aylarında kasabadan iki işçi tutarak çiftliğine getirdi, çalıştırdı. Ama sonbahar yaklaşırken –kimse neden olduğunu bilmiyordu– birkaç hafta içinde bütün çiftliği ve hayvanlarını satarak uzaklaştı oralardan.

O sırada John Sawtelle de kuzeye doğru yolculuk yapıyordu ve çiftlik satın almaya hiç niyeti yoktu. Balık takımlarını almış ve karısı Mary'ye, yolda tanıştığı bir adama bir köpek yavrusu götürdüğünü söyleyerek çıkmıştı yola. Bu söylediği yalan değildi ama cebinde yedek bir tasma olduğunu kimse bilmiyordu.

İLKBAHARDA İYİ AMA BİRAZ sinirli bir hayvan olan köpekleri Violet bahçe duvarının dibinde bir çukur açmış ve macera aramak üzere sokağa kaçmıştı. Bir süre sonra bahçenin bir köşesinde yedi köpek yavrusu buldular. Adam yavruları tanıdıklarına dağıtabilirdi ama onları çok sevdi. Violet onun ilk köpeğiydi ve bu yavrular da gördüğü ilk köpek yavrularıydı, onlar da onu çok seviyor, ayakkabılarını yalıyor, havlayarak etrafında dolaşıyorlar, onunla oynuyorlardı. Geceleri bahçede çimlerin üzerine oturup Mary ile sohbet ederken yavrulara çeşitli oyunlar öğretiyordu ama onlar bu oyunları ertesi gün unutuyorlardı. Henüz yeni evli sayılırlardı ve karısıyla bahçede saatlerce oturup konuşurlardı. John böyle gecelerde bazen eski ve önemli bir şeye bağlı olduğunu düşünür ama onun ne olduğunu bilemezdi.

Ama bir yabancıнын köpek yavrularını ihmal ettiği fikrinden hoşlanmazdı. Onun için onları yakınlarındaki tanıdıklarına vermek ve büyüdüklerini görmek istiyordu. Yakınlarında köpek isteyen en azından yarım düzine çocuk vardı. Yavruları onlara verebilir ve arada sırada gidip onları görebilirdi.

John bir gün bir arkadaşıyla Chequamegon'a gitti, arabayla bile uzun bir yoldu orası ama balık tutmak için çok güzel bir yerdi. Ayrıca kuzeyin geniş ormanlarında ağaç kesimleri henüz başlamamıştı. Mellen'de, The Hollow'da, yol üzerinde bir yerde durup birer bira içerlerken, yanında iri, üzerinde kahverengi lekeler olan gri beyaz bir köpek olan bir adam gördüler, iriyarı, çobana benzer biriydi bu, ama şık bir arabası vardı. Birahane oturanların hemen hepsi aralarında dolaşan köpeği tanır gibiydiler.

Kalabalık arasında dolaşarak kendisine verilen fıstıkları yiyen köpek yanlarından geçerken John Sawtelle, "Çok güzel bir hayvan," dedi. Köpek sahibiyle dost olmak için ona bir bira ısırmak istedi.

Barda oturuyorlardı ve adam barmene işaret ederken, "Köpeğin adı Captain," dedi. Birasını alınca bir ısıklık çalarak köpeğini yanına çağırdı ve ona, "Cappy, baya merhaba de bakalım," dedi.

Captain başını kaldırıp John'a baktı ve tokalaşmak için ön patisini kaldırdı.

Edgar'ın dedesi köpeğin iriliğinden çok etkilenmişti. Köpeğin başını kaldırıp gözlerine bakması da ayrıca etkiledi John'u ve son zamanlarda köpek yavrularıyla fazla oynadığı için sanki Captain da bir yavruymuş gibi geldi ona. Sonra, o zamana kadar tanıdığı en iyi ve akıllı köpek olan Vi ve Captain'ın muhtemel yavrularını düşündü. Captain'ın ön ayağını bırakınca köpek yine müşteriler arasında dolaşmaya başladı.

Ertesi sabah kahvaltı için kasabaya indiler. Kahvaltı servisi yapan restoran Mellen belediye binasının karşısındaydı. Binarın önünde insan boyunda bir çeşme ile kenarında bir tas, onun yanında atların su içmesi için bir yalak ve yere yakın bir noktada da ne işe yaradığı belli olmayan küçük bir tas vardı. Kahvaltı için restorana girmek üzere kapıya yöneldiklerinde sokağın köşesinden Captain'ın çıktığını gördüler. O koca hayvan sanki bir kuklaymış da iplerle kontrol ediliyormuş gibi, adımlarını çok hafif

ve garip bir tarzda atıyordu. Edgar'ın dedesi restoran kapısında durdu ve hayvanın garip yürüyüşüne baktı. Captain belediye binasının önündeki çeşmeye ulaşınca aşağıda duran tasta su içmeye başladı.

John'un arkadaşı, "Hadi dostum," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

O sırada belediye binasının yanındaki dar sokaktan, arkasında yarım düzine yavrusu olan başka bir köpek çıktı. İki köpek birbirlerine yaklaşıp koklaşırlarken, yavrular da onların ayakları dibinde oynamaya başladılar. Captain yavruları birer birer yere yatırıp oynamaya başladı onlarla. Sonra onları bırakıp sokağın ucuna doğru koştu ve bir ara durup dönerek havladı. Yavrular da onun arkasından koşmaya başladılar. Captain yavruları çeşmenin yanına götürüp yine onlarla oynasırken, anne köpek parkın çimenlerine uzandı ve onları seyretmeye başladı.

O sırada restoranın kapısında önünde önlük olan bir kadın dışarıya çıktı ve köpeklerle bakarken, "Bunlar Captain ile hanımı," dedi. "Bir haftadır her sabah yavrularıyla beraber buluşup oynuyorlar. Violet'in minik yavruları yeterince büyüdüğünden beri yapıyorlar bunu."

John birden şaşırdı ve "Kimin yavruları?" diye sordu.

Bu sefer kadın şaşırdı ve onun yüzüne bakarak, "Kimin olacak, Violet'in elbette," dedi. "Yavruların anneleri Violet işte. Şurada yatan köpek yani."

John, "Şey, benim de Violet adında bir köpeğim var da birden onun için şaşırdım," dedi. "Ve onun da bu yaşta yavruları var."

Kadın buna şaşırmamış gibi dudaklarını büzdü ve "Vay canına!" dedi.

"Yani garip bir rastlantı değil mi bu? Köpeğimin adını taşıyan başka bir köpek görüyorum ve benimki gibi onun da aynı yaşta yavruları var."

"Böyle tesadüfler her zaman olur bayım."

FORTE'NİN ÇOCUKLARI

John'un arkadaşı araya girdi ve "Şu tesadüfe bakın ki ben de her sabah uyanınca acıkır ve kahvaltı ederim, ne garip değil mi?" diyerek güldü.

John Sawtelle arkadaşına, "Hadi sen gir de kahvaltını ye," dedi. "Benim canım bir şey istemiyor." Bunu söyledikten sonra tozlu sokağın karşısına geçti ve oradan uzaklaştı.

AMA JOHN BİRAZ SONRA geri dönüp arkadaşının oturduğu masaya oturdu ve garson kadın yanına gelerek, "O köpek yavruları hoşunuza gittiyse Billy birini satabilir size," dedi. "Buralarda sürüyle köpek var, ama o hepsini sever."

"Billy kim peki?"

Kadın geriye dönerek Captain'ın barda oturan ve kahve içerek gazete okuyan sahibini gösterdi. John adamı masalarına davet etti ve yavruların ona ait olup olmadığını sordu.

Billy, "Yavrulardan bazıları benim tabii," dedi. "Yani Captain ve Violet'in yavruları bana aittir. Aslında hepsine bakmak isterim tabii. Geçen yaz Scout adlı köpeğim kaçtığından beri elimde sadece Captain kaldı."

John adama kendi köpeklerinden ve yavrularından söz etti ve ellerindeki yavrulardan ikisini takas edebileceklerini söyledi. Eğer tercih ona kalırsa o bir erkek yavru almak isterdi. Ama sonra fikrini değiştirdi ve akıllı olduğu sürece yavrunun erkek ya da dişi olmasının önemli olmayacağını söyledi.

Arkadaşı ona, "Sen evindeki köpeklerin sayısını azaltmak mı istiyorsun?" diye sordu.

"Ben yavrulara her zaman kolayca yer bulurum, biliyorsun, dostum."

"Ama Mary'nin senin gibi düşündüğünü sanmıyorum. Bu sadece bir tahmin tabii."

Billy kahvesinden bir yudum aldı ve sadece bir köpek yavrusu takas etmek için Wisconsin'in diğer ucuna kadar gitmenin kolay olmayacağını söyledi. Masanın prestorunun sokağa bakan

camekânına yakındı ve John bir süre sokakta oynayan köpeklerle ve yavrularına baktı. Sonra düşündü ve isterse kendi yavrularından birini alıp Billy'ye getirebileceğini söyledi. Billy getireceği yavruyu beğenmese de önemli değildi.

İşte, John Sawtelle Eylül ayında yanına bir köpek yavrusu ve olta takımını alıp arabasına atlamış, şarkılar söyleyerek Mellen'e bu nedenle gidiyordu. Yeni köpek yavrusuna da, uygun düşerse elbette, Gus adını verecekti.

Billy ve Captain Vi'nin yavrusunu hemen kabul ettiler. İki adam Billy'nin arka bahçesinde bir süre köpekler hakkında sohbet ettiler. John Sawtelle yeni köpek yavrusuna tasmağını takarak onu göl kenarına götürdü ve bir süre olta attı orada. Gus sahibinin bir dal parçasına geçirip yaktığı ateşte kızarttığı balıklardan bir parça yedi ve tasmağı bir dala bağlı olarak, ateşin yanında yatıp uyudu.

Edgar'ın dedesi John Sawtelle ertesi gün eve dönmeden önce arabayla bölgede biraz dolaşmayı düşündü. Bölgede ağaçların kesildiği çıplak yerler çirkindi ama bazı yerlerde manzara güzeldi. Örneğin çağlayanlar, batıdaki çiftliklerin manzarası ve özellikle de kasabanın kuzeyindeki orman kaplı tepeler çok hoştu. Buralarda Kissel arabasıyla eski arka yollarda dolaşıp güzel şeyler seyretmek çok hoşuna gitmişti.

Öğleye doğru bozuk bir toprak yolda giderken kenardaki ağaçların dallarını seyrediyordu ama yüksek ve sık çalılıklar ormana doğru yirmi metreden ilerisini görmesini engelliyordu. Bir süre sonra bir açıklığa geldi ve batıya doğru uzanan Penokee ovası ile kuzeye doğru yayılan bir orman gördü—bu manzara Superior Gölü'ne kadar gidiyor olmalıydı. İlerdeki tepenin yamacında küçük, beyaz bir çiftlik eviyle, büyük, kırmızı renkli bir ambar vardı. Ambarın hemen önünde bir süt üretim binası görülmüyordu. Ambarın arkasında tepesi açık bırakılmış bir silo gördü ve yolun kenarına çakılmış bir levhanın üzerindeki "Satılık" kelimesini okudu.

Arabasını binanın önüne kadar sürdü, durup indi ve bir pencereden içeri baktı ama evde kimse yoktu. Evin içi de henüz

tamamen bitirilmemiş gibi görünüyordu. Gus'ı kucağına alıp bir süre etrafta dolaştı, kimseyi göremedi ve dönüp Kissel arabasının kapı altındaki basamağına oturarak bir süre havadaki sonbahar bulutlarını seyretti.

John Sawtelle okumayı ve mektup yazmayı seven bir adamdı. Özellikle uzak şehirlerden gelen gazeteleri okumak hoşuna giderdi. Bir süre önce bir gazetede, bezelyelerle ilginç bir deney yapmış olan Gregor Mendel adlı bir adam hakkında bir haber okumuştı ve ne gariptir ki, bu adam bir Çekoslovak keşişiydi. Adam örneğin, ektiği ve diktiği bitkilerin çiçeklerine ve gelişme şekillerine bakarak nasıl ürün vereceklerini tahmin edebiliyordu. Buna kalıtımın bilimsel araştırması olarak Mendelizm adını vermişlerdi. Yazıda bu çalışmaların hayvancılığa olan etkisinden de söz edilmişti. Edgar'ın dedesi bu haberden çok etkilenmiş, kütüphaneye giderek Mendelizmle ilgili bir kitap bulmuş ve son sayfasına kadar okumuştı. O zaman aklına bazı düşünceler geldi ve bir ara Captain adlı köpekle tokalaşmasını hatırladı. Bir insanın hayatındaki birçok olayı birleştirdiği günlerden biriyi o gün. John o zaman yirmi beş yaşındaydı ama nedense bir yıl önce saçları yaşlı insanlar gibi kırışmaya başlamıştı. Onun dedesine de aynı şey olmuştu ama babası yetmişine yaklaşırken saçları hâlâ gür ve simsiyahtı. Ağabeylerinin saçları da kırışmamıştı ama birinin kafası bir yumurta gibi çıplaktı. John bazen aynada yüzüne bakıyor ve kendini bir Mendelia bezelyesi gibi hissediyordu.

John güneş altında oturup manzarayı ve Gus'ı seyrederken, kalın bacaklı köpek yavrusu bir çekirge yakalayıp yedi, sonra tadı hoşuna gitmemiş gibi başını salladı ve ağzının kenarını yaladı. Sonra John'u sanki ilk kez görüyormuş gibi durup uzun süre ona baktı.

John Sawtelle burasının çok güzel bir yer olduğunu düşündü. Sonra Gus'a baktı ve karısının burada mutlu olacağını söyledi.

GERÇEKTEN DE YAYGARA VE telaş fazla uzun sürmedi. Edgar'ın dedesi John Sawtelle istediği zaman çok sempatik bir adam olabiliyordu ve Mary'nin ondan hoşlanmasının nedenlerinden bir de bu olmuştur zaten. John gelecekle ilgili güzel hikâyeler anlatma konusunda çok ustaydı. Zaten bir yıldan beri ebeveyn evinde yaşıyorlardı ve Mary kendi evine çıkmak istiyordu. Satılık arazi ve binaları mektup ve telgrafla haberleşip anlaşarak satın aldılar.

Edgar bütün bu olanları, ebeveyninin yatak odası dolabının dibinde bir kutuda sakladıkları belgelerden öğrendi. Belgeler gri renkli, metal bir mermi kutusu içinde olduğu için fareler onlara dokunamamışlardı. Annesi babası evde olmadıkları zaman Edgar belgeleri çıkarıp okuyabiliyordu. Çocukların doğum belgeleri, annesiyle babasının evlilik cüzdanı, arazi ve mülklerin satın alınışlarıyla ilgili bütün kâğıtlar o metal kutudaydı. Ama Edgar'ı en çok ilgilendiren belge, üzerinde 'TEKLİF KABUL EDİLDİ BELGELER İÇİN ADAMSKI İLE GÖRÜŞÜN' yazan Western Union şirketi telgrafıydı. Adamski Bay Schultz'un avukatıydı ve satış belgelerinin çoğunda onun imzası vardı. Telgraf üzerindeki kelimelerin harfleri kâğıda yapııştırılmıştı ve aradan geçen uzun yıllarla bazı yerlerde zank kurumuş, harfler çıkmaya başlamıştı. Edgar bir süre sonra harflerin hepsinin kâğıttan ayrılacağını düşünerek korktu ve telgrafı bir daha kutudan çıkarmadı. Telgraf-taki 'Kabul' kelimesinin kaybolmasından ve arazi satışının zarar göreceğinden korkmuştu.

Telgraf kâğıdından ayrılmış olan kâğıt harfleri ne yapacağını düşündü bir süre ve sonra onları da kutunun içine attı.

SCHULTZ HAKKINDA ÖĞRENDİKLERİ BAZI bilgiler de adamın inşa ettirdiği ve bir süre içinde yaşadığı binadan geldi. Örneğin bina içinde bazı değişiklikler yaparken, onun pek fazla alet kullanmadığını, örneğin köşelerde kullanılan üç-dört-beş kuralını bilmediğini öğrendiler. Adam keresteleri bir kez kesmiş, kısa gelen ve açık kalan yerleri takozlarla, çivilerle idare etmişti.

Schultz fazla para harcamamak için bodrum duvarlarına çimento yerine taş parçaları doldurmuş ve sızan yağmur suları yüzünden bodrumu ayak bileğine kadar sular basmıştı.

Schultz ormanda yaşamaya alıştığı için fazla para harcamaya alışmıştı ve inşa ettiği ev de küçük bir ambarı andırıyordu. Batıdaki tarla tarafında, koruya yakın bir yerde durduğunuz zaman evin bir ambara benzediğini hemen görebiliyordunuz. Sawtelle ailesi binada büyük değişiklikler yaptı, mutfakı büyüttüler, bir yatak odası daha eklediler ve arkadaki verandayı büyüttüler ama kışın kar tutmayan balıksırtı dama dokunmadılar. Çatıdaki çıkıntı evin ön tarafını da koruyordu. Bina bir süre sonra gözlerine daha güzel görünmeye başladı. Edgar arka bahçeyi seviyordu, Schultz da burada çalışıp yaşarken bu bahçenin görünüşünden hoşlanmış olmalıydı.

Ama hâlâ cevabı verilmemiş bazı sorular vardı. Örneğin Schultz çobanlık yapar, sığırlarını güderken bir köpek kullanmış mıydı acaba? Edgar bazen burada yaşamış olan köpeğin –yaşamışsa tabii– adını bile merak ediyordu. Schultz geceleri televizyon ya da radyo olmadan ne yapardı? Köpeğine mum söndürmeyi öğretmiş miydi acaba? Sabahları yumurtalarına karabiber eker miydi, tavuk ve ördek yetiştirmiş miydi? Geceleri tüfeğini alıp tilki bekler miydi? Kışın ortasında kasabaya inip sarhoş olur muydu, can sıkıntısından nasıl kurtulurdu? Schultz'un bir fotoğrafını bulup nasıl bir adam olduğunu görmeleri mümkün değildi. Ama belki de iriyarı, gür bıyıklı, kalın kaşlı ve kederli ifadeli kahverengi gözleri olan bir adamdı. Herhalde atlarıyla çok zaman geçirir, onlarla eğlenirdi. Büyük ihtimalle, bir şey düşünmek için durduğunda ellerini kalçalarına koyar, bir ayağını ileri uzatır ve belki de ılık çalardı.

Bir süre sonra, çerçevesi çürümüş bir camı değiştirip büyütme için duvarın o kısmını yıktılar ve bir kereste üzerinde kurşunkalemle yazılmış bazı rakamlar buldular:

$$25 \frac{1}{4} + 3 \frac{1}{4} = 28 \frac{1}{2}$$

Bir başka duvar kirişinde de alt alta bazı kelimeler vardı:

domuz yağı
un
katran 20 litre
kibrit
kahve
1 kilo çivi

Edgar evin duvarın içine kimsenin görmediği bir adam tarafından yazılmış bu rakam ve kelimeleri görünce çok şaşırdı. O anda bütün duvarları yıkmak, çatıda, merdiven altında, kapı üstlerinde, her yerde neler yazılı olduğunu görme arzusu belir-di içinde. Edgar zaman içinde Schultz'a zihninde o kadar canlı bir imaj çizdi ki, gözlerini kısımaya bile gerek görmeden hayal edebiliyordu onu. Hepsinden önemlisi, Schultz'un çiftliği neden birdenbire esrarengiz bir şekilde terk ettiğini de anlamıştı; adam yalnızlık çekiyordu. Burada dört yıl yaşadktan sonra sadece at-larıyla, inekleriyle beraber yaşamaya artık dayanamaz olmuştu, yanında konuşacağı, yaptıklarını anlatabileceği kimsesi yoktu. Yakınlarda bir komşusu bile olmadığı için çok yalnız kalmış ve buna daha fazla dayanamamıştı.

Schultz böylece, belki de kendine bir kadın bulup evlenme, bir aile kurma hayaliyle güneye, Milwaukee'ye ya da batıya, St. Paul'e gitmişti. Ama bir şeyler onu engellemiş, belki evlendiği kadın çiftlik hayatı yaşamak istememiş ya da ailede bir hastalık olmuştu. Nedeni bilinmiyordu ama Schultz çiftliği ve tüm arazi-sini satışa çıkarmış ve Edgar'ın dedesinin verdiği fiyatı hemen kabul etmişti. Edgar'a göre telgraftaki harflerin teker teker dö-külmesinin nedeni de bu olmalıydı.

Edgar'ın endişelenmesi için bir neden yoktu artık, çünkü bü-tün bunlar o doğmadan kırk yıl önce olmuştu. Dedesi ve büyü-kannesi burada yaşayıp mutlu olmuşlar ve bu çiftlik ve arazi de o

zamandan beri Sawtelle ailesinin toprağı olmuştı. John Sawtelle kasabadaki kereste fabrikasında çalışmaya başladı ve Schultz'un boş duran tarlalarını köylülere kiraladı. Civarda güzel bir köpek gördüğü zaman hemen durup hayvanı seviyor, bazen sahibiyle pazarlık edip onu satın alıyordu. Bir süre sonra büyük ambarı köpek evine dönüştürdü ve orada köpek yetiştirmeye başladı. John'un yetiştirdiği köpekler çoban, av ya da kızak köpeklerinden çok farklı hayvanlardı ve bir süre sonra Sawtelle köpekleri adıyla ün yaptılar.

John ve Mary Sawtelle'nin iki oğlu birbirlerinden gece gündüz kadar farklı iki çocuk oldular. Çocuklardan biri, annesi ölüp babası kasabaya yerleştikten sonra çiftlikte kaldı, diğeri ise oradan ayrılıp uzaklara gitti.

Çiftlikte kalan çocuk, Edgar'ın babası Gar Sawtelle idi.

EDGAR'IN ANNESİ İLE EVLENDİKLERİ ZAMAN Gar otuz yaşını geçmişti ve karısı Trudy de ondan sadece birkaç yaş daha gençti. İkisinin nasıl tanışıp evlendikleri hikâyesi de Edgar'a bunu anlatana göre değişiyordu.

Annesi evliliklerini anlatırken, "Önce bir aşk evliliği idi bizimki," derdi. "Baban gözlerini benden ayırmazdı. Bazen canım sıkılırdı yani. Sonunda ona acıdım ve evlendim onunla."

Babası ise yan odadan karısının bu sözlerini duyar ve "İnanma ona evlat!" diye bağırdı. "Annen bana çılginlar gibi âşıktı, peşimi bırakmazdı. Doktoru eğer onunla evlenmezsem kendine zarar verebileceğini söyledi."

Ama bu hikâye çoğu zaman değiştirdi. Bazen Park Falls'da bir dansta tanışmış olurlar, bazen babası kamyonetin patlak lastiğini değiştirirken, annesi arabasıyla oradan geçer ve ona yardım etmek için durmuş olurdu.

Aslında babasıyla annesi uzun zaman mektup arkadaşlığı yapmışlardı. Değişik hikâyelerin birinde ikisi de kızamık olup doktora gitmiş, orada tanışmışlar, bir başka hikâyeye göre Noel yaklaşıırken bir mağazada rafta kalan son oyuncak için kapışmış-

lar, yine bir başkasına göre, Gar Wausau'ya bir köpek götürdüğünde karşılaşmışlardı. Her seferinde değişik hikâyeler bulup uyduruyor, bunu bir oyun haline getiriyorlardı. Edgar annesinin Minnesota'da birkaç değişik aile tarafından evlatlık olarak alındığını öğrenmişti ama tüm bildiği bu kadardı. Annesinin erkek ya da kız kardeşi yoktu ve ziyaretine gelen hiçbir akrabası da olmamıştı. Arada sırada bir yerlerden mektup geldiği olurdu ama kadın onları açmak için hiç acele etmezdi.

Salon duvarında annesiyle babasının Asland'da evlendiği gün çekilmiş bir fotoğraf asılıydı, babası gri bir takım, annesi de diz boyu beyaz bir elbise giymiş, ikisi birlikte bir buket çiçek tutmuşlardı ama ikisinin yüzünde de çok ciddi bir ifade vardı. Babası, annesiyle Door County'de balayına çıkarken, köpeklere bakmasını veteriner Doktor Papineau'dan rica etmişti. Babasının Brownie fotoğraf makinesiyle çekilen birkaç fotoğrafta babasıyla annesi Michigan Gölü kenarında gezerlerken ve bir iskele üstünde dolaşırken görülüyorlardı. Evliliklerinden geriye kalan belgeler işte o metal kutuda gördüğü evlenme cüzdanıyla o birkaç resimdi.

Edgar'ın annesi ve babası balayından dönmüşler ve köpek yetiştirme işine devam etmişlerdi. Babası hayvanların bakımıyla, annesi de eğitimleri ile meşgul oluyordu. Edgar'ın babası eğitimci olarak yeterli olmadığını farkındaydı, köpek yavrularını çok fazla seviyor, onlarla sert konuşmıyor, söz dinletme konusunda zorluk çekiyordu. Yavrular onun otur, kalk ya da dur gibi emirlerini anlamıyor, ya da anlamaz görünüyorlardı. Bazen onun dediğinin tam tersini yapıyor, otur dediğinde kalkıp koşuyor ya da kalk deyince yerde yuvarlanıyorlardı.

Ama köpek yavrularının eğitimi Edgar'ın annesi Trudy üstlenince her şey birden değişiverdi. Kadın öğretmenler ya da hemşireler gibi, verdiği emirlerin tam olarak yerine getirilmesini istiyordu. Hayvanların boyunlarına taktığı tasmaların zincir ya da kayışlarını çok güzel idare ediyor ve istediğini onlara kısa zamanda yaptırabiliyordu. Söz dinlemeyen köpek boynu-

nun aniden sıkıldığını hissediyor ve şaşırıyordu. Kış aylarında hayvanları belirli bir düzende dizilmiş saman yığınları arasında eğitiyorlardı ve Trudy bu eğitim çalışmaları sırasında oldukça acımasız oluyor, köpeklerle emirlerini iyice anlatana kadar zorluyordu hayvanları. Edgar annesinin sert yat emrini dinlemeyen köpekleri tasmalarından tutup zorla yere yatırdığını ve uzun süre de kaldırmadığını birçok kez gördü.

Edgar'ın annesiyle babası tanışmaları ve evlilikleri konusunda pek ciddi olmayabiliyorlardı ama başka soruları kaçınmadan cevaplardı. Bazen Edgar'ın doğumu, onun sesiyle ilgili endişeleri ve bebekliğinde Almondine ile oynaması hakkında hikâyeler anlatırlardı. Edgar köpek eğitimi çalışmaları sırasında onlara elinden geldiği kadar yardımcı olur, bu arada merak ettiği konuları sorup onların cevaplarını alırdı. Bazen üzücü olaylardan da söz ederlerdi ve bunlardan biri de güney tarlasındaki huş ağaçları altındaki haçın hikâyesiydi.

EDGAR'IN ANNESİYLE BABASI EVLENELİ üç yıl kadar olmuştu, 1954 yılı sonbaharıydı ve artık bir çocuk istiyorlardı. Evin üst katındaki yatak odalarından birini bebek odası yaptılar, hepsi beyaz boyalı bir salıncaklı koltukla, bir beşik ve bebek dolabı satın aldılar ve kendi yatak odalarını da üst kata, bebek odasının karşısına taşıdılar. Trudy ilkbaharda hamile kaldı ama üç ay sonra bebeğini düşürdü. O kış yine hamile kaldı ama üç ay sonra tekrar kaybetti bebeğini. Marshfield'de gittikleri doktor onlara neler yediklerini, hangi ilaçları kullandıklarını, içki ve sigara içip içmediklerini sordu. Trudy'nin kan ve diğer tahlilleri yapıldı, kadın sağlıklı çıktı ama doktor bazı kadınların bebek düşürmeye meyilli olduklarını söyledi.

Trudy 1957 yılı sonuna doğru üçüncü kez hamile kaldı ama emin olmak için haberi kocasına ancak yılbaşında verdi. Tahminine göre bebeği Temmuz ayında doğacaktı.

Doktorun uyarısını dikkate alarak köpek eğitimi çalışmalarında değişiklik yaptılar. Küçük yavruları yine Trudy eğitiyor-

du ama hayvanlar bir yaşını geçip güçlendikten sonra, Trudy'yi zorlamaları ve hatta çekip düşürmeleri ihtimali dikkate alınarak çalışmaları Edgar'ın babası yapıyordu. Fakat Gar köpek eğitimi konusunda karısı kadar etkili değildi ve Trudy çoğu zaman kenarda oturduğu yerden ona talimat vermeye, hayvanlar da onun sesine dikkat etmeye başladılar. Bir süre sonra üç yavruyu birden eğitmeye alıştılar, iki yavru kenarda durup bakarken babası üçüncü yavruya çeşitli emirler veriyor ve bunlara itaat etmeyi öğretiyordu hayvana. Annesi de o arada kenardaki yavrulara basit hareketler gösteriyor, ne yapmaları gerektiğini söylüyordu. Trudy bazı günler çok yorulup odasına çekiliyor, Gar ise eğitim çalışmasına devam ediyordu. Soğuk kış günlerinde Gar eğitim çalışmasını bitirdikten sonra arka verandadan odun alıp odalarına götürüyor, şöminedeki ateşi canlandırıyor.

Akşam yemeğinden sonra Trudy bulaşıkları yıkıyor, kocası Gar ise onları kurulayıp dolaba kaldırıyor. Gar bazen tabakları kurulamayı bırakıyor, karısının beline sarılıp karnını dinliyor, bebeklerinin sesini duymayı umuyordu.

Trudy o zaman gülerек ona yıkanmış bir tabak daha uzatıyor ve "Bırak maskaralığı da işine bak," diyor. Şubat ayında bir akşam Gar yine karısının karnını yavaşça okşarken orada bir titreşim hissederek gibi oldu. Başka dünyalardan gelen bir işaretti bu. O akşam, doğacak olan bebeklerine bir erkek ve bir de kız adı buldular. Üç ayı atlatmışlardı ama yine de korkuları devam ediyordu, Trudy bebeğini yine de düşürebilirdi.

Nisan ayı sonlarında hiç durmadan yağmur yağdı tarlalara. Karlar eridi ve sebze meyve kokuları sardı her yeri. Gar bir akşam uyandı ve yorganın yere düşmüş ve yatağın ıslanmış olduğunu gördü. Işığı yakınca yatağın ortasındaki kırmızı lekeyi fark etti ve dehşete düştü.

Trudy'yi banyoda, küvetin içinde, kucagında yüzü maviye yakın garip renkli minik bir erkek bebekle bulunca çıldıracağını sandı, dili tutuldu, bir süre konuşamadı. Her şey çok çabuk olmuş, bebeği ona fazla acı çektirmeden gelivermişti, Trudy hıç-

kırır gibi sarsılıyordu ama ağlamıyordu. Gar kendini toparlayıp küvetin yanına çöktü, karısını kollarına almak istedi ama Trudy onu itti ve gözlerini kapadı. Gar yere çöktü ve karısının ağlamasını ya da ona bir şeyler söylemesini bekledi. Trudy banyonun musluğunu açtı ve parmaklarıyla yoklayarak suyun ısınmasını bekledi. Sonra küvetin içini biraz doldurup bebeğini yıkadı, o sırada geceliğindeki kan lekesi de suyu kırmızıya boyadı. Trudy bebeğini yıkadıktan sonra kocasından bir battaniye getirmesini istedi ve Gar gitmek için dönerken elini onun koluna koyarak bu sefer sanki başardıklarını söylemek ister gibi baktı ona, ama gözlerinde derin bir acı ifadesi vardı.

Onların çocuk sahibi olmaları kolay değildi. Trudy'nin çocukluğu çeşitli ailelerin yanında evlatlık olarak geçmişti ve anne olmanın anlamını çok iyi biliyordu o. Nasıl bir doğum yaptığını daha sonra anlatması da kolay olmadı elbette. Daha önce bebeklerini düşürdüğü için o korkuyu içinden söküp atması mümkün değildi. Bu korku çok büyüktü ve onu sadece Trudy iyi tanıyordu. Ve bu bebeği de ölmüş, ya da ölü doğmuştu.

Daha sonra Trudy bebeğiyle beraber odasında otururken Gar Almondine ile beraber köpek evine gitti, bir şeyler yapmayı düşündü ama elleri titriyordu. Bir ara testere ile bir tahta parçasını kesmek isterken elini kesti ve temiz bir bez parçası bularak yarasını sarıp ağladı. Bir kutu ve haç yapmak için öğleye kadar uğraştı. Gar onları boyamadı çünkü bu yağmurlu havalarda boyaların kurumaması mümkün değildi. İşini bitirince eline bir kürek alıp güney tarlasına, oradaki koruya gitti ve huş ağacının altına küçük bir mezar kazdı.

Evd e küçük tabutun içine bir battaniye koyup ölü doğan bebeği içine yatırdılar. Gar tabutun kapağını kapayarak çivilemeyi düşündü ve bunu Trudy'ye söyledi.

"Tabutun kapağını çivilemem gerekiyor," dedi. "Onu ambara götürmek zorundayım canım."

Trudy, "Hayır," dedi. "Bunu burada yap."

Gar ambara gidip bir çekiç ve birkaç çivi aldı ve bu işi nasıl yapacağını düşünerek eve geri döndü. Bir kutu şeklinde olan küçük tabutu odanın ortasına koydular. İçinde ölü bebekleri yatan tabutun kapağını kapadılar, Gar tabutun dört köşesine birer çivi çaktı ama gerisini getiremedi, elleri işe yaramıyordu artık. Başını tabutun üstüne dayadı ve Trudy de elini sessizce onun sırtında gezdirdi.

Küçük tabutu mezara götürüp çukura koydular ve üzerine toprak attılar. Küçük köpek yavrusu Almondine de yağmur altında onların yanında durdu. Gar mezarın başında küçük bir çukur açtı ve yanında getirdiği haçın dibini çekiçe toprağa sokup gömdü. İşini bitirip Trudy'ye bakınca onun ıslak çimenlerin üstünde baygın yattığını gördü.

Mellen'in kuzeyinde, asfalt yolda giderlerken Trudy uyanı. Başını çevirdi ve kamyonetin penceresinden yağan yağmura baktı. Sonra başının yeniden döndüğünü hissetti ve gözlerini kapadı. Trudy o gece Ashland hastanesinde kaldı ve ertesi gün öğleden sonra evlerine dönerlerken yağmur hâlâ devam ediyordu.

CHEQUAMEGON ORMANINI KAT EDEREK güneye akan küçük dere onların arazisinin kenarından geçiyordu. O bölgede derenin genişliği yılın büyük kısmında ancak bir iki metreydi ve o sular kadar sığdı ki, insan suyun içinden bir taş alırken ayakları bileğe kadar bile ıslanmazdı. Schultz oraya dikenli tel çit çekerken sınır direklerini akarsuyun ortasına çakmıştı.

Edgar ve babası bazen kış aylarında, direklerin uçları kalın kar tabakası üstünden görünürken oraya giderler ve etrafı dolaşırlardı, çünkü sular hiçbir zaman taşmaz ya da donmaz, orada derenin şırıltısını zevkle dinlerlerdi. Bir gün yine dere kenarına gittiler ve yanlarında olan Almondine suyun sesini dinledikten sonra ön ayaklarını karlara ve altındaki buz gibi suya soktu. Edgar ona gülerken hayvan üşüyen ayaklarını sudan çıkarıp ona doğru kaldırdı, Edgar onları şapkası ve eldivenleriyle kuruldı ve yollarına devam ettiler.

Baharda nehrin suları birkaç hafta boyunca artar, çamur renginde akar ve çit kazıklarının her iki yanında da yaklaşık üçer metre genişliğe ulaşırdı. Sel mevsiminde bu daracık akarsuda bile teneke çorba kutuları, beysbol kartları, kurşun kalemler ve benzeri bir sürü şey sürüklenir, akıp giderdi. Edgar bu çamurlu sularda akan cisimlerin sonunda Mississippi Nehri'ne kadar gittiğini düşünür, babası da o sırada sırtını bir ağaca dayar ve akan sulara bakardı.

Yine bir gün oraya gidip hızla akan çamurlu sulara bakarken, derenin ortasında kendini sırtüstü uzanıp sulara bırakmış giden bir susamuru gördüler. Hayvan onların önünden geçerken izlendiğini hissetmiş gibi başını kaldırıp onlara baktı. Yağlı gibi, simsiyah, yuvarlak gözleri vardı ama sular onu hızla alıp götürdü.

TRUDY HASTANEDEN DÖNDÜKTEN DÖRT gün sonra odasının penceresinde oturmuş yağın yağmuru seyrediyordu. Gar ona yiyecek bir şeyler hazırlayıp getirdi. Trudy ona iyi olduğunu kanıtlamak ister gibi bir şeyler söyledi ve sonra yine gözlerini dışarıya çevirdi. Yağmur üç gün sonra dindi ama koyu gri bulutlar gökyüzünden gitmediler. Ne güneş ne de ay göründü gökyüzünde. O gece Gar karısını kollarına alıp onu teselli edici bir şeyler söyledi ve sonra yorgunluk ve umutsuzlukla uyuyakaldı.

Birkaç gün sonra Trudy bir sabah uyandı, banyo yapıp aşığa indi ve kahvaltı etmek için mutfaka girdi. Yüzü oldukça solgundu ama kendisini iyi hissediyordu. Hava açılmış, ısınmıştı, Gar gelip onu dışarıya, verandaya çıkardı ve açık havada bir koltuğa oturttu, ona battaniye ve kahve getirdi. Trudy onu kırmamak için yumuşak bir sesle iyi olduğunu ve işine bakmasını söyledi. Gar o zaman Almondine'i verandada bıraktı ve köpek evine gitti.

Gar sabah işlerini bitirdikten sonra bir kutu beyaz boya ile bir fırça alarak ölü doğan bebeklerinin mezarına gitti, oradaki haçı boyadı ve sonra da mezar toprağını düzeltirken içinde derin

bir acı hissetti. Trudy'nin kendisini bu halde görmesini istemiyordu, köpek evine dönmedi ve güney çitini izleyerek ormana doğru yürüdü. Günlerce yağan yağmurlar derenin sularını yine oldukça kabartmış, akışını hızlandırmıştı. Bir süre yürüdükten sonra durup sırtını bir ağaca dayayarak akan sulara bakmaya başladı ve biraz sakinleştiğini hissetti. Bir süre sonra hızla akan suların ortasında giden bir cisim gördü, önce kopmuş bir yaprak olduğunu sandı onun, ama hemen sonra çırpınan küçük bir hayvan olduğunu anladı. Hayvan bir an sulara gömüldü ve sonra başını çıkarıp ince, çığlığı andırır bir sesle bağırdı.

Gar suya girdi ve çitin yanına geldiğinde sular dizlerine çıkmıştı—su ılıktı ama Gar akıntının hızını hissedince şaşırdı, düşmemek için çit direklerinden birine tutundu. Suyu kapılıp giden küçük hayvan yanından geçerken eğilip onu sudan çıkardı ve ne olduğunu anlamak için kaldırıp dikkatle baktı. Sonra onu kabanının içine sokup ısıttı ve sudan çıkıp evine doğru yürüdü.

VERANDADA OTURAN TRUDY KOCASININ eve doğru geldiğini gördü. Fakat Gar ağaçların altından geçerken elini göğsüne götürmüş titrer gibiydi. Trudy önce onun yaralandığını sandı ama kalkıp onu karşılayacak kadar güçlü değildi ve onun eve varmasını bekledi.

Gar verandaya çıktı, karısının koltuğu yanına gelip çömeldi ve küçük hayvanı koynundan çıkarıp karısına gösterdi. Hayvanın yaşadığını biliyordu, çünkü yolda eliyle onu hep yoklamış ve küçük hayvan da minik dişleriyle onun parmaklarını tırmalamıştı. Bu küçücük hayvan minik bir kurt yavrusuna benziyordu ama bu bölgede uzun yıllardan beri kurt görülmemişti. Minik yavru kendine gelmiş ve şimdi daha çok korkmaya, Gar'ın elini dişlemeye başlamıştı. Almondine küçük yavruyu merak ederek Gar'ın koluna sıçradı ama Trudy onu azarlayarak sakinleştirdi. Sonra minik yavruyu kocasından alıp boynuna bastırdı ve "Hişşt, sakın ol bakayım yavrucuk," diyerek emmesi için küçük parmağını onun ağzına uzattı.

Yavru bir erkekti ve ancak üç haftalık olabilirdi, ama kurtlar hakkında yeterince bilgileri yoktu ve bu küçük yavruyu da ancak bir köpek yavrusu gibi değerlendireceklerdi. Gar karısına hayvanı nasıl bulduğunu anlatmaya başladı ama daha sözü bitmeden hayvan birden titreme geçirdi. Onu hemen içeriye götürüp kuruldular, ısıttılar ve yavru sakinleşip onlara baktı. Bir karton kutu bulup yatak yaptılar ve yavruyu içine yatırıp fırın saatinin yanına bıraktılar. Almondine kutunun yanına gelip başını uzatarak merakla içine baktı, sonra geri çekildi, ama o da henüz bir yaşına bile basmamış bir yavruydu ve kutudaki yavruya zarar verebileceğini düşünerek onu masanın üstüne koydular.

Trudy kutudaki yavruya emzikli şişeyle sıvı mama vermek istedi ama yavru bir yudum emdi ve sonra şişeyi geri itti. Trudy bir süre sonra ona inek sütü, daha sonra da ballı su içirmeye çalıştı. Onu önüne taktığı önlüğün ön cebine koyup biraz dolaştırdı ama hayvan onun yüzüne bakıp durdu ve Trudy kendini tutamayıp güldü.

Akşam yemeğinden önce bu hayvanı ne yapacaklarını tartıştılar. Daha önce kendi yavrularını reddeden anne köpekler görmüşlerdi. Gar'a göre bazen yavruları annesinden başka bir dişinin yanına vermek de işe yarardı. Bunu konuştuktan sonra minik yavruyu alıp köpek evine götürdüler. Dişi köpeklerden biri yavruya hırladı, başka biri onu burnuyla geriye itti ama yavru onlara karşı hiçbir tepki göstermedi. Trudy dişi köpeklere sinirlendi, yavruyu kucağına alıp biraz peynir, daha sonra küçük bir biftek parçası verdi ama yavru ikisini de yemedi.

Bulunan yavruyu gece yarısına doğru üst kata çıkarıp parmaklıklıklı küçük bir yatağa koydular ve yanına da bir tabakla köpek maması bıraktılar. Onların küçük Almondine'i parmaklıkların arasından yeni gelene bakınca misafir yavru yattığı yerde büzüldü ve gözlerini kapadı.

Trudy o gece yatak odasında hafif bir ses duydu ve gözlerini açınca karanlıkta Almondine'in içerde dolaştığını gördü. Bulunmuş yavru başını bile oynatmadan parmaklıklıklı yatakta uzanmış

yatıyordu. Trudy onu kucağına aldı ve salıncaklı koltuğu pencere önüne çekerek oturdu. Havada bulut yoktu ve yavrunun kürkü Ay ışığında gümüş gibi parlıyordu. Ama hayvanın durumu hiç de iyi değil gibiydi.

Gar uyandığı zaman Trudy'yi nerede bulacağını biliyordu. Bu kez ağlayan Gar oldu. Bulunan minik yavruyu da ölü doğan bebeklerinin mezarı yakınına gömdüler ama bu kez minik hayvanın mezarı belli bile değildi ve şimdi güneş parlayarak onları teselli etmeye çalışıyordu. Ölen yavruyu gömdükten sonra Edgar'ın ebeveyni köpekevine geri döndüler ve o gün de her zamanki işlerine başladılar.

EDGAR BU HİKÂYEYİ BİR seferde öğrenmedi elbette. Zaman içinde, sırası geldiğinde sorular sorarak ve öğrendiklerini parçalar halinde birleştirerek öğrenmeye başladı. Annesiyle babası bazen bu konuyu değiştirmek istediler ya da konuşmak istemediklerini söylediler, bunları anlatarak onu da üzme istemiyorlardı, ama yalan söylemek de istemediler.

Sonra o müthiş gün geldi, annesi büyük kısmı zaten anlaşılmış olan hikâyenin tümünü ona açıklamak, anlatmak istediğini söyledi, Edgar'ın bildiği bölümler de dâhil olmak üzere her şeyi anlattı, ama yine de bazı kısımlarını unuttu. Edgar hikâyeyi dinlerken çok üzüldü ama tepkisini sakladı. Fakat sonunda ölen bebek konusunda bir teselli bulunduğunu da biliyordu. Annesi ona bulunan yavrunun öldüğünü anlatınca önce yanlış anladığını sandı ve olayı tekrarlattı ona.

Sonuçta annesi yine hamile kaldı ve bu kez bebeğini doğurdu. 13 Mayıs 1958'de doğan bu bebek Edgar'dı işte. Ona babasının tam adı olan Edgar adını verdiler. Annesinin hamilelik süreci normal geçti ama Edgar ilk ağlamaya başladığında bir sorun çıktığını söylediler.

Edgar beş gün hastanede kaldıktan sonra eve getirdiler onu.

Almondine

HAYVAN SONUNDA KENDİSİNDEN BİR sır sakladıklarını anladı.

Almondine bütün kış ve ilkbahar boyunca bir şeyler olacağını biliyordu ama nereye baksa göremiyordu onu. Bazen bir odaya girdiğinde, olacak olan o şeyin biraz önce orada bulunmuş olduğunu hissediyor, ama bir süre ortada dolaştıktan sonra o duygu da esrarengiz bir şekilde yok olup gidiyordu. Hiçbir belirti olmadan haftalar geçiyordu ve derken bir akşam, mutfak penceresinin altına uzanmış, konuşanların mırıltılarını ve tabak çanak seslerini dinlerken evin içinde onu yine hissetti, kuyruğunu salladı ve ayaklarını karnına çekerek beklemeye başladı. Ama yarım saat geçip de yine hiçbir şey olmayınca hırladı, içini çekti, sırtüstü döndü ve onu uykusunda hissetmiş olabileceğini düşündü.

Hiç akla gelmeyecek yerlerde aramaya başladı onu; buzdolabının toz içinde kalmış olan arkasına, mutfak masası ve sandalyelerinin ayakları dibine, arka veranda kapısının yanına bırakılmış ayakkabı ve botların içlerine ve benzeri yerlere de baktı ama bir şey bulamadı. Ama bazı gizli köşelerde yemleri yenilenmiş fare kapanlarını gördü bu arada.

Bir sabah Edgar'ın ebeveyni gardırobun kapağını açık bıraktılar ve Almondine o şeyi dolaptaki ayakkabılar ve askıdaki

giysiler arasında bulma umuduyla bütün sabah yatak odasında kaldı. Sonunda sabrı tükendi ve odadan çıkıp araştırmasına dışarıda devam etmeye karar verdi, ama Trudy bahçeden seslenip onu yanına çağırınca araştırmayı bırakmak zorunda kaldı. Daha sonra dolaba tekrar bakmaya karar verdi ama o şey artık yok olmuştu.

Bazen Edgar'ın annesiyle babasının yanında uzun süre kalıyor ve onların o şeyi çağırımlarını bekliyordu. Ama onlar onu unutmuş gibiydiler—belki de hiç bilmiyorlardı onu. Onların da bilmediği bir sürü şey olduğunu öğrenmişti. Bazen onlar da çaresizlik içinde ellerini sallıyorlardı ama gelip onun sırtını okşamaları teselli ediyordu onu, ama gerçek şuydu ki o da bir iş yapmak istiyordu. Artık bir yıldan beri köpek evinden uzakta, insan evindeydi ve sadece günlük eğitimi vardı. Eğer bu şeyi onlar da bilmiyorlarsa kendisine düşen iş daha da önem kazanıyor demekti, onu kısa zamanda bulmalı ve onlara göstermeliydi.

Nisan ayında gece yarıları uyanıp evin içinde dolaşmaya başladı. Eşyalara bu konuda neler bildiklerini soruyor ama onlardan hiçbir cevap alamıyordu. Belki de biliyor ama söylemiyorlardı. Bazen mehtaplı, güzel gecelerde evde dolaşırken sonunda gidip o parmaklıklılı bebek yatağının yanında kalıyordu. Bazen de pencereden verandaya, salıncaklı koltuğa bakıyor, orada da kimseyi göremiyordu.

O parmaklıklılı yatak o sırrı mutlaka biliyor ama söylemiyordu. Edgar'ın annesiyle babası bir gece uyandılar ve onun o yataktaki battaniyeyi çektiğini gördüler. Sabahleyin park yerinde duran kamyonete gidip şoför yerine baktı ama oradan da bir cevap alamadı.

Bir süre sonra Trudy'den bir şeyler öğrenebileceğini düşündü ama artık o da zamanının çoğunu yatakta geçiriyor, köpek evine pek gitmiyordu. Artık iyice sıkılmıştı, artık o şey aramaktan vazgeçmeli ve evi de kendi sırrıyla başbaşa bırakmalıydı.

Bir sabah daha gün doğmadan uyandılar evdekiler, Gar evin içinde telaşla dolaşmaya başladı ve iki yere telefon ederek hızlı

hızlı bir şeyler konuştu. Gar dolabı açıp bir bavula birkaç elbise koydu, kamyonete götürdü ama sonra geri getirip bir şeyler daha koydu, yine götürdü. O sırada Trudy ağır hareketlerle giyindi. Sonra yatağın kenarına oturdu ve "Sakin ol Gar, daha çok vakit var," dedi. Gar ve Trudy birlikte evden çıkıp kamyonete gittiler ve Almondine de arabaya kadar refakat etti onlara. Gar onu alıp köpekevine götürdü ve içeriye sokup, "Hadi gir şuraya," dedikten sonra kapıyı kapadı.

Bir süre sonra kamyonetin çalıştığı ve uzaklaştığı duyuldu. Köpekevindeki köpeklerden bazıları neler olduğunu anlamadan kapıya dönerek havlamaya başladılar. Fakat Almondine iyice şaşırmıştı, artık yapabileceği bir şey yoktu ve Gar dönüp onu oradan çıkarana kadar beklemek zorundaydı.

Doktor Papineau akşamüzeri gelip köpeklere yemlerini verdi ve yavruları kontrol ettikten sonra gitti. Ertesi sabah Gar eve döndü, yapılması gereken işleri yaptı ama Almondine'i köpekevinde çıkarmadı. O akşam Doktor Papineau yine gelip onlara baktı, yiyeceklerini, sularını verdi ve bir süre kalıp gitti. Hava karardıktan sonra Almondine kapının yanına gitti ve uzun süre dışardan gelen gece ve hayvan seslerini dinledi. Bir süre sonra birkaç köpek de yuvalarından çıkıp onun yanına geldiler, ona arkadaşlık ettiler. Ama çok geçmeden hepsi birer köşeye kıvrılıp yattılar ve uykuya daldılar.

Aradan üç gün daha geçti ve bir sabah kamyonet gelip avluya girdi, ama arkasında başka bir araba vardı. Almondine Trudy'nin sesini duyar duymaz ön ayaklarını kapıya dayadı ve oraya getirildiğinden beri ilk kez olarak havlamaya başladı. Gar gelip onu köpek evinden çıkardı ve Almondine evin arka verandasına doğru koşmaya başladı.

Trudy kollarına beyaz bir battaniye almış, oturma odasında bir koltukta oturuyordu. Doktor Papineau divana oturmuş, şapkasını kucağına almıştı. Almondine Trudy'nin koltuğuna yanaştı, arka ayaklarının üstüne dikildi ve Trudy'nin omzunu kokladı ve Edgar'ın minik pembe ellerini de ilk kez o zaman gördü.

Bebeğin elleri o kadar pembe, nemli ve güzeldi ki Almondine onları koklamak, yalamak istedi. Ama Trudy, "Hayır, onlar yalanmaz," diye fısıldadı.

Almondine sanki içinde uzun zaman hareketsiz duran bir şey harekete geçmiş gibi, kuyruğunu önce yavaşça, sonra hızla sallamaya başladı. Burnunu Trudy'nin omzundan geri çekti, koltuğun yanından biraz uzaklaştı ve neşeli bir tavırla hırıltılar çıkardı. Trudy'nin kucağına çıkamayacaktı ama orada kaldığı sürece mutlu olacağını biliyordu.

Doktor Papineau onların yanında bir saat kadar oturdu. Alçak sesle konuştular, yüz ifadeleri ciddiydi. Almondine'e göre bebekle ilgili bir sorun olabilirdi, onunla ilgili endişeleri var gibiydi. Fakat bebek oldukça sağlıklı görünüyordu, nefesi normaldi, güzel uyuyordu.

Doktor gittikten sonra Edgar'ın babası ambara gidip dört günden beri oradaki işlerini yaptı, Trudy de bebeğini uyutup pencereden dışarıya bakmaya başladı, ama yorgun görünüyordu. Çok güzel bir bahar günüydü, akşam olmak üzereydi ve her taraf sessizdi. Trudy koltuğunda oturup camdan dışarısını seyrederken bir süre sonra uykuya daldı.

Gar köpek evinin kapısını açtığı zaman Almondine evdeki sırrın ortaya çıkmak üzere olduğunu düşündü—o da artık olması beklenen şeyi bulacaktı. Battaniyeyi görüp bebeğin kokusunu aldığı zaman belki de beklenen şey budur diye düşünmüştü. Ama çok geçmeden bunun da doğru olmadığını anladı. Ondan gizlenen sır her neyse bebekle ilgili olmalıydı, ama sadece ona ait bir gerçek de olamazdı.

Almondine bunları düşünürken kulağına fısıltı gibi, törpü sesine benzer bir ses geldi. Odaya girer girmez annesinin kucağındaki bebeğin nefeslerini duymuştu ve bunlar Trudy'nin nefes alıp vermesine benziyordu, ama bu yeni ses çok hafif bir feryadı andırıyordu sanki. Küçük köpek bu sesin durmasını bekledi ama ses şimdi elma ağacındaki yaprakların hışırtısı gibi devam etti.

Almondine belki de endişenin bu sesten kaynaklanabileceğini düşündü.

Bebeğin sesi çıkmıyordu, o böyle bir ses çıkaramazdı.

Küçük köpek birkaç kez derin nefes aldı, vücudunun ağırlığını diğer kalçasına verdi ve Trudy'nin uyuduğunu görünce neler olduğunu anladı—Trudy artık köpekleri eğitime işine devam edemeyecekti, onun artık başka bir işi vardı.

Almondine yattığı yerden kalkıp odada dolaşmaya başladı ama artık daha dikkatli olması gerektiğini anladı ve ikisi de uyuyan anne ile bebeğe baktı. Sonra dayanamadı, Trudy'nin yanına sokuldu ve her şeyi göze alarak onun yüzünü hafifçe yaladı. Trudy birden uyandı ve kucağında battaniye içinde uyuyan bebeğine baktı ve bluzunu düzeltti. Bebeğin fısıltı halinde çıkan nefes sesleri Almondine'in tanıdığı başka seslerle yer değiştirdi, ama bu seslerde bir felaket haberi yoktu.

Küçük köpek biraz önce yattığı yere gitti ve vücuduyla ısıtmış olduğu yerin hâlâ sıcak olduğunu gördü, çünkü sadece birkaç dakika geçmişti aradan. Orada ayakta durdu ve bir süre anneye bebeğine baktı. Sonra eski yerine uzandı, burnunu öne uzattığı kuyruğunun ucu altına soktu ve uykuya daldı.

İşaretler

BÖYLE BİR BEBEKLE NE yapacaklarını bilemiyor, üzülüp duruyorlardı. Gar ve Trudy çocuklarının hiç konuşamayacağını, ses çıkaramayacağını düşünüyor, endişeleniyorlardı. Bebek hiç öksürmüyordu ve doktor da bu yüzden endişe içindeydi. Almondine de çocuğu görmediği zaman telaşlanıyordu ama bu süre pek uzun sürmüyordu.

Bir süre sonra hiçbir doktorun daha önce Edgar'ın hastalığı gibi bir hastalık görmediği anlaşıldı. Bu tür çocuklar sadece tıp kitaplarında vardı ve onlar bile bu bebekten çok farklıydılar. Edgar'ın dudakları süt emerken normal olarak açılıyor, altı değiştirilirken ellerini kaldırıp sallıyor, diğer bebekler gibi kokuyor, anne ve babasının kollarında çok güzel uyuyor, sonra uyanıyor, arada sırada onların yüzlerine sessizce, yüzünde bazen mutluluk, bazen de üzüntü ifadesiyle bakıyordu.

Doktorlar onu her türlü ışık altında uzun süre incelediler. Ama onunla gece gündüz beraber olan kimdi? Gece yarıları onu kontrol etmek için kim saat kuruyordu? Her sabah beşiğinin başına giderek soğan zarı gibi yarı şeffaf teniyle, gözlerini açmış etrafı seyreden bebeğe kim bakıyordu? Doktorlar onunla ilgili bazı tahminlerde bulunuyorlardı ama Gar ve Trudy bebeklerinde bazen her şeyin normal olduğunu, bazen de garip şeyler olduğunu görüyor, kendi fikirlerini söylüyorlardı. Ve bütün çocuklar,

bağırıp çağırrsa da, dilsiz olsa da aynı basit şeyleri isterlerdi. İlk zamanlar onun yaşadığına şükrettiler ve zamanla düzeleceğini düşündüler. Onlar için önemli olan, bebeklerinin her sabah gözlerini açıp onlara bakmasıydı. Bunun yanında sessiz olması o kadar da önemli sayılmazdı.

YAPILAN HARCAMALAR VE KÖPEKEVİNDEN uzak kalması bir yana, Eylül ayı geldiğinde Trudy hastanelerde test sonuçları beklemekten iyice sıkılmıştı. Bütün yaz boyunca bebeğinin de diğer çocuklar gibi konuşmaya başlamasını bekleyip durmuştu. Fakat onların sorunu çok büyüktü ve Trudy bazı geceler hiç uyuyamıyordu. Tıp bu soruna bir çare bulamıyorsa, başka türlü tedavi yolları olmalıydı. Trudy bir akşam Gar'a köpek maması almaları gerektiğini söyledi ve kamyonetle Popcorn Corners'a giderken Edgar'ı iyice sarıp yanına aldı. Ağaçların yaprakları kırmızı ve yeşilin bütün tonlarına sahipti, kurumaya başlamışlardı.

Bir süre sonra kamyoneti büyük bakkal dükkânının önüne park etti ve geniş camda parlayan portakal rengi AÇIK levhasına baktı. Dükkânın içi çok aydınlıktı ama Trudy tezgâhın arkasında oturan yaşlı, zayıf kadından başka kimseyi göremedi içerde. Dükkân sahibi Ida Paine idi bu kadın ve radyo dinliyordu. Kadın Trudy'nin dükkân önüne park ettiğini görmüş olmalıydı ama yerinden kımıldamadı. Trudy bebeğini kucaklayarak dükkândan içeri girdi, Ida oturduğu yerde başını kaldırıp gözlüğünün kalın camları arkasından ona baktı. Trudy kucağındaki Edgar'a baktı ve kadının kendisiyle ilgilenmediğini görünce kızdı. Alacağını başka bir yerden almaya karar verdi, dışarı çıkmak için geri döndü ama yaşlı kadın bu kez, "Dur bir bakayım şuna," dedi.

Kadın tezgâhın arkasından çıkmamış, bebeği almak ister gibi kollarını uzatmamıştı ve sesinde de sevecen ifade yoktu. Trudy durdu, geri döndü ve bebeğini kadının önündeki tezgâhın üzerine koydu. Edgar ahşap tezgâhın üzerine sırtüstü bırakılınca kollarını ve bacaklarını oynatmaya başladı. Ida bebeğe doğru

eğildi ve iri iri açılmış gözlerle bir süre baktı ona. Sonra sigarasına uzandı ve bir nefes çekerek parmağının ucuyla Edgar'ın tombul poposuna dokundu. Bebeğin açılan gözleri hafifçe yaşardı ve ağzından sanki kırmış gibi çok hafif bir hışırtı çıktı.

Trudy daha önce birçok doktorun Edgar'ı dürttüğünü ama hiçbir tepki almadığını görmüştü ama bu kadın onu harekete geçirmişe benziyordu. Uzanıp bebeğini almak istedi ama Ida elini kaldır ve ona, "Bekle," dedi.

Yaşlı kadın eğildi, yanağını bebeğin avucuna değdirdi ve bir süre öylece, hareketsiz kaldı. Bebek parmaklarıyla onun yanağına değdi. Trudy şaşkın bir halde bebeğini kucakladı, oradan aldı ve tezgâhtan bir adım geri çekildi.

O sırada dışarıda, dörtyol ağzındaki dur levhasının önünde bir aracın farları belirdi ama Trudy ve Ida yerlerinden kımıldamadılar. Camekândaki neon ışıklı AÇIK levhası karardı ve birkaç saniye sonra tavandaki flüoresan lambalar da söndü. Trudy karanlıkta yaşlı, zayıf kadını görebiliyordu ama yine de bebeğini korumak için elini onun önüne uzattı. Dışarıdaki farlar bir kamyonete aitti, araba önce toprak park yerine girdi ama orada durmadı, dönüp tekrar asfalt yola çıktı.

Ida Paine bir şeye karar vermiş gibi, "Hayır," diye homurdandı.

"Hiçbir zaman mı?"

"Ellerini kullanabilir."

Kamyonetin sesi bir süre sonra gecenin karanlığında kayboldu. AÇIK levhasındaki neon ışığı yanıp sönmeye başladı. Onun arkasından tavandaki ışıklar da önce titreştiler, sonra yandılar. Trudy yaşlı kadından bir açıklama bekledi ama çok geçmeden onun kehanetinin bu kadarla kalacağını anladı.

Ida Paine ona baktı ve "Hepsi bu mu?" diye sordu. "Başka bir şey istemiyor muydun yani?"

BİR AY KADAR SONRA bir kadın geldi evlerine. Trudy mutfakta öğle yemeği hazırlıyor, Gar da köpekevinde hayvanlarla uğraşıyordu. Trudy kapının vurulduğunu duydu, verandaya çıktı ve orada, çiçekli bir etekle beyaz bir bluz giymiş, kır saçları ensesinde toplanmış iriyarı bir kadın gördü. Kadının elinde bir çanta vardı ve köpek evinden havlama sesi geldiğini duyunca dönüp o tarafa baktı.

Kadın hafif bir gülümsemeyle, "Merhaba, uygunsuz bir zamanda geldim galiba," dedi. "Köpekleriniz havladıklarına göre öyle düşünüyor olmalılar. Benim adım Louisa Wilkes, ama şey... Aslında buraya neden geldiğimi de bilmiyorum."

Trudy ona, eğer Almondine'e aldırılmazsa içeri girebileceğini söyledi. Louisa köpekleri severdi, içeri girip divana oturdu ve Almondine de gelip Edgar'ın beşiği önüne uzandı. Trudy onun tavırlarına bakınca bir güneyli olabileceğini düşündü ama kadının konuşmasında güneyli aksanı yoktu.

Trudy onun konuşmadığını görünce, "Yardımcı olabilir miyim size?" diye sordu.

"Şey, söylediğim gibi bundan emin değilim. Buraya yeğenimle karısını, John ve Eleanor Wilkes'i görmeye gelmiştim."

Trudy bu isimleri duyunca, kadının Wilkes soyadının kendisine neden hiç de yabancı gelmediğini anladı. "Elbette," dedi. "Eleanor'u bazen kasabada görürüz. O ve John bizim köpeklerden birini aldılar."

"Evet, ben de burada her şeyden önce köpeklerinize dikkat ettim. Onların köpeği Ben de çok güzel bir hayvandır. Sizin şu küçük şey gibi onun da hep gözleri parlar. Her neyse, bugün etrafı dolaşıp görmek için onların arabasını aldım. Size belki garip gelebilir ama ben yalnız başıma, sessizlik içinde araba kullanmayı severim. Bölgede dolaşırken bir yol üstünde bir dükkân gördüm, bir sandviç almayı düşündüm ama sandviç satmıyorlardı, ben de bir paket galeta ve bir şişe soda aldım. Dükkân sahibi garip bir kadındı."

Trudy güldü ve "Galibe Popcorn Corners'dan söz ediyorsunuz," dedi. "Evet, o dükkânın sahibi Ida Paine biraz garip bir kadındır."

"Evet, kadın bana sizin burayı tarif etti ve gidip köpeklere bakmamı, bundan büyük zevk alacağımı söyledi. Aslında ben geldiğim yoldan geri dönmeyi düşünüyordum ama kadının ısrarla beni buraya göndermek istemesi merakımı çekti. Onun dediğini yaptım ve hiç tanımadığım bu köpek yuvasına geldim işte. Arabamı yol üstünde bıraktım ve buraya kadar yürüdüm ve şimdi de kendimi bir kaçık gibi hissediyorum."

Louisa Wilkes etrafına bakındı ve "Ama sizinle bazı konularda sohbet edebiliriz gibi geldi bana," dedi. "Siz yeni anne olmuşsunuz." Beşiğin yanına gidince Trudy de onun yanına gitti.

"Bebeğimin adı Edgar'dır."

Edgar uyanıktı ve annesi olmayan yabancı bir kadının kendisine baktığını görünce ağzını açtı ama hiç ses çıkarmadı. Kadın kaşlarını çatarak Trudy'ye baktı.

"Evet, bebeğimin sesi çıkmıyor, hiçbir eksiği yok ama ağladığı zaman hiç sesi çıkmaz. Nedenini kimse bilmiyor."

Louisa doğruldu ve "Ne kadar oldu?" diye sordu.

"Yaklaşık altı aylık."

"Sağır olabilir mi acaba? Bu kadar küçük çocuklarda bile bunun testi kolayca yapılabilir. Siz sadece..."

"...biliyorum, ellerimi çırparak tepkisine bakmam yeterli. Bunu denedik ve sağır olmadığını biliyoruz. Beşiğinin yanında konuştuğumuz zaman etrafa bakınıyor. Bunun gibi bir başka vaka gördünüz mü siz?"

"Hayır, Bayan Sawtelle'yi görmedim. Ama ben ne bir doktorum, ne de bir hemşire."

"Bunu duyduğuma sevindim. Doktorlardan iyice bıktım çünkü. Onlar bize Edgar'ın aslında sağlıklı olduğunu, sadece garip bir ses sorunu yaşadığını söylüyorlar. Onun her şeyini kontrol ettiler, EKG çektiler, bir şey bulamadılar ama onu artık

doktorlara götürmeyeceğim, onun ve bizim çektiğimiz işkençe yeter. Zaten yanında biraz kalınca tamamen normal bir bebek olduğunu anlıyorsunuz.”

Almondine geldi, ön ayaklarını kaldırıp beşiğin kenarına dayadı. Kadın ona baktı ve “Benny olağanüstü bir hayvan,” dedi. “İnsan sözünden bu kadar iyi anlayan bir köpek görmedim ben. Yemin ederim ki, birkaç kişi konuşurken söz sırası bana geldiğinde hemen dönüp bana bakıyor.”

Trudy, “Evet,” dedi. “Bizim sandığımızdan çok daha iyi anlıyorlar bizi.”

“Oh, ben köpekleri iyi tanırım, insanın kucağına oturup uyuklayanlar, gördükleri her yabancıya havlayanlar, yere uzanıp hayran gözlerle size uzun uzun bakanlar, çok çeşitli köpekler gördüm. Ama onun gibi davranan köpek ilk kez görüyorum.”

Louisa Wilkes eğilip beşiğinde yatan Edgar’a baktı, sonra gözlerini Trudy’ye çevirdi ve ellerini kaldırıp havada hareket ettirdi. Hareketleri akıcı ve tamamen sessizdi. Trudy’nin, anlamını bilmese bile yaptığını iyice görmesini istiyordu.

“Bakın şimdi işaret diliyle söylediğim şu: ‘Benim annem ve babam da tamamen dilsizdir.’”

Kadın bir hareket daha yaptı ve “Ben kendim sağır değilim ama bir sağırlar okulunda öğretmenlik yapıyorum,” dedi. “Sizin çocuğunuz sadece dilsiz de olabilir Bayan Sawtelle.”

Kadın büyük bir ustalıkla, karşısındakini üzmemeye özen göstererek, ama açık konuşuyordu. Trudy o anda bir süre önce Ida Paine’in, “Ellerini kullanabilir,” sözünü hatırladı. Trudy o zaman Ida’nın, Edgar için, “Sadece ellerini kullanabilir, el işi yapabilir,” demek istediğini sanmış ve kadına kızmıştı. Ama şimdi yaşlı kadını yanlış anladığını kabul ediyordu.

“Zamanla buna alışacağız Bayan Wilkes. Edgar’ın başka bir hastalığı olmadığını da öğreneceğiz sanıyorum. Belki de yaşı büyüdükçe zaman içinde sesi de çıkacaktır. Ses çıkaramamasının nedenini bilmediğimiz için bunun geçici bir sorun olup olmadığını da bilemiyoruz.”

"Şimdiye kadar hiçbir ses çıkarmadı mı yani?"

"Hayır, hiç ses vermedi."

"Peki siz onun sesinin çıkması için sabırsızlık içinde beklerken doktorlar ne diyorlar buna?"

"Doktorlar hiç de cesaret verici konuşmadılar. Söylediklerine göre onunla konuşmalıymışım ki bunu zaten yapıyorum. O da zaman içinde belki beni taklit edebilir, konuşmaya çalışabilirmiş."

"Bu konuda belirli bir çalışma tavsiye ettiler mi size peki?"

"Hayır, şimdilik yapabileceğimiz pek bir şey yokmuş, eğer değişiklik olmazsa birkaç yıl sonra bazı çalışmalara başlayabilirmişiz."

Misafir kadın sağırılar konusunda bir uzman olarak, "Bayan Sawtelle," diye konuştu. "Böyle konularda kesin konuşmak mümkün değildir, bunu çok iyi biliyorum, söyleyeceğimi de okumuş ya da duymuş olabilirsiniz, ama anladığım kadarıyla, gördüğünüz doktorlar bu konuda çok şey bilmiyorlar. Anlama yeteneği tam gelişmemiş olan çocuklara konuşma öğretmek zordur ve buna çok erken yaşlarda başlayamazsınız. Çocukların konuşmayı hangi yaşlarda daha iyi öğrendiklerini kimse söyleyemez. Yani hangi yaşlarda anlamaya ve konuşmaya başlayabilecekleri belli olmaz. Diğer yandan bazı belirtilere göre, konuşma yeteneği bir yaşından itibaren beslenmediği takdirde kaybolma eğilimi gösterir. Tarihte sağır çocuklar bunu yaşamıştır ve zeki ve konuşma yeteneğine sahip sağlıklı çocuklar da sesin varlığından habersiz oldukları için kendi hallerine terk edilmişlerdir. Bazılarının sadece sağır oldukları anlaşıldığında ise ömür boyu sakatlığa mahkum olmuşlardır."

"Ama bu söyledikleriniz ses çıkaramayan çocuklar için değil, duymayan, yani sağır çocuklar için geçerli."

"Peki ama konuşma nedir? Bir insan hem vererek, hem de alarak, içindekini ifade ederek iletişim kurar. Bebekler bunu ağlayarak öğrenirler—dikkati en ilkel şekilde kendilerine çekerek sıcaklık, mama ve rahatlık sağladıklarını görürler. Sizin bebeği-

niz bunları nasıl öğrenecek acaba Bayan Sawtelle? Ben doğduğumda ebeveynim bana konuşmayı nasıl öğreteceklerini düşündüler. Onlar anlaşılabilir konuşmayı onlu yaşlarında öğrenmişlerdi. Kızlarının normal konuşması en çok istedikleri şeydi.”

“Ne yapmışlar peki?”

“Benim hiçbir şey yapmazken bile bir şeyler öğrendiğimi farz etmişler. Kendileri duymadıkları halde karşılıklı konuşma plakları çalmışlar. Bir radyo satın almışlar ve kulakları duyan dostlarından konuşma yapılan istasyonları ayarlamalarını istemişler. Benim ses verip vermediğimi anlamak için ağızma bakmışlar. Beni, benimle oynayan ve konuşan insanların arasına koymuşlar. Yani konuşma öğrenebilmem için ellerinden gelen her şeyi yapmışlar.”

“Ama bu konuda başka şeyler de yapılmış olmalı. İlk kez konuştuğunuz zaman buna nasıl bir tepki vermişler örneğin? Sizin konuşmanızı duymadıkları halde sizi nasıl teşvik etmişler?”

Bayan Wilkes o zaman Trudy'ye bebeklerin konuşma öğrenmeye hazır olduklarını, bunun önlenemeyeceğini örneklerle anlattı. Birbirlerinden ayrı düşen ikizler bile bazen kendilerine göre özel diller icat ederlerdi. Kadın hem sağır çocuklara, hem de sağır anne babalarını duyan çocuklarına ders veriyordu. Basit bir prensibe göre bebekler iletişim kurmak isterler, bunu İngilizce, Fransızca, Almanca, Çince, başka herhangi bir dilde ya da işaret diliyle yapabilirlerdi. Bu kadın işaretle konuşmayı da çocukluğunda kolayca öğrenmişti. Sawtelle'lerin bebeği de yapabiliirdi bunu.

Trudy, “Ama ben işaret dilini bilmiyorum ki,” dedi. “Bilmediğim bir şeyi bebeğime nasıl öğretebilirim?”

“O halde bu dili onunla beraber öğreneceksiniz. Başlangıçta Edgar ile en basit şekilde iletişim kuracaksınız.”

“Yani ne diyeceğim ona?”

“Onu sevdiğini söyleyeceksin. Mamayı, köpeği, kuşu, anneyi, babayı, gökyüzünü, bulutları nasıl söyleyeceğini öğreteceksin ona. İsteddiği şeyleri işaretle nasıl anlatacağını öğrenecek zaman-

la..." Kadın bunları söylerken elleriyle işaretleri de gösteriyordu. "Zaman içinde, kelimeleri öğrendikten sonra cümle kurmayı da öğreneceksiniz."

İki kadının konuşması saatlerce sürdü ve akşamüzeri Gar köpekeviden geldiği zaman Bayan Wilkes onlara ilk derslerini verdi, temel bilgileri öğretti. İşaret dilinin en basit çalışmasını yaptılar ve örneğin "Trudy Gar'ı seviyor," cümlesinin nasıl kurulduğunu öğrendiler.

Trudy kadına hayran oldu, onun öğrettiği işaretleri aynen yapmaya çalıştı ve hatalarını düzeltmesini dikkatle izledi. Gar da işaret dilinin temelini öğrenme konusunda oldukça gayretliydi ama Trudy kadar iyi olamıyordu. Bayan Wilkes onlardan ayrıldığında vakit geceyarısına geliyordu. Onlar ders alırken Edgar birkaç kez uyandı ve Bayan Wilkes onlara "mama, yemek," işaretini öğretti ve Edgar'ın ellerini de hareket ettirdi. Bunu çocuğa yaptırmak çok daha zordu elbette ama Trudy zaman içine, gayret ederek işaret dilini öğrenebileceğine inandı.

Edgar

BUNLAR ONUN İLK ANILARI olacaktı.

Kırmızı ışık, sabah ışığı, tepedeki meyilli tavan, ahşap zemindeki hafif ayak sesleri gibi anılar olacaktı bunlar. Bebek karyolasının bal renkli çıtaları arasından uzanan köpek burnu, sonra geriye çekilen baş ve komik bir sırtışıla meydana çıkan dişler de unutulacak anılar değildi elbette.

Köpeğin uzun burnu titriyor, kenarlarında çukurlar oluşuyordu.

Evin içi tamamen sessizdi ve uzun zaman da öyle kalacaktı.

İnce uzun, koyu renkli bir köpek burnu vardı anılarda. Kara bir burun, deri tasma ve kayışı da bunların arasındaydı. Tarlalardan gelen hafif rüzgâr pencerelerdeki perdeleri içeriye doğru itiyordu. Mutfak penceresinin hemen dışındaki elma ağacının dalları duvara değişiyor, garip hışırtılar çıkarıyordu. O da uyur gibi yapıyor, derin bir iç çekiyordu ama elinde değildi, nefesi bir garipti. Uzun burun onun uyanık olduğunu hemen anladı, hırıldadı, sağa sola döndü, sonra parmaklıkların dışına çekildi. Almondine çocuk karyolasının dışında durdu, başını hafifçe yana eğdi, sonra kulaklarını dikti.

Kiraz renkli, kenarları çizgili bir çift göz ona baktı.

Kuyruğunu sağa sola salladı.

Sonra hareketsiz kaldı, hiç kıınıldamadı.

Köpek daha sonra burnunu yine aralıktan sokup, üzerinde adamlar, domuzlar, tavuklar ve inekler olan resimli battaniyenin altından ileriye doğru uzattı. Çocuğun ince parmakları ileriye uzandı ve yatağına giren bu hayvan burnunu yakaladı, hayvanın kara burnunu sıktı. Almondine dışarıda kalan kuyruğunu keyifle sağa sola salladı. Dilini çıkardı ve çocuğun avucunu yalamaya başladı. Sonra başını battaniyenin altından geriye, daha sonra da çocuk karyolasının parmaklıklar arasından dışarıya doğru çekti. Çocuk doğrulup yüzünü parmaklıklara dayadı, hayvanı görmek istedi, köpek yavrusu yine geldi ve onun parmaklıklara dayalı burnunu ve alnını yalamaya başladı. Çocuk elini kaldırıp yüzünü korumak istedi ama köpek o anda birden geriye çekildi ve doğan güneş ışıklarının girmeye başladığı pencereye gitti.

ANNESİ KÖPEKEVİNİN ARA YOLUNDA yürürken o da onun peşinden gidiyordu. Ambar duvarındaki deliklerden dışarı çıkan birkaç köpek ona baktılar, onun kokusunu aldılar. Annesi onlara seslenirken adeta şarkı söyler gibiydi.

BABASI MUTFAK MASASINDA OTURMUŞ, gazetelere bakıyordu. Gazetelerde köpek resimleri doluydu. Babasının sesi çok hafifti kulaklarında sanki bir tahta perdenin arkasından geliyordu. Parmaklarının arasında bir şecere vardı o anda.

ALMONDINE ONU YAKALAMADAN ÖNCE o bahçeyi ve süthaneyi koşarak geçti ve çit kapısını kapadı. Yüksek yabancı otların içine girip çömeldi ve onun ne yapacağını görmek için gözetlemeye başladı. Köpek çok güzel zıpladı ve çiti kolayca aştı. Çocuk yanına gelen köpeği okşadı, sonra tekrar kalkıp koşmaya başladı. Çocuk meyve bahçesine girince Almondine orada kalır, onun oraya girmesi yasaktır. Çocuk koşarken birden düşer, canı yanmıştır, ama sesi çıkmaz, sadece Almondine'in, arkasından da diğer köpeklerin havlamaları duyulur.

EN UZAKTAKİ ELMA AĞACININ BİR dalında bir oto lastiği asılıdır, kahverengi ipinin lifleri çıkmıştır. Ona oradan uzak durması söylenmiştir ama neden olduğunu unutmuştur. Çocuk oto lastiğinin içinde geçti, ayaklarıyla toprağı itti, sallanmaya başladı. Fakat daha bir dakika olmadan nereden çıktığı belli olmayan arılar saldırdılar çocuğa, onu boynundan ve kolundan soktular. Almondine arılardan korunmak için birkaç kez olduğu yerde döndü, havladı ve sonra ikisi birden eve doğru koşmaya başladılar. Çocuk veranda kapısını çarparak kapadı ve arıların içeriye girip girmediklerine baktı. Edgar önce arıların ona zarar verebileceğini düşünmedi, ama çok geçmeden o küçücük hayvanların soktuğu yerler yanmaya, zonklamaya başladı.

KÖPEKEVİNE GİRDİĞİNDE ELİNDE *Winnie the Pooh* adlı kitap vardı. Sonra bahçeye çıkıp çimenlerin üstüne oturdu ve çalılaların arasında çıkan köpek yavrularını seyretmeye başladı. Birkaç yavru yanına geldi ve Edgar kitap okumaya başladı, sessizce okuduklarını onlara işaret diliyle anlatıyordu. Bir süre sonra yavruların annesi geldi ve onları alıp kendi kulübelerine götürdü. Sonra Edgar'ın yanına döndü ve sitem eder gibi onun yüzüne baktı.

Edgar ona işaretle yavruların kitap *dinlemek* istediklerini anlattı ama anne köpek onu anlamadı ve ayrıldı oradan.

Aslında *Winnie the Pooh* köpek yavruları için güzel bir hikâyeydi.

Ama anne köpek onun bunu açıklamasına izin vermedi.

AKŞAMLARIONU YATIRDIKLARI ZAMAN, babası gözlüğünü takıp, yatağının başucunda, gece lambasının ışığı altında Edgar'a hafif sesle kitap okuyordu. Bir akşam *Orman Kitabı*'nı okumaya başladı ona. Edgar bir süre sonra Mowgli ve Bagheera'yı düşünerek, onları rüyasında görmek için uykuya dalarken babası sustu, okumayı bıraktı. Ama Edgar birden gözlerini açıp doğruldu.

Parmak uçlarını birleştirdi ve babasına devam et işareti yaptı.

Babası tekrar okumaya başladı. Edgar yine yattı ve kollarını kaldırıp babasının sesine göre ellerini havada hareket ettirmeye başladı. O şimdi kelimeleri, kelimelerin şekillerini düşünüyordu.

EDGAR DOKTORUN HASTA DİVANININ kenarına oturup ağzını açtı. Doktor başını onun yüzüne yaklaştırdı ve ağzının içine dikkatle bakmaya başladı.

Doktor bir süre sonra masanın üstüne plastik harfler koydu ve 'apple' (elma) yazmasını istedi ama masaya bir tek p harfi koyduğu için Edgar o sözcüğü yazamadı. Doktor not defterine bir şeyler yazarken, Edgar bir 'b' harfi aldı ve onu ters çevirip 'p' yapmak istedi.

Doktor, "Onun burada birkaç gün kalmasını isterim," dedi ama annesi kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı.

Doktor çocuğun boğazına el fenerine benzer ve vızıltı gibi ses çıkaran bir alet dayadı ve "Nefes alıp ver," dedi. "Dudaklarını kıvrır, dilini damağına değdir, dudaklarınla bir daire yap."

Edgar onun dediklerini yapınca ağzından, "Elloooo," diye bir kelime çıktı ama çirkin bir sestir bu ve cama çarpıp havada kayboldu.

Bunu yapmamalıydı.

Doktor bir şey anlamadı, başını iki yana salladı. Edgar harflerle bir şeyler yapabiliyordu ama doktor için yavaş hareketleri. Annesiyle beraber eve dönerlerken Dog'N Suds adlı kefedeki bir şeyler içtiler. Annesinin yüzündeki ifade üzüntü müydü, yoksa öfke miydi anlayamadı Edgar.

EDGAR YENİ DOĞMUŞ KÖPEK yavrularının kulübesi yanında oturdu ve onların oynaşmalarını seyretmeye başladı. Yavrular henüz beş günlük ve henüz adları bile konmamıştı, ama Edgar'ın işiydi bu."

Yavrulardan biri annesinin memesine ulaşmak için diğerlerinin üzerine tırmanmaya çalıştı, onları itmeye başladı. Kabada-

yı, zorba bir yavruydu bu ve Edgar ona Hector adını vermeyi düşündü. Yavrulara isim bulmak kolay değildi ve Edgar bazı akşamlar bunları annesi ve babasıyla tartışıyordu. Henüz çok küçüktü ve yavrulara isim bulmak için kelime haznesini kullanma ve bunları defterine not etme konusunda zorluk çekiyordu.

DOKTOR ONLARI SAKALLI VE siyah saçları omuzlarına düşen bir adamla tanıştırdı. Adam elini alına götürüp çekerek Edgar'a merhaba işareti yaptı ve sonra arka arkaya, onun anlamakta zorluk çektiği, çok hızlı bazı hareketler gösterdi.

Edgar ona işaretlerin çok hızlı olduğunu işaret etti.

Adamın bileklerini yakaladı ve o işaretleri yeniden yapmasını istedi.

Adam doktora dönerek bir şeyler söyledi ve doktor da ona baş salladı.

Edgar adama garip şeyler yapıyorsun diye işaret edince adam güldü, ama gülüşü bile gripti.

Adam ona, "Öyle mi?" diye işaret etti ve sonra işaretleri sürdürerek, "Ben sağırım, kendi sesimi hiç duymadım," dedi.

Edgar sağır bir adamın da normal bir insangibi görüldüğünü sanki yeni öğreniyordu, şaşkın bir ifadeyle baktı ona. Adamın arkasında duran annesi kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı.

Adam ona işaretle kaç yaşında olduğunu sordu.

Edgar yakında dört yaşında olacağım cevabını verdi ona. Elini kaldırıp başparmağını kıvrarak dört rakamını gösterdi ve elini iki kez kalbine götürüp 'Ben' işareti yaptı.

Adam ona işaretle, "Çok iyisin, ben dört yaşımıdayken bu işaretleri hiç bilmiyordum," dedi.

Edgar, "Ben geç kavriyorum, ama sesleri duyabiliyorum," işareti yaptı.

'Evet, ikimizin işaretle anlaşabilmesi güzel bir şey.'

'Köpeklerinle işaretleşerek anlaşabiliyor musun? Benimkiler bazen beni anlamıyorlar.'

Adam ona gülümsedi ve 'Benim köpeklerim *hiçbir zaman* anlamıyorlar beni,' işareti yaptı.

'Ben *bu* işareti yaptığım zaman Almondine beni anlıyor.' Edgar bunu işaret ettikten sonra sadece kendisinin ve Almondine'in anladığı bir işaret yaptı ve Almondine onlara yaklaştı.

Adam döndü ve doktora baktı.

EDGAR'IN BABASI AMBARDA KÜÇÜK köpek kulübelerinden birinin önünde durdu ve bir anne köpeği sevdi. Anne köpek oldukça yaşlıydı, kuyruğu bile kırışmıştı. Hayvan yere yanlamasına uzandı ve babası, yanında duran Edgar'a, tavandaki kirişlerin Shultz tarafından ambarın arkasındaki ormandan kesilmiş ağaçların kerestesi olduğunu anlattı.

Babası ona, "İlk yıl baharda bu kirişlerden filizler bile yeşerdi," deyince, Edgar kirişler üzerinde kesilmiş filizlerin, dalların budaklarını ilk kez fark etti ve Schutz'un kütükleri ormandan atlarla çekerek buraya getirişini düşündü. Tavandan yere inen direkler arasına gerilmiş elektrik kablosundan birkaç ampul sarkıyor, ambarı aydınlatıyordu.

Babası sonra gülümseyerek anne köpeğe döndü ve "Sıkı dur bakalım güzel hanım," dedi.

Doktor Papineau geldiği zaman Edgar onu alıp ambara götürdü ve babası içerden, "Buradayım, Page," diye seslendi.

Doktor köpek kulübesinin yanına giderek eğildi, eliyle anne köpeğin karnını yokladı ve steteskopla hayvanın göğsünü dinledi. Sonra kalkıp arabasına gitti ve çantasını alarak geri döndü.

Edgar'ın babası Doktora dönerek soran gözlerle bakınca, Doktor ona başını salladı ve "Hadi sen kalk da evine git," dedi.

Doktor sonra çantasını açtı ve içinden bir şişe ile bir iğne çıkardı.

GÜNEYDE, BİRİ ONLARIN ARAZİSİ yakınında, diğeri ise daha uzakta olan iki tepe vardı. İki tepenin arasında da bir kayalık,

küçük bir huş korusu ve toprağa dikili bir haç bulunuyordu. Ağustos rüzgârları saman balyalarının üzerinden esip geçiyordu. Edgar yine Almondine'den kaçıp saklanmak için tarlaya daldı, koşmaya başladı, hep aynı oyunu oynuyorlardı. Kayaların arkasına geçip bir huş ağacının altına uzandı ve saklandı. Bir süre sonra biraz ilerde, tarlaya yakın bir yerde duran haça baktı ve onun ne anlama geldiğini düşündü. Basit, muntazam bir haçtı bu ve bir süre önce beyaza boyanmıştı.

Çok geçmeden çalılar kımıldadı ve Almondine soluk soluğa koşarak geldi, buldu onu. Kendini Edgar'ın yanında yere attı ve sanki 'bir daha benden saklanma' der gibi ön ayağını onun göğsüne uzattı. Havalar çok sıcaktı ve koşmak yorucu oluyor, terletiyordu. Edgar gülererek ayağa kalktı, yine kaçtı ondan, ama köpek bu kez peşini bırakmadı onun, sırtır gibi ağzını açarak yanında koşmaya başladı.

Bazen Edgar'ın önüne geçiyor, kuyruk sallıyordu.

Ama onu geride bıraktığı zamanlar biraz ilerde duruyor ve bekliyordu.

EDGAR VE ANNESİ SICAK bir bahar öğleden sonrası oturma odasında, geniş divanda oturuyorlardı. Televizyon ekranında gri statik vardı ve bir spiker fısıldar gibi bir şeyler söylüyordu. Çok geçmeden tarlanın üstü siyah bulutlar tarafından örtüldü, dışarıda bir yerlerde şimşek çaktı. Mutfaktaki elektrik prizinden kıvılcım sıçradı, sonra birkaç kıvılcım daha çıktı. Edgar üç kıvılcım saydı ve sonra tepelerden gök gürültüsü duyuldu.

Babası bir gün ona, "Topraktaki demirler şimşeği çekiyor," demişti. "Toprak ne kadar kırmızı, baksana. Demirli Topraklar alanı bu bölgeden başlıyor işte."

Hamleli rüzgâr çam ağaçlarının dallarını sallayıp duruyordu. Edgar pencereye gitti ve dışarıdaki fırtına manzarasına baktı. Ağaçların dalları sallanıyordu ve yağmur da başlamıştı.

Annesi, "Çekil pencerenin önünden, oğlum," dedi.

Dışarıda yağmur hızlandı, yine şimşek çaktı ve mutfaktaki elektrik prizinden yine kıvılcımlar çıktı. Edgar gök gürültülerini duymuyor, sessizliği garip buluyordu.

Soğuk şimşek miydi bu?

"Muhtemelen."

Annesi ona sıcak ve soğuk şimşek olduğunu söylemişti. Sadece sıcak şimşekler gök gürültüsü yapardı. İkisi arasında çok büyük fark vardı; sıcak şimşekle çarpılan insan anında kavrulup ölürdü. Ama soğuk şimşegın çarptığı insana bir şey olmazdı.

Annesi oturduğu yerden dışarıya baktı ve "Baban da bu havada dışarıda kalmayıp buraya gelse iyi olur," dedi.

Ben onu getiririm anne.

Ama annesi ona sert bir ifadeyle baktı ve "Hayır, oğlum, bu havada dışarıya çıkamazsın, burada benim yanımda kalacaksın," dedi.

Edgar ona işaretle 'Ben artık senden daha uzun boyluyum,' dedi. Son günlerde annesine ailenin en kısa insanı olduğunu söyleyerek dalga geçiyordu onunla. Annesi gülererek başını salladı ve televizyona döndü. Ekranda ne izleyecekleri belli değildi, güzel şeyler yoktu. Annesi *Reader's Digest*'tan Weller Yöntemini öğrenmişti. Televizyonda Kanal 2 açıktı ama statik yüzünden iyice kararmıştı.

Annesi, "Ekрана bakacağız," dedi. "Eğer fırtına çok yaklaşırsa ekran elektrik alanı yüzünden beyazlaşacaktır."

Şimdi ikisi de hem ekrandaki gelişmeleri, hem de havadaki bulutların hareketini dikkatle izliyorlardı. Annesi meteoroloji konusunda oldukça bilgi sahibiydi. Fakat bugün nedense yüzü asıktı ve neler düşündüğü hiç belli olmuyordu. Bir ara televizyondan çıtırtıya benzer sesle duyuldu. Fakat küçük Almondine odaya gelip ayakları dibine sığınınca annesi yerinden kalktı.

"Tamam," dedi. "Hadi, aşağıya iniyoruz."

Bodrum merdiveni arka verandadaydı. Telli kapıdan bakınca Gar'ın ambar kapısında durduğunu gördüler, saçları rüzgârda iyice dağılmıştı. Gar kapıya dayanmış, gökyüzüne bakıyordu.

Edgar'ın annesi, "Gar, buraya gel!" diye seslendi kocasına. "Biz bodruma iniyoruz!"

Gar, "Ben burada kalacağım!" diye bağırdı. "Berbat bir fırtına geliyor, siz inin aşağıya."

Trudy başını iki yana salladı ve Edgar'a, "Pekâlâ, hadi bakalım, biz iniyoruz," dedi.

Almondine onlardan önce atıldı merdivene, zıplayarak indi ve burnunu merdiven dibindeki kapalı kapıya dayayarak onları bekledi. Bodruma girdiler ve boy hizasındaki pencereden dışarıya, bulutlara baktılar. Yağmur biraz hafiflemişti ama rüzgârla savrulan damlaları hâlâ görebiliyorlardı.

Trudy kocasına kızmıştı, "Ne yapacak orada kalıp da sanki?" diye söylendi. "Kapıda durup fırtınayı seyretmek istiyor herhalde."

'Haklısın anne, kapı eşiğinde öylece duruyor işte.'

"Köpekler kendi başlarının çaresine bakabilirler. Onun orada kalması daha çok sinirlendirir hayvanları. Sanki ambarı fırtınadan koruyabilecekmiş gibi dikilip duruyor orada."

O sırada yakındaki tarlaya yıldırım düştü ve gök gürültüsü adeta evi sarstı.

Trudy, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı.

Edgar yıldırım düştüğünü görünce dayanamadı, merak içinde koşarak bodrum merdiveninden yukarı çıktı, mavi-beyaz, çok parlak bir ışık gördü, hemen ardından bomba sesine benzer bir patlama oldu. Korkup tekrar bodruma indi ama inmeden önce babasının fırtınaya meydan okur gibi, bir eliyle kapı eşiğine yapışmış hâlâ orada durduğunu gördü.

Ama çok geçmeden tüm bu gördüklerinin sadece bir giriş, bir başlangıç olduğunu anladılar. Rüzgâr öyle korkunç hamleler yapıyor, öyle uğulduyordu ki, Edgar pencerelerin hava basıncıyla parçalanacağını, camların kırılacağını sandı. Almondine korkudan bir köşeye sindi ve inlemeye başladı. Duvarların içinden sanki kereste gıcırıtları geliyordu. Rüzgâr her yanda uğulduyordu. Ama biraz sonra beklenmeyen bir şey oldu, bodrum penceresinden içeriye zayıf da olsa güneş ışığı girdi ve yine kayboldu. Fırtınanın geçmek üzere olduğunu gösteren ilk işaretti bu. Bir süre sonra rüzgâr şiddetini kaybetmeye başladı ve çok geçme-

den hafif bir yaz meltemine dönüştü.

Trudy, "Olduğun yerde dur, oğlum," dedi.

Annesi ne yapacağını düşünürken babası dışardan, "Fırtına geçti!" diye bağırdı. Beyaz, zararsız kümülüs bulutları batıya doğru uzaklaşıyordu. Ama yolun karşı tarafında, ağaçların üzerinde hâlâ kara birkaç bulut vardı. Ambar ve ev sapasağlam yerlerinde duruyorlardı. Çam ve elma ağaçları da ilk bakışta fırtınadan zarar görmemiş gibi görünüyorlardı, ama dikkat edince ilk tomurcukların korkunç rüzgârla sökülüp gittiğini gördüler. Ama çok yağmur yağmamıştı ve hava yine çok sıcaktı. Edgar Almondine ile beraber evin içinde dolaşarak fırının, tost makinesinin, kurutucunun ve oturma odasındaki klimanın fişlerini yeniden prizlerine taktı. Bir süre sonra posta arabası geldi ve postacı kutuya bir zarf atıp onlara el sallayarak gitti. Edgar koşarak posta kutusuna gitti ve gelen zarfı aldı, zarf babasına geliyordu ve üzerindeki adres elyazısıyla yazılmıştı. Üzerindeki damgadan zarfın Portsmouth, Virginia'dan geldiği anlaşılıyordu.

Edgar elini uzatıp veranda kapısını açmak üzereyken babası ambarın arkasından bağıarak onu çağırırdı.

DÖRDÜ BİRDEN AMBARIN ARKASINDAKİ yabani otların içinde durup yukarı doğru baktılar. Çatı kaplamasının oda zemin büyüklüğüne bir kısmı fırtınada sökülmüş ve kenardan aşağıya doğru sarkmıştı. Çatının üçte biri çıplak kalmış, fırtınada harap olmuş ve ters dönmüş bir gemi teknesine dönmüştü.

Ama onları şaşırtan başka bir şey de vardı orada; çatı kaplamasının bir düzine kadar tahtası yerinden sökülmüş, daire yapmak ister gibi arkaya doğru kıvrılmıştı. Sanki dev bir el onları tutmuş, o şekilde kıvrıp bırakmıştı. Aradaki deliklerden Schultz'un uzun zaman önce ambar çatısı olarak oraya yerleştirdiği kirişler görünüyordu mutlaka. Onların aralarında esen rüzgâr tahtaları sarsıyor, ısıklık çalıyordu.

Edgar oraya bir süre şaşkın gözlerle baktıktan sonra babasına gelen mektubu hatırladı ve dalgın bir ifadeyle ona doğru uzattı.

Gözlerden Uzak Köşeler

FIRTINANIN AMBAR ÇATISINI HARAP etmesinden bir hafta sonra, Edgar ve Almondine yatak odası merdiveninde, üst basamakta durmuş, derin derin ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Basamakların çatlamış, madeni bir paranın gireceği kadar açılmış aralıkları Schultz tarafından doldurulmuş ve tahtalar çok güzel cilalanmıştı, pırıl pırıldı. Fakat arada duran çivi başları çorapla dolaşan insan ya da köpekler için tehlikeli olabilirdi. Ama Edgar'ı etkileyen şey basamakların görünüşü değil, haftanın gününe, havanın ıslak ya da kuru oluşuna veya üzerine basan insanların ağırlığına göre tahtaların çıkardığı farklı gıcirtı sesleriydi. Ama bu sabah, basamaklara Edgar ve Almondine beraber basmalarına rağmen basamaklar gıcırdamamıştı.

Edgar basamakların sessiz noktalarını biliyordu. On bir ve on ikinci basamakların en sağ tarafları, dokuzuncu ve onucu basamakların her yeri, sekizinci basamağın sol yanı, beşinci ve altıncının tam ortaları ve diğerlerinin de değişik yerleri hiç gıcırdamazdı. Edgar bu gıcirtı konusunu uzun zamandır unutmuştu ama ambarın çatı kaplamalarının harap durumu ona tahtaların sırrını tekrar hatırlatmıştı ve bu sırrı çözmek istiyordu çocuk.

Edgar ilk dört basamağı inip çıktı ve sonra sessiz noktaları Almondine'e parmağıyla işaret ederek gösterdi. Daha sonra se-

kizinci basamakta durdu, kenarına dokundu ve arkasında duran Almondine'e baktı.

Sonra ayağını yedinci basamağın üzerine koydu, bu basamağın sağ tarafının gıcırdadığını biliyordu. Bu basamağın ortası paslı bir kapı rezesi gibi bir ses çıkarırdı. Ayağını kaldırıp bir süre havada tuttu ve sonra sol duvara yakın bir yerde basamağın üzerine çıktı.

Gıcirtı yoktu.

Altıncı ve beşinci basamaklara inip çıktı, Almondine'in ayağını tutup basamakta belirlediği bir noktaya koydu.

İşaretle hayvana, 'Aferin güzel kızım,' dedi.

Bir süre sonra merdivenin son basamağından da inip orada durdular, hiç gıcirtı duymadan inmişlerdi. Heyecanla birbirlerine baktılar ve sonra mutfağa gittiler. Edgar merdiveni gıcırdatmadan inmeyi başardığını kimseye söylemek istemiyordu. Onlar küçük bir çiftlik evinde yaşayan küçük bir aileydi, yakın komşuları, dostları da yoktu ve Edgar eğer, annesi, babası ve Almondine ile farklı sırları paylaştığı takdirde, kendini daha büyük bir dünyada yaşıyormuş gibi hissedecekti.

BABASININ NEREYE GİDECEĞİNİ SÖYLEMEDİLER ona, ama babası Claude ile beraber ancak akşamüzeri geri dönebildi. Mayıs ayı sonlarıydı, okul yeni başlamıştı ve Edgar babasıyla beraber gitmek istediğini söylediğinde, cevabın hayır olacağını biliyordu. O sabah Edgar, annesi ve Almondine kasabaya giden yolda uzaklaşan kamyonetin arkasından bir süre baktıktan sonra, yapılacak işlere başlamak üzere ambarın yolunu tuttular. Atölyenin bir rafında birkaç eski LP plak ve bir çanta pikap duruyordu. Trudy çanta pikabın kapağını açtı ve eski LP plaklardan birini alıp aletin ortasındaki döner tablaya yerleştirdi, sonra ucunda iğne olan kolu plağın kenarına koydu. Edgar müziğin başlamasını bekledi ve köpek kulübesini temizlerken Patsy Cline'ın şarkılarını dinlemeye başladı. Temizliği bitirdiği zaman dönüp baktığında, annesinin küçük bir köpek yavrusunu iki eliyle tutup

havaya kaldırmış, hayran bakışlarla seyrettiğini gördü.

Edgar öğleden sonra okul otobüsünden indiğinde, kamyonetin hâlâ geri dönmemiş olduğunu gördü. Annesi kurumuş çarşafları ipten toplarken onun yardım etmesini istedi.

Yıkamış çamaşırları burnuna götürüp koklayan Trudy, "Ne kadar güzel kokuyorlar, değil mi?" diyerek gülümsedi.

Topladıkları temiz ve kurumuş çamaşırları üst kata, Edgar'ın yatak odasının karşısındaki boş odaya götürdüler. Bu odada daha önce eski eşyalar ve dergiler dururdu. Üzerinde yatak olan portatif bir yatak katlanarak bir duvar dibine konmuştu. Bir kenarda eski mutfak sandalyeleri, iki eski abajur ve içinde resim albümleri olan karton kutular duruyordu. Fotoğraf albümlerinde şimdiye kadar yetiştirdikleri bütün köpeklerin resimleri vardı, ama kendi fotoğrafları bulunmuyordu. Edgar kutulara bakarken, onlardan birinde annesiyle babasının ilk günlerine ait birkaç fotoğraf bulabileceğini düşünürdü hep.

Ama o gün annesi bu eski eşya odasının kapısını neşeyle açtı ve "Ee, nasıl buldun burayı bakalım?" diye sordu. "Banâ sorarsan müthiş değişti oda, öyle değil mi?"

Annesi haklıydı, oda temizlenmiş, karton albüm kutuları başka bir yere taşınmıştı. Pencere camı temizlenmiş, pırıl pırıldı, yerler süpürülmüş, silinmiş, tertemiz yapılmıştı. Katlanmış portatif yatak açılıp kullanılacak hale getirilmiş, başucuna bir gece sehpası ve lambası konmuştu.

Oda bir limon serası gibi kokuyordu ve Edgar'ın çok hoşuna gitti ve bunu annesine işaretlerle söyledi.

"Burası eski eşya deposuydu bildiğin gibi. Babanın söylediğine göre eskiden burası Claude'un odasıymış, çocukluğu burada geçmiş. Bu tarafa gel bakayım." Trudy yatağın üzerine temiz çarşaflardan birini koydu ve Edgar'la beraber yatağı yaptılar, yastıklara kılıf geçirdiler. Annesi bir ara doğruldu, ona baktı ve "Neyin var senin, oğlum?" diye sordu.

Edgar, 'Bir şeyim yok,' işareti yaptı. 'Buradaki eski eşyalar nereye gitti?'

"Gözlerden uzak köşelere koydum, bir kısmını da bodruma indirdim. Belki o eski, kırık sandalyeleri bu haftasonu babanla beraber büyük çöplüğe götürüp atarsınız."

Annesi bunu söyledikten sonra işaret diline geçti ve 'Bana Claude hakkında bir şey mi sormak istedin?' diye sordu.

'Ben küçükken onu hiç gördüm mü, anne?'

'Hayır oğlum, ben de sadece bir kez gördüm onu. Ben babanla tanışıp evlenmeden bir yıl önce o donanmaya katılmış, buraya sadece bir kez, dedenin cenaze töreni için geldi.'

'Neden donanmaya katılmış peki?'

'Bilmiyorum, bazı insanlar deniz kuvvetlerine dünyayı görmek için gönüllü olarak katılırlar. Babanın dediğine göre Claude dedenle pekiyi geçinemezmiş. İnsanlar bazen bu yüzden de asker olurlar. Ama bazen başka nedenlerle de olur bu tabii.'

'Burada ne kadar kalacakmış Claude amca, anne?'

'Kendine uygun bir yer bulana kadar kalır herhalde. Uzun zaman önce gitmiş, belki de fazla kalmaz buralarda. Böyle yerler ona artık çok küçük, dar gelir.'

'Bizim köpeklerden haberi var mı acaba?'

Annesi güldü ve işaret diliyle konuşmaya devam ederek, 'Burada büyümüş ama köpekleri baban kadar iyi tanımaz herhalde,' dedi. 'Deden öldüğü zaman köpek yetiştirme işindeki hissesini babana satmış.'

Edgar başını salladı ve işleri bittikten sonra annesinin başka bir işle meşgul olduğunu görünce, bodruma indi, eski lambaları kendi odasına taşıdı. Sonra onları kitap raflarının iki yanına yerleştirdi ve kitaplara bakmaya başladı.

KAMYONETİN FARLARI OTURMA ODASININ duvarına vurduğunda hava iyice kararmıştı. Babası kamyonu döndürüp ambarın yanına park ederken Edgar, annesi ve küçük köpek Almondine arka verandada beklediler. Kamyonetten inen babasının yüzü asıktı ama onları görünce yumuşadı Gar, hatta hafifçe

gölümsedi. Onlara el salladı ve sonra kamyonetin arkasından sadece bir tek bavul aldı. Claude önce kamyonetin şoför yerinde kaldı ve etrafı kontrol etti. Sonra araçtan inerek eve doğru yürüdü ve Gar da onu izledi.

Edgar'ın amcası üzerine tam oturmamış, güzel görünmeyen bir serj elbise giymişti ve asık suratıyla hayatından memnun değilmiş gibi duruyordu. Gar'dan daha zayıftı Claude ama saçları daha siyahtı. Belki de uzun araba yolculuğu yüzünden hafif kambur gibi yürüdüğü için, iki kardeşten hangisinin daha uzun boylu olduğu belli olmuyordu. Claude gözlüksüzdü ve Edgar onu önce babasına hiç benzetemedi ama sonra profilden görünce aradaki benzerliği fark etti. Burunları, çeneleri ve alınları birbirine çok benziyordu. Yan bahçede yan yana geldiklerinde yürüyüş ve davranışlarının benzerliği de çıktı ortaya. Edgar o anda, *demek bir erkek kardeş ya da ağabeye sahip olmak böyle oluyormuş*, diye düşündü.

Claude, Gar'dan daha derin ve ciddi bir sesle, "Buraları hiç değişmemiş, eskisi gibi duruyor," dedi. "Galiba ben burada büyük değişiklikler göreceğimi sanıyordum."

Gar, "Ama yine de senin sandığından büyük değişiklikler var burada," diye konuştu. "Birkaç yıl önce her yeri boyadık ama yine beyaz renkte kaldık. Evin ön yüzündeki iki pencere çürüdüğü için onları kaldırdık ve yerlerine büyük bir manzara camı yerleştirdik—içeri girdiğin zaman göreceksin. Ayrıca kabloların ve boruların çoğu yenilendi ama onlar görünmüyor elbette."

Claude başıyla evin yanındaki büyük, açık yeşil LP gaz tüpünü işaret ederek, "Bu da yeni olmalı," dedi.

Gar, "Kömür sobasını yaklaşık on yıl önce kaldırdık," diyerek elini Claude'un sırtına koydu ve samimi bir ses tonuyla, "Hadi içeri girelim," dedi. "Etrafa daha sonra bakarız."

Verandaya önce Claude çıktı ve kapıyı tutan Trudy'yi görünce, "Merhaba, Trudy," dedi.

"Merhaba Claude, evine hoş geldin. Seni görmek mutlu etti bizi."

Trudy ona hafifçe sarılıp hemen bıraktı, hem samimi ve hem de resmi bir karşılamaydı bu. Edgar annesinin elini hemen kendi omzunda hissetti.

Trudy, "Claude, bak bu Edgar," dedi.

Claude elini çocuğa uzattı ve Edgar amcasının elini biraz soğuk bir ifadeyle sıktı. Claude'unelleri iri, kemikli ve nasırlaşmıştı ve Edgar'ın elini sıkıca tuttu. Edgar elini sıkıca tutan bu sert ele bakarken Claude onu inceledi.

"Oldukça büyümüşsün, delikanlı."

Edgar onun başka bir şeyler söylemesini bekliyordu ve bunu duyunca biraz şaşırır gibi oldu. İşaretle amcasına bir şeyler söylemeyi düşünürken, Claude bu kez yanlarında durmuş kuyruğunu sallayan Almondine'e baktı.

"Bunun adı ne peki?"

"Almondine."

Claude köpeğin yanına diz çöktü ve davranışlarından köpekleri yakından tanıdığı hemen belli oluyordu. Almondine'in sırtını okşayıp seveceği yerde, koklaması için elini ona doğru uzattı, sonra dudaklarını büzerek ısıklıkla bir melodi çaldı ona. Almondine arka ayakları üstüne oturdu ve başını sağa sola eğdi. Sonra Claude'un üzerine gitti ve onu uzun süre kokladı. Edgar babasına bakınca onun da şaşırdığını anladı.

Claude, "Harika bir köpek bu," dedi ve sonra dokundu ona, önce sırtını, sonra karnını okşayarak sevdi onu.

Claude Almondine'i çok sevmiştii, "Vay canına, harika bir şey bu hayvan," diye tekrarladı." Sonra ayağa kalktı ve "Bunların nasıl şeyler olduğunu bile unutmuşum doğrusu," diye devam etti. "Böyle bir köpeği sevmeyeli çok uzun zaman oldu."

Aralarında uzun bir sessizlik oldu ve sonra Gar Claude'u alıp hazırlanan odaya çıkardı. Yemek için onları beklemişlerdi ve Edgar masayı hazırlarken Trudy de patates kızartmaya başladı. Yemekten önce Claude onlara eskiyle yeni arasında gördüğü değişikliklerden söz etti.

Trudy he şeyi hazırladı ve "Yemek yemek isteyen yok mu acaba?" diye sordu.

Claude, "Elbette yiyeceğiz," dedi ama yüzü birden solmuştu, sanki eski ve hoş olmayan bir şeyler hatırlamış gibi görünüyordu. Bir süre hiçbiri konuşmadılar ve sonra Trudy onlara baktı ve "Hey, bir dakika," dedi. "Edgar, gidip babanın yanında durur musun, oğlum?"

Edgar kapının yanına gidip babasının yanında durunca, Trudy çocukla iki kardeşe baktı ve "Şuraya bakar mısınız?" dedi. "Tanrım, siz Sawtelle erkekleri birbirinize nasıl bu kadar çok benziyorsunuz? Üçünüz de aynı kalıptan çıkmış gibisiniz."

İki yetişkin erkekle kendi küçük oğlunun güldüğünü görünce Trudy de bir kahkaha attı ve Claude'un eve girişinden beri hepsi aniden ve ilk kez olarak rahatladıklarını hissettiler.

Yemeğin sonunda Claude'un yüzündeki hortlak görmüş insan ifadesi tamamen yok olmuştu. İki kez verandaya çıkarak sigara içti ve sonra yine gelip masaya oturdu. Edgar gece geç saatlere kadar onların yanında oturdu, köpekevi, kendi evleri ve hatta Edgar'ın kendi hakkındaki konuşmalarını dinledi. Edgar Claude amcasına birkaç işaret öğretti ama Claude onları kısa zamanda unuttu. Almondine gidip misafirin ayakları dibine uzandı, Claude onu yine uzun süre okşadı ve Edgar da bu manzardan zevk aldı. Uzun zaman sonra annesi elini alnına götürdü ve ona uyku işareti yaparak yatma zamanı geldiğini hatırlattı.

Edgar o gece rüyasında yemek masasında büyüklerin konuşmalarını dinlediğini gördü. Claude sigara dumanları arasında, alçak sesle, sakın bir ifadeyle konuşuyordu ama söylediklerinin bir anlamı yoktu, karmakarışık, anlaşılmasız şeyler söylüyordu. Edgar daha sonra kendisini bir sürü köpek yavrusunun arasında gördü, minik ve sevimli yavrular birbirleriyle oynaşarak duruyorlardı. Sonra bu yavrular bir derenin kenarına geldiler ve teker teker akarsuya atlayıp akıntıda kayboldular.

EDGAR KARANLIKTA GÖZLERİNİ AÇARAK etrafına bakındı. Almondine yatağının dibine uzanmış, derin bir uykuya dalmıştı. Yatağından kalkıp çömelerek köpeği hafifçe okşadı, sonra pence-
renin önüne giderek kollarını göğsünde kavuşturdu. Almondine
uyanıp kuyruğunu salladı ve burnuyla dürttü onu.

Dışarıda her şey normal göründü Edgar'a. Verandanın biraz
ilerisindeki elma ağacının yeni açmış yaprakları bahçe ışığında
simsiyah görünüyordular. Köpekinde her şey sakın görünü-
yor, hiçbir ses duyulmuyordu. Evin gölgesi bahçeye düşmüştü.
Birden, bazen olduğu gibi, oradan tesadüfen geçen bir geyik gör-
mek istedi. Akça ağacın gövdesine dayanmış olan Claude hare-
ket edene kadar onun orada olduğunu fark edemedi Edgar. Am-
cası babasının blucin pantolonuyla pazen gömleklerinden birini
giymişti ve elinde bir şişe parlıyordu. Şişeden bir yudum aldı ve
yutkundu. Şişeyi önünde çok dikkatli tuttuğuna göre içindeki
değerli bir şey olmalıydı.

Claude bir süre sonra ambarın çift kapısına doğru yürüdü.
Fırtınalı gün ve gecelerde o kapılara bir demir kol takarlardı.
Claude kapılardaki demir kolu görünce açmaktan vazgeçti ve
silonun arkasına geçip kayboldu. Köpekevinde birkaç havlama
duyuldu ve sonra sesler kesildi. Çok geçmeden Claude yine or-
taya çıktı ve ısıklık çalarak yürümeye başladı. Anne köpeklerden
biri köpekevindeki deliklerin birinden çıkıp ona doğru geldi ve
Claude eğilip çitin arasından sevdi onu. Sonra bahçeye daldı,
kapıdaki demir kolu çekip çıkardı ve köpekevine girdi. Oraya
girdiğinde içerisi karanlık olsaydı köpekler hep beraber havla-
maya başarlardı, ama fotosel lambalar yanıp ambarı aydınlatın-
ca birkaç cılız havlamadan sonra sesler kesildi. Ambarın kapısı
kapandı ve Edgar bahçenin bomboş kaldığını gördü.

İçerideki atölyenin lambası yandı ve biraz sonra pikaptan
Patsy Cline'in şarkısı duyuldu. Sonra bu şarkı kesildi ve onun
yerine Roger Miller şarkı söylemeye başladı. Daha sonra o da
sustu ve bir orkestra müziği başladı. Bu şekilde birçok plaktan
sadece birer parça dinlendi ve sonra hepsi sustu.

Almondine sessizliğe sinirlenmiş gibi hırıldadı.

Edgar blucin pantolonunu ve lastik ayakkabılarını giydi. Misafir odasının kapısı altından koridora hafif bir ışık sızıyordu. Edgar kapıyı aralayıp içeri baktı, yatak bozulmamıştı ve Claude'un oraya girdiği sadece yerde duran eski bavulu ve yanına atılmış olan elbisesinden belli oluyordu. Bavulda da fazla bir şey yoktu.

Edgar köpeğiyle beraber merdivenden sessizce indi ve arka veranda kapısından çıkarak ambara doğru hızlı adımlarla yürüdüler. Edgar ambarın iki kapısı arasından içeriye baktı ve bir hareket görmeyince kapılardan birini araladı ve Almondine arkasında olduğu halde içeriye girdi.

Bazı köpekler kulübelerinin önünde, bazıları da samanların üstünde yatıyordu. Hepsi Edgar ve köpeğine baktılar ama hiçbiri ses çıkarmadı. Biraz ilerde atölyenin kapısı açık duruyor, daha ilerdeki veteriner odasının ışıkları da yanıyordu. Sanki Claude her kapıyı açıp içerisini kontrol etmiş ve sonra da açık bırakıp gitmişti. Edgar küçük yavruların kulübesine baktı ve sonra köpeğiyle beraber atölyenin arkasındaki merdivenden yukarıya çıktı, orada bulunan saman odasına baktı. Çatı kirişlerinin arasında dört çıplak ampul yanıyordu. Arka taraftaki saman balyalarının üstü, yağmurdan korunmaları için branda ile örtülmüştü.

Claude orada saman yığınlarından aceleyle yapılmış bir yatakta uzanmış yatıyordu, bir elinin avucu açıktı ve parmakları bir içki şişesinin yanında yarı kıvrılmış, öyle kalmıştı. Orada sızdığı aralıklı soluk alıp vermesinden belli oluyordu.

Edgar onun için bir şey yapamayacağını anlayınca dönüp eve gitmek istedi ama tam aşağıya inmek üzereyken Claude'un hafif bir horlamasını duydu ve durup bir saman balyasının üstüne oturdu, amcasına baktı. Claude'un göğsü inip kalkıyordu, tekrar horladı, burnunu kaşdı ve bir şeyler homurdandı. Edgar balyanın üstünden indi, amcasına biraz daha yaklaştı ve sonra gidip onun başucunda durdu.

Amcasının siyah saçlarına, derin hatlı yüzüne baktı. Baba-sıyla amcası arasındaki farkı düşündü ve o sırada Claude gözle-rini açmadan konuştu.

"Burada çatıda bir delik olduğunu biliyor musunuz baka-lım?" diye sordu.

Edgar birden irkildi, şaşırdı, ama onu şaşırtan şey Claude'un uyanık olması mıydı, yoksa gözlerini açmadan gülümsemesi miydi, bilemiyordu. Çocuk geriye doğru sıçradı, bir saman bal-yasına çarptı ve yere düştü.

Claude esnedi ve doğrulup oturdu, ayaklarını uzattı ve yer-de duran içki şişesine baktı. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belir-di, şişeyi yerden aldı ve sonra gülümseyerek Edgar'ın yüzüne baktı.

"Birkaç arkadaşın veda hediyesiydi bu şişe," dedi. "Bunu nasıl ve nerden bulduklarını da bilmiyorum, kolay iş değildi çünkü."

Şişenin kapağını çıkarıp birkaç yudum içti. Fazla konuşmak istemiyor gibiydi ve Edgar da balyanın üstüne oturup bekledi, ona bakmamaya çalıştı. Claude bir süre sonra yine ona baktı.

"Bu saatte burada ne işin var senin evlat?" diye sordu. "An-nen baban buraya geldiğini biliyorlar mı?"

Edgar başını iki yana salladı.

"Elbette, nerden bilecekler. Ama ben yine de seni anlayabili-rim. Yani hiç tanımadığın ve amcan dedikleri bir adam birdenbi-re buraya çıkageliyor ve gecenin bu vaktinde senin köpekevne dalveriyor. Neler olup bittiğini anlamak istersin elbette, değil mi? Senin yerinde ben olsaydım ben de aynı şeyi yapardım tabii. Aslına bakarsan eski günlerde baban ve ben de bu şekilde evden gizlice kaçardık. Yaramaz çocuklardık yani."

Claude bir süre susup bir şeyler düşündü ve sonra, "Ama eve geri dönmemiz daha zor olurdu," diye devam etti. "Sanırım arka kapıdan çıktın, değil mi? Veranda çatısından kaçmayı dü-şündün mü hiç?"

Edgar başını iki yana salladı. 'Hayır.'

"Baban o yolu göstermedi mi sana?"

Edgar'dan sessiz bir 'Hayır,' cevabı geldi.

"Göstermesi doğru olmazdı zaten, sen bunu kendin keşfetmeliydin. Bir gün bunu denersen ben ve babanın da bir zamanlar o yolu kullandığımızı hatırla."

Claude bir süre susup etrafa bakındı. "Değişen çok şey var belki ama bu ambar aynen benim hatırladığım gibi duruyor. Babanla ben bu ambarın her köşesini bilirdik. Bazı yerlere sigara, hatta içki saklar ve yaz günlerinde gizlice çıkarıp biraz içerdik. Babamız bunu anlamıştı ama gururlu bir adam olduğu için yüzümüze vurmaz, bilmezden gelirdi. Etrafa baksak belki bazı yerlerde hâlâ gevşetilmiş birkaç döşeme tahtası bulabiliriz."

Bazı insanlar Edgar ile konuşmanın kolay olmayacağını, sorularına çocuğun sadece baş hareketleri ya da omuz silkerek cevap vereceğini düşünerek rahatsız olurlardı. Bazıları da Edgar'ın kendilerine ısrarlı bakışları karşısında tedirgin olurlar, cesaretleri kırılırdı. Ama Claude onunla çok rahat konuşuyordu.

"Sen bana bir şey mi sormak istiyordun, evlat? Yoksa amacın sadece beni gözetlemek miydi?"

Edgar biraz ilerde duran masaya gitti, çekmecedен bir parça beyaz kâğıt ve bir kurşun kalem alarak geri döndü. Claude'a baktı ve sonra kâğıda, 'Burada ne yapıyorsun?' diye yazdı.

Claude kâğıdı alıp baktı ve sonra yere attı.

"Bunu nasıl açıklarım bilmiyorum, yani aslında *açıklayabiliyim* ama *sana* açıklamam kolay değil."

Edgar ona boş gözlerle baktı.

"Pekâlâ, baban burada işlere fazla karışmamamı söyledi bana. Ama bana fazla karışılmasından ve küçük, kapalı yerlerden hoşlanmam ben. Onun için bu akşam annenin hazırladığı o küçük odaya girince bir süre sonra sıkıldım... Evde ilk gecemi böyle daracık bir odada geçirmek zor geldi bana. Önce dışarı çıkıp otların üstünde, hatta kamyonetin arkasında uyumayı düşündüm. Açık havada yani, dışarısı çok büyük ve güneşin doğuşunu da görebilirdim. Sen bunu anlayabiliyor musun acaba?"

Kapalı bir yerden dışarı çıkıyorsun ama önce dışarıda da rahat edemiyorsun."

Edgar başını salladı. İki parmağını diğer elinin avucuna koydu ve sonra onları başının üzerinden geçirdi.

Claude da aynı hareketi yaptı ve "Tamamen öyle, hoop," dedi. "Skoç'un ne olduğunu biliyor musun sen?"

Edgar ona şişeyi gösterdi.

"Aferin sana evlat. İnsanları çoğu sonunda içkiyle tanışırılar tabii, bunu ya kendi başlarına yaparlar..."

Claude sustu ve şişeye baktı. Edgar başını iki yana salladı.

"Sen ilgilenmiyorsun bununla, değil mi? Yine aferin sana. Zaten istesen de ben vermem sana. Sadece meraklı olup olmadığını anlamak istedim."

Claude şişeyi alıp kapağını açtı, bir yudum viski aldı ve sonra Edgar'ın yüzüne baktı.

"Ama bu durumu aramızda bir sır olarak saklarsan sevirim. Burada hiç kimseye zararım dokunmuyor, değil mi? Sadece buraların zevkini çıkarmaya çalışıyorum işte. Annenle baban bu durumu öğrenirlerse boşuna endişelenir, üzülürler. Ama bunu duymazlarsa hem senin ve hem de benim geceyarıları evden çıktığımızı öğrenmez ve endişelenmezler."

Edgar onun yüzüne baktı ve aynı babası gibi gülümsediğini gördü.

"Bence şimdi sen hemen eve dönüp yatsan iyi edersin evlat. Babanı iyi tanırım, şafakla beraber herkesi kaldırıp çalıştırmaya başlar o."

Edgar başını salladı ve ayağa kalktı. Ellerini çırpıp Almondine'e gitme işareti vermek üzere döndü ama hayvan zaten merdiven başına gitmiş ona bakıyordu. Edgar başını salladı ve onun yanına gitti.

Claude onun arkasından bakarak, "Gıcırdayan basamakları biliyorsundur herhalde," diye konuştu. "Merdivenin yarısını çıktıktan sonra sol tarafı dene. Orada sessiz basamaklar var. Eve

girdiğin zaman kapıyı da sessizce kaparsan kimse girip çıktığını fark etmez.”

Edgar dönüp ona baktı ve bunu bildiğini işaretle anlattı.

Ama Claude onun işaretini görmedi. Samanların üstüne sırtüstü uzanıp ellerini kenetleyerek başının altına yastık yapmış ve çatıdaki yarıktan gökyüzünü seyretmeye başlamıştı. Sarhoş gibi değil de düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Edgar kendisi oraya çıkarken de onun uyanık olduğunu şimdi anlıyordu. Claude uyur gibi görünerek belki de onunla oyun oynamak istemişti.

Edgar sabahleyin uyanıp aşağıya indiğinde amcasını mutfak masasında otururken buldu, Claude'un gözleri kanlanmış, sesi karga sesine dönmüştü. Claude ona gece sohbetlerinden hiç söz etmedi ve kahve için dilsiz işaretini göstermesini söyledi. Edgar bir yumruğunu diğerinin üstüne koydu ve kahve değirmeni çalıştırır gibi hareket ettirdi. Babası gelip verandaya çıktı ve Claude da onun yanına gitti, ambar çatısı konusunda konuşmaya başladılar.

Claude, “Çatı onarımına başlayabilirim,” dedi.

“Daha önce çatı onardın mı sen peki?”

“Hayır, ama bunun çok da zor bir iş olduğunu sanmıyorum. Öyle midir?”

“Bilmiyorum, bunun için sordum zaten.”

“Bir dener ve görürüz.”

Edgar'ın babası ve Claude o gün öğleden sonra kamyonetle Park Falls'a giderek, inşaat malzemeleri satan bir mağazadan bir portatif merdiven, çatı kirişleri, katranlı kâğıt ve birkaç kutu da şingil denen ziftli çatı kaplaması alıp döndüler. Malzemeyi ambarın yanına indirdiler ve üzerlerine de katranlı muşamba örttüler.

Başıboş Köpek

CLAUDE SABAH LARI KAHVALTI TABAĞINI ve kahvesini alıp verandaya çıkar, otururdu. Akşam yemeklerinden sonra da kimseyle konuşmadan veranda merdivenine oturup sigara içiyordu. Bazen uzayan sakalını sabunla iyice yumuşatır ve bileyip ustura gibi yaptığı çakısıyla sakal tıraşı olurdu.

Edgar ve babası uzun zamandan beri, sabah işlerini bitirdikten sonra, güneş fazla yükselip hava çok ısınmadan ve tozlar ve polenlerle dolmadan önce çit boyunca yürüyüş yaparlardı. Bazen Almondine de onlarla beraber giderdi ama artık yaşlanmaya başlamıştı ve çoğu zaman onlar yürüyüşe çıkarken otların üzerine uzanıyor ve yuvarlanıp duruyor, bazen de sırtüstü yatıp patilerini dua eder gibi havaya dikiyordu. Gar Claude ile tartıştıktan sonra onu bir daha yürüyüşe çağırılmamıştı.

Yürüyüşe bahçenin arka tarafından, çitin ormana yakın olduğu noktadan başlarlar, sonra ortasında çit direkleri olan dereye, oradan da arazilerinin ucuna, kalın dalları olan yaşlı meşe ağacının dibine kadar giderlerdi. Yaşlı meşenin çevresinde boş bir alan vardı. Oradan doğuya döner, yukarı doğru hafif meyilli arazide sumak ve böğürtlenlerin arasından yürümeye devam ederlerdi. Son çeyrek mili yol üzerinde yürürlerdi. Edgar'ın babası yürüyüş sırasında genellikle pek konuşmaz ve Edgar da

onu rahatsız etmemek için, doğal olarak zaten konuşmadığından sessizce yürürdü.

Kapalı bir yaz sabahındayine yürüyüş yaparlarken gördüler kayıp köpeği. Gece saatlerinde derenin suları taşmış, etraf çamur olmuştu. Güneş doğarken ambar ve silo kalın bir sis tabakası altında görünmez oldular, orman ve çevredeki her şey kayboldu. Derenin şırıltısı duyuluyordu ama akan sular sisin içinde yok olmuştu. Gökyüzündeki güneş sis perdesinden küçük gri bir disk gibi görünüyordu.

Yürüyüş sonunda eve yaklaşmışlardı, asfalt yol üzerindeydiler, her yer sis perdesi altındaydı ama bir ara Edgar'ın gözüne bir şey takılır gibi oldu. Tepedeki güney tarlasına kadar uzanan küçük korunun yakınında durdu Edgar. Biraz ilerde üzeri yosunlarla kaplı büyük bir kaya çıkıntısı ağaçların arasından yola doğru uzamıştı. Babası yürümeye devam ederken, Edgar kayanın yan tarafında gözüne takılan hareketli varlığın ortaya çıkması için bekledi orada. Çok geçmeden kayanın diğer ucunda bir gölge belirdi ve sonra bu gölge, burnunu eğmiş otları koklayan bir köpeğe dönüştü. Köpek sonra kayanın üstüne çıktı ve başını kaldırıp ileriye bakınca donmuş gibi olduğu yerde kaldı.

Aralarındaki mesafe fazla değildi, Edgar ve köpek bir süre bakiştılar ve sonra hayvan onu tanımak istiyormuş gibi, daha yakından görmek için bir adım ilerledi. Edgar önce onu köpekevinde kaçmış kendi köpeklerinden biri sandı, çünkü hayvan şekli, rengi, koyu renk burnu ve genel görüntüsüyle Sawtelle köpeklerine çok benziyordu. Fakat bu hayvanın kulakları çok büyük, kuyruğu biraz fazla kıvrıktı ve kendi köpekleriyle arasında yine de biraz farklılık vardı. Zaten onların köpeklerinden biri olsaydı Edgar'ı görür görmez onun yanına koşardı.

Babası oldukça ilerlemişti ama Edgar'ın yanında olmadığını fark edince dönüp geriye baktı ve Edgar kolunu kaldırıp köpeği gösterdi ona. Köpek Edgar'ı görünce bir tepki göstermemişti ama onun kol hareketi hayvanı ürküttü, birden geriye dönüp tarlaya daldı, koşarak uzaklaştı ve çok geçmeden sisin içinde kayboldu.

Edgar koşarak babasının yanına gitti ve işaretle bir köpek gördüğünü anlattı ona.

Köpekevindeki köpeklerin hepsi yerlerinde olmalıydılar, onlar ayrılmazdı kendi kulübelerinden. Edgar ve babası köpeği belki görürüz umuduyla hayvanın arkasından tarlaya daldılar ve ormana doğru yürüdüler. Bir süre sonra köpeğin daha önce durduğu yere geldiler ve Gar orada hayvanın dışkısını gördü.

Gar köpek pisliğine elindeki sopayla dokundu ve "Şuna bak-sana," dedi. Köpek dışkısı paslı portakal rengindeydi ve Edgar pislğe bakınca onun çok az ve normal olmadığını gördü. Daha önce açlıktan ölmek üzere olan bir köpek görmemişti.

EVE DÖNÜP TRUDY'YE KAYBOLMUŞ ve açlıktan ölmek üzere olan bir köpek gördüklerini söyleyince, Trudy bunu hiç de garip karşılamadı ve başını iki yana salladı. Bazı köpek sahipleri hayvanlarına bakamayacaklarını anlayınca, onları hem bakarlar ve hem de eğitirler umuduyla arabalarına koyup gizlice Sawtelle arazisine bırakıyorlardı. Edgar tanıdığı, gördüğü herkese, arazilerine gelen her köpeği kabul etmediklerini söylüyordu, ama her yıl en azından bir kez, arazilerinde kutu içine bırakılmış köpek yavruları bulurlar ve almak zorunda kalırlardı. Bazen yavrular tepenin eteğine, uzağa bırakılır ve onları sabahları ambarın kapısında aç ve bitkin bir halde bulurlardı. Gar bulunan bu yavruları kendi köpeklerinin arasına koymaz, bir süre baktıktan sonra Park Falls'a, belediye köpekevine götürüp bırakırdı. Edgar böyle durumlarda babasının işine karışmazdı elbette.

Onun için gördükleri kayıp köpek de çok geçmeden onların kapısına gelebilirdi. Fakat kayıp köpek günlerce ortalarda görünürmedi ve onu bir sabah yine yürüyüş sırasında, yaşlı meşeye yaklaşırlarken sadece birkaç saniye gördüler. Hayvan sumakların arasından fırladı, dereyi atlayarak geçti ve çalıların arasında kayboldu. Edgar Almondine'in onun arkasından koşacağını düşünerek tuttu köpeğini. Almondine onun ellerinden kurtulup kayıp köpeğin arkasından koşmak için çırpındı, epey uğraştı ama başaramadı.

Edgar'ın babası birkaç yere telefon edip yakınlarda köpeği kaybolan kimse olup olmadığını öğrenmeye çalıştı ama köpeğini arayan kimse yoktu bölgede ve Doktor Papineau da böyle bir şey bilmiyordu. Hayvan barınağı elemanları, postanedeki George Geary ve telefon santralinde çalışanlar da bu konuda bir şey duymamışlardı. Edgar ve babası ondan sonra Almondine ile de uğraşmamak için yürüyüşlere götürmediler onu. Bir gün yaşlı meşeye geldiklerinde Gar, elinde bulunan plastik torba içindeki yemek artıklarını ağacın dibine bıraktı.

Dördüncü gün meşenin yanına geldiklerinde, hayvanın orada kendilerini beklediğini gördüler. Onu önce Edgar'ın babası Gar gördü ve elini oğlunun omzuna koyarak ona gösterdi. Hayvan bir deri bir kemik kalmıştı, arka ayakları titriyordu. Hayvan bir süre onlara baktı ve sonra döndü, kulakları düştü ve meşe ağacının gövdesine yaslandı.

Gar cebinden bir paket çıkardı, içinden bir et parçası aldı ve köpeğin önüne attı. Hayvan birden irkildi, bir adım geriledi ve bir süre kımıldamadan önüne atılan et parçasına baktı.

Gar oğluna hafif sesle, "Üç adım geri çekil Edgar," dedi. "Yavaş ol, sakın hızlı hareket etme oğlum."

Baba oğul yavaşça geri çekilince köpek burnunu kaldırıp etrafı kokladı, birden ilerledi, eti almak istedi ama sonra durdu ve yine geriledi. Baba oğul ona baktılar ama hiç hareket etmediler.

Gar oğluna, "Esne, Edgar," diye fısıldadı.

Edgar onun ne dediğini anlamadı ve elini yavaşça kaldırıp, 'Ne?' işareti yaptı.

Babası, "Ağzını iyice açarak esne," dedi. "Canın sıkılmış gibi esne, ama ete sakın bakma."

İkisi birden esnediler ve yaşlı meşenin dalları arasında uçuşan serçelere baktılar. Köpek bir süre sonra yere oturup omzunu kaşıdı ve onlara bakarak esnedi. Hayvan ete bakarken Edgar ve babası yine hiç kımıldamadan meşenin bir dalından diğerine uçuşan serçeleri seyrettiler. Köpek sonunda kalktı, eti kaptı ve hızlı adımlarla çalılardan arasına daldı.

Baba oğul derin bir soluk aldılar ve Gar, "Bu hayvan safkan bir Alman Çoban Köpeği," dedi.

Edgar başını salladı.

"Kaç yaşında dersin?"

Edgar, 'Bir yaşında olabilir,' işareti yaptı.

"Ben daha küçük diye düşündüm."

'Hayır, bir yaşında var, baba. Göğsünü gördün işte.'

Gar başını salladı, sonra ağacın altına gitti ve tórbadaki yemek artıklarını ağacın dibine bıraktı. Edgar köpeği görme umuyla derenin diğer kıyısındaki çalılıklara doğru baktı.

"İyi gelişmiş bir hayvan, aptal da değil."

Edgar ellerini iki yana doğru salladı ve 'Çok da güzel,' işareti yaptı.

"Evet oğlum, onu biraz beslersek çok daha güzel olacaktır."

CLAUDE AMBAR DAMINDAKİ FIRTINA hasarını onarma çalışmasına başladı—çekiş sesleri, eski tahtalardan kerpetenle çekilip çıkarılan koca çivilerin gıcırtiları ve bazen onun homurtuları ağaçların altından da duyuluyordu.

O akşam yemekte, eliyle de işaret ederek, "Çatıdaki eski kaplamalar çok kolay sökülüyor," dedi. Yüzü güneşten yanmış, kıymık giren bir elini sarmıştı. "Damdaki şingil kaplamaların bir kısmı çok sağlam duruyor. Ama çürümüş olan tahta da çok."

Claude daha sonra onları ambarın üst katına çıkarıp çürümüş, kararmış tahtaları gösterdi ve hava kararırken merdivenle dama çıkarak bozuk ve çürük kaplamaları söküp aşağıya attı. Ona göre, bütün çürük kaplamalar hemen değiştirilmezse, birkaç yıl sonra çatı kirişleri de dâhil olmak üzere her şeyi yeniden yapmak zorunda kalacaklardı. Bu durumda yaz mevsiminin büyük kısmında çalışmak zorundaydı. Daha sonra eve döndüler ve annesiyle babası verandada Claude ile beraber oturup sohbet ederlerken Edgar eve girdi ve mutfakta oturup onları dinlemeye başladı.

EDGAR SAWTELLE'NİN ÖYKÜSÜ

Claude'un, "O hayvan bir gece ambara girip oradaki köpeklerle kavgaya tutuşabilir," dedi.

"Bir süre sonra kendine gelecek ve bize alışacaktır."

"Bunca zaman yalnız ve vahşi yaşamaya alıştıktan sonra mı yani? Belki de çılgına dönmüştür. Onun başka köpeklerin arasında yaşaması kolay olmaz artık."

"Ona biraz zaman tanıyalım bakalım."

"Bu hayvanlar açık arazide açlıktan ölürlər. Onlar avlanmasını bilmezler ve bilseler de yalnız başlarına yaşayamazlar. En iyisi onu vurmaktır."

Bir süre konuşmadılar ve sonra Trudy, "Claude haklı, Gar," dedi. Çok yakında üç hayvanımız doğum yapacak."

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

Claude, "Gar Sawtelle'nin ne kadar inatçı bir adam olduğunu hepimiz biliriz," diye konuştu. "Vurmasan da olur, striknin de kullanabilirsin." Bunu söylerken ileriye bakıyordu ve yüzünde gizli bir gülümseme var gibiydi. Ama Edgar onun ne demek istediğini anlayamadı.

"Sen daha önce yaptın bunu Gar. Daha önce başıboş bir köpek için yaptın bunu. "

Dışarıdakiler yine bir süre konuşmadılar. Edgar pencereye gidip bakınca babasının yüzündeki öfke ifadesini hemen gördü. Fakat konuşurken sesi o kadar da öfkeli değil gibiydi.

"Evet, daha önce yaptım ama artık bulunan başıboş köpekleri Park Falls'a götürüyorum. Sen de biliyorsun bunu." Gar bunu söyledikten sonra kalkıp mutfığa geldi, yüzü öfkeden kızarmıştı. Dondurucunun üstünde duran köpek kayıtlarını alıp masaya oturdu ve orada çalışmaya başladı. Claude içeriye girip bir süre bir dergiyi karıştırdı, sonra üst kata, odasına çıktı ve kurşunkaleminin ucu kırılan Gar bir küfür savurdu.

BAŞIBOŞ KÖPEK GÜNLERCE YİNE görünmedi ortalarda. Yürüyüşler sırasında Almondine de bazen durup derenin diğer tarafına bakıyor, yabancı köpeği arıyordu ama onu bir türlü göremediler. Edgar Almondine'in, başiboş köpeğin kokusunu almış olabileceğini düşünüyordu ama uzun zaman buna dair bir belirti göremedi.

Edgar bir gece tarlanın ötesinden gelen bir uluma sesiyle uyandı ve sonra da bir çatırtı sesi duydu. Önce sesi rüyasında duyduğunu sandı, karanlıkta kalkıp yatağında oturdu, ama çok geçmeden aynı ses tekrar, ama bu kez daha uzaktan geldi.

Sabah olunca babasına, 'Eğer buraya gelirse ne olur?' diye sordu.

"O hayvan gitti buralardan, Edgar. Buraya gelecek olsaydı şimdiye kadar çoktan gelirdi."

'Ama dün gece ulumasını duydum onun.'

Gar, "Buraya gelirse onu alıp Park Falls'a götürürüm, oğlum," dedi, ama Edgar'ın yüzündeki ifadeyi görünce, "Yani büyük ihtimalle," diye ekledi.

Edgar o akşam köpekevine gitti ve birkaç yavruyla bir süre oynadı. Batan güneşin ışınları evi kızıla boyarken eve döndü. Claude verandada oturmuş sigara içiyordu ve Edgar basamakları çıkarken sigarasıyla ona ilerde bir yeri gösterdi ve "Şuraya bak," dedi.

Edgar dönüp onun gösterdiği tarafa bakınca şaşırdı. Tarlanın diğer ucunda, ormanın kenarında sıçrayarak kaçan üç geyik ve peşlerinde de o başiboş köpek vardı. Geyikler ağaçların arasına dalıp kaybolunca, köpek bir süre arkalarından baktı, sonra olduğu yerde küçük bir tur attı ve o da ormana daldı. Güneş ufkun altına doğru yavaşça inerken Claude elindeki sigara izmaritini yanındaki kül tablasına bastırıp söndürdü.

Edgar'a baktı ve "Demek böyle hayatta kalıyor," dedi. Hava kararıyordu, Claude bunu söyledikten sonra kalktı ve mutfığa girdi.

O akşam küçük bir tartışma yaşadılar. Claude başıboş köpeğin artık oralara gelmeyeceğini, çünkü geyik kovalamaya başladığını, avlanmayı öğrendiğini söyledi. Ama Gar o hayvanı vurmayacağını tekrarladi, hem yakınlarda onun saldırıp parçaladığı bir geyik de görmemişlerdi.

Trudy, "Peki ama ya o hayvan başkalarının arazisine de saldırırsa?" dedi. "O hayvan bizim değil ama böyle bir saldırı olursa yine bizi suçlayacaklardır, biliyorsun."

Uzun süre bu konuyu tartıştılar, sonra sustular ama aralarında bir anlaşma olmadı. Bir süre sonra veranda kapısı gıcırdadı ve dışarıda ayak sesleri duydular. Sonra da ambar kapılarının sesi geldi kulaklarına.

Ertesi sabah babası Edgar'a kenarında uzun bir zincir olan çelik bir kâse verdi. Kâseye köpek yalı doldurup tarlanın diğer kenarına götürdüler ve zinciri bir ağaç gövdesine sarıp kenetlediler. Ertesi sabah geldiklerinde kâseyi boş buldular. Onu alıp doldurdular ve biraz daha ilerde başka bir ağaca bağladılar.

CLAUDE ÇATI ONARMA İŞİNİ sevdi. Adam yalnız olmaktan, yalnız başına çalışmaktan hoşlanıyordu. Merdivene tırmanıp bir süre çatıda çalıştıktan sonra işe iyice alıştı ve ondan sonra ısıklık olarak, büyük bir neşeyle yapmaya başladı işini. Bazen ambarın çatısından biraz sarkıp aşağıya, onların yavru ve büyük köpeklerle neler yaptıklarına bakıyordu. İşine gerçekten bağlıydı ama bulunduğu çatı tepesinden aynı zamanda her tarafı kolayca görebiliyor, neler olup bittiğini kolayca izleyebiliyordu. Edgar ne zaman başını kaldırıp ona baksa, Claude hemen etrafı seyretmeyi bırakıp işine dönüyordu.

Ama Claude Ram ile birlikte bir şeyler yapmaya kalktığında, iki kardeş hemen tartışmaya başlıyorlardı. Tartışma nedeni her seferinde farklıydı, ama Edgar böyle zamanlarda amcasının babasıyla da anlaşamamış olduğunu hatırlıyordu. Claude bir grup içinde konuşmaktan da hoşlanmıyor, bazen onlarla beraber yemek masasına oturmaktan bile kaçınıyordu. Masaya gelip on-

larla beraber yemek yese bile konuşmalara pek katılmıyor, sorulara tek kelimeyle ya da başıyla cevap vermeyi yeğliyordu.

Aslında konuşmakta kaçınan bir adam değildi Claude, ama sadece bir tek kişiyle muhatap olmayı tercih ediyor, başından geçenleri anlatmaktan daha çok hoşlanıyordu. Bir akşam Edgar yeni anne olan bir köpeği severken, Claude da yanına geldi ve köpeğin kulağını baş ve işaret parmakları arasına alarak okşamaya başladı.

Bir ara Edgar'ın yüzüne baktı ve "Bir zamanlar babanın Forte adında bir köpeği vardı," dedi. "Onu anlattı mı hiç sana?"

Edgar başını iki yana salladı.

"Liseyi yeni bitirmiştik ve ben donanımaya katılmamıştım henüz. Deden ona bir isim buldu. O da ormanlarda dolaşmış, iri ve yarı vahşi bir köpekti, ama gerçekten akıllı bir hayvandı. İyi beslendikten sonra elli kiloya çıktı. Deden ondan yavru almayı düşünüyordu ama hayvanda bir şey görüp vazgeçti bundan." Claude'un anlattığına göre, Forte çok iyi, güçlü bir hayvandı ama kavgadan hoşlanırdı, büyükbaba hayvanın sorumluluğunu Gar'a bırakmıştı, çünkü köpek Gar'a benziyordu.

Edgar son cümleyi duyunca amcasına şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Oh, evet, baban bir zamanlar çok kavgacı bir çocuktü, evlat. Bazen eve sarhoş gelir, bazen de hiç gelmezdi. Babanla bu köpek birbirlerini çok severlerdi. Baban ona ısıklık çalınca o koca hayvan onun kucağına sıçrardı. Baban onu Park Falls'a götürüp başka köpeklerle kapıştırır, Forte her zaman yenerdi rakibini. Bazen baban da yenilen köpeklerin sahipleriyle kavgaya ederdi. Bazen baban da köpek de eve kan içinde gelirler ve deden öfkeden ne yapacağını bilemezdi."

Edgar şaşkındı, babasının bir hayvana ya da bir insana el kaldırdığını hiç görmemişti o. Köpeğini başka köpeklerle kavgaya ettirdiğine inanamıyordu. Claude onun ne düşündüğünü anlamış gibi güldü ve başını iki yana salladı.

"İnanması güç, biliyorum, evlat. Benim arabuluculuk yaparak işleri düzelttiğime de inanmazsın elbette, ama gerçek bu işte. Yani anlayacağın baban bu köpeğe âşık oldu ve bir akşam onu ve beni de alarak kamyonetle The Hollow'a götürdü. Baban birkaç bira içti, sonra bir adam geldi ve Forte'un ününü duyduğunu söyledi. Bir de baktım bizim kamyonete atlayıp adamın kamyonetinin peşine takıldık.

"Çok geçmeden adamın küçük ve harap evinin önünde durduk, evin içi karanlıktı. Baban bizim kamyonetin farlarını söndürmedi, adam evine girdi ve çok geçmeden hayatımda gördüğüm en kara en iri köpekle geri döndü. Hayvan ön ayaklarını bizim aracın kaputuna koydu ve ön camdan bize baktı. Forte de bu dev gibi köpeği gördü ve onu yenemeyeceğini anlayınca babanın kucağına atladı. Köpeğin sahibi bizim sağ kapıyı açınca dev köpek beni gömleğimden çekip dışarıya çıkardı ve bacağın-dan sürüklemeye başladı. Ben ne yapacağımı şaşırdım ve kurtarması için babana bağırdım.

"Dev köpeğin sahibi ise bizim kamyonetin yanan farları önünde durmuş katıla katıla gülüyordu ve omzuna da bir tüfek asmıştı. Baban kamyonetten çıkmak istedi ama hem sarhoştı, hem de Forte kucağındaydı. Baban köpeği kucağından yere attı ama Forte hemen geri dönüp tekrar kucağına atladı onun. Dev köpek beni sürüklemeye devam ediyordu.

"Baban sonunda Forte'dan kurtulup kamyonetten aşağıya yuvarlandı ama ben dev köpekten kurtulamadım ve bağırmaya devam ettim. Baban kalkıp adamın omzundaki tüfeği aldı, dev köpeği dipçikleyerek benden uzaklaştırmaya çalıştı ama hayvan önce aldırmadı ona. Fakat birkaç dipçik yiyince beni bırakıp babana saldırdı ve bu sefer baban adama, 'Çağır şu hayvanı!' diye bağırdı. 'Nedir bunun adı?' Adam gülmekten konuşamıyordu ve bir ara, 'Onun adını ben de bilmiyorum!' diye bağırdı. Ama baban köpekten kurtulmaya çalışırken elindeki tüfek birden patladı ve bir de baktık ki dev köpek cansız yerde yatıyor."

Edgar başını iki yana salladı ve temizlediği köpeği kulübesine götürüp bıraktı. Geriye geldiğinde Claude onu bekliyordu

ve "Köpek ölünce adam çılgına döndü," diye devam etti hikâyesine. "Babanın elinden tüfeği kaptı ve ona, 'Şu köpeğini kamyonetten hemen çıkar, yoksa gidip orada vururum,' diye bağırdı. Baban da saklandığı için kızmıştı zaten Forte'a, gidip onu araçtan çıkardı. Adam Forte'u vurmak için tüfeğini kaldırdı ama baban, 'Dur biraz!' diye bağırdı ona. Adam da baban gibi sarhoştı, ayakta zor duruyordu, baban atılıp tüfeği aldı ondan, ama adamı dipçikleyeceği yerde tüfeği doğrulttu ve kendi köpeğini, Forte'u vurdu."

Edgar ona baktı, başını iki yana salladı ve işaretle, 'Sana inanmıyorum,' dedi.

"Ben Forte'u kamyonetin arkasına attım, direksiyona oturdum ve oradan uzaklaştık. Biraz gittikten sonra durdum ve köpeği ormanın kenarına gömdüm. Eve gelince baban konuşamayacak halde odasına çıktı ve ben de babama Forte'un kaçtığını söyledim. Baban daha sonra olanları hatırlayamadı ve olayı ben ona birkaç kez anlattım, ama bana inanmak istemedi. Odasından üç gün çıkmadı ve ancak ondan sonra kendine geldi."

Edgar başını iki yana salladı ve amcasını iterek yürüdü.

Claude onun arkasından, "İşte gerçekler böyle, evlat," diye devam etti konuşmasına. "Ama baban şimdi mecbur kalsa bile yapamaz böyle bir şey."

Edgar odasına çıktı ve amcasının anlattıklarını kafasından çıkarıp atmaya çalıştı. O sırada Almondine gelip yere uzandı ve ona bakıp hafifçe havladı. Edgar amcasının yalan söylediğini düşünüyordu ama Claude ona neden böyle bir hikâye anlatmıştı, bunu bilemiyordu. Bir süre sonra canı sıkıldı ve kalkıp pencereden bakınca, amcasının veranda merdiveninde oturmuş sigara içtiğini ve gökyüzüne, yıldızlara baktığını gördü.

BAŞIBOŞ KÖPEĞİN YAL KÂSESİNİ her gün doldurup evin biraz daha yakınına koyarak hayvanı eve yaklaştırmaya, kendilerine alıştırmaya çalıştılar. Hayvan kâseyi her gün boşaltıyordu, en azından onun boşalttığını umuyorlardı. Sonunda metal kâ-

seyi eve iyice yaklaştırdılar, Edgar onun güneş altında parıltısını verandadan görebiliyordu, ama ertesi sabah ilk kez olarak kâsenin dolu olduğunu, hayvanın ona dokunmadığını gördüler. Edgar akşam yemeğinde köpeğe yedikleri rostodan vermelerini teklif etti ama annesi kabul etmedi bunu ve ona artık yiyecek vermeyeceklerini söyledi.

Edgar ertesi sabah kâsenin başında bir sürü sincap buldu ve koşup kovdu onları. Sonra içi oldukça boşalmış olan kâseyi alarak atölyeye götürdü. Biraz sonra babası köpekler hakkındaki notlarını yazmak için oraya geldi ve masaya oturup çalışmaya başladı.

Edgar babasının yanına gitti ve sinirlenmiş bir halde işaretlerle sincapları anlattı ona.

Babası gözlüğünü burnunun üstünde yukarıya doğru itip kâsenin içine baktı ve "Bunun ne zaman olacağını merak ediyordum zaten," dedi. "Artık bunu dışarıya koymanın bir yararı olmaz. Koyarsak bile sincaplar bırakmazlar artık bunu."

Edgar bunu duyunca daha çok kızdı. O köpeği yakalamanın bir yolu olup olmadığını işaretlerle sordu babasına. Onu kandırıp bir köpek kulübesine almaları mümkün değil miydi acaba? Hayvan onlara bir süre sonra mutlaka alışırdı, Edgar emindi bundan.

Babası bir süre onun yüzüne baktı ve sonra, "Onu yakalayabiliriz elbette," dedi. "Ama sonra yine kaçacaktır, biliyorsun bunu." İçini çekti ve eliyle saçlarını karıştırdı. "Böyle durumlarda hep dedenin bir sözü gelir aklıma. Küçük yavruları uzun süre tutmaktan hoşlanmaz, en çok bir yaşına kadar tutar, ama çoğu insanın bir yavruya bakmayı bilmediğini söylerdi. Yavruları altı aylık olurken dağıtırdı. Fakat yavru verdiği bir adamın onu cezalandırmak için aç bıraktığını duyunca hemen alıp köpek yuvasına geri getirdi."

Edgar babasına, bu konuda dedeyle tartışıp tartışmadıklarını sordu.

Babası güldü ve "Yavrunun yeni sahibi onun kaçtığını sandı," diye devam etti. "Yeni sahibinden habersiz, gizlice geri aldı-

ğı başka yavrular da oldu. Yavru sahipleri bazen ona köpeklerin kaybolduğunu, oraya dönmüş olma ihtimali olduğunu söylerlerdi ama deden çoğu zaman onları görmediğini bildirir, bazen de geri verirdi. Ama sattığı yavrunun parasını yeni sahibine iade ettiği de olur, ona başka yerden köpek almasını söylerdi. Aslında sattığı yavrular için çok üzülür, 'Bakalım hayvan orada mutlu olacak mı?' derdi."

'Ama bu da saçmalık, değil mi, baba?'

"Bunu ben de söyledim dedene ama sadece omzunu silk-ti, cevap vermedi bana. Fakat şimdi düşünüyorum da ona hak veriyorum. Belki şu bizim başıboş köpek de sahibinin yanında mutlu olmadı ve kaçtı oradan. O köpek uzun zamandır ormanda özgürce yaşıyor ve bize güvenip güvenmeme konusunda karar vermeye çalışıyor olmalı. Yanlış bir karar vermektense açlıktan ölmeyi bile göze alıyor o hayvan."

'Bence o hayvan korkuyor, baba.'

"Orası muhakkak, ama yeterince zeki bir hayvan o ve istediği zaman bu korkusunu yenebilir."

'Buraya tekrar gelirse alacak mıyız onu?'

"Kendiliğinden gelirse neden almayalım, oğlum, o zaman elimizde değerli bir köpeğimiz daha olur. Belki ondan da yeni bir nesil alabiliriz."

'Gelirse çiftleştirir misin onu yani?'

"Şu anda söyleyemem bunu. Önce onunla ilgili bir çalışma yapmamız, onu yakından tanımamız, eğitime nasıl cevap vereceğini görmemiz gerekir."

'Ama bize ait bir hayvan değil.'

Babası güldü ve "Bizim köpeklerimiz ilk zamanlar nasıl bizim oldular sanıyorsun sen, oğlum?" dedi. "Deden ilk zamanlar köpeklerin soylarıyla pek fazla ilgilenmezdi. Her zaman köpek sahipleriyle sohbet eder, hoşuna giden bir hayvan gördüğü zaman sahibiyle pazarlığa oturur, bir yavru karşılığında onu alıp kendi hayvanlarından biriyle çiftleştirirdi. Bazen hile yaptığı da olurdu tabii."

'Hile mi? Nasıl hile yapardı peki?'

Babası ona hemen cevap vermedi ve bir süre köpek kayıtlarını karıştırdı. Sonra, "Bunu sana başka bir zaman anlatırım," dedi. "Ben çocukken deden bana bu konularda bir şey anlatmazdı, ama birkaç yeni köpek hatırlıyorum. Yani bu konularda sabırlı olman gerekir, Edgar. Şu bizim başıboş köpek de ne yapması gerektiğine kendisi karar verecektir."

Edgar onunla aynı fikirdeymiş gibi başını salladı, ama babasının söylediği bir şey ona bir fikir vermişti.

EDGAR O AKŞAM VERANDAYA bir uyku tulumu çıkardı, yanına bir el feneri ve bir de kitap alarak dışarıya çıktı. Uyku tulumunu açıp telli kapının yanına koydu ve kitabını alarak onun içine uzandı, ama Almondine onun bu planından hoşlanmamış gibi geldi ve uyku tulumunun yanına uzandı. Edgar onun karnını biraz gıdıkladı, oynaştı onunla ve Almondine onun üzerinden atladı ve kuyruğunu yüzüne sürdü.

Edgar ona işaretle artık uslu durmasını söyledi, gülümsedi ve uyku tulumunu yeniden düzeltti. Ama bu pozisyonda, bahçenin arkasında kâseyi koyduğu yeri bulunduğu yerden görebilmek için başını kaldırmak zorundaydı. Almondine de uyku tulumunun yanına uzandı, başını patileri üzerine koydu ve kahverengi gözlerini Edgar'a dikti. Edgar onu bir süre sevdi ve köpek çok geçmeden gözlerini kapayarak uykuya daldı. Hayvan onun tavrını doğal bulmadığı zamanlar heyecanlanıyor, ama bir süre okşanınca hemen gevşiyor, rahatlıyordu. Edgar onun iyice uyuduğunu görünce dirseği üzerinde doğruldu ve el feneri ışığında *Orman Kitabı* adlı kitabı açarak karıştırmaya başladı. Çok geçmeden aradığı sayfayı buldu ve o gün aklına takılan satırları yeniden okumaya başladı:

Mowgli güçlü, kahverengi elini Bagheera'nın ipek gibi çenesinin altına, parlak tüyleri altında gizli kabarık kaslarının bulunduğu noktaya koydu ve orada küçük, açık bir noktayı buldu.

'Ben Bagheera'nın bu tasma işaretini taşıdığını ormanda kimse bilmez; ama Küçük Kardeşim, ben insanların arasında doğdum ve annem de insanların arasında öldü — yani Odeypore'de, Kral Sarayındaki kafeslerde demek istiyorum. İşte sen minik bir yavru iken, ben Konseyde o fiyatı senin için bu nedenle ödedim. Evet, ben de insanların arasında doğdum. Ormanı hiç görmedim. Onlar beni kafesin demir çubukları arasından beslediler, ama ben bir gece Bagheera —Panter— olduğumu, insanların oyuncağı olamayacağımı anladım, bir pençe atarak o saçma kilidi parçaladım ve kaçtım oradan. Ve insanların tarzını öğrendiğim için ormanda Shere Handan daha da kötü oldum. Doğru değil mi?'

Mowgli, 'Evet,' dedi. 'Ormanda herkes korkar Bagheera'dan — Mowgli'den başka herkes korkar.'

Edgar el fenerini söndürdü ve başını Almondine'e yakın olan mindere koyup düşündü. Acaba şu başiboş köpek de bir gün insanların oyuncağı olmayacağını anlamış ve onlardan kaçmış olabilir miydi? Yoksa Claude'un dediği gibi o da korkmuş bir çılgın mıydı? O sırada televizyonun sesi kesildi ve Claude üst kata çıktı. Annesi veranda kapısından başını uzattı ve "İyi geceler, Edgar," dedi.

Edgar da uykulu gözlerle onabakarak iyi geceler işareti yaptı. Ama annesi onun ne yapmak istediğini merak etmişti ve içeri çekilmeden önce, "Neden burada yatıyorsun sen?" diye sordu.

'Yukarda oda sıcak oluyor, anne. Burada esinti var, serinde yatacağım.'

Edgar herkesin uyuduğunu anladıktan sonra uyku tulumundan kalktı, verandanın bahçeye açılan kapısını açarak bahçeye çıktı ve Almondine arkasından gelmesin diye kapıyı kapadı. Mutfak penceresinin altındaki çiçeklerin arasına koyduğu torbayı aldı ve bahçenin diğer kenarındaki kâseye gidip ona yal doldurdu. Sonra geri dönerek veranda merdivenine oturdu ve arada sırada gökyüzünü, yıldızları seyrederek beklemeye başladı.

Bir süre sonra oturduğu yerde uykuya dalan Edgar, köpeği Almondine'in verandanın telli kapısı arkasından gelen sesiyle uyandı. Bahçe ay ışığı altında aydınlıktı ve bir anda neden orada oturduğunu anlayamadı. Bir an başını hafifçe çevirip, evden ilerdeki akça ağaca kadar uzanan çamaşır ipine baktı. Ama o anda zincirli metal yem kâsesinin ağaca vurup çıkardığı sesi duyunca kendine geldi ve oraya bakınca, kâsedeki yaldan yiyen ve aynı zamanda Edgar'a bakan başıboş köpeği gördü.

Edgar yavaşça ayağa kalktı, ekmek torbasını alıp akça ağacın dibine götürdü ve oraya diz çöktü. Torbanın ağzını açınca o akşam buzdolabından alıp dışarıda sakladığı çiğ kıymanın kokusu burnuna geldi. Kıymanın bir parçasını alıp avucunda köfte yaptı ve köpeğe ılık çalınca hayvan başını kaldırıp ona baktı. Sonra kâsedeki yalı bitirdi ve arka ayaklarından birini kaldırıp karnını kaşdı.

Edgar yuvarlak köfte haline getirdiği kıymayı biraz ilerde duran köpeğin önüne atınca hayvanın gözleri parladı. Çalılardan arasından çıktı ve başını kaldırıp havayı kokladı. Edgar oraya bir parça daha kıyma attı ve köftesi domates fidanının yapraklarını hışırdattı. Köpek bitkilerin ve asmaların arasından yavaşça ilerledi ve iki kıyma topunu da yavaşça yedi.

Edgar elinde kalan kıymadan da iki top şeklinde köfte yaptı ve birini ona doğru atınca köfte ikisinin arasına, Edgar'dan yaklaşık on metre uzağa düştü. Köpek ilerledi, köfteyi kokladı ve sonra tek lokmada alıp yuttu ve yalandı. Edgar son köfteyi bir süre elinde tuttu, köpekle bakiştılar ve sonra eti önündeki otların üstüne bıraktı. Köpek çekinmeden onun önüne kadar geldi, çiğ kıymayı alıp yuttu ve yine yalanarak Edgar'a baktı. Edgar elini ona doğru uzatınca hayvan ona iyice yaklaştı ve eline bulaşmış olan kıyma yağını ve kanı yaladı. Edgar diğer eliyle hayvanı hafifçe okşayınca hayvan hiçbir tepki göstermedi ama ona alışmaya çalıştığı belliydi, ona güvenebileceğini anlamış olmalıydı. Ama hâlâ tereddüt içindeymiş gibi görünüyordu, babasının dediği gibi, gitmekle kalmak arasında henüz karar vermemişti.

Edgar nasıl davranması gerektiğini düşünürken, Almondine veranda merdivenin üstünden, telli kapının arkasından inlemeye ve kapının kenarını tırmalamaya başladı. Kaçak köpek onun sesini duyunca oraya baktı ve sonra geriye dönüp koşarak uzaklaştı oradan ve gözden kayboldu. Edgar verandaya gidip köpeğini susturdu, ama o sırada köpekeviden de birkaç havlama sesi gelince onu bırakıp diğerlerini teskin etmeye gitti.

Köpekler onun sus işaretini görünce havlamayı kestiler ama tekrar yatıp uyumadan önce on dakika kadar ortalıkta dolaşıp durdular.

EDGAR SABAHLEYİN GÖZLERİNİ AÇINCA veranda merdivenin biraz ilerisinde kirli beyaz, oluklu kartona benzer bir cisim gördü. Uyku tulumunun kenarına oturdu ve gözlerini ovuşturdu. Gördüğü şey kirlenmiş eski bir kahve filtresine benziyordu. Merak etti, onu yakından görmek için yanına gitti ama Almondine o sırada koşarak yanına geldi ve o kirlenmiş kâğıdın üzerine işedi. Sonra da burnunu toprağa yaklaştırp, yeri koklayarak evin köşesine koştu.

Evin ön bahçesinde ağzı açılmış siyah plastik bir çöp torbası, yan olarak yere yatırılmış duruyordu ve içindeki boş çorba kutuları, bir karton cips kutusu, bir süt kartonu, eski gazeteler ve başka bazı çöpler etrafa saçılmıştı. Kendi çözdüğü bir gazete bulmacası da çöplerin arasındaydı ve gazeteler üç günlüktü. Bu çöp torbasını çöplüğe bir gün önce atmışlardı.

Kahvaltı ederken çöp torbasının oraya nasıl ve kim tarafından getirildiğini tartıştılar. Cluade bunu sarhoş birkaç genç ser-serinin yapmış olabileceğini söyledi. Fakat Trudy'ye göre bunu o başıboş köpek yapmıştı. Büyük çöplük kasaba yolu üzerinde, çeyrek mil mesafede, dar bir toprak yolun sonunda, çöpler ve eski, atılmış buzdolapları ve sobalarla dolu büyük bir arsadaydı.

Claude, "Hayvan o kadar uzaktan neden koca bir çöp torbasını sürükleyip buraya kadar getirsin, Tanrı aşkına?" dedi.

Trudy bir süre düşündü ve sonra, "Belki de bize bir iyilik yaptığını sanıyordur," dedi.

"İyilik mi? Nasıl yani?"

"Bilmiyorum. Belki de bir süre önce onun karnını doyurduğumuz için bu torbadakileri kaybettiğimizi düşündü ve onları bulup bize geri getirdi, ne bileyim!"

Edgar annesinin doğru düşündüğünü biliyordu, ama köpeğin onlara neden iyilik yapmak istediğini ondan başka bilen de yoktu. Bir an için, bir gece önce köpeğe nasıl köfte yedirdiğini onlara anlatmak istedi, ama bunu yaparsa dolaptan kıyma çaldığını da itiraf etmiş olacaktı.

Ertesi sabah Edgar'ın eskiyip atılmış blucin pantolonlarından biri de ön bahçede bulundu. Bir gün sonra bir tek eski, yırtık tenis ayakkabısı geri geldi. Gar güldü ama Claude sinirlendi ve çatı tamiri işine gitti.

Trudy onun arkasından baktı ve "Bu köpek günün birinde çöpleri toplayıp eve de getirebilir," diye söylendi. "Claude da bunu düşünüp sinirlendi galiba. Ona göre bu köpek saldırgan bir şey."

Başıboş köpek bir süre sonra, belki de yaptıklarının takdir edilmediğini düşünerek, çöplükten onların bahçesine eski, atılmış şeyler getirmekten vazgeçti. Ama Claude kampanyasına başlamıştı. Her gün bu köpeğin vurulması gerektiğini söylüyor, Gar da bunu sürekli olarak reddediyordu. Trudy onlara aracılık yapmaya çalışıyordu ama o da köpeğe karşı önlem alınmasını istiyordu. İki gün sonra, gece vakti köpekeviden havlamalar duyuldu ve hepsi birden hayvanları sakinleştirmek için oraya gittiler. Oraya gidince anormal bir şey bulamadılar ama Claude'a göre, o serseri köpek oraya gelmiş ve hayvanları kızdırmıştı. Edgar bu ihtimali düşününce endişelendi. Hayvanı yakalarlarsa kamyonetle çok uzaklara götüreceklerini düşünüyor, onun yakalanmasını istemiyordu. Ama durum böyle devam ederse kötü bir şeylerin olacağı da açıktı.

Edgar şimdi isimler aramaya başladı. Onun işiydi bu, bunu yapması gerekiyordu, belki kötü bir fikirdi ama bir isim bulmalıydı o başıboş köpeğe. Ona en uygun isim Forte olabilirdi. Forte geri dönmüş gibi geliyordu ona.

GAR VE TRUDY CUMARTESİ günü üç köpek yavrusunu kalabalık insan grupları içinde denemek için Phillips'deki Buz Çağı Günleri'ne götürdüler. Claude da önce onlarla beraber gitmek istedi ama sonra, hava güzelken çatı tamiri işine devam etmesinin daha iyi olacağını düşündü ve evde kaldı.

Edgar ve Almondine öğleden sonra üç aylık köpek yavrularıyla oynatarak vakit geçirdiler. Yavruları bir süre dolaştırdılar ve Edgar daha sonra onların önünde Almondine'e tenis topu atarak onunla oynadı. Almondine bu tür oyunlara alıştı ve başını sallayıp topun peşinden koştu durdu. Edgar arada bir durup ambarın çatısına baktığında Claude'un bazen çalıştığını, bazen de, omuzları güneşten yanmış ve ter içinde, oturup dinlendiğini görüyordu.

Edgar öğle yemeğinden sonra divana uzanıp televizyon izlerken, bir süre sonra uyuyakaldı. Bir ara uyuklarken Claude'un eve girip çıktığını duydu ama aldırmadı. Uyandığında elma ağaçlarının rüzgârda sallandığını gördü. Köpeği Almondine dışarıya çıkmış, silonun yan tarafında, kuyruğu inmiş, batı tarlasına doğru bakıyordu.

Uzakta iki geyik ve bir karaca yavrusu otluyor, Forte adını verdiği başıboş köpek de onlara yakın bir noktada yere uzanmış onları seyrediyordu. Ama Forte'nin biraz uzağında, rüzgâr altında Claude da elinde bir tüfekte durmuş dikkatle onları izliyordu.

Geyikler huzurları kaçmış gibi kuyruklarını oynattılar ve ormana doğru yürüdüler. Forte birden yerinden fırladı, onlara doğru koşar gibi yaptı ama geyiklere saldırmadı ve ormana dalıp gözden kayboldu. Geyikler tekrar otlamaya başlarken Claude da ağaçların arasına girdi ve çok geçmeden o da gözden kayboldu.

Edgar köpeğini koşturup verandaya götürdü, merdivenden yukarıya çıkarıp içeri soktu, telli kapıyı kapadı ve sonra bahçenin arkasındaki yola doğru koştu. Bir süre hızlı adımlarla yürüdüktan sonra, ormanın kenarında, yol üzerinde Claude'u tüfeğini kavramış ileriye doğru dikkatle bakarken gördü. Forte ise ondan yaklaşık otuz metre mesafede, ormanın hemen kenarında duruyordu. Hayvanın kaburgaları belli oluyordu, yine zayıflamıştı, kulakları ileriye doğru dikilmişti ve derin derin soluk alıyordu.

Edgar koşarak Claude'un yanına gitti ve elini tüfeğin üzerine koydu, ama Claude onun elini aşağıya doğru itti.

Öfkeli bir iadeyle çocuğa baktı ve "Hadi sen eve dön bakalım," dedi.

Edgar elini yine tüfeğe uzattı ama Claude bu kez onun gömleğinin önünü yakalayıp geriye doğru itti ve Edgar dengesini kaybedip düşmemek için yandaki ağacın gövdesine tutundu. Forte'un dikkatini çekip kaçmasını sağlamak için elini salladı ama Forte onu görmedi, o şimdi yakınına gelmiş olan karaca yavrusuna bakıyordu.

Edgar birden yanında bir hareket hissetti ve başını eğip bakınca kendi köpeğini gördü. Almondine koşarak gelmiş, onun ayakları dibinde durmuş, hırlayarak başıboş köpeğe dikmişti gözlerini.

Çocuk elini açarak onun yüzü önünden geçirdi ve *otur* işareti yaptı.

Almondine işareti görmemiş gibi başını başka tarafa çevirdi ama işaret bir kez daha tekrarlanınca bu kez hırıldamayacağı kesti ve sessizde yere çöktü. O sırada Claude tüfeğin dipçliğini omzuna dayadı ve parmağını tetiğe götürdü ama silah patlamadı. Claude emniyeti açmayı unutmuştu ve şimdi parmağını emniyet mandalına götürdü.

Sawtelle köpekleri *otur* işaretinin anlamını çok iyi bilirdi, bu işaret tamamen hareketsiz ve sessiz kal demektir ve Almondine de şimdi bu emre tamamen uyuyordu.

Edgar şimdi köpeğine baktı ve elini şakağına değdirdi.

Bana dikkatle bak demekti bu.

Köpek başını oynatıp ona baktı ve sonra *kalk artık* işaretini görünce birden yerinden fırladı, koşmaya başladı. Edgar da uzandı ve onu arka ayağından yakaladı.

Bu hareketler Claude'un dikkatini çekti ve gözlerini hedeften ayırdı. Edgar ve köpeği yine koşmaya başladılar. Edgar sonunda köpeğinin önüne geçti, yolunu kesti ve eğilip başını yakalayarak kendisine döndürdü.

Köpeğine *konus* işareti yaptı.

Almondine çılgınlar gibi havlamaya başladı.

Forte bu kez onun uzun uzun havlamasını duydu, dönüp onlara baktı ve sonra aniden yine ormana doğru koşmaya başladı. Claude tüfeğini yine kaçan köpeğe doğrulttu ama birkaç saniye içinde yine gözden kaybetti onu.

Edgar olaya öylesine dalmıştı ki, Almondine'in tasmaını bıraktığının farkında bile olmadı ve köpek koşarak Claude'un önünden geçti, koşmaya devam etti. Claude öfkeyle tüfeği bu kez geyiklere doğrulttu ve kaçmaya hazırlanan hayvanlardan küçüğünü vurdu. Diğer acı bir ığlık attı ve karaca yavrusuyla beraber zıplayarak ormana daldı, ağaçların arasında gözden kayboldular.

Edgar koşarak vurulan geyiğin yanına gitti ve boynundan fışkıran kanlara baktı. Claude da oraya geldi ve tüfeğin namlusunu hayvanın göğsüne doğru indirip tetiği çekti. Sonra tüfeği yere paralel tutarak ağır adımlarla eve doğru yürümeye başladı.

Edgar vurulan hayvanın başında durdu ve uzun süre akan, sonra duran kanlara baktı. Almondine bir süre koşuktan sonra döndü, Edgar ve ölü geyiğin yanına geldi ve sessizce ona baktı.

Edgar ona, *hadi gel artık* işareti yaptı ve yürüdü.

Onlar eve doğru giderken, Claude ellerinde bir av bıçağı ve bir kürek olduğu halde tarlaya geri dönüyordu.

Edgar'ın yanından geçerken, "Dur biraz," dedi. Edgar bir an durdu ve sonra yine devam etti yoluna.

Claude onun arkasından, "Pekâlâ, ama bir karar vermek zorundasın," diye seslendi. "İstersek burada birbirimize yardımcı olabiliriz, evlat."

EDGAR O AKŞAM AMBARDA elleri acıyana kadar köpeklerin temizliğiyle uğraştı. Claude bir kez yanına geldi ama Edgar ona bakmadı bile. Kamyonet eve yaklaşip park yerinde durduğunda, güneş çoktan batmış, gökyüzünde yıldızlar görünmeye başlamışlardı.

Öldürülen geyik bir arka bacağından akça ağacın bir dalına asılmış, rüzgârda hafif hafif sallanıyordu. Babası kamyonetten inerken sorular sormaya başlamıştı bile ve Claude olanları anlatmak için onun yanına gitti. Claude'un anlattığına göre Forte denen başıboş köpek sonunda bir geyiği öldürmüştü. Claude onun geyiği parçalayışını çatıda çalışırken görmüş, aşağıya inip tüfeği alarak o canavar köpeğe ateş etmiş ama vuramamıştı.

"Ben yanına gittiğimde geyik yaşıyordu ama ağır yaralıydı. O durumda yaşaması zor olduğu için vurdum onu. Ziyan olmasın diye hazırlayıp ağaca astım ve köpeğin parçaladığı bir budunu da kesip eve getirdim."

Edgar onun bu yalanına değil, ama daha sonraki yalanına şaşırdı. Claude'un yine Forte'yi tuzağa düşürüp öldürmeleri konusunda ısrar edeceğini sanıyordu. Bu kez tartışmayı da kazanabilecekti, ama nedense Forte'yi unutmalarını söyledi Claude, artık onunla uğraşmak istemiyordu.

Claude, "Bu köpeğe ateş ettim, gerçi onu vurduğumu sanmıyorum ama çok korkutmuş olmalıyım," diye devam etti. "Öyle hızlı kaçtı ki arkasından bir el daha ateş edemedim. Onun buralara bir daha geleceğini hiç sanmıyorum."

Bunları söylerken Edgar'a baktı ve çocuk onun neden kendisine baktığını anlamadı. Trudy de Claude'un bu bakışını yakaladı ve ne demek istediğini anlamak ister gibi o da ona baktı.

Trudy birden Edgar'a döndü, "Peki o vahşi köpek geyiği parçalarken sen nerdeydin?" diye sordu.

Gar da dönüp meraklı bir ifadeyle Claude'a baktı. Claude önce onların yüzlerine bakıp hafifçe gülümsedi ve bir süre konuşmadı. Aslında Forte'yi unutacağını söylerken Edgar'la bir pazarlık yapıyordu Claude. Edgar olanları anlatmazsa o da köpekle uğraşmayacaktı artık.

Edgar annesinin sorusuna işaretle, 'Ben oturma odasında uyumuş kalmışım,' diye cevap verdi. 'Hiçbir şey görmedim.'

EDGAR VE AMCASININ SESSİZ anlaşması devam etti. Claude ondan sonra Forte adını verdikleri başıboş köpeği öldürmek istediğini tekrarlamadı ve Edgar da onun geyiği nasıl öldürdüğünü annesi ve babasına anlatmadı. Bazen metal kâseye gizlice yal koyuyor ve onu bahçede bir ağacın altına zincirle bağlayıp bırakıyordu. Ertesi sabah kâseyi boş buluyordu ama bunu köpek mi, yoksa sincaplar mı yapıyor, bilemiyordu.

Bir akşamüzeri güneş batarken çayırdan geçen Edgar Forte'un uzaktan kendisine baktığını gördü ve yaklaşacağını umut ederek olduğu yerde durdu. Fakat başıboş köpek geri dönüp uzaklaşınca Edgar da ambara gitti. Ona yal verdiği kâseyi doldurup dışarıya çıktı, ağaçların altından, sonra da mısır ve kavun tarlasından geçerek yine onun durduğu yere kadar yürüdü, onu gördü ve yakınına sokularak kâseyi bir ağaç dibine bıraktı. Ama köpek Edgar'a yine yaklaşmadı. Edgar kâseyi bıraktığı yerden alıp eliyle ona doğru uzatarak yanına gidince, Forte bu kez kaçmadı ve onun elinde tuttuğu kâsedeki yaldan yemeye başladı, ama hafifçe titriyordu. Biraz sonra Edgar'ın omzunu okşamasına izin verdi. Böyle başlayan dostlukları bütün yaz, sonbahara kadar devam etti. Forte yaklaşık bir hafta görünmüyor, sonra geri dönüyordu. Köpek Edgar'ın götürdüğü yiyecekleri yerken o da onun tüylerine yapışmış olan dikenli bitkileri ayıklıyordu. Köpek daha sonra soluyarak ona bakar ve sessizce uzaklaşırdı yanından. Edgar ona yine yaklaşmak isterse Forte bu kez döner ve ormana girer, gözden kaybolurdu.

Yavrular

EDGAR BİR SABAH ŞAFAK vakti uyandı ve Almondine'i Odada göremedi, ama onun yataktan aşağıya atladığını uyku arasında hissetmişti, hatırlıyordu. Yine uyku arasında kalkıp köpeğinin peşinden gitmeyi düşünmüş, fakat gözlerini açamamış ve kalkmaktan vazgeçmişti. Biraz daha uyudu ve daha sonra güneşin parıltısıyla uyandığı zaman çekiş sesleri duydu—Claude ambar çatısında, çayır tarafında çalışıyordu. Edgar kalkıp giyin-di ve aşağıya indi. Almondine verandada güneş altına uzanmış yatıyordu. Annesiyle babası mutfak masasına oturmuş, *Mellen Weekly Record*'un sayfalarını paylaşmışlar, okuyorlardı. Sabah işleri tamamlanmış, gece nöbetleri için eve getirilen iki köpek, kendi kulübelerine götürülmüştü.

Edgar tostunu alıp verandaya çıktı ve tarlaya bakarak yedi. Almondine yanına gelip yerde yuvarlanarak ona yaltaklık etti ve sonra doğrulup oturarak onun tabağına baktı. Edgar kendini tutamadı ve köpeğine bakarak gülmeye başladı.

O sırada babası mutfaktan, "Edgar, okul ne zaman bitiyor, oğlum?" diye seslendi.

Edgar bir kısmını yediği tereyağlı reçelli tostuna baktı, dudaklarını yaladı. Köpeğine baktı ve onun hâlâ tosta baktığını görünce bir yudum daha ısırdı ve kalan küçük parçayı Almondine'e uzattı. Köpek yattığı yerden hemen fırladı ve koşup yağlı reçelli ekmek parçasını onun elinden kaptı, yemeye başladı.

Edgar boşalan kahvaltı tabağını alıp içeriye girdi ve okulun Cuma günü sona ereceğini işaret diliyle babasına anlattı.

Babası, "İris'i bu sabah kontrol ettim, karnı iyice aşağıya sarkmış gibi geldi bana," dedi. Edgar endişeli bir ifadeyle babasına baktı ve İris'in bir sorunu olup olmadığını, erken doğum yapıp yapmayacağını sordu.

Babası, "Şimdilik sorun yok," dedi. "Onun doğacak yavrularını sana vermemi ister misin?"

Edgar babasının söylediğini anlamamış gibi başını çevirip gözlerini kırıştırdı ve ambara baktı. Babası, "Doğumu da sen yaptırabilirsin," diye devam etti. "Ben yanında bulunurum tabii, ama sorumlu sen olursun. Sonra da yavrulara sen bakarsın. Hasta olurlarsa tedavilerini sen yaparsın, başka işlerini bırakıp onlarla meşgul olursun. Onları satana kadar eğitimleriyle de sen uğraşır, okul zamanı bile derslerinden sonra eğitirsin onları."

Edgar şaşkın bir ifadeyle babasına baktı ve başını salladı. Mutluluktan uçar gibiydi, gülümsüyordu.

Annesi, "Ben de yardım ederim sana," dedi. "Eğer istersen tabii."

Trudy oğlunun koluna hafifçe vurup arkasına yaslanarak güldü, babası ise gazetesini katlayıp masanın üstüne bıraktı. Edgar onların bakışlarından, bu konuyu daha önce tartışıp kararlaştırdıklarını anladı. Edgar onlardan böyle bir şey istememiş, babası da daha önce ona böyle bir teklifte bulunmamıştı. Normalde köpeklerin doğumuyla babası meşgul olur, yavrular birkaç aylık olduktan sonra sorumluluğu annesi alırdı. Trudy yavruları eğitirken Gar da ilerde onları satacağı köpek meraklıları arar, pazarlama çalışması yapardı. Edgar da köpekinde köpeklerin yiyeceklerini, sularını verir, kulübeleri temizler, hayvanları yıkayıp kurular, yapılması gereken küçük işleri yapardı. İşleri bittiği zaman annesinin eğitim çalışmalarına da yardımcı olur, yavruları yürütür ve bazı hareketler öğretmeye çalışırdı. Ama şimdi ona farklı bir görev veriliyor, yeni yavruların doğumuna yardımcı olması ve satışlarına kadar onları eğitmesi isteniyordu ondan.

• Babası, "O hayvanın okul kapanana kadar doğuracağını pek sanmıyorum ama yine de dikkatli olmamız gerekir," dedi. "Bu doğumlar beklenmeyen zamanlarda da olabiliyor." Gazetesini alıp ikiye katladı ve Edgar'a baktı. "Ee, bu durumda küçük yavruların olacak gibi görünüyor evlat," diyerek güldü.

Edgar da gülmeye başladı, Almondine koşarak verandadan mutfağa girdi, neler olduğunu anlamak ister gibi bir hali vardı, kuyruk sallayıp duruyordu. Bir süre onlara baktı ve burnunu onların ellerine sürmeye başladı.

Edgar annesiyle babasına işaretle teşekkür etti ve söyleyecek başka bir şey bulamamış gibi etrafa bakındı. Sonra buzdolabından süt kutusunu alıp bir bardağa süt koydu ve veranda kapısının önünde içti. Süt kutusunu dolaba koyarken rafta duran peynir dilimlerinden birkaç tane aldı, birini yerken diğerlerini avucunda sakladı ve güneş altında ısınan bahçeye çıktı.

AMBARIN ARKA TARAFINDA BULUNAN köpek doğum odası kalın tahta perdeyle çevrili ve köpekevindeki diğer yerlerden daha sıcak, loş ve sessiz bir köşeydi. Buradaki kulübeler, ısıları çabuk düşmesin diye diğerlerinin yarısı büyüklüğündeydi ve dışarıya açılan çıkışları yoktu. Tavan alçak olduğu için babası oraya girdiği zaman eğilmek zorunda kalıyordu. Yavruların gözleri tavandan sarkan düşük voltajlı lambaların soluk ışığında parlıyordu ve içerde ısıyı kontrol etmek için birkaç yere termometre konmuştu. Oraya giden dar koridor üzerinde, duvarda pilli bir saatin tiktakları duyulurdu.

İlk yuvada bir anne köpekle bir aylık olmuş yavruları vardı. Yavrular birbirleri üzerinden atlayarak oynuyorlardı ve Edgar yuvanın etrafındaki tel örgünün önüne gelip çömelince koşup onun telden içeri giren parmağına atladılar ama sonra nedense korkup kaçtılar.

Iris en uzak yuvada, arkası doğum kutusuna dönük olarak uzanmış, hafifçe soluyarak yatıyordu. Edgar tel örgünün önüne çömelince Iris dilini çıkarıp onun bileğini yaladı. Edgar yuvanın

tel kapısını açıp onun karnını okşadı ve sonra buzdolabından aldığı tuzsuz peynir dilimlerinden birini ona yedirdi.

Edgar köpeğe işaret diliyle, 'Yakında çok çalışman gerekecek Iris,' dedi. 'Neler olacağını biliyorsun, değil mi?'

Iris yutkundu ve içerdeki loş ışıktaki yaşlı gibi görünen gözlerle ona baktı. Edgar elini cebine attı ve ona bir parça peynir daha uzattı.

EDGAR RÜYASINDA ÇILGINLAR GİBİ koşuyordu. Soluk soluğa kalmıştı, her zaman geç kalıyordu. Üçüncü gece yine endişeyle uyandı ve yataktan fırlayıp Iris'i kontrol etmek için ambara koştu, ama her şey normaldi. Kahvaltıda bir haşlanmış yumurta soyup cebine koydu ve babasıyla beraber ambara gitti. Doğum olacağı gün okula gitmemeyi de göze almıştı, ama babası Iris'i görür görmez, karnını bile yoklamadan, "Bugün doğum olmaz," dedi.

Babası ona doğumun olmayacağını ve bunun nedenini anlatırken, Edgar haşlanmış yumurtayı parçaladı ve köpeğe yedirdi.

Babası, "Doğumun bugün olmayacağını nasıl mı anladım?" diye devam etti. "Gözlerine bak hayvanın, gözleri sulanmış gibi mi? Kalkıp bir daire içinde yürüyor mu?" Gar Iris'in koca karnını ve arka tarafını yokladı, dişetlerine ve ateşine baktı. Edgar'a göre babası bunları biliyordu ama nasıl bildiğini bilmiyordu. Hayvanın doğum siciline baktılar; Iris ilk altı yavrusunu altmış iki günlük hamilelikten sonra, sonraki beş yavrusunu da altmış dördüncü gününde doğurmuştu. Bu hamileliğinde Cuma günü altmış ikinci gün olacaktı.

Iris'in muayenesini bitirdikleri zaman Edgar onun boynuna uzun kayışlı bir tasma taktı ve yuvanın kapısını açarak dışarıya da çıkmasına izin verdi. Iris kayışı onun elinde olduğu halde önce ambarın arkasındaki çayıra, sonra da meyve bahçesindeki Wolf River elma ağaçlarına doğru yürüdü. Almondine yanlarına gelip ciddi ve saygılı bir ifadeyle yakınlarında durunca Iris de durup onu inceledi.

Edgar ertesi gün okul otobüsüne binerken yine endişeliydi. Otobüs onların araç yolunda durur durmaz aşağıya atladı ve doğruca ambara, Iris'in yanına koştu. Ama hayvan hâlâ o koca karnıyla yan gelmiş yatıyordu, yine doğum yapmamıştı. Cuma günü sona erince Edgar okulun sona erdiğini de unuttu ve Iris'in kendisi okuldayken doğuracağını düşünerek yine endişelendi.

EDGAR CUMARTESİ SABAHI IRIS'İN yanına gittiğinde doğum kutusundaki samanların toplanıp yatak haline getirildiğini gördü. Iris her zamanki gibi yatmıyor, derin soluklar alarak dolaşıp duruyordu. Edgar onu dışarı çıkarınca köpek fındık ağacına doğru yürüdü.

Edgar atölyeye gidip babasını bulunca, Gar, "İlginç olay," dedi. Baba oğul Iris'in doğum yerine gidince, hayvanın yine doğum kutusuna girip uzanmış olduğunu gördüler.

Gar köpeğe baktı ve "Nasıl gidiyor kızım?" diye sordu. "Yavruların bugün gelirler mi diyorsun?"

Iris onlara baktı ve inleyerek kuyruğunu salladı. Babası ellerini cebine sokarak duvara dayandı ve "Hemen değil ama bugün gelebilirler," dedi. "Onu her yarım saatte bir kontrol etmelisin oğlum. Ama sakın yuvaya girme, uzaktan bak, uyuyor mu, yürüyor mu, yoksa uzanmış uyanık olarak mı yatıyor anlamalıyız."

'Burada kalıp bekleyeceğim, baba.'

'Hayır, burada sürekli kalmına gerek yok, Edgar. Sadece buraya geldiğin zaman yavaş ol ve gürültü yapma. Iris şimdi doğumunu ve yavrularını nasıl koruyacağını düşünüyor. Onunla gereğinden fazla ilgilenirsek paniğe kapılır, anlıyorsun beni, değil mi? O zaman da onları korumak, başka insanlara kaptırmamak için yemeye bile kalkabilir.'

Edgar şaşkın bir ifadeyle babasına baktı ama bir tepki göstermedi. Fakat onun mantığını da anlar gibiydi.

"Hayvan kendisini yalamaya ve doğum kutusu etrafında yürümeye başladığı zaman çok dikkatli olmamız gerekir, Edgar. Bunlar olmaya başladığı zaman işimiz de başlıyor demektir."

VAKİT BİR TÜRLÜ GEÇMEK bilmiyordu sanki. Edgar birkaç yıl önce Noel hediyesi olarak aldığı bir cep saatini dolabının çekmesinden çıkardı, kurdu, ayarladı ve çalışması için salladı.

Edgar yanına köpeği Almondine'i de alarak dereye doğru yürüdü, ama daha yarı yola gelmeden birden geri döndü ve kontrol zamanının geldiğini görerek Iris'in yanına koştu. Ama kontrol zamanına daha beş dakika vardı, Edgar sırtını traktörün dar ön tekerleğine dayayıp oturunca, Almondine de onun yanına, otların üzerine uzandı. Kontrol vakti gelince Edgar Iris'in yanına gitti. Hayvan kutusunun içinde, burnunu katlanmış ön ayaklarının üstüne koymuş yatıyordu. Köpek onu görünce başını kaldırıp baktı. Edgar oradan çıkıp eve gitti ve saatini mutfak saatiyle kontrol etti. Raftan *Webster Ansiklopedi Sözlüğü*'nü aldı ve sayfaları karıştırmaya başladı. Bir sürü kelimeye baktı ama hiçbirini köpek adı olarak uygun bulmadı. Sözlüğü yerine bıraktı ve gidip televizyonu açtı, Wausau, Eau Claire, Ashland istasyonunu buldu.

Babası ona köpeğin doğumuyla ilgili olarak yapılması gereken işleri söyledi. Köpek doğum evinin önüne bir sürü eski gazete koyup onların üstüne havlular dizecek, doğum kutusundaki samanları düzeltecek, atölyedeki çelik taşı yıkayacak, içine su doldurup kaynaması için ocağın üstüne koyacaktı. Alet tablası içine kanamayı kontrol eden alet ve ilaçla beraber makaslar, havlular üzerine bir şişe Phisoex koyacak, tendürdiyot şişesiyle iğne iplik de getirecekti.

Edgar akşam yemeğinden sonra Iris'i kontrol zamanı gelince, annesi ve babasına ambara gideceğini söyledi ve evden çıktı. Babası köpeklerin çoğu zaman akşam yemeği saatlerinde doğduklarını söylemişti.

Köpeği kontrol ettikten sonra ambarda hayvanları ürkütmemek için çok ağır adımlarla, hiç ses çıkarmamaya gayret ederek yürüdü, ama dışarı çıkar çıkmaz eve doğru adımlarını hızlandırdı.

BABASI EDGAR'A, "ONU SİNİRLENDİRMEK gerektiğini söylemiştim sana, unutmadın, değil mi?" dedi. "Biz sakın olursak o da sakın olacaktır, onun için çok yavaş hareket et. Iris doğum konusunda deneyimli bir hayvan, bu işi kendisi becerecektir, biz sadece biraz yardım edeceğiz."

Edgar iki eliyle taşıdığı sıcak su dolu leğeni dökmemeye çalışarak babasının arkasından yürürken onu dinliyordu.

Babasının kendisine baktığını görünce başını salladı, evet işareti yaptı. Batmakta olan güneş babasının gölgesini iyice uzatmıştı.

Ambara girerlerken Gar, "Bakalım anne olacak köpeğimiz ne durumda?" dedi.

Iris doğum kutusunda ayakta durmuş, başını öne eğmiş, çılgın gibi tırnaklıyordu. Onları görünce bir an durup baktı, sonra yine yeri aynı şeyi yapmaya devam etti.

Gar oğluna baktı ve "Hadi, devam et," dedi.

Edgar etrafı telle çevrili yuvaya girdi ve getirdiği su dolu leğeni bir kenara koydu. Babası onun o gün biraraya topladığı gazeteleri, havluları ve tüm diğer gerekli malzemeyi ona uzattı. Iris ön ayaklarıyla yeri kazımayı bıraktı ve Gar onun yanına çömelerek yüzünü, göğsünü sevdi, hayvanı sakinleştirdi, karnını hafifçe ovaladı. Iris ön ayaklarından birini hafifçe ileriye doğru uzattı. Gar onu tekrar okşayınca hayvan doğum kutusunun başına gitti ve yavaşça yere uzandı.

Edgar babasına baktı ve 'Şimdi ne yapacağız?' işareti yaptı.

"Şimdi bekleyeceğiz, oğlum."

Yaklaşık yirmi dakika sonra Iris yattığı yerden doğruldu, kalktı ve yuvada daireler çizerek dolaşmaya başladı. Sonra durdu, derin soluklar aldı, inledi ve tekrar oturdu. Birkaç dakika sonra tekrar kalktı, titredi ve başını geriye, kendi kıcına doğru çevirdi, kalçasını yaladı ve yine titredi.

Edgar babasına baktı ve işaretle, 'Yatması gerekmiyor mu?' diye sordu.

Babası, "Telaşlanma, iyi gidiyor," dedi.

Iris vücudunu yere yaklaştırdı, kalçaları saman yatağa çok yakındı şimdi. Birden bütün vücudu spazma tutuldu, sarsıldı. İnledi, ağlar gibi sızladı, sonra hırıldadı, kalçalarını kaldırdı ve arka tarafına baktı. Arkasındaki saman yığını üzerinde yeni doğmuş bir yavru embriyon torbası içinde parlak, koyu renkli bir canlı olarak yatıyordu.

Gar oğluna baktı ve Ellerini yıka," dedi. Gözlerini kapadı ve başıyla duvarı gösterdi. "Phisohex kullan."

Edgar ellerini yıkarken doğum kutusundan cıyklamaya benzer bir ses duyuldu. Iris o sırada ikinci yavrusunu da dünyaya getirdi, döndü ve onun başını, karnını ve arka ayaklarını yaladı.

Gar Edgar'a bakarak, "Kordonu çiğnedi mi?" diye sordu.

Edgar başını salladı.

"Şimdi küçük havlulardan birini ıslat, bir kuru havlu ve birkaç tane de gazete al. Doğum kutusu yanına diz çök, çok yavaş hareket et. Islak havluyla yavruları temizle, ama bunu yaparken yavruyu Iris'e yakın tut ki ne yaptığını görsün. Yavru biraz ağlasa da sorun yok. Burnu ve ağzının açık kalmasına dikkat et. Yavruyu sol eline al, sağ elindeki ıslak havluyla temizle. Sonra onu kurula ve Iris'in önüne bırak."

Edgar babasının talimatını aynen uyguladı. Gar sırtını duvara dayamış, gözlerini kapamış, yavrular sanki bir rüya içinde doğuyormuş gibi çok alçak sesle konuşuyordu. Edgar temizlediği yavruyu önüne bırakınca Iris onu tekrar yalamaya başladı. Edgar derin bir nefes aldı, babasının talimatıyla göbek bağının ucunu bağladı ve oraya tendürdiyot sürdü.

"Şimdi plasentaya bak oğlum, Iris'in dışına çıktı o, görüyor-sun, değil mi? Göbek bağını takip et ve bul onu, bir gazeteye sar ve kapının yanına koy. Çok yavaş hareket et. Tamam, şimdi yine yavruyu al, Iris eline saldırırsa bile sakın korkma, belki şu anda yavrusuna dokunmanı istemiyor olabilir. Çok yavaş hareket ederek ve yavruyu onun gözü önünden ayırmadan kontrol

et onu. Yavru normal görünüyor mu? Tamam, şimdi onu Iris'in memesinin altına bırak. Yavru meme başını ağzına aldı mı? Tamam, çok güzel işte!”

Iris şimdi başını samanların üstüne koydu, gözlerini kapadı, ağır ağır solumaya başladı. Edgar dikkat edince, kulaklarındaki uğultuya rağmen yavru köpeğin meme emişini duyabildiğini anladı. Geriye çekilerek o da duvara yaslandı ve babasına baktı.

Gar, çok alçak sesle, “Şimdi Iris'e aferin demen, onu övmen gerekir, oğlum,” diye konuştu ve Edgar'a bakarak gülümsedi. “Ama istersen biraz bekle, o şimdi dinlenmek istiyor.”

YAKLAŞIK YARIM VE BİR saat arayla üç yavru doğdu. Üçüncü yavru da annesinin altına konup meme emmeye başlarken, Gar yuva kapısına konan gazeteleri alıp dışarıya çıktı. Geriye geldiğinde elinde ılık süt dolu bir tas vardı. Edgar tastaki sütü Iris'e içirdi ve sonra da su tasını uzattı ona. Iris daha sonra yavrularına döndü, yere yuvarladı ve ağlatana kadar yaladı onları, sonra da tatmin olmuş gibi başını samanların üstüne bıraktı.

Dördüncü yavru normal görünüyordu ama Edgar onu biraz yukarıya kaldırıncaya elinde sanki uyuşmuş, ya da kendini bırakmış gibi kaldı. Gar bu yavruyu alıp kulağına götürdü, dinledi ve nefesini tuttu. Yavruyu havaya kaldırıp hızla yere doğru indirdi, bunu tekrar yaptı ve onu yine dinledi. Sonra başını iki yana salladı ve ölü doğan yavruyu kenara koydu.

Edgar işaretlerle, ‘Yanlış bir şey mi yaptım, baba?’ diye sordu.

“Hayır oğlum. Bazı yavrular doğum hareketine dayanamazlar, ölü doğarlar. Senin bir hata yaptığın ya da diğer yavrularda da bir sorun olduğu anlamına gelmez bu. Ama şimdi Iris'i biraz yürütmen iyi olur. Daha sonraki doğumlar için biraz rahatlaması gerekiyor.”

Edgar başını salladı, Iris'in tasmaına kayışını taktı ve eliyle işaret ederek onu yürüyüşe davet etti. Iris başını eğerek yavrularını yine yaladı ve onlar ince sesler çıkarırken o da Edgar'la beraber bahçeye çıktı. Karanlık gecede gökyüzü açıktı ve Almondine

de bahçe kapısı kapalı olan verandadan onlara bakarak hafifçe hırıldadı.

Edgar ona bakarak onu o anda alamayacağını işaret etti.

Iris kayışını çekerek Edgar'ı meyve ağaçlarına doğru götürdü, bir noktada durup işedi ve sonra hızla ambara doğru yürümeye başladı. Edgar ambar kapısından içeriye girmeden önce garip bir hisle geriye bakınca, orman kenarında parlayan iki göz gördü ve o gözlerin Forte'a ait olabileceğini düşündü. O anda oraya gidip onu görmek isterdi ama bunu yapamayacağını bilincinde olarak Iris'le beraber içeriye girdi, onu tekrar doğum yaptığı yere götürdü. Babası ölü doğan yavruyu da almış ve gitmişti oradan. Iris eğilip yavrularını yaladı ve sonra yorulmuş gibi yere uzandı.

O gece dört yavru daha doğdu. Edgar hepsini yıkadı, sildi, kuruladı ve Iris'e su ve yiyecek verdi. Babası her doğumda sırtını duvara dayayarak ve ellerini dizlerinde kenetleyerek oturdu, ses çıkarmadan onu seyretti. Sekizinci yavru da doğduktan sonra Gar Iris'in karnını yokladı ve başka doğum olamayacağını söyledi, ama yine de emin değildi ve bir süre daha beklemeleri iyi olurdu. Edgar Iris'i de güzelce silip temizledi, kuruladı ve sonra alıp tekrar dışarıya, temiz havaya çıkardı. Geriye döndüklerinde Iris yine yavrularının yanına gitti ve onları emzirmeye başladı.

Edgar mutlu bir ifadeyle babasına baktı ve 'Iris çok iyi bir anne,' işareti yaptı.

Babası, "Gerçekten de iyi bir anne o," dedi ve Edgar'ı alıp çıktı. Köpek evindeki lambaların altından geçerlerken, Edgar babasının gözlerinin altında yorgunluk belirtileri gördü ve kendi gözlerinin de böyle olup olmadığını düşündü.

Babası ona, "Bu akşam ambarda kalmanı istiyorum oğlum," dedi. "Ama bir sorun çıkmadıkça Iris'le yavruların yanına pek sokulma. Ama önce eve gel de güzelce bir yıkan, temizlen."

Mutfağa girdiklerine saat 2.25'i gösteriyordu. Almondine veranda kapısının yanında yatıyordu. Onlar içeriye girince köpek uyandı ve Edgar'ın ayaklarına sürünerek onu kokladı. Trudy

onların sesini duydu ve üzerine sabahlığını geçirerek yanlarına geldi.

"Ee, nasıl gitti bakalım?" diye sordu.

Edgar üç dişi, dört erkek yavru işareti yaptı ve sonra elini yana doğru sallayarak hepsinin de çok güzel olduklarını söyledi.

Annesi gülümseyerek Edgar'ın yanına geldi, ona sarıldı ve "Yavrum!" diye mırıldandı.

Edgar kendine salamlı bir sandviç yaptı ve onu yerken annesine her şeyi işaret diliyle, ayrıntılı olarak anlattı. Ama ölü doğan yavrunun dördüncü mü, yoksa beşinci mi olduğunu hatırlamadı. Sonra, 'Artık oraya döneyim mi?' diye sordu.

Trudy, "Elbette, hadi git, evladım," derken Gar da gelip elini onun omzuna koydu ve yaptıklarını takdir ettiğini belirtti. İşaretle ona teşekkür edince Edgar da kendisine öğrettiği her şey için babasına teşekkür etti.

Edgar veranda merdiveninden bahçeye inerken Almondine ondan önce atladı merdivene ve bahçeye koştu. Gökyüzünde hiç bulut yoktu, yıldızlar ve mehtap pırıl pırıldı. O anda amcası Claude'un buraya geldiği ilk geceyi hatırladı Edgar, o da yıldızlı gökyüzünü çok beğenmişti o zaman.

Ambara girince bakımevinden temiz bir havluyla raftaki *Webster Ansiklopedi Sözlüğü* aldı ve uzaktan Iris'e baktı. Iris yavrularının arasında yere uzanmış onları sırayla emziriyordu.

Şimdi bu yeni doğan yavrulara güzel isimler bulması gerekiyordu. Koridora çıkıp samanların üzerine uzandı ve elindeki büyük temiz havluyu da katlayarak kendine yastık yaptı. Almondine havayı kokladı, sonra yavaşça Iris'in yuvasına baktı. Iris de başını kaldırıp ona bakınca Almondine gelip Edgar'ın yanına uzandı. Doğum yerindeki alçak duvar yavruların dışardan görünmelerini engelliyordu ama Edgar gözlerini kapayınca, annelerinin memelerini emmekte olan o minik, parıltılı yavruları hayalinde kolayca canlandırabiliyordu.

Varlık

EKİM AYI GELMİŞ VE ELMA ağaçlarının altında kuru yapraklar çıtırdamaya başlamıştı. Edgar ve Almondine köpeklerinden eve doğru yürürken üç gece arka arkaya kar yağdı. Almondine bir akşam burnunu karın içine sokarken Edgar da bir süre havada uçuşan kar tanelerini seyretti. Bu kar taneleri ağaç dallarını da beyaza boyamıştı. O akşam verandaya çıktıktan sonra dönüp kardaki kendi ayak izlerine baktılar.

O akşam dördü masaya oturup iskambil kâğıtlarıyla kanasta oynadılar. Edgar annesiyle ortak oldu ve babasıyla amcasına karşı oynadı. Oyunu daha önce pek bilmiyordu ama çok geçmeden neler yapılması gerektiğini öğrendi. İnsan bu oyunda bazen imkânsız bir seçim yapmak zorunda kalabiliyordu. Claude kartları elinde uzun zaman tutmayı yeğliyor, onları elinde karıştırıp duruyor, birkaç kez yeniden sıralıyor ve sonra aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan iki ya da üç kanasta yaparak oyundan çıkıyordu. Oyun sırasında birbirlerini taciz etmekten zevk alıyorlardı.

Bir oyunda Gar, "Senin sıran, Claude," dedi.

"Acele etme bakalım, ben burada bir devrim planlıyorum."

"Hey, edebiyatı bırak şimdi, birader."

"Edebiyat yapmıyorum ben, ortağımı sırtımdan atmaya bakıyorum."

"Evet ama Edgar ve ben hoşlanmıyoruz bundan. Siz ikiniz gizlice neler yapıyorsunuz öyle?"

"Pekâlâ, tamam işte bir kart atıyorum, alabilirsin onu."

"Böyle pis kâğıtlar mı atacaksın sen hep? İşte ben de sevgili kocama bir kart atıyorum."

Gar atılan karta baktı, sonra gözlerini yerdeki kâğıtlara çevirdi.

"Aman Tanrım, Gar, tam bir köylü gibi oynuyorsun sen."

"Ne var bunda? Bana teşekkür etmelisin aslında, senin de işine yarar bu kart herhalde, değil mi?"

"Sayı kaç oldu peki?"

"Otuz iki otuza yirmi sekiz altmış. Sen geridesin."

"Bence bu çok doğal bir fark, değil mi?"

"Yine edebiyat yaptın işte."

"Hiç de değil, dostum, ben sadece doğruları söylüyorum. Edgar kulağını kaşırken muhtemelen sana elindeki kartları söylüyor. Yüzündeki şu anlamlı ifadeye bakar mısın bir? Esnemesi ne anlama geliyor peki? 'Elimde iki vale var ve ben bitiriyorum,' demek mi oluyor bu?"

"Sen boş konuşuyorsun."

"Siz oyunu raydan çıkarıyorsunuz ama. Hadi Edgar, şimdi ne yapmak istiyorsun sen bakalım?"

Edgar başını salladı ve bekle işareti yaptı.

"İşte yine bir şeyler yapıyor, ne demek bu şimdi?"

"Bekle diyor işte çocuk, hangi kartı atacağını düşünüyor elbette."

Edgar bir süre düşündü, sonra boş olan elini kalçasına vurdu, Almondine bunu görünce onun yanına geldi ve çocuk iki kartını işaret ederek köpeğe koklattı. Sonra masaya bir kupa onlusunu attı.

"Pekâlâ, şimdi de köpekle oynayacağız, öyle mi dostum? El sırası bana gelince benim kartlarımı da koklayıp hangisini atacağımı söylesin bari. Bana şu mısır tabağını uzat, biraz düşünmem gerek."

Claude ağzına birkaç patlamış mısır attı ve karşısında oturan Gar'a baktı. O sırada duvardaki telefonun çaldığını ve sonra sustuğunu duydular. Claude, "Bu da ne şimdi?" diye homurdandı.

"Oh, böyle saçma telefona bakıyorum bile. Telefon hatlarında onarım yaptıktan sonra oldu bu saçmalık. Telefon çalıyor, açtığı zaman da karşında kimse olmuyor ve hat açık sinyali geliyor. Onun için böyle bir kez çalıp susan telefonlara artık bakmıyorum."

"Pekâlâ, haa, unuttum ambara telefon koyacak mısın sen?"

"Hayır, bırak gevezeliği de oyna bakalım."

Claude elindeki kartları sayarken Trudy, "Hah, işte yine başladı!" diye söylendi.

"Bundan sonraki oyunda takım arkadaşımı değiştirip Edgar'ı alacağım yanıma. El güzel elleri o buluyor, dostum."

"Sen onunla ortak olamazsın, Edgar her zaman benim ortağımdır. Yine maça üçlüsü mü? Kaç tane maça var sende kuzum?"

"Yakında öğrenirsin. Sabreden derviş muradına ermiş derler, değil mi? Edgar, sen bu ihtiyar amcanı dine, evlat. Eğer her işini düşünerek ve yavaşça yaparsan her zaman istediğini elde edersin."

"Sen kendine ağır mı diyorsun yani?"

"Bir tür akıllı ağır diyorum."

Gar masaya bir maça kızı attı ve gözlüğünün üzerinden Edgar'a baktı. "Eğer sen benim yetiştirdiğim iyi çocuksan bu kartı almazsın, oğlum."

Edgar'ın elindeki iki kart içinde kız yoktu. Çocuk gülerek masadan bir kart çekti ve elindeki kartlardan birini attı. Claude da elindeki kartlara baktı, masadan bir kart çekti ve elindekilerden birini atarak Gar'a göz kırptı.

Bir sonraki elde, "Peki ama ben bu destede altı kız olduğunu nerden biliyorum acaba dostlar?" dedi. "İşte bu yüzden şimdi bu güzel kızı atıp Trudy'nin kalbini kırıyorum."

Bunu söylerken masaya bir kız attı ve sırtarak diğerlerine baktı.

Trudy bir çift kız daha çekti ve oyun sırası gelince onları açtı. Claude kendini tutamadı ve "Lanet olsun!" diye homurdandı.

Trudy gülerek ona baktı ve sonra suratını asarak, "Bir bu evde küfür istemeyiz," dedi. Sonra elindeki kartları dizip Edgar'ın önüne koydu ve "Ben biraz kalkabilir miyim masadan, ortak?" diye sordu.

"Şuna bak, karın yine yaptı yapacağını Gar."

Trudy onlara bakarak sırttı ve "Kusura bakmayın ama bu kanastadır," dedi.

Claude kartlarını sayarken Gar, "Sen iki yüz yirmi idin, değil mi?" diye sordu.

"Evet, ama sen köylüler gibi oynuyorsun, birader. Sana biraz oyun öğretmem gerekecek galiba."

"Ortağım olmasaydın bu teklifini severek kabul ederdim."

"Ben bunun acısını yine senden çıkarırım, birader. Hep öyle yapmadım mı zaten?"

Ray ona bir şey söylemedi, kartlarını saydı ve sonra sayı kâğıdını alıp bakarak başını iki yana salladı. O sırada telefon yine bir kez çaldı ve sustu. Claude başını iki yana salladı elindeki kart destesini birkaç kez karıştırdı.

EDGAR YANINA ALMONDİNE'İ ALARAK köpekevine gitti. Doğumuna tanık olduğu, yardım ettiği yavrular dört aylık olmuşlardı, biçimsiz, hantal ama uzun bacaklı, dar göğüslü mutlu hayvanlardı. Bir şeye dikkatle bakmadıkları zamanlar kulakları hep düşük oluyordu. Edgar'ın onlara ansiklopediden isimler bulması yaklaşık iki hafta sürdü. Bazen bulduğu isimleri çok seviyor, onları ezberleyerek yatıyor ama sabah kalktığında aynı adları beğenmiyordu. Ama artık onlara çok güzel adlar bulmuştu ve tek yapması gereken şey, bunları yavrulara öğretmek, ezberletmekti.

babuu ya da **babu** adı. Erkekler için saygı ifadesi olarak kullanılan, efendi eşiti bir Hindu sözcüktü. – **babu**. Babu-İngilizcesi, Kırık Bengal İngilizcesi anlamına geliyordu.

essay (fiil-denemek) [Fr. ASSAY.] Birinin bir şeyler denemesi; bir iş yapmayı denemek; gayret etmek. Bu fiil deneme şeklinde isim oluyor, öyle de kullanılıyordu. Bir şeyi kanıtlamak için bir şeyler yapmak, bir konu, felsefe ya da ortak yaşam konusunda inceleme, çalışma yapmak anlamına da geliyordu.

finch (isim) [Sax. *finc* = G. Dan. ve İsv. *fink*, *finke*. Yun. *spiza*.] Küçük koni şeklinde, tohumları kırmaya uygun gagası olan küçük bir ötücü kuşlar ailesi, ispinoz.

pout, (fiil). [*pwitiaw'dan*, itmek ya da Fr. *pout*, *potte*, kadran, Pr. *pot*, dudak.] Dudakları ileri çıkarmak, somurtmak, birine kızarak surat asmak.

opal, (isim). [L. *opalus*, Yun. *opallius*, opal, panzehitaşı; Skr. *upala*, yanardöner ışıklar yansıtan değerli bir taş.] Eskiden sihirli olduğuna inanılırdı.

tinder, (isim). [Sax. *tynder*, *tender*, *tyndan*, *tendan*, (Dan. *taende*, Yun. *ziiden*) = kav, kıvılcım çıkarak, kuru ve yanıcı cisim.

umbra, (isim). [L. gölge.] Güneş ya da ay tutulmasında meydana gelen gölge, karanlık. Güneş üzerine bir gezegen ya da uydudan düşen gölge, ya da güneş lekesinin *penumbra* denen parçasının tersi.

Edgar bir isim konusunda karar verdikten sonra *Webster Ansiklopedik Sözlükte* o sözcüğün kenarına köpek yavrusunun numarasını, doğum numarasını ve doğum tarihini kurşunkalemle yazdı:

D 1114

L 171

6/3/72

Notlarını ansiklopedi sayfasının kenarındaki boşluklara sığdırmak için çok küçük ve dikkatle yazması gerekiyordu. Bū-

tün yavruların adları yanına gerekli bilgileri not ettikten sonra ansiklopediyi her zaman durduğu yere kaldırdı.

Yavruların en irisi Baboo idi ve ön ayaklarını Edgar'ın omuzlarına dayayarak yüzünü kolayca yayabiliyordu. Essay yaramazdı, onların lideriydi ve oyun oynamaktan hoşlanıyordu. Tinde uyuyan kardeşlerinin üstüne atlayıp onları uyandırıyor ve onları güreşe zorluyordu. Onu sadece Opal bir köşeye sıkıştırabiliyordu. Pout düşünceli, ciddi ve dikkatli, Finch hiç düşünmeden hareket eden bir hayvandı. Umbra baştan kuyruğa simsiyahtı ve çekingendi. Bütün yavrular disiplinsiz ve unuttukları ama iyi ve şirin hayvanlardı. Eğitim sırasında – en azından kısa süreli olarak – eğlendiler.

AMBAR ÇATISI ONARILDI VE o sırada bir başka dişi köpek doğum yaptı. Görevlerinden biri de köpekevinin sağlık memuru (Trudy ona böyle demeye başlamıştı) olmak olan Claude yeni doğan yavruların sorumluluğunu üstlendi. Gar kalan zamanlarını hayvanları çiftleştirme ve yavruların satış planlamasını yapmakla geçiriyor, telefonlar ediyor, mektuplar yazıyor, kayıtlara bakıyordu. Ama bu görev planlaması yapıldıktan ve herkesin işi belirlendikten kısa bir süre sonra Claude ve Gar arasında tartışmalar yaşanmaya başladı.

Gar bir gün Claude'un yeni yavrlara karşı biraz kayıtsız olduğunu söyleyince, Claude birden öfkeleni ve "Ben senin bu raya lütfen aldığın lanet bir işçi değilim," diye homurdandı.

Gar sakın bir ifadeyle ona, "Elbette değilsin, Claude," dedi. "Öyle biri olsaydın seni vururdum zaten."

İki kardeş tartışmaya ya da kavgaya başladıklarında onların arasına giren, gülümseyerek, onlarla dalga geçerek onları teskin eden kişi hep Trudy oluyordu. Kavgaya başlarken hemen Gar'ın elini tutup gözlerine gülümseyerek bakıyor, onu hemen yumuşatıyordu. Ondan sonra iki kardeş barış imzalıyor, bir süre Doktor Papineau'nun ziyaretleri sayesinde ve akşamları televizyon izlemekle sakinleşiyorlardı. Fakat Edgar bazen eve girer girmez

yine bir kavga yaşanmış olduğunu anlıyordu. Böyle zamanlarda babasını mutfak masasına oturmuş, omuzları düşmüş bir halde kayıtları incelerken bulurdu. Gar mutfaktayken Claude oraya girmez, Trudy de can sıkıntısıyla içine çeker dururdu. Ama bu durum uzun sürmez, iki gün sonra kahvaltı masasında yine hiçbir şey olmamış gibi konuşurlardı.

Gar bir sabah, kar yağışları başlamadan önce biraz odun toplamaları gerektiğini söyledi. Bunu her sonbaharda, soğuk kış günleri ve kar yağışları başlamadan önce yaparlar, ormana girip kuru ağaçların dallarından kesip traktörün römorkuna yükleyerek eve getirirlerdi.

Edgar babasına baktı ve 'Aracı kullanabilir miyim?' diye işaret etti.

Bunu sorarken Alice dedikleri eski Allis-Chalmers traktöründen söz ediyordu. Traktörde tek kişilik sürücü yeri değil de, iki kişinin yan yana oturabileceği, otomobil koltuğu benzeri, deri kaplı bir sıra vardı. Edgar yaşı büyüdükçe, babasının da yanında oturmasıyla aracı kullanmaya başlamıştı, ama Gar direksiyonu hiç bırakmaz, onunla beraber tutardı. Edgar son günlerde vites kolu ve fren kullanmayı da öğrenmişti.

O gün de ambarın arkasında duran Alice'in yanına babasıyla beraber gitti Edgar. Babası krank milini alıp motoru çalıştırmak için ön taraftaki deliğe sokarken Edgar da kontak anahtarını açtı ve gaz pedalına koydu ayağını. Gar krank milini çevirdi ama motor ilk turda çalışmadı. Gar sütevine giderek ilk çalıştırma için biraz yakıt aldı, getirip traktörün karbüratörüne koydu ve yeniden çalıştırmayı denediler. Bu kez egzoz borusundan geriye doğru siyah bir duman çıktı ve motor çalışmaya başladı.

Hava oldukça sıcak ama kapalıydı, gökyüzü tamamen koyu gri bulutlarla kaplıydı. Edgar traktörü geri vites taktı ve güney tarlanın kenarında duran demir tekerlekli römorkörün dibine götürdü. Babası geldi, traktörü römorka bağlayan demir kolu kaldırıp römorkun demirine geçirdi ve bir pimle iki aracı bağladı. Traktör ve römorku ambarın önüne götürdüler ve orada bir

benzin bidonu ve motorlu bıçkı makinesiyle bekleyen Claude elindekiler römorkun içine koydu ve kendisi de bağlantı kolunun üstüne çıktı.

Ambarın arkasındaki hafif yokuştan aşağıya frenli olarak indiler ve düz araziye çıkınca Gar uzanıp gaz kolunu üç diş ileri kaydirdi. Traktör yavaşça hızlanırken Edgar direksiyona sıkıca yapıştı ve Gar da önlerinden kaçışan tarla farelerine bakarak gülmeye başladı.

Tarlayı geçerek ormanın içinde, ağaçların arasındaki dar, yapraklarla örtülmüş toprak yola girdiler. Edgar gaz kolunu geriye çekerek traktörün hızını kesti ve aracı babasına devretmeye hazırlandı, ama Gar ona devam etmesini işaret etti. Claude onların arkasında, bağlantı kolunun üzerinde durmuş, koltuğun arkasına sıkıca tutunmuş, etrafı seyrediyordu. Traktör iyice yavaşlayınca Claude aşağıya atladı ve aracın yanında yürümeye başladı. Edgar traktörü daha önce kesilip yolun kenarına istif edilmiş odun yığınının yanına götürdü ama odunlara yanaşmaya çalışırken motoru stop etti.

Babasına baktı ve motoru tekrar çalıştırmasını işaret etti.

Motor çalışınca römorku odun yığını önüne yanaştırmak için manevra yapmaya başladı. Babasının ve amcasının talimatlarına göre, ileri geri giderek ve direksiyonu sağa sola kırarak römorku istenen noktaya getirmeye çalıştı.

"Sol yap. Sola gidersen römork düzelecektir."

"Şimdi sol değil, sağ yapacaksın Edgar."

"Tamam, tamam, kal orada."

Edgar motoru susturup traktörden aşağıya atlarken, Claude da römorkta duran motorlu bıçkı makinesini ve benzin bidonunu aşağıya indirdi. Kesilip yığılmış odunları alıp römorka atmaya başladılar ama uzun kütükleri de motorlu testereyle kesip küçültüyor, sonra römorka atıyorlardı. Edgar bir ara etrafına bakındı ve Schultz'un da buralarda odun kesip kesmediğini merak etti. Acaba evin ve ambarın hangi kısımları buradan kesilmiş keresteyle inşa edilmişti?

FORTE'NİN ÇOCUKLARI

Birinci kümedeki odunların yarısını römorka yüklemişlerdi ki yağmur çiselemeye başladı. Claude birkaç büyük kütük daha kesti ve römorka biraz daha odun yükledikten sonra Gar, "Şunu doldurup gidelim buradan," dedi. Claude kol yeniyle terini sildi ve başını kaldırıp gökyüzüne bakarak, "Yağmur duruyor," dedi. "İşi bırakmamıza gerek yok, devam edelim."

Babasıyla amcası arasına birden yine kara kedi girmişti sanki. Babası dişlerini gıcırdatmaya başladı ve sanki Edgar farkına varmadan iki kardeş yine tartışmış gibi görünüyordular. Gar sinirli bir ifadeyle, "Orman ıslandı ve kaygan hale geldi," diye konuştu. "Bu kütükler de ıslak ve testere onları kolay kesmez şimdi. Yarın kuru havada gelir işimizi rahatça bitiririz."

Üçü birden dönüp ıslanmış olan odun yığınının baktılar. Claude omuzlarını silkerek, "Nasıl istersen," dedi. Ama büyük bir kütüğün yanına gitti ve aniden ipini çekerek, biraz önce durmuş olan motorlu testereyi yine çalıştırdı.

Gar ona bağırarak bir şey söyledi ama Claude anlamadı, "Ne?" diye bağırdı, sonra testere motorunun hızını ve gürültüsünü artırdı. Testere motorunun gürültüsünden ikisinin de dedikleri anlaşılmıyordu. Gar birden öfkeleni, yüzü sapsarı ke-sildi. Claude sırtarak yağmurdan ıslanmış bir kütüğe yanaştı ve testereyi kaldırarak onu birkaç parçaya ayırdı.

Gar oğlunun yanına geldi ve kulağına eğilerek, "Traktöre bin, Edgar," diye bağırdı.

Edgar traktöre bindi ve kontak anahtarını çevirdi. Gar krank milini alıp motoru çalıştırdı, traktöre binip Edgar'ın yanına oturdu ve aracı gazlayıp eve doğru yola çıktı. Römorka rasgele atılan odunlar birden dağılıp yayıldılar, bir kısmı da yere düştü. Verandanın önünde durup römorktaki odunları köşeye istif ederlerken, Claude'un hâlâ çalıştırdığı motorlu testerenin sesi uzaktan sinek vızıltısı gibi duyuluyordu. Römorktaki odunları boşaltınca, Edgar traktörü her zaman durduğu yere götürdü ve motoru susturup aşağıya atladı. Üzerindeki ıslak elbiseyi değiştirirken annesiyle babasının konuşmalarına kulak verdi.

Annesi, "Adam yağmurda odun kesmek istiyorsa ne olmuş yani?" dedi. "Bırak istediği kadar kessin, ne zararı var ki?"

"Testere yağmurda kayar da bacağı keserse ne yapacağız peki? Ya da testere ıslandığı için paslanırsa ne olacak?"

"Gar, sen haklısın ama ona da böyle davranamazsın. Kocaman, yetişkin bir adam o."

"İşte mesele de bu zaten. Yetişkin, akli başında bir adam değil o, yirmi yıl önce ne idiyse yine öyle, mantıksız bir adam işte. Kafasında hep garip fikirler dolaşıyor ve ben ne söylesem o hep tersini yapıyor."

"Yapma Gar, normal bir yetişkin o, sen onun için kararlar alamazsın. Bunu eskiden de yapamazdın, şimdi de yapamazsın."

Mutfaktan ayak sesleri ve kahve makinesinin sesi geldi. Edgar ve Almondine mutfağa girdiklerinde, Trudy kocasının arkasında, kollarını onun boynuna dolamış olarak duruyordu. Gar elindeki kupadan bir yudum kahve aldı, kupayı karısına verdi ve pencereye gidip ormana doğru baktı.

"Sen onun ormandaki halini görmedin, hayatım. Ben ona mantıklı bir ifadeyle bir şeyler anlatmaya çalışırken o beni dinlemedi bile, kütükleri kesmeye devam etti. Çocukça ve tehlikeli bir davranıştı onunki."

Trudy ona cevap vermedi, dudaklarını büzdü. Sonra Gar'ın omuzlarını ovdu ve markete gidip bazı şeyler almaları gerektiğini söyledi. Onlar geri dönmeden önce Claude ormandan geldi, motorlu testereyi temizleyip yağladı ve odasına çıkıp yattı.

ŞÜKRAN GÜNÜNDEN BİR HAFTA önce Claude kamyoneti alıp kasabaya gitti ve gece geç vakit eve geri döndüğünde leş gibi sigara ve bira kokuyordu. Elindeki sebze meyve dolu market torbasını masanın üstüne koydu ve Gar'a baktı.

Sarhoş ağzıyla, "Aman Tanrım! Sayın Lordumuz bir şeylere kızmış gibi görünüyor," diye homurdandı. Dönüp sallanarak oturma odasına doğru giderken birden durdu, geriye döndü ve

"Şu adamın umutsuz haline bir bak Tanrım!" diye homurdandı, ellerini iki yana açarak yere doğru eğildi ve az kalsın düşecekti.

Hava çok soğuk ve yağışlı olmadığı zaman Edgar Almondine'i de yanına alıyor ve ormana gidip mantar ve işe yarar bazı otlar topluyordu. Ama bu arada Eylül ayından beri ortalarda görünmeyen Forte'u da arıyordu. Günün birinde o zavallı başıboş köpeğin kemiklerini bulmaktan korkuyor, endişe duyuyordu. Bir gün büyük kayalığa gidip oturdular ve Edgar evlerinin bacasından yükselen dumana baktı. Almondine onun yanına uzandı ve yarı uykuya daldı. Orada fazla kalmadılar ve eve döndüler. Edgar akşam yemeğinden sonra kendi köpek yavrularının yanına gitti ve Tinder'i alıp biraz dolaştırdı.

Edgar daha sonra ambarın kapılarını kapadı, kendi köpek yavrularını yuvalarından çıkardı ve bir süre ambarın içinde koşturup oynamalarını seyretti. Baboo onun yanında oturdu ama Essay hemen yaramazlık etmeye başladı. Birkaçı Almondine'in yanına geldiler ve bir süre onunla oynastılar. Edgar alet deposuna giderek birkaç tenis topu aldı ve onlara atarak topun peşinden koşmalarını izledi.

EDGAR STARCHILD KOLONİSİ VE düz saçları bal renginde olan Alexandra Honeywell'in adlarını ilk kez olarak o sonbaharda duydu. Televizyon haberleri sürekli olarak Superior Gölü'nün Kanada tarafında, Thunder Körfezi'ne yakın bir bölgede yaşayan bu insanlardan söz ediyordu. Edgar bir televizyon röportajında, orman ortasında bir açıklıkta, televizyoncular arasında, bir evin önünde duran Alexandra Honeywell'i gördü. Kız bazen medyanın sorularına doğrudan cevap veriyor, bazen de çaresizlik içinde kendi halkından yardım ister gibi etrafa bakınıyordu. Bir soru üzerine, "Burası bir barış cenneti!" diye cevap verdi. "Starchild'a gelsin barışseverler, bizim becerisi olan, çalışmak isteyen insanlara ihtiyacımız var burada. Öğrenci, müzisyen, asker ya da başka bir beceri sahibi olabilirsiniz. Biz güçlü eller ve cesur kalpler istiyoruz burada!"

Alexandra Honeywell güzel bir kızdı ve televizyoncular onun peşini bırakmıyorlardı. Edgar odasındaiken televizyonda onun ve toplumunun adını duyunca hemen aşağıya iniyor ve programı izlemeye başlıyordu. Claude da o güzel kızı görünce ıslık çalmadan duramıyordu.

ŞÜKRAN GÜNÜNDEN BİR SÜRE sonra Edgar bir gece silah sesine benzer bir sesle uyandı ve yataktan fırladı, ama bunun duvara çarpan veranda kapısının sesi olduğunu anlamakta gecikmedi. Almondine de uyanıp onun yanına geldi ve pencereden dışarıya baktılar. Veranda ışığı yanıyor ve rüzgârda uçuşan kartaneleri cama vuruyordu. Veranda merdiveninin dibinde babasıyla amcasını gördü, güreşçiler gibi birbirlerinin ensesini kavramışlar, itişip duruyorlardı. Claude Gar'ın sıkılı yumruğunu tutmuş, sanki açmaya çalışıyor, üzerlerine yağın karlara aldırmadan boğuşuyorlardı.

Bir süre sonra birbirlerinden ayrılıp biraz gerilediler. Gar elini kaldırıp itham eder gibi Claude'a uzattı, ama diğeri onu konuşturmadı, ona sarıldı ve ikisi beraber yere düştüler. Gar'ın gözlüğü karların ve veranda ışığının altında birden parladı ve yine söndü. Yumruğunu Claude'un önce sırtına, sonra da başının yan tarafına indirdi. Claude onu bıraktı ve Gar ayağa kalktı. Claude da onun arkasından ayağa fırladı ama ayağı kaydı, yine yere düştü ve nara atar gibi birden bağırdı.

İkisi bir süre hareketsiz kaldılar, sonra Gar derin bir nefes aldı, bir an düşündü ve kapalı avucunda tuttuğu bir şeyi karların içine attı, kamyonetin anahtarıydı bu. Sonra başka bir şey yapmadan ve konuşmadan döndü ve öfkeli adımlarla eve girdi.

Edgar korkulu gözlerle bir süre daha baktı pencereden dışarıya. Köpeği yanı başında inler gibi sesler çıkarıyordu, döndü ve onu okşayarak teskin etti. Sonra buğulanan pencere camını sildi ve yine dışarıya baktı. Claude sendeleyerek ayağa kalktı, karların içine düşen kamyonet anahtarını bulup aldı ve direksiyonun arkasına geçip oturdu. Motor çalıştı ve stop lambaları

yandı. Kamyonet çok geçmeden hareket etti, ambara doğru döndü ve sonra geriledi. Farlar biraz önce iki kardeşin boğuştuğu yeri aydınlattı. Sonra kamyonet yine hareket etti ve kasaba yoluna doğru uzaklaştı.

Hafif Bir İç Çekiş

EDGAR PENCERE ÖNÜNDE DİZ çöktü ve bir süre dışarıyı seyretti. Bahçe ışıkları altında kar yağışı devam ediyordu, evin gölgesi bembeyaz karların üstüne düşmüştü. Bazen sertleşen rüzgâr kar tanelerini pencere camına vuruyor ama karların bir kısmı orada bir süre sonra eriyordu. Edgar yatağına girip uzandı ve yan tarafa vurup Almondine'i yanına çağırdı ama köpek nedense kapı önündeki yerinden kımıldamadı. Edgar sonunda dayanamadı ve köpeği üşümesin diye battaniyesini alıp onun yanına uzandı ve Almondine bu sefer ona iyice sokuldu.

Bir süre sonra evin içinde hiçbir ses duyulmaz oldu, her yeri derin bir sessizlik kapladı. Edgar çok geçmeden uykuya daldı ama çok geçmeden uyandı. Köpeğin karnını okşayınca o da doğruldu ve gerindi, sonra da hafifçe için çekerek Edgar'a baktı. Edgar kalkıp el yordamıyla karanlık merdivenden aşağıya inerken köpeği de onun yanındaydı. Oturma odasında yanan küçük ampul etrafı biraz da olsa görmelerini sağlıyordu.

Edgar mutfağın karmaşa içinde olacağını sanmıştı ama her şey yerli yerinde görünüyordu. Buzdolabı normal çalışıyor, zırlıtısı Edgar'ın kulağına kadar geliyordu. O sırada lavabo musluğundan damlayan suyun sesini bile duydu. Damlamaması için gidip musluğu iyice sıktı.

Annesi birden yatak odasının kapısında belirdi ve "Edgar, ne arıyorsun, oğlum?" diye fısıldadı.

Edgar ona bir işaret yaptı ama Trudy yarı karanlıkta anlamadı onu. Edgar oturma odasına gidip küçük lambanın yanında durdu ve Trudy de pijamasının önünü kapayarak onun yanına geldi, koltuğa oturdu ve ona baktı. Onlar işaretle konuşurken, küçük ampulün loş ışığında gölgeleri de el hareketlerine göre şekil değiştiriyordu.

Edgar işaret diliyle, 'Babam iyi mi?' diye sordu.

'Dudağı patlamış. Gözlüğünü de kaybetmiş ve yaptığından utanıyor.'

'Neden kavga etmişler peki?'

Annesi bir an düşündü ve sonra, 'Nedenini ben de bilmiyorum,' dedi.

'Amcam geri gelecek mi?'

Annesi başını iki yana salladı ve 'Böyle bir kavgadan sonra sanmam,' dedi.

'Kamyonet ne olacak peki?'

'Bilmiyorum.'

Edgar kalktı ve kapıyı gösterdi annesine. 'Babamın gözlüğünün düştüğü yeri gördüm. Onu almaya gidecektim.'

'Sabahleyin de bulabilir misin onu?'

'Sanırım bulabilirim.'

'O zaman sabahı bekle. Baban kapı sesini duyarsa uyanabilir, oğlum.'

'Tamam.'

Edgar merdivene doğru giderken annesi arkasından, 'Edgar,' diye fısıldadı ve o da durup geri döndü.

"Babanla Claude çocukluklarından beri kavga ederler. Neden kavga ettiklerini kendileri de bilmiyorlar sanırım. Ama artık her şey bitti galiba. Biz Claude'a yardım etmeye çalıştık ama işe yaramadı bu çabamız."

Edgar başını salladı.

"Bak Edgar, eminim baban bu konuda sorulacak sorulara cevap vermek istemeyecektir."

Trudy bunu söylerken gülümseyince, Edgar da gülümsedi. Annesiyle böyle karanlıkta babası hakkında fısıldaşarak ve işaret diliyle konuşurlarken babasını çok sevdiğini bir kez daha düşündü. Birden gülmek geldi içinden. Başını salladı, merdivene doğru giderken elini kalçasına vurup Almondine'i çağırdı, üst kat eskisi gibi sadece onlara kalmıştı yine. O gece rüyasında kendini ne olduğu belli olmayan, karmakarışık bir renkler dünyasında buldu.

DOKTOR PAPİNEAU ERTESİ SABAH kamyonetlerini getirip evin önüne bıraktı. Gar Claude'un eşyalarını –gelirken getirdiği bavul, birkaç dergi, birkaç gömlek ve pantolonla, iç çamaşırı ve kışlık botlarla eski bir donanma kabanı– toplayıp kamyonete koydu. Duyduklarına göre Claude kaplama fabrikasında iş bulmuştu ve boş zamanlarında da yan işler yapacaktı. Aslında Doktor Papineau için çalışıyordu o. Daha sonra portatif karyolayla yatağı, komodini ve birkaç küçük eşyayı da kamyonetle kasabaya, Claude'a götürdüler.

O YIL ARALIK AYINA kadar kar yağmadı ama başladıktan sonra da kolayca durmadı. Edgar ve babası araba yolundaki karları sürekli olarak temizlemek zorunda kaldılar. Gar yoldaki taşları kazımadan sadece karları temizlemeyi iyi biliyordu.

Bir gün yine karları temizlerken babası Edgar'a, çimleri biçerken çakıl taşlarının otların arasından nasıl mermi gibi fırladığını hatırlattı ve "Araba yolundaki taşların bir kısmına dokunma, orada kalsınlar," dedi.

Edgar kendi köpek yavrularını ikişerli ya da üçerli gruplar halinde kara çıkarıp dolaştırıyor, örneğin önce Tinder, Essay ve Finch'i, sonra Pout ve Baboo'yu, en sonra da Umbra ve Opal'ı çıkarıp gezdiriyordu. Yavrular kar üzerinde yuvarlanıp oynamayı çok seviyorlardı. Edgar bir gün bir kartopu yaparak Tinder'a atınca yavru köpek onu parçaladı ve sonra bir tane daha bekledi.

Noel'den önceki Cumartesi günü alışveriş için Ashland'a gitmeyi planladılar, ama yoğun kar yağışı başlayınca Trudy geri dönemeyeceklerini düşünüp korktu ve yola çıkmaktan vazgeçti. Evde kaldılar ve televizyonda Ay'a giden astronotları seyrettiler. Babası onları izlerken güldü ve adamların belki de ayda mısır ekebileceklerini söyledi. Televizyonda hemen her hafta Alexandra Honeywell ve Starchild Kolonisi hakkında yeni haberler, hikâyeler izleniyordu. Alexandra havaların çok soğuk gittiğini, bu yüzden bazı insanların bölgeden kaçtığını, ama onların yerine ilham alanların geleceğini anlatıyordu. Güzel kız karların içinde, kameralar önünde durup şiirler okuyor, kürk avcılarının hikâyelerinden söz ediyordu. Onunla ilgili programlar genellikle hava raporlarından sonra sunuluyor ve Edgar bu programları asla kaçırmıyordu.

YILBAŞI GECESİ TRUDY ÖRDEK kızarttı ve gece yarısı üç kadeh şampanya alıp yeni yıl şerefine kadeh kaldırdılar. Televizyon tam gece yarısı Auld Lang Syne çalmaya başlayınca annesi ayağa fırlayıp kollarını Edgar'a uzattı ve onunla dans etmek istedi.

Edgar ona işaretle dans etmeyi bilmediğini anlattı.

Annesi onu elinden çekerek divandan kaldırdı ve gülerek, "Bilmiyorsan öğrenmenin zamanı geldi artık evlat," dedi. Yılbaşını evde geçirmelerine rağmen Trudy siyah-beyaz bir elbise, topuklu siyah ayakkabılar ve naylon çorap giymişti. Annesi Edgar'a, dans ederken kollarındaki eşini nasıl tutması gerektiğini gösterdi ve dans adımlarını öğretti.

Dans ederlerken bir ara oğlunun gözlerine baktı ve "Kızlar seninle dans ederken gözlerine böyle bakacaklar işte," deyince Edgar'ın yüzü kızardı. Annesi ona dans adımlarını göstermesine rağmen Edgar'ın ayakları bir süre sonra birbirine dolanmaya başladı.

Trudy ona dans adımlarını ve dans ettiği kızları nasıl tutacağını tekrar tekrar gösterdi ve bunu öğrenene kadar onu bırakmayacağını söyledi. Oda loştu ve Noel ağacının ışıkları pencere

camına vuruyordu. Oda ısınmaya başladı, içtiği şampanyanın da etkisiyle Edgar terlemeye başladı ve bu anı ömrünün sonuna kadar unutmayacağını düşündü.

Televizyondaki müzik susunca annesi, "Mutlu yıllar oğlum," diye fısıldadı ve gülümsedi. Babası mutfak kapısına dayanmış hafifçe gülümseyerek onlara bakıyordu. TV'deki orkestra yeniden çalmaya başladığında Gar onların yanına geldi ve karısına bakarak, "Bu dansı ben alabilir miyim acaba Hanımefendi?" diyerek gülümsedi. Trudy Edgar'ı bıraktı ve kocasının kollarına gitti. Edgar bir süre onların dansını seyretti, sonra buzdolabından bir paket lor peyniri aldı ve paltosunu giyerek dışarıya çıktı. Annesiyle babasına nereye gittiğini anlatacaktı ama müzik sona ermesine rağmen onlar hâlâ Noel ağacının önünde, birbirlerinin kollarında dans eder gibi hafifçe sallanıyorlardı.

Edgar buz gibi karanlıkta Almondine ile beraber ambara gitti, ışıkları yaktı ve Patti Page'in 'Tennessee Valsı' plağını eski pikaba koyarak dinlemeye başladı. Sonra lor paketini açtı ve köpeklerle ve yavrulara dağıtırken hepsine iyi yıllar diledi.

OCAK AYINDA ARAÇ YOLUNA döktükleri sıcak küller karları eritiyordu ama sabaha karşı tekrar buz tutuyordu yerler. Edgar paltosunu ve botlarını giyerek oturma odasının penceresi önüne oturdu ve zincir lastikli sarı okul otobüsünü bekleye başladı. Günler kısa ve öğleden sonra güneş de ortalığı pek ısıtmadığı için köpek yavrularını rahatça dışarıya çıkarıp gezdiremiyordu. Ama yavrular şimdi her şeyi hızlı ve iyi öğrenmeye başlamışlardı. Vakti uygun olduğu zaman onları yine ikişer üçer tarladan geçirip çıplak ağaçların altına kadar götürüyor, biraz dolaştırıp geri getiriyordu.

Edgar da yavruların eğitimi konusunda yeterince uzmanlaşmış, onlara annesi gibi sözünü dinletmeye başlamıştı. Ama bunu yaparken çok dikkatli olması gerekiyordu, hayvanlar onun gevşediğini görür görmez şımarıyor, oyuna başlıyorlardı. Edgar, söz dinlememeleri durumunda elindeki tasma zinciriyle arkalarına

hafifçe vurarak onları yola getirmeyi de öğrenmişti. Ama zinciri kullanırken bile bunu onlara belli etmeden, ani yapması gerekiyor, aksi takdirde kurnaz hayvanlar hafif de olsa darbeden kaçabiliyorlardı. Trudy bunu nasıl yapması gerektiğini ona gösterdi ve hatta iyice anlaması için zincirle birkaç kez, tabii hafifçe, onun sırtına vurdu.

Annesi ona vurduktan sonra güldü ve "Nasıl, etkili oluyor, değil mi?" diye sordu.

Edgar yavruları yola getirme yöntemlerini öğrenirken, kurnaz hayvanlar da cezalardan kurtulmanın yollarını öğreniyorlardı. Yakında yedi aylık olacaktı ve tüyleri ipek gibi parlak ve kış mevsiminde gürleşmişti. Babası onların oldukça iri olacaklarını, ama göğüslerinin ancak yaz mevsiminde genişleyeceğini söyledi.

Doktor Papineau yavruları kontrol için geldiği zaman hayvanlar rahat durmuyor, yaramazlığa başlıyorlardı. Ama Edgar onları hareketlerinden ve ayak seslerinden bile ayırt edebilecek kadar iyi tanıyordu. Essay onu kızdırana kadar uğraşır, cezalandırılacağını anlayınca fırlayıp kaçardı. İçlerinde en delişmenleri olan Timber bazen kardeşlerinden birinin yan bakışından bile etkilenir, söz dinlemezdi. Baboo ise otur emri alınca hiç kımıldamaz, kalk emrine kadar yerine otururdu.

Yavrular değişik karakterlere sahipti ama hepsi de zeki, inatçı, titiz ve sinirli hayvanlardı. Fakat Edgar her şeye rağmen bazen bütün gün onlarla uğraşıyordu.

KAR VE HATTA KURU BUZ tanecikleri bütüngen yağmaya devam etti. Sert rüzgâr da yağışı pencere camlarına vuruyordu ve camlar çok geçmeden beyaz bir örtüyle kapandı. Edgar ambar kapısını açar açmaz karlar uğuldayan rüzgârla beraber içeriye yağdı. Babası en sondaki doğum yerinde bir köpeğin doğumuna yardım ediyordu ve samanların üzerinde yeni doğmuş bir yavru vardı. Edgar bakarken babası yavruyu aldı ve yatan annesinin yanına bıraktı.

Yanına gittiği zaman babası köpek sicil defterine bir şeyler yazdı ve sonra Edgar'a, "Çok iri yavrular," dedi. "Hepsi de huysuz hayvanlar. Daha gözlerini açmadan birbirleriyle itişmeye başladılar. Dua et ki seninkiler böyle terbiyesiz ve huysuz olmasınlar."

Edgar işaretle yavrularını üst kata çıkaracağını söyledi.

Babası başını salladı ve yeni yavruya dönerken, "Annen kasabadan dönmeden önce atölyedeki kovaları temizlemek istiyorum. İşin bitince bana gel, tamam mı?" dedi.

Edgar başını salladı ve yürüdü. Babasının kovalar dediği şeyler, atölye merdiveni altında duran, atılmış metal parçaları, eski çiviler, menteşeler, vidalar ve benzeri şeylerle dolu, hepsi de değişik boyutlarda bir sürü kova ya da kutulardı. Babası içlerinde işe yarar bir şeyler bulma umuduyla uzun zaman önce oraya atmıştı onları.

Edgar Finch ve Essay'i tasma kayışlarından tutarak yürüyüşe çıkardı. Hayvanlar hırlayarak onu izlerken Almondine de Edgar'ın yardımcısı olarak peşlerinden geliyordu. Edgar onları saman balyalarını durduğu köşeye götürdü. Almondine bir köşeye uzanıp onları seyretmeye başladı. Edgar yavrulardan birine otur emri vererek yere oturttu ve diğerini uzun tasma kayışı ile yürütmeye ve arada sırada dur ve yat gibi emirler vermeye başladı.

Essay emirlere hemen itaat etmeyi kısa sürede öğrendi. Edgar'dan yat emrini alınca hemen yere uzanıyor, kalk emri gelince ayağa fırlıyor ve neşeyle dilini çıkarıp solumaya başlıyordu. Finch de gözlerini Edgar'dan hiç ayırmıyordu. Fakat onun bir sorunu vardı, Edgar otur emri verdiği zaman anlamamış gibi ona bakmaya devam ediyor, oturmuyordu. Finch otur emrine ancak üç kez tekrarlandıktan sonra itaat ediyordu.

Edgar bir süre sonra ambarın köşesine tenis topları ve teneke kutu kapakları atarak köpeklerle onları getirme emri vermeye başladı. Onların üst katta koşup durmaları ve gürültü yapmalarını alt katta bulunan diğer köpekleri sinirlendirdi ve havlamalar

başladı. Edgar havlamaların devam ettiğini görünce yavruların eğitimine son verdi ve onları aşağıya indirdi.

Merdivenin son basamağına basarken, babasının atölye kapısına yakın bir noktada, yerde yattığını görünce şaşırıldı Edgar. Babası dışarıya çıkacakmış gibi paltosunu giymişti ve yerde yüzükoyun yatıyordu.

Edgar birden şoke olmuş gibi olduğu yerde kaldı, sonra aniden fırlayıp babasının yanına koştu ve yere çömeldi. Köpekler onların etrafında koşmaya başladılar. Edgar babasını hızla sarstı, ama hiç kımıldamadığını görünce paltosunun yakasından yakaladı ve sırtüstü çevirerek yüzüne baktı.

İşaretle, 'Ne oldu baba? Ne oldu?' diye sordu.

Babası gözlük camlarının arkasından, göz kırpar gibi gözkapaklarını hafifçe oynattı. Gözlerini yavaşça Edgar'ın ellerine çevirdi. Edgar onun başını tutup yerden birkaç santim yukarıya kaldırdı ve başı düşmesin diye bir elini ensesine koydu.

Çocuk çıldıracak gibiydi, babasının ensesindeki elini mümkün olduğunca yavaş geri çekti ve parmaklarına baktı, kan yoktu. Üzerindeki süveteri yırtar gibi çıkardı, katladı ve yastık yaparak babasının başının altına koydu.

Babasının ağzı şimdi açılmıştı.

'Beni görebiliyor musun?' işareti yaptı. Babasının paltosunun fermuarını açıp altındaki kareli iş gömleğini kontrol etti. Yakasından kemerine kadar baktı, eliyle yokladı. Gömlekte de kan yoktu.

'Ne oldu baba? Düştün mü? Beni görebiliyor musun?'

Babası cevap vermedi ve şimdi ona bakmıyordu.

Edgar yerinden fırladı ve ambardan çıkıp yağın karın altında eve doğru çılgın gibi koşmaya başladı. Yıldırım gibi mutfığa daldı ve telefonun ahizesini kaldırdı. Bir an ne yapacağını bilemiyormuş gibi durdu, sonra sıfırı çevirdi ve bekledi. Almondine de şimdi yanına gelmiş, soluyup duruyordu.

Sıfırı ikinci çevirişinde hattın diğer ucundan bir ses geldi.

"Buyrun, santral."

Edgar kelimeleri oluşturmaya çalıştı. Dudaklarını oynattı, ama ağzından sadece hafif, iniltiyi benzer bir ses çıktı.

"Burası santral, yardımcı olabilir miyim?"

Edgar'ın kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Ağzından hiç olmazsa bazı sesler çıkarmaya çalıştı ama soluğundan başka bir şey gelmedi boğazından. Elini kaldırıp bütün gücüyle göğsüne vurdu ve bir şeyler söylemeye çalıştı.

Santral, "Bu bir acil durum mu?" diye sordu.

Edgar yine göğsünü yumrukladı, bir daha, bir daha vurdu göğsüne. Ama her darbeye boğazından bir tek ses çıkıyordu.

"A-a-a-a."

Santral, "Bana nerde olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu.

Almondine bir adım geriledi ve çılgınlar gibi havlamaya başladı, sonra kuyruğunu sallayarak kapıya koştu, geriye döndü ve böylece bir süre koşup durdu.

"Sizi anlamıyorum, bana yerinizi söyler misiniz?"

Edgar soluk soluğa bir an düşündü, sonra ahizeyi parçalar gibi duvara vurdu ve havada asılı bırakarak dışarı fırladı, yola doğru koştu. Belki annesi kamyonetle o sırada geri döner, ya da yoldan başka bir araç geçebilirdi. Her taraf bembeyazdı, orman kar yağışından görünmüyordu. Böyle bir havada bu yoldan bir aracın geçmesi de çok zordu. Ambarın kapısına bakınca Essay ve Finch'in kendisine doğru koştuklarını gördü, Almondine de yanından asla ayrılmıyordu. Edgar köpeklerle beraber yol üzerinde bir süre durdu ama sonunda tipide oradan bir aracın geçmeyeceğini düşünerek tekrar eve doğru koşmaya başladı. İçeriye girdiğinde çatlayan telefon ahizesinden bir ses geldiğini duydu.

Ahizeyi kulağına götürünce bir sesin, "- olduğun yerde kal. Ben şimdi-" dediğini duydu.

Edgar dışarıya çıktı ve ambara gitti, dışarıya çıkarken kapıyı açık bırakmıştı ve soğuk hava içeriye giriyordu şimdi. Köpek-

lerle beraber içeriye girdi, kapıyı kapayıp kol demirini taktı ve babasının yanına gidip diz çöktü.

'Baba, baba, iyi misin baba?'

Babası ona bakmadı.

Edgar kalkıp sağlık odasına gitti, dolabı, rafları karıştırıp sargı bezlerini, ilaç kutularını, her şeyi yerlere saçtı, ama işine yarayacak bir şey bulamadı, yine babasının yanına döndü. En azından üşütmeyeyim onu, diye düşündü, atölyeden bir kaban aldı ve babasının üstüne örttü.

Edgar şimdi titremesini kontrol edemiyor, zangır zangır titriyordu. Köpeği Almondine geldi ve burnunu babasının yanağına koydu. Sanki korkunç şeyler olduğunu hissetmiş gibi onun arka bacakları da titriyordu. Edgar onun halini görünce sinirlendi ve kovdu oradan, sonra ellerini babasının göğsüne koyarak masaj yapmaya başladı ama babasının açık ağzından sadece bir inilti, anlamsız bir ses çıktı. Sonra babasının nefesi tamamen kesildi, göz kapakları da oynamaz oldu, bütün yaşam belirtileri kayboldu.

Edgar kalkıp köpek yuvalarının tel örgülerine vurarak ambarın sonuna kadar koştu. Köpekler arka ayakları üzerine dikilip havlamaya başladılar, sanki ölüm marşı söylüyorlardı. Ama Edgar bütün bu seslerin arasında sanki kar yağışının fısıltısını hâlâ duyar gibiydi, sanki karlar kapı altlarından içeri giriyor ve yerde hareketsiz, nefes bile almadan yatan babasına doğru geliyordu. Edgar birden zeminde bir titreme hissetti ve yerde oturduğunu fark etti. Önünde durduğu köpek yuvasının tel örgüsüne tutunarak yavaşça ayağa kalktı. Sonra kendini yine babasının yanında buldu ve köpekler de susmuşlardı. Almondine yavaşça onun yanına geldi, çöktü ve elini kokladı. Diğer köpekler kendi köşelerine çekilmiş, soluyarak onlara bakıyorlardı.

Fırtına

EDGAR GÖZLERİNİ KAPADIĞI ZAMAN korkunç bir şeyler oluyor, kapalı gözlerde simsiyah bir şekil belirliyordu sanki. Bedeni babasının yanındaydı ama hayalinde kalktı ve ambar kapısından dışarıya çıktı. Dışarıda bir yaz akşamı yaşanıyordu, güneş batmış, hava kararmıştı. Bahçeyi geçti, eve girdi ve kırılmamış telefon ahizesini alıp konuştu. Kimse cevap vermedi ona ve tekrar dışarıya çıktı. O sırada yağmur başladı ama rüzgâr yoktu. Yağmur altında, sırlıklam ıslanmış olarak o sessiz dünyasında saatlerce yürüdü.

Birden donmuş araç yolunda hafif araç sesi duydu ve köpeklerin hepsi havlamaya başladılar. Bazıları yuvalarını saran tel örgülere saldırdılar. Bağırان bir erkek sesi, arkasından vuran veranda kapısının sesi duyuldu. Sesleri duyuyordu ama babasının yanından bir türlü ayrılamadı Edgar.

Ayağa kalkmak istedi ama sendeledi, kalkamadı. Sonra doğruldu, tekrar kalkmaya çalışırken yine sendeledi ve babasının üstüne düşmemek için kendini yana doğru attı. Almondine gelip onun elini yaladı ve Edgar köpeğine dayanarak ayağa kalktı. Gidip ambarın çifte kapısını açtı ve yağın karlara baktı. Çıkıp eve doğru yürüdü ve biraz yaklaşıncı arka veranda kapısında Dr. Papineau'yu gördü.

Doktor ona, "Edgar, kapınız ardına kadar açık..." derken birden sustu ve ambara baktı. "Neler oluyor burada, evlat? Annem baban neredeler?"

Edgar onun karşısında titreyerek durdu, hiçbir işaret yapamıyordu. Dişleri birbirine vuruyordu ve yüzü donmuş gibiydi, hiçbir şey hissetmiyordu. Sonra bacakları birden onu taşıyamaz oldu, büküldüler ve Edgar karların içine düştü. Son gördüğü şey kendisine doğru koşan Dr. Papineau oldu.

EDGAR GÖZLERİNİ AÇTIĞINDA EBEVEYNİNİN odasında kapıya doğru dönmüş olarak yatıyordu ve Almondine de yatağın yanında yere uzanmıştı. Doktor Papineau sırtı ona dönmüş olarak çatlamış ahizeyi almış konuşuyordu.

"... Evet, tabii. Tanrı aşkına, Glen. Gar Sawtelle ambarda yerde hareketsiz yatıyor ve oğlu Edgar da şokta. Hayır, hayır, bilmiyorum. Elleri yaralı, kesikler var. Evet, tamam. Evet, o olmalı. Ben geldiğimde telefon çatlamış, bazı yerleri kırılmıştı, çalıştığına bile şaşırdım."

Dr. Papineau bir süre hattın diğer ucundaki kişiyi dinledi ve sonra, "Eğer yola çıkmadıysa markette ya da oradaki bir dükkânda olabilir," diye devam etti. "Yola çıkmadan önce onu görebilirsen daha iyi olur... Kahverengi bir kamyoneti var, Chevrolet. Evet...evet, tamam...hayır."

Doktor telefonu kapadıktan sonra içini çekti, elini kır saçlarının arasından geçirdi ve yatak odasına döndü.

"Evlat? Edgar, nasılsın yavrum?"

Edgar ona baktı, yatakta doğrulup oturmak istedi ama Doktor elini onun omzuna koyarak kalkmasını engelledi.

"Şimdi kalkma evlat, söyle bana, burada neler olduğunu biliyor musun?"

'Onu orada bırakmamalıydım. Babam üşüyecek orada.'

"Edgar, ben bu işaret dilini anlamıyorum, evlat. Dur da sana kalem kâğıt getireyim." O odadan çıkar çıkmaz Edgar yataktan fırladı, mutfığa koştu ama dengesini kaybederek masaya çarp-

tı ve yere düştü. Ayağa kalıp veranda kapısına koştu ama Doktor koşup kolundan yakaladı onu. Edgar ondan kurtulup tekrar koşmak istedi ama yine yakalandı.

"Dinle beni, Edgar, oraya gidemezsin, evlat. Orada yapabileceğin hiçbir şey yok ve onu o halde görmek ilerde senin için iyi olmaz. İçeriye gel ve benimle beraber bekle, tamam mı?"

Dr. Papineau ileri yaşına rağmen oldukça güçlü bir adamdı ve Edgar'ı çekerek eve soktu. Gömleğinin birkaç düğmesi kopunca Edgar dönüp ona baktı.

"Yürüyeblirsin, değil mi Edgar?"

Edgar başını salladı ve karların içinde düştüğü yere bakınca elindeki kesiklerden akan kanların karı kırmızıya boyamış olduğunu gördü. Eve girince Edgar masaya oturdu ve veteriner de kahve yaptı. Edgar masadan kalktı ve mutfağın köşesine gidip yere oturdu, sonra Almondine'i yanına çağırdı ve elindeki kesiklerin acısını o zaman hissetti.

Dr. Papineau bir süre sonra, "Al biraz sıcak kahve iç," diyerek bir kupa uzattı ona. Sonra telefona, saate ve en sonunda da Edgar'a baktı.

"Olanlar için çok üzgünüm, Edgar. Ama uzun yıllar veteriner olarak çalışırken, yaşayanlara bakmayı, onları tedavi etmeyi öğrendim. Baban orada yatıyor ama şu anda onun için yapabileceğimiz bir şey yok, evlat. Senin oraya gitmen de bir işe yaramaz, sadece çılgına dönmekle kalırsın. Bunun çok zor olduğunu biliyorum ama zamanla gerçekleri daha iyi öğreneceksin. Senin yaşında bir çocuk için korkunç bir trajedi bu, biliyorum. Ama bu durumda ne yapılması gerektiğini bilen insanlar buraya gelene kadar ne sen, ne de ben bir şey yapabiliriz onun için."

Dr. Papineau bunları söylerken sakın görünmeye çalışıyordu ama masanın üstüne koyduğu eli titriyordu ve sonunda diğer elini onun üstüne koyarak bastırmak zorunda kaldı. Edgar gözlerini kapadı ve yine o karaltıyı gördü. Kapalı gözlerle düşünürken yine hayalinde yağmur altında o karanlık yolda yürümeye başladı, ilerledikçe daraldı yol ama sonunda rahatlar gibi oldu.

ALMONDİNE BAŞINI KALDIRIP KULAKLARINI dikince, uzaklardan gelen siren sesini Edgar da duydu ve sarılıp bantlanmış olan ellerine baktı. Ellerini Papineau sarmış olmalıydı ama Edgar bunu hatırlamıyordu. Oturma odasına girince veterineri pencere önünde ambulansı beklerken buldu. Otomobil yoluna önce ambulans, sonra da kendi kamyonetleri girdi. Trudy kamyonette sağda, yolcu yerinde oturuyordu. Kamyonet evin önünden geçerken başını çevirip pencereye baktı, yüzünden şokta olduğu belli oluyordu.

Edgar mutfak masasına otururken Dr. Papineau dışarıya çıktı ve gelen adamlarla konuştu. Çok geçmeden Trudy içeri girdi ve Edgar'ın yanında yere diz çöktü.

Trudy kısık bir sesle, "Bana bak, Edgar," dedi.

Edgar başını çevirdi ama annesinin yüzüne uzun süre bakmadı.

Trudy, "Edgar, orada ne kadar kaldın?" diye sordu. Ama ondan cevap alamayınca, "Telefon santral memuru saat ikiye doğru birinin telefon açtığını ama kimsenin konuşmadığını söyledi. Sen miydin telefon açan?"

Edgar başını salladı, annesinin yüzüne baktı, onun kendisini suçlayıp suçlamadığını anlamak istiyordu. Annesi başını eğip onun başına değdirdi ve onu kollarına aldı. Edgar birden içinde bir şeylerin yanar gibi olduğunu hissetti ama sonra birden rahatladı.

Trudy, "Ne düşündüğünü biliyorum, Edgar," diye fısıldadı. "Yüzüme bak oğlum. Bu olanların sebebi sen değilsin. Neler olduğunu bilmiyorum, ama ne kadar kötü, acı olursa olsun sen bana bütün bildiklerini anlatacaksın oğlum. Bu akşam gerekirse bütün gece senin yanında kalacağım, ama yatmadan önce bana her şeyi anlatmanı istiyorum."

Annesi başını uzaklaştırınca, Edgar kollarını başının üstünde tuttuğunu fark etti. Annesi onun yüzünü sıcak avuçları içine aldı. Edgar annesine o anda her şeyi anlatmak istedi, ama sonra

da hiçbir şey söylemek istemediğini düşündü. Bir şeyler anlatmak için ellerini kaldırdı ama ne söylemek istediğini bilemedi. Bir kez daha denedi.

'Bunu anlatmazsam doğru olmaz, anne,' diye işaret etti.

Annesi onun sargılı ellerine baktı ve sonra avuçlarına aldı onları.

"Ama korkunç bir gerçek var, biliyorsun. Artık onu geri getiremeyiz, oğlum." Trudy bunu söylerken yüzü buruştu ve ağlamaya başladı. Edgar annesine sarıldı ve onu kollarında iyice sıktı.

O sırada kapıda dev gibi bir adam belirdi, Dr. Papineau'nun gençliğine benziyordu. Mellen şerifi Glen Papineau idi bu adam. Trudy ayağa kalktı, Glen onu masaya götürdü ve bir sandalye çekerek oturttu. Sonra kendisi de oturdu ve "Anladığımız kadarıyla bu olay olduğunda Gar ağır bir şey, metal atıkları dolu bir kova taşıyormuş," diye konuştu. "Bir kalp krizi geçirme ihtimali de var, Trudy."

Bir süre kimse konuşmadı.

"Senin için arayabileceğim birisi var mı?"

Trudy'den önce Dr. Papineau konuştu ve "Ben bu gece burada kalacağım, Glen," dedi. "Aranacak kişileri ben arayabilirim."

Şerif önce babasına, sonra Trudy'ye baktı ve "Raporum için oğlunla da konuşmak zorundayım, Trudy," dedi. "Şimdi bunun zamanı olmadığını biliyorum ama en kısa zamanda yapmalıyım bunu. Ama istersen hemen de yapabiliriz."

Trudy başını iki yana salladı ve "Hayır, bugün olmaz, Glen," dedi.

"Pekâlâ, ama yarın bitirmeliyiz bu işi. Bu konuda senin yardımın da gerekecek. Oğlun sadece işaret diliyle konuşuyor, değil mi?"

"Elbette, bunu sen de biliyorsun, Glen."

"Öylesine söyledim işte, özür dilerim. Ama bu işe karışmak istemezsen ben işaret dili bilen başka birini de bulabilirim."

Ama Trudy başını iki yana salladı ve "Bensiz olmaz bu iş, Glen," dedi.

"Neden peki?"

"Çünkü Edgar'ın işaret dilinde kendi icadı olan bazı işaretler vardır. Bunları sadece Gar ve ben anlayabiliriz, yani Gar da anlayabilirdi, normal bir işaret dili bilen insana bunları açıklamak gerekir. Edgar bazı şeyleri yazarak da anlatabilir elbette, ama bu da uzun zaman alır. Ayrıca ben yanında yokken oğlumun sorgulanmasını istemem."

Glen başını salladı. "Tamam, tamam. Ben sadece senin daha fazla üzülmeni istemedim. Yarın sabah hazır olduğunuzda beni ararsın, oldu mu?"

Şerif dönüp dışarıya, verandaya çıktı, o uzaklaşmadan önce Papineau oğlunun yanına gitti ve ikisi verandada alçak sesle bir şeyler konuştular. Trudy bunu görünce birden yerinden fırladı ve verandaya çıkarak, öfkeli bir sesle, "Lanet olsun Glen!" diye bağırdı. "Eğer konuşulacak bir şey varsa benimle konuşursun, tamam mı? Page, geldiğin için sana da teşekkür ederim. Ama senin ve oğlunun bizim için kararlar almasını istemiyorum. Burası bizim evimiz, burada biz karar alırız. Glen, ne varsa benimle konuş, tamam mı?"

Glen birden şaşırdı ve "Kızma, Trudy," dedi. "John ve Al'a, ambulansla Gar'ı alıp Brentson'a götürmelerini söylemiştim, babama bunu anlatıyordum sadece. Ayrıca sen ya da başka biri Burt'la konuşup cenaze işlerini ayarlamalı. Eğer bu işleri başkasının yapmasını istersen babam da bu konuda yardımcı olabilir sana. Senden sakladığımız bir şey yok, acını anlıyoruz. Sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorduk, kızma sakın."

"Teşekkür ederim Glen. Yardım etmek istediğinizi biliyorum, ama ben çaresiz değilim. Bu işlerin kolay olmadığını da biliyorum, ama kararları sadece ben vereceğim, bunu da herkes bilmeli. Yardıma ihtiyacım olduğunda bunu isterim. Bay Brentson'a kendisini yarın arayacağını söyle, şimdilik yeter benim için. Yarın sabah seni de arayacağım. Sana gelince Page, zatürreeye

yakalanmadan önce içeri girsen iyi olur.”

Birbirlerine sessizce veda ettiler, Dr. Papineau ve Trudy içeri girdiler ve Trudy oturma odasının penceresine giderek, şerif arabasıyla ambulansın geri dönüp Mellen'e doğru uzaklaşmalarını seyretti.

ARABALAR GÖZDEN KAYBOLDUKTAN SONRA Trudy mutfağa döndü ve Doktora, “Page, akşam yemeği için bir şeyler yapabilir misin?” dedi. “Biz köpek evine gidip...”

Dr. Papineau nazik bir ifadeyle, “Bak ne diyeceğim, Trudy,” dedi. “İstersen köpeklere ben bakayım da sen burada kalıp oğlunla konuş biraz, ne dersin?”

“Hayır, akşam bir şeyler yememiz gerekiyor ama bu halde yemek hazırlamamız hiç de kolay olmaz sanıyorum. Edgar da benimle beraber ambara gelecek ve köpeklerle ne de olsa biraz oyalanırız, geri dönünce de senin hazırladığın yemeği yiyebiliriz, tabii hâlâ iştahımız olursa.”

Doktor cevap vermeyince Trudy oğluna baktı ve “Edgar, köpekevine gelip bana yardım etmek ister misin?” diye sordu.

Tekrar ambara dönme fikri Edgar'a pek çekici gelmedi ama yine de kalkıp yere attığı paltosunu aldı ve sırtına geçirdi. Anne oğul yanlarında Almondine olduğu halde evden çıkıp ambara doğru giderlerken Dr. Papineau da buzdolabından et ve bazı malzemeler çıkarıp yemek hazırlığına başlamıştı.

AMBARIN ÖNÜNDE TRUDY ELLERİNİ oğlunun omuzlarına koydu ve “Edgar, eğer bu yeri korumak istiyorsak bunu yapabileceğimizi herkese göstermemiz gerekir,” dedi. “Önce sana şunu sormalıyım. Şimdi benimle beraber bu koca ambara girmeyi göze alabilecek misin? Bunun senin için kolay olmayacağını biliyorum ve eğer girmek istemezsen de seni anlayacağım. Ama bana göre, oraya ne kadar çabuk girersen senin için o kadar iyi olacaktır.”

Trudy bunu söylerken oğlunun gözlerine baktı ve Edgar düşünmeden başını öne doğru salladı.

"Emin misin oğlum?"

Edgar hafifçe gülümseyerek, 'Hayır,' işareti yaptı. Trudy de gülümsedi ama birden gözlerinin yaşardığını hissetti.

'Bunu sensiz yapamazdım, anne, bundan eminim.'

"Sen istemediğin sürece oraya yalnız girmek zorunda kalmayacaksın, oğlum."

Ambar kapısını tereddütsüz açan Trudy içeri girer girmez bütün ışıkları yaktı ve karların üzerine düşen gölgelerine baktıktan sonra kapıları içerden kapadılar. Almondine sanki onlara cesaret vermek istiyormuş gibi yine önlerinde gidiyordu.

Yuvalarında oturan köpekler onlara baktılar ama hiç ses çıkarmadılar. Atölyenin kapısı açıldı ve Edgar içeriye bakınca gözüne ilk çarpan şey, kirli paslı metal bir süt kutusu ile yere dağılmış vidalar, çiviler, menteşeler ve benzeri şeyler oldu, ama hepsi de paslanmıştı. Annesi bu paslı süt varilini kaldırıp duvarın dibine çekerken Edgar da ona yardım etti. Yere dağılmış olan dö-küntüleri de toplayıp varilin içine attılar. Yerdekileri topladıktan sonra orasını süpürdüler ve etrafı güzelce temizlediler. Bu varili asla boşaltmayacak ve babalarının anısı olarak orada muhafaza edeceklerdi, buna gözleriyle karar verdiler.

Köpeklerin yiyecek ve sularını verdiler, yuvaları, kulübeleri temizlediler ve içlerine yeni saman koydular. Edgar köpek pisliklerini toplayıp bir torbaya doldurdu ve el arabasıyla dışarıda bir çukura boşaltıp üzerine kum attı. Dönüşte annesini doğum yerlerinden birinde buldu, yeni doğmuş yavrulardan biri ölmüştü. Edgar ölen yavruyu bir plastik torbaya koydu ve dışarıda karı ve toprağı kazarak gömdü.

Geriye döndüğü zaman annesi ellerini onun omuzlarına koydu ve titreyen sesiyle, "Olanları bana anlatmanı istiyorum, Edgar," dedi. "Şimdi anlatırsan çok iyi olur. Eve dönmeden önce anlat bana neler olduğunu, oğlum."

Edgar annesine işaret diliyle babasını yerde nasıl bulduğunu, eve koşup telefonu nasıl açtığını, sonra ahizeyi çarptığını anlattı ama ses çıkarabilmek için göğsünü nasıl yumrukladığından

söz etmedi. Gözlerini kapadığında gördüğü karanlığı, yürüdüğü daralan yolu ve yağmuru da anlatmadı. Edgar babasıyla ilgili olan her şeyi annesine anlattıktan sonra paltolarını giydiler, ışıkları söndürdüler ve ambardan çıktılar. Kar yağışı durmuştu ama rüzgâr yine sertti ve yerdeki karları uçurup her yana savuruyordu. Gökyüzü yine kara bulutlarla kaplıydı.

Eve yaklaşırken Dr. Papineau'yu bir ara mutfakta gidip gelirken gördüler ama sonra kaybettiler. Verandaya çıkmadan önce son basamakta durup botlarındaki karları iyice temizlediler ve sonra içeri girdiler.

Kısım II

ÜÇ YAZGI

Cenaze Töreni

DOKTOR PAPİNEAU EDGAR'IN HAYATI boyunca tanıdığı o ak saçlı, dar omuzlu yaşlı adam görüntüsü hiç bozulmamış olarak, ama o da Edgar gibi şoke olmuş bir halde mutfak masasında oturuyordu. Onun gibi zayıf bir ihtiyarın Edgar'ı karlar üstünden kolayca kaldırıp eve getirdiğine inanmak zordu. Ama o gün öğleden sonra olanlara inanmak da çok zordu zaten.

Ocağın üzerinde iki tencere, buharı çıksın diye kapakları aralık olarak hafif ateşte pişiyordu. Edgar paltosunu çıkardı, Trudy de dengesini bulmak için bir elini onun omzuna koyarak botlarının bağcıklarını çözdü. Papineau onlara baktı ve masadaki tabakları ve tasları göstererek, "Özür dilerim, fazla bir şey yapamadım," dedi. "Çorba ve patates hazırladım size, iyi bir aşçı değilim ben, ama konserve açmayı ve su kaynatmayı iyi bilirim doğrusu."

Trudy yaşlı adamın yanına gitti ve kucakladı onu.

"Bu akşam için bu kadarı yeter Page."

Edgar masaya oturunca Almondine de hemen gelip onun bacaklarının arasına girdi ve inler gibi bir ses çıkardı. Dr. Papineau onların önüne birer tas çorba koydu, sonra soyulup fırında pişirilmiş patatesleri dilimleyerek verdi ve kendisi de bir sandalye çekerek oturdu.

Edgar önündeki yiyeceklere bakınca Trudy işaretle, 'Eğer yiyebileksen ye, oğlum,' dedi.

'Aslında hiç iştahım yok, anne.'

Trudy onun sargılı elerine baktı ve 'Canın acıyor mu?' diye sordu.

Edgar acıyan ve zonklayan ellerine baktı ama bu yaraların nasıl olduğunu hatırlamıyordu.

'Aspirin alsan iyi olur oğlum.'

'Biliyorum, alacağım.'

Trudy bir kaşık çorba alıp içti ve yine Edgar'a baktı. Edgar annesinin acı çektiğini anladı, bir parça patates alarak çorbasına attı ve kaşıkla onu küçük parçalara ayırdı.

Dr. Papineau hafifçe öksürdü ve 'Yarın sabah muayenehane kapalı olacak,' dedi.

Trudy başını salladı. "Misafir odasında uyuyabilirsin Doktor. Temiz çarşaf lar banyoda duruyor. Yatağı yemekten sonra hazırlarım ben."

"Ben yatağımı kendim yaparım, sen o işi bana bırak."

Başka bir şey konuşmadılar sessizce yemeklerini yediler. Edgar çorbasını bitirdi ama tadının nasıl olduğunu anlayamadı. Trudy ise birkaç kaşıktan sonra yiyemeyeceğini anladı ve kaşığı- nı bıraktı.

Söylenecek hiçbir şey yoktu ve Papineau da sadece sinir bozucu derin sessizliği bozmak için, "Bu tür olaylar insanı şoke ediyor," dedi. "Rose öldüğünde çok üzüldüm ama yine de kendimi çabuk toparladım. Fakat ilk günler ne yapacağımı bilemedim. Siz ana oğul şimdi dikkatli olmalısınız. Ben ilk gece nerdeyse evimi yakacaktım. Elektrikli kahve cezvesini sobanın üstüne koydum ve düğmesini de çevirdim."

"Doğru söylüyorsun, Page. Hatırlattığın için teşekkür ederim."

Veteriner ciddi bir ifadeyle önce Edgar'a, sonra da Trudy'ye baktı ve "Bu akşam bazı şeyleri konuşmalıyız," dedi.

Trudy, "Sorun yok, Page," dedi. "Artık Edgar da her şeyi duyacak yaşa geldi sayılır. Ne istiyorsan açıkça söyleyebilirsin."

"Birkaç yere telefon etmemiz gerekiyor. Edgar birkaç gün okuldan uzak kalacak. Sen de acaba Claude'u arayıp olanları ona söylemek ister misin? Eğer haber vermek istediğin yakınlarınız varsa bu konuda da yardımcı olabilirim sana."

Trudy ona bakarak başını salladı ve "Evet, ama telefonları ben kendim edeyim daha iyi olur," dedi. "Siz masayı temizleyebilirsiniz."

Masadan beraber kalktılar. Dr. Papineau kalan yemekleri buzdolabına koyarken Edgar bulaşıkları lavaboya götürüp çalkaladı, sonra sabunlu fırçayla yıkamak istedi. Ama Papineau ona bir havlu uzatarak bulaşıkları yıkayacağını söyledi. "Senin ellerin sargılı evlat, bulaşıkları ben yıkayayım, sen de kurula."

Trudy telefon rehberini alarak beyaz bir kâğıda bazı isimler ve telefon numaraları yazdı. Sonra bazı yerleri çatlamış olan ahizeyi alıp bazı numaralar çevirmeye başladı. Bir süre sonra bazı akrabalara Gar'ın öldüğünü bildirmiş, başsağlığı mesajlarını almıştı.

En sonunda yorulmuş gibi telefonu kapadı ve içini çekti. Bir süre dinlendi ve sonra ahizeyi yeniden alıp başka numaraları aramaya başladı.

Birkaç yeri aradıktan sonra kayınbiraderine telefon etti ve "Claude, sana acı bir haber vereceğim, üzgünüm," dedi. "Bugün öğleden sonra Gar köpekevinde çalışırken . . . bir sorun yaşadı . . . yani kalp krizi diyorlar işte . . . hayır, hayır, Henüz bilmiyoruz. Evet, evet."

Trudy hattın diğer ucundan gelen sesi bir süre dinledi ve sonra, "Şu anda bunun doğru olacağını sanmıyorum, Claude, üzgünüm," dedi. "Yapabileceğin hiçbir şey yok . . . evet, Page burada, yanımızda, sağ olsun bize yardımcı oluyor. Evet, teşekkür ederim . . . tamam, oldu, kapatıyorum."

Trudy ondan sonra Glen'i aradı, sabahleyin şerif ofisine geleceğini söyledi ve sonra onu dinledi. Edgar hattın diğer ucundan gelen sesi duyamıyordu elbette ama annesinin fısıldayarak, "Bu gerçekten gerekli mi?" diye soruşunu duydu. "Evet, evet, elbette. Biliyorum ama..."

Edgar'ın anlamadığı bazı şeyler daha söylendi ve sonra Trudy, "Pekâlâ," dedi. Dr. Papineau Edgar'a bir şey sordu ama çocuk soruyu anlamadı. Doktor Trudy'nin yanına gitti ve elini onun omzuna koydu. Trudy birden doğruldu ve onun elini omzundan düşürdü.

Dr. Papineau ahizeyi onun elinden aldı ve "Bu akşamlik bu kadar telefon yeter kızım," dedi.

"Pekâlâ, gerçekten de yordu beni bu telefonlar."

Trudy masanın diğer yanına, Edgar'ın arkasına geçti, kollarını onun omuzlarına koydu ve oğlunun önünde kalan elleriyle ona, 'İyi misin sen?' diye sordu.

Edgar ona cevap vermek istedi ama ellerini hareket ettiremedi.

'Şimdi gidip yatmanı ve uyummanı istiyorum oğlum.'

'Sen ne yapacaksın?'

'Ben biraz yalnız başıma oturacağım, hadi git yat, yapılacak bir şey yok.'

Edgar annesinin doğru söylediğini biliyordu, gerçekten de yapılacak bir şey yoktu. Annesinin kendi omuzlarından aşağıya sarkan ellerini tutup okşadı, sonra kalktı ve Dr. Papineau'ya iyi geceler işareti yaptı.

DAHA ÖNCE BUNU KONUŞMAMIŞLARDI, ama sözleşmiş gibi o gece Trudy ve Edgar oturma odasında yattılar. Edgar odasından yastık ve battaniye alarak aşağıya indi ama divana oturduğu zaman bir daha kalkamadı ve pijama giymek için tekrar yukarıya çıkacak gücü bulamadı kendinde. Divana uzandı, battaniyeyi üzerine çekti ve dizlerini kıvrıp gözlerini kapadı. Birden kulakları çınlamaya başladı—belki hep vardı o çınlama da şimdi battaniyenin altına girince duymuştu onu. Uyuşmuş gibiydi, uyku hali vardı üzerinde. Doktorla annesi de ışıkları söndürünce bütün ev karanlığa gömüldü ve Edgar'ın zihninde hareketsiz duran bazı imgeler yavaşça hareket etmeye başladılar sanki. Dolaptan alınıp yerlere atılan elbiseler gibi, garip ve par-

çalı duygular gelip gidiyordu ona şimdi. Bu imgeler ve anılar karmaşası altında bastırılan çok güçlü bir şeyler vardı ama onun ne olduğunu hatırlayamıyordu Edgar. Bir zamanlar gerçek olan her şey sanki artık geçmişte kalmış ve bin tane yeni ihtimal çıkmıştı ortaya. Bütün bunlardan sonra müthiş bir utanç duygusu hissetti dilsiz çocuk.

Bir süre sonra gözlerini açtı ve odanın bir köşesinde, koltuğuna büzülüp battaniyesine sarınmış olan annesini gördü. Edgar bir süre önce annesinin onun yanına çömeldiğini, elini alnında ve başında gezdirdiğini, saçlarını hafifçe karıştırdığını hatırladı. Edgar o anda gözlerini açmamıştı ama annesinin o teması onun içindeki zehirli duyguları serbest bırakmış gibiydi ve bu duygu gelecek günlerde daha derin bir acıya dönüşecekti. Bu arada annesinin o sevgi dolu temasının gerçek olup olmadığını da düşündü, bunu hayalinde yaratmış da olabilirdi.

Edgar daha sonra gözlerini kapadı ve karanlık bir uykuya daldı. Bazen sert rüzgârın pencereye savurduğu karın hafif sesiyle bile uyanıp dirseği üzerine doğruluyor ama hemen yine uykuya dalıyordu. Papineau daha önce Claude'un yattığı odada horluyordu. Dilsiz çocuk bir ara Almondine'in ayak sesiyle yine uyandı. Köpek annesinin yanına gitti ve onun üzerindeki battaniyeyi kokladı. Almondine orada bir süre durup soludu, sonra tekrar odanın ortasına gelip yere uzandı, Edgar'a baktı. Birkaç kez başını çevirip etrafa bakındı ama çok geçmeden içini çekti ve uykuya daldı.

Sabah olduğunda Edgar hiç kuşkusuz o acı dolu gecede yaşadıklarını, gördüğü rüyaları hatırlayacaktı. Annesi, yaşlı veteriner ve köpeği de mutlaka hatırlayacaklardı o geceyi.

SABAHIN İLK IŞIKLARIYLA BERABER ambara gittiler. Hava çok soğuktu, açık ve yıldızlıydı. Köpek kulübelerinin önündeki samanlar azalmıştı, Edgar üst kata çıktı, saman balyalarının konduğu duvar dibine gitti, duvarda bir çiviye asılı duran balya kancasını alarak iki balyayı diğerlerinin üzerinden yere indirdi,

biraz ilerdeki kapağın yanına çekti. Yerdeki tahta kapağı açıp aşağıya baktı, Trudy aşağıda bekliyordu, onu görünce, "Tamam oğlum, gönder," diye seslendi. Edgar iki balyayı arka arkaya delikten aşağıya, alt kat zeminine attı.

Köpek kulübelerinin önünü temizleyip pislikleri el arabasına doldurdu ve ambardan dışarıya taşıdı. Balyaları açıp kulübelerin önlerine temiz samanlar koydu ve köpeklerin tüylerini temizleyip taradı. Bir süre sonra Dr. Papineau da ambara geldi ve köpeklere ve yavrulara bakıp hepsini kontrol edeceğini söyledi. Edgar kendi yavrularının yanına gidince en sakın yavrular olan Finch ve Baboo hemen onun yanına koştular. Essay de geldi ve onun kucağına tırmanmak istedi. Edgar onların hepsini okşayıp sakinleştirdi ve gerçek eğitimi bir yana bırakıp hafif birkaç oyun gösterdi onlara.

Köpekevinde işleri bitince eve döndüler ve Dr. Papineau daha sonra yine geleceğini söyleyip arabasına atladı ve gitti. Edgar elbisesini değiştirip üzerine temiz bir kıyafet giyerek aşağıya indiği zaman Trudy uç kısmı kırılmış olan telefon ahizesi kulağında biriyle konuşuyordu. Sonra telefon şirketini aradı ve ahizenin kırıldığını söyleyip değiştirilmesini istedi. Sonra oturma odasına, Edgar'ın yanına geldi ve işaretlerle, 'Gitmek zorunda değilsin, oğlum,' dedi. 'Ben Glen'e telefon edip senin henüz hazır olmadığını söyleyeceğim.'

'Ama sen de Brentson'a yalnız başına gidemezsin.'

"Page benimle beraber gelecek, merak etme yavrum."

'Olmaz.'

Trudy ona bir şey söyleyecekti ama birden vazgeçti, başını salladı. Edgar paltosunu giydi ve Almondine'i de alarak kamyonete gitti. Kamyonetin içi çok soğuktu ve vinil koltuk kaplaması tenekeye dönmüştü. Trudy kamyoneti çalıştırdı, manevra yaparak döndürdü ve lastiklerin kırıldığı buzların sesini duydular. Yol boyunca hiç konuşmadılar, Edgar da annesine hiçbir işaret yapmadı. Mellen'e geldiklerinde Trudy kamyoneti belediye binası önüne park etti ve soğuk binadan içeriye girip levhalara baka-

rak şerifin bürosunu buldular. Danışmada oturan sarışın kız bile mantosunu ve yün eldivenlerini giymişti.

Kız onları görünce ayağa kalktı ve Edgar'ın yanında duran Almondine'e baktı. Sonra, "Ben Glen'e haber vereyim geldiğini-zi," dedi. "Paltolarınızı sakın çıkarmayın, kalorifer sistemi arızalı. Ashland'dan gelip tamir edecekler, onları bekliyoruz."

Kız arkasında kalan Glen'in kapısına giderek vurdu, açıp onların geldiğini haber verdi ve Glen hemen dışarıya çıkıp karşıladı onları. Edgar bu dev gibi adama baktı ve bir zamanlar Dr. Papineau'nun da böyle iri olup olmadığını düşündü. İnsanlar yaşlanınca küçülüyorlardı elbette, bunu biliyordu ama Doktor bu kadar da küçülmüş, zayıflamış olamazdı herhalde.

"Trudy, Edgar, soğuk için kusura bakmayın. Kalorifer kazasını arıza yaptı. Tamir ekibini bekliyoruz. Size sıcak kahve ya da sıcak çikolata verebilirim."

Trudy Edgar'a bakınca çocuk başını iki yana salladı.

"Aldırma Glen, zahmet etme."

"Ben yine de isteyeceğim ama—Annie, sen bize sıcak kahve getir kızım, benimkine şeker ve krema da koy."

Glen'in bürosu pek büyük değildi ve masasının üzerinde bir sürü dosya ve kâğıt duruyordu. Masanın arkasındaki duvarda çerçeve içinde bir diploma ile bir de Glen'in gençliğine ait bir resim vardı; güreş mayosu içinde dev gibi bir Glen, yine dev gibi bir rakibi altına almış, tuşa getirmek üzereydi. Hakem de arkalarında yere çömelmiş, tuş işareti olarak elini mindere vurmaya üzere bekliyordu.

Glen masasının önündeki iki koltuğun ortasına bir sandalye çekti ve onlara koltuklara oturmalarını işaret ettikten sonra kendisi de sandalyeye oturdu. Almondine gelip Glen'in bacaklarına sürününce Şerif onu okşadı ve o sırada sarışın kız bir tepsi içinde üç karton bardakla kahve getirdi onlara.

Glen masanın kenarındaki kâğıtları diğer kenara itip kahveler için yer açarken, "Yeni Yılın sorunları işte," diyerek gülümsedi.

Annie karton bardakları masanın üstüne koyarken birini gösterip, "Bunda sıcak çikolata var," dedi.

Glen üzerinden buhar çıkan bardakları Trudy ve Edgar'a gösterip, "Ne zaman isterseniz alıp içebilirsiniz," dedi. Annie dışarıya çıkarken Glen not defterine bir şeyler yazdı ve "Pekâlâ, şimdi olayı kayda almamız gerekiyor," dedi. "Ayrıntıları unutmadan yapmalıyız bunu. Bunun için sizden özür dilerim, zor bir iş bu, biliyorum ama yasal bir zorunluluk işte. Zaten bu sabah babam da buraya geldi ve beni bir güzel haşladı, ama yasal bir görev bu işte, ne yapabilirim ki?"

Trudy, "Sorun yok Glen," dedi. "Sen istediğini sorabilirsin, ben de Edgar'ın işaret diliyle verdiği cevapları sana aktaracağım."

"Pekâlâ, sen kasabaya ne zaman geldin, Trudy?"

"Evden ayrıldığımda saat on biri geçiyordu."

Glen bunu not defterine yazdı ve Edgar'a baktı. "Edgar, sen bütün gün evde miydin?"

Edgar başını salladı.

"Bir sorun olduğunu ne zaman anladın?"

Edgar bunun cevabını işaret diliyle annesine verdi ve Trudy, "Üst katta saman balyaları yakınında çalışırken köpeklerin havladığını duymuş," diye anlattı. "Aşağıya indiği zaman babasını yerde yatarken görmüş."

"Sen ondan önce saman balyalarının orada mıydın, Edgar?"

Edgar cevap vermeden önce Trudy, "Soğuk havalarda köpekleri orada eğitiriz," dedi. "Bunu sen bilirsin, daha önce de gördün bizi orada."

"Evet, biliyorum ama işin gereği bu, sormam gerekiyor. Köpeklerinle beraber miydin orada, Edgar?"

'Evet, benim yavrulardan iki tanesi vardı yanımda.'

"Havlayan köpekler aşağıda mıydı?"

'Evet.'

"Balyaların orada ne kadar kaldın peki?"

'Bir saat, belki biraz daha fazla.'

"Saat taşır mısın yanında?"

'Cep saatim var ama o sırada yanımda değildi.'

"Samanlıkta saat var mı peki?"

'Evet.'

"Bunun ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?"

Trudy söze karıştı ve "Bunu telefon santral memurundan öğrenmiş olman gerekir," dedi.

"Evet, ama bir kez de olayın tanığından öğrenmemiz daha iyi olur."

Edgar işaretle, 'Tam olarak söyleyemem ama saat biri geçiyordu sanırım, hatta eminim diyebilirim,' diye cevap verdi.

"O sırada köpeklerinle neler yapıyordun peki?"

'Onlara gel git, yat kalk emirleri veriyor, bunlara itaati öğretiyordum.'

"Bu çalışma sırasında gürültü çıkıyor muydu?"

'Pek sanmam.'

"Yani baban aşağıdan sizin üst kattaki sesinizi duymuş olabilir miydi acaba?"

'Koşan köpeklerin ve benim ayak seslerimi duymuş olmalı.'

"Peki, sen onun sesini duydun mu hiç?"

'Anlamadım.'

"Yani baban bağırması olsaydı onun sesini duyabilir miydin?"

Trudy araya girdi ve "Gar bağırıyorsa Edgar elbette duyabilirdi onu," dedi. "Biz orada çalışırken birbirimize her zaman sesleniriz. Samanlık kapısı kapalıyken bazen sesi duyurmak için birkaç kez bağırarak gerekebilir. Ama açık kapıdan ses kolayca duyulur."

Glen Edgar'a baktı ve "Ee, sen oradayken kapı kapalı mıydı?" diye sordu.

'Evet.'

"Normal sesle yapılan konuşmalar duyulur mu yukardan peki?"

Trudy, "Kapı kapalıyken duyulmaz tabii," diye cevap verdi. "Ama samanlık kapısı açıkken atölyede normal sesle konuşan birinin sesi duyulur."

"Ama sen köpeklerin havlamasından başka ses duymadın, öyle mi, Edgar?"

Edgar biraz durup düşündü ve sonra başını iki yana salladı.

Glen notunu aldıktan sonra çocuğun yüzüne baktı ve "Pekâlâ, şimdi sana zor bir soru soracağım, Edgar," dedi. "Ama bana iyice düşünerek cevap vermeni istiyorum senden. Samanlıkta köpek yavrularıyla çalışıyordun. Aşağıdan havlamalar duydun ve aşağıya indin. İlk olarak ne gördün?"

Edgar biraz düşündü ve sonra işaretle hatırlamadığını söyledi.

Trudy ona şaşkın bir ifadeyle baktı ve 'Hatırlamıyor musun?' işareti yaptı.

'Hayır.'

'Ama dün gece bana bunu anlattın ya!'

'Evet ama garip bir şey bu, yani aşağıya indiğimde onu yerde yatarken gördüm, ama *hatırlamıyorum*. Yani orada yatıyordu, bunu biliyorum, ama bunu sanki kendim görmüş değilim de başka biri söylemiş gibi geliyor bana.'

Trudy Glen'e baktı ve "Glen, oğlum ayrıntıları hatırlamıyor," dedi. "Sadece babasının yerde yattığını hatırlıyor, o kadar işte."

"Tamam, tamam, bu gibi durumlarda böyle şeyler doğaldır. Dinle Edgar, ilk hatırladığın şey nedir peki?"

'Eve doğru koştuğumu hatırlıyorum.'

"Telefon santralini o zaman mı aradın?"

'Evet.'

"Ama neler olduğunu memura anlatamadın, değil mi?"

'Hayır, anlatamadım.'

"Sonra ne yaptın peki?"

'Ambara koştum yine. Hayır, önce yola koştum. Yoldan geçen biri olur umuduyla yola çıktım, yardım isteyecektim. Ama kimse yoktu ortalarda.'

"Demek ondan sonra eve döndün, öyle mi?"

'Öyle sanıyorum.'

"Emin değil misin yani?"

'Hayır, ama eve döndüğümü sanıyorum.'

"Telefon ahizesi nasıl kırıldı peki?"

Edgar yine bir süre düşündü ve 'Hatırlamıyorum,' diye cevap verdi.

"Babam size gittiğinde ahizeyi kırılmış olarak gördüğünü söyledi."

'Evet, sanırım ahizeyi ben kırdım ama ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyorum.'

"Pekâlâ, santrali açtın ama ona ne olduğunu anlatamadın tabii. Trudy, böyle acil durumlarda nasıl yardım isteyeceğini öğrettin mi Edgar'a?"

"Ne yazık ki hayır, bu hiç aklımıza gelmedi. Onun acil yardım isteyecek bir durumda yalnız başına kalabileceğini hiç düşünmedik aslında. Biz daha çok, onun açık arazide ya da ormanda bir sorun yaşayabileceğini düşünüyor, ona göre önlem alıyorduk. Ama o da Almondine'i hiç yanından ayırmaz ve o sadık köpek her zaman gözetirdi onu . . . böyle bir durumu hiç düşünmedik tabii." Trudy gözlerinin yaşardığını hissetti, yere baktı ve "Yine de başına kötü şeyler gelebileceğini düşündük," diye devam etti. "Bu yüzden ona güç durumlarda yardım isteyebilmesi için adını, adresini ve telefon numarasını nasıl yazacağını öğrettik... Aslında biz..."

Trudy sustu ve gözlerini kapadı. Glen onun eline bir kâğıt mendil verdi ve derin bir nefes aldı.

"Her zaman Edgar'ın özellikle küçükken bizden uzak kalacağını düşünür endişelenirdik. Ama böyle bir şey hiç olmadı ve o her zaman çok akıllı bir çocuk oldu, üç yaşında okuma öğrenmeye başladı. İşaret dili bilmeyen insanlarla bile anlaşma yolları bulabiliyor. Okulda sınıfının yarısı onun işaret dilini öğrendi. O her zaman insanlara bir şeyler öğretir ve bunu çok iyi yapar, iyi öğretmendir benim oğlum. Bir sorun olduğu zaman bunu yazarak da anlatabilir. Onun için Edgar hakkında hemen hiç endişelenmedik."

Trudy bunları söyledikten sonra kollarını kavuşturdu ve Edgar onun bunu yaptığını görünce hafifçe titredi, annesi böyle yaparak kendini toparlamaya çalışıyordu. Almondine kalkıp Trudy'nin yanına gitti, burnunu onun avucuna sürdü ve Trudy de köpeğin sırtını okşadı.

Glen üzgün ve utanmış gibi duruyordu. Onun bu halini görünce, "Özür dilerim," dedi. "Senin bir hata yaptığını ima etmek istemedim ben. Benim bütün istediğim, Edgar'ın neler gördüğünü eksiksiz olarak öğrenmek, Trudy. Bu sorular fazla uzun sürmeyecek, biraz sonra bitiririz. Keşke bunları konuşmak zorunda kalmasaydık, ama yasalar istiyor bunu, sen de bilirsin. Sen iyi misin, Edgar?"

Dilsiz çocuk başını evet anlamında salladı.

Glen sandalyesine arkasına yaslandı ve kocaman ellerini bir dizinde kenetledi.

"Pekâlâ, şimdi bunu ikinize birden soruyorum: Gar hiç hastalık sözü etti mi size, böyle bir ihtimalden bahsetti mi? Baş ağrısı, yorgunluk ya da anormal bir durum konusunda bir şey söyledi mi hiç?"

Trudy, "Hayır," derken Edgar da başını iki yana salladı. "Bunu ben de düşündüm Glen, bir rahatsızlık hissettiyse bile bundan hiç söz etmedi Gar."

"Böyle bir şey olsaydı sana söyler miydi yani?"

"Belki de söylemezdi. Doktora gitmekten hiç hoşlanmazdı Gar. Doktorların insanlara yararlı bir şey yapmadığını ve bir

doktora gittiğinde kendini daha da kötü hissettiğini söylledi.”

“Sizin doktorunuz kim?”

“Jim Frost. Bu bölgede yaşayan herkes gibi biz de ona gideriz.”

“O bana Gar’ın sağlık durumu hakkında bilgi verebilir mi yani?”

“Elbette verebilir, ama Gar’ın gözlük ihtiyacından başka sağlık sorunu yoktu galiba.”

Glenbunu da not defterine yazı ve başını salladı.

“Pekâlâ, Edgar. Ambara ikinci kez gidişinde ne yaptın, bu konuda ne hatırlıyorsun? Yani baban kendinde miydi, değil miydi, onunla konuşabildin mi?”

‘Ben geri geldiğimde ayılmıştı.’

“Onunla konuşabildin mi peki?”

‘Hayır, ama nefes alıyordu.’

“Ama konuşamadı, öyle mi?”

Edgar başını iki yana salladı. ‘Hayır.’

“Ne olduğunu anlayabildin mi peki?”

‘Anlayamadım. Babam atölye merdiveni altında duran artık parçalarla dolu kovaları temizlemek istiyordu. Ben aşağıya indiğimde onu atölyenin ortasında yatarken buldum. Başını bir yere vurduğunu sandım, ama ne başında, ne de vücudunda kan izi vardı.’

“Sonra ne oldu peki?”

‘Sonra nefesi kesildi.’

“Hepsi bu mu yani?”

‘Evet.’

“Sonra babam mı geldi yanına?”

‘Sanıyorum.’

“Hatırlamıyor musun yani?”

‘Hayır.’

“Ondan sonra ilk hatırladığın şey ne peki?”

'Evde kendime geldiğimi ve Dr. Papineau'nun telefonda konuşmasını hatırlıyorum.'

"Eve kadar yürüdüğünü hatırlamıyor musun yani?"

'Hayır.'

"Ambara geri döndükten sonra babanın yanına gittin, başka bir şey hatırlıyor musun, peki?"

'Hayır.'

"Ellerini yaralamışsın. Telefon kırıldığı zaman mı oldu bunlar?"

'Hayır, köpekleri havlatmak için onların yuvalarını yumrukladım.'

"Neden?"

'Gürültü olsun istedim.'

"Yakınlardan biri geçerse duysun diye mi?"

'Evet, gürültü duyan olur da köpekevine gelir ve ambulans çağırır diye düşündüm.'

Glen yine not aldı ve "Akıllı çocuksun gerçekten," dedi. "Sen oraya döndüğünde telefon santral memuru kadın hâlâ hat-ta bekliyormuş. Sonra hattın diğer ucunda, uzaktan gelen köpek havlaması benzeri sesler duyduğunu söylemiş."

O sırada ofisin kapısı vuruldu ve Annie kapı aralığından başını uzatarak, "Şerif, kalorifer tamircileri geldi," dedi.

"Pekâlâ, onları bodruma, kazanın başına götür, ben de birkaç dakika sonra gelirim."

Kız gidince Glen hafifçe gülümseyerek onlara baktı ve "Her şeyi kontrol etmek bana düşüyor," dedi. "Çok şükür ki henüz bulaşıkları yıkamamı da istemediler."

Şerif not defterine bir şeyler yazdı ve sonra başını kaldırıp yine onlara baktı. "Biliyorum sizin de yapılacak bir sürü işiniz var. Burada sadece birkaç formalite daha kaldı. Trudy, seninle birkaç dakika yalnız konuşmak istiyorum." Durup Edgar'a baktı. "Sen biraz dışarıda bekler misin anneni, Edgar?"

Edgar başını salladı ve köpeğini alıp koridora çıktı. O sıra-

da bodrumdan paslı vidaların sökülürken çıkardığı gıcırtilar ve çekiş sesleri duyuldu. Edgar durup Annie'nin, üzerinde kâğıtlar, kurşun kalem kutusu, mikrofon ve bazı formların muntazam olarak dizildiği masasına baktı, ama birden gözleri bulanır gibi oldu ve başını çevirdi.

Almondine binanın kapısına doğru koşunca Edgar da onun peşinden gitti ve dışarıya çıkınca onların kamyoneti arkasında duran aracı gördüler, üzerinde 'LaForge Isıtma Sistemleri ve Onarımı, Ashland, WI' yazıyordu. Hava ısınmış, karlar erimeye başlamıştı. Edgar kamyonetin kapısını açtı ve köpeğini de alarak koltuğa oturdu.

Birkaç dakika sonra karşı kaldırımda Dr. Frost göründü, belediye binasına doğru yürüdü ve biraz önce onların çıktığı kapıdan içeri girdi. Edgar başını arkaya dayadı ve yün eldivenlerini çıkardı, elleri soğuktan uyuşur da yaralarının acısı azalır diye umuyordu.

TRUDY ÇOK GEÇMEDEN GELİP kamyonete bindi, motoru çalıştırdı ve ısınsın diye bir süre rölantide bekledi. Caddeden geçen bir araba erimiş karları etrafa sıçrattı ve kaldırımda yürüyen birkaç kişi sürücünün arkasından bağırıp yumruk salladılar. İlerde bulunan Presbiteryen kilisesinin kulesi hâlâ karlarla örtülüydü. Trudy direksiyonu iki eliyle kavradı ve "Dr. Frost..." diye başladı ama sözünü tamamlamadı, durdu ve içini çekti.

'Söylesene anne, ne var?'

"Yasalara göre, ani ölüm vakalarında ne olduğunu anlamak için otopsi yaparlar oğlum. Otopsinin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Edgar başını salladı, televizyondaki polisiye filmlerde her zaman yapılan bir şeydi bu.

Trudy otopsiyi ona açıklamaktan kurtulduğu için derin bir nefes aldı ve "Her şeyden babanın acı çekip çekmediğini öğrenmek istiyorlar," diye devam etti. "Dr. Frost'un anlattığına göre, insan beyninde Willis Çemberi denen bir nokta varmış ve baba-

nın beyrinde, o nokta yakınında bir anevrizma oluşmuş. Açık olarak söylemek gerekirse, kan damarlarından biri zayıfmış ve kopmuş... Ondan sonra babanın yaşaması da imkânsızmış."

Edgar başını salladı, ne diyeceğini bilemiyordu, doktor her şeyi anlaşılır şekilde açıklamış, kuşkuyla yer bırakmamıştı. Ölümüne sebep olan noktanın adını bile Willis Çemberi olarak söylemişti.

"Dr. Frost'un söylediğine göre, doğan her insanın damarlarında bazı hatalar, zayıf noktalar olabiliyormuş. İnsanların çoğu ölene kadar farkına varmazlarmış bunun. Bu hatalar çoğu insanda kollar, bacaklar gibi hareketli uzuvlarda değil, önemsiz yerlerde olur ve kimse farkına varmazmış bunların. Ama bazı insanlarda da bu zayıf noktalar nazik yerlerde olur ve bazen ölüme neden olabilirmiş."

Trudy bunları oğluna anlattıktan sonra bir süre ön camdan dışarı baktı, sonra sağ elini direksiyondan çekip köpeği okşadı, en sonra da Edgar'ın omzuna koydu.

Edgar işaretle, 'Bunları bana anlattığın için sağ ol, anne,' dedi.

Trudy başını çevirip dikkatle onun yüzüne baktı ve "Çok üzgünüm, oğlum," diye mırıldandı. Ağlayacak gibi görünmüyordu ama çok yorgun ve üzgün olduğu belliydi. "Neden öldüğünü bilmek, hiç bilmemekten iyi hiç olmazsa, değil mi?"

Edgar başını salladı. 'Evet.'

"Sana ya da bana da böyle bir şey olacak anlamına gelmiyor bu elbettè. Belki bizde de var bu zayıf, hatalı noktalar, ama büyük olasılıkla önemli noktalarda değiller."

'Evet.'

"Pekâlâ, şimdi Brentson'a gitmek zorundayım. Benimle beraber gelmek istediğine emin misin?"

Edgar annesiyle beraber cenaze evine gitmek istiyordu, cenaze törenlerinden korkmuyordu o. Evde yalnız kalıp pencereden dışarıya bakarak berbat şeyler düşünmek daha çok korkutuyordu onu. Annesinin böyle zor durumlarda yalnız kalmasını da

istemiyor, bundan da korkuyordu. Ne kadar zor ve kötü olursa olsun, bazı şeyleri, en azından belirli bir süre için birlikte yapmalıydılar. Daha sonra ayrı hareket etmeyi de düşünebilirlerdi. Ama bunları annesine söylemedi ve Trudy kamyoneti hareket ettirip Brentson Cenaze Evine doğru sürdü.

ANNESİ SABAH KARANLIĞINDA OMZUNA dokundu ve "Hadi kalk oğlum, kahvaltı hazır," dedi.

Edgar doğrulup oturdu ve gözlerini ovaladı, sonra, 'İyi uydun mu?' diye sordu annesine.

"Pekiye sayılmaz. Hadi gel bakalım."

Almondine gerindi ve Trudy'nin peşinden mutfığa gitti. Edgar üst kata, odasına çıkıp giyindi ve pencereden bakınca Almondine'in bahçeye çıkmış, işlemek için bir köşe aradığını gördü. Aşağıya indi, verandaya çıktı ve etrafa bakındı. Almondine bir köşede karları eşeledi ve arka bacaklarından biri kaldırıp işini becerdi.

Edgar ona baktı ve 'Buraya gel, hava çok soğuk,' işareti yaptı.

Köpeği gelince Edgar onu okşadı ve birlikte verandadan içeriye, mutfığa girdiler. Edgar bir kupa alıp kendine kahve koydu ve bir yudum aldı, ama yüzünü buruşturunca annesi, "Kahvene bol süt ve şeker koy, oğlum," dedi.

Güneş doğarken Trudy ona sahanda yumurta kırdı ve tost yaptı. Bir ara omzunun üstünden Edgar'a baktı ve "Bu sabah çiti kesecek misin?" diye sordu. "Huş ağaçlarına giden bir yol açmalıyız ki tarlada çalışmak kolay olsun. İlk olarak bu işi yap oğlum. Onların ne zaman geleceğini bilemiyorum."

Edgar atölyede tel makasıyla iri birkaç çivi keserek aleti denemiş ve yeterince keskin olduğunu, işe yarayacağını anlamıştı. Sonra eldivenli eline bir eğitim tasmasıyla kayışı alarak Tinder'i yuvasından çıkardı ve kar üzerinde biraz dolaştırıp çalıştırdı.

Kar makinesi geceleyin yolu açmıştı, ama yoldan geçen hiçbir araba yoktu. Edgar Tinder'i tepeye çıkardı ve otur kalk emrine

uymayı öğretti ona. Sonra çitin yanına gittiler ve Edgar cebinden tel makasını çıkarıp dikenli tel çiti daha önce belirledikleri yerde keserek kar içinde bir yol açtı. Yola doğru giderlerken Tinder birden kendini karların içine atarak yuvarlanmaya başladı ve sonra başını kaldırıp ne yapacağını sorar gibi Edgar'a baktı.

Edgar ona işaretle, 'Bu hava hepinizi çılgına çeviriyor, değil mi' dedi.

Köpeğin karın içinde yatıp kaldığını ve kalkmak istemediğini görünce onun yanına gitti, dudaklarını konuşur gibi yaparak onu korkuttu ve sonunda kaldırmayı başardı. Tinder ayağa kalkınca önce direndi, tasma kayışını gerdi ve başını arkaya doğru attı. Edgar sabırla bekledi. Bir süre yürüdüler ve on adım sonra köpek aynı şeyi yeniden yaptı. Ama Edgar sonunda onu yola getirmeyi başardı ve ambara geri döndüklerinde Tinder her emri dinlemeyi öğrenmiş gibi görünüyordu.

ÖNÜNDE KAR KÜREĞİ OLAN bir kamyon onların önünden geçen araba yoluna girdi, geçip giderken durdu, döndü ve onların evine gelen yola girdi. Sürücü yerinde, başlarında yün şapkalı olan ve yakaları kalkık iki adam vardı. Şoför kapısını açıp dışarıya doğru uzandı ve Trudy ona ne istediğini söyledi.

Direksiyonun sağında oturan diğer adam, "Kapıyı kapa da dondurma beni be adam!" diye bağırdı. Sürücüden daha yaşlıydı o ve diğerine emir verir gibi konuşuyordu. Şoför kapısını kapamadı ama diğeri bu kez sola uzanarak onu aşağıya itti ve aracın sol kapısını çarparak kapadı.

Sonunda adamlar kamyonu geri döndürdüler ve Trudy ile Edgar da kamyonun arkasına atladılar. Kamyon Edgar'ın çiti kestiği yere gelinde Trudy sürücü yerinin arka camına vurdu. Kamyon orada durdu ve iki adam birer kürek aldılar, çitin kesildiği yerde karları temizleyip yan tarafa atarak bir yol açtılar.

Kamyon huş ağaçlarının etrafında dolaşıp tepeye yöneldi. Yola yaklaşırken tekerlekler zincirli olmasına rağmen karda tutmadı, aşağıya kaydılar ve bir kez daha tırmanmayı denediler.

Tepeye çıkınca kamyon durdu, iki adam kamyonndan indiler, karların üzerinde tepinmeye ve ellerini çırpmaya başlarken, Trudy onlara ne yapılması gerektiğini anlattı.

İki adam o sabah kazmalar ve küreklerle çalışırken bağırıp, kollarını sallayarak tartışmaları aşağıdan, tarlanın diğer ucundan bile duyuluyordu. Öğleden sonra kamyon aşağıya indi ve adamlar verandaya çıktılar, sesleri kısılmıştı. Trudy kapıyı açtı ve onları mutfığa davet etti.

Yaşlı adam, "Madam, bir sorun var," dedi.

"Neymiş o sorun?"

"Orada toprak betondan daha sert. Bu elimizdeki aletlerle kazamayız orasını."

Trudy, "Elbette sert olacak," dedi. "Kışın ortasındayız. Toprağın donması normal. Ben sizinle konuştuğum zaman bu işi daha önce de yaptığınızı söylediniz bana."

"Evet ama kış ortasında, donmuş toprakta yaptığımızı söylemedik."

"Yani kışın hiç çalışmadınız mı siz?"

"Aslında biz tarla süreriz, arada bir toprak da kazarız ama asıl işimiz tarla sürmektir. Daha önce özel arazilerde mezar kazdık, ama bu işleri hep yaz aylarında yapmıştık."

"O zaman bana neden bu işi yapabiliriz dediniz be adamlar?"

Yaşlı adam başını salladı ve "Bunu ben değil, benim bu salak oğlum söylemiş sana," dedi. Genç adam sesini çıkarmadı ve ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim, bunu öğrendiğim zaman ondan size telefon edip durumu söylemesini istedim ondan, ama nasıl olduysa bu salak oğlum yapabiliriz diyerek beni de ikna etti. Ama bu durumda orada toprağı kazmamız mümkün değil, toprak beton gibi."

"Ne yapacağız peki?"

İki adam bir süre düşündüler ve sonra Trudy'ye baktılar.

Trudy, "Yarın bir cenaze törenimiz var," dedi. Edgar onun öfkelendiğini anlamıştı. "Yarın kocamı mezara koyacağız, bay-

lar. Orada bugün bir mezar açılmazsa ne olacağını düşündünüz mü hiç?"

Yaşlı adam başını iki yana salladı ve "Sizden nasıl özür dileriz bilmem Hanımefendi," dedi. "Bu kadar sert bir toprağı kazmak için gereken takım ne yazık ki bizde yok."

Adamlar çaresizlik içinde uzun süre durdular ama ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Edgar onların arkasında duruyordu ve annesinin yüzünden patlamak üzere olduğunu anlamıştı. Trudy kendine hâkim olmak için elinden geleni yapıyordu.

Edgar annesine baktı ve 'Orada ateş yakabiliriz,' işareti yaptı.

Trudy kaşlarını çattı ve tekrar adamlara baktı. "Bunu yapamayacaksınız yani, öyle mi?"

"Ne yazık ki hayır, Hanımefendi. Ama kasaba mezarlığı personeline bazı aletler olmalı sanıyorum. Belki onlar bize yardımcı olabilirler."

Trudy askıdan paltosunu alıp giyerken, "Pekâlâ," dedi. "Beni takip edin şimdi bakalım." Onları peşine takıp evin köşesindeki odun yığınının yanına götürdü."

"Buradaki bütün odunları alıp kamyonunuza yükleyin ve oraya götürün. Edgar size el arabasının yerini gösterir. Sonra kasabaya, Gordy Howe'a gidin ve bir kamyon odun daha yükleyip getirin. Ben hemen şimdi ona telefon edip odunları hazırlamasını söyleyeceğim."

Yaşlı adam başını kaşdı ve ona baktı.

Trudy, "Bu kadar odun yeter mi?" diye sordu.

"Evet Madam, sanırım yeter. Belki biraz zaman alacaktır ama sanırım işimizi görür."

"O halde yardım edecek misiniz?"

Yaşlı adam gülümsedi ve başını salladı.

"Oh, elbette yardım edeceğiz, Hanımefendi. O toprak eriyene kadar buradan ayrılmayacağız." Dönüp genç adama baktı. "Öyle değil mi, evlat?"

KARLARLA KAPLI TARLANIN UCUNDA, mezarın kazılacağı yerde sabaha kadar ateş yandı ve ateşe her odun atılışında kıvılcımlar etrafa sıçradı. Alevlerin ışığı ambarı bile aydınlattı. Edgar ve annesi alevleri oturma odasının penceresinden seyrettiler. Edgar bir ara, buraların eski sahibi olan Schultz'un da tarla açmak için böyle ateşler yakmış olabileceğini düşündü.

Ateşin başından ayrılmayan adamlara o gece iki kez yiyecek ve kahve götürdüler. Trudy son seferinde onları haberdar etmek için kamyonun donmuş camına vurmak zorunda kaldı. Adamlar onun bir süre evde dinlenip ısınma teklifini reddettiler ama götürdükleri yiyecek ve sıcak içecekleri alıp teşekkür ettiler. Adamlara daha sonra battaniye ve yastık da götürdüler. Trudy bir ara ateşin başında durdu ve alevlere baktı, Edgar da annesinin yanına gitti. Trudy bir ara dumandan öksürdü ama yine de bir süre durdu ateşin başında.

O gece de üçüncü kez olarak oturma odasında yattılar ama uzun zaman tarlada yanan ateşi seyrettiler ve pek fazla uyuyamadılar, sohbet ettiler.

Edgar sonunda, 'Bu gece koltukta ben uyurum, sen divanda yat anne,' dedi.

"Hayır, ben koltukta çok rahat ediyorum, oğlum."

'Orada ateşe bakarken ne arıyordun öyle?'

Trudy, "Bilmem, bir şey aramıyordum, oğlum," dedi ve sonra işaret diline geçerek, 'Sana bir şey soracağım,' diye devam etti. 'Korkuyor musun, Edgar?'

'Cenaze töreni yüzünden mi?'

'Her şey yüzünden.'

'Hayır, ama ne olacağını bilmiyorum.'

'Ben de bilmiyorum, oğlum.'

Bir süre daha susup alevlere baktılar ve sonra Edgar, 'İşe yarayacak mı bu?' diye sordu.

'Elbette yarayacak, Edgar. Seninle gurur duyuyorum, oğlum.'

Edgar annesinin yüzüne baktı ve 'Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeyecek misin?' diye sordu.

Trudy sessizce güldü. "Bunu mu söylememi istiyorsun, oğlum?"

'Aslında bilemiyorum, anne. Belki de söylesen bile inanmayacağım sana.'

Bir süre yine sessizce pencereden dışarıya baktılar. Sonra Edgar annesine, 'Sen gerçek baban hakkında bir şeyler hatırlıyor musun?' diye sordu.

Trudy işaret diliyle hatırlamadığını söyledi ve sonra ona dönerek sesli konuştu ve "Sen de evlatlık olarak başkalarına verileceğini düşünmüyorsun herhalde, değil mi?" diye sordu.

'Hayır.'

'Güzel, çünkü böyle bir şey asla olmayacak. Aslına bakarsan sana ve bana hiçbir şey olmayacak, Edgar.'

'Ama hayatta her şey olabilir.'

'Ama hemen her zaman normal şeyler olur ve insanlar mutlu yaşarlar.'

'Sen onunla tanışmadan önce mutlu muydun?'

'Bilmiyorum, bazen mutluydum herhalde. Ama onunla tanıştıktan sonra onsuz mutlu olamayacağımı anladım.'

'Nasıl evlendiğinizi anlatsana bana.'

'Anlatırım ama bazı ayrıntılar canını sıkabilir.'

Edgar o anda babasının evlilikleri konusunda hikâyeler anlatıp sonra güldüğünü ve onu da güldürdüğünü hatırladı. Anlattıkları arasında hangisinin gerçek, hangisinin uydurma olduğunu anlamak çok zordu.

'O zaman anlatma daha iyi.' Tarlada yanan ateşi gösterdi ve 'Onlara bir şeyler daha götürelim mi?' diye sordu.

'Sanırım şu anda iyidirler, bırakalım öyle kalsınlar.'

'O halde iyi geceler.'

Trudy, "İyi geceler oğlum," diye fısıldadı ve ondan sonra bir daha konuşmadılar.

EDGAR KİLİSEYE GİRİP BABASININ tabutunu gördüğü anda kafasındaki anıların birbirine karıştığını hissetti. Rahibin mırıldanır gibi konuşması, duası, yanan mumlar, ön sırada onlarla beraber oturan Dr. Papineau, herkes, her şey birbirine karıştı. Edgar bir ara başını çevirip cenaze törenine gelen ve sıralarda oturan insanlara baktı. Gördüğü yüzler arasında Claude yoktu. Daha sonra Dr. Papineau'nun arabasına bindiler, cenaze arabasının arkasından çiftlik arazisine kadar gittiler ve arabalar Edgar'ın çiti kestiği yerde durdular. Tabutu arabadan alıp mezar başına götüren adamlardan biri Glen Papineau, biri de markette çalışan adamlardan biriydi, diğerlerini tanıyamadı Edgar. Mezar başına yaklaşık bir düzine insan geldi ve cenaze evinden bir adam konuşma yaptı.

Tören bitmek üzereyken yolun üzerinde bir arabanın farları parladı. Bir araba mezara giden yolun başında durdu ve Claude arabadan inerken arkadan başka arabalar da geldi. İkinci arabadan köpeğiyle bir adam indi. Art Granger ve Yonder'dı bunlar ve ikisi de arteritliydi, topallıyorlardı. Onların arkasından üçüncü Sawtelle köpekleri Haze ile birlikte Bay ve Bayan McCullough göründüler. Onları köpeği Dreary ile birlikte Bayan Santone ve yine köpeğinin kayışını tutmuş, adını bilmedikleri bir kadın izlediler. Daha sonra bir başka arabadan oğulları ve köpekleri ile beraber genç bir çift indi. Cenaze törenine gelen insanlar gittikçe arttı, bunların içinde Sawtelle ailesinden yavru alıp eğiten köpek eğiticileri, Gar'ı seven başkaları da vardı ve bunların hepsine Claude haber vermiş, onları buraya getirmişti. Gelenlerin içinde Edgar'ın tanıdığı Wyoming'li ve Chicago'lu iki adam da vardı. Fakat cenaze törenine gelenlerin çoğu bölgede yaşayan ve Sawtelle köpekleri alan ailelerdi. Claude yolun kenarında durup onları mezara doğru yönlendirdi ve bir süre sonra herkes mezarın çevresinde, huş ağaçlarının altında toplandı.

Edgar mezar başına gelen köpeklere ve sonra aşağıda, tarlanın diğer ucunda bulunan evlerine baktı. Trudy sanki onun bu kalabalıktan ve törenden kaçmak istediğini düşünmüş gibi onu kollarıyla sardı ve kulağına, "Hayır, Edgar, burada kal yavrum,"

dedi. Fakat annesi onu yanlış anlamıştı. Edgar aniden dönüp onun kollarından sıyrıldı ve karların içinde eve doğru koşmaya başladı. Kulaklarında uğultudan başka bir ses yoktu. İki kere karların üstüne düştü ve yine kalkıp koşmaya devam etti.

Mutfağa girdiği zaman Almondine karşıladı onu. Edgar köpeğini sevdi ve onu da yanına alarak mezar başına döndü. Almondine kalabalığın arasından sıyrılarak herkesin önüne geçti ve mezarın başında durdu. Edgar mezar başında duran annesinin yanına giderek ona sarıldı. Almondine de onların ayakları dibine geldi, arka ayakları üstüne oturdu ve hep beraber uğuldayan rüzgârı dinleyerek mezara indirilen tabuta baktılar.

CENAZE TÖRENİNE GELEN DOSTLAR yanlarında kekler, kurabiyeler, peynirli ve salamlı sandviçler, kavanozlarla siyah ve yeşil zeytinler, ince dilinmiş ekmekler, ketçap hardal ve mayonez de getirmişlerdi. İnsanlar Trudy ve Edgar'ın yanına gelip mırıldanarak onlara başsağlığı diliyor, yaşlı gözlerle onların ellerini sıkıyor, omuzlarını okşuyorlardı. Almondine ailenin gerçek bir bireyi olarak misafirlerin arasında sessizce dolaşüyor, başını tanıdıklarının bacaklarına sürüyordu. Bazı misafirler kendi köpekleri ile beraber verandada ve bahçede kaldılar. Claude ve Dr. Papineau dışarıda duranların köpeklerine bakarak onları başsağlığı dilemeleri ve kahve ya da yiyecek bir şeyler alabilmeleri için birer ikişer içeriye gönderdiler. Trudy'uzaktan gelenlerin misafir odasında ve diğer odalarla kalabileceklerini söyledi ama kimse kalmak istemedi. Claude isteyenleri alıp köpekleri görmeleri için ambara, köpek evine götürdü.

Bazı misafirler uzun bir süre sonra Trudy'den izin isteyip gitmeye hazırlandılar. Birkaç kadın gitmeden önce bulaşıkları yıkayıp kuruladılar ve sonra herkes gitti, evde sadece Dr. Papineau, Glen ve Claude kaldılar. Üç erkek bir süre akşam karanlığında arka verandada kaldılar ve sonra Doktor içeri girip mutfağa, Trudy'nin yanına geldi ve "Köpeklere biz bakarız," dedi. "Sen şimdi git yat, dinlen."

Trudy başını salladı ve "İşiniz bitince gelin de bir şeyler yiyin," dedi. "Misafirlerin getirdiği yiyeceklerden geriye bir sürü şey kaldı."

Ama Doktorla oğlu ve Claude köpekevindeki işlerini bitirince eve dönmediler ve arabalarına atlayıp gittiler. Edgar uzaklaşan arabaların arkasından bir süre baktı ve sonra soyunup kendini yatağa attı, eliyle yatağa vurup Almondine'i yanına çağırdı ve köpeği gelir gelmez gözlerini kapayarak uykuya daldı.

Mutlu Soylardan Gelen Mektuplar

ONDAN SONRA ANA OĞUL için iyi ve kötü günler başladı ve çoğu zaman nedense Edgar'ın iyi zamanları annesinin kötü zamanlarına rastladı. Trudy bazen günlerce neşeli, kararlı ve enerji dolu günler geçirir, sonra Edgar bir sabah onu başı önüne eğilmiş, kırmızı gözlerle mutfak masasında otururken bulurdu. Trudy ondan sonra bir süre kendini toparlayamazdı. Edgar için de aynı durum söz konusuydu. Dilsiz çocuk normal günlerini düzenli, anlamlı ve neşe içinde yaşarken, bazen ters giden küçük bir olay onun tüm neşesini alıp götürür, Edgar'ın tüm iyimserliği yok olup giderdi. Bir süre sonra bu mutsuz günlerin gelişine de alıştılar, onlara çare bulmanın mümkün olmadığını anlamaya başladılar.

Edgar Mart ayında bir gün okuldan dönünce annesini saçı başı dağınık ve zorla nefes alır gibi, yatak odasında ortalığı toplarken buldu. Trudy yerdeki karton kutuların bazılarının kapaklarını kapamış, o anda babasının eski bir pantolonunu katlayıp bir kutuya koymak üzereydi. Edgar odaya girince annesi onu görmemiş gibi davrandı ve işine devam etti. Edgar biraz sonra dikkat edince, eskiden babasının kravat ve kemerlerinin durduğu çekmecede şimdi annesinin eldiven ve eşarplarının durduğunu gördü. Şifoniyerin üstünde sadece annesinin ucuz mücevher ve süs takılarının kutusu ile kurmalı çalar saat kalmıştı. Trudy

yeni evlendikleri zaman Gar ile beraber Door County'de çektikleri resmi bile kaldırmıştı.

EDGAR BİR SABAH HAYAL kırıklığı hissederek uyandı: Eğer meyve ağaçları bir saniye olsun, sadece bir saniyecik rüzgârda sallanmadan dursalardı, bunların hiçbiri olmayacaktı. Mutfak kapısı aniden açılacak, babası hızla içeri girecek ve ellerini ovuşturarak yeni yavrunun doğduğunu söyleyecekti onlara. Edgar bunun çocukça bir hayal olduğunu biliyordu ama aldırmadı. Me-sele belirli bir ağacın belli bir noktasına odaklanmak değil, tüm ağaçların arasından gökyüzünde bir noktaya bakmaktı. Fakat ne kadar sinsice bir anlaşıma yapmıştı öyle. En sakın bir anda bile hafif bir titreşim olmuş ve tablo mahvolmuştu.

Kaç öğleden sonra geçip gitmişti bu şekilde? Kaç gece misafir odasında durup ay ışığında ağaçların titreşimlerini seyretmişti? Yine de şaşkın, donmuş gibi bakıp durdu oraya. Sonra, bunun saçma ve yararsız olduğunu düşünerek oradan uzaklaşmaya zorladı kendini.

Gözlerini kırptırınca mükemmel bir sükûnet imgesi gördü.

Belki de onun bakmadığı zamanlarda oluyor diye düşündü.

Kapıya varmadan önce dönüp geriye, pencereden dışarıya baktı. Bir sürü ağaç kış rüzgârında kuru sesler çıkarıyor, iskeletler dans ediyor, parmaklar gökyüzüne doğru kalkıyordu.

Kendi kendine, kes şunu, diye söylendi. Durdur şunu.

Ama sonra biraz daha baktı oraya.

YAPILMASI GEREKEN İŞLER GERİ kalıyordu.

Köpekevinde bina bakımı, köpek yuvalarının, kulübelerin iç ve dışlarının temizlenmesi, köpeklere yiyecek ve su verilmesi, bazı yerlerin onarılması gibi yapılması gereken pek çok iş vardı. Sonra doğum yapmış anne köpeklerin ve yavruların kontrol edilmesi, derecelerinin ve kilolarının ölçülmesi gibi bakım işleri

de vardı. Gar kör ve sağır doğan yavrular için yapılacak olan işleri bile bir deftere not etmişti, bunlara uygulanacak dokunma ve koku alma rejimleri dahi vardı. Yeni doğan yavrulara anahtar şıkırtısından bisiklet kornasına kadar çok değişik seslerin öğretilmesi gerekiyordu. Onlara halıda ya da başka yerde yürürken çıkan sesler bile öğretilirdi. Yavruların eğitimi sırasında her harekete gösterdikleri tepkiler de kaydediliyordu. Yavruların dört, altı, sekiz ve on iki haftalık, sonra da altı, dokuz ve on iki aylık fotoğrafları sicillerine eklenirdi. Büyük köpeklerin ikili ya da üçlü takımlar halinde gece nöbeti görevleri vardı, bunlar da programlanırdı. Köpek eğitmek ve yetiştirmek oldukça zahmetli, yorucu ve ayrıntılı bir işti.

Yavrular her şeyden önce bakıp görmeyi, dinlemeyi, gözetleme ve beklemeyi öğrenmek zorundaydılar. On sekiz aylık köpeklerin o yaşa kadar tüm öğrendiklerini iyice benimsemeleri, her emri hemen anlayıp anında yerine getirmeleri gerekirdi.

Bir akşam köpekeviden döndükleri zaman Trudy oğluna masaya oturmasını söyledi ve önüne, üzerinde 'Trudy' ve 'Edgar' yazılı iki sütun olan bir kâğıt koydu.

"İşleri aramızda bölmemiz gerekiyor, Edgar. Artık her şeyi ustaca, çok iyi yapmayı öğrendik, deneyim kazandık. Ben yavruların bakımı konusunda çok rahatım. Yeni doğum yapan Pearl deneyimli bir anne zaten ve bize fazla ihtiyacı olmayacaktır. Ama bir süre sonra yavruların pazarlanması işi var. Baban bu pazarlama işi için uzun telefon konuşmaları yapardı. Benim bu işte de deneyim kazanmam gerekiyor."

Trudy durup oğlunun yüzüne baktı ve sonra, "Bu durumda benim yavruları eğitme çalışmalarım aksayabilir," diye devam etti. "Ama eski yavruların pazarlama işi tamamlanmış durumda ki bu bizim için bir avantajdır. Ondan sonra pazarlanacak olan yavrular seninkiler. Baban onlar için bir çalışma yapmamıştı sanıyorum."

Edgar başını salladı, babasının bunu yapmadığını biliyordu ve zaten kendisi de yavrularının satışı konusunda aceleci değildi.

"Bu durumda babanın temas ettiği kişileri bulup onlarla konuşmam gerekecek. Umarım bu iş için uzun yolculuklara çıkmak zorunda kalmam."

Trudy bunları konuşarak sesli düşünüyordu ve birden durup Edgar'a baktı.

"Ama bir seçeneğimiz daha var, Edgar," diye devam etti. "Elimizdeki tüm yetişkin ve yavruları satarak köpek evini kapatabiliriz. Bunu yapmak istersek yaz sonuna kadar hepsini satmış oluruz sanıyorum. O zaman kasabaya taşınır ve orada..."

Ama Edgar başını iki yana sallayarak annesini sözünü kesti.

"Bunu düşünmek zorundayız, Edgar. Bu iş kolay değil, bütün zamanımızı köpeklere vermek zorunda kalacağız, kendimize hiç vakit ayıramayacağız. Önümüzdeki yıllarda arkadaşların futbola ya da başka oyunlara giderken sen eve, köpeklere dönmek zorunda kalacaksın ve bir zaman gelecek eve dönmek bile istemeyeceksin, oğlum."

Edgar, 'Böyle şeyler olmayacak,' işareti yaptı. 'Ben başka yerde yaşamak istemiyorum.'

"Evet, ama sen ömür boyu burada yaşamayacaksın ki. Dört yol sonra okuldan mezun olacaksın. Ben bu köpekevinin yalnız başıma yönetemem ve yönetsem bile burada yalnız başıma yaşayamam, oğlum."

'Ben buradan ayrılmam, bunu da nerden çıkarıyorsun?'

"Saçmalama, Edgar, üniversiteye gideceksin, oğlum."

'Hayır, ben üniversiteye gitmeyi hiçbir zaman düşünmedim.'

"Ama gitmen gerekiyor, Edgar. Böyle düşünmemelisin oğlum. Samanlıkta köpeklerle beraber uyumak şimdi hoşuna gidiyor olabilir, ama bir zaman sonra bıkacaksın bundan ve hayatında değişiklik isteyeceksin."

Edgar sinirlenmeye başladı, yüzüne ateş basmıştı sanki.

"Orada samanlar içinde o yavrularla oynayıp yatmak benim de hoşuma gidiyor elbette, bir zamanlar ben de yaptım bunu, ama sonu yok bunun.'

ÜÇ YAZGI

‘Sen de yattın mı samanlıkta?’

Trudy omuz silkerek onun yüzüne baktı, konunun saptırılmasını istemiyordu. “Senin köpek eğitimi işinde iyi olduğunu biliyorum,” diye devam etti. “Ama bu köpek evini çalıştırmaya devam edeceksek daha öğreneceğin çok şey var, evlat. Şimdilik sadece işin temel kurallarını biliyorsun. Şimdiye kadar sadece babana yardım ettin ve birkaç yavru eğittin. Ama daha yapılması gereken çok şey var bu işte.”

‘Ama ben her şeyi öğrenmek istiyorum. Sana yardım edebilirim.’

“Ama ya ben sana her şeyi öğretecek kadar iyi değilsem, o zaman ne yaparız?”

‘Senin çok iyi bir öğretmen olduğunu, bunu yapabileceğini biliyorum. Yıllardan beri izliyorum seni.’

“Beni izlediğini biliyorum tabii. O zaman dokuz aylık Tindeler beni neden bazen hiç dinlemiyor?”

‘O çok yaramaz bir hayvan da ondan!’

“O zaman uslu durmayı öğretelim ona, ne dersin?”

Edgar annesinin yüzüne baktı ve düşündü, aslında onun eğitimci olarak ustalığı konusunda annesinin söyledikleri yanlış da değildi tabii. Aslında tembeldi ve ihmalciydi o, yavruların ona dikkat etmesi yetiyordu ona. Eğitim sırasında ısrarcı değildi. Yavrulara daha ziyade önceden öğrendikleri oyun ve hareketleri yaptırıyor ve kendisini tatmin ediyordu. Hepsinden kötüsü de, yapması gereken çok şey olduğunu biliyor ama bunların ne olduğunu bulup uygulayamıyor ve kendinden utanıyordu.

Trudy, “Bunun da bir market ya da benzin istasyonu işletmek gibi bir iş olduğunu anlamalısın oğlum,” diye devam etti. “Sen böyle bir işe ortak olmak istiyorsun. Ama her şeyden önce bu yerin köpeklerle oynaşma yeri değil de bir işyeri olduğunu anlamalısın.”

Edgar kırılmış gibi baktı annesine ve ‘Beni aşağılıyorsun ama sen,’ işareti yaptı. ‘Ben burada ne yaptığımızı iyi biliyorum.’

"Öyle mi? O halde burada ne sattığımızı düşünüyorsun?"

Edgar şaşkın gözlerle baktı annesine.

'Köpek satıyoruz elbette.'

"Yanlıı işte! Senin sandığın kadar kolay anlaşılır bir iş değil bu, Edgar. Herkes köpek satabilir. Peki, her köpek için ne kadar para aldığımızı biliyor musun bakalım?"

Edgar bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Köpekleri pazarlamak, satmak babasının işiydi ve o da bu konuda ona hiçbir şey söylemezdi.

"Bir buçuk yaşında ve iyi eğitilmiş bir köpeğin fiyatı bin beş yüz dolardır, evlat."

'Bin beş yüz dolar mı?'

"Elbette, ne sandın ya! Senin yavruların toplam olarak dokuz ile on bin dolar arasında bir para getirecektir bize. Şu anda değil tabii, ilerde."

'O halde neden zengin değiliz biz?'

Trudy güldü ve "Çünkü gelen paraların çoğu hayvanların gıdalarına, ilaç ve bakımlarına ve çeşitli giderlere harcanıyor," diye cevap verdi. "Yılda ortalama olarak yirmi hayvan satarız ama dediğim gibi masrafımız çok. Yaşlı hayvanlara bakan insanlara da para öderiz. Ayrıca eğitilmiş bir köpek almak için bu kadar para verecek insan sayısı da pek fazla değil tabii. Çoğu köpek meraklısı yavru almayı yeğler."

Edgar başını salladı ve diğer köpeklerin değerlerini sordu.

"Bazı yavrular diğerlerinden daha çok para eder tabii. Hayvanların eğitim düzeyleri farklı olduğu için fiyatları da farklı olur."

'Ama yine de iyi para ediyorlar, değil mi?'

"Sen bu konuda da çok şey öğreneceksin, Edgar. İlerde yavruların neye göre ve nasıl değerlendirildiklerini daha iyi anlayacaksın. Sattığımız malın ne olduğunu da öğreneceksin."

'Bana bundan şimdi söz etsene.'

"Deneyebilirim ama bazı şeyleri hemen anlatmak zordur,

Edgar. Sen kasabada da bir sürü köpek gördün, bizimkilere benziyor mu onlar? Aslında biraz benziyorlar ama renkleri ve cinsleri farklı tabii.”

‘Evet, öyle.’

“Darmadağınık hayvanlar onlar, değil mi?”

‘Evet, ama onlar eğitim görmemiş hayvanlar.’

“Sen farkın sadece eğitimde olduğunu mu sanıyorsun, oğlum. Bizdeki yavrular daha yavaş olgunlaşırlar, bunu anlayabiliyor musun peki? İki yaşına gelene kadar hep yavru gibi davranırlar. Ayrıca daha çabuk sinirlenirler. Örneğin Essay’e bak, altı aylık olduğunda bile ona itaat etmeyi öğretmeye çalışıyorduk. Ama şu kasaba köpeklerinden birini al da bir şey öğretmeye çalış bakalım ne göreceksin!”

‘Ama zor değil ki bu.’

Trudy gülererek döndü, radyoda sevdikleri kovboy müziği çalan bir istasyon buldu ve sanki kendini avutmak ister gibi, dinlediği müzikle beraber şarkı söyleyerek bulaşıkları yıkamaya başladı.

Edgar yatmaya giderken annesi, “Dinle Edgar,” dedi. “Bu konuyu iyi düşünmeni istiyorum senden. Eğer bu köpek evini çalıştırmaya devam edeceksek çok şey öğrenmen gerekecek, eğitimi sonuna kadar götürmek zorundasın. Ya da köpek evini boşaltır ve buradan gideriz.”

Edgar başını salladı, annesi açık konuşuyordu, sadece iki seçenek vardı önlerinde. İkisi de ne istediklerini iyice düşünmeli ve bir karar vermeliydiler. Bundan sonra hata yapmamaları gerekiyordu.

KASABAYA ÖĞLEDEN ÖNCE GİTTİKLERİ için öğle yemeğini Mellen Restoranda yemeye karar verdiler. Restorana girdikleri zaman ilerde oturan Dr. Papieau onlara el salladı ve Trudy onun yanına giderken Edgar camekân dibinde boş bir masaya oturup dışarıya baktı. Karşı köşedeki masada oturan küçük bir kız bir süre ona baktı, sonra kalkıp bir şarkı mırıldanarak tuvalete gitti.

Edgar bir süre restoranın geniş camından dışarıya baktı, sonra başını içeriye çevirdi ve küçük kızı kendi masasının yanında gördü.

Kız ona gülümseyerek, "Merhaba," dedi. Yaklaşık beş yaşındaydı, önünde rengârenk bir fil resmi olan mavi bir tulum giymişti ve bukleli sarı saçları vardı. Edgar'a bir sır verecekmiş gibi eğildi ve "Annem senin konuşmadığını söylüyor," dedi. "Doğru mu bu?"

Edgar onun yüzüne baktı ve başını salladı.

"Fısıldayarak bile konuşamaz mısın?"

Edgar başını iki yana salladı.

Küçük kız biraz geri çekilip meraklı bir ifadeyle ona baktı ve "Neden peki?" diye sordu.

Edgar başını sallarken omuz silkti. Küçük kız ailesinin oturduğu masaya baktı ama onlar hiçbir şeyin farkında değillerdi.

"Annem işaret dilini senden öğrenebileceğimi söyledi ama bilmem ki nasıl öğrenirim? Daha önce öğrenmek istedim ama yapamadım. Ben diyorum ki konuşabilen bir insan konuşmalı, değil mi ama?"

Edgar baş salladı.

"Büyükanнем de benim gibi düşünüyor. Onun ne söylediğini biliyor musun?"

Edgar bu küçük kızı ve ailesini hiç tanımadığından emindi. Ama kızın yüzüne bakınca onu sanki daha önce bir yerde, ama biraz uzaktan görmüş gibi olduğunu düşündü. Kızın ebeveyninin oturduğu masaya baktı ama tanımadı onları, kendilerinden köpek almış bir aile değildi onlar.

Kız ayağını hafifçe yere vurdu ve "Ee, onun ne söylediğini bilmek istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu.

Edgar yine omuz silkti ve 'Pekâlâ,' işareti yaptı.

"Büyükanнем diyor ki, sen doğmadan önce Tanrı sana bir sır vermiş ve bunu kimsenin bilmesini istemediği için de seni dilsiz yapmış."

Edgar ona baktı ve ne yapacağını bilemeden öyle kaldı. Küçük kıza, *Ama istesem o sırrı yazabilirdim,* diye bir not yazmayı düşündü ama küçük kız belki de okumayı bilmiyordu. Kıza konuşurken fısıldamamasını söylemek isterdi. Bazı insanlar bağırarak, bazıları da sinirlenir ve alçak sesle ya da fısıldayarak konuşturlardı. Ama bu küçük kız sinirlenmiş değildi ve onu sanki çok eskiden tanıyormuş gibi rahat konuşuyordu.

Kız parmağıyla ona yaklaşmasını işaret etti ve Edgar başını ona doğru uzatınca, "Sen o sırrı bana söyleyebilirsin," diye fısıldadı. "Ben kimseye söylemem, yemin ederim sana. Bazen bir sırrı iki kişinin paylaşması insanı rahatlatır."

Küçük kız onun cevabını beklerken Edgar'ın yüzüne baktı ve bir süre bakiştılar. Ama kız onun bir şey yapmadığını görünce gözlerini kıstı ve öfkeli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. Sonra kaşlarını çattı ve bu kez fısıldamadan, yüksek sesle, "Unuttun o sırrı, değil mi?" dedi.

O sırada Dr. Papineau ile konuşması sona eren Trudy Edgar'ın yanına döndü ve şaşkın bir ifadeyle oğluna bakınca Edgar, 'Bana hiç bakma,' diye işaret etti ona. 'Bu kıızı hiç tanımıyorum.'

Küçük kız öfkeyle dönüp uzaklaştı ama birkaç adım attıktan sonra yine geri geldi. Çok yaramaz bir kız olmalıydı ve kendi evinde de annesiyle babasına kim bilir neler çektiyordu?

Yine Edgar'ın yüzüne baktı ve "Eğer hatırlarsan bana söyler misin?" dedi.

Edgar başını sallayarak, 'Evet,' dedi.

Kız bunu görünce hafifçe gülümsedi ve Edgar bir kez daha onu bir yerde görmüş olabileceğini düşündü.

Kız, "Pekâlâ, tamam," dedikten sonra dönüp uzaklaştı. Ama annesiyle babasının masasına giderken başka bir masada, bir bebek sandalyesinde oturan bir bebek gördü, gidip ona dokundu ve ağlattı onu.

Kız uzaklaşınca Trudy oğluna baktı ve "Neydi bu mesele bakalım?" diye sordu.

'Bilmiyorum, tanımam onu.'

"Belki de senin bir hayranındır ha, ne dersin?"

Edgar bu kez yine annesine söyleyecek bir şey bulamadı ve hafifçe gülümseyip omuz silkmekle yetindi.

CANLARI SIKILDIĞI ZAMAN BİRBİRLERİNİ oyalamaya, neşelendirmeye çalışıyorlardı. Edgar annesinin surat asıp oturduğunu görünce, onu mutfak masasına oturtup satranç oynamaya zorluyor ve mısır patlatıp yediriyordu. Trudy bir gece Edgar yattıktan sonra onun bütün yavrularını alıp eve getirdi ve sabah Edgar uyanıp gözlerini açınca sekiz köpek başlarını kaldırıp ona baktılar.

Edgar o gün cenaze töreninden beri ilk kez olarak *Orman Kitabı'nı* eline aldı ve okuyabileceğini anladı. Herhangi bir şey okumak her şeyden fazla rahatlatıyordu onu. Daha sonra televizyonda yine Alexandra Honeywell ve Starchild Kolonisiyle ilgili haberleri izledi ve bu da biraz daha rahatlatmıştı onu. Ama birkaç sabah göğsünde bir acıyla uyandı ve ağrı sonradan kayboldu.

Köpek doğum odası ve korkunç bir olayın yaşandığı atölye oyalıyordu onu. Ama orada duvara dayalı nöbet tutan askerler gibi dizilmiş duran dosya dolapları onu en çok ilgilendiren eşyalardı. Orada adını bir türlü aklında tutamadığı bir sürü veteriner tarafından köpekler hakkında yazılmış birçok kitap bulunuyordu ve dosyalarda ise büyükbabasının zamanından beri yetiştirilmiş bütün Sawtelle köpeklerinin sicilleri, hikâyeleri vardı. Babasının bu kitapları ve dosyaları karıştırdığını çok görmüştü Edgar.

Eski bir dolabın alt çekmecelerinde gazetelerden kesilmiş haberler ve çoğu Edgar'ın büyükbabasına yazılmış mektuplar vardı. Ohio'lu bir köpek sahibi, köpeğinin kendisini boğulmaktan kurtardığını yazmıştı. Washington eyaletinden bir kadın da yazdığı mektupta, köpeklerinin kendisine saldıran bir dağ aslanını nasıl engellediklerini anlatmıştı. Bazı mektuplar kesilmiş gazete haberlerine zımbalanmıştı. Bunlar *Boston Globe*, *New York Times* ve hatta Londra *Times* gazetelerinden kesilmiş haberlerdi.

Büyükbabası sürekli olarak, köpekleri olağanüstü başarılar göstermiş olan köpek sahipleri ile yazışmıştı.

New Jersey'den, Brooks adında birinden gelen mektup Edgar'ın dikkatini çekti, bu adı bir yerden hatırlıyordu Edgar. Mektubun ilk birkaç satırını okuduktan sonra *Çalışan Köpekler* adlı kitabın sırtını kontrol etti ve sonra yine mektubu okumaya başladı:

2 Mayıs 1934

Morristown, New Jersey

Sayın Bay Sawtelle,

Çalışmamıza gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederim. *Çalışan Köpekler* adlı kitabımın boş bir belgesel olmayıp işinize yaramasına sevindim. Buradaki çalışmalarım yoğun olduğu için ne yazık ki yakın bir gelecekte Wisconsin'e gelemeyeceğim. Köpeklerle çalışan biri olarak beni çok iyi anlayacağınızdan eminim.

Önce sorunuza cevap vereyim. Eğitim sırasında köpeklerimize eğitim hedefleri konusunda karmaşık seçenekler getirmeyiz. Köpekler elbette eğitim ve hizmetlerde önemli kararlar verirler, ama bir emrin niyeti her zaman açıktır. Örneğin bir köpek çağırıldığı zaman hemen gelmelidir. Olduğu yerde kalması emredilen köpek yerinden kımladamamalıdır. Çağırıldığı zaman gidip gitmemeyi düşünmemeli bir köpek, hemen itaat emelidir emre. Kokuyla iz takibi yüksek düzeyde seçim-yapma yeteneği gerektirir ama sizin sorduğunuz türden değil. Biz bu konularda oldukça pratiğiz. Hedefimiz mümkün olduğunca iyi çalışan köpekler, ya da hizmet köpekleri yetiştirmektir ve bu nedenle, tahmin yeteneğini geliştirme konusu üzerinde duruyoruz. Sizin sorduğunuz seçim-yapma davranışının eğitimle sağlanması konusunda tahmin yapmak istemem, doğru olarak test edilip edilmeyeceğini ya da irsi olup olmayacağını bilemem. Sizin teklif ettiklerinizden daha etkili kanıtlama prosedürleri de bilmiyorum. Hedefler arasında seçim yapma konusunu vurgunculuk olarak düşündüm ve meslektaşlarımla da tartıştım. Anladığımız kadarıyla, bu mümkün olsa bile hizmet köpekleri için pek yararlı olamaz.

İkincisi, anlayacağınızı sandığım nedenlerle asla köpek değişimi yapamayız. Mutlu Soylar denen köpek üretim ve yetiştirme programında altı köpek soyu vardır ve bunlar uzun araştırmalar sonucu saptanmıştır. Bu çalışmalarda yüzlerce aday incelenmiş, soyları araştırılmıştır. Bu nedenle köpeklerimizin soyları kanıtlanmıştır ve sağlamdır.

Burada size iki gözlemimden söz etmek isterim. Siz yetiştirme programınıza davranış ve bünyeleri mükemmel olan köpeklerden yola çıkarak başlamışsınız ama ben bu açıklamayı pek anlayamadım. Bizim Alman Çoban Köpekleri seçimimiz bir rastlantıydı ama iyi belgelenmiş bir soyla başlama arzumuz tesadüf değildi. Örneğin köpeklerimizin beş kuşaktan beri yapısal olarak sağlam olduklarını biliyoruz. Bu konuda sorularımız olduğunda iki ya da üç kuşak geriye giderek bunların ataları konusunda araştırma yapabiliyoruz. Bu da bilimsel olarak bir hizmet köpeği üretip yetiştirmek için çok değerli bir çalışma oluyor. Bu tür bilgi olmadan ilk bir düzine kuşakta tip değişimleri olabilir.

Ayrıca şunu belirtmek isterim ki, baştan itibaren bir köpek soyu yaratma fikri bana çok basit bir fikir gibi geldi. Bunu yapmak için beğendiğiniz türleri alıp çiftleştirdiğinizde bir karmaşa yaratırsınız ve sonuçta sağlıklı soylar meydana gelebilir. Bu konuda sizi uyarmak isterim. Hayvan eğitime ve yetiştirme konusunda gerçekleri kabul ederseniz çok daha iyi edersiniz. Hayvan soylarıyla fazla oynamak ve soyları iyi tanımadan üretip çoğaltmak kötü sonuçlar verebilir. Bence sizin yapmak istediğiniz bizim çalışmalarımızın tersi gibi oluyor ve size tavsiye etmem bunu.

Burada mektuba ara verilmiş, bir boşluk bırakılmış ve sonra yine devam edilmiştir:

Bay Sawtelle,

Son satırı yazdıktan sonra canım sıkıldığı için bitiremedim bu mektubu ve bir kenara koyup birkaç gün bekledim. Onu tekrar ve biraz daha nazik bir dille yazmayı ya da hiç göndermemeyi düşündüm. Bugün de daha önce olduğum gibi bu konuda hoşgörülü değilim ama bir iş gereği yakın bir zamanda Minneapolis'e gitmem gerekiyor. Hiç aklımda olmayan, beklemediğim bir seyahat olacak bu, ama haritaya baktım

ve dönüşte kısa bir süre için sizin oraya uğrayabileceğimi düşündüm. Böylece sizi görebilir ve düşündüğünüz çılgınlıktan vazgeçirebilirim sanıyorum. Ayrıca bir bilim adamı olarak köpeklerinize bakabilir ve uzak bir ihtimal bile olsa onlardan belki de yararlanabiliriz. Yaklaşık altı hafta sonra yola çıkacağım ve Minneapolis'teki işim yaklaşık olarak 15 Haziran günü bitmiş olacak.

imza

AB

Garip bir mektuptu bu. Edgar Çalışan Köpekler kitabını birkaç yıl önce okumuştı ve Brooks'un Mutlu Soylar projesini yürüten köpek yetiştiricilerden biri olduğunu biliyordu. Ambardaki kitaplıkta bu konuda bazı kitaplarla beraber bu köpeklerin en ünlüsü olan Buddy hakkında da yazılar vardı. Mutlu Soylar adlı köpek yetiştirme projesi aslında insanlara yardım etmek, özellikle de körler için rehber köpek yetiştirmek isteyen Dorothy Eustice adlı bir kadından doğmuştu. Bu çalışma için Gören Göz adlı bir enstitü kurulmuştu.

Mutlu Soylar ilginç bir çalışmaydı ve körlere rehber olarak yetiştirilecek olan köpeklerin temkinli, soğukkanlı olmaları, kolay eğitilmeleri ve görev yaparken mutlu olmaları gerekiyordu. Bu nedenle örneğin yeni ortamlarda çabuk sinirlenen ya da sürekli olarak sıkıcı, aynı işi yapmaktan hoşlanmayan köpekler bu iş için uygun değildi. Sawtelle ailesinde anlatılan hikâyeye göre, Edgar'ın büyükbabası köpek çiftliği kurduğu ilk günlerde Mutlu Soylar projesi çalışanlarıyla temas kurmuş ve onlardan biri de köpek yetiştirme ve eğitme konusunda ona yardımcı olmayı kabul etmişti. Hatta hikâyeye göre, Sawtelle köpeklerinde Buddy kanı da vardı.

Edgar mektupları karıştırmaya devam etti ve Brooks'un başka mektuplarını da buldu. Adamın bir sonraki mektubu birinciden iki ay sonra yazılmıştı.

2 Temmuz 1934

Morristown, New Jersey

Bay Sawtelle,

Oradan çabuk ayrıldım özür diler, beklemediğim misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Köpeklerinizi gördükten sonra şevkinizi, arzunuzu anladım. Ama yine de onlardan Mutlu Soylar projesinde yararlanamayız demek zorundayım.

Kayıtlarınızı gördükten sonra anladım ki yaklaşımlarımın arasındaki fark teknik değil, felsefi. Siz de kendi açınızdan bizim Mutlu Soylarda olduğumuz kadar seçicisiniz (Eğer ziyaretim sırasında söylediklerimden bazılarını tekrarlarsam özür dilerim —bunlardan bazıları şu anda benim için anlaşılmaz gibi). Başarı şansınızın fazla olduğunu sanıyorum, ama sizin başarı tanımınız bizimki kadar kesin değil. Bu sizin söylediğiniz gibi daha hassas olabilir, ama bilimsel değil ve bilimde ilerleme zorunlu olarak yavaştır.

Soyunu üretmek için herhangi bir dişi köpeği buraya göndermene de izin veremem. Ben bu konuda sana hak veriyorum ama iş arkadaşlarım henüz ikna olmuş değiller.

Ama sana iyi bir haber verebilirim; Conrad McCalister adında bir adam iki yıldır Minneapolis dışında yaşıyor ve senin köpeklerinden biri olan Amos'un sahibi. Amos Buddy'nin kardeşlerinden biri ve harika bir köpek. Amos'un bir başarı olduğunu düşünüyoruz ama bu olayda da herkes Buddy'yi tanıyor, çünkü ünlü olan o. Ben söylersem sanırım Conrad Amos'un senin dişilerden biriyle çiftleşmesine razı olur. Senin de Amos'la ilgili belgelere sahip olmanı sağlayabilirim.

Sana kişisel bir konudan söz edeceğim ve bu konuyu kapatırız. 'The Hollow' denen yerde (o yerin adı böyleydi galiba) talihsiz bir olaya tanık olduk biliyorsun. Bana tanıştırdığım o genç hanım daha sonra bana birkaç mektup yazarak olayı kimseye açıklamamamı rica etti. Seni temin ederim ki bu olay sadece yanlış anlaşılmış bir samimiyet meselesiydi ve tıpla bir ilgisi yoktu. Yanılmıyorsam sen o hanımı tanıyorsun (ve ben de bir daha 'Leinenkugel' denen o içkinin adını bir daha duymak istemem. Bu içkinin burada satılmamasına da çok sevindim.)

Her neyse, senden ünlü Buddy ile kan bağı olan bir köpek yavrusu alabileceğini belirttim ona. Ona bu yavrunun Buddy ile kan bağıının ne olabileceğini de açıkladım ama hayvan yetiştirme konusuyla ilgisi olmayan insanlar konunun bu yanını pek önemsemezler. Sen eğer bu konu ile ilgilenirsen Conrad'a çiftleşme hakkında bir mektup yazabilirim.

Çok selamlar ve teşekkürler.

Ben senin oldukça ilginç bir proje üzerinde çalıştığına inanıyorum Bay Sawtelle. Önceki mektupta kabalık ettiysem beni bağışla.

Cevabını sabırsızlıkla bekliyorum,

Alvin Brooks

Not: Yavrulara 'Sawtelle Köpekleri' ya da sadece 'Sawtelle' adı verilmesi konusunda hiçbir sakınca görmüyorum. Onlar iyi eğitilmiş melezler olmanın dışında bir soy olsalar bile senin projenin ürünü olacaklar.

Bundan yaklaşık beş yıl sonra gelmiş üçüncü mektup şöyleydi:

18 Kasım 1938

Morristown, New Jersey

John,

İnsanlar ve köpeklerin doğası hakkında felsefe yapma konusunu büyütme arzusunu paylaşmıyorum. Bu konu en azından bilimsel olmayan tartışmalar yaratabilir ve entelektüel gücü yıpratır. Sen bilimden değil, dinden söz ediyorsun.

Fakat mektubunda bir konu ilgimi çekti—şu *Canis posterus*—senin 'gelecek köpekler' dediğin şey oldukça ilginç bir konu. Tarih öncesi devirde yaşamış olan şu kurtların atası meşum kurt teorisini biliyorum. Ben de senin gibi modern çağ köpekleri atalarının belki de yüz bin yıl önce yaşamış olan kurtlar olduğuna inanıyorum. Dediğin gibi bu da bize bir yol çizdirecek üç nokta verebilir—eğer onlar da türleri gibi aynı gelişme koluna ait iseler. Yani o meşum kurt, *Canis lupus* dışında bir

şey, doğanın yarattığı ve sonradan yok ettiği bir tür olabilir.

Devam etmeden önce bir şeyi açıklamak isterim. Sen doğal seçim ve gelişmeden, onlar sanki bir ve tek soymuş gibi söz ediyorsun, fakat doğal seçim —birey ya da bireylerin yöneltilmemiş canlı kalışı— tek gelişme mekanizması değil, onlardan sadece biridir. Örneğin mutasyon (değişim) bir başka mekanizmadır. Senin de bildiğin gibi, doğal seçimin vahşi hayvanlarda yaptığı gibi, bilinçli yapılan hayvan yetiştirme de evcil hayvanlarda aynı şeyi yapar.

Bilirsin, geometride iki nokta bir hat çizimini sağlar. Belki biyolojide de aynı şey geçerlidir. Diyelim ki bizim aldığımız iki nokta da kurt ve evcil köpek oldu. O zaman ilerisi için senin 'gelecek köpek' dediğin soy söz konusu olur.

Fakat sen bu noktada yanılıyorsun işte, çünkü bu tür bir biyolojik hatta daha ilerdeki noktalar öncekilerden daha gelişmiş değildir, sadece daha iyi uyum sağlamışlardır. Yani, gelişme ve karmaşıklık her zaman bir ve aynı olmaz. Bu durumda senin *Canis posterus* ve ondan doğan geleceğin daha iyi işçi köpekleri (benim hayalim) ya da dost köpekler (senin hayalin) tartışman geçersiz kalıyor, çünkü seçici güçler hangi küçük değişimlerin gerekli olacağını önceden bilmeli, ya da kazara olduğunda onları tanıyabilmelidir. Sonuncusu daha gerçekçi bir ihtimal—mutasyonlar her toplumda çok az görülür ve elbette belirli bir mutasyon şansı bir köpeği daha iyi bir dost yapabilir . . . evet, bu mümkündür ama istatistiklerde pek görülmez.

Bu durumda, önceden ne olacağını bilmeden herhangi bir değişimin olamayacağını söyleyemezsin. Bu işi iyi bilmeyen birinin gelişmeleri anlayabilme konusunda en zor durumu da budur işte. Her şey kişisel deneyimlerin o kadar ötesindedir ki, insan çok uzun süreleri düşüncecek şekilde eğitmelidir kendini. Mutlu Soylar projesinde biz hayvanlarımızın uygunluk durumlarını ölçmek için objektif kriterleri önceden bilinir şekilde tanımladık, hangi davranışları seçeceğimizi biliyoruz. Bu nedenle, gelişmeler yavaş olmasına rağmen, dengeli olacaklarına güveniyoruz.

Ama en bilimsel hayvan yetiştirme programının bile sınırları vardır. Köpeklerimizin çeşitli fonksiyonlarını ölçme konusunda belirli nok-

talara kadar gidebiliyoruz. Sonuçta, daha iyi köpekler yetiştirebilmek için biz de daha iyi insanlar olmak zorundayız.

İşte dostum, bu konuda benden duyacağın son düşünceler, fikirler olacaktır bunlar.

Mektupta köpek yetiştirme teknikleri ve eski mektuplarla ilgili bazı açıklamalar da vardı ama Edgar'ı en çok ilgilendiren şey, Alvin Brooks'un bu son mektubu imzalarken yazdığı 'Sevgilerle' sözcüğü oldu. İlk mektubunda çok sert olan ve eleştiriler yapan bir adamın sonunda böyle samimi bir ifade kullanması herhalde uzun mektuplaşmaların etkisiyle olmuştu. Edgar bu mektupları neden saklandığını da anlayamadı, belki de dolapta unutulmuş mektuplardı bunlar. Başka mektuplar da okudu ve yine yerlerine koydu.

Anladığı kadarıyla köpekler hakkında uzun kayıtlar tutuluyor ve hayvan satılsa bile kayıtları devam ediyordu. Babası istediği için, onlardan köpek alan insanlar köpeğin yaşantısını, davranışlarını belirli aralıklarla mektup yazarak bildiriyorlardı. Köpek beş yaşına geldiğinde babası köpek sahibine bir form göndererek doldurmasını istiyordu. Köpek öldüğü zaman yine bir form dolduruluyor, öldüğü zaman yaşı, ölüm nedeni, davranışları ve benzer bilgiler kayda geçiyordu. Gar bazen sattığı bazı köpeklerin veterinerleriyle bile haberleşmiş, böylece köpeklerin dosyaları, çeşitli belgelerle dolmuş, gittikçe kabarmıştı.

Babası bir gün Edgar'a, "Bir köpeğin dosyası ebeveynini, atalarını bile gösteren bir röntgen filmi gibidir, bunu yapmak yıllar sürer ama dosya yine de tamamlanmış sayılamaz," demişti.

Babası doğru söylemişti. Bir dişi köpek yaklaşık beş altı kez ve her seferinde altı, yedi yavru doğuruyordu. Her doğumda yarım damak yavru doğarsa –bunlar işe yaramazdı– çiftleşmede kullanılan erkek köpekte yarım damak eğilimi olduğu anlaşılır ve onun çiftleşmesi kesilirdi.

Bir köpek yuvadan ayrılmadan önce son kez kontrol edilirdi ki buna 'bitiş' denir ve bunda da daha önce yapılan ölçümler

ve değerlendirmeler yapılırdı. Böylece satılan köpeğin yuvadaki dosyası tamamlanır, ama daha sonra da bilgiler yeni sahibinden alınırdı.

Gar bazı köpeklerde geçmişlerini mümkün olursa beş kuşak geriye kadar araştırırdı. Böylece köpeklerin soyları incelenir, sicilleri belirlenirdi. Erkek ve dişi köpek çiftleştirme için seçilirken dosyaları çok iyi incelenir ve en iyi yavru alınması için en uygun çiftler alınırdı. Edgar'ın dedesi bu konuda çok iyi bir sistem geliştirmiş ve bunu belki de Brooks ile mektuplaşmaları sayesinde, aldığı yeni bilgiler ışığında başarmıştı. Edgar'ın babası da kendi babasından öğrendiği bu sistemi uygulamış, bazı yerlerini değiştirmiş ve daha da çok çalışarak geliştirmişti.

Bir köpeğin satıştan önceki son değerlendirmesinde her şey ortaya konmasına rağmen yine de anlaşılması güç noktalar kalabiliyordu. Köpeğin davranışları ve fiziksel özellikleri kolayca ölçülüp değerlendirmesi ortaya çıkıyordu ama bu özellikleri nasıl bir araya topladığı pek anlaşılamıyordu. Örneğin bazı köpekler bazı konularda diğerlerinden daha anlayışlı olabiliyordu ve bunu ölçmek mümkün değildi. Köpeğin kişiliği de huyundan farklı oluyordu. Bazı köpekler insanlara çok yakın oluyor, onlarla oynayıp şakalaşıyor, bazıları ise daha ciddi ve dalgın, düşünceli oluyorlardı ama onlar da başka alanlarda işe yarıyordu.

Edgar'ın babası bazen sadece köpeklerin hatalarını izlediğini söyleyerek şikâyetle bulunurdu ki, bununla, dünyadaki en iyi kayıtların bile bir köpeği tam olarak göstermediğini söylemek isterdi. Yetiştiriciler sadece ölçülebilen değer ve bilgileri kayda alabiliyorlardı. Köpeklerin testleri, ölçülmeleri, haklarında yapılan telefon konuşmaları ve yazılan mektuplar, satılan bir köpeğin atalarının değerlendirilmesi, Gar'a her zaman o köpeğin karakterini hatırlatırdı. Çiftleştirme planlaması zamanı geldiğinde, tüm bu bilgiler ve değerlendirmeler yetiştiriciye yol gösterir, rehberlik ederdi.

Babasının şikâyetlerine göre, kayıtlar kötü çiftleşmeleri ve zayıf, hasta yavruların doğmasını da önlerdi. Bazen yavrularda

bilinmeyen ve görülmeyen aksaklıklar olur, beş yaşına gelen bir köpek aniden sakatlanırdı. Onun için çiftleştirmede erkek ve dişinin soyları iyi araştırılırdı.

Edgar bunları okur ve düşünürken annesinin köpek yetiştirme ve eğitime konusunda söylediklerini daha iyi anlamaya başladı. Köpeklerin değerini artıran şeylerden biri elbette eğitimdi. Bazı köpekler bazen eğitimcinin yüzüne bakarak bile ne demek istediğini anlayabilirlerdi.

O halde köpeği değerli kılan şeyler hem eğitim ve hem de soydu. Dosyalarda köpeklerin soyları ile ilgili bilgiler onun ne kadar değerli olduğunu hemen gösterirdi. Dosyalardaki resimler, test ve ölçüm bilgileri, notlar, grafikler ve çeşitli bilgiler o köpeğin hayat hikâyesini ayrıntılı olarak anlatır, onun değerini belirlerdi.

Edgar bazen bir fikre takılıp kalır, aklında olan başka düşünceler onun arkasında kalırdı. Şimdi eğitim, üretim, yetiştirme ve kayıt tutmanın nasıl birlikte yürüdüğünü anlıyordu. Dosyalardaki eğitim notlarından da kolayca anlaşılıyordu bu. Bir yavruyu sattıkları zaman, ilerde onun nasıl bir köpek olduğunu da bilmeleri gerekiyordu.

Edgar babasının sağlığında bunları düşünürdü ama ona daha sonra sorup öğrenmeyi planlıyordu. Fakat babasının öldüğünü hatırlayınca gözleri doldu. Artık öğrenmek istediklerini kayıtlardan öğrenebilecekti. O anda köpekleri değerli kılan başka bir şey de olduğunu düşündü ama onun ne olduğunu çıkaramadı. Birden mektuplarda sözü edilen 'gelecek köpekler' ifadesi geldi aklına ama bunun ne olduğunu öğrenmek için dedesinin yazdığı mektupları okuyabilmesi gerekirdi, keşke bunu yapabilseydi.

Brooks dedesinin basit olduğunu ya da çılgınca düşündüğünü yazmış olsa bile, Edgar, dedesi John Sawtelle'nin görüşlerinin saçma olduğunu hiç düşünmüyordu.

Ama aslında onun görüşlerinin zamanı geçmiş gibi bir his vardı içinde.

Dersler ve Rüyalar

CENAZE TÖRENİNDEN VE ŞOK etkilerinin azalmasıyla çalışmaların normale dönmeye başlamasından birkaç hafta sonra Edgar rüyalar görmeye başladı. Rüyaların çoğunda babası her zaman yaptıklarını yapıyor, posta kutusuna gidip mektupları alıyor, koltuğuna oturup bir şeyler okuyor, loş ışıktaki doğum bölümünde bir yavruyu yukarıya kaldırıp inceliyor, normal davranışlarda bulunuyordu. Edgar gündüzleri düşündükleriyle, rüyalarında gördükleri arasında bir ilişki kurmaya çalışıyordu. Bir gece rüyasında babasıyla beraber yeşil ağaçların altından dereye doğru yürüdüler, ama Edgar rüyasında bile tarlaların karla kaplı olduğunu biliyordu. Yürürlerken babası birden dönüp ona önemli bir şey söyledi. Edgar uyanınca babasının rüyasında söylediğini hiç hatırlayamadığı gibi, babası konuşmuş muydu, yoksa işaret dili mi kullanmıştı onu da hatırlayamadı.

Annesi kahvaltı masasında onun derin düşüncelere daldığını görünce, "Ne var Edgar?" diye sordu.

'Yok bir şey.'

"Yoksa yine babanı mı gördün rüyada?"

Annesinin tahmini Edgar'ı şaşırttı, ne cevap vereceğini bilemedi. Acaba annesi de onunla aynı rüyaları mı görüyordu, çünkü bazı sabahlar onun çok hassas olduğunu anlıyordu Edgar. Annesi onun kötü şeyler düşünmesini önlemek için elinden geleni yapıyordu. Trudy bazı geceler geç saatlere kadar mutfak

maşasında oturuyor, dalıp gidiyor, bir şeylerle meşgulmüş gibi görünmeye çalışıyordu. Bazen yemek yapmayı bile unutuyor ve Edgar yemek yapıyordu. Trudy bazı günler tabağındaki yemeği karıştırıyor ama yemeden kalkıyordu masadan. Kasabaya gittiklerinde insanlarla konuşurken sakın ve doğal (ama çoğu zaman yorgun) görünüyordu ama onun bu görünüşünün altında farklı bir Trudy var gibi geliyordu Edgar'a.

Edgar bu rüyalarda bir tür bencillik olduğunu da düşünüyordu. Bunlar sahte anılar olabilirdi ama yine de anılardı işte, çalınmış zamanlardı. O sabah da bunları düşündü ama sonunda omuz silkti ve işinin başına gitti. Annesiyle bu konuda hiç konuşmadılar ama böylesi daha iyi diye düşündü Edgar.

TRUDY BİR GÜN EDGAR'A samanlıkta tahtalardan alçak bir set yapmasını ve sonra da bu engelden atlatmak için yavru köpeklerden birini getirmesini söyledi. Edgar önce atlayıp zıplamayı seven Essay'i getirmeyi düşündü ama annesinin köpeklerin eğitimi konusundaki uyarısını hatırlayarak ondan vazgeçti ve Finch'i getirdi. Köpeği setin arkasına biraz geriye bıraktı ve diğer tarafa, annesinin yanına gitti.

Trudy ona, "Söyle şuna engeli atlasın bakalım," dedi.

Engel iki direk arasına konmuş bir çıtadan oluyordu ve çıtanın yerden yüksekliği yaklaşık on beş santimdi. Finch çıtayı üstüne basarak bile kolayca aşabilirdi. Edgar köpeğe atla işareti verince Finch çıtanın önüne gitti ama yandaki direği kokladı ve yanından dolaşarak diğer tarafa geçti. Sonra koşarak Edgar'ın yanına geldi ve kuyruk sallamaya başladı.

Trudy, "Ne yapıyor bu rezil hayvan?" diye sordu.

Edgar işaret diliyle, 'Hata yaptı,' dedi.

"Pekâlâ, şimdi şunu soralım, asıl *sen* nasıl bir hata yaptın, söyle bakalım?"

'Ben hata yapmadım, o benim ne istediğimi çok iyi anladı, ama yapmak istemedi işte.'

"Demek sen böyle düşünüyorsun, ha!"

Edgar ağzı açık, dili sarkmış olan Finch'e baktı, yaramaz köpeğin gözleri parlıyordu, kulaklarını dikmiş etrafa bakınıyordu. Finch o engeli aşması gerektiğini çok iyi biliyordu, çünkü diğer köpeklerin bunu yaptığını görmüş ve kendisi de daha yüksek engeli daha önce atlamıştı. Finch'in bazı köpekler gibi engelden korkmadığını da biliyordu Edgar.

'Onu gördün işte, oyun oynuyor yaramaz hayvan.'

Trudy başını salladı ve "Pekâlâ, diyelim ki Finch buraya geldiği zaman ona oyun oynamayacağımızı, eğitim yapacağımızı söylemeyi unuttun," dedi. "O hâlâ senin eğitim işareti yapmanı bekliyor ama sabırlı bir hayvan. Sonunda bu işareti yapacağını biliyor. Şimdi onu diğer tarafa götür de bir kez daha deneyelim bakalım bu sefer ne yapacak?"

Edgar utanmış gibiydi, Finch'e doğru eğilip köpeği okşadı, parmaklarını hayvanın tasmaına takıp onu diğer tarafa götürmek isterken Trudy, "Dur!" dedi.

Edgar durup annesine baktı.

"Neden okşadın onu şimdi?"

Edgar kendini tutamadı ve güldü. Annesi ona saçma sorular sormakta kararlı gibi görünüyordu.

'Okşadım, çünkü çağırdığım zaman hemen yanıma geldi.'

Trudy şaşırmış gibi ona baktı ve sonra, "Yaa, öyle mi?" dedi. "Pekâlâ, devam edin bakalım."

Edgar Finch'i çekerek koşup atlama noktasına götürdü, orada bıraktı ve koşup atlama emri vermek üzereyken Trudy yine, "Dur!" diye seslendi.

Edgar durdu ve samanlığın kapısında durmuş öfkeli bir ifadeyle ona bakan annesine döndü. Trudy yine bir şeylere çok kızmış gibi görünüyordu.

"Sen ne yapıyorsun oğlum, söyler misin bana?"

Annesinin onunla oyun oynadığı belliydi ve Edgar yine gülmeye başladı.

'Ne mi yapıyorum? Finch'i koşup atlama noktasına getirdim işte.'

"Evet ama engelin üstünden geçmedin."

'Sen bana engelin üstünden geçmemi söylemedin ki!'

"Tamam işte, gördün mü? Yapmasını istediğin hareketi hayvana açıkça göstermeden bunu ondan isteyemezsin. Sen Finch'i çağırdığın zaman ne isteyeceğini bilmiyordun. Bunu nerden mi biliyorum? Çünkü sen ona bir şey söyledin ama başka bir şey bekledin ondan, tıpkı benim gibi yaptın. Eğer ben senden ne istediğimi *bilseydim*, bunu senden isterdim. Ama sen engeli aşana kadar bilmiyordum. *Şimdi* ne istediğimi biliyorum. Buraya gel. Ne istediğimi öğrettin bana."

Edgar köpeği alıp annesinin yanına götürdü.

"Tamam işte, teşekkür ederim."

Edgar da ona teşekkür işareti yaptı ama şaşkına dönmüştü ve gülmek için zor tutuyordu kendini.

"Bu durumda kim öğretmen oluyor şimdi?"

Edgar parmağıyla annesini gösterdi.

"Yaa, öyle mi?"

'Ah, özür dilerim, ben sana bir şey öğrettim.'

"Tamam, o zaman öğretmen kim oluyor?"

'Ben.'

"Doğru. Birisi sana bir şey öğretmek için yolundan çıkarsa ne dersin ona?"

"Teşekkür mü?"

"Tamam işte. Neden daha önce okşadın Finch'i peki?"

'Çünkü o da bana bir şey mi öğretti?'

"Bunu bana soruyor musun, yoksa söylüyor musun?"

'Söylüyorum, çünkü o bana bir şey öğretti.'

"Tamamen öyle."

Annesi rol yapar gibi davranışını bıraktığı zaman, Edgar gözlerinin neden yaşardığını anlamadı. Üzgün değildi –aslında gülüyordu– ama nedense gözleri yaşarmıştı, etrafı bulanık görüyordu. Belki de şok gözyaşıydı bunlar, hayatını köpekler arasında geçirmişti ama hâlâ bu kadar basit bir şeyi yanlış anlamıştı,

bunun şoku olabilirdi bu. Annesinin kişiliği çok güçlü olabiliyordu. Başını çevirdi ve gözlerindeki yaşları kolunun yeniyle sildi.

Trudy, "Pekâlâ, Edgar," diye devam etti. "Amacın seni sıkmak, üzmemek değil, sadece bir noktayı belirtmek istedim. Hatırlarsan insanların bize ne için para ödediklerini sana açıklayamam demiştim. Bunu söylerken nazlanmak istemedim elbette. Öğrenmen gereken şeylerden biri de, eğitimin sadece sözcüklerden ibaret olmadığıdır. Bunları açıklayabilirim ama sadece sözcükler büyük bir anlam taşımaz. Burada ne yapacağımızı sana söyledim ama konuşmamı anladığın anlamına gelmedi bu. Şimdi insanların neden bir yavru değil de daha çok para vererek eğitilmiş bir köpek almak istediklerini anlamışsındır."

Edgar bir an düşündü ve sonra başını salladı.

"O halde şimdi Finch'i engelin üzerinde geçirip başlama noktasına götür de bu işi yeniden deneyelim."

Bu kez Edgar köpeğin tasmaına takılan kısa bir kayışla onun yanında kaldı, engeli köpekle beraber atladı ve üç denemede sadece bir kez hata düzeltti. Birkaç deneme daha yaptılar ve sonuçtan herkes mutlu oldu. Finch deneme sonunda ayaklarını yere oturan Edgar'ın göğsüne koydu ve yüzünü yaladı.

DOKTOR PAPİNEAU BAZI AKŞAMLAR yemeğe gelip onlarla beraber uzun süre kalıyordu.

Bir akşam yine elinde bir pasta kutusuyla beraber geldi ve kendisiyle beraber soğuk havayı da soktu eve. Karısı uzun yıllar önce ölmüş olan Dr. Papineau, Park Falls ve Ashland arasındaki bütün kafeler ve pastaneler tarafından iyi tanınırdı. En iyi sahanda yumurta ya da çilekli pastanın nerde yapıldığını en iyi bilenlerden biriydi.

Dr. Papineu gülümseyerek, "Size limonlu kek getirdim," dedi. "Mellen Pastanesindeki Betsy'ye, bana en iyi limonlu keki ayırmasını söyledim ve o da beni kırmadı. Kendisinin börek taşlarını düşürttüğümünden beri bana biraz meyli var galiba." Durdu ve bir kahkaha attı.

Trudy de güldü ve onun elinden pasta kutusunu alırken, "Betsy'nin sana meyli olabilir ama Park Falls'daki garson kızlarla beraber o da sıraya girmeli sanırım," dedi. "Hava çok mu soğuk Page?"

"Benim için yeterince soğuk sayılmaz."

"Yaa, demek öyle! Nedenmiş o?"

"Öyle işte. Florida güneşinde terleyip gazete okurken buradaki hava durumlarına bakarım ve eksi dereceler görmezsem hayal kırıklığı yaşarım."

"Ah, evet, senin şu yıllık göçlerin, değil mi?"

"Evet, bu seyahatler çok hoşuma gidiyor."

Akşam yemeğinde hep köpeklerden söz ettiler. Trudy o hafta içinde yaşlı köpeklerden birini Dr. Papineau'ya götürmüş ve veteriner o hayvanda tiroit bezi hastalığı bulmuştu. Papineau bir süre sonra Trudy ve Edgar'ın çok yorgun göründüklerini söyledi ama Trudy bunun üzerinde durmadı. Son zamanlarda gerçekten yorulmuşlardı ama işler yoluna girmeye başlamıştı, artık biraz dinlenebilirlerdi.

Trudy'ye göre işler normale dönmeye başlamıştı ama Edgar annesinin çoğu zaman gece dokuza kadar ambarda kaldığını ve sonra bir saat kadar da mutfak masasında yazıp çizmekle uğraştığını görüyordu. Edgar da akşamları uzun süre köpeklerin temizliği ve eğitimleri ile uğraşıyordu. Trudy ona derslerine de önem vermesini söylüyordu, okulu ihmal etmemeliydi Edgar. Sadece Cumartesi günleri erken kalkmıyor, rahatça geç saatlere kadar uyuyor ve alışveriş için kasabaya gidiyorlardı. Ama Cumartesi sabahları bile Edgar annesinden önce uyanırsa ambara koşup işlerin çoğunu bitiriyor, annesine fazla iş kalmamasına çalışıyordu. Trudy son zamanlarda sık sık öksürmeye de başlamıştı.

Dr. Papineau, "Siz ikiniz müthişsiniz," dedi. "Bu kadar büyük bir acıdan sonra çok kısa sürede kendinizi toparladınız. Hatırlıyorum da Rose öldüğü zaman ben aylaca kendime gelemedim. Ama bu kadar yorgunluğa ne kadar dayanırsınız merak ediyorum doğrusu."

Trudy, "Merak etme, havalar ısınınca hayvanları dışarıda eğitmeye başlarız ve o zaman daha az yoruluruz," dedi. "Okul yaz tatiline girince Edgar da rahatlayacak."

Papineau, "Ama yaz bitince yine aynı ağır koşullar başlayacak," dedi. Sonra kalktı ve getirdiği limonlu pastayı kesip tabaklara koyarak onlara verdi. Çok yorulan bu anneyle oğluna biraz da olsa yardım edebilmek yaşlı veterinerin hoşuna gidiyordu.

Trudy, "Bu konuda yapılacak bir şey yok," dedi. "Bu işe devam etmek istiyorsak yorulacağız elbette. Sonbaharda belki de çiftleştirme işine ara veririz. Bu belki gelirimizi biraz olumsuz etkileyebilir ama durumumuza baktım, bir süre rahat idare edebiliriz. Bu durumda hissedar olarak senin gelirin de biraz azalabilir ama umarım durumumuzu anlarsın, Page."

Papineau elindeki çatalı yana doğru sallayarak, "Sen beni boş ver," dedi. "Ama düşündüm de, burada üç kişi olması daha iyi olur gibi geliyor bana."

"Ne demek bu şimdi?"

"Şu demek; kasabada bu köpek çiftliğini ve işi avucunun içi gibi iyi bilen bir Sawtelle çocuğu daha var."

Trudy kaşlarını çattı ve "Claude bir çocuk değil," dedi. "Ayrıca onunla Gar arasında neler olduğunu da biliyorsun."

"Köprünün altından çok sular geçti, Trudy. Claude her zaman gelip bana yardım ediyor ve çok değişmiş o, Trudy. Yirmi yıl önceki Claude ile hiç ilgisi yok onun."

"Onun neyi nasıl öğrendiğini ben de iyi biliyorum Page. Köpeklerin arasında uzun süre yaşamadan onlarla çalışamazsın."

"Tamam, tamam, ben buraya Claude konusunda tartışmaya gelmedim. Ama bu işi yalnız başınıza götüremezsiniz Trudy. Geçen yıl Gar varken bile bütün planlarınızı uygulayamadınız. Hiç beklemediğiniz bir şey oldu, ambar fırtınada hasar gördü. Yavrularını emziren annelerden biri hastalandı ve yavruları şişelerle beslemek zorunda kaldınız."

"Dinle beni Page, bir yardımcı alsak onun ücretini nasıl öderiz? Fazla paramız yok, kendimizi ancak geçindirebiliyor, har-

camaları zor karşılıyor. Kamyonet eskidi, onu değiştirmemiz gerekiyor, bunu nasıl yapacağız bilemiyorum.”

Dr. Papineau, “Benimki sadece bir fikirdi, Trudy,” dedi. “Ben yardım etmeye çalışıyorum.”

“Ama kötü bir fikirdi, Page. Sen buraya *yatırımını* korumak için mi geldin yani?”

Edgar Dr. Papineau'nun köpek çiftliğinde hissesi olduğunu daha yeni anlamaya başlamıştı. İşaretle annesine bir soru sordu ama Trudy sinirli bir hareketle başını iki yana salladı, masadan kalktı, pasta kutusunun olduğu yere gitti ve onu elinin tersiyle çöp kutusuna attı.

“Ben burada doğmadım ama yirmi yıl sonra bu çiftliğin nasıl çalışacağını çok iyi biliyorum. Ve sana şunu hatırlatayım ki, o yirmi yıl süresince Claude burada değildi, Page.”

Trudy o sırada kırk bir yaşındaydı. İsteddiği zaman duygularını çok iyi gizlemesini bilirdi, çünkü köpekleri eğitirken, onların tepki göstermesini engellemek için neşesini ya da öfkesini saklamayı öğrenmişti. Edgar annesinin bir köpeğe kızdığını ancak çalışma bittikten sonra öğrenirdi. Trudy yemekte konuşurlarken de kendini kontrol etmiş ama artık öfkesini kusmak zorunda kalmıştı. Gözlerinin altındaki siyah halkalar kaybolmuş, omuzları rahatlamış gibi gevşemişti. Edgar annesinin böyle bir öfkenin etkisiyle ne yapabileceğini düşündü ve korktu, ama hayatında kendisini hiç bu kadar güvende hissetmemişti.

Dr. Papineau ise birden ürkmüş gibi sandalyesini geri iterek ayağa kalktı ve “Hey, sakın ol kızım,” dedi. “Kararları sen verirsin, ben sana istemediğin bir şeyi yaptırmak için gelmedim buraya. Ama yine de düşün derim, sonunda bazı sorunlar yaşayabilirsin. Ben sana bunu hatırlatmak istedim sadece.”

DR. PAPİNEAU GİTTİKTEN SONRA Trudy, “Doktorun köpek çiftliğinde yüzde onluk bir hissesi var,” dedi.

‘Başka hissedar var mı peki?’

"Hayır. Yıllar önce sıkıştığımız zaman Page bize yardım etti. O yıllarda banka kredisi almak çok zordu ve o bize beş bin dolar vererek ortak oldu. Ama onun da bazı yükümlülükleri var."

'Bunun için ona veterinerlik ücreti ödemiyorsun, öyle mi?'

"Evet."

'Claude'un hissesi yok mu peki?'

"Deden öldüğü zaman Claude hissesini babana sattı."

Edgar'ın başka soruları da vardı ama annesinin çok yorgun olduğunu görünce sormaktan vazgeçti. Bunları daha sonra da sorabilirdi.

EDGARBAZEN BROOKS'UN MEKTUPLARINI yine okuyordu. Bazı mektuplar bulmaca gibiydi ve Brooks'a uyarılar da yapılmıştı. Köpeklerin yürüyüş ve davranış biçimleri, vücut şekilleri, kuyruk sallayışları ile ilgili tartışmalar, Mutlu Soylar ve Sawtelle köpekleri arasında kıyaslamalar yapılmıştı. Acaba bu köpeklerden hangileri çalışma isteğiyle genel zekâ arasında ayırım yapabiliirdi, ya da vücut hassasiyeti eğitimle mi geliyordu yoksa irsi miydi? Tartışmalar çoğu zaman teoriye dönüşmüştü. Brooks sanki John Sawtelle'yi bilimsel çalışmaya sürüklemişti.

Brooks bir mektubunda, 'Ben gittikten uzun zaman sonra çalışmalarımın gelecekte köpek nesilleri, yetiştiriciler ve eğiticiler çıkaracağını bilme avantajına sahibim,' diye yazmıştı. 'Bu alanda çalışmak için sadece uzmanlık ve yetenek yeterli değil. Bunlar sende vardır ama bilgiler kayda alınmamışsa sen gittikten sonra kaybolacaktır, o zaman neye yarar bunlar? Birkaç iyi köpek yetiştirmiş olursun ama senden sonra her şey yok olur.'

1935'te bazı sorunlar yaşanmıştı ama Edgar mektuplardan ne olduğunu anlayamadı bunun—belki köpeklerde salgın bir hastalık görülmüş, ya da bir eğitim hatası olmuştu. Bunun sonucunda Brooks tartışmayı bırakmış, dedesine cesaret verecek şeyler yazmıştı. Bir mektubunda, 'Şimdiye kadar başardıklarınla yetineceksin, şu anda yapılacak başka bir şey yok,' diyordu. 'Şimdi kayıtların köpeklerine değil, sana yarayacak. Onları incele. Kaç

köpeğinin başarılı olduğuna bak. Kayıtların başarılarının tarihi-
dir, John. Onlar sana her şeyden önce neden bu alanda çalıştığını
gösterecektir.'

Edgar babasının üretmek, yetiştirmek için belirli bir köpek
cinsi seçtiğini hiç görmemişti, fakat çiftliğin ilk zamanlarında
köpeklere Sawtelle markası henüz vurulmamıştı ve sadece John
Sawtelle'nin köpekleri deniyordu. Ama John Sawtelle bazen so-
kakta gördüğü bir köpeği bile bazı halleri ya da görünüşü yü-
zünden beğenip alabiliyordu ki Brooks'u kızdıran da onun bu
davranışındı. Brooks onun böyle bir şey yaptığını duyunca öfke-
leniyor, köpeklerinin soylarını bozacağını söylüyordu.

Edgar Brooks'tan gelen mektupları tarih sırasına göre dü-
zenledi. Son gelen mektup tartışmalara son vermiş gibi görünü-
yordü.

16 Aralık 1944

Morristown, New Jersey

John,

Galiba sen tanıdığım en inatçı adamsın. Sana son kez söylüyorum
ama sanırım bu konuda kimse değiştiremez fikrini. Ama en azından,
seçkin üretim yoluyla ve nesiller boyunca düzenli kayıtlar alınarak
kalite artırması sağlanabileceği konusunda seninle aynı fikirdeyiz. En
fakir çiftçi bile bunun yapılabileceğini bilir, ihtiyaçlarına göre Hereford,
Holstein ya da Guernsey soylarından birini seçer. Bir Percheron ya da
Belçika köpeğinin neler yapabileceğini bilir.

Biz ayrıca soylarla ilgili bilimsel prensipleri bir soyun daha mü-
kemmel hale getirilmesi için uygularız ve böylece iki üretimde bir yavru
çıkarmak yerine yüzde 90 başarı kazanırız. Bunu da iyi bir hizmet köpe-
ğinin kalitelerini tanımlayıp ölçerek yaparız. Seninle işte burada farklı
düşünüyoruz. Sen bazı özelliklere öncelik tanımıyor ve soyun mükem-
mel olması için en iyi bireylerin kullanılması gerektiğine inanıyorsun.

Tuz örneğini düşünelim, tuzu bir bardak suda göremeyiz ama ta-
dını alırız. İki bardak tuzlu suyu birleştirip miktarı azaltırsak tuz kris-

tallerini görebiliriz. Aslında tuz kristali elde etmek istememiş olabiliriz ama sonuçta onu görürüz. Bu da senin teklifine benzer. Sen çok tuzlu suyla çalışmak istedin ama onu damıtmaya devam edersen ne elde edeceğini bilemiyorsun ve soyları karıştırıp melez elde ediyorsun.

Mutlu Soylar projesinde ise biz, sadece tuz kristali elde etmeye çalıştığımızı bilmekle kalmıyor, bu kristallerin istenen boyut, şekil ve renklerini biliyor, çiftlerin ve yavruların durumlarını belgeliyoruz.

Ama senin kayıtlarını gördüm ve sen de Mutlu Soylarda olduğu kadar titiz çalışıyorsun. İtiraf edeyim ki bizim titizliğimiz beni bazen yoruyor, ama bu iş kolay olsaydı zaten daha önce de yapılırdı. Ama güvenilir sonuçlar almak için bunu yapmak zorundayız.

Sonuçta ikimizin farkı bir sanatçı ile fabrika işçisinin farkına benziyor. Ressam ne istediğini bilmez, sadece iyi boya, fırça ve tuval arar. Ustalığı sayesinde istenen bir resmi yapacağına inanır. Ama insanların çoğu onun gibi düşünmez. Fabrika işçisi, 'acaba ben güvenebileceğim üretimi nasıl yaparım?' diye düşünür. Bizimki belki de ideal olmayabilir ama ben müşterilerime her zaman aynı ürünü alacaklarını söyleyebilmeliyim. Fabrika işçisi iyi ürün çıkarmak için elinden geleni yapar. Keklerinin onda biri lezzetsiz, bozuk çıkan bir pastaneye gider misin sen?

Galiba bu durumda sen romantik yetiştirici, bense her türlü güçlüğe katlanan yetiştirici oluyorum. Sen bunun beni küçülttüğünü düşünürsün belki ama ben böyle düşünmüyorum. Bozuk keke bir süre için katlanabilirsin belki, ama çocuğun hasta olduğunda ilacın en iyisini istersin. Ben insanlara ürünümün en iyisini vermeye çalışıyorum.

İyi boya, fırça ve tuval verildiğinde fabrika işçisinden daha iyi ürün vereceğini kimse söyleyemez sana. Bu konu bilim alanının dışındadır. Sen bazen kendinle ilgili rüyalar da görebilirsin. Bu nedenle artık bu konuda tartışmayacağım seninle. Benim gibi basit bir fabrika işçisi için umutsuz görünen bir çaba sürdürülmemelidir. Bu gibi durumlarda sadece bir ressam ısrarcı olabilir.

Ama bitirmeden önce bir sorum var sana. Farz et ki sezgilerin sayesinde aradığın büyüklüğü yakaladın. Büyüklüğü bilimsel olarak tanımlayamazsın belki ama buna boş ver şimdi. Bu olduğunda onu

tanıyabileceğini nasıl düşünüyorsun peki? Bazıları bazı hayvan davranışlarının basite indirgenebileceğini ve sadece çeşitlerin bir araya getirilmesinin karmaşıklık hissi yarattığını söylerler. Diyelim ki hayvanın genel davranışlarında bir sürü dalgalanmaya neden olan küçük bir değişim gördün. Ne yaptığını nerden bileceksin? Bunu nasıl tekrarlarsın?

Bir şaheser yaratan bir ressam aynısını bir daha yapamaz, bunu herkes bilir. Eğer sen bir başarı kazanırsan bu büyük ihtimalle tek başının olarak kalacaktır. Bununla tatmin olabilir misin, John?

Almondine

ONUN İÇİN EDGAR'IN KOKUSU ve anısı aynı şeydi. Onunla ilgili olarak en güçlü anısı, Edgar'ın uzun zaman önce onun dişleri arasından ölü bir serçeyi çekip almasıydı. Edgar onu yere yatırmış, artirit bacağını ağrıtırken eliyle karnını okşayıp nefesine bakmış ve neresinin acıdığını anlamış, sonra da ovarak rahatlatmaya çalışmıştı. Bunlar onun evden ayrılmasından bir hafta önce olmuştu.

Edgar gitmişti, Almondine bunu biliyordu ama ondan bir şeyler döşemelere sinmiş, kalmıştı. Köpek bazen onun evin içinde dolaştığını, ayak sesini duyar gibi oluyordu. Böyle zamanlarda evin içinde onu arıyor, burnunu ona sürtmek, elini yalamak, bacaklarına sürünmek, kumaşın altından onun vücut ısısını hissetmek istiyordu.

Her yer, he zaman dilimi, her türlü hava ona Edgar'ı hatırlatıyordu. Özellikle ambarın çifte kapısına vuran yağmur damlalarını duyduğu zamanlar fırtınalı havalarda onunla beraber koşarak oraya gidişi geliyordu aklına, her şey onu hatırlatıyordu Almondine'e. Derenin kenarına gidişlerini, ağaçların altında dolaşmalarını, sığ suya girişlerini nasıl unutabilirdi ki?

Almondine artık her yerde onu arıyor, bir gün bir yerde bulmayı umut ediyordu. Edgar'ın yaşadıkları bu yerlerin dışında bir yerlerde olabileceğini mantığı kabul etmiyordu. Onun yürüdüğü çit boyundaki patika ve yatıp uyuduğu yatak da onu hatırlıyor olmalıydılar.

Fakat her şeye rağmen gitmişti işte Edgar, ortalarda görünmüyordu. Bunu artık biliyordu Almondine. Daha sonra hayatında bir şeylerin eksildiğini de anlamaya başladı. Hayatı boyunca belirli bazı şeylerle beslenmiş, onu destekleyen belirli şeyler ve kişiler olmuştu ki son zamanlarda bunlardan biri Edgar, diğeri de Trudy olmuştu. İkisi de onu çok seven insanlardı ve onlara çok şey borçluydu Almondine. Ama günler geçerken onsuz yaşamın gittikçe tatsızlaştığını da daha iyi anlamaya başlıyordu Almondine.

Bahar günleri başlarken Edgar'ın ev içindeki ve dışındaki kokusu da gittikçe zayıflamaya başladı. Almondine artık onu aramaktan vazgeçti. Güneş doğudan doğup batıdan batana kadar, günlerce Edgar'ın sandalyesinin dibinde yatıp uyudu, canı kalkıp dolaşmak istemiyordu.

Trudy ile Edgar birbirlerini unutmuşlardı ve onu da unutmuş olmaları çok doğaldı. Zaten yapılacak bir şey de kalmamıştı artık. Belki onun gömleğini çıkarıp bakarak özlem gidermeye çalışır ya da Trudy ile dere kenarına giderek yine onu hatırlayabilirlerdi.

Kavga

TRUDY SABAHLARI KALKTIĞINDA KÖTÜ öksürüyordu ama sabah işleri bittiğinde öksürük de kesiliyordu. Okulda bir gün öğleden sonra Edgar'ı idare odasına çağırdılar. Annesi telefon etmiş ve kamyonetle gelip onu okulun önünden alacağını söylemişti. Edgar alışverişe çıkacaklarını düşündü, annesi bazen kasabadaki işleri okul çıkış saatine denk getirir ve onu da yanına alırdı. Kamyoneti ancak okul otobüsü gittikten sonra gördü. Annesi direksiyon başında arkaya yaslanmış oturuyordu ama birden yine öksürmeye başladı.

Kamyonetin sağ kapısını açıp binince ısıtıcının sonuna kadar açılmış olduğunu gördü, aracın içi çok sıcaktı.

İşaretle, 'Ne oldu? Berbat görünüyorsun,' dedi.

"Bilmiyorum oğlum. Samanlıkta alışırken birden başım döndü, eve gidip biraz uzandım. Bu berbat şey..."

Trudy hafifçe göğsüne vurdu ama bu onu yeniden öksürttü. Yumruklarını sıkıp göğsünü bastırdı, ikiye katlandı, sonra doğruldu ve iki eliyle direksiyona yapıştı. Edgar'a baktığında yüzü ter içindeydi.

"Telefon ettim..." dedi ama sonra işaret diline geçti. 'Dr. Frost'a telefon ettim.'

'Ne zaman gideceksin ona?'

Trudy saatine baktı ve 'On dakika sonra orada olmam gerekiyor,' dedi.

Edgar işaretle, 'O halde hemen gidelim,' dedi.

DR. FROST'UN MUAYENEHANESİ KASABANIN doğu tarafındaydı. Bekleme odasında yarım düzine sandalye ve üzerinde eski *National Geographic* dergileri olan bir sehpa vardı. Onlar içeri girip oturmayı düşünürken kır saçlı, gözlüklü doktor gelip Trudy'yi muayene odasına götürdü. Edgar pencereden dışarıya baktı, güneş ağaçların arkasında ufka doğru alçalıyordu. Dalların arasında ötüşen kuşların seslerini dinledi bir süre. Muayene odasından doktorun sesi geliyordu ama ne dediği anlaşılmıyordu.

Sonra Dr. Frost, "Bir daha," dedi ve annesi tekrar öksürdü.

Bir süre sonra Dr. Frost aradaki pencereden başını uzattı ve "Edgar, sen de gelebilirsin buraya evlat," dedi.

Trudy içerde köşedeki sandalyede oturuyordu. Doktor Edgar'ı muayene divanına oturttu, gömleğini çıkarmasını istedi ve elindeki stetoskopta onun göğüs ve sırtını dinledi.

"Öksür, Edgar," dedi.

Edgar öksürünce Doktor, "Temiz," dedi. Bir kâğıda not aldı, sonra başparmağını çenesinin altına bastırıp dinledi ve ışıklı tüple boğazına baktı.

"Aaa de bakayım."

Edgar parmaklarını oynatarak 'Aaaa' sesi çıkarmaya çalıştı.

Trudy halsiz bir halde gülümsemeye çalıştı ve "Senin için 'aaa' dedi Doktor," diye mırıldandı.

"Evet, espri gücünü kaybetmemişsin, Trudy."

Doktor Edgar'ın omzuna dokunarak giyinmesini söyledi ve "Edgar'ın ciğerleri temiz," diye devam etti. "Senin gibi zatürree olmamış o. Tükürüğüne laboratuvar testi yapmam gerekiyor ama kuşku yok, sağ akciğerindeki hırıltı bunun en açık belirtisi. Seni Ashland'e gönderip röntgen istemeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim, şu anda masrafa girmene gerek yok, hastalık henüz hafif seyrediyor, bunu erken yakaladık, sen gençsin ve antibiyotik tedavisiyle kolay atlatabilirsin."

"Yani hafif mi hastalık?"

"Ağır sayılmaz, ama yine de üç dört gün önce gelseydin daha iyi olurdu. Zatürree hafife alınacak bir hastalık değildir, Trudy. Bundan ölen hastalar vardır. Hastalık biraz daha ağır olsaydı seni hastaneye yatırmak zorunda kalabilirdim."

Trudy ona bir şey söylemek istedi ama yine öksürmeye başladı. Dr. Frost elini salladı ve "Bırak konuşmayı da beni dinle," dedi. "Benim dediklerimi yapmak zorundasın, tamam mı?"

Trudy başını sallayınca Doktor Edgar'a baktı ve o da baş salladı.

"Benim fikrime göre Edgar'ın öksürük refleksi anormal. Öksürükte ses telleri büzülür ki bu da ona zorluk yaşatır. Zatürree hastalığında öksürük hem iyi, hem de kötüdür. Kötüdür, çünkü insanı yıpratır. Diğer yandan iyidir, çünkü ciğerlerdeki pisliği söktürür, dışarı atar. Edgar bu hastalığa yakalanırsa doğal olarak daha az öksürecek ve ciğerlerindeki pisliğin atılması da daha zor olacaktır. Anlıyorsun, değil mi?"

Trudy ve Edgar yine beraberce baş salladılar. Dr. Frost, "Edgar bir hafta kadar evden ayrılp başka bir yerde kalsa daha iyi olur," dedi.

Trudy başını iki yana salladı ve "Ama kalabileceği bir yer yok," dedi.

"Yok mu? Birkaç gün Claude'un yanında kalmaz mı yani?"

Trudy güldü ama sinirlendiği belliydi. Edgar onun, içinden, '*küçük kasaba ukalaları*' diye söylendiğine emindi.

"Kesinlikle olmaz, Doktor."

"Pekala, o halde önümüzdeki on gün için birbirinizle mümkün olduğunca az temas edeceksiniz. Beraber yemek yemek, yan yana TV izlemek, sarılıp öpüşmek yok. Evin bir bölümünü karantinaya alabilir misin, Trudy? Ayrı bir yerde yatmalı ve kapını da kapalı tutmalısın."

"Yatak odamın kapısını kaparım elbette, ama mutfak hemen bu odanın yanında ve evde sadece bir tane tuvalet var."

"Bu iyi değil elbette ama yapılacak başka bir şey de yok." Doktor elindeki tabelaya bir şeyler daha yazdı ve "Beni iyi dinle Trudy," diye devam etti. "Bir şey daha var, Trudy. Sana yatak istirahati veriyorum—bu konuda söyleneni mutlaka yapmalısın, kimseyi kandırmak yok."

"Ne kadar peki?"

"Bir hafta, hatta on gün daha iyi olur. Önümüzdeki hafta ne kadar çok uyursan o kadar iyi."

"Yapma Doktor!"

"Ben ciddiylim, Trudy. Bu iş şakaya gelmez, dikkatli ol. Anti-biyotikler mucize yaratan ilaçlar değildir. Kendini yorarsan ilaçların etkisi olmaz."

Doktor Edgar'a döndü ve "Eğer göğsünde bir anormallik, ağrı gibi bir şey hissedersen hemen annene söyleyeceksin," diye devam etti. "Bazı insanlar hasta olduklarını kabul etmezler. Ama oyun oynamaya kalkarsan sorun çıkar, anlıyorsun beni, değil mi?"

Doktor Frost onları bekleme odasına aldı. Sonra içeriye girip Trudy için bir reçete yazdı ve getirdiği bir hapi ona hemen orada yutturdu.

EVE DÖNERLERKEN EDGAR KAMYONETE binince annesinin hırıltılı nefesini dinledi, ama Trudy hemen radyoyu açtı ve kaşlarını çattı.

"Merak etme Edgar. Yakında atlatacağım."

Bir süre radyo dinleyerek yol aldılar ve bir ara Trudy, "Köpeklere bir süre yalnız başına bakacaksın, Edgar," dedi.

'Biliyorum.'

Eve vardıklarında Trudy hemen odasına girip ayakkabılarını çıkardı, omuzlarına bir battaniye aldı ve Edgar kapıda durup onu seyretti.

"Haftaya bahar başlıyor, değil mi, Edgar?"

'Evet.'

"Okuluna telefon edip sana birkaç gün izin vermelerini isteyeceğim."

'Tamam.'

"Belki öğretmenlerin ev ödevlerini otobüsle buraya gönderebilirler."

'Tamam.'

"Sen şimdilik yavruları eğitime işine ara ver, sabah ve akşam köpeklere bakıp temizlik yapsan yeter, oğlum."

'Biraz eğitim de yaptırabilirim.'

"O zaman sadece senin yavruları çalıştır, fazla zorlamaya gerek yok. Bir seferde birini çalıştırsan yeter."

'Tamam, tamam, sen üzülme.'

"Köpekevinde mümkün olduğunca uzun süre kal. Yanına kitap al, eve sadece yemek, uyumak ve..." Trudy sözün bitiremedi ve yine bir öksürük nöbetine yakalandı.

'Ya senin bir şeye ihtiyacın olursa?'

"Benim bir şeye ihtiyacım olmaz, ben kendime çorba, tost filan yapabilirim. Çoğu zaman uyuyacağım zaten. Şimdi çık ve kapıyı kapa."

Edgar kapıda durup annesinin yüzüne bakınca Trudy ona, "Dışarı," deyip parmağıyla dışarıyı gösterdi.

EDGAR O AKŞAM ALMONDİNE ile birlikte eve döndüğünde yatak odasının kapısı kapalıydı ve annesinin çalarsaati mutfak masasının üstünde duruyordu. Edgar mutfak ışığını kapadı, saati alıp kulağına götürerek dinledi ve fosforlu ekrana baktı. Sonra yatak odasının kapısını hafifçe aralayarak başını içeriye uzattı, annesi yatakta büzülmüş yatıyordu, gözleri kapalıydı ve nefes alıp vermesi şimdi biraz daha yumuşak gibiydi. Almondine içeriye girip Trudy'nin elini kokladı ve sonra tekrar Edgar'ın yanına döndü. Edgar kapıyı kapadı, yukarıya çıktı, yastığını ve battaniesini alıp ambara geri döndü. Üst kata çıkıp samanlığa girdi, samanlardan kendine yatak yaptı ve ışıkların çoğunu söndürüp

çalar saati beşe kurdu, yattı.

Almondine onun orada yattığına şaşırılmış gibi bir süre durup ona baktı ama Edgar onu yanına çağırdı ve 'Gel hadi, burası da ev gibi,' işareti yaptı.

Almondine gidip onun yanına uzandı ve bir süre dışarıda uğuldayan rüzgârın sesini dinlediler. Aşağıda yavrulardan biri ince sesiyle havlar gibi sesler çıkarırken Edgar köpeğinin karnını okşadı.

Edgar hastalanmaktan çok korkuyordu. Annesini yatakta tutmak kolay olmayacaktı ve eğer Trudy oğlunun hastalandığını düşünürse bütün işleri kendisi yapmaya kalkacak ve sonunda hastanelik olacaktı. Ama Edgar köpekevine yalnız başına bakabileceğini annesine ve herkese kanıtlamak istiyordu.

Ama annesinden uzak durması gerektiğinin de bilincindeydi. Cenaze töreninden beri birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı ve Edgar şimdi yalnız başına her şeyi kontrol edebileceğini göstermek zorundaydı. O gece orada kendi köpeği de yanında olmak üzere köpekler dünyasında yatıp uyudu ve mutlu olduğunu hissetti.

EDGAR SABAHLEYİN EVE GİDİP kahvaltısını yerken, annesi arada sırada öksürerek yatak odasının kapalı kapısı ardından, "Ambara gidip baktın mı?" diye sordu.

Edgar yatak odasının kapısını açıp annesine baktı ve 'Orada her şey normal,' işareti yaptı. 'Sen nasılsın?'

"Dünkü gibiyim, oğlum. Kendimi yorgun hissediyorum."

'İlaçlarını aldın mı?'

"Evet, yani şey... Kahvaltıdan sonra alacağım."

'Ben sana kahvaltı hazırlayayım.'

Annesinin hayır demesini bekledi ama Trudy başını salladı.

"Sadece ekmek kızart ve biraz çilek reçeli koy. Bir bardak da portakal suyu hazırla. Gitmeden önce masaya bırak onları."

Edgar annesinin kapısını kapadı, bir dilim ekmek kızartarak

üzerine bol reçel sürdü ve bir bardağa da portakal suyu doldurup hepsini masanın üstüne bıraktı. Kapıyı aralayıp tekrar baktığında annesi yine uykuya dalmıştı. Edgar bir süre ne yapması gerektiğini düşündü, sonra kapıyı hafifçe vurdu.

Trudy uykulu sesiyle, "Kalkıyorum oğlum," dedi.

Edgar kahvaltının hazır olduğunu işaret etti ona. 'Öğle vakti gelip yine bakarım sana.'

ONDAN SONRAKİ ÜÇ GÜN boyunca Edgar annesine hep kahvaltı ve çorba hazırladı ve Trudy de onları yiyip içti ve uyudu. Trudy okula telefon etmiş olmalıydı, çünkü okul otobüsü kapılarında durmadı. Edgar annesine ne zaman baksa, onu bazen parmaklarının ucunda açık bir kitapla uyurken görüyordu. Bazen kapıyı tıklatıp ona nasıl olduğunu soruyor ve Trudy de ilaçların işe yaramaya başladığını söylüyordu ona. Trudy ona birkaç kez köpekevinde işlerin nasıl olduğunu sordu ve o da her şeyin yolunda gittiğini söyledi.

Ama ikisi de yalan söylüyordu.

Edgar geceleri çalarsaatın tiktak sesinden rahatsız oluyor, rahat uyuyamıyordu. Bir gece en sonunda uykuya daldı ama rüyasında babasını saman yatağının yanında görünce birden sıçrayarak uyandı. Almondine de ne olduğunu anlamadı ve ona sokulup yanağını yaladı. Ambardaki dördüncü gecesinde sabah erkenden çalarsaatın sesiyle sıçrayarak uyandı ama saati susturduktan sonra yine uykuya daldı. O zaman da rüyasında sesli olarak konuşabildiğini gördü. Ama bu saçma rüyada, konuşabildiği ve telefonu aldığı halde konuşmuyor ve babasının hayatını kurtaracak olan ambulansı çağırıyordu.

Çılgın gibi, gözyaşları içinde uyandı, birkaç kez hıçkırdı. Sonra düşündü ve dudaklarını büzerek nefes verdi, ses çıkarmaya çalıştı ama hiçbir şey olmadı tabii.

Rüyasında sesi babasının sesi gibi hafif ve aynı zamanda çakıl taşı sesi gibi çıkmıştı. Ama içinden gelen her sesin garip olması doğaldı zaten. Doktorun onun boynuna dayadığı el feneri

gibi aletten de onun ağzından çıkan sese ve daha çok da sinek vızıltısına benzer bir ses çıkmıştı. Bu alet onun ağzından bir ses çıkmasına yardımcı olmuştu ama işe yarayacak bir ses değildi bu elbette. Ama babası ambarda düştüğü gün bu alet yanında olsaydı yine de bir işe yarayabilirdi belki.

Köpekleri eğitebilmek için bazen ambardaki bazı işleri aksatıyordu. Bazen kulübelerin önüne birkaç köpeğe yetmesi için fazla yal koyuyordu. Bazı geceler uyuyamadığı zaman aşağıya inip köpeklerle vakit geçiriyor, onları tenis toplarının peşinde koşturuyordu.

Dördüncü gece yorulup samanlıkta battaniyesini üzerine çektiğinde vakit gece yarısını geçmişti. Bütün ışıkları söndürmüş uyumaya çalışıyordu ki, bir kadın sesinden adının söylendiğini duyar gibi oldu. Doğrulup bir süre dinledi ve sonra sesin ısıtma sistemi fanından gelmiş olabileceğini düşündü. Ama içine bir kuşku düştü. Annesi arka verandaya çıkıp ona seslenmiş olamaz mıydı? Battaniyesini üzerinden atıp kalktı, aşağıya inip ambar kapısının önüne çıktı ama eve bakınca her yerin karanlık olduğunu gördü.

TRUDY BAZI GÜNLER, 'KEŞKE antibiyotikler beni tamamen hasta etse,' diye düşünüyordu. Yatağında yatarken bazen üşüyor, bazen ateşler içinde yanıyordu. Hiç iştahı yoktu ama yemek için kendini zorluyordu. Üçüncü gün Dr. Frost'a söz verdiği gibi muayenehaneye telefon etti, ateşi olmadığını, sürekli uyuduğunu, ama kendisini hâlâ yorgun hissettiğini söyledi. Doktor ona ilaçlarını ihmal etmemesini söyledi ve bir süre de Edgar hakkında konuştular. Edgar hiç öksürmüyordu. Doktor ona 'hafta sonu kasabaya gelebilir misin' diye sordu. Trudy ayağa kalktığı zaman başının döndüğünü ve birkaç kez kendi telefon numarasını bile unuttuğunu söylemedi Doktora.

Trudy doktorla konuştuktan sonra yorgun olarak yatağına uzandı ve hapı alıp almadığını düşündü. Uzun süre düşündü ve sonra doktora telefon etmeden önce hapını aldığına karar verdi.

Antibiyotikler onu uyutuyordu. O anda Edgar'ın kapıda durup kendisiyle konuştuğunu hatırladı. Ambarda her şeyin yolunda olduğunu söylemişti ve babası öldükten sonra çok ciddileşmişti oğlu.

Yatağında diğer yana döndü, yine uyuyacaktı. Hastalıkta iyiye doğru bir gidiş olduğunu hissediyordu. Belki yarın ateşi iyice düşecek, kalkıp oturacak, bir şeyler okuyacak ve belki biraz da hesap işlerine bakabilecekti.

Çekmecedan antibiyotik haplarının tüpünü alıp battaniyenin üstüne dökerek saydı ve "Daha bir sürü hap var burada," diye mırıldandı.

BEŞİNCİ GÜNÜN AKŞAMI EDGAR ambardan eve gelip annesini kontrol etti ve akşam yemeğini yedi. Yemekten sonra bulaşıkları yıkadı, köpeğiyle beraber yine ambara döndü ama içeriye girdiğinde çok yorgun olduğunu hissetti. O akşam saman yatağına uzandığında ilk kez olarak hemen uykuya daldı ve rüyasız, çok rahat uyudu. Bir süre sonra Almondine'in nefesini yüzünde hissederek çalarsaate baktı, gece yarısından sonra ikiydi saat. Doğrulup oturdu ve yüzünü ovaladı. Ama yanlış olan bir şey vardı. O akşam yapılması gereken işleri yapmadan yatmıştı.

İşler sabaha kalabilirdi, ama köpekleri sabaha kadar yiyeceksiz ve susuz bırakamazdı. Bir kova alıp su doldurdu, sonra bir tepsi içine yal hazırlayıp bütün kulübelerin önüne yeterince yiyecek ve su koydu.

Kavganın neden başladığını anlayamadı Edgar. Birden kesik kesik bir havlama duydu ve gözünün ucuyla bir köpeğin havaya sıçradığını gördü. Finch idi bu hayvan. Elindeki kovayı yere bıraktı ve ona doğru yürürken hata yaptığını anladı. Annesinin *bir seferde bir köpek hareketi* sözünü hatırladı. Köpekevinde önce anlamsız görünen bir sürü kural vardı ve bunlar ancak bir örnek öğrenilebiliyordu.

Finch yere düştü, dönüp karşısındaki diğer köpeklere baktı ve dişlerini göstererek hırladı. Sonra kendisinden daha iri, yaşça

büyük ve aynı zamanda korkusuz bir hayvan olan Epi adlı dişi köpeğe döndü.

Edgar hayatında sadece bir tek gerçek köpek kavgası görmüştü. O zaman da annesiyle babası kavga eden köpeklerin üstüne su dökmüş ve sonra da kuyruklarından çekerek ayırmışlardı onları. Babası daha sonra ona, kavga eden köpeklerin arasına girmemek gerektiğini söylemişti. Sonra da ne demek istediğini daha iyi anlatmak için gömleğinin kolunu yukarı çekmiş ve dirseğinin altındaki büyük yara izini göstermişti ona. Onun söylediğine göre, kavga etmekte olan bir köpek ne yaptığını düşünmeden önüne geleni ısırırdı. Sevdği insanın canını yakmak istemez, ama hareket karşısında tepki gösterir ve karşısındakinin kim olduğunu düşünmeden saldırırdı.

Köpeklerden bazıları öfkeden boyun tüyleri kabarmış olan Finch ve Epi'den uzaklaştılar. Edgar ellerini çırpıtı, rasgele iki köpeği tutup kendi kulübelerine soktu, sonra iki köpek daha götürdü oradan. Köpeklerin hepsi birden havladılar, ambarda müthiş bir gürültü koptu. Edgar kendi köpeklerine yaklaştı, Tinder, Essay ve Pout'u tutup yerlerine götürdü. Baboo kavgayı görünce kendiliğinden kulübesine çekilmişti. Edgar Opal ve Umbra'yı da yerlerine götürdükten sonra diğer köpekleri de yakalayıp tel örğülerin arkasına soktu ve tel kapıları kapadı.

Geriye döndüğünde açta sadece Finch, Epi ve Almondine'in kaldığını gördü. Finch sırtüstü yerde yatıyordu, Epi onun üstüne çıkmış ve dişlerini boynuna geçirmişti. Epi'nin burnu kanlıydı ve Finch yattığı yerde debeleniyor, kalkıp kaçmaya çalışıyordu. Almondine onlara bir metre kadar mesafede durmuş, dişlerini göstererek hırıyordu, ama öne doğru bir adım atınca Epi Finch'i bıraktı ve Almondine'e döndü. Almondine başını silkeledi ama yerinden kılmıdamadı.

Edgar onları ayırmak için Epi'ye arkadan yaklaştı ve onu tekmeleyerek oradan kaçırmayı düşündü. Fakat hayvanı korkutup kaçırmak için sert bir tekme atması gerekiyordu ki, onu sakatlayabilirdi ve bunu yapmak istemedi. Ama yine de onun üstüne doğru koştu ve korkutmak istedi Epi'yi.

Köpeklerin görüş açısı insanlarınki kadar geniş değildi elbette, ama Epi arkasından yaklaşan insanı fark etti. Edgar bazen oturmak istemeyen köpeğe annesinin yaptığı gibi, parmaklarını tasmaına geçirerek onu yere yatırmayı düşündü. Bunu yapabilmek için çok hızlı davranması, tasmayı çok sıkı kavraması gerekiyordu.

Ama Edgar yeterince hızlı ve güçlü olamadı.

Epi aniden yana kaçtı ve arka ayakları düz betonda kaydı. Hemen dönüp kaçabilirdi ama kavga etmeye karar vermişti ve bundan vazgeçmeyecek gibi görünüyordu. Epi hızla yanına gelen Edgar'ın üzerine sıçrarken Edgar onun tasmaını yakalamaya çalıştı ama başaramadı bunu ve ona bir emir de veremedi. Epi zaten o anda emir dinleyecek halde değildi.

Kavga eden köpeklerin yanına sokulmak zaten aptalca bir hareketti ama onların arasına girmek intihar etmek gibi bir şeydi. Edgar iri hayvanın üzerine abanmasıyla beraber dengesini kaybetti, sırtüstü yere düştü ve Epi onun üzerine atıldı ve ısırıldı onu.

Köpek yıldırım gibi hızlıydı ve Edgar'ı iki kere ısırıldı. Birinci saldırıda dişlerini ona tam geçirmedi, gerçek bir ısırma sayılmazdı bu, ama ikincide koluna yapıştı ve tıpkı babasının kolundakine benzer derin bir yara açtı dirseğin altında. Ama bunu yaparken bir yandan da saldırdığı insanı tanıdı. Aslında iyi bir köpekti Epi, saldırgan bir hayvan değildi ama o sırada çok öfkeliydi, kafası karışmıştı ve ne yaptığını bilmiyordu. Sivri dişlerini Edgar'ın koluna geçirirken birden olduğu yerde donup kaldı.

O sırada sağ taraftan Almondine harekete geçmeye hazırlandı. Epi ondan daha genç ve güçlüydü ve Almondine yıllardan beri bir kavgaya karışmamıştı, kavga etmek de istemiyordu. O sadece Epi'nin Edgar'ı bırakmasını, oradan uzaklaşmasını istiyordu. Almondine hırlamadı, havlamadı, Epi'nin boynunu ısırma-ya çalışmadı.

Almondine o anda sadece bir tek şey düşünüyordu ki, o da Epi'yi kör etmekte.

TRUDY YATAĞINDA DOĞRULUP OTURDU, kafası karma-karışık, canı sıkılmış, sinirleri gerilmişti. Rüyasında Gar'ı görmüştü. Rüyada Gar televizyonda onunla konuşmuştu ve asabı bozuktur Trudy'nin, ama bu yetmiyormuş gibi ambardan gelen havlamalar ve gürültüler daha çok telaşlandırdı onu ve sinirlerini mahvetti. Önce yabancı bir hayvanın ambara girmiş olabileceğini düşündü. Ambarın içi köpek koktuğu için başka hayvanların oraya girmek istemesi aslında garipti ama yine de bazen oluyordu bu. Ama ambara giren yabancı bir hayvan bütün köpeklerin havlamasıyla paniğe kapılır, girdiğine pişman olurdu. Bir süre önce ambara bir tilki, daha sonra da bir kedi girmiş ama ikisi de köpeklerin havlaması ile paniğe kapılıp hemen kaçmışlardı.

Trudy yataktan kalktı ama dengesini kaybetti ve öksürmeye başladı. Gözleri bulanıyor, kaburga kemikleri acıyordu. Karanlıkta yatağın kenarına oturdu, bağırp Edgar'ı çağırmak istedi ama sesi ancak fısıltı gibi çıktı. Kendini toparladı, merdiven başına kadar gitti ve "Edgar?" diye seslendi, "Edgar?"

Edgar'ın odasında ışığın yanmasını ya da Almondine'in ortaya çıkmasını bekledi, ama ikisi de olmayınca yukarıya çıktı, son basamakta durup dinlendi. Edgar'ın yatak odasının kapısı açıktı. Kapıya gitti ve ışığı yaktı.

Yatağın üzerinde yastık ve battaniye yoktu. Trudy tekrar aşağıya indi ve daha çok telaşlandı. Ambarda kötü bir şeyler oluyordu galiba. Bir pantolon ve üzerine kalın bir kazak geçirdi, paltosunu ve botlarını giyerek evden çıktı.

EDGAR GÖZLERİNİ EPI'NİN AĞZINA, sivri dişlerine ve kolundaki yaraya dikmişti. Yarası henüz kanamıyordu, acı da yoktu, sadece kolunda sanki bir gerilme oluyordu, garip bir histi bu.

Edgar yerde yatmış bulanık gözlerle bir şeyler görmeye çalışırken Epi'nin gözünün hemen yanında derin ve büyük bir yara açıldı. Almondine'in yüzü Epi'nin yüzüne yanaştı ve Edgar köpeğinden, şimdiye kadar hiçbir köpekte duymadığı kadar müt-hiş, korkunç bir çığlık duydu. Müthiş bir havlamaydı bu ve o

ana kadar diğer köpeklerden duyduğu havlamalar sessizlik gibi kalırdı.

Epi Edgar'ın kolunu bıraktı ve geriledi, dönüp kaçmaya çalışırken Almondine onun üzerine atladı ve küçük bir yavruymuş gibi bir pençe darbesiyle yere devirdi onu. Epi yerden kalkıp doğruldu ve ambarın kapısına doğru kaçtı.

Epi kaçarken arkasında kanlı bir iz bıraktı. Almondine beton zemindeki ilk kan damlalarını kokladı ve başını iki yana silkeledi. Edgar Almondine'i alıp sağlık odasına götürdü ve sırtını okşadı köpeğinin. Almondine yaralı değildi, Edgar ona orada oturmasını işaret etti ve sonra Finch'in yanına gitti. Onu ampulün altına götürüp her tarafını yokladı, kontrol etti. Finch'in bacağında ve sırtında kanlı yaralar vardı. Ama Edgar onun çenesi ve boynunda yara olmadığını görünce sevindi, diğer yaralar çabuk kapanır ve bir sakatlığa neden olmazdı.

Edgar Finch'i alıp yerine götürdü, telli yuvaya sokup kapısını kapadı ve sonra ambar kapısının yakınında dolaşp dıran Epi'ye doğru yürüdü. Fakat Epi hâlâ öfkeli görünüyordu, boynundaki kıllar dimdikti ve yanağında sanki bıçakla kesilmiş gibi bir yara vardı. Edgar hayvana acıdı ve yüzünü buruşturdu.

Edgar Epi'nin yanına diz çöktü ve tatlı sözler söyleyip okşayarak hayvanı teskin etmeye çalıştı. Tam o sırada ambarın kapısı açıldı ve gece karanlığında annesini görünce şaşırdı Edgar. Kapı açılınca Epi fırladı, Trudy'nin yanından hızla geçip koşarak uzaklaştı, karanlığın içinde kayboldu.

Edgar annesine kaşlarını çatarak, 'Sen ne arıyorsun burada?' diye sordu.

"Neler oluyor burada, Edgar?"

'Bir sorun çıktı. Köpekler kavga ettiler.'

"Fakat gece yarısı nasıl olur bu? Senin kolun—yaralandın mı yoksa?"

Edgar koluna bakınca gömlek kolunun kanlandığını gördü, ama bu kendi kanı mıydı, yoksa Finch'e mi aitti bilemiyordu. Kolunu hemen aşağıya indirdi ve arkasına doğru çekti, yarası

varsa annesinin görmesini istemiyordu.

'Bende bir şey olduğunu sanmıyorum, biraz çizilmiş olabilir kolum, ama Epi'nin yüzünde derin bir yara var, dikiş ister. Almondine ısırdı onu. Finch de ayağından yaralandı, topallıyor. Yarası ağır mı bilmiyorum.'

Trudy içeri girip oğluna bakarken hafifçe sendeledi ve duvara dayandı.

Edgar ona, 'Dışarı çıkmamalıydın,' işareti yaptı. 'Hemen eve dönmelisin.' Bunu söyledikten sonra annesini tutup geriye doğru döndürmek istedi.

Trudy birden, "Aman Tanrım!" dedi. Şu kolunun haline bak-sana!"

'Sen hemen eve dönmelisin anne. Önce bu işi halledelim.'

"Edgar, buraya kadar gelebildim işte, biraz kalabilirim."

'Hayır! Dr. Frost söyleneni yapmazsan hastaneye yatabilirsin dedi! Bu hastalıktan ölenler olduğunu söyledi!'

Trudy ona cevap vermek istedi ama yine öksürüğü tuttu ve konuşamadı, öne doğru eğildi. Edgar bekledi ve öksürük kesilince onu alıp eve doğru götürdü. Bahar başlamıştı, hava soğuk değildi ama henüz ısınmamıştı. Edgar annesini hemen eve götürmek istiyordu ama birden Almondine'i hatırladı. Köpeği sağlık odasına yakın, Edgar'ın bıraktığı yerden onlara bakıyor, ses çıkarmadan bekliyordu. Edgar elini bacağının yan tarafına vurarak onu yanına çağırdı ama Almondine yerinden kıımılamadı.

Edgar onu tekrar çağırdı ve işaretle, 'Oyun zamanı değil,' dedi.

Köpek yavaşça kalkıp bir adım attı ama yeniden yere çöktü.

Edgar annesine baktı ve 'Hadi sen eve dön,' işareti yaptı.

Almondine onun kendisine doğru geldiğini görünce kalktı ve Trudy'nin arkasından yürümeye başladı. Edgar onları eve kadar götürdü ve annesi içeri girdi, ama Almondine veranda merdiveninin başında yine yere çöktü. Edgar onun yanına diz çöktü ve tatlı sözler söyleyerek okşadı köpeğini.

'Bu hayvanın bir derdi var galiba. Ambarda da sendelemişti.'

Trudy kapıda durdu ve "Diğeri ısırıldı mı onu yoksa?" diye sordu.

'Hayır, kontrol ettim onu, bir şey göremedim.'

Edgar elini Almondine'in karnında gezdirdi ve yaralı olup olmadığını bir kez daha kontrol etti. Trudy ona Epi ve Finch'in yaralarını sordu ama kavganın nasıl başladığını öğrenmek istemedi.

Edgar, 'Onları veterinere haber vermemiz gerek,' dedi.

Trudy ona takvimi gösterdi ve "Page Florida'ya gitti," dedi. "Bugün ne, Çarşamba, o ancak gelecek Pazartesi geri dönecek."

Edgar, "Ben ondan söz etmiyorum,' işareti yaptı.

Trudy, "Ashland'daki o veterineri gece yarısı aramamız işe yaramaz," dedi. "Onun gecenin bu saatinde buraya geleceğini hiç..."

Edgar başını iki yana salladı.

"Ee başka ne yapacağız peki? Aslında onları kamyonete koyup oraya götürebiliriz. Ben araba kullanabilirim..."

Edgar telefon ahizesini kaldırıp tezgâhın üzerine koydu ve sinirli bir hareketle, 'Claude'u ara hemen' dedi.

Epi'nin Duruşu

EDGAR EPI'Yİ ARAMAK İÇİN dışarı çıkarken Trudy mutfak masasına oturdu ve onun arkasından baktı. Bir süre sonra kalktı ve kafasını toplamak için kendine kahve yaptı. Masaya oturup kahvesini yudumlarken bir ara tepedeki ışığın gözünü aldığını fark etti, kalkıp söndürmek istedi ama kendisini çok yorgun hissederek vazgeçti.

Sanki bir şeyler değişmiş gibiydi. Derin nefes alabiliyordu ama nefesini verirken sağ akciğerinden hırıltı geldiğini fark etti. Titremeye ve aynı zamanda terlemeye başladı. *İnsanlara sahip olma duygusu veren bir şeye benziyor bu*, diye düşündü. Kendisini bitkin hissediyordu. Dr. Frost ilaçların etkileri hakkında ne demişti? Etkiler bir süre sonra görülecekti, değil mi?

Trudy gözlerini kapadı ve bir süre öyle kaldı, sonra açtı ve başını iki yana salladı. Kendi kendine, "Uyanık kalmalısın," diye söylendi, fakat neden böyle düşündüğünü bilmiyordu.

Bir süre sonra kalktı ve yatak odasına giderken sendeledi, kenara tutundu, bulanık gözlerle yerde yatan Almondine'e, mutfak masasına ve etrafa bakındı. Ellerinin üstündeki damarlar ortaya çıkmıştı. Geceliğinin üstüne Gar'ın eski gömleklerinden birini giymişti ve saçları darmadağınktı.

Yatak odasının kapısına gelince dönüp Almondine'e baktı. Edgar onun ambardaki kavgaya karıştığını söylemişti ama köpeğin hiçbir şeyi yoktu, sapasağlam görünüyordu. Ama Almon-

dine yaşlanmıştı ve Edgar ondan beş yıl önceki enerjik halini artık beklememeliydi. Trudy onun on haftalık bir yavru olarak eve getirilişini hatırladı. O ilk gece fırtına vardı ve yavru köpek bütün gece korkudan inlemiş, incecik sesiyle havlayıp durmuştu. Almondine yaşlanmıştı ama o parlak gözleri hâlâ eskisi gibi parıltılıydı ve onu zaten gözleri öyle parladığı için seçip eve getirmişlerdi.

Trudy yatak odasına girip yattı ve yorganını üzerine çekti. Birisi geliyordu galiba. Page miydi acaba? Hayır, Claude idi bu gelen. Köpekler kavga etmişti. Edgar'dan köpeklerin neden kavga ettiğini öğrenmek istemişti ama Edgar onu acele eve getirmiş ve bunu sonra anlatacağını söylemişti. Oğlu her geçen gün babasına daha çok benziyordu, kendine güvenen, kararlı bir çocuktur.

Sabah olduğunda Dr. Frost'a telefon edecek ve antibiyotiklerin hâlâ işe yaramadığını söyleyecekti Trudy.

Dr. Frost belki de onu hastaneye yatırmak isteyecekti.

Aslında bir gün daha beklese belki daha iyi olurdu.

CLAUDE ÖNDEKİ RADYATÖRÜ ÜSTÜNDE SS harfleri takılmış eski bir arabayla geldi. Ön çamurluğa yakın bir yerde Impala kelimesi vardı. Mellen normal olarak yirmi dakikalık mesafedeydi ve Claude annesinin telefonun alır almaz arabaya atlamadığına, oldukça hızlı gelmiş olmalıydı. Claude arabayı ambara yakın bir yere, Edgar'ın beklediği yerin yakınına park etti.

Arabadan inip Edgar'ın yanına geldi ve "Annen köpeklerin kavga ettiğini söyledi, öyle mi?" dedi. Amcası bira ve sigara kokuyordu.

Edgar ona önceden yazıp hazırladığı notu uzattı. Notta, 'Epi ambarın arkasında bir yerde. Ben ona yaklaşamıyorum,' yazıyordu.

"Yarası neresinde?"

Edgar parmağıyla kaşının üstünü gösterdi.

Claude ellerini birleştirip boru gibi ağzının önüne tuttu, titredi ve gökyüzüne baktı. Nefesi buharlaşırken Edgar'ın yanından geçip ambara girdi. Sağlık odasına girip ilaç ve malzeme dolabını karıştırdı ama istediğini bulamadı.

"Süt deposunda Prestone var mı?" diye sordu ve Edgar anlamamış gibi bakınca, "Şu motor çalıştırma sıvısı," dedi. "Geçen sonbaharda traktörün motorunu çalıştırmak için kullanmıştık, bir tenekeye yakın vardı orada, git bak bakalım ne kadar kalmış?"

Edgar koşarak süt deposuna gitti, ışığı yaktı ve köşelere konmuş çeşitli malzeme ve aletler arasında yağ kutularıyla beraber bir kutu aerosol buldu ve onu alıp ambara koştu. Claude onu ambar kapısının yanında bekliyordu, ellerinde bir eğitim tasma-sı ile kayışı ve içinde yastık gibi, katlanmış bir paçavra parçası bulunan büyük bir plastik torba vardı. Edgar Prestone kutusunu ona verdi.

Claude teneke kutuyu sallarken, "Ne kadar var içinde?" diye sordu. Kutuyu salladı, sonra ağzındaki boruyu torbadaki paçavraya dayayarak onu ıslattı ve Edgar'a bakarak, "Yüzde doksan dokuz eterdir bu," dedi. "Sen sigara içmiyorsun, değil mi?"

Edgar onun ciddi olmadığını anlamadan başını iki yana salladı.

"Bravo sana, yoksa yanımda bir kibrit çakarak Claude amcanı bir meşale insan haline getirebilirdin."

Aerosol ile ıslanan paçavrayı Edgar'ın burnuna tutup koklatınca Edgar tatlı bir gaz kokusu duydu ve ensesindeki saçların dimdik olduğunu hissetti.

Claude "Şükür ki bu gece hava soğuk," dedi. "Yaz sıcaklığında olsaydı bu yanıcının yarısı uçmuştu bile. Ama bunu yine de rüzgâra açık tutmamak gerekir, hemen uçar gider, torbanın ağzını ne kadar sıkı kapasan da buna engel olamazsın."

Edgar amcasını ambarın hafifçe aydınlatılmış olan arka tarafına götürdü. Epi onların gelişini duydu ve silo yakınındaki eski köpek evinin önünde durdu. Durduğu yerde karların üstünde kan lekeleri görülüyordu.

Claude, "İkimiz birden üstüne gidersek kaçar," dedi. "Sen silonun diğer tarafından dolaşarak yaklaşmalısın."

Edgar tereddüt edince amcası "Hadi, durma," dedi. "Yoksa kaçıracağız onu."

Edgar döndü ve ambarın temeliyle siloyu birleştiren otuz santim yüksekliğinde ve bir metre genişliğindeki çimento platforma doğru uzaklaştı. Biraz ilerde çatıda eriyen karlar eriyip yere akarak karın üzerinde bir oluk açmışlardı.

Epi ilerde arka ayakları üzerinde doğrulmuş, gözlerini Claude'a dikmişti. Edgar beton platform üzerinde eğildi ve bekledi, Epi onun tarafına kaçarsa hemen yakalayacaktı hayvanı.

CLAUDE BİLE BUNUN NASIL başladığını hatırlayamıyordu. Belki de bunu ilk defa çok uzun zaman önce, canı yanan ve kaçmaya çalışan bir köpek yavrusunu yakalayarak yapmıştı, ama o zaman o da çok gençti, çocuk sayılırdı. Bir köpeğe nasıl yaklaşılması, nasıl dokunulması, onun nasıl oyalanması gerektiğini çok iyi bilirdi aslında. Öyle ki, bir köpek onun karşısında paniğe kapılmaz, uysallaşır, istediğini yapardı. Evet, o zaman çocuktu elbette, ama hayatı boyunca bildiği bir şeydi bu.

Claude lise yıllarında öğleden sonraları ve hafta sonlarında Veteriner Dr. Papineau'nun yanında çalışırdı. İlk zamanlar temizlik, dosyaya kayıt yazma, hasta köpekleri dolaştırma gibi basit işlerdi yaptıkları. Hayvan kliniğinin ilaç kokusunu, raflarda dizili ilaç şişelerinin görüntüsünü severdi. Bazen hayvanların pansumanlarında Dr. Papineau'ya yardım eder ve ona sorular sorar, Doktor da onun sorularını zevk alarak cevaplardı. Bir zaman sonra Claude hayvanların küçük ameliyatlarına girmek için Dr. Papineau'dan izin istedi ve o da onu kırmadı. Veteriner Dr. Papineau ona sakinleştirici, ağrı kesici iğne yapmasını ve diğer bazı müdahalelerin nasıl yapılacağını öğretti.

Bazen korkudan çılgına dönmüş bir köpek getirdiklerine Dr. Papineau hayvanı ucunda ilmik olan bir sopayla kontrol etme-

ye çalışırdı. Ama Claude iğne yapmasını öğrendikten sonra, bir köşeye saklanan panik içindeki hayvanları küçük bir iğneyle sakinleştirmenin uzmanı oldu. Korkmuş ya da öfkeli köpekler onu birkaç kez ısırıldılar ama bunlar genelde korku ısırgıydı, derin yaralar değillerdi ve Claude da çok çevik bir çocuk olduğu için saldıran köpeklerden çabuk kurtulurdu. Zamanla köpeklerin neler ve ne zaman çok kızacaklarını öğrendi Claude ve hayvanların öfkeli hallerinden zevk almaya başladı.

Pazar öğleden sonraları Dr. Papineau çalışmayı bırakır, Claude etrafı temizler, gelen köpeklere gereken ilaçları verir, iğnelerini yapar, acil durumlarda da Dr. Papineau'yu çağırırdı. Pazar günleri paniğe kapılmış ve kontrolü zor bir köpek getirdikleri zaman Claude ona hemen bir uyuşturucu iğne yaparak uyutur ve uyandıktan sonra da sakinleştirirdi.

Dr. Papineau ameliyat ettiği bir köpeğin kısa bir süre sonra öldüğünü görünce bunun operasyon sonrası sarsıntı nedeniyle olduğunu düşündü. Ama ikinci köpek ölünce onun Pazar günkü durumu hakkında Claude'u uzun uzun sorguya çekti. Bu sorgulanma Claude'un moralini bozdu, canı sıkıldı ve ondan sonra klinikte başka köpek ölümü de görülmedi.

1947 yılı sonbaharında bir gece geç vakit, Claude eski bir ambarın arka duvarına dayanmış, bazılarının yanında ağızlarına ağızlık takılmış tasmalı köpekler olan adamlara bakıyordu. Adamlardan bazıları umutsuzluk içinde surat asmış, sessizce duruyorlardı. Bir adam diğer birine para verdi. Uydurma ring sökülümüştü ve adamlardan biri su dökerek yerdeki kanları süpürgeyle temizliyordu. Adamlardan bazıları aralarında tartışıyorlardı.

Birden Gar çıktı ortaya, gaz lambalarının ışığında gözlerini kırıştırdı ve kenarda duran Claude'u görünce öfkeli bir ifadeyle, "Hadi, gidiyoruz," dedi.

"Ben buraya kendim geldim ve eve de kendim dönebilirim."

"Ama evden beraber çıktık ve bu yüzden de beraber döneceğiz. Sadece bir şey bilmek istiyorum, bizim köpeklerimizden buraya gelen oldu mu?"

"Hayır."

"Hangileri geldi, söyle bana?"

"Sana gelmediğini söyledim ya. Buraya neden geldiğini sanıyorsun sen?"

"Ben de bunu merak ediyorum zaten, neden geliyorsun buraya? Daha sonra konuşacağız bunu."

O sırada yanlarından geçen bir adam Claude'a bakarak, "Hey Doktor, gelsene," diyerek uzaklaştı. Gar önce Claude'a, sonra da ringin kanlı kontraplak zeminini temizleyen adama baktı. Claude Gar'ı görünce ayağının dibinde duran küçük çantayı arkasına itmişti ama Gar gördü onu. Çantayı yerden alıp üzerindeki harflere, sonra da içine baktı.

"Benimle dalga geçiyorsun değil mi, Claude?" dedi. "Burada köpeklerin yaralarını tedavi ediyor, sarıyorsun, değil mi?"

O sırada biraz önce Claude'a doktor diyerek çağıran adam yine seslendi ona. Claude Gar'ın elindeki çantayı almak istedi ama Gar onu geriye doğru itti. Sonra Claude'u çağıran adamın yanına gitti ve onunla bir şeyler konuştu, başını iki yana salladı. Adam ona eliyle ilerde bir yeri gösterdi. Sonra Claude'u da alıp yol üzerinde duran araçlara doğru yürüdüler. Yolun kenarına geldiklerinde Claude adamın kolundaki yarayı gördü.

Bir çoban melezini yol kenarındaki ağaçlardan birine zincirlemişlerdi. Onlar yanından geçerken köpek ulumaya başladı ve yanlarındaki adam ona bakarak, "Kapa çeneni pis hayvan!" diye bağırdı. "Bu namussuz hayvan buraya gelirken çok iyiydi ama sonra kolunu ısırды ve şimdi onu kamyonete bindiremiyorum."

Gar Claude'a baktı ve "Onu sakinleştirebilir misin?" diye sordu.

Claude başını salladı.

Ray adama geride durmasını söylerken, Claude çantayı açıp içinden bir enjektörle bir ilaç tüpü çıkardı, ilacı enjektöre çekti ve köpeğe zincir mesafesinin yakınına kadar yaklaşarak ısıklık çaldı.

Köpek başını geriye atarak meraklı gözlerle ona baktı.

İŞTE ŞİMDİ DE KARANLIKTA, ambarın arkasında, Claude Epi'ye yan tarafını döndü. Gözlerini başka tarafa çevirdi, dirseklerini yan tarafına yapıştırdı, dizlerini hafifçe eğdi ve görünüşünü mümkün olduğunca küçülterek ağır ağır, sürünür gibi hayvana yaklaşmaya başladı. Bir yandan da monoton bir sesle, "Nasılsın hayatım?", "Sen iyi bir kızsın,", "Ne şeker şeysin sen!" gibi saçma sözler mırıldanıyordu. Elindeki plastik torbayı köpeği göremediği kalçasına bastırmıştı ve elinde de metal bir cisim parlıyordu. Bu şekilde köpeğe hiç bakmadan, monoton sesiyle mırıldanmaya devam ederken ona santim santim yaklaşıyordu.

Epi gözlerini açmış ona bakarken, boş olan eski köpek evine doğru birkaç adım geriledi. Sıkıştırıldığını anlamış gibi durdu ve dönerek Edgar'a baktı. Edgar onun kendisine doğru geleceğini sandı ama köpek donmuş gibi kaldı orada. Edgar elini kaldırıp ona otur işareti yaptı ama köpek ona aldırmadı ve yine Claude'a döndü. Ön ayağını kaldırıp yüzündeki yaranın üzerinden geçirdi ve sonra karların üstüne çöktü. Claude ona biraz daha yaklaştı ama bu kez Epi yine köpek evine doğru geriledi ve dişlerini gösterip hırladıktan sonra eski kulübenin içine kaçtı.

Claude plastik torbayı açıp içindeki etere bulanmış paçavrayı çıkardı ve eski köpek kulübesinin içine attı, kapısını da kapadı. Köpek evinin içinden bazı gürültüler geldi, Epi bu kez de dışarıya çıkmaya, eterin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

Claude uzun bir süre bekledi, sonra kulübenin kapısına gitti ve açarak, "Hadi kızım, çık bakalım artık oradan," dedi.

Epi başını dışarıya çıkardı, tereddüt içindeydi, kulübeden çıktı ama sersemlemiş gibiydi, sendeliyordu. Claude iki adımda onun yanına gitti ve ağızlığı başına geçiriverdi. Epi artık ağzını açamıyordu, alt ve üst çeneleri kilitlenmişti.

Claude, "Artık uslu duracaksın kızım," dedi.

Kavgadan sonra olanlar ve eterin verdiği sersemlik yüzünden Epi'nin kafası iyice karışmış, tamamen uysallaşmıştı. Artık kimseyle dalaşacak, kavgaya edecek hali yoktu. Hele Claude ona sakinleştirici iğneyi de yaptıktan sonra yeni doğmuş yavrulara döndü.

Claude, "Tamam yavrum," dedi. "Edgar sakın ani hareketler yapma, bu hayvan şu anda sakinleşti ama hiç belli olmaz, aniden tekrar canlanıp saldırganlaşabilir ve o zaman da ilk ısıracağı canlı ben olurum. Hadi Epi, şimdi yat ve uyu kızım, iyi geceler."

Hayvan sessizce uzanınca Claude Edgar'a kayışını getirip onu tasmaya bağlamasını söyledi. Sonra, "Pekâlâ, şimdi onu içeriye götürelim bakalım," diyerek kucakladı ve Edgar'a, "Arabamda bir çanta var, onu buraya getir," dedi.

Edgar geriye döndüğünde Claude sağlık odasındaydı. Epi hasta divanında uyuşmuş halde yatarken Claude elektrikli makasla onun yüzünün bir yanını tıraş etti. Açılan deriyi antiseptik ilaçla siliyor ve mikrop kapmaması için elinden geleni yapıyordu.

Edgar arabadan alıp getirdiği doktor çantasını duvarın dibine koydu. Çantanın ağzına yakın bir yerde zamanla yıpranmış metal SS harfleri vardı. Claude hayvanın başındaki yarayı iyice açtıktan sonra çantadan iğneyle siyah ameliyat ipliği çıkardı, ilaçladı ve yarayı dikti. Yara Edgar'ın sandığı kadar büyük değildi ve birkaç dikişle kapandı.

Claude işi bitince, "Yaralı başka köpek var mı?" diye sordu.

Edgar başını salladı.

"Çantanın içinde Valium adlı haplar olacak, çıkar onları."

Edgar onun dediğini yaptı ve ilaçların arasında Valium tüpünü bulup ona uzattı.

"Diğer yaralı köpeğe bu haplardan iki tane yuttur ve beni bekle."

Edgar Finch'in yanına gidip suyla beraber iki hap yutturdu ona ve hayvanın yanında durup Claude'u bekledi. Claude Epi'yi

uyutup yuvasına götürdü ve Edgar'la Finch'in yanına geldiğinde Finch ilacın etkisiyle uykuya dalmıştı bile.

Edgar daha sonra Epi'nin yüzünde on iki dikiş saydı. Claude yaranın mikrop kapmaması için dikişlerin üzerine bir merhem sürdü. Claude Finch'in yarasını tedavi edene kadar Epi de uyandı ve neler olduğunu anlamak ister gibi meraklı gözlerle etrafa bakınmaya başladı. Bir süre sonra yattığı yerden kalkmak istedi ama Edgar onun sırtını okşayarak kalkmasını engelledi.

Kur Yapma

CLAUDE MUTFAKTAN ÇIKIP PALTOSUNU aldı ve yatak odasının kapısını hafifçe vurdu. Edgar Almondine'in başını okşadı ve işaretlerle, 'Bu gece ne oldu? Neden kalkmıyorsun?' diye sordu hayvana.

Almondine onun ayaklarını kokladı, elini yaladı ve neler olduğunu anlamak ister gibi baktı. Parıltılı gözleri bir süre Edgar'ın yüzünde gezindi. Edgar onun iyi olduğunu anlayınca aşağıya indi. Claude kapıyı bir daha tıklattı ve "Trudy?" diye seslendi.

Trudy kapıyı açtı ama dengesini kaybetmemek için kapının yan tarafına tutundu. Saçları terden ıslanmış, gözleri çukura kaçmış, elmacık kemikleri dışarı çıkmıştı. Claude onun bu halini görünce içini çekti.

"Tanrım, Trudy! Doktora gitmelisin sen!"

Trudy dönüp yatağın kenarına oturdu ve sanki Claude orada değilmiş gibi oğluna bakarak, "Epi nasıl, Edgar?" diye sordu. "Saat kaç?"

Edgar işaretlerle cevap vermeden önce Claude, "Epi'nin gözüne yakın bir yarası var ama derin değil," dedi. "Finch birkaç gün topallayacak, hepsi bu kadar. Aslında görünüşleri gerçek durumlarından daha kötüydü."

Trudy başını salladı ve "Teşekkür ederim, Gar," dedi. "Sen haklısın, galiba bu antibiyotikler bir işe yaramıyor. Beni Dr. Frost'a götürür müsün?"

Birkaç saniye ses çıkarmadan bakiştılar. Trudy hatasını önce anlamadı ama Claude sanki alçak voltajlı bir elektrik teline değmiş gibi birden irkildi. Edgar sıkılmış ya da korkmuş gibi kızardı.

Claude, "Elbette, gidelim doktora," dedi.

Trudy sanki yüzündeki örümcek ağını temizler gibi elini yüzüne götürüp sildi. Sonra, "Şey, Claude," diye kekeledi. "Claude. Ben şimdi yatıyorum, saat sekizde uyandırın beni, tamam mı? O zaman telefon eder randevu alırım doktordan."

Claude, "Olmaz öyle şey, hemen gidiyoruz," dedi.

"Ama o ancak bir buçuk saat sonra gelir kliniğe."

"Hayır, şimdi telefon edersek hemen gelir."

Trudy doktora giderlerken Edgar'ın evde kalmasını, onun yanına sokulmamasını istedi ve Edgar da itiraz etmedi, Epi, Finch ve Almondine'e bakmak için evde kaldı. Trudy sıkıca giyindi ve Claude'un arabasına binip doktora gitti.

Edgar köpekevine gidip her sabah yaptığı işleri bitirdi, yeni yavruları kontrol etti, tartıp ağırlıklarını dosyalarına kaydetti ve sonra samanlığa çıkarak biraz uyudu. Uyandıktan sonra yavrularla biraz oynadı ve Epi'nin yanına gitti.

SANKİ ENGEL OLABİLECEKMİŞ GİBİ, olanları önceden tahmin edemediği için belki de daha sonra kendini suçlayacaktı. Ama kavgadan sonraki haftalarda annesinin hastalığı ve yaralı köpeklerin bakımı onu çok meşgul ettiği için başka bir şey düşünemedi. Her sabah Epi'nin dikişlerini silip merhem sürdü, sıcak kompres yaptı ve antiseptikten kahverengiye boyanan parmaklarla okuluna gitti. Epi'nin yara bölgesinde kesilen tüyleri büyümeye başlamıştı ama hayvan ürkek davranıyor ve kimseye güvenmiyordu. Finch'in ayağı çabuk iyileşti ve Almondine'in sinirli hali de yok oldu.

Ama Edgar birçok gece yatağında yatarken o gece köpek evinde çıkan kavgayı ve onu neden engelleyemediğini düşündü.

Dışarıya daha az köpek çıkarsaydım...

Uykuya dalmasaydım...

Onlara yiyeceklerini daha uygun bir şekilde verseydim...

Bazen, *annem hastalanmasaydı...eğer konuşup bağırabilseydim...eğer babam ölmeseydi...* diye düşündüğü bile oldu.

Gelecek günleri düşündüğü zaman büyük bir tehdit göremiyordu Edgar ama pek umutlu da bakamıyordu geleceğe. Trudy ve Claude doktordan döndükleri zaman yeni ilaçlar almış olan Trudy biraz daha iyi görünüyordu ama tamamen iyileşmesi gerekiyordu. Babası Ocak ayında ölmüştü ve şimdi Mayıs sonuydu. Bahar aylarında kendilerini biraz daha toparlayabilirlerdi. İşlerin daha da bozulabileceği, yeni sorunların ortaya çıkabileceği aklına bile gelmiyordu. Ona göre, annesi tamamen iyileştiği zaman her şey yoluna girecekti.

YAPILMASI GEREKEN İŞLER PROGRAMI göre yapılıyor, her şey eskisi gibi devam ediyordu. Yavrulara bakılıyor, bütün köpeklerin yiyecek ve suları zamanında veriliyor, temizlik ve sağlık görevleri aksatılmıyordu. Geriye kalan zaman da eğitime ayrılmıştı. Arada sırada Finch'i alıp gezdiriyor, ortama yeniden alıştırmaya çalışıyordu. Claude geldiği zaman çok kalmıyor, bir kahve içip gidiyordu. Trudy bir gün Claude'a köpekevinde yapılan işlerden söz etti ama Claude yine kahvesini içip gitti.

Trudy oldukça iyileşip ayağa kalktıktan sonra Claude sabahları eve gelmekten vazgeçti. Artık Edgar okul otobüsüne binerken orada olmuyordu, ama bir gün öğleden sonra gelip veranda merdivenini sabunlu sularla yıkadı, temizledi. Claude bir gün sonra akşam yemeğine geldi ve Trudy, o geldiğinde çok yorgunmuş gibi görünüyordu. Epi ve Finch'den söz ederlerken, Edgar kendisi okuldayken Claude'un gelip onlarla ilgilenmiş olduğunu anladı. Köpek kavgasından bu yana bir ay geçmişti.

Yemekten sonra Edgar üst kattaki odasına çıktı ve annesiyle Claude'un ayak seslerini ve televizyon sesi arasında mırıltı gibi duyulan konuşmalarını duydu. Bir ara yattığı yerden annesinin, "Ne yapacağız böyle, Claude?" dediğini işitti.

Edgar uyumaya çalışırken yine düşünmeye başladı.

O gün gitmemiş olsaydı...

Eğer samanlığa çıkmasaydım...

Eğer konuşabilseydim...

Bir süre sonra Claude'un Impala'sının motor sesi ve uzaklaşan tekerlek gıcırıltıları duyuldu. Edgar sabahleyin kalktığı zaman göğsünde hafif bir acı hissetti.

HAVA ISINMIŞTI, EN AZINDAN bazı geceler oldukça sıcak oluyordu. Edgar bir akşam bir mutfak sandalyesi alıp verandaya çıktı ve güneşin batışını seyretti. Güneşli günler karları tamamen eritmiş ve sonra yağan yağmurlar da her yeri temizlemişti. Almondine eski halının üzerine uzandı ve kemiğini kemirmeye başladı. Bir süre sonra annesi mutfaktan çıkıp yanına geldi ve ellerini onun omuzlarına koydu. Bir süre ağaç dallarından yere düşen damlaların sesini dinlediler.

Trudy, "Damla sesleri hep hoşuma gitmiştir," dedi. "Sen doğmadan önce de burada oturup çatıdan akan damlaların sesini dinlerdim."

Edgar, 'Biliyorum,' işareti yaptı. 'Yaşlandın artık.'

Trudy onun bu işaretine güldü ve omuzlarını iyice sıktı. "Baban o kurt yavrusunu yılın bu zamanında bulmuştu. Bunu nasıl anlattığını hatırlıyor musun?"

'Biraz.'

Trudy elini uzatarak ileride, tarlanın bir köşesindeki kavakları gösterip, "Şu kavak ağaçlarını görüyorsun, değil mi?" dedi. "Baban o gün ormandan dönerken o ağaçlar yeni büyüyordu, gövdelerini parmaklarıyla sarabilirdin ve o gün babanın gelişini uzaktan gördüm. Çok dikkatli ve ağır adımlarla yürüyordu ve önce yaralandığını sandım. Tüylerim diken diken oldu."

'Yaralandığını sandığın için mi, yoksa görünüşünden dolayı mı?'

"Sanırım her ikisi yüzünden. Kucağında bir yavru taşıdığını anlamadım hemen. Köpekevinde yeni doğmuş bir yavruyu taşır gibi yürüyordu."

'Kamburlaşmıştı yani, öyle mi?'

"Evet, ama uzaktan görünce anlayamadım bunu."

Trudy'nin sesi çok iyiydi ve Edgar onu zevkle dinlerken, konuşmaya devam ederek ona daha önceki çocuk düşürme olaylarını da anlattı. Trudy'nin konuşması biterken akşam karanlığı da çökmeye başlamıştı.

'Ölen bebeğe bir isim verdiniz mi?'

Trudy bir an düşündü ve "Hayır," dedi.

'Ya yaşasaydı?'

Trudy içini çekti ve "Ne demek istediğini anlıyorum Edgar," dedi. "Şimdi benden farklı acılar arasında kıyaslama yapmamı isteme sakın. Ama çocuk düşürdükten sonra bir süre kendime geledim. O bebeğimi iyice görmeden gömmek bana büyük acı verdi. Bunları hiç yaşamamış olarak uykuya dalmak istiyordum."

Edgar başını salladı. O gün babasının yanında ambarda beklerken bir ara gözlerini kapadığını ve simsiyah bir şeyler gördüğünü hatırladı. Babasının yanında kalan Edgar karanlıklar içinde beklerken, bir başka Edgar da yolda yürümüş, yağın yağmur da iyice ıslatmıştı onu. Yine hatırladığına göre, yolda kaldığı sürece güvende olacağını düşünmüştü.

"Her neyse, şimdi kendimi toparladım ve baban öldüğü için hâlâ çok üzgünüm ama yirmi yıl boyunca onunla beraber yaşadığım için de kendimi şanslı buluyorum. Ama her şey bir yana, onunla yüz yaşına kadar birlikte yaşamak, onunla birlikte yaşlanmak isterdim. Babanın ölmesinde senin hiçbir suçun yok, Edgar."

'Biliyorum.'

"Hayır, bilmiyorsun, Edgar. Senin aklından geçenleri anlamıyor muyum sanıyorsun? İşaretle anlatmadığın bir şeyi yüz ifaden den anlamıyor muyum sanki? Duruşun ve yürüyüşün bana bazı şeyleri anlatıyor. Uykunda kendini yumrukladığını biliyor musun sen? Neden yapıyorsun bunu?"

Edgar annesinin söylediğini ancak birkaç saniye sonra anladı ve aniden ayağa kalkınca oturduğu sandalye yere devrildi.

'Ne diyorsun sen, anne?'

"Gömleğinin düğmelerini aç bakayım."

Edgar oradan ayrılmak istedi ama annesi omzundan tutup durdurdu onu ve "Lütfen dediğimi yap, Edgar," dedi.

Edgar gömleğinin düğmelerini açarak göğsünü ona gösterdi. Göğsünün tam ortasında yumruk yemiş gibi bir morarma vardı.

Uzaklardan zil sesine benzer bir ses duyuldu. Edgar banyoya gitti, aynanın önünde durdu ve parmağıyla göğsündeki morluğun üstüne dokundu ve aynı anda orada bir acı hissetti. Sabahları uyandığında hissettiği bu acı bir hafta mı, yoksa bir aydan beri mi devam ediyordu, bunu bilemiyordu Edgar.

Mutfağa girince annesi yanına geldi ve "Neler oluyor sana Edgar?" dedi. "İçine kapandın ve sanki sevdiği birini kaybeden insan sadece senmişsin gibi davranıyor, benden adeta kaçıyor-sun." Trudy ona yaklaştı ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Sabahları mutfağa geldiğinde sana bakıyor ve babana çok benzetiyorum seni."

'Saçmalıyorsun, babama hiç benzemiyorum ben.'

"Elbette benziyorsun, davranışların, yürüyüşün onu hatırlıyor bana. Köpek yavrularını kucağında taşıırken bile onun gibi omuzların düşüyor, hafif kamburca yürüyorsun. Bazen evden ayrılırken sana bakıyor ve sanki onun yaşadığını hissediyorum. Bazen ambardan geldiğimde, uyumuşsan odana gelip seni seyrederiyorum. Ancak o zamanlar sana sokulabiliyorum. Hem sana ve hem de babana yaklaşmış gibi oluyorum."

'Ben babam gibi değilim, onun yarısı bile olamam ben.'

Edgar bunu söylerken hafifçe titredi ve gömleğinin düğmelerini iliklerken verandaya çıktı. Annesine bir şey daha söylemek istiyordu ama göğsündeki morluğu görünce aklı karışmış, ne diyeceğini unutmuştu.

"Edgar, kendini iyi hissetmeyen insanların halini iyi bilirim ben oğlum. Belki de böyle hissettiğin zamanlar bir süre sonra her şeyin yoluna gireceğini düşünür, rahatlamaya çalışırsın. Aslında benimle konuşsan çok rahatlırsın. Olanlarla ilgili olarak bana her şeyi anlatmadığını biliyorum."

'Her şeyi anlattım sana. Samanlıktan aşağıya indim ve onu yerde yatar buldum. Sonra da yardım edecek birini aradım işte.'

"Telefon ahizesi nasıl kırıldı peki?"

'Sinirlendim ve duvara vurdum onu, sana anlattım bunu da.'

"Başka neler oldu, Edgar?"

'Hiçbir şey olmadı!'

"O halde göğsündeki bu bere izi ne oluyor?"

'Bilmiyorum, bir yere çarpmış olabilirim. Ama bu konuda hiçbir şey hatırlamıyorum.'

"Edgar, ben senin uykunda göğsünü yumrukladığını gördüm oğlum. Sen bir şeyler anlatmak istiyorsun, nedir o?"

Edgar bu konuda hiçbir şey hatırlamıyor, göğsünü neden yumrukladığını da bilmiyordu. Annesi dikkatle yüzüne bakarken bir süre düşündü ve sonunda bir şeyler hatırlamaya başladı.

İşaretle, 'Claude da görüldüğü gibi biri değil,' dedi.

Trudy bir süre hiç konuşmadan tarlanın diğer sınırına baktı ve sonra içini çekerek, "Son kez çocuk düşürdükten sonra bir daha hamile kalmamak için ameliyat olmak istedim," diye konuştu. "Böylece bir daha hamile kalma ve çocuk düşürme korkusu yaşamayacaktım. Ama baban bunu istemedi ve bir kez daha deneyelim dedi. Yine çocuk düşürsem bile bunu doğal bulacak-

tık ama hamilelik sonuna kadar devam ederse harika bir şey olacaktı. Sonuçta baban haklı çıktı ve sen doğdun, Edgar.”

Edgar döndü ve karanlığın içine, uzaklara baktı.

Trudy, “Babanı kaybetmekle hiçbir şeyin değişmesini istememek arasında fark var, Edgar,” diye devam etti. “Bunlar aynı şeyler değil ve bu konuda bir şey yapamayız. Her şey her zaman değişir. Baban yaşasaydı da çok şey değişecekti, Edgar. Değişimi kabul edersen başka şeyler yapman gerekir ama değişime karşı koymaya çalışırsan hep aynı yerde kalırsın. Beni anlıyorsun, değil mi?”

‘Ama bazı değişimler için savaşılmaya değmez mi?’

“Bunun doğru olduğunu biliyorsun.”

‘O zaman bunları birbirinden nasıl ayıracaksın peki?’

Trudy, “Bu konuda sana kesin bir şey söyleyemem,” dedi. “Kendine, ‘Neden savaşıyorum?’ diye sorarsın, eğer cevap, ‘Çünkü işlerin nasıl gideceğini bilmiyor ve korkuyorum da ondan,’ ise, çoğu zaman yanlış nedenle savaşıyorsundur.”

‘Peki, cevap başka ise?’

“O zaman hiç durmaz, savaşılmaya devam edersin. Fakat farklı bir değişimle başa çıkabileceğinden emin olmalısın, çünkü sonuçta her şey değişir ve bu değişimler de sadece senin istediğin gibi olmayabilir. Aslında böyle bir savaşa girdinse, her şeyin değişeceği garantilenmiş demektir.”

Edgar başını salladı, annesinin haklı olduğunu biliyor ama söylediğinden hoşlanmıyordu. İnsan bazı şeyleri durdurabilir ama genelde değişimleri durduramazdı. Ama o, arzu ya da teslimiyet dışında bir alternatif olmalı diye düşünüyordu. Bunu nasıl ifade edeceğini bilemiyordu ama ikisi de fikir değiştirmemişti ve daha fazla konuşmak istemiyorlardı. Trudy dönüp mutfağa girince Edgar da çıkıp ambara gitti.

SAMANLIKTA BALYALARI BAĞLAMAK İÇİN bir sürü ip vardı. Edgar bir parça uzun ip alarak ucuna bir ilmek yaptı, yatağın

ayağına taktı. Bunu battaniye altına saklayabilir ve annesi gece karanlığında odasına girerse onu görmezdi. İpin diğer ucuna yaptığı iki ilmeği de bileklerine geçirecek, uyurken kalkarsa bu ip onu hemen uyandıracaktı.

Gece geç vakit Edgar aşağıda telefonda bir numara çevrildiğini duydu, annesinin konuşmasını anlayamadı ama aşağıdan yukarıya doğru yükselen ince gri dumanı görünce meraklandı. Fakat sonra yine uykuya daldı.

Sabahları kalkınca sicimi çözüp eski bir ayakkabının içine saklıyor, ayna karşısına geçip göğsünü kontrol ediyordu.

Sistem iyi çalışıyordu.

İLKBAHARIN İLK FIRTINASI BİR süre sonra gece yarısı patladı, şimşekler her yeri aydınlatırken, top seslerine benzeyen gök gürültüleri duyuldu. Sabah olduğunda fırtına geçmişti ama ince bir yağmur devam ediyordu. Yağmur bazen birkaç dakika, bazen de bir saat kadar duruyor ama sonra yine başlıyordu. İki gün devam eden yağmurda bodruma su gelmeye başladı. Ama onlar buna alışık ve bodrumdaki masa ve sandalyelerin ayakları daha önce teneke kahve kutuları içine yerleştirilmişti. Bodrumu basan suları motorlu pompayla dışarı attılar.

Bahçe ve tarlalar çamur içinde kaldı, otlar, fidanlar yağmur altında kırıldı; eğildi, sebzeler çürümeye, kokmaya başladı, bazı ağaçların dalları kırıldı, yapraklar koparak yerlere düştü, ortalık muharebe meydanına döndü.

KÖPEKLER İKİ GECE ARKA arkaya havlayıp Edgar'ı uyandırdılar.

İlk gece onların havlamalarını bir süre dinledikten sonra kulaklarını tıkadı, yatağında birkaç kez döndü ama sonra uyumayı başardı. Fakat ikinci gece havlamalar arttı, yağın yağmurun sesi arasında birkaç kere kendi köpeklerinin tanıdık seslerini de duyar gibi oldu.

Kalkıp pencerenin önüne gidip diz çöktü, yanına gelen Almondine ile beraber dışarıya baktılar. Meyve bahçesine geyik ya da tilki girmiş olabilirdi.

Odasından çıktı ve penceresi meyve bahçesiyle yolu gören misafir odasına gitti. Bir süre dışarıya baktı ama bir şey görmedi. Odasına geri dönerken köpek havlamaları da kesildi. Köpekler Forte'u da görmüş olabilirdiler ve Edgar bunu düşününce sevindi. Başiboş köpek belki de kışı kuytu bir yerde geçirdikten sonra, ilkbahar havasıyla beraber eskiden tanıdığı bu bölgeye dönmüş olabilirdi.

Edgar bir süre yatağında uyumadan yattı, yeni havlamalar bekledi. Belki de Forte'un ulumasını duyabilecekti. Bütün dikkatini dışarıya verince çok hafif bir ses duyar gibi oldu—ambar da uyuduğu zaman duyduğu fısıltı benzeri sese benziyordu bu. Ama diğer seslerle karışıyordu bu ses. Yatağın gıcirtısı arasında sanki birinin kendisine seslendiğini, adını söyler gibi olduğunu hissetti. Uykusu kaçtı, yatağında doğrulup oturdu, sonra kalkıp birkaç kitap aldı ve sabahın ilk ışıklarına kadar karıştırdı, okumaya çalıştı.

Kahvaltıda annesinin köpeklerin havlamasından söz etmesini bekledi ama onun konuşmadığını görünce, 'Dün gece köpeklerin havlaması seni de uyandırdı mı?' diye sordu.

"Hayır, havladılar mı?"

'Hem de çok.'

"Önemli değil, karların erimesi sinirlendirir onları."

Edgar o gün ambarda akşam işlerini bitirdiği zaman o kadar yorgundu ki eve döndü ve bir şeyler yiyip erkenden yattı. Uyku arasında adının söylediğini duyunca gözlerini açtı, uyku sersemliği içinde etrafa bakındı. Ses bu kez yağmur sesine karışmış olarak hendekten gelmişti. Yatağında doğrulup oturdu, kollarını kavuşturdu ve bütün dikkatiyle etrafı dinledi. Çok geçmeden köpekler yine havlamaya başladılar. Yataktan kalkıp karanlıkta pencereyi açtı ve başını dışarıya uzattı. Yağmur bütün şiddetiyle yağıyordu ve pencerenin hemen altına bakınca, araba yolunda

park etmiş olan Claude'un Impala arabasını gördü.

Köpekevinde bütün köpekler havlıyordu.

Edgar blucin pantolonunu, gömleğini ve lastik ayakkabılarını giydi, sessizce merdivenden inerken yanına gelen Almondine'i ses çıkarmaması için okşadı. Annesinin yatak odası karanlıktı ve mutfaktaki saat gece yarısından sonra bir buçuğu gösteriyordu.

Almondine'in önünde çömeldi ve orada beklemesini işaret etti ona. Köpeğinin ıslanmasını istemiyordu.

Veranda kapısını açtı ve başını dışarıya çıkarıp etrafa bakındı. Yağmur yağıyordu ama şimşek ya da gök gürültüsü yoktu, sadece evin damı altındaki hendeklere düşen yağmur damlalarının sesi duyuluyordu.

Kapının yanında, ambar kapısı üzerindeki lambayı yakan bir düğme vardı, onu çevirip kapının önünü aydınlattı, orada bir dağ faresi ya da tilki görebileceğini düşünüyordu, ama yağmur damlalarının parıltısından başka bir şey göremedi. Ama köpekler sanki tanıdıkları bir şey görmüş ama paniğe kapılmış gibi havlıyorlardı. Edgar eve girmek üzere dönerken ambar kapısında bir hareket görür gibi oldu ama dikkatle bakınca yağmurdan başka bir şey göremedi.

O sırada köpeklerin havlaması da kesildi, tel örgünün içinde ama kapalı sahanın dışında durup ıslanmış olan köpekler silkinip üzerlerindeki yağmur suyunu attıktan sonra içeriye, kulübe-lerine döndüler.

Edgar, onları havlatan şeyin köpekevinin içinde olacağını düşündü. Orada, verandada durursa onun ne olduğunu anlayamazdı elbette. Köpeğinin yanına gidip ona yerinden kımıldamamasını bir kez daha anlattı ve sonra yağmur altında bahçeyi geçip ambara doğru ilerledi

EVİN KÖŞESİNE GELDİĞİNDE SIRILSIKLAM ıslanmıştı. Eline ılık gibi gelen yağmur şimdi üşütmüştü onu ama artık geriye dönüp üzerine bir palto alamazdı. Impala'nın yanına geldi ve elini motor kaputuna koyup baktı, motor buz gibiydi.

Çamur içinde kalmış olan araba yolunda ilerledi, ağaçların altına kadar geldi ama etrafta dağ faresi, geyik, tilki ya da başka bir hayvan yoktu. Edgar köpekevne girip Essay'ın kulübesi önüne gelinde durdu, tel örgünün önünde eğildi ve elini hayvana uzattı. Essay ona bakıp yaklaştı ve elini yaladı.

Edgar ona işaretle, 'Neler oluyor burada?' diye sordu. 'Kapıyı açarsam nereye gidersen, kimi kovalarsın acaba?'

Essay onun yüzüne baktı ve kuyruğunu salladı, sanki bir şeyler söylemek istiyordu. Edgar doğrulup kalktı ve etrafa baktı. Meyve bahçesinin ortasındaki elektrik direğinin tepesinde yanan hafif ışık o bölgeyi az da olsa aydınlatıyordu. Yolun diğer tarafından başlayan orman kapkaranlıktı.

Edgar geri dönüp bakınca Essay ambarın içine çekildi. Edgar oradan ayrılıp siloya doğru yürüdü ama etrafta kuşkulu hiçbir şey göremedi. Hafif ışığın aydınlatığı yerler dışında etraf tamamen karanlıktı ve Edgar geriye, ambara döndü.

Ambarın çifte kapısına yaklaşırken kapının önünde yine bir hareket görür gibi oldu. Hayal mi görüyordu acaba? Yağmur damlaları kapı ışığının önünden geçerken, yere düşmeden önce sanki havada bir an duruyor, ondan sonra yere iniyorlardı. Başını kaldırıp yukarıya baktı, bütün damlalar aynı şekilde, havada durup sonra yere düşüyorlardı sanki.

Damlaları dikkatle izlerken gözüne bir şey takılır gibi oldu, sonra hemen kaybetti onu. Gözlerini sıkıca kapadı. Sanki dikkatle meyve bahçesine bakıyor, hareketsiz duran cisimleri gözetliyordu. Sonra gözlerini açtı ve her şeyin eskisi gibi olduğunu gördü ama bir şey daha vardı orada.

Gözleri şimdi yağmur damlaları yerine bir hayal adam görüyordu.

Adamın başını, vücudunu net olarak görebiliyordu. Ama kollarını iki yana açmıştı bu hayal adam. Fakat bacakları mavi-gri su serpintisi gibi, sanki parçalanmış, dağılmış gibi görünüyordu. Bahçede esen hamleli rüzgarda adamın uzuvları da sanki ağaç dalları gibi titriyordu.

Edgar kendini toparlamak için başını iki yana salladı ve geriye döndü. Her yeri sırlıslıkla ıslanmıştı. Etrafta köpeklerin kokusuyla yağmur sularından başka bir şey yoktu.

Rüyada olup olmadığını anlamak için somut bir şeyler tutmak istiyordu. Birden sendeledi ve ambarın duvarına yaslandı. Elini duvar tahtası üzerinde gezdirince başparmağının dibine giren kıymığın acısını hissetti. Acı kısa sürdü, sıcaktı ve tamamen gerçektir.

Dönüp geriye baktı. Yağmur altındaki şekil de dönmüş ona bakıyordu şimdi.

Edgar tekrar ambar kapısına döndü ve elini paslı kapı menteşesine ve çatlamış tahtaların üzerine sürdü. Orada çok kalırsa fantastik, açıklanması mümkün olmayan karabasanlar, çılgınca şeyler göreceğini düşündü. Aslında etrafta her şey normaldi, yağmur yağıyordu. Gözlerini kapadı ve kendi soluğunu dinledi.

Gözlerini açtığında yağmur devam ediyordu ve yalnızdı Edgar. Etrafa baktı ve o şekli süt deposunun köşesine yakın bir yerde gördü. Edgar artık onu görmezden gelemezdi. O şekil bir hareket yaptı, bacakları yağmur sularına karıştı, sonra kendisi de görünmez oldu. Aynı anda köpekler de yeniden havlamaya başladılar.

Edgar onu köpek yuvalarının önünde buldu. Köpekler kulübelerinden çıkmış, telli bölmelerinin içinde durmuş havlıyorlar, kuyruklarını sallıyorlardı. O şekil Edgar'a doğru döndü ve kollarıyla bir hareket yaptı. Aralarındaki mesafe ve yağmur nedeniyle Edgar onun ne demek istediğini anlamadı.

Edgar ona doğru bir adım atınca hayal ya da şekil aynı hareketi tekrarladı.

Köpeklerden birini serbest bırak, diyordu.

Edgar yağmur altında gözlerini kırıştırtıp ona baktı ve *Neden?* işareti yaptı.

Sen beni hayal sanıyorsun. Bir köpeğin kapısını aç.

Edgar Essay'in bölmesine gitti ve tel örgünün kapısını açtı. Essay bölmesinden dışarıya fırladı, yeri kokladı, patisiyle otlara

dokundu, Edgar'a ve sonra da bahçeye baktı. O şekle doğru koştu, onun etrafında birkaç kez döndü ve sonra onun sol tarafında yere oturdu. İnsan şekli onun yanına çömeldi ve başını okşadı. Essay uzun dilini çıkardı ve başından aşağıya süzülen yağmur sularını yaladı.

Adam ya da hayal ambara döndü, otur işareti yaptı ve Edgar'ın arkasında duran yedi köpek birden durdukları yere oturdular. Adam daha sonra serbest işareti yaptı ve köpekler kalkıp yine çıktıkları perdeli deliklerden ambara girdiler ama saniye sonra döndüler ve başlarını deliklerden dışarı çıkardılar.

Görüyorsun, değil mi?

Hayal en sonunda Essay'e kulübene dön işareti yaptı ve köpek dönüp ambara girdi, gözden kayboldu. Ama Edgar onun kapı mandalını kapamadan önce o da diğerleri gibi başını bir çıkış deliğinden dışarı çıkardı ve Edgar'la o hayale baktı.

Adam, "*Edgar!*" dedi.

'Ne yapıyorsun sen burada?'

Tanımadın mı beni?

'Söylemek istemiyorum. Emin değilim. Tanımış olabilirim.'

Seninle beraber burada kaç kez durup eve baktık. Kaç kez burada durup tarladaki geyikleri saydık. Elma koparman için seni kaç kez dallara doğru kaldırdım? Bana bak, Edgar. Ne görüyorsun?

'Bilmiyorum.'

Ne görüyorsun?

'Buraya neden geldiğini biliyorum. Üzgünüm. Çok denedim.'

Beni belki de kurtarabilirsin diye düşünüyorsun.

'Ne yapacağımı bilemedim. Her şeyi denedim.'

Ama ben nasıl olsa ölecektim.

'Hayır, onlara söyleyemezdin. Doktorlar gelebilirdi.'

Onlar da bir şey yapamazlardı.

'Ama ben oradaydım. Ben her şeyi daha da kötüleştirdim!'

Yağmurla karışık olan şekil ya da hayal başını öne eğdi.

Edgar'la onun arasında şimdi yaklaşık bir metre mesafe vardı. Hayal gibi şekil başını kaldırıp ona baktı ve sanki onu kucaklamak ister gibi ellerini yavaşça havaya kaldırdı.

Edgar ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir adım geriledi. Ama birden içinde bir pişmanlık duygusu hissetti.

İşaretle, 'Özür dilerim. Bunu yapmak istemedim.'

Sen o gün gördüklerini anlamadın.

Şekil bunu söyledikten sonra döndü ve ambarın önüne doğru bir adım atarak sanki eridi, sonra eski süt deposunun köşesini dönüp kayboldu. Edgar peşinden gitti ve ambar kapısının önünde tekrar gördü onu. Ambar kapısı üstündeki ışıktaki onun işaretleri daha kolay okunuyor, anlaşılıyordu.

Şimdi içeri gir. Hemen, yağmur durmadan önce gir.

'Ne yapacağım içerde?'

Arayacaksın.

'Ne arayacağım?'

Onun kaybettiğini. Sonsuza kadar kayboldu sandığı şeyi.

İnsan şekilli hayal kapının önünde çekilince Edgar demir kolu kaldırıp kapıyı açtı ve ambara girdi. Ambarın içi karanlıktı ama kuruydu, yağmur yoktu burada. Edgar kapıdan başını uzatıp dışarıya bakınca yağmurdan başka bir şey göremedi. Köpekler artık havlamıyordu ama bazıları kulübelerinin önünde durmuş ona bakıyorlardı.

Edgar atölyenin kapısını açtı ve hemen giremedi içeriye, birkaç saniye eşikte durdu. Sonra girip ışığı yaktı, duvarda asılı aletlerle sol taraftaki iş tezgâhına baktı. Kış aylarında buraya çok az girmişlerdi ve her şey yerli yerinde duruyordu. Biraz ilerde samanlık merdiveni ve onun yanındaki raflarda da yağlıboya ve kreozot kutuları vardı.

Edgar boya kutularını alıp çalışma tezgâhının üstüne dizdi. Her yer toz içindeydi ama kutuların üzerinde, sanki kısa süre önce kullanılmışlar gibi çok az toz vardı. Kutulardan sonra rafta duran boya fırçaları ile silindirleri de alıp boyaların yanına koydu.

Duvardaki rafların altında, yerde, babasının o gün atıp temizlemek istediği, eğilmiş çiviler, vidalar, atılmış makine parçaları, paslanmış demirler ve çelik parçalarla dolu iki varil duruyordu. Edgar önde duran metal kova ya da varili kenarındaki saptan tutup biraz öne doğru çekmeye çalıştı ama ağır varili yerinden kımıldatamadı ve biraz daha zorlayınca sap koptu ve o da sırtüstü yere düştü. Edgar kalkıp varilin yanına gitti, bütün gücüyle tekrar çekti ve bu kez devirmeyi başardı, sonra da yere dökülen hurda, eski metal parçaları bir bezle etrafa dağıttı.

İkinci varili biraz daha kolay devirdi ve onun içindeki hurdaları da yerde dağıttı. Ama bu kez sivri demirlerden biri bir parmağının ucuna batarak kanattı. Edgar parmağına bastırıp kanı kesti, cebinden temiz mendilini çıkarıp kesilen yeri sardı ve sonra samanlık merdiveni altına düşmüş ve orada unutulmuş birkaç boya fırçası ile bir kutu boyayı oradan alıp diğerlerinin yanına koydu.

Merdiven altında, duvar dibinde duran plastik şırıngayı alıp tozunu temizledi ve ışığa tutup baktı. Şırınga pompası silindirin dörtte üçüne kadar basılmıştı. Silindiri salladı ve içindeki iki parça kristalin sesini dinledi.

Edgar elindeki şırıngayı bırakmadan dışarıya, yağmur altındaki bahçeye çıktı ve ambarın ışığından birden gecenin karanlığına çıkınca önce babasının hayalini göremedi ve paniğe kapıldı. Ama gözleri karanlığa alışınca onun yine son gördüğü yerde durduğunu gördü. Yağmur iyice incelmış, çiselemeye başlamıştı ve babasının hayali güçlkle fark ediliyordu.

Edgar şırıngayı ona gösterdi ve 'Bunu merdiven altında buldum,' işareti yaptı.

Evet.

'Nedir bunun anlamı?'

Onun böyle bir şey kullandığını gördün, değil mi?

'Amcamın mı?'

Edgar önce park yerinde duran Impala tipi arabaya, sonra da karanlık eve baktı. Birden kendi yatak odasının penceresinde

Almondine'in parlayan gözlerini görür gibi oldu.

Annene evlenme teklif etti Claude.

'Ama annem kabul etmez bunu.'

Annen ona güldü. Ama yalnızlıktan bıkınca kabul edecektir.

'Hayır etmez! Annem...'

Edgar sözünü tamamlamadan babasının hayali elini onun göğsüne koydu. Fısıltı gibi bir ses duyuldu, Edgar önce babasının kendisini susturmak istediğini sandı ama babasının diğer eli de uzandı, sanki onun içine girdi ve kalbini korumak ister gibi sardı, yeni doğmuş bir köpek yavrusu gibi avucuna aldı. Edgar onun yüzünde üzüntü, öfke ve neşe karışımı garip bir ifade görür gibi oldu.

Edgar artık ona itiraz edemeyeceğini anladı. Dünya griye boyandı. O anda anılar babasının hayali içinden geçen yağmur damlaları gibi içine aktı. Bir bebeğin gördüğü imajları, yürümeye yeni başlayan bir bebeği, bir genç adamı, bir yetişkini görür gibi oldu. Babasının bütün anıları ona geldi.

Bir beşik içinde kollarını kaldırıp oynatan bir bebeği seyreden bir genç kadın. Trudy, gülen bir genç kadın. Almondine, gözleri henüz görmeyen bir köpek yavrusu. Bir erkek çocuk ve onun yanında, elinde bir şey tutan daha küçük bir erkek çocuk. Küçük çocuğun elinde kanlı bir şey var ve gülümsüyor. Etrafta bir sürü köpek ve onların sorumluluğu var. Sonra kendini Claude ile dünya arasına koyma ihtiyacı doğuyor. Kavga eden köpekler. Tarlalar üzerinde patlayan fırtınalar. Kamyonet penceresinin dışından geçip giden ağaçlar. Uyuyan, koşan, hastalanan, neşeli, ölen köpekler. Her zaman ve her yerde köpekler var. Sonra atölyeden çıkan Claude yerde bir şey arıyor. Derin bir karanlık. Şimdi önünde duran ve kalbi iki avuç içinde çarpan bir çocuk.

Edgar derin nefesler alıp vererek dizleri üzerine çöktü. Öne doğru eğildi ve önündeki yağmur sularının içine kustu. Gözünün ucuyla çamurun içinde duran şırıngayı gördü, iğnenin ucu üstüne vuran ışıktaki parlıyordu.

Derin derin soluyarak başını kaldırdı ve baktı. Babası hâlâ oradaydı.

Çocukluğundan beri ne istediye elde etti o.

Polise anlatacağım bunu.

Sana inanmayacaklardır.

Edgar hıçkırmaya başladı. 'Ama sen gerçek değilsin. Gerçek olamazsın.'

Babası parmaklarıyla işaret ederek bir şeyler anlatmaya çalıştı ona.

Arayıp bul H-A-A...

Edgar onun ne dediğini anlayamadı. Yağmur durmuş havadaki pus iyice azalmıştı ve babasının hayali artık çok zor görülüyordu. Bir süre sonra hayal tamamen yok oldu. Edgar onu bir daha göremeyeceğini sanıyordu ama rüzgâr kesilince babasının hayali yine görüldü, bu kez onun önünde diz çöktü ama elleri zor görülüyordu ve işaretlerini okumak çok zordu.

Babası başparmağını alnına götürerek bir şey anlatmaya çalıştı. Sonra göğsünü gösterdi Edgar'a.

Beni unutma.

Babası bunu anlattıktan sonra tekrar öne doğru eğildi.

Edgar bayılmak üzere olduğunu düşündü. Çamurlar içinde yürüdü, gidip sırtını ambarın duvarına dayadı ve kollarını çılgın gibi hareket ettirerek ona bir şeyler anlatmaya çalıştı, sonra kollarıyla başını örttü.

'Bana dokunma! Bana dokunma! Bana dokunma!'

Onun bu işaretinden sonra dünya derin bir sessizliğe büründü, pus iyice azaldı ve sadece saçaklardan yere damlayan suların sesi duyuldu. Edgar bir süre başını kaldırıp etrafa bakamadı.

Çok geçmeden ay bulutların arkasında çıktı ve yerde duran sırınga yine gözüne takıldı Edgar'ın. Orman kenarındaki ağaçlar şimdi maviye boyanmış gibi parlıyordu. Edgar otomobil yolunda yürüdü ve dönüp ambara baktı. Köpekler şimdi dışarıda, tel çitli yuvalarında durmuş ona bakıyorlar ama hiç kımıldamıyorlardı.

Köpekler doğduktan sonra, gözlerini açar açmaz bakmayı,

dinlemeyi, güvenmeyi, düşünme ve seçmeyi öğrenmeye başlardı. Eğitimin temel amacı bunlardı. Onlara itaat etmenin dışında, eğitim sayesinde her şeyin konuşulabileceği de öğretilirdi. Edgar ayrıca, köpeklerden bazı şeyler isteme hakları olduğuna da inanıyordu. Köpekler kuşkulu, huzursuz ve korkmuş olsalar bile verilen emirlere itaat derlerdi.

Köpekler şimdi orada, onun serbest bırakma sinyalini bekliyorlardı.

Ay bulutların arkasında kısa bir süre kayboldu ve sonra yine görüldü.

Kısım III

ELLER NE YAPAR

Uyanmak

ONUN UYANIP İÇİNDEN ÇIKTIĞI karanlık bir uykudan uyanış değil, daha engin ve huzur verici bir şeydi, siyah ve istenerek yaşanan bir bilinçsizlik ya da bebeklerin ana rahminde öğrenip sonradan unuttukları o ilk uyanıştan önceki geceydi. Essay yanında hafifçe soluyordu. Edgar bir gözünü araladığında yanında onun kıllı burnunu ve merakla kendisine bakan gözlerini gördü, başını dizlerinin üstüne koydu ve yine kapadı gözlerini. Tek gözle etrafa baktığı o birkaç saniye içinde kapıdan uzakta, köpek doğum yerine yakın bir yerde olduğunu anlamıştı ve köpekevinde ışıklar yanıyordu. Dışarıda yağmur vardı ve çatıya vuran damlaların sesi duyuluyordu. O sırada Tinder de gelip burnunu Edgar'ın göğsüne sürdü, onu kokladı ve sonra gitti.

Ensesine giren saman parçaları onu kaşındırıyordu ve gömleği terden sırtına yapışmıştı. Edgar birden titredi, bu titreme tekrarlandı ve köpekevindeki ter, idrar, saman, terebentin, kan, köpek dışkısı, doğum, yaşam ve ölüm karışımı o berbat kokuyu istemese de içine çekmek zorunda kaldı. Kokuyla beraber gece yaşananların anısı da canlandı.

Bir süre sonra Essay ve Tinder birlikte gelip onun kucağına oturmak istediler. Edgar ikisini de iterek ayağa kalktı ve terden ıslanan gömleği içinde tekrar titredikten sonra kapıya gitti ve yağın yağmura baktı. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı iyice açtı ve ağaçların yeşilliği arasında daha da beyaz görünen eve

baktı, Impala hâlâ oradaydı. O sırada yağmur kesildi.

Edgar süt deposunu geçerken şırıngayı hatırladı, dönüp onu son gördüğü yere gitti, yağmur suyunun içinden aldı ama şırınganın iğnesi kopmuş, tüpü de çatlamıştı. Onu alıp siloya götürdü ve karanlık bir köşede duran portatif merdivenin paslanmış basamakları arasından arka tarafa bıraktı. Sonra hızlı adımlarla yürüyerek evi, meyve bahçesini ve posta kutusunu geçti ve yola çıkıp bir süre yürüdü. Uzun bir yürüyüşten sonra geri döndü ve evin etrafında dolanmaya başladı. Evin çevresini kaç kez döndüğünü bilmiyordu.

Altından sayısız kez geçtiği elma ağacının altında durdu. Edgar doğduğu zaman bile yaşlıydı bu ağaç, belki evden bile eskiydi. Gövdeden göz hizasında çıkmış üç dal vardı ve bunlardan en uzun olan dal yeşil yapraklarıyla eve doğru uzamıştı. Bu dal budanmasa mutfak penceresinden içeri girecekti. Edgar üşümüştü, titriyordu, parmakları da kasılmıştı ama kendini biraz zorlayarak bu dalla ağaç gövdesinin birleştiği yere tırmandı. Dalın kabuğu günlerdir yağın yağmurda kayganlaşmıştı ve Edgar ortasına geldiğinde dal onun ağırlığıyla eğilmeye başladı. Her kımıldayışında yukarıdaki dalların yapraklarından süzülen yağmur suları onu yine ıslatıyordu. Dalın ucuna biraz daha yaklaşıncı üstündeki kalın bir dala tutunarak ağırlığını azalttı.

Lavabo üzerindeki pencere kapalıydı ve iki kanatlı perde kenarlara doğru çekilmişti. Sabah karanlığında evin içi iyi görül-müyordu. Bu elma ağacı dalına neden çıktığını ve ne aradığını bilmiyordu ama yine de duruyordu orada. Bir süre sonra doğan güneş ambarın bir yanını kızıla boyadı. Ağaçların birinden kuş cıvıltıları duyuldu, köpeklerden biri dışarı çıkıp etrafa bakındı ve sonra yine içeri girdi.

Kısa bir süre sonra Almondine mutfığa geldi, etrafa bakındı ve kimseyi göremeyince kayboldu. Ondan biraz sonra Trudy sabahlığıyla mutfığa girdi ve elektrikli kahve ocağını yaktı. Kahvesini yaptı, kupasını doldurup içine biraz toz şeker koydu ve karıştırdıktan sonra yudumlamaya başladı. Mutfığın bir köşe-

sinde iki yanda da pencere vardı. Çok geçmeden Claude da ortaya çıktı ama eve yeni gelmiş gibi giyinmişti. Trudy'nin arkasında durdu ve bir elini onun omzuna koydu. Sonra kendine bir fincan kahve doldurdu ve lavaboya en yakın sandalyeye oturdu.

Edgar onların mırıltılarını duydu ama konuşmalarını anlamıyordu. Trudy kahvesini bitirince fincanını masaya bıraktı ve banyoya gitti. Claude diğer pencereden güneşin aydınlatığı tarlaya baktı. Hava ısınmaya başlamış, sis dağılmıştı ve elma ağacının üst dallarında kuş sesleri duyuldu.

Edgar ağacın üzerinde durup bir süre amcasına baktı. Claude babasından daha zayıftı ve onun gibi hafif kamburca yürümüyordu ama ondan küçük olmasına rağmen saçları kırışmaya başlamıştı. Claude ağabeyi Gar'ın sandalyesine oturdu ve kahvesini yudumlamaya başladı.

Edgar onların öpüştüklerini görecekt diye korkuyordu.

Almondine Claude'un yanına gitti ve Claude onun başını okşadı. Trudy biraz sonra banyodan çıktı, saçlarını bir eşarpla toplamıştı. Claude kahvesini bitirip fincanını çalkaladı ve masaya bıraktıktan sonra Edgar'ı görebilecek olan pencereden dışarıya baktı.

Ama ağaca dikkat etmedi ve ileriye baktı. Edgar ağaç yapraklarının onu gizleyip gizlemeyeceğini düşündü ama bu biraz zor görünüyordu. Fakat Edgar görülmekten korkmuyor ve alırmıyordu artık. Claude fincanını kuruladı ve tekrar masaya bıraktı ama bir şeyden kuşkullanmış gibiydi. Bir an düşündü ve başını aniden kaldırıp doğruca Edgar'ın bulunduğu noktaya baktı, titredi ve geriye çekildi.

CLAUDE'UN BİR ADIM GERİ çekilmesi aslında doğal bir hareket sayılabilirdi elbette. Ama pencerenin dışında bir ağaca tırmanmış birinin kendilerini gözetlediğini gören bir adamın geri adım atması o kadar da doğal sayılamazdı herhalde. O çocuk onları kimbilir ne zamandan beri seyrediyordu? Çocuğun saçları sanki bütün gece yağmur altında kalmış gibi ıslaktı, çok üşümüş

olduğu belliydi, titriyordu ve yüzünde küstahça bir ifade vardı. Edgar'ın uzun zamandır orada, o ağacın üstünde durduğu, evi gözetlediği belliydi ve daha önce onu nasıl olup da göremediğine şaşırıdı Claude.

Claude bunun kaba bir şaka ya da oyun olduğunu, oyuna katılıp gülmeyi düşündü. Dönüp tekrar dal üzerinde duran ve düşmemek için üstündeki dala tutunan Edgar'a baktı. Trudy gelip arkasında durduğu zaman dönüp çocuğun gözleri önünde onu öpmeyi planladı. Trudy oğlunu görmesin diye pencereye sırtını dönüp ağacı ona göstermeyecek ve sonra onu öpecekti. Trudy onunla öpüştükten sonra Almondine'i alacak ve ambara gidecekti.

Claude tekrar pencereye dönüp Edgar'a baktı. Onun ambara doğru giden annesine ve köpeğine bakacağını sanıyordu ama Edgar gözlerini dikmiş, kaşlarını çatmış hep ona bakıyordu. O orada durduğu sürece çocuk da belki ağaçtan inmeyecek ve ona bakacaktı. Claude onunla bakışma yarışına girmeyi göze alamazdı.

Claude onun sürekli ve öfkeli bakışlarına aynı tarz bakışlarla karşılık vermeyeceğini anlamıştı. Pencereden bakıp onu görür görmez önce gördüğüne inanamamıştı ama Edgar'a bakarken yüzünde bir endişe ifadesi olduğundan emindi. Edgar hâlâ karşısında duruyor ve gözlerini ondan bir saniye olsun ayırmıyordu.

Claude dilsiz çocuğun dehşet saçan bakışlarına daha fazla dayanamadı, pencereden biraz geriye çekildi, sonra başını çevirip ona tekrar baktı ve onunla alay eder gibi gülmek, sırtlamak istedi ama kolay değildi öyle gülmek, beceremedi o gülüşü. Sırtlamak, onunla oynamak istedi ama yüz kasları sanki felç olmuştu, gülemedi. Çocuk ise onun bu halini gördü, gözlerini bir an olsun onun endişeli yüzünden ayırmıyor, hiçbir tepki de göstermiyordu. Çocuk onun aklından geçenleri okuyordu sanki ve Claude onun başka şeyler de bilip bilmediğini düşündü, kuşku bütün benliğini sardı. Bir süre bakıştılar, sonunda kendini zorlayarak Edgar'a bakıp hafifçe gülmeyi başardı Claude, ama onun da hiç zorluk çekmeden, aynı şekilde gülümsediğini görünce daha fazla dayanamadı ve dal üzerinde hiç kımıldamadan duran Edgar'a sırtını döndü.

Duman

HAVA AYDINLANMIŞ, BAHÇE ADETA sıg bir göle dönmüştü. Edgar ağaçtan aşağıya atladı, veranda merdiveni- nin yanından geçti ve ambara baktı. Annesi ambarın kapılarını açmıştı, kapıya gidip bir yavruyu seven ve annesini teskin eden Trudy'nin sesini dinledi. Atölyeye girip yere döküp dağıttığı hurdaların arasından geçti ve tezgâhın arkasındaki duvara asılı duran çekici aldı. Geçen yaz çatıyı onarıırken Claude'un kullandığı çekiçi bu ve bir süre yağmurda kaldığı için paslanmıştı. Edgar çekiçle beraber eve dönecekti ama Almondine kapıda yolunu kesti onun. Köpeği gözlerini ona dikmiş kuyruğunu sağa sola sallayıp duruyordu. Edgar elindeki çekicin sapını iyice sıktı, köpeğinin yanına gidip çömeldi, onu okşadı. Almondine birden kalktı ve burnunu onun önce kulağına, sonra da ensesine sürdü.

Edgar ayağa kalktı, derin bir nefes aldı ve sevgi dolu bir ifadeyle köpeğine baktı, onun başını, sırtını ve karnını okşadı. Sonra onu tasmaından tutup kapının yan tarafına doğru çekti. Çekici, tulumunun derin cebine koydu ve Almondine'i yine ve bu kez iki eliyle birden sarıp okşadı, sevdi.

O sırada annesi köpeklerin doğum yaptığı yerden çıktı, elinde bir süre önce doğmuş bir köpek yavrusu vardı. "Sen burada mıydın, Edgar?" derken elindeki yavruyu da samanların üstüne bıraktı ve o da diz çökerek oğluna baktı.

"Tanrım!" dedi. "Sırılsıklam ıslanmışsın sen, oğlum. Erken- den kalkıp ormana mı gittin yoksa?"

'Hayır, ormana gitmedim.'

Edgar annesine ne söyleyeceğini düşünürken veranda kapısının açılıp çarparak kapandığını duydu. Köpek yavrusu da bu sesi duymuş ve tasmaına bağlı kayışın ucunu kaparak kemirmeye başlamıştı. Trudy kayışın ucunu yavrunun ağzından çekip aldı ve gülererek, "Şu yavrular çılgın şeyler," dedi. "Neyse yağmur durdu, hemen git üstüne kuru bir şeyler giy, Edgar. Sonra gelip bana yardım etmelisin, çok iş var burada." Edgar onun konuşurken yüzüne bakmadığını gördü ve bekledi, annesi belki de onun yüzüne bakmaktan utanıyor, çekiniyordu. Ama Trudy birden başını kaldırıp onun yüzüne bakınca böyle bir şey olmadığını anladı.

Trudy, "Neyin var senin?" diye sordu.

Edgar olanları annesine anlatmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Trudy o anda sanki onun görebildiği ama işaretlerle ulaşamayacağı bir yerdeydi. Orada biraz daha beklerse annesi belki de ondaki değişikliği fark edebilirdi. Ev tarafından Impala'nın kapanan kapısının sesi geldi. Sonra araba motoru çalıştı, Edgar kapının yanında çömeldi ve cebindeki çekicin kalçasına batan sapını hissetti. İstese koşarak arabanın önüne çıkabilir, kapısını açıp çekici sallayabilirdi ama bir şeyler, belki de gelecek düşüncesi onu olduğu yerde tuttu, kalkmasını, koşmasını engelledi. O sırada Impala park yerinden ayrılıp yola çıktı ve uzaklaştı.

Edgar arabanın arkasından bakıyordu. Annesi meraklı gözlerle onun yüzüne baktı ama Edgar gözlerini kaçırdı ondan. Kalkıp atölyeye girdi, cebindeki çekici çıkarıp yerine koydu ve sonra çıkıp eve doğru yürüdü. Üzerine kuru bir şeyler giyerek aşağıya, oturma odasına indi ve divanın üzerinde toplanmadan bırakılmış battaniye ve yastığa baktı. Edgar bir gece önce eve geldiği zaman Claude divanda yatmıyordu ve şimdi battaniye ve yastığı divanda bırakarak onu kandırabileceklerini sanıyorlardı. O sırada yanına gelen Almondine'i okşadı, yine divana baktı ve sonra dışarıya çıktı.

Ondan sonra olanların yaşanması aslında mümkün değildi ama yine de oldu işte: O sabah her zamanki gibi davrandılar. Ama

her zamanki davranışlar Edgar'a ters geliyordu. Annesi ona her şeyden önce köpekleri yuvalarından alıp ikişer ya da üçerli gruplar halinde kendisine getirmesini söyledi. Öğleye doğru yine her zamanki çalışmalar yapılmaya başladı, sanki geçen gece hiçbir şey olmamıştı, her şey inkAr ediliyordu. O sabah da diğer sıcak yaz sabahları gibi bir sabah olabilirdi belki ama Edgar gözlerini kapadığında, karanlıkta önünde parlak bir yağmur damlası beliyor, sanki bahçe ışıkları o karanlığı aydınlatıyordu. Öğle vakti kafası daha çok karışmış gibiydi, kendisine neler olduğunu anlayamıyordu. Annesi öğle yemeği için onu eve götürmek istediği zaman henüz acıkmadığını söyledi ve başını duvara dayayarak uzun süre köpeklerin su içişlerini seyretti. Sonra eldiven giyip yerdeki hurdaları topladı ve yine varillere doldurup kenara, duvar dibine çekti.

İşini bitirince samanlığa çıktı, bir saman balyasının önüne oturdu ve dizlerini göğsüne çekti. Bir süre sonra Almondine yanına geldi ama Edgar onu sevmek için öne doğru eğilirken uykusu geldi. Köpeği başını uzattı ve onun dün gece kesilen parmağını kokladı. Sonra onun yakınında biraz dolaştı ve yanına uzanıp ona bakmaya başladı.

EDGAR RÜYASINDA SAMANLIK MERDİVENİ başında oturmuş, atölyeye bakıyordu. Aslında oturduğu yerden atölyeyi görmesi mümkün değildi, çünkü merdiven boşluğunun ahşap duvarı o noktadan bakıldığında görüşü kapatırdı ama rüyada o duvar adeta cam gibi saydamlaşmıştı. Aşağıda babası tezgâh başında bir şeyler yapıyordu, sırtı kapıya dönüktü. Edgar onun siyah, dağınık saçlarını ve kulaklarına takılmış gözlük saplarını görebiliyordu. Tezgâhın üzerinde deri kesme ve işlemede kullanılan bazı kesici ve delici aletler, iğneler duruyordu, bunlar tasma ve kayış yapmak için kullanılırdı. Edgar dosya dolabına baktığında babasını bu kez orada gördü, babası çekmeceyi açıp kalın dosyaları karıştırdı ve içlerinden birini çekip çıkardı. İkisi de sessizce, birbirlerini görmeden hareket ediyorlardı.

Etrafta alev yoktu ama ince, beyaz bir duman tavana doğru yükseliyordu. Edgar rüyasında merdivenden indi ve atölyeye girdi. Duman onu öksürttü ama babası, her iki babası da onu duymadılar, işlerine devam ettiler. Rüya da Edgar'ın boyu çok uzamıştı, başı nerdeyse tavan kirişlerine değecekti. Kendi gücünü kullanarak eski, normal haline döndü ama bu sefer de babası yok oldu ve Edgar atölyede yalnız kaldı.

Edgar eliyle yoklayarak samanlığın üst kısmı açık kapısını buldu ve elini tavanda gezdirdi. Yukarıya doğru bastırmak istedi ama üzerinde bir ağırlık vardı—Edgar kendisi balyalar üzerinde uyuyordu. Ellerini değiştirip üst kısmı açık kapının yan tarafını itti, orada bir çatlak belirdi ve ortaya dumanlar çıktı. Duman yoğun, siyahtı ve sıcak metal tadındaydı.

Sonratavanyükseldi ve Edgar atölyedeyalnızdı. Gece olmuştu ve yan pencereden içeriye giren ışık duvarda sarı bir dikdörtgen oluşturdu. Köpeği çıktı ortaya ve Claude da Almondine'in arkasındaydı. Claude'un yüzünde bir tereddüt ifadesi vardı ama Almondine burnuyla öne doğru itti onu. Amcası Edgar'ı geçti, eğilip köpeğin yıpranmış tasma kayışını aldı, ovaladı ve kayış yenilendi. Claude başını salladı ve Almondine'in sırtını okşadı. Edgar da köpeğinin yanına gitti ve o da onu okşayıp sevdi.

O AKŞAM EDGAR VE annesi mutfakta ocak başında yan yana durarak yemek yaptılar. Annesi tavada domuz pirzolası, Edgar da tencerede patates kızarttı. İkisi yan yana ocak başında dururken eski günleri düşünen, eskileri anan yaşlı bir çiftte benziyorlardı. Bir süre sonra yemek hazırды, tabakları ve çatal bıçakları masaya koydular, Trudy bir greyfurdu ortasından kesip üzerlerine toz şeker koydu.

Yemeklerini ve sonra da üzerine şeker konmuş meyvelerini yediler. Edgar başını çevirip dışarıya baktı, gökyüzü, toprak, ağaçlar ve yaprakları her şey masmaviydi.

Annesi sonunda dayanamadı ve "Ne düşünüyorsun sen öyle?" diye sordu.

Bir gece önce neler olduğunu annesine anlatmak istiyordu ama babasının cenaze töreninden sonra rüyasında onu gördüğünü hatırladı: Babası ona, 'konuş, konuşurken her şeyi unutacaksın,' demişti. 'Bitirinceye kadar her şey hafızandan silinecek.' Babası ona yine işaretlerle, *Sana inanmazlar*, demişti.

Edgar annesine baktı ve işaretlerle, 'Cennet ya da cehennem var mı?' diye sordu.

"Bilmiyorum, ama sanırım insanlar neye isterlerse ona inanırlar. Ben buna inanmıyorum."

'Ben İncil'den söz etmiyorum. Yani bir insan öldükten sonra ona bir şeyler olabilir mi acaba?'

"Galiba ben bu tür şeyler üzerinde kafamı fazla yormuyorum. Bu kadar çok iş arasında bunları düşünecek zamanım zaten olmuyor. Ama bu gibi konularda kafa yoran insan sayısı da az değildir. O zaman bırak bunları onlar düşünsünler."

'Eğer buraya birisi gelir de sana bunun pozitif kanıtını gösterirse o zaman farklı düşünür müsün?'

Trudy başını iki yana salladı. "Bu yerin aynı zamanda cennet, cehennem ve dünya olduğunu da söyleyebilirler, oğlum. O zaman yine farklı bir şeyler düşünmem gibi geliyor bana. İnsanlar farklı şeylere inanır ve fazla hata yapmamaya çalışırlar."

'Bunu sevdim. Yani burası aynı zamanda cennet, cehennem ve dünya.'

Masayı temizleyip bulaşıkları yıkadıktan sonra ambara gidip yapılması gerekenleri yaptılar ve bir yaşına basmış iki yavruyu alıp eve getirdiler. Küçük köpekler Almondine'in önüne gelince onunla oynamaya başladılar.

Trudy, "Şu iki hafta önce doğan yavrulara artık isim bulmalısın, Edgar," dedi.

Annesi yumuşak bir tonla konuşmuştu ama Edgar birden sinirlendi ve başı döner gibi oldu—belki de onun, her şey eskisi gibi devam ediyor havası vermeye çalışmasına kızmıştı.

Elini sallayarak, 'Ne fark eder ki?' işareti yaptı. 'Onlara istediğin isimleri ver, ya da hiç verme.'

Trudy ona baktı ve "Sende bir gariplik var," dedi. "Hastamısın yoksa?"

Edgar, 'Belki de hastayım,' işareti yaptı. 'Belki de parfümün kokusundan bıktım.'

Trudy birden kızardı ve "Bana karşı böyle davranma sakın," dedi. "Bir sorunun mu var senin?"

'Yavruları durmadan eğitiyor, sonra yabancılara veriyoruz ve aynı şeye yeniden başlıyoruz. Bunu sonu yok, hep aynı şeyi yapıyoruz. Bizim gibi onların da başka seçeneği yok burada.'

"Ah, anlıyorum. Senin kafanda bir seçenek var mı peki?"

'Bilmiyorum. Her sabah kürekle köpek yuvalarını temizlemek dışında bir şeyler olmalı. Yani bütün günü ambarda geçirmek zorunda olmadığım bir iş vardır herhalde. Yani sadece ikimizin yapabileceği bir iş demek istiyorum.'

Bu son cümleyi söylemek istememiş, sadece ağzından kaçır-mıştı ve yüzünün kızardığını hissetti.

Trudy bir süre onun yüzüne baktı ve elini kaldırıp kendi saç-ları arasında gezdirdi. "Bunu anlamak zor olacak, Edgar. Ben bu konuyu sana açmak için bir süre daha beklemek istiyordum ama galiba hata ettim. Üzgünüm."

'Neden üzgünsün peki?'

Trudy doğruldu ve nasıl konuşması gerektiğini düşündü, şimdi de onun yüzü kızarmıştı. "Babanla Claude'un kavga et-tiklerini gördün ama onların ilk kavgası değildi bu. Onlar bütün hayatları boyunca kavga ettiler, oğlum. Bunun nedenini kimse bilmediği gibi kendileri bile bilmiyordu. Ama ben şunu biliyo-rum, iki iyi insan bir araya gelince kötüleşebiliyorlar. Claude'a bir şans tanı. Ben bunu yaptım ve onun hiç de düşündüğüm gibi kötü biri olmadığını anladım, farklı bir kişilik buldum onda."

Edgar gözlerini kapadı.

'Farklı bir kişilik mi?'

"Evet."

'Dört ay sonra mı?'

"Edgar, kaybettiğimiz birini ne kadar sevdiğimiz onun acısını çektiğimiz zamanla mı ölçülür sanıyorsun sen? Bu sevginin nasıl ölçüldüğünü söyleyen bir kitap yok, oğlum." Trudy sustu ve acı acı güldü. "Böyle bir kural kitabı olsaydı ne güzel olurdu, değil mi? Hepimiz rahat ederdik. Sen bu konuda kurallar, kanıtlar olsun istiyorsun, değil mi? Bu konuda babana benziyorsun zaten. Bir şeyi kayda alamazsan, özetleyemezsen onun gerçek olmadığını söyleyemezsin. Bazen bir şeyi gerçek olup olmadığını düşünmeden de severiz. Ama bazı şeylerin gerçekte var olup olmadığını bilmeyiz."

'Fakat o *gitmedi*.'

Edgar bunun işaretini yaparken kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi çarptığını hissetti.

"Biliyorum, ama yine de toprağa verdik onu, değil mi? Fakat o yine burada, ambarda, köpek yuvalarında, evde, her yerde. Ama buradan ayrılmaz ve başka yerlere gitmezsek hep bu düşünceyle yaşayacağız. Anlıyor musun beni?"

Edgar önce hayır, sonra da evet işareti yaptı.

"Bu da onun yaşadığını söylemek gibi değil mi? Bu duyuyu o sanki burada, aramızdaymış gibi yaşıyor muyuz?"

Edgar annesine ne cevap vereceğini bilemedi. Bir insanın acı çektiği sürenin sevgisine ölçü oluğuna inanıyorsa hata mı ediyordu yani? Annesinin bu soruyu sorması kadar, ona cevap verememek de sinirlendirmişti onu. Sabah eğitimleri sırasında olan bir şey de canını sıkılmıştı onun. Yavrulardan biri, bazen hepsine olduğu gibi, övülmekten, okşanmaktan pek hoşlanmamış, aksilik yapmıştı. Bu yavru eğitim sırasında bazen Trudy'yi de kızdırıyordu ama annesi onu nasıl yola getireceğini biliyordu ve kısa sürede istediğini yaptırmıştı bu yavruya. Ama bir gün annesi bile kızmış ve "Bu hayvan bunu bir daha yaparsa dayak yiyecek benden," demişti. Aslında annesinin eğitim sırasında sinirlendiğini, öfkelenildiğini pek görmemişti Edgar. Ama annesi onu bir yavru hakkında ikna edebiliyorsa, Claude hakkında konuşurlarken de zorlayabilirdi.

Trudy biraz düşündükten sonra, daha fazla dayanamadı ve Edgar'a, Claude'un birkaç gün sonra bazı eşyalarıyla beraber gelip onların yanında kalacağını söyledi. Edgar annesine, Claude'u sevip sevmediğini sorunca annesi, "Babanı sevdiğim gibi sevmiyorum," diye cevap verdi. Edgar, 'Onunla evlenecek misin?' diye sordu ve Trudy de, "Evladım bana sorarsan ben hâlâ evliyim," dedi. Bu konuyu henüz düşünmediğini, ama tanıdıkları bir erkeğin onların yanında bulunmasının iyi olacağını söyledi. Annesinin söylediğine göre Claude gelecek ve onlarla birlikte yaşayacaktı.

Onun omuz silkmesi annesini belki de şaşırttı. Ama Edgar bu konuda söz sahibi olmadığının, onu konuşturmayacaklarının bilincindeydi. O da onların işine karışmak istemiyordu zaten. Ne söylerse söylesin annesinin sözü geçerliydi burada. Annesiyle konuşması sona erince Edgar bir süre köpekevinde kalacağını söyledi ve annesi de eve götüreceği köpekleri alarak gitti. Kapıdan çıkarken birkaç saniye bir şey söyleyecekmiş gibi durdu ama sonra konuşmaktan vazgeçti ve dışarıya çıkıp eve doğru yürüdü.

ANNESİ GİTTİKTEN SONRA EDGAR köpek yuvalarının tel örgü kapılarını kapadı ve bazı yavruları çıkarıp ambarın içinde bir süre gezdirdi. Bir süre sonra yanına gelen Almondine'in başını, sırtını ve karnını okşayarak sevdi emektar köpeğini ve o gün ilk kez olarak sakinleştiğini hissetti.

Almondine'e baktı ve işaretle, 'Keşke dün gece sen de burada, yanımda olsaydın,' dedi. 'O zaman en azından yaşadıklarımın gerçek olduğunu anlamış oldurdum.'

Yaşadıklarını yeterince canlı olarak hatırlıyordu ve hafifçe titrediydi ama arada bazı boşluklar da vardı. Uyandığı zaman kendini ambarda, Essay ve Tinder'in yuvalarında bulmuştu. Yağmurda durduktan sonra içeriye girişini ya da başka bir şey hatırlamıyordu. Sabah olunca da, sanki üzerine basıp kırmış gibi,

şiringayı yerde kırılmış olarak bulmuştu ama bunun nasıl olduğunu da hatırlamıyordu.

Duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Bir yandan burarlardan kaçıp uzaklara gitmek, bir yandan da burada kalıp, geldiği zaman Claude'un önüne çıkmak istiyordu. Diğer yandan annesinin açıklamalarını kabul etme eğilimi de vardı içinde. Olanları unutup her şeyi normalmiş gibi kabul etmeyi bile düşündü bir ara. Köpekevindeki çalışmalara, geceleri bir şeyler okumaya, babası yeni doğan yavrulara bakmak için ambara gitmiş gibi, annesiyle beraber yemek yapmaya devam edebilir miydi acaba?

Bir ara ambarda yine hayalet görmeyi bekledi ama olmadı böyle bir şey, belki de hava açık ve güzel olduğu için böyleydi. Yağmur başlasaydı bile dışarıya çıkma cesareti bulabileceğini sanmıyordu. Kapıya gidip dışarıya çıkmak ister gibi ön ayaklarını kapı kanadına dayayan Essay'e baktı. Küçük köpek bunu yapmaktan bıkınca diğer köpeklerin önünde, onlarla alay eder gibi dolaşmaya başladı.

Edgar on bakarak, 'Kızdırma onları, yanıma gel bakayım,' işareti yaptı.

Bir süre sonra diğer yavrular da gelip onun etrafında dolaınmaya, yerde yuvarlanıp yaltaklanmaya başladılar. Bahar başlayınca onların tüyleri de kabarmaya başlamıştı. Edgar önce Almondine'in, sonra sırayla Opal, Umbra, Finch ve Baboo'nun tüylerini taradı. Tinder ve Essay'i sona bıraktı, çünkü onların sabırlı olmayı öğrenmeleri gerekiyordu. Ama Essay tüylerinin taranmasından hoşlanmadı ve Edgar bunun nedenini anlamadı. Yumuşak bir sesle konuşarak onu ikna etmeye çalıştı, ama tarmaktan da vazgeçemedi. Edgar'ın köpek eğitimi konusunda öğreneceği çok şey vardı elbette ama köpek tarama konusunda çok iyi olduğunu biliyordu, çünkü köpekler taranmak için gönüllü olarak gelirlerdi onun yanına.

Edgar köpekleri tararken, annesinin farklı ve onun kafasını karıştıran davranışlarını düşündü. Annesi önce köpekevinin geleceğiyle ilgili olarak arzulu konuşurken, daha sonra başka türlü

konuşmaya başlamıştı. Onun gerçekte ne istediğini anlayamamıştı Edgar. Düşünürken bir kitapta okuduğu bir ifadeyi hatırladı. Annesi de bir erkeğe ihtiyaç duyuyor, onu hayatına sokmaya hazırlanıyordu. Elektrik düğmesine basıp ışığı yakmak gibi doğrudan bir davranış ya da bir silahı ateşlemek gibi bölünmez bir hareketti bu.

Ama onun ifade yeteneğinin ötesinde bir şeydi bu. Doğru sözcükleri bulana kadar bir şey yapamayacağını hissetti, ama aklına gelen sözcükler sadece daha önce düşündüklerini ifade edebilirdi, bunlar bir meteorun kuyruğu gibi onun gerçek düşüncelerini ifade edecekti. Annesinin bir erkekle ilişkiye girebileceği fikri günlerden, hatta haftalardan beri kurcalıyordu kafasını. Ama bunun gerçekleştiğini daha yeni anlamaya başlamıştı. Bu fikri önce saçma diyerek kabul etmek istememişti ama istemediği şeyler oluyordu işte. Dilsiz çocuk bunları düşünürken Essay'in tüylerini taramayı bıraktı ve kafasından geçenleri el hareketleriyle kendisine merakla bakan köpeklerine anlatmaya çalıştı.

Ama babasının hayalini görmek kafasını iyice karıştırmış, diğer bütün düşünceler geride kalmıştı. Geçen gece atölyede bir şırınga bulmuştu ve bunun bir gerçek olduğunu biliyordu. Sonra babası ona dokunmuştu ve Edgar onun anılarını öğrenmişti ama bunların hepsini o anda hatırlaması mümkün değildi. Aklında kalan bir görüntü, Claude'un ambar kapısından çıkıp soğuk, beyaz dünyada kaybolmuş olmasıydı.

Babası anevrizmadan ölmüştü.

Dediklerine göre, beyinde atardamarların genişlemesi sonucu meydana gelen ölümcül bir hastalıktı bu.

Ama Edgar babasının bu hastalıktan öldüğüne inanmıyordu artık. Claude amcası o gün oradaydı ve karda ayak izleri bırakmış olmalıydı. Ama Edgar karda sadece kendisinin, babasının ve annesinin ayak izlerini görmüştü. Orada başka insanların ayak izleri de olabilirdi ama Edgar bunları birbirinden ayıramazdı, çünkü o gün böyle bir şey aramamıştı, aklına bile gelmemiş-

ti bu. Zaten rüzgâr karları savuruyor, ayak izlerini örtüyordu. Claude'un ayak izleri acaba araba yoluna mı, tarlaya mı, yoksa ormana doğru mu gitmişti? Ama onları artık arasa da bulamazdı. Claude Impala arabasını tepeye ya da iki kilometre uzağa bile bırakmış olabilirdi. O sabah Claude onu ağaçta gördüğü zaman ne yapmıştı? Onun o andaki yüz ifadesini hatırlamaya çalıştı Edgar. Amcası şaşırmış mıydı? Suçluluk duygusu hissetmiş miydi acaba?

Eğer suçluluk hissettiyse, ondan sonra annesini öperken ne düşünmüştü acaba? Ona meydan okumak için kasıtlı olarak mı öpmüştü annesini? İnsan sırrını bilen birini şaşırtmak için yapabilir miydi böyle bir şey? Ama öfkeli bir inanın kasıtlı davranışı olabilirdi bu. Claude onun söyleyeceklerine kimsenin inanmayacağını düşünmüş olabilirdi, çünkü herkes Edgar'ın anlattıklarının kıskançlıkla söylenmiş yalanlar olduğunu düşünecekti ki doğaldı bu.

Edgar bunları düşünürken köpeklere baktı, başını onun kucağına dayamış olan Almondine dışında diğerleri yerlere yayılmış, uyuklama pozuna girmişlerdi.

Almondine'e, sonra da diğer köpeklere baktı ve 'Sıkı durmamız gerekiyor ve bekleyeceğiz,' işareti yaptı.

Kalktı ve köpekleri kulübelerinin önüne götürüp samanların üstünde bıraktı ve ayrılmadan önce hepsini okşayıp sevdi. Sonra o bölgenin ışıklarını söndürdü ve Almondine'i alıp karanlığın içine doğru yürüdü.

Çakıllı çim bahçenin kırılmış şırıngayı bulduğu yerinde otların arasında dikkörtgen şeklinde bir yer dikkatini çekti. Avuç içi kadar olan bu noktada otların ölü olduğunu sandı ama otlar burada sanki daha gür gibiydi, ay ışığında bembeyaz görünüyordu burası.

Adam Asmaca

EDGAR O GECE YATARKEN Almondine'i de aldı yatağına. Ama uzun zaman uyuyamadı. Dışarıda sert bir rüzgar esiyor ve penceresi dışında dalları sallanıp duran elma ağacı ile karaağacın hışırtısını duyuyordu. Almondine ön ayaklarını ileriye uzatıp başını geriye attı ve içeriye sızan rüzgarla hafifçe sallanan perdeye baktı. Bir süre sonra esnedi hayvan ve Edgar uzanıp elini onun bacağı üzerine koydu. Almondine bazen evin içine kadar girip kapıları bile çarpan rüzgarı sevmiyordu. Edgar onun daha sonrayere atlayıp orada uyuyacağını biliyordu. Ama Almondine geceye odanın zemininde başlarsa, Edgar büyük olasılıkla onu sabahleyin yatağında bulurdu. Ama köpeğini bazen de pencereden bakarken ya da kapının dibinde yatarken bulurdu. Hayvan nedense bu tür değişiklikleri seviyordu ama Edgar bunun nede-nini bir türlü anlayamamıştı.

Edgar o sabah da bunları düşünürken, kendisine işaret diliyle bir şeyler anlatmaya çalışan babasının hayali geldi aklına. Yatağında doğrulup oturdu ve hayalin anlattığını hatırladı.

Babasının hayali ona anlamadığı, hiçbir anlam veremediği birkaç harf işareti yapmıştı. Edgar gözlerini kapadı ve bir gece önce neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Yağmur azalmıştı ve babasının işaretleri belirli değildi. Edgar biraz sonra gözlerini açtı ve babasının işaretlerle verdiği harflerden birini yanlış okumuş olacağını düşündü.

Babasının hayali bir ara ona doğru eğilmiş ve Edgar da ona, kendisine dokunmamasını söylemişti. Ama babası ona belki de bir köpek adı söylemek istemişti. Yataktan kalkıp ışığı yaktı, bir kalemle kağıt aldı ve babasının işaretle söylediği harfleri yazdı, bu harflerin bir anlamı olmalıydı ama bunun ne olduğunu bilemiyordu.

Aşağıya inerken Almondine de onu takip etti. Annesi aşağıdaki ışıkları yakmış, yatağında kitap okuyordu ve saat on olmuştu.

Trudy, "Edgar?" diye seslendi.

Edgar onun yatak odasının kapısına gidip ona baktı.

"Dün gece bana bozulmadın umarım, oğlum?"

Edgar omuzlarını silkti.

"Yine konuşmak ister misin?"

'Hayır, gece iyi uyuyamadım, ambara gidip yeni yavrulara isim arayacağım.'

"Çok fazla kalma orada, uykusuzluktan gözlerinin altı kırışmış."

Edgar kapıyı tutup Almondine'in çıkmasını bekledi ama köpeği verandada kalmak istedi. Edgar ambarda atölyeye giderek bir kitap aldı ve köpek isimleri aramaya başladı. Babasının söylediği harflere uygun bir isim bulabilse o adı taşıyan köpeğin numarasından siciline bakabilecekti. Sonra ne olacaktı peki?

Ondan sonra ne olacağını o anda kendisi de bilmiyordu.

Yaklaşık bir saat kadar sayfaları karıştırıp uygun bir isim bulmaya çalıştı ama buldukları hiç hoşuna gitmedi. Babasının hayalinin işaret ettiği harfleri bir araya getirerek 'Hacdi' 'Hacqi' ve 'Hacwi' gibi adlar buldu ama adam asmaca oyunu oynamak gibi bir şeydi bu. Öyle bir oyundu ki bu, bazen rakiplerden biri harfleri teker teker bir araya getirip bir isim bulmak için uğraşırken, rakip darağacındaki adamın başını, kollarını ve vücudunu tamamlardı.

Ama bu olayda beklentileri safdışı bırakmak çok zordu. Birden bunun bir yabancı isim olabileceği ihtimali geldi aklına.

Sonuçta tahmine dayanan bir çalışmaydı bu ve bir süre düşündükten sonra en güçlü altı ihtimali alt alta yazdı:

Hacai

Hacci

Hachi

Hacki

Hacli

Hacti

Bu kelimeleri Webster Ansiklopedik Sözlükte aradı ama bunlar yoktu sözlükte. Köpeklere isim buldukları başka bir kitap aldı, onu karıştırdı ama onda da bu kelimeleri bulamadı.

Bir süre daha düşündü ve gözleri 'Hachi' sözcüğüne takıldı. Babasının ona anlatmak istediği isimde eksik olan harf H olabiliirdi. Babası ona işaretlerle harfleri yaparken hava o kadar kötüydü ki işaretleri iyi anlayamamıştı. Uygun adı bulmak için dosyaları karıştırabilirdi ama bu da günler, hatta haftalar sürerdi. Başını dolaplardan birine dayadı ve birden öfkelenip alt çekmeceyi tekmeledi.

Mektupların bulunduğu çekmeceydi bu.

Birden bir şey hatırlar gibi oldu. Hachi doğru sözcük olabiliirdi ama büyük olasılıkla eksikti ve tamamlanması gerekiyordu. Hachigo? Hachiru? Bu adı mektuplardan birinde görmüş ama Brooks'dan gelen mektupları aradığı için önemsememişti. Dizlerinin üzerine çöktü ve alt çekmeceyi açtı. Artık ne aradığını bildiği için fazla uğraşmadı. Daha mektuptaki adı görmeden el yazısını tanıdı.

Hachiko idi bu isim.

Mayıs 1935

Chicago

John,

Sana bu notu diplomat dostlarımın gönderdiği acı bir haber üzerine yazıyorum. Hachiko yedi Mart günü, birkaç yıl önce onunla bulduğum Shibuya istasyonunda ölü bulundu. Orada Ueno'yu bekliyordu. Her şeye rağmen, arteriti yürümesine engel olana kadar her gün yürüyüş yapardı.

Onun için yapılan anıtın resmini arkadaşlarım bana gönderdiler, ben de sana gönderiyorum. Hachiko son yılında onun önünden birçok kez geçti ama dikkat bile etmedi sanırım. Sözde efendilerini geride bırakan köpeklerden biri olarak örnek gösterebiliriz onu da.

Negarip değil mi John? Ben onu sadece iki kez gördüm ama eski bir dostu kaybetmiş gibi hissediyorum. Bunun nedeni belki bizim Ouji'miz. O ve Charles Jr. ayrılmaz iki dost oldular ve onların arasındaki bağım, bir zamanlar Lucky'ye olan sevgime benzediğini söyleyebilirim.

Hachiko'nun kanından bizimkilerde de biraz bulunduğunu düşünmek beni teselli ediyor. Umarım büyük deneme iyi gidiyordur. (Benim bunu söylememden hoşlanmadığını biliyorum ama bazen seninle dalga geçmek zevk veriyor bana.) Geçen ay Chicago'ya gittiğimde, bir Sawtelle köpeğine sahip olan bir aileyle tanıştım. Onları kaldırımda yürürken gördüm ve arabadan deli gibi atlayıp yanlarına gittim. Belki hatırlarsın onları, Michaelson ailesiydi bu insanlar. Belki de benim hayal gücüm ama onların köpeğinde Ouji'nin izlerini gördüm diyebilirim. Onunla çiftleşen bir dişi den doğmuş olabilir miydi acaba o köpek?

Selamlar,

Charles Adwin

Sekizinci Illinois Bölgesi

ABD Temsilciler Meclisi

Edgar Charles Adwin adında birini tanımıyordu ve bu mektuptan bir şey anlayamadı. Babasının hayali ondan neden Hachiko'yu bulmasını istemişti acaba? Hachiko yıllar önce ölmüş olan bir köpekti.

Edgar oturup bir süre Ueno ve Ouji adlarını da düşündü. Sonra ikinci çekmeceyi açtı ve orada da Washington ya da Chicago'dan postalanmış mektupları bulmaya çalıştı ama bu yüzden nerdeyse yurtdışından gelmiş olan bir mektubu atlayacaktı. Fakat Charles Adwin'in belirgin ve iri el yazısını hemen tanıdı.

Ekim 1928

Tokyo

Sevgili Bay Sawtelle,

Bazı zorluklardan sonra Hachiko'nun ailesiyle temasa geçtim ve aynı erkek ve dişiden doğmuş başka yavrular da olduğunu duydum. Bunu nasıl bildiğinizi anlamadım, yoksa şanslı bir tahmin miydi bu? Sizin köpek üretme ve yetiştirme projenizi anladığımı da söyleyemem. Köpekleri severim ama bu konuda yeterince bilgi sahibi değilim. Küçük bir çocukken Lucky adında bir Setter'im vardı ve ben dâhil tanıdığım bütün insanlardan daha dürüst ve iyiydi.

Hachiko burada, Tokyo'da herkesin tanıdığı bir fenomen, harika bir köpek. Anlatılan hikâyeler doğru. Bir gün onu kalabalık Shibuya tren istasyonunda gördüm, insanların arasından yalnız başına geçti ve bir yerde oturup tren bekledi. Krem rengi muhteşem bir hayvan ve asil bir yürüyüşü var. Ben de pek çok insan gibi gidip onun başını okşadım ve onu çok sevdim. Bir süre sonra tren geldi ama Hachiko'nun sahibi Profesör Ueno trenden inmedi. Aslında Ueno üç yıldan beri inmiyormuş o trenden, çünkü üç yıl önce üniversitede kalp krizinden ölmüş. Hachiko onun o trenden inmeyeceğini biliyor olmalıydı ama yine de bekliyordu sahibini. Onun yanında dururken birkaç yaramaz çocuk gelip hayvanı rahatsız ettiler ama dayanamadım ve kovdum çocukları ki bir diplomata yakışmayacak bir davranıştı benimki. Hachiko treni beklerken o kadar asil bir tavırla duruyordu ki orada, onu bu asil bekleyişini pek çok insana örnek olarak gösterebilirdim. Hayvan orada bir süre bekledi ve sonra geldiği gibi yine yalnız başına kalkıp kalabalığın arasına karıştı ve kayboldu. Ertesi gün onu yine orada aynı treni beklerken gördüm.

Hachiko'nun hikayesini yabancılar da öğrenmişler ve onu Shibuya tren istasyonunda görenler hemen tanıyorlar. Oraya gelen bazı insanlar ona yiyecek veriyorlar ve onu görünce ağlayanlar bile var. Ben bile onu gördüğüm zaman duygulanıyordum. İnsanın kendi gözleriyle görmeden böyle bir sadakat gösterisine inanması güç, dostum. Burada insanlar bu köpek için bir anıt dikileceğinden söz ediyorlar.

Aslında ben sizin proje üzerinde durmayacaktım ama Hachiko'yu gördükten sonra fikir değiştirdim. Araştırdım ve yetiştiriciyi buldum. Onu bulmak için Tokyo sokaklarında Hachiko'yu izleyip Ueno'nun evine kadar gittim. Köpek o evin önünde kısa bir süre durdu, sonra yoluna devam ederek şimdi kendisine bakan Profesör Ueno'nun bahçıvanının evine gitti. (Profesör yalnız yaşamıştı.) Bahçıvan beni köpek üretici ve yetiştiricisi olan Osagawa-san'ın evine gönderdi. Ona kendimi tanıttım, sizin talebinizi ilettim ve hayvanın yavruları olduğunu öğrendim. Ama adam köpeklerinden birinin o şekilde ülke dışına çıkarılmasına karşıydı, bir yavrunun o uzun yolculuğa dayanamayacağını söyleyerek teklifi reddetti. Ben onu sakinleştirdikten sonra sizin buraya gelip köpeklerini görebileceğinizi söyledi, o zaman size güvenirse bir şeyler düşünebilirdi. Ona sizin de bu uzun yolculuğu kolayca yapamayacağınızı söyledim, ama sanırım adam yavruların yolculuğu konusunda haklıydı. Bu hayvanlar ayı avında rehber olarak kullanılmış ama yine de bir gemiyle San Francisco ya da Seattle'a gönderilmeleri ve Amerika'da da, size ulaşmaları için yollarında bakacak kimse olmadan trenle binlerce mil yol yapmaları çok zor olur. Sanırım bunu anlarsınız.

Fakat onlardan birini görmek için başka bir yol bulunabilir. Ben bu görüşme sonunda o yavrulardan birini kendi ailem için satın aldım. Biz ona 'Prens' anlamına gelen Ouji adını verdik. Bu yavru henüz dört aylık ve elbette Hachiko kadar zeki değil, ama bu da anlaşılabilir bir şey tabii. Bazen bize dehşet saçıyor ama sanırım bir süre sonra, ona sahip olmama neden olduğunuz için size teşekkür edeceğim. Onda çocukluğumun köpeği Lucky'nin karakterini görüyorum ve belki hayal kuruyorum ama sanırım Hachiko'nun tren istasyonunda gördüğüm bakışları onda da var.

Size şunu teklif edebilirim; bir yıl sonra Japonya'daki görevim bitiyor ve ülkeme döneceğim. Oraya dönünce istifa edeceğim, diplomatlık

mesleği iyiydi ama Orta Batılı kökenim etkiliyor beni. İlkbaharda eşim ve oğlumla beraber bir gemiye binip ülkeye döneceğiz ve yine Chicago'da yaşamaya başlayacağım. Ouji o zaman yaklaşık on sekiz aylık olacak ve isterseniz gelip onu görebilirsiniz. Arzu ederseniz bir erkek olarak onu sizin dişilerden biriyle de çiftleştirebilirsiniz. Ben bu yaramaz köpeğe bunu yapıp yapmayacağımı sordum ama o benim çantamın köşesini kemirmekle meşgul olduğu için cevap vermedi bana.

Talebinizi Ogasawa-san'a kabul ettiremediğim için özür dilerim ama Hachiko'yu tanımamı sağladığınız için de size teşekkür borçluyum. O hayvanı tanımak beni çok etkiledi ve hayatım değişti diyebilirim. Çünkü ülkeye dönme kararımı Tokyo sokaklarında Hachiko ile beraber yürürken verdim. Yaşadığım duyguyu başkalarına anlatmam çok güç ama size şunu söyleyebilirim; onun yanında yürürken sanki yanımda sadece Hachiko'nun görebildiği üçüncü bir varlık var gibiydi. İşte tam o anda vatanımdan çok uzun zaman ayrı kaldığımı anladım.

Mektubuma son vermeden önce şunu söylemek isterim; herhalde siz de bir köpek yavrusunun bu kadar uzun bir gemi ve tren yolculuğuna dayanamayacağını biliyordunuz. Bana öyle geliyor ki, beni bilerek oradan bir yavru almaya yönlendirdiniz, böylece projenizi gerçekleştirecek olan erkek köpeği ülkeme ben getirmiş olacaktım ve bunu da yapacağım. Eğer gerçekten öyle düşündüyseniz siz gerçekten çok zeki bir adamsınız bayım ve ABD bir diplomat olarak yararlanmalı sizden.

Selamlar

Charles Adwin

Kıdemli Sekreter

ABD Japonya Büyükelçisi

Edgar elindeki mektuba baktı ve arkasına yaslandı. Mektubun önemini tam olarak anlayamamıştı ama babasının hayali onu bir kanıta götürmeye çalışıyordu. Fakat amcası Claude'un yaptığı bir şey olamazdı bu.

Babası ona, 'Ben rüya değilim,' demişti. Daha önce de olmuştu bu.

Emin Olmanın Yolu

KÖPEKEVİNİN METRONOMU SABAHTAN akşama tıklayıp duruyordu. Yaz sonunda yeni yavrular bekleniyordu. Eski yavrulardan dört tanesinin eğitim ve satış belgeleri tamamlanmak üzereydi. Köpek almaya gelen müşteriler olunca Dr. Papineau da bir bahaneyle beraber köpekevine geliyor ve sanki oranın tamamen sahibiymiş gibi davranıyordu. Edgar çok sinirliydi, oradan kaçmakla kalmak arasında bocalayıp duruyordu. Kuşkusunu annesine açmak ve Claude'a hakaretler etmek istiyor, ama içini çekerek sabrediyordu. Gündüzleri çok yoruluyor, geceleri yatağında saatlerce sırtüstü yatıp tavana bakıyordu. Fırtınalı, yağmurlu havalarda dışarıya fırlıyor, ıslanarak dolaşıyor, bazen saçma şeyler düşünüyordu. İçini kemiren şey belliydi; bir şeyler biliyor ama bunu kanıtlanamıyordu. Babasının hayali anılarını ona aktarmış ve sonra da yok olmuştu, ama şimdi onları da unutmuştu. Hatırladığı bir şeyler vardı ama bunlar kendi anıları mıydı, yoksa babasının mı? Yoksa o hayali ve anıları kendisi mi yaratmıştı? Zihni sanki kafasının içindekiler dışarıya sızdırıyor, aynadan ona gösteriyordu, doğru ya da yanlış, galiba istediğini hatırlıyordu Edgar. Yağmur durduğu zaman umutsuzluğa düşüyor, öfkeleniyordu. Bazen kendisine yol göstermediği için babasının hayaline, şaşkınlığı için de kendine kızıyordu.

Annesi gelecek demesine rağmen Claude hemen eşyalarını alıp gelmedi. Edgar'ın açıkça karşı çıkacağı, itiraz edebileceği bir

şey olmuyordu evde ya da ambara. Claude öğleden sonra gelip köpekevinde çalışsa bile akşam olurken kendi yerine dönüyordu. Bazı günler hiç gelmiyor, bazen de hava karardıktan sonra gelip eve bir şişe şarap bırakıyor ve gidiyordu. Böyle zamanlarda annesi onu arabaya kadar geçiriyor, bazen de arabanın içinde, sağda başka biri oturuyor ama Edgar karanlıkta onu göremiyordu.

Edgar kendi kendine, 'Sıkı dur, Edgar, sabırlı ol ve bekle,' diyordu.

Bazı akşamlar Claude akşam yemeği için onlarla beraber masaya oturuyor, sırtarak eti kesip tabaklara dağıtırken ve yerken, Edgar önüne bakarak yemeğini didikliyor, ona bakmamaya çalışıyordu. Yemekten sonra da oturma odasında oturuyorlar, Edgar yine sabrederek iç çekip duruyordu. Günler böyle geçip gidiyor, Edgar ne yapacağını bilemiyordu. Edgar'ı en çok sıkan şey ise köpekevinde Claude'a yardım etmek zorunda kalmasıydı. Bazen bir iş yaparken ona bir şeyi işaretle anlatmak istiyor ve o anlayana kadar el kol sallayıp duruyordu. Claude bazen sakin, ciddi, bazen hareketli, neşeli oluyordu. Köpeklere bakmak için gelenler olduğunda Claude onlara rehberlik yapıyor, Edgar onların konuşup gülüşmelerini uzaktan izliyordu.

Edgar öğrenmek istediklerini bir türlü öğrenemiyordu ama Claude artık eve daha sık gelmeye başlamıştı. Onun onlardan ayrılmaya hiç niyeti yok gibi görünüyordu.

ÇİMENLER ÜZERİNDEKİ BEYAZLIK BİRAZ daha büyümüş gibiydi ya da öyle görünüyordu. Tam ortada renksiz bir karahindiba çiçeği açmıştı. Edgar bu garip çiçeği kopardı ve burnuna götürüp kokladı. Almondine gelip onun etrafında koşmaya başlayınca Edgar onu kovdu ve el arabasını dikdörtgen boşluğun üzerinden geçirdi, oradaki otları ezdi.

O sırada Trudy ambardan çıktı ve ona bakarak, "Ne yapıyorsun sen orada?" diye sordu.

Edgar arabadaki küreği alıp oradaki açık renkli dikdörtgeni kazmaya başladı.

'Bu sana normal görünüyor mu?'

"Nedir o normal görünmeyen?"

'Burası, kazdığım bu yer işte.'

Trudy bahçenin bazı yerlerinde köpek idrarlarıyla solmuş, çürümüş olan çimenlere, sonra da üzgün bir ifadeyle Edgar'a baktı ve dönüp gitti. Edgar orada kazdığı toprakları el arabasıyla fındık ağaçlarının olduğu yere götürdü ve döktü. Sonra ambarın arka kapısı yanında duran torbalardan bir miktar sönmemiş kireç alarak kazdığı çukura koydu, üzerine bir kova su döktü ve sönüşünü seyretti. Sonra biraz daha sönmemiş kireç alarak fındık ağaçlarının olduğu yere gitti, oraya da serpti biraz.

AKŞAM KARANLIĞINDA BAHÇE IŞIKLARI altında, birkaç yarasa böceklerin arasından uçup gitti. Köpekler artık yeni marifetlerini gösteriyor ve Edgar da eve gitmiyor, saatlerce dışarıda kalıp onlarla eğleniyordu. Baboo ve Tinder sarı başakların arasında koşup zıplarken, Finch ve Opal basit düğümleri çözme-yi öğreniyorlardı. Essay'e ayağına dolanan bir ipten kurtulması söylendiğinde, hayvan birkaç becerikli hareketle bunu başarıyor, kendini ipin ucundaki ilmekten kurtarıyordu. Edgar köpekleri samanlıkta daire şeklinde oturtup bir beze sardığı bir yiyeceği tavandaki kirişlerden birini asıyor ve sonra onlardan birine seslenip, zıplayarak paketi açmasını söylüyordu. İçlerinden başka biri yeme atarsa bez paketi alıp atıyor ve onlara ceza veriyordu. Bazen de ambarın kapısına gidip Claude'un arabasına bakıyor, evden gelen müzik sesini dinliyor ve ışıkların sönmesini bekliyordu.

BİR GÜN AKŞAM YEMEĞİNDEN sonra Claude, Edgar'ın ambarda olabileceğini düşünmeden Dr. Papineau'yu oraya götürdü. Edgar onların yaklaşan ayak seslerini duyunca, karanlıkta ambarın arka kapısından dışarıya süzüldü ve konuşmalarını dinledi. Amcasıyla Doktor önce köpek doğum yerindeki yavru-ları kontrol ettiler ve sonra dışarıya çıktılar, kapı önünde durup

karanlığı seyretmeye başladılar.

Dr. Papineau, "Belki de zamanı geldi," diye konuştu. "Bu köpekler hakkındaki bir sırrı yıllardan beri çok iyi sakladım."

Claude, "Benim ne düşündüğümü biliyorsun, Doktor," dedi. "Trudy senin tavsiyelerini takdir eder, senin fikirlerine büyük saygısı vardır."

"Ben bu konuda tereddütlüyüm aslında, bana göre, teklif yapmak yerine onun istemesini beklemek daha yerinde olur."

Edgar bunu duyunca karanlık köşesinde güldü. Bu insanların neden söz ettiklerini bilmiyordu ama Dr. Papineau'nun, sinirlenen annesi karşısında nasıl gerilediğini hatırlıyordu.

"Bu konu üzerinde durursak, senin hissenin yüzde yirmi olması aslında daha mantıklı olur, Doktor."

Dr. Papineau önce anlaşılabilir bir şeyler homurdandı, sonra, "Ben Lake Namekegon'daki hissemi satmayı hiç düşünmedim," dedi. "O hisseler orada öylece duruyor. Başlamak için o ne kadar istiyor?"

"Şimdilik yüzde on iki. Noel'de bu kadar ama gelecek yıl daha fazla istiyor."

"Gelecek görüşmemizde Trudy'ye belki açarım bu konuyu."

Bir süre konuşmadılar.

"Stumpy Cumartesi günü bir balık partisi planlıyor, Doktor. Bu yaz ilk parti olacak bu."

"Yaa, gölde alabalık mı?"

İçeri girdiler ve köpek yuvalarının önündeki dar koridorda yürümeye başladılar.

"Herhalde öyle olacak. Uğrayıp seni de alalım istersen. O zaman Trudy ile konuşmak istersen ben dışarıya çıkarım."

Edgar uzaklaşan iki adamın arkasından bir süre baktı ve sonra eve döndü. Yukarıya çıkmak için Almondine'i yanına çağırırken amcasının gözlerini sırtında hissetti.

CUMARTESİ AKŞAMI OLUĞUNDA EDGAR amcası hakkında ne yapacağını hâlâ bilemiyordu. Annesi hiçbir şeyi umursamaz görünüyor, sözünü dinlemeyen bir yavruya bile kızmıyordu. Claude'un arabası gidince Edgar yine mektupları, köpek dosyalarını ve not defterlerini karıştırmaya başladı. Sonra gardırobunu açıp Claude'un pantolon ve ceket ceplerini aradı ama onun Doktor'la konuşmasıyla ilgili olabilecek hiçbir şey bulamadı.

Daha sonra içinde eski bir telgraf olan metal mermi kutusunu, hatta kamyoneti ve misafir odasını bile tekrar aradı. Misafir odası Claude gittiğinden beri boştu ama yan duvarda daha önce dikkat etmediği küçük kapıyı açınca mutfakın tam üstüne denk gelen çatı boşluğunu gördü. Orada, arka duvarın pembe yalıtımı altına dizilmiş bir düzine kadar karton kutu vardı. Annesi onları o üzüntülü kış gününde bulup oraya atmıştı. Kutuların üstünde domates salçası, fasulye, ketçap benzeri yiyecek markalarının adları ve işaretleri vardı. Kutulardan en büyük ve ağır olanında babasının birkaç eski gömleğiyle pantolonu vardı ve onun tıraş losyonunun hafif kokusu hâlâ oradaydı. Edgar elini onların üstünde gezdirdi ve ceplerde bir şey olup olmadığına baktı. Büyük kutulardan ikisinde ceket, şapka gibi giyim eşyaları ve ikisinde de ayakkabılar vardı. Küçük bir kutuyu açınca babasının kol saatini, tıraş takımını, anahtarlarını ve boş, deri ve eskimiş para cüzdanını gördü.

Bu kutunun dibinde Mellen Lisesi 1948 yıllığı ve kitap kapağının içinde de babasının diploması duruyordu. Edgar sayfaları karıştırdı ve babasını 25 mezunun içinde, Donald Rogers ve Marjory Schneider'in arasında buldu. Babası, diğer pek çoğunda olduğu gibi, bu resimde de ciddi bir ifadeyle bir noktaya bakıyordu. O zaman bile gözlüklüydü. Edgar ikinci sınıfın sayfasını ve Claude'un adını buldu ama onun resmi yoktu sınıf sayfasında, resimsiz üç öğrenciden biri de oydu.

Edgar sayfaları çevirip grup resimlerine, futbol takımı, çiftçiler kulübü, okul korusu ve kafeteryada çekilmiş öğrenci fotoğraflarına baktı. Okul yıllığını karıştırırken arka sayfaların arasın-

dan iki resim düştü yere. Bu kişileri tanıyamadı Edgar. Kitabı ters çevirip sallayınca üç fotoğraf daha çıktı sayfalar arasından. Resimlerden birinde babası göl kenarında balık tutuyordu. Diğerinde kamyonette oturuyordu ve yüzünde birkaç günlük sakal vardı. Sağ elini direksiyona koymuş, sol dirseğini de camdan dışarıya çıkarmıştı.

Son resim onların bahçesinde çekilmişti, arka planda ambar görünüyor, babası da süt deposunun yanında duruyordu. Claude bir tişört ve blucin pantolon giymiş olarak ön plandaydı ve kolları arasında iri bir köpek vardı. Gülüyordu ama geriye doğru hafifçe sendelemiş gibiydi ve bir gözü de morarmıştı.

Edgar bu resme uzun süre baktı. Fotoğraf çekilirken köpek hareket halinde olmalıydı, biraz bulanık çıkmıştı ama çok iri bir hayvan olduğu belliydi. Onların köpeklerinden biri gibi görünmüyordu, koyu renk yüzü, dik kulakları ve kılıç kuyruğuna bakılırsa karışık bir tür çoban köpeği olabilirdi. Resmin arkasına babasının belirgin el yazısıyla *Claude ve Forte, Temmuz 1948* yazılmıştı.

CLAUDE KÖPEKEVİNİN KÂĞIT işlerini üstlenmiş ve bu da Trudy'nin hoşuna gitmişti. Edgar çoğu zaman amcasını mutfak masasında oturmuş mektupları okur ya da yazarken ve köpek satışları hakkında telefonla konuşurken görüyordu. Claude telefon konuşması yaparken Edgar eve girerse, sanki dinlenmek ya da gözetlenmek istemiyormuş gibi konuşmayı kısa kesiyordu. Dosyalar ve kayıtlar düzenli tutuluyordu ama çiftleştirilecek olan köpeklerin kan bağlarını büyük bir dikkatle izlemek kolay değildi. Claude bu işleri iyi biliyordu elbette, çünkü babaları John Sawtelle işi her iki oğluna da en ince ayrıntılarına kadar çok iyi öğretmişti. Fakat Claude köpek evinden uzun yıllar ayrı kaldığı için, ağabeyi Gar'ın uzun zaman uğraşarak geliştirdiği bazı çalışmaları bilmiyordu elbette.

Claude işi bildiği gibi götürüyordu ama diğer yandan bazı konuları hiç önemsemez görünüyor. Onun bazen söylediğine

göre, insan işlerinde acele etmez, sakın olursa her şeyi elde edebilirdi. Bir piyanist iyi piyano çalabilmek için yıllarca eğitim almış, çalışmıştı. Bir basketbolcu ne kadar uzun, yetenekli ve ünlü olsa da haftanın beş günü çalışmak zorundaydı.

Claude, "İsteyen herkes çalışarak işinde çok iyi olabilir. En doğal bir sonuçtur bu," derdi.

Claude böyle konuştuğu zaman Trudy güler, onun samimi konuşmadığını söylerdi. Ama Claude ona aldırılmaz, 'bu prensip herkes için geçerlidir,' derdi. Claude'a göre, o bir şey öğrenmek isterse kolayca öğrenebilirdi, tüm sorun, uğraşının verilecek çabaya değip değmeyeceği ve ne kadar süreceğiydi. Köpek kayıtlarını kontrolü altında tutmak ve işaret dilini öğrenmek için elinden geleni yaptığını söylüyordu ama işaret dili kitabını da eline aldığı da görülmemiştir.

Edgar'ın babası Gar ölmeden önce Olive adlı tatlı bir dişi köpekten yavru almak için ona uygun bir erkek arıyordu. Bir gün çiftleştirme için uygun bir erkek bulduğunu söylemişti ama Claude Gar'ın notlarını karıştırdığı halde bu konuya ait bir bilgi bulamadı. Edgar babasının not defterinin çok karışık, okunması zor notlar, listeler ve çizimlerle dolu olduğunu biliyordu. Köpek kayıtlarını çok düzenli ve okunaklı yazarak tutan babası nendense notlarını karmaşık yazardı ve onları okuyup anlamak çok zordu. Fakat Olive'in kısa süre içinde çiftleştirilmesi gerekiyordu. Claude dosyaları karıştırıp erkek köpek aramaya başladı ve bir akşam oturma odasına gelerek, "Gar'ın Olive için düşündüğü melezi buldum," dedi.

Trudy okuduğu dergiyi bıraktı ve "Yaa, hangisiymiş bu peki?" diye sordu.

"Drift adlı erkek. Şimdiye kadar üç döl vermiş. Bir at kadar sağlıklı ve güçlü. Şu anda Park City'de bulunuyor."

Trudy başını salladı. Doğan yavruların davranışlarına baktığı için melezler hakkında güçlü sezgileri vardı ama şimdiye kadar ayrıntılı araştırma çalışmalarını hep kocası Gar'a bırakmıştı. O daha çok, tüm yetenekleri henüz ortaya çıkmamış olan yav-

ruharı severdi. Ama Edgar o anda hemen araya girdi işaretle, 'O hayvan kötü bir melezdır, bunu herkes de bilir,' dedi.

Trudy oğlunun işaretini Claude'a açıkladı ve "Kötü bir melezi mi?" diye sordu.

Claude, "Bir dakika," dedi. "Olive'in babası..." Sustu, mutfağa gidip birkaç kâğıt karıştırdı ve onun orada, "Lanet olsun!" diye söylendiğini duydular. "Olive ve Drift'in babaları bir kuşak farkla aynı köpek. Yarı Nelson. Baba Bridger ve Azimuth dl olan Nelson."

Trudy ona baktı ve "Nedir sorun peki?" diye sordu.

Edgar annesine, 'Yarı Nelson ve Osmo'yu hatırladın mı?' diye sordu.

"Oh evet, iyi değildi."

Claude onların yanına döndü ama Edgar'ın işaretini okuyamadı.

"Bunun anlamı ne peki?"

"Anlamı şu; birkaç yıl önce Yarı Nelson dl olarak gelen yavruların üçü l, diğerleri de sakat doğdu. Gar onun kötü bir melezi olduğunu söyledi."

Edgar babasının bu yavruları bir felaket olarak değerlendirdiğini biliyordu. Yavruların n ayaklarındaki arpıklık giderilemezdi. Ama Osmo başka erkeklerle iftleşmelerden sağlıklı yavrular da doğurmuştu. Babası bu konu üzerinde çok çalışmış ve sonunda bir çözüm bulduğunu söylemişti. Edgar babasının bu konuda söylediklerini ve çizdiği diyagramları hatırlıyordu.

Claude, "Bütün bunları birkaç gün önce bilseydim çok iyi olurdu," dedi.

Edgar cevap vermeden önce Trudy, "Edgar da Drift'i bulduğunu ancak şimdi öğrendi ama" diyerek oğluna döndü ve "Başka iyi bir seçim var mı peki, Edgar?" diye sordu.

Edgar oradan çıkıp gitmeyi ve Claude'u bu sorunla baş başa ve zor durumda bırakmayı düşündü. Ama Claude'un köpekleri rasgele ve bilinçsiz bir şekilde kullanmasını da istemiyordu.

Annesine işaret ederek, 'Gleam,' dedi. 'Ya da onun kardeşlerinden biri.'

Trudy bunu Claude'a anlatınca Claude dudaklarını büzerek mutfağa döndü ve Edgar gülerек baktı onun arkasından. Annesi ona 'yaramazlık etme' der gibi baktı ve sonra yine dergisine döndü. Edgar Claude'un bulacağı bilgiyi biliyordu: Gleam kasabasının doğusundaki bir çiftçi ailesine satılmış benekli ve çizgili bir hayvandı. O ailenin çocuğu bazen okulda Edgar'ın yanına gelir ve köpek hakkında bilgi verirdi. Edgar, Claude'un o köpek hakkında kötü bir şey bulamayacağını da biliyordu, köpeğin yedi ceddini de araştırırsa olumsuz bir şeye rastlayamazdı amcası.

Edgar ertesi sabah aşağıya indiğinde, Claude önünde bir sürü dosyayla masada oturuyordu. Edgar'ı görünce elindeki kahve fincanını sallayarak, "Bunu Gleam'le yapacağız," dedi. "Sen bu konuda beni denemek mi istedin? Bugün sahibine telefon edip işi ayarlayacağım."

Edgar ona bir şey söylemek istedi ama sonra anlamayacağını düşündü ve omuzlarını silkerek kapıya doğru yürüdü.

Amcası, "Dinle beni, Edgar," dedi. "Şua anda ikimizden başka kimse yok burada. Bana söylemek istediğin bir şey varsa söyleyebilirsin, bu her neyse aramızda kalacaktır, merak etme."

Edgar durup ona döndü ve 'Bundan eminim,' işareti yaptı. Dün teslim olmuş, hiç istemediği halde amcasına yardım etmişti. İşaretinin anlaşılması için, sol elini önüne doğru kaldırıp sağ elini, başparmağı bıçak anlamında ileriye gösterir şekilde onun altına götürdü.

'Cinayet,' işareti yaptı. 'Sana söylemek istediğim şey cinayet.'

Claude gözleriyle onun el hareketini takip etti ve sonra, sanki bir şeyler hatırlamak ister gibi başını salladı.

Edgar dönüp verandaya çıkarken Claude arkasından, "Sadece bilmeni istedim," diye seslendi. "Yani Gleam'den söz etmen etkiledi beni doğrusu."

Edgar telli kapıyı hızla iterek kapadı, çok şinirlenmiş, yüzünü ateş basmıştı. Amcasını yüzüne karşı suçlamak istemiş, bunu yapmış ama amcası onu anlamamış gibi davranmıştı. Claude onun ne demek istediğini anlamamış gibi davranmış, üstelik bir de iltifat etmişti ona.

Ama Edgar'ı kızdıran bir şey daha vardı—Claude istediği zaman aynen ağabeyi Gar gibi davranabiliyordu.

EDGAR O GECE BANYODA ayna karşısına geçti ve gömleğini çıkarıp kendine baktı. Göğsündeki ezikler, morluklar tamamen geçmiş, vücudunda onlardan hiçbir iz kalmamıştı.

Babasının hayaliyle konuştuğu o geceyi hatırladı. Hayalin eli ona uzandığı zaman kalbi duracak gibi olmuştu. O dakikalari şimdi tıpkı bir rüya gibi hatırlıyordu. Başparmağını göğüs kemiği üzerine bastırınca doğal olarak hafif bir acı hissetti göğsünde.

Kolunu yana doğru açtı ve elini sıkarak yumruk yaptı.

Yumruğunu göğsü üzerine getirince kendini çok iyi hissetti.

EDGAR ÖĞLEDEN SONRALARI ALMONDİNE'İ alıp ormana gidiyor ve onunla beraber meşe ağaçlarının altında uzanıp uyuyordu. Bazen eğitim gibi görünmesi için Essay ve Tinder'i de yanına alıyor, onlara yürüyüş yaptırıyor gibi görünüyordu. Annesi evde uyuması için ısrar edince onun ve amcasının uyumalarını bekliyor, sonra köpeğini alıp basamakları gıcırdatmadan aşağıya iniyordu. Trudy bazen onun önlemine rağmen uyanıyor, sessizce aşağıya inişini ve buzdolabını karıştırmasını yatak odasının açık kapısından izliyordu.

Trudy o gece de uyandı ve dayanamayıp, "Ne yapıyorsun sen orada?" diye sordu.

'Ambara gidiyorum.'

"Saat gece yarısına geliyor, on bir oldu, oğlum!"

'Olsun, ne var bunda!'

"Tanrı aşkına! Uyuyamıyorsan eline bir kitap alıp oku!"

Edgar yine omuz silkerek dışarıya çıktı ve ambara doğru yürüdü. Ama her konuda onlara karşı gelemeyeceğinin de bilincindeydi. Aslında canını sıkan başka bir konu daha vardı; üç haftadan beri yeni doğan yavrulara isim bulamamıştı. Yavruların gözleri açılmış, süt dişleri çıkmaya başlamıştı ve minik hayvanlar etrafta dolaşıyorlardı artık. Yakında onların eğitimleri de başlayacaktı ve o güne kadar onlara isim bulmak gerekiyordu. Webster Ansiklopedik Sözlüğü yanına alıp köpek doğum yerine gitti ve samanların üzerine oturdu. Yeni yavrulardan dört tanesi zıplayarak yanına geldiler ve durup ona bakmaya başladılar.

Edgar ansiklopediyi açıp sayfaları karıştırmaya başladı. Bazı sayfaların kenarlarında babasının notları ile kendi karaladığı notlar vardı. Sayfalarda eskiden bulduğu Butter, Surrey, Pan, Cable, Argo gibi yavru isimlerini bulunca onları hatırladı ve güldü. Sözlüğün arka kapağında, '2.000 İsim ve Anlamları: İsim Arayan Anne Babalar ve Herkes için Pratik Bir Rehber' yazısı vardı. Sözlüğün editörü McQueen kitabın ilk sayfasına önsöz olarak, 'Bir çocuğa isim bulmak sanıldığından daha önemli bir iştir,' yazmış ve isim seçmekle ilgili yedi kuraldan söz etmişti ki, bunların arasında 'İsim değerli olmalı,' 'Kolay söylenebilmeli' ve 'Orijinal olmalı' gibi ifadeler vardı. Edgar şimdi bu kuralları düşündükçe, *Spire, Encore, Pretend, Herb* gibi köpek adlarını anlamsız bulmaya başlamıştı. O sırada yanına gelen anne köpek burnunu sayfalara sürüp kokladı ve sonra onun görevinin güç olduğunu anlamış gibi içini çekince Edgar da kitabı kapadı.

İçlerinde annesinin memesini emen bir yavru dışında, diğerleri doymuş ve uykuya dalmışlardı. Edgar annenin sütünü kontrol etmek için memesine dokunarak kontrol etti ve sonra onları orada bırakıp yürürken, yavruya baktı ve 'Ne sızlanıp duruyorsun sen?' işareti yaptı.

Edgar elindeki kalın kitabı bırakıp kapıya doğru yürürken, meme emen yavru da doymuş ve gözlerini kapayıp uykuya dalmıştı.

EDGAR DAHA SONRA KENDİ yavrularını alıp yukarıya çıkarırken, Hachiko mektubu ile birlikte bir zarfa koyup sakladığı Claude ve Forte'un birlikte çekilmiş resmini de yanına aldı. O gün sıcak havada iyice ısınmış olan samanlık hâlâ sıcaktı. Edgar ön taraftaki kapıyı açarak serin gece havasının içeriye girmesini sağladı. Köpekler saman balyalarının arasında oynamaya, üstüne çıkarak hoplayıp zıplamaya, aşağıya atlamaya başladılar. Saman balyaları azalıyordu ve bir süre sonra yeni balyalara ihtiyaçları olacaktı. Bu iş için de bir gün sabahtan akşama kadar taşıyıcı kayışın başında durması ve balyaların kancalarla taşınıp dizilmesine gözcülük etmesi gerekecekti. Bir zamanlar belki bu yerlerin ilk sahibi Schultz da onların yaptığı bu işleri yapmış, balyalarla uğraşmıştı.

Bir süre dinlendikten sonra köpeklere dur, kalk, yürü, otur gibi basit emirlerle kolay bir çalışma programı uyguladı, yorgundu ve onları da fazla yormak istemiyordu. Köpeklerin hareketlerini seyretmek dinlendiriyor, huzur veriyordu ona. Onlara burunlarıyla dürterek birbirlerini itmeyi, yanlarından geçen tenis topunu yakalamayı, bir kalemi ve kaşığı dişleri arasında taşıyıp sahibine götürmeyi öğretti. Bir saat böyle çalıştıktan sonra onları serbest bıraktı ve Claude ile Forte'un birlikte çekilmiş resmini çıkardı. Başiboş köpek uzun zamandan beri ilk kez aklına gelmişti. Uzun süre onun günün birinde ormandan çıkıp geleceğini düşünmüş, saçmalamıştı. Eski Forte'tan sonra aynı adı verdiği başiboş köpeği vurmak isteyen Claude'un daha sonra geyiği vuruşunu hatırladı. Resme bir süre baktıktan sonra tekrar cebine koydu ve *Orman Kitabı*'nu okumaya başladı.

O kadar yüksek sesle uludu ki, Tha onu duydu ve 'Derdin ne senin?' diye sordu. Kaplanların İlki, başını şimdi çok eski ama o zaman daha yeni yaratılmış gökyüzüne kaldırdı ve 'Bana gücümü geri ver, Ey Tha,' dedi. 'Bütün orman önünde küçük düştüm, Tüysüz'den kaçtım ve o bana utandırıcı bir adla hitap etti.' Tha, 'Neden peki?' diye

sordu. Kaplanların İlki, 'Çünkü üzerime bataklık çamurları bulaşmıştı,' diye cevap verdi. Tha da ona, 'O zaman suya girip yüz ve çimenlerde yuvarlan, üzerindeki çamur sa çıkacaktır, temizlenirsin,' dedi. Kaplanların İlki yüzdü, otların üzerine çok yuvarlandı ama üzerindeki çamurlar çıkmadı. Onu seyreden Tha gülünce Kaplanların İlki ona, 'Ben ne yaptım ki başıma bu geldi?' diye sordu. Tha da ona, 'Sen geyiği öldürdün ve ölüm korkusunu ormana saldın,' dedi. 'Sen nasıl Tüysüzden korkuyorsan, ormanda yaşayan canlılar da birbirlerinden korkuyorlar.' Kaplanların Birincisi, 'Onlar benden korkmamalı, çünkü ben onları başlangıçtan beri tanıyorum,' diye konuştu. Tha da ona, 'Git ve gör bakalım,' dedi. Kaplan ormanda dolaşarak geyiklere, domuzlara, kirpilere ve bütün orman yaratıklarına seslendi ama onlar kendilerini yargılayan Kaplandan kaçtılar, çünkü ondan *korkuyorlardı*.

Edgar okumaktan sıkılınca köpeklere önce başka hareketler öğretti. Sonra onlara emirle adım atma eğitimi yaptırdı ve bir süre samanlıkta koşturdu. Yeni hareketleri ilk öğrenen ve hatasız uygulayan köpek Finch oldu ve Edgar'ın verdiği emirlere itaat ederken zevk aldığı belliydi.

Bir başka harekette, verilen emrin bir başka köpek tarafından iletilmesi isteniyordu. Örneğin Edgar Baboo'nun oturmasını istediği zaman sadece elini havaya kaldırması yetiyordu—Sawtelle köpekleri bu hareketi daha üç aylıkken öğrenirlerdi. Ama şimdi, Finch ya da Essay onu burunla dürterken, Baboo'nun, Edgar'ın emriyle oturmayı öğrenmesi gerekiyordu. Yani köpek iki hareketi birden öğrenecekti ki buna bağlantı diyorlardı. Sawtelle köpekleri bu hareketi de eğitimlerini fazla uğraştırmadan öğrendiler.

Edgar Baboo'yu bir noktada bekletirken bir adım geri çekildi.

Sonra Essay'e Baboo'yu göstererek işaretle 'dokun' emri verdi.

Essay diğerine dokunurken Edgar elini havaya kaldırdı ve Baboo yere çöktü. Hareket başarıyla tamamlandı. Aynı hareketi

bu kez Baboo'nun dokunmasıyla tekrarladılar ve o da başarılı oldu. Bu hareket arada başka hareketlerle kesilerek birçok kez tekrarlandı ve her seferinde de başarıyla uygulandı.

Edgar onları bir süre okşayıp severek ödüllendirdi. Bir süre dinlendikten sonra onlara başka hareketler de yaptırdı. Yeni emirlerle değişik bir eğitim sistemi uyguladı.

Sırtüstü yat oğlum.

Bunu al kardeşine götür bakayım.

Git şuna bir dokun.

Edgar onlarla geç saatlere kadar çalıştı, oynadı ve onların da oynamasına izin verdi. Çok yorulmuştu, uykusu gelmişti ama yine de Opal'ın ağzına bir tahta çivi alıp ona getirmesini zevkle izledi. Öğrettiği hareketleri onlara birkaç kez daha yaptırdı.

Bir süre sonra kulakları uğuldamaya başladı ve birden sanki zihninin bir köşesine takılıp kalmış olan bir düşünce onu zorlayıp bir şeyler hatırlatmaya çalışır gibi, garip bir şeyler hissetti. Sanki amcası Claude'un ambardan çıkıp bembeyaz karlar dünyasında yere düşmüş ya da atılmış bir şeyi arar gibi etrafa bakındığını görür gibi oldu.

Bu görüntü Edgar'a bir şeyler hatırlattığı gibi, Claude'da da aynı etkiyi yaratır mıydı acaba?

Köpekleri çalıştırmaktan iyice yorulunca samanların üstüne oturdu ve Forte ile amcasının resmine baktı. Gözlerini kapadı ve bir dirseğinin üzerine uzandı, köpekleri de gelip onun etrafına dizildiler, yerlere yattılar. Edgar bu pozisyonda uzun süre gözleri kapalı olarak kaldı ve düşündü. Aklında kesin olarak hiçbir şey yoktu, boşlukta yuvarlanıyor gibiydi.

Fakat şimdi –belki de– emin olmanın bir yolunu bulmuş olabilirdi.

Sürücülük Dersi

BİR SÜRE SONRA SAMANLIK merdiveninde ayak sesi duydu ve çok geçmeden annesinin siyah saçları atkuyruğu olarak toplanmış olan başı merdiven başında göründü. Essay, Tinder ve Opal o anda Edgar'ın yanındaydılar, yerde oturuyorlardı ve Edgar'ın elinde iki ucunda ilmek olan uzun bir ip vardı. Almondine ise kapıya yakın bir yerde yere uzanmış yatıyordu.

Trudy, "Kasabaya gitmek ister misin, Edgar?" diye sordu. "Öğle yemeğini de orada bir yerde yeriz."

Bir yaşındaki yavrulardan üçü Trudy'yi görünce heyecanlandılar, hoplaya zıplaya yanına gelip bacaklarına süründüler ve sonra yine yerlerine dönerek oturdular.

Edgar annesine döndü ve 'Ben Essay'i biraz çalıştırmak istiyorum,' dedi ama bunun yarısı yalandı. Aslında sabahleyin buraya geldiklerinde çalışmaya başlamışlardı ama küçük yaramazlar oynamak istiyorlardı. Edgar annesiyle amcasını bir arada görünce öfkelenip ne yapacağını şaşıyor ve bu nedenle onların yanına sokulmak istemiyordu. Kasabaya giderken üçünün aynı araba içinde oturacağını düşünmek bile midesini bulandırıyor. Birkaç gece önce rüyasında evi gözetlerken ağaç dalından sonsuz bir boşluğa düştüğünü görmüştü ama daha sonra unutmuştu rüyayı.

Trudy neşeli bir ifadeyle, "Nasıl istersen oğlum," dedi. "Günün birinde yine benim çocuğum olarak bana döneceğini biliyorum."

Edgar bir süre sonra kamyonetin motor sesini duydu, onların gittiklerini gördü ve köpekleriyle çalışmaya başladı. Bir süre sonra Almondine'i yanına çağırıp onunla bazı oyunlar oynadı ve diğer yavrular da onları seyretti. Daha sonra Essay onun gösterdiği iki hareketi hatasız yaptı ve diğerleri de aynı şeyi kusursuz tekrarlayınca Edgar hepsini alıp aşağıya indirdi.

Annesiyle amcasının kasabadan erken dönebilecekleri ihtimalini düşündü ve eve gidip öğle yemeğini erken yemeye karar verdi. Claude'un park yerinde duran Chevrolet Impala arabasının yanından geçerken kapısını bir çiviyle çizmek geldi içinden ama kendini tuttu. Fakat mutfağa girince birden şaşırdı, amcası elinde bir gazete ile masaya oturmuş sigara içiyordu. Edgar önce hemen dışarıya çıkıp ambara dönmeyi düşündü ama sonra vazgeçti, ondan kaçmak istemiyordu. Buzdolabına gitti ve kendisine sandviç hazırlamak için malzeme çıkardı. Claude önce aldırmadı ona, ama sandviçin hazırlanması bitince, "Geldiğine sevindim, Edgar," dedi. "Seninle konuşmak istediğim bir şey vardı."

Edgar ona hiç bakmadı ve masanın diğer tarafına oturup sandviçini yemeye başladı.

Claude, "Sen kamyoneti sürebiliyor musun, Edgar?" diye sordu.

Edgar başını iki yana salladı. Babası onun direksiyona oturup kamyoneti kısa sürelerle kullanmasına birkaç kez izin vermişti ama Edgar aracı rahatça kullandığını söyleyemezdi.

Claude, "İşte buna bir cinayet denebilir," dedi. "Gar ve ben senin yaşındayken iyi birer sürücü olmuştuk bile. Araba kullanmak bazen çok işe yarıyor, biliyor musun?"

Edgar sandviçinin köşesinden bir parça koparıp Almondine'e verdi.

Amcası, "Ben sana araba kullanmayı öğretmemiz gerektiğini annene söyledim ama o istemedi, daha erken olduğunu söy-

ledi," diye devam etti. "Seni daha sonra sürücü kursuna gönderecekmış. Bence saçmalık bu. Deden bir gün babanla beni aldı ve direksiyona oturttu, birkaç kez köy yolunda gidip geldik, hemen öğrendik ve şoför olduk."

Edgar amcasının lafı nereye getirmek istediğini anlamış gibiydi ve sadece başını salladı.

"Biz bugün için avantajlı sayılırız aslında. Eski arabaların hepsinde vites kolu vardı ama benim Impala otomatik vitesli. Şu anda annen kasabada, istersen seninle biraz eğlenebiliriz, ne dersin? Annen öğrenmeden sana biraz bir şeyler öğretebilirim. Sürücü kursuna gittiğin zaman da öğrencilerin en iyisi olursun. Annenle eğitim sürüşüne çıktığınızda da şaşırtırsın onu. Ee, ne diyorsun bu teklifime bakalım?"

Edgar ona baktı ve sandviçinden bir parça ısırıp, 'Tamam,' işareti yaptı. OK harflerini gösterip 'Okey' dedi.

Claude birden neşelendi ve "İşte böyle, evlat!" dedi. "Sandviçini bitir de hemen başlayalım şu işe. Hayatın kısa zamanda değişecek." Gazeteyi masaya bıraktı, cebinden araba anahtarlarını çıkarıp salladı. Edgar sandviçinin bir ucunu yemeden masaya bıraktı ve Almondine'i de alıp amcasının arkasından yürüdü.

Impala araba park yerinde ön tarafı yola dönük olarak duruyordu. Claude yolcu tarafının kapısını açıp ön koltuğun sağına oturmak üzereyken köpeği gördü ve iki kapılı arabanın ön koltuğunun arkalığını yatırıp, "Atla bakalım arkaya Almondine," dedi. "Bak efendin neler yapacak gör bakalım." O sırada sağ kapının yanında ayakta duruyordu ve "Gar bir konuda hata etti," diye devam etti. "Sana daha çok şey öğretmesi gerekirdi."

Edgar amcasının ona 'evlat' diye hitap etmesine çok kızmıştı, o sırada kulaklarında bir çınlama sesi vardı. Birden kararlı bir hareketle arabanın sol kapısını açtı, ön koltuğun arkalığını öne yatırdı ve arka koltuğa yerleşen köpeğine, 'İn aşağıya Almondine, evde kalıyorsun,' işareti yaptı.

Köpek bir an tereddüt ettikten sonra arabadan aşağıya atladı ve Edgar onu alıp eve götürdü, mutfağa sokarak başını okşadı,

'Sen iyi bir köpeksin,' işareti yaptıktan sonra dışarı çıktı ve kapıyı kapadı.

Claude onun neden böyle davrandığını anlamamış, meraklı bir ifadeyle arabanın başında bekliyordu.

Edgar ona bakarak, 'Gidelim,' işareti yaptı. Amcasının işareti anlayıp anlamaması umurunda bile değildi. Davranışları, vücut dili zaten her şeyi açıkça anlatıyordu.

Claude ön sağ koltuğa oturup sağ camı açınca, Edgar da direksiyona oturup sol camı indirdi. "Gaz ve fren pedallarını biliyorsun elbette, bunları herkes bilir zaten, değil mi Edgar?"

Amcasının verdiği anahtarı alıp kontağa soktu ve çevirmeden önce gaz pedalına bir kez bastı.

Claude, "Gaz pedalını pompalaman gerekmez," dedi. "O zaman motoru boğarsın."

Edgar anahtarı çevirince motor hemen çalıştı ve Claude ona bir şeyler söyledi ama Edgar ona aldırmadı ve otomatik vitesli arabanın küçük kolunu D (Drive-Sürüş) harfine getirdi.

Araba harekete geçince Claude, "Tamam, sakın ol," dedi.

Edgar direksiyonu hafifçe oynatınca çok kolay döndüğünü gördü, belki, de hidrolik direksiyondu bu. Arabanın öndeki motor kapağı da kamyonetinki gibi daracık değil, çok genişti ve motor çok büyük olmalıydı. Sürücü yerinden ön tekerlekleri görmesi mümkün olmadığı için, arabayı kullanırken hislerine güvenmek zorunda kalacaktı.

Claude, "İyi gidiyorsun," dedi. "Şimdi yavaşça araç yolundan aşağıya doğru sür arabayı. Sola dön ve Corners'a doğru git, böylece annen kasabadan erken dönerse yolda ona rastlamayalım."

Edgar başını salladı ve gaz pedalına yavaşça bastı. Araba yavaşça hızlanırken ayağını aşağıya doğru sürekli olarak bastırmaya başladı ve hiç düşünmeden, sanki farkında değilmiş gibi pedalı döşemeye kadar indirdi, gazı kökledi.

Impala'nın motoru gürleyerek çalışıyor, araba hızını gittikçe

artırıyordu ve bir ara, toprak yolda taşlı bir yere gelince arabanın kışı sağa sola attı ve sonra yine düzeldi. Edgar direksiyona sıkıca yapışmış, kontrolü kaçırmamak için çabalıyordu, bütün dikkatini yola vermişti.

Claude birden, "Hey, yavaş ol evlat!" diye bağırdı. "Arkamızdan gelen, bizi kovalayan kimse yok. Ağır ol bakalım!"

Ana yola çıkan çiftlik yolunu çok kısa sürede aştılar. Edgar sürat saatine bakıp ne kadar hızla gittiklerini görmek istedi ama gözlerini bir türlü yoldan ayıramadı, çok hızlıydılar. Yolun sağ tarafındaki meyve ağaçları takip edilemeyecek kadar büyük bir hızla geriye doğru kayıyordu. Edgar arka camdan bakarak geride kalan ambarı görmek istedi ama ona bile bakamadı. Fakat ana yolu atlayıp onun diğer yanında başlayan ormana dalmazlardı herhalde, çünkü o kadar da hızlı değillerdi ya da o öyle sanıyordu. Ana yola çıkınca biraz daha hızlanabilirlerdi belki. Meyve bahçesindeki son elma ağacının da büyük bir hızla geride kaldığını görünce ana yola geldiklerini anladı ve direksiyonu çevirmeye başladı.

Her şey çok hızlı oluyordu ve Claude artık ona bağırma-yı bırakmış, sağ koltuktan uzanıp direksiyona yapışmıştı. Ana yola çıkıp arabayı düzeltme konusunda ikisi arasında bir zaman mücadelesi oldu. Araba yolun üzerinde sola doğru biraz fazla döndü, sonra düzeldi ve lastikler yoldaki çakıl taşları üzerinde gıcırdadı. Claude direksiyona iki eliyle birden yapıştı ve arabayı zor da olsa yolun üzerinde tutabildi.

Edgar ellerini direksiyondan çekti ve ona dönerek, 'Tamam, sen kullan,' işareti yaptı, ama ayağını gaz pedalından çekmemişti ve hâlâ tam gaz, büyük bir hızla gidiyorlardı. Edgar şimdi arabanın kontrolünü amcasına bıraktığı için başını çevirip arka cama baktı ve yolun ne kadar büyük bir hızla geriye doğru kaydığını görünce büyük bir heyecan duydu. Şimdi istediği yere bakabilirdi ve gözlerini sürat saatine çevirince gözlerine inanamadı, hızları saatte elli mili geçmişti. Claude yan taraftan uzanıp direksiyonu tuttuğu için arabayı yolun ortasında tutmakta zor-

lanıyordu. Claude bir gün ona arabasında çok büyük, güçlü bir motor olduğunu söylemişti, o halde bu düz yolda rahatça yüksek sürat yapabilirlerdi.

Açık pencerelerden büyük bir hızla giden hava arabanın içinde uğulduyor ve adeta fırtına kopuyordu.

Edgar amcasına baktı ve 'Biraz müzik dinleyelim mi?' işareti yaptı.

Claude o sırada ona ayağını gaz pedalından çekmesi için bağıırıyordu. Edgar onu duymamış gibi uzandı ve radyonun düğmesini çevirdi. Motorun ve rüzgârın uğultusu arasında güçlükle duyulan bir gitar sesi geldi kulaklarına.

Edgar gülerken amcasına baktı ve 'Kovboy müziği, çok severim,' işareti yaptı. Sonra radyonun alt tuşlarına basarak kanal değiştirmeye başladı. Bir ara amcasına döndü ve kaşlarını çatarak, işaretlerle, 'Bana *evlat* demen hiç hoşuma gitmiyor,' dedi. 'Bunu bir daha söyleme sakın, ben senin çocuğun değilim.'

Bunu söyledikten sonra radyoyu kapadı.

Claude sinirlenmiş gibiydi, kaşlarını çatarak, "Seni anlamıyorum," diye bağırdı. "*Çeksene şu ayağını gaz pedalından! Tanrı aşkına!*"

Edgar işaret diliyle konuşmaya devam ederek, 'Aslında benim evde yaşaman hiç hoşuma gitmiyor.'

Claude otomatik vites kolunu 'Nötr'e alarak motor gücünün tekerleklerle intikalini engellemek istedi ama Edgar bu kez direksiyona yapışarak hızla sola çevirdi. Arabanın burnu birden meşe ağaçlarına doğru döndü. Claude otomatik vites kolunu bırakıp tekrar direksiyona sarıldı ve arabayı yolda tutmaya çalıştı.

Sürat saati şimdi yetmiş mili geçmek üzereydi. Araba şimdi sanki bilyeler üzerinde gidiyormuş gibi büyük bir hızla sağa sola kaçıyor, Claude onu yolda tutmakta zorluk çekiyordu. Araba korkunç bir hızla yolu yutarken, bir süre sonra doğuya, Popcorn Corners'a sapan kavşağı gördüler. Biraz ilerde küçük bir dere köprüsü vardı ve Edgar, 'Oraya varana kadar arabanın hızını yetmiş beş mile çıkarabilir miyim acaba?' diye düşündü. Ama

o bunu düşünürken oraya varmışlardı bile. Araba hafif meyilli köprü'nün üzerinde birden havaya fırladı ve sonra korkunç bir hızla diğer tarafta yere vurdular.

Edgar gülümseyerek amcasına, sonra da sürat saatine baktı, her şeye rağmen sürati yetmiş beş mile çıkarmayı başarmıştı. Claude direksiyona sıkıca sarılarak, "Pekâlâ, ne istiyorsun?" diye bağırdı.

O anda Edgar ne istediğini kendisi de bilmiyordu aslında. Bu arabayla dolaşma ve sürücülük dersi fikri doğrucu amcasından çıkmıştı. Ama kafasının içindeki o çınlama sesi hâlâ kaybolmamıştı ve onu deli ediyordu. Bir elini kaldırıp avucunu alnuna bastırdı ama çınlama kesilmedi. Ama sinirlenmenin sonucu olmalıydı bu. Döndü ve yaptığına sanki kendisi de şaşırılmış gibi, sırtarak onun yüzüne baktı.

Sonra işaret diliyle ona, 'Buraya kadar gelmişken Popcorn Corners'a kadar gidelim bari!' dedi.

"Ne istiyorsun be çocuk!" diye bağırdı. "İşaret dili bilmiyorum ben!"

'P-O-P-C-O-'

"Kes şu işaret dilini ve heceleme zırlıtısını Tanrı aşkına! Ayağını da çek artık şu lanet gaz pedalından!"

Claude bunu söyler söylemez aniden eğildi vites kolunu 'Nötr'e getirdi. Fakat otomatik vites kolu göstergesi Edgar'ın önündeydi, onu göremeden, tahmini olarak yapmıştı bunu ve kolugeri vites de takabilirdi. İlginç bir olasılıktı bu ve daha önce Edgar'ın aklına gelmemişti. Altmış dört, hayır elli sekiz, yok yok, elli mil süratte vites kolunu geri vites takarsan ne olurdu?

Motordan ani ve canhıraş bir feryat yükseldi. Claude aynı anda çılgın gibi atılıp kontak anahtarını kapadı, motor sustu. Kısa süre sonra durdu araba. Bir süre hareketsiz kaldılar, Edgar ayağına bakınca hâlâ gaz pedalına sonuna kadar bastığını gördü. Arabanın içini yoldan gelen tozlarla beraber kuru, kahverengi bir duman kapladı, motordan garip sesler gelmeye başladı.

Edgar amcasına baktı ve 'Park etmeyi ne zaman öğreneceğim?' işareti yaptı.

Claude anahtarı kontaktan çıkardı ve içini çekerek arkasına yaslandı. Edgar'ın işaretlerle ne söylediğini anlamamıştı ama kendini tutamadı ve sinirli bir ifadeyle gülmeye, sonra da kahkahalar atarak dizlerine vurmaya başladı. Edgar arabadan indi ve eve doğru yürümeye başladı, en fazla üç mil kadar yürüyecekti. Arkasında arabanın diğer kapısının hızla, çarpılarak kapandığını ve taşlı yolda ayak sesleri duydu. Sonra ayak sesleri kesildi ve motor birkaç denemeden sonra tekrar çalıştı.

Edgar biraz yürüdükten sonra Claude arabayı geriye döndürdü ve çok geçmeden Edgar'ın yanına gelerek yürüyüş hızında sürmeye başladı. Fakat motordan garip, çarpmaya, tıkırtıya benzer sesler geliyordu.

Claude başını pencereden çıkarıp yolun solunda yürüyen Edgar'a doğru uzattı ve "Galiba sürücülük dersi konusunda yanıldım," dedi. "Bana kızgın değilsin, değil mi?"

Edgar ona bakmadan yürümeye devam etti.

"Yürümeye devam ederken bazı kişilerle ikimizin ortak ilişkisi olduğunu da düşünebilirsin. Örneğin annen."

Edgar ona döndü ve 'Ve de babam,' işareti yaptı.

Edgar bu işareti oldukça hızlı yapmıştı ama Claude yine de anladı onun ne dediğini ve zihninde tekrarlamadan edemedi.

Sonra başını salladı ve "Evet, tabii o da vardı," dedi. Sonra arabayı hızlandırdı, ama yarım mil kadar gittikten sonra birden durdu ve arabadan indi.

Kendisine doğru yürüyen Edgar'a baktı ve yerdeki taşları tekmeleyerek, "Lanet olsun! Sen de aynen baban gibisin!" diye bağırdı. Sonra dönüp yine arabaya atladı ve gazladı, gitti.

Trudy

TRUDY KAMYONETLE MELLE'N'E DOĞRU giderken kafası karışık olmasaydı böyle güneşli ve sıcak günde bu yolculuktan zevk alabilirdi. Genelde arabayla bir yere giderken radyoda müzik dinlemeyi severdi ama o gün aklı hep Edgar'daydı ve pencereden giren havanın uğultusunda düşünmek daha iyi oluyordu. Oğlu bugünlerde nedense isyan halindeydi ve onu anlayamıyordu. Aslında bunun nedeni Claude idi, bu kadarını biliyordu. Edgar son haftada üç gece eve gelmemiş, ambardaki samanlıkta yatmıştı. Onunla ne zaman konuşmak istese, oğlu ondan kaçmış ya da sırtını dönerek onu dinlemek istememişti.

Aslında Edgar küçüklüğünden beri içine kapanık, anlaşılması zor bir çocuk olmuştu. Örneğin bebekliğinde hemen hiç ağlamamış ve Almondine de onun her istediğini yapmış, onu her zaman mutlu etmişti. Öğretmenleri onun dilsiz olduğu için böyle davrandığını söylerlerdi ama Trudy bunun tek neden olmadığını biliyordu ve aslında Edgar henüz bir yaşında iken karşısındakilerle iletişim kurmaya çalışmıştı. İki yaşında iken işaret dilini öğrenmeye başlamış ve hatta kendine özel bir dil geliştirmişti. Bir zamanlar annesinden, sabahtan akşama kadar tüm gördüklerini ona işaret diliyle anlatmasını istemişti. Trudy ve kocası Gar bir süre sonra onu mutlu etmek için eline bir sözlük vermiş ve doğan köpek yavrularına isim bulmakla görevlendirmişlerdi onu.

Edgar çok zeki ve sürekli bir şeyler yapmak isteyen bir çocuk olmuştı. Trudy onu sürekli olarak izler, yeni fikirlerin onun üzerindeki etkilerini değerlendirmeye çalışırdı. Onun daha küçük bir çocukken dünyanın işleyişi konusunda söyleyip yazdıklarını anlamak mümkün değildi. Trudy oğlunun her zaman kendisine karşı açık olmasını istemiş, bunu beklemişti. Ama birlikte çalışmalarına rağmen Edgar genelde ona karşı çekingen davranmış, yeterince açılmamıştı. Evet, aslında iyi bir arkadaş, çok sevdiği bir evlattı Edgar ama kafasından geçenleri açıklamazdı ve onu anlamak çok zordu.

Edgar beş yaşında iken yaşadıkları Noel olayı buna güzel bir örnek olabilirdi. O yıl anaokuluna başlamıştı Edgar ve Trudy sabahları onu okul otobüsüne bindirip gönderirdi. Almondine öğle vakti okul otobüsüyle dönen Edgar'ı öyle büyük bir sevinçle karşılardı ki, otobüsteki diğer çocuklar pencereleri açarak neşyle ona seslenirler, tezahürat yaparlardı köpeğe. Edgar anaokuluna gitmekten hoşlanır görünüyordu ama annesi sormadan hiçbir şey anlatmazdı okul hakkında. O gün neler okumuşlardı, öğretmenleri neler anlatmıştı, onlara kaşı nasıl davranmıştı, arkadaşları neler yapmışlardı, Edgar hiç söz etmezdi bunlardan. Bazen bazı kelimeleri anlatmak için işaret bulamaz, işaret dili kitabına bakar, ama yine çaresiz kalırlarsa, o kelimeye kendileri bir işaret uydururlardı. Ocak ayında bir gün Edgar masaya oturup Noel Baba'dan istediklerinin bir listesini yaptı ve annesine göstermeden bir zarfa koyarak yapıştırdı. Trudy dayanamadı ve Edgar uyuduktan sonra zarfı buhara tutup açarak istek listesini okudu.

Listenin başında *Cep saati*, *ZİNCİRLİ* yazıyordu.

Trudy onun bir saat istemesine şaşırmıştı. Gerçi Edgar saati okumayı daha dört yaşında öğrenmişti ama şimdiye kadar bir cep saat istediğini hiçbir zaman söylememişti. Saat söylemeyi öğrendiği zaman, birkaç hafta boyunca işaretle söylediği hemen her şeyde saat, vakit kavramları vardı. Örneğin, akşam yemeğini mutlaka saatle, altıyı çeyrek geçe yiyeceğiz derdi. Banyoya

girerken, 'Sekiz buçukta çıkacağım banyodan,' işareti yapardı. Zamanla bu huyundan vazgeçmişti ama belki yeniden saatli yaşamına dönüyordu. İşte şimdi de istek listesinin başına cep saati koymuştu ve Trudy onun o saati Noel ağacı altında bulmasını sağlayacaktı. Trudy bir Gar ile birlikte Ashland'a gittiklerinde bir saatçi dükkânı görüp girmişler ve saatçi arka taraftan eski ve zincirli bir cep saati bulmuştu onlar için. Saatin kurma düğmesi dişliydi ve sarı kapağında süslü bir C harfi işlenmişti. Edgar'a bu C harfinin Christmas (Noel) anlamına geldiğini söyleyebilirlerdi. Saatçi bu saatin iyi kurulursa bütün gün çalıştığını söylemişti onlara. Noel akşamı Edgar kutuyu açıp saati görünce çok sevinmiş ve onu hemen cebine koymuştu.

Trudy, "Kapağını açık bakmayacak mısın ona Edgar?" diye sormuştu.

Edgar o zaman saati cebinden çıkarıp mutlu bir ifadeyle bir süre seyretmiş, onlardan nasıl kurulduğunu ve ayarlandığını öğrenmiş, sonra saati tekrar cebine koymuştu. Bir hafta kadar sonra Trudy oğlunun odasına girdiği zaman, Almondine'in arka ayakları üzerinde dik olarak oturduğunu ve Edgar'ın da elindeki saati zincirinin ucundan tutmuş, onun gözleri önünde sağa sola salladığını gördü. Almondine Trudy'yi görünce gözlerini sallanan saatten ayırıp kapıya baktı ve Edgar da birinin geldiğini anlayarak arkasına döndü.

Annesine, 'Köpekleri etkilemiyor,' işareti yaptı.

Trudy güldü ve "Sen onu bu saatle hipnotize etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu. "Bunun için mi böyle bir saat istedin yoksa?"

Edgar başını salladı ve Almondine'e gel işareti yaptı, 'Yavruları daha iyi etkiler bu saat herhalde.' Sonra paltosunu giydi ve Trudy'nin şaşkın bakışları altında çıkıp köpek evine gitti.

Trudy oğlunun kendisinden habersiz nelerle uğraşabildiğini ve ileride de aynı şeye devam edeceğini işte o zaman öğrendi. Edgar o zaman sadece beş yaşındaydı. Onun, bir insanın saat sallayarak başkalarını hipnotize edeceğini nereden öğrendiği-

ni bilmiyordu, TV'de de görmemişlerdi böyle bir şey. Edgar'ın kitaplarında da bu konudan söz edildiğini sanmıyordu. Edgar bunu nerede görmüşse yapmayı kafasına koymuş ve uzun süre saklamıştı bu fikri, o böyle bir çocuktuktu işte. Edgar annesine bile açılmayan, içine kapanık bir çocuktuktu ve Trudy onu gittikçe daha çok kaybeder gibi olduğunu hissediyordu. Aslında sır saklayan bir çocuk değildi Edgar, annesi ona hipnotizmayla ilgileniyor musun diye sorsaydı ona her şeyi anlatırdı, Trudy emindi bundan. Ama sorulmadığı sürece kendiliğinden söyleme, açıklama huyu yoktu.

Trudy şimdi onun başka neler düşündüğünü, zihninde neler gizlediğini merak ediyordu. Edgar şimdiye kadar kimsenin bilmediği, kuşkulandığı neler öğrenmişti acaba?

Edgar'ın o zamanki hipnotizma merakı haftalarca devam etti. Hatta bir gün küçük arkadaşı Alex Franklin'i hipnotize edemese bile, oldukça etkiledi ve bahçede oynadıkları bir gün, çocuk onun telkiniyle öğretmeninin kulağına kartopu attı. Trudy'nin sonradan öğrendiğine göre, Edgar aslında saatini sallayarak arkadaşından sadece bir kartopu yapmasını istemiş ama küçük çocuk kartopunu yaptıktan sonra kendi arzusuyla atmıştı öğretmenine.

Trudy oğluna bu olayda yine de sorumluluğu olduğunu söyledi. Köpeklerle karşı da aynı sorumlulukları vardı, onlara bir şey yapmalarını söyledikleri zaman yanlış bir şey yapsalar bile sorumlu kendileri olurdu. Onun için Edgar köpekleri çalıştırır, onlardan bazı şeyleri yapmalarını istediği zaman çok dikkatli olmalıydı.

Trudy bir gün oğluna kendisini hipnotize etmesini söylemiş ama Edgar bunu başaramamıştı. Edgar çok denedi ama babasını, Almondine'i ve kendi köpek yavrularını da hipnotize edip uyutamadı, ondan sonra hipnotizma işini bıraktı ama saati yine her zaman yanında taşıdı. Edgar bazen mutfakta saatini çıkarıp kuruyor ve mutfak saatine bakarak ayarlıyordu ama Trudy onun bunu sadece onlar oradayken yaptığından emindi. Bahar gelip

karlar erimeye başladığında, Edgar saatini cebinden çıkarıp çekmecedeki çamaşırlarının altına koydu.

DAHA BEŞ YAŞINDA İÇİNE kapanık bir çocuk olan Edgar şimdi tam bir sır küpü olmuştu. Babasının ölümünden beri ortalıkta adeta bir uyurgezer gibi dolaşıyordu, bazen sinirli, bazen üzgün, düşünceli, bazen de neşeli oluyordu. Sadece kendi köpek yavru-ları ile uğraşırken kendine geliyor gibiydi. Trudy onun zamanla toparlanacağını, üzülecek bir şey olmadığını söylüyordu kendine. Onun uyurgezer halleri aslında doğal sayılırdı, sakinleştirici ya da uyuşturucu kullanacak hali yoktu herhalde (Mellen'de zaten uyuşturucu ilaç bulmak mümkün olamazdı).

Aslında bu uyuşturucu kuşkusu Gar'ın ölümünden uzun süre sonra, okulun son birkaç haftası içinde Edgar'ın okuldan kaçmaya başlamasıyla geldi Trudy'ye. Edgar'ın öğretmenleriyle konuşan Trudy oğlunun üzerine fazla gitmemeye karar verdi, öğretmenleri de çocuğun, babasını kaybettiği için çok zor bir dönemden geçtiğini ve zamanla kendini toparlayacağını söylediler ona. Böyle nazik durumlarda insanların olduğu gibi hayvanların üzerine gitmek, onlara bir şeyi zorla yaptırmak ters sonuç verirdi.

Trudy de öğretmenlerden oğluna karşı nazik davranmalarını istedi. Edgar son günlerde okula gelse bile çoğu zaman dalgın gözlerle pencereden dışarıya bakıyordu, onun tatil öncesi günlerde gelip gelmemesi öğretmenlere göre de önemli sayılmazdı, onu görmezden gelebilirlerdi.

Diğer yandan Edgar'ın istemediği Claude sorunu da vardı evde. Edgar'ın amcasını istememesi de doğal bir tepkiydi elbette. Gar'ın ölümünden önceki günlerde o ve Edgar adeta iki arkadaş gibi yakınlaşmışlardı birbirlerine. Mutfağa beraber girip yemek yaparlar, divana oturup kollarını birbirlerine dolayarak TV izlerler, konuşup gülüşürlerdi. Bu durumda, babasını kaybeden Edgar'ın bu şekilde davranması, okuldan ve insanlardan uzaklaşmak istemesi son derece doğal kabul edilmeliydi.

Aslında Trudy de, özellikle Gar ve onun kavgasından sonra Claude'a karşı bir yakınlık duymuyordu. Ona yaklaşma-

sı birdenbire, hiç beklenmedik bir şekilde gerçekleşti. Ama bu ilişkiden sonra Trudy Claude'un sandığı kadar kötü biri olmadığını anladı ve rahatladı. Ama Edgar, amcasıyla aralarında bir uzlaşma olmasını istemiyordu. Trudy bunu biliyor ama kimseye söylemek istemiyordu. Daha önce Gar ve Edgar'la birlikte çok huzurlu, sevgi dolu bir hayatı olmuştu Trudy'nin ama ne yazık ki o yaşam tarzı yok olmuştu artık. Şimdi önüne ikinci bir şans çıkmıştı ve onu her şeye rağmen kabul etmek istiyordu. Evet, Claude ona evlenme teklif etmişti; saçmalıktı, çılgınlıktı bu, tartışmaya değmezdi. En azından şimdilik, yapılacak çok iş varken bunu tartışmak doğru olmazdı.

Trudy ve Gar bir gün, içlerinden biri ölürse diğeri ne yapabilir konusunu tartışmışlardı. Trudy ona, "Ben ölürsem benim için ömür boyu yas tutmalı ve haftada iki kez herkesin içinde ağlamalısın," demişti. "Meyve bahçesinde küçük bir mezar yaptırabilirsin. Ama sen hep köpeklerle uğraşacağın ve benim mükemmel bir insan olduğumu her fırsatta insanlara anlatacağın için bu talebimden vazgeçebilirim sanıyorum."

Gar ise ondan daha mütevazı davranmış ve kendisi ölünce onun, uygun bir erkek bulursa evlenebileceğini söylemişti. Gar böyle bir adamdı işte, bazı konularda biraz fazla ciddi olurdu. Trudy de zaten onu birçok huyu yanında bu özelliğinden dolayı çok severdi. Gar, kardeşi Claude'un hiçbir zaman olamayacağı kadar tutkulu bir adamdı, prensiplerine bağlıydı, düzenliydi. Öldüğü zaman köpekevine ne olacağı konusunda da çok ciddi konuşmuştu Gar. Açıkça söylememişti ama Trudy'nin köpek yetiştirme işine devam etmesi gerektiğini ima etmişti.

Onun için Gar'ın, işlerin bu şekle dönüşmesine itirazı olmazdı diye düşünüyordu Trudy. Köpekevinin işleri yaz sonuna kadar eskisi gibi düzene girebilecekti. Gar'ın sağlığında, birinin ölümü halinde, diğerrinin hayatına normal yollardan devam etmesi için bir yol bulması gerektiğini tartışmışlardı. Aslında Gar, kardeşinin teklif ettiği bazı değişiklikleri kabul etmezdi ama Gar ömrünün sonuna kadar bir köpek yetiştirici olarak kalmak isti-

yordu. Ama Claude köpek cinsleri üzerinde pek durmuyordu, aklında başka şeyler de vardı.

Ama şimdilik Edgar'ı anlamaya çalışmalı, bu zor günleri atlatıp kendini toparlamasına yardım etmeliydi Trudy. Bu çok zor günlerin atlatılması için ona yardım etmeliydi. Aslında bunun için zamana ihtiyaç vardı ve zaman içinde her şey düzelecekti.

Ciddi bir sorun olsaydı Trudy de anlardı bunu.

Popcorn Corners

EDGAR ERTESİ GÜN YİNE Popcorn Corners'a doğru yola çıktı ama bu kez yalnızdı ve bisikletle gidiyordu. Amcası evdeyken orada kalmak istemiyordu ama Claude da artık her gün oradaydı. Edgar amcasının Forte adlı köpekle çekilmiş resmini cebine koydu ve bir gün önce Chevrolet Impala arabayla geçtikleri taşlı ve Chequamegon Ormanı'ndan geçen yolda pedal çevirmeye başladı. Bir süre sonra belediyenin yollara mıcır döken kamyonu tozu dumana katarak yanından geçip gitti. Bir süre sonra toz bulutunun içinden geçerek dar orman yoluna saptı ve kurbağalar, yılanlar ve kaplumbağalarla dolu bataklığın yanından geçti.

Biraz daha gittikten sonra ileride bir dur levhası gördü, onun yanına vardığı zaman orada birkaç dakika durup dinlendi ve aynı zamanda Popcorn Corners'ı meydana getiren birahaneye, markete, üç harap eve ve ortada dolaşan tavuklara baktı. Sonra yine bisikletine atlayıp önce birahanenin, sonra da marketin önünden geçti.

Edgar bisikletini küçük park yerinde yere bıraktı ve marketin telli kapısını açarak içeriye girdi. Dükkânın sahibi kargaburunlu, miyop Ida Paine kapıdan biraz geride, tezgahın arkasında oturuyordu. Arkasındaki rafta her marka sigara kartonları sırayla dizilmişti. Radyoda Ashland istasyonu haberleri veriyordu.

Edgar yaşlı kadına eliyle selam verince kadın da onun gibi hafifçe elini kaldırdı.

Edgar ve Ida birbirlerini uzun zamandır tanırlardı ama dostlukları resmi idi. Babası Edgar'ı küçük bir çocukken buraya getirir ve ikisi hiç sıkılmadan uzun süre birbirlerine bakarlardı. Edgar özellikle, istenenleri paketlerken kadının parmaklarını oynatışını sever, o parmakları kılsız minik maymunlara benzetirdi. Ida bir yandan siparişleri hazırlarken, bir yandan da alınanların fiyatlarını hesap makinesine girer, aynı zamanda da müşterilerini süzerdi.

Köyde yaşayanlar onun bu tavırlarına alışıkta ama yoldan geçen ve bir şeyler almak için oraya gelen yabancılar onun bu hareketlerini şaşkın bakışlarla izlerlerdi. Ida müşterinin istediklerini paketler ve sonunda, "Hepsi bu kadar mı?" diye sorardı. Bazen hesap makinesinin kolunu aşağıya doğru öyle hızlı çekti ki, metal kolun sesi müşteriye ürkütürdü. Müşteriler bazen de Ida'nın, "Hepsi bu mu?" sorusundan sonra bir süre düşünür ve bazen bir paket sigara ya da çikolata gibi şeyler isterlerdi. Çoğu da Ida'nın fosur fosur sigara içtiğini görünce hiç düşünmedikleri halde birkaç paket sigara alırlardı.

Müşteriler Ida'nın fiyatını henüz ezberlemediği bir maldan istedikleri zaman, yaşlı kadın o malın üzerindeki rakamlara bakar, sonra da tezgaha yapıştırdığı 'Yeni Mallar' listesinden fiyatını bulup söylerdi.

Edgar'ın almak istediği bir şey olmadığı gibi cebinde harcayacak parası da yoktu ama yine de dükkanın arkasına doğru yürüyerek raflara baktı. Fakat vitrin camı içersini yeterince aydınlatmadığı için arka taraf oldukça loştı. Edgar dükkânın arka tarafında örümcek ağları görebileceğini sanıyordu ama her yer tertemizdi. Marketin arka bölümündeki et tezgâhında Ida'nın zayıf, beyaz önlüklü ve takkeli kocası duruyordu.

Edgar bir rafta küçük şişeler gördü ve birini alıp baktı, kadınların oje çıkarmak için kullandıkları bir sıvıydı. Bazı insanların bu sıvıyla kelekleri öldürdüklerini de görmüştü. Bunu

düşününce Claude, Epi ve Preston geldi aklına. Sakarin, şurup kutuları, mısırözü yağı şişesi alıp elinde tarttı ve sonra yine yerlerine bıraktı.

Sonunda Ida'nın oturduğu tezgâha gitti, yaşlı kadın yerinden kalkıp sırtını dönmüş, parazit yapan radyonun sesini düzeltmeye çalışıyordu. Sonra dönüp Edgar'a baktı, başıyla işaret ederek dışarıda duran Coca Cola soğutucu dolabı gösterdi ve sonra "Şişesi on sent, evlat," dedi.

Edgar onun önüne bozuk para attı, dışarıya çıkıp kapının hemen yanında duran kırmızı renkli soğutucudan bir şişe Coca Cola aldı ve dolabın yanında asılı duran açacakla açarak içindeki sıvının köpürüşüne baktı. Edgar buraya gelirken havada toplanmaya başlayan bulutlar çoğalmış ve renkleri de kararmaya başlamıştı. Çok geçmeden hafif bir bahar rüzgarı esmeye başladı.

Ida kasanın yan tarafındaki küçük pencereyi açtı ve ona, "Babanı özlüyor olmalısın," dedi. "Ölmeden bir hafta kadar önce gelmişti buraya ve o bir şeyler alırken ben de garip bir şeyler hissettim. Bazen oluyor bunlar, bazı insanlar bir sürü şey alır, hiçbir şey hissetmezsin ama bazen de birinin en küçük bir hareketi sanki bir şeyler söyler sana. Bazıları buna mesaj diyorlar, ama yanıılıyorlar. Sanki o insanın hareketinden bir şey okur gibi olursun."

Kadın başını küçük pencereden biraz çıkardı ve burun deliklerinden sigara dumanı çıkararak, "Bazı sıvılar güzel, bazıları da kötü hissettirir," diye ekledi.

Edgar başını salladı. Şimşekler de sıcak ve soğuk olurdu.

Yaşlı kadın içini çekti ve "Ne yapabilirsin ki?" diye devam etti. "Neyin ne zaman olacağını hiç kimse bilemez. Adamın biri bir gün geldi ve bir gün önce ona para üstü olarak verdiğim bir on sentlikle hayatını kurtardığını söyledi. O madeni parayla bir vidayı açarak kurtulmuştu, anlattığına göre, yanında o bozuk para olmasaydı ölecekti."

Yaşlı kadın ondan bir cevap beklemiyordu ve Edgar da biliyordu bunu. Dilsiz çocuk sadece onu dinledi ve başını salladı.

Ida, "Baban son gelişinde buradan süt ve yumurta aldı," diye devam etti. "Sütler bana bir şey demedi ama yumurtaları kâğıda koyarken garip bir şey oldu, elim titredi ve yumurta kartonunu yere düşürdüm. Baban gitti ve yeni bir yumurta kartonu aldı. O anda bana hiçbir zaman olmayan bir şey oldu, sanki babandan kırılan yumurtaların parasını da almak istedim ama bunu yapamayacağını biliyordum. Fakat baban aklımdan geçenleri okumuş gibi gülümseyerek bana baktı ve 'Al, sana kırılan yumurtaların parasını da ödüyorum, Ida,' dedi. Ama ben ona, 'Hayır, onları ben kırdım, parasını senden alamam,' dedim ve sadece iki dolar aldım."

Ida ona bakıp bir süre düşündü ve sonra, "İşte o kadar," diye sürdürdü konuşmasını. "Onu son görüşüm oldu bu. Aslında cenaze törenine gelmem gerekirdi ama ne yazık ki gelemedim, özür dilerim."

Kadın bunu söyledikten sonra Edgar'ın gözlerine baktı ve "Evlat, buraya gel ve yanında ne getirdiğini göster bana," diye ekledi.

Edgar tereddüt içindeydi. Önce gitmek istemedi onun yanına. Ama biraz ileride, yerde yatan bisikletine baktı ve kadının yine garip şeyler hissedip etmediğini düşündü. Sonunda dayanamadı ve dükkanın telli kapısını açıp içeriye girdi, cebinden Claude ve Forte'un birlikte çekilmiş fotoğrafını çıkarıp kadının önüne koydu.

Ida hafifçe uzanıp resmi aldı ve gözlerine yaklaştırıp dikkatle baktı. "Bu adam çok uzun zaman kalmadı buralarda," dedi. "Ama köpek dövüşlerinde görmüştüm onu." Edgar'ın elindeki boş şişeye baktı ve ona on sent uzatarak, "Şişe parasını geri al," dedi.

Edgar boş Cola şişesini bırakmak için tezgahın üzerine uzandı. Ama o daha şişeyi bırakmadan Ida onun bileğini yakaladı ve şişeyi bırakmasını engelledi. Şişe Edgar'ın elinde kaldı, parmakları onu sıkıca kavramıştı. Sonra Ida, Claude ve Forte'un resmini aniden Edgar'ın diğer eline verdi ve ona doğru eğildi.

"O şişeyi bulabilecek misin, evlat?" dedi. "Çünkü o şişeyi bulamazsan gitmen gerekecek. Anlıyor musun beni? Gitmen gerekecek, evlat."

Edgar onun ne demek istediğini anlamadı. Bir elinde boş Cola şişesi, diğerinde resim olduğu halde şaşkın gözlerle kadının yüzüne baktı kaldı. Sanki kafasının içinde anlamadığı bazı imajlar dolaşıyordu; karanlık bir dehliz, yağmur altında topallayan bir köpek ve elinde bir kamış tutan Doğulu bir yaşlı adam hayali belirip kayboldu gözlerinin önünde. Edgar kavradığı boş Cola şişesine, bir kelepçe gibi bileğine yapışmış olan Ida'nın maymun misali parmaklarına baktı ve birden elindeki şişenin değişmiş olduğunu gördü. Cola şişesi şimdi eski bir mürekkep ya da ilaç şişesi gibi göründü gözlerine. Şişenin içinde parlak, kristalli, berak ve yapışkan bir sıvı vardı. Şişenin ağzında bir şerit ve onun üzerinde de bir yabancı dile ait harfler görölüyordu.

Yaşlı kadın yüzünü ona yaklaştırdı ve "Eğer gidersen de bir hiç için geri gelme sakın," diye fısıldadı. "Rüzgârın fikrini değiştirmesine izin verme. O sadece rüzgardır, hepsi bu."

Ida başını geri çekti, yana eğdi ve gözünü kırıştırdı. Edgar onun yüzüne bakınca, Mellen'de, restoranda yanına gelip onunla sır paylaşmak isteyen cin bakışlı küçük kızın yüzünün pörsümüş halini görür gibi oldu.

Benim büyükannem bana benzer. Büyükannemin ne dediğini bilmek ister misin?

O sırada kan ve et kokan koca bir el Ida Paine'in omzuna hafifçe vurdu. Dükkanın kasabı, Ida'nın kocası, önündeki kanlı beyaz önlüğüyle yaşlı kadının arkasında durdu ve bir şeyler homurdandı.

Adam, "Ida," dedi. "Ida."

Yaşlı kadın, "O sadece rüzgardır," diye tekrarladi. "Hepsi bu."

Ida bunu söyledikten sonra Edgar'ın bileğini bıraktı ve Edgar elindeki şişenin eski bir ilaç şişesi değil de sadece boş bir Cola şişesi olduğunu bir kez daha gördü. Yaşlı kadın onun elin-

deki şişeyi kaptı, sandalyesine çöktü, başı önüne düştü ve derin nefesler alıp vermeye başladı. Burun deliklerinden hâlâ sigara dumanı çıkıyordu. Gözlük camlarının arkasında büyüyen gözleri bir an için pembeleşince, Edgar onun yüzünde yine o küçük kızın bebek yüzünü görür gibi oldu.

Büyükannemin dediğine göre, sen doğmadan önce Tanrı sana kimseye söylemeyeceğin bir sır vermiş.

Kasap adam Ida'nın elindeki boş Cola şişesini aldı ve arka tarafta bir yere attı, şişenin düşerken çıkardığı sesi duydular. Edgar bir süre orada çakılmış gibi kaldı ve radyodan yükselen nağmeleri sanki uzaydan geliyormuş gibi, dalgın bir halde dinledi.

Sonra oradan nasıl çıktığını bile hatırlayamadı ve mıcırla kaplı yolda çılgınlar gibi pedal çevirirken buldu kendini.

ÖNCEDEN UYARILMAK ÖNCEDEN SİLAHLANMAK anlamına gelmiyordu elbette. Felaket geldiği zaman Edgar'ın gurunun öylesine etkiledi ki, o öğleden sonra yaşadıklarına bakınca sadece kendini suçladı.

Kendi arazilerine yaklaşmış, tarladan önceki son yokuşta pedal basıyordu ki birden önce elleri, sonra da omuzları ve göğsü sarsılmaya, titremeye başladı; hastalanacağını, bisikletten yere düşeceğini sandı. Durup seleden indi, bisikleti çalılarının üstüne yatırdı ve kendisi de oraya oturdu.

Ida Paine onun bileğini kavradığında çok korkmuştu ama korkudan da öte bir şey olmuştu orada, babasıyla ilgili anıları hatırlamış, garip bir şeyler hissetmişti. Oturduğu yerde gözlerini kapadı ve iki avucunu alına bastırdı. Birden otların üstüne düşen yağmur damlalarının hışırtısını duydu ve baba hayalinin elini göğsüne uzatışını hatırladı, babası onun kalbini avucuna almıştı. Sonra köpek dövüşleri, Claude ile dünyanın arasına girme arzusu geldi aklına. Bütün hikayeyi bilmesi mümkün değildi. Ama her şey bir mum alevi gibi kayboluvermişti.

Ona tekrar gitmeliyim, diye düşündü. O yaşlı kadın onun hatırlamasına yardımcı olabilirdi, Claude hakkında bir şeyler bi-

liyordu o—köpek dövüşleri hakkında ne demişti? Karanlık ara sokakta hayalini gördüğü yaşlı adam kimdi peki? Elinde tuttuğu neydi acaba? Ama Ida sonradan oturduğu yerde adeta bayılmış gibi kalmıştı, onunla konuştuğunu hatırlar mıydı? Kadına karanlık ara sokakta hayalini gördüğü adamdan söz etse Ida belki de deli diye bakardı ona. Zaten onun yanına bir daha gidemezdi, buna cesaret edemeyeceğini çok iyi biliyordu.

O anda fotoğrafı hatırladı ve elini gömlek cebine attı ama resim yoktu orada. Onu markette bıraktıysa oraya geri dönmek zorunda kalacaktı. Çılgın gibi pantolon ceplerini aramaya başladı ve resmi katlanmış olarak sağ arka cepte bulunca rahat bir nefes aldı. Fotoğraf önce Ida'nın kuru parmakları arasında, sonra da cebinde yıpranmış, kırışmıştı. Ama Claude ve Forte hâlâ net olarak görülebiliyorlardı. Edgar resmi dizine koyup mümkün olduğunca düzeltti ve sonra kıvrımadan gömlek üst cebine sokarak bisikletine atladı.

Hafif yokuşu çıkıp kendi arazilerine girdi, vakit öğleden sonraydı. Amcasının arabası traktörün arkasında duruyordu. O sırada annesi elinde eğitim notlarını düzene sokarak ambardan çıktı ve eve doğru yürümeye başladı. Bisikletle annesinin yanından geçerken Trudy, "Edgar," diye seslendi ona. "Kamyonetin arkasında bazı şeyler var, indiriver onları."

Edgar bisikletinden inerek onunla beraber süt deposuna kadar yürüdü. Kimseye dönmeden eve dönmek, annesi ve amcasına hiç görünmeden Almondine'i alıp, düşünmek için oradan uzaklaşmak istiyordu ama annesi görmüştü onu işte. O süt deposunun kapısını kapayana kadar annesi eve girmişti ve Edgar el arabasını almak için ambara gitti. Atölyenin önünden geçerken her zamanki gibi hiç düşünmeden içeriye şöyle bir göz attı. Orada birinin olabileceğini düşünmemişti bile.

Claude tezgahın başında durmuş, önündeki küçük bir parça üzerinde çalışıyordu. Almondine koşup Claude'un bacaklarına süründü ve sonra yere uzandı. Atölyenin üst penceresinden içeriye parlak güneş ışığı giriyordu ama bazı köşeleri hâlâ tam olarak

aydınlık sayılmazdı, gölgede kalıyordu. Edgar amcasının içeride bir şeyle meşgul olduğunu görünce merakla kapıda durup baktı. Ama o anda hiç beklenmeyen bir kaza olmak üzereydi.

Ve Edgar'ın gözüne güzel görünecekti bu kaza.

Birden nefesi kesilir gibi oldu. Artık bu duruma dayanamayacağını düşündü. Davranışları onu her şeye razı olmuş, olanları kabullenmiş gibi gösteriyordu. Ama içinde sanki bu durumdan kurtulacakmış, özgür olacakmış gibi bir his vardı. Bu his kendisi, Claude ve herkes için de geçerli olabilirdi. O sabah yağmur durduğunda kendini bölünmüş gibi hisseden Edgar sanki her şeyi kabullenmiş olarak geri dönmüş ve Almondine de affedilemez bir tarzda davranmış, Claude'a yanaşarak sevgi gösterisinde bulunmuş, onun o eve ait olduğunu kabul etmişti. Aslında amcası o eve ait biri değildi, en azından hapiste olması gerekirdi onun.

Edgar bunları düşünerek yürümeye devam etti. Ambarın arkasında duran el arabasını alıp götürürken Almondine yanına gelip bacaklarına süründü, onun kendisini okşamasını bekledi. Edgar el arabasını yere bıraktı ve elini başının üstüne kaldırarak otur işaretini yaptı ona.

Edgar el arabasını alıp yine yürümeye başladı. Almondine oturduğu yerden bir süre onu gözleriyle takip etti ama onun kendisine aldırmadan yürümeye devam ettiğini görünce yerinden fırladı ve arkasından koştu. Edgar bu kez onu biraz okşadı, sonra göğsünden tutup ön ayaklarını yerden kesti ve birkaç kez sarstı hayvanı. Edgar ona olan sevgisini bu şekilde gösterdikten sonra yere bıraktı, el arabasıyla kamyonetin yanına itti. Aracın arkasındaki sönmemiş kireç torbalarını alıp el arabasına koydu, yine kamyonette duran yiyecek paketlerini de onların üstüne yerleştirdi ve arabayla beraber oradan uzaklaştı. Köpeğine bir şey söylemeden onu orada bırakmak istiyordu ama bir adım atınca durdu, geri dönüp onun yanına diz çöktü ve ona işaretlerle orada kalmasını söyledi.

'Özür dilerim, Almondine. Özür dilerim yavrum ama sen burada kal.'

El arabasını alıp araba yolundan yukarıya doğru götürmek isterken birden sendeledi. Arabayı ambara doğru döndürürken ön tekerlek bir taşla çarptı, araba sarsıldı ve üstteki yiyecek paketleri yere düştü. Paketlerden biri parçalandı, içindeki darıların bir kısmı yere döküldü. Edgar paketleri toplayıp yine arabaya koydu ve yoluna devam etti.

Sönmemiş kireç torbalarını ambara boşaltıp dışarıya çıktığı zaman bakınca Almondine'in hâlâ bıraktığı yerde kımıldamadan oturduğunu gördü. Arabayla onun yanından geçip eve doğru giderken sırtı bir direğe çarpmış gibi arıyordu ama köpeğinin üzgün bir ifadeyle kendisine baktığını görünce ona kalkabileceğini işaret etti.

Veranda merdiveninin başına gelince dönüp arkasına baktı. Almondine biraz geride, güneş altında durmuş, gözlerini ona dikmişti, kuyruğu düşüktü.

Edgar ona, 'Git oyna! Serbestsin, hadi git artık!' işareti yaptı.

Sonra köpeğin hareketini beklemeden veranda merdiveninden yukarıya çıktı ve eve girdi.

Teksaslı

EDGAR ŞİMDİYE KADAR BÖYLE berbat, bütün gece süren bir uykusuzluk çektiğini hatırlamıyordu, odasında sanki cinler vardı ve onu bazen kendi kendini şikayete, bazen de öfkeye teşvik ediyorlardı. Almondine'in, amcasının ayakları dibine kıvrılıp aptal bir köpek yavrusu gibi yatması Edgar'ı çok kırmış, sinirlendirmiş, onlara bakmaya tahammül edememişti. Kafasının içinde suçlamalar, çürütmeler, çeşitli tartışmalar yarışır gibiydi. Amcasının ne yaptığını anladığı o sabah hemen harekete geçmesi gerekirdi. Çekiç o sabah elindeydi ama o kuşkuya düşmüş, tereddüt etmiş ve bekleyerek içindeki ateşin sönmesine neden olmuştu. Fakat taze bir nefes onu kendine getirmişti ve temiz hava yine Almondine'den geldi. Köpeği bunu bilerek yapmamıştı, Claude'a yakınlık göstermesi onun suçu değildi.

Annesi o akşam Almondine'e kötü davrandığını görünce onu hemen uyarmış, hayvana karşı nazik olmasını ve artık ambarda değil, evde yatıp uyumasını söylemişti. Edgar o zaman öfkeyle yukarıya, odasına çıkmış ve içeriye girip kapıyı çarparak kapamıştı. Sinirden ve yorgunluktan bitkin bir halde yatağına uzandığında güneş batmak üzereydi. Uykuya daldı ama bir süre sonra bahçede birkaç köpekle çalışan annesinin sesiyle uyandı ve kendini toparlamaya çalıştı.

Yatağında doğrulup oturdu ve odasının kapalı duran kapısına baktı. Şimdiye kadar uyanıp da Almondine'i yatağının dibinde görmediği bir sabahı hatırlamıyordu. Uyandığı zaman hemen koşar ve onun ayaklarını yalamaya başlardı sevgili köpeği. Bazen erken kalkanları selamlamak için aşağıya inse bile Edgar uyanmadan önce mutlaka onun yanına dönerdi.

Edgar kalkıp gömleğini ve blucinini giydi, aşağıdan Almondine'in parkeleri tırmalayan tırnaklarının gıcırtısını duyabiliyordu. Edgar kapısını açınca, Almondine'i kapının dibinde uzanmış, onu bekler halde buldu. Onu affetmeyi düşünüyordu ama amcasının ayakları dibinde yatışını hatırlayınca yine kızdı ona. Almondine artık eski sadık köpeği olmaktan çıkmış, kendisini sevip okşayan herkese yaltaklık eden bir hayvan haline gelmişti. Edgar aşağıya inerken Almondine de arkasından geldi ve onun etrafında koşup zıplayarak ona sevgi gösterisinde bulunmaya başladı.

Edgar ona oturmasını işaret etti ve üzerinden atlayıp yürüdü.

Mutfak masasının üstünde iki boş kahve fincanı duruyordu ve iki sandalye de geriye çekilmişti. Edgar dolaptan temiz bir fincan aldı ve kapta kalan kahveyi kendine koydu. Ama ılınmış kahveden bir yudum alınca tadını beğenmedi, yüzünü buruşturdu ve fincanı lavaboya boşalttı.

ANNESİ O GÜN SAHİPLERİNE teslim edilecek olan Singer ve Indigo adlı iki köpekle bahçede çalışıyordu. Edgar annesinin o gün sinirli olacağını biliyordu. Trudy teslimat günlerinin sabahlarında, verilecek hayvanların henüz hazır olmadıklarını düşünür, bunu tekrarlayarak her şeye kızardı. Her şeyi, verilecek her emre itaat etmeyi öğrettikten sonra bu güzel hayvanları başkalarına vermek ağır geliyordu Trudy'ye. Babası yetişmiş köpekleri yeni sahiplerine verirken, başka yavruları eğitmeye başlamış olur ve onların gidişlerine fazla üzülmezdi. Ayrıca yeni köpek sahipleri ile sürekli iletişim halinde olduğu için onları kaybettigi-

ni asla düşünmezdi. Trudy ise köpekleri yeni sahiplerine teslim ettikten sonra çok sinirli olur, onların hayvanlara iyi bakamayacağına, hasta edeceğini söyleyerek her şeye bağırıp çağırır, kapıları çarpar dururdu.

Ama Trudy'yi köpeklerle çalışırken gören biri, hayvanları yeni sahiplerine teslim ettikten sonra onun bu kadar öfkeli olabileceğini asla düşünemezdi, çünkü Trudy köpeklerini eğitirken bambaşka, uysal ve sevecen bir köpek yetiştiricisi olur, o anda onlardan başka bir şey düşünmezdi. Köpeklerin yanlış davranışları, emre itaatsizlik etmeleri bile sinirlendirmezdi onu. Ama teslimat günü yaklaştıkça, Trudy'nin dikkatinin dağılmaya başladığını köpekler bile hissedерlerdi. Eğitimleri devam ederken teslimat tarihleri yaklaşan köpekler Trudy'nin yanında biraz yalnızlık hissetmeye başlasalar bile, bu onların yeni sahiplerine daha çabuk bağlanmalarına yardımcı olurdu.

Edgar o sabah annesine yardım etmedi, sabah yapılması gereken diğer işleri yaptı, sonra Tinder ve Baboo'yu alıp biraz dolaştırdı ve daha önce öğrettiği bazı hareketleri tekrarlattı onlara. Amcası yeni doğmuş yavruardan birine şişeyle süt emziriyordu. Claude oradan ayrıldıktan sonra Edgar yeni yavruları alıp yürüyüşe çıkardı.

Almondine yine peşini bırakmadı Edgar'ın, nereye gitse arkasından geliyordu. Ama Edgar ona o gün hiç yüz vermedi, surat astı ve yanına yaklaştığı zaman da uzaklaştırdı. Zavallı hayvan sonunda pes etti, ona kırıldı ve bir köşeye kıvrılıp uyudu.

AKŞAM YEMEĞİNDEN BİRAZ ÖNCE Dr. Papineau geldi ve arabasını Impala'nın arkasına park etti. Edgar ambar kapısından bakarken, Doktor elini amcasının omzuna attı ve birlikte konuşarak eve girdiler. Bir süre sonra yolda yabancı bir araba göründü, Teksas plakalı büyük bir pikaptı bu, onların araba yoluna girdi ve eve yakın bir yerde durdu. Annesi, amcası ve Dr. Papineau evden dışarı çıktılar, Almondine de peşlerindeydi. Edgar köpeğine yaklaşık otuz metre mesafeden bir süre baktıktan son-

ra, ona karşı zalimce davrandığını düşündü. Bu akşam köpeğini sevmeli, onunla barışmalıydı ama o anda yapabileceği bir şey olmadığının bilincindeydi. Olaylar onun bir süre daha olduğu yerde kalmasını gerektiriyordu.

Claude yabancı arabanın sol tarafına gidip direksiyondaki adamla konuştu, ona dönüş yolunu gösterdi ve pikap bir tur atıp yola dönerek tekrar durdu. Araçtan inen adamla kısa bir konuşmadan sonra annesi Edgar'a döndü ve "Edgar, Singer ve Indigo'yu getirir misin, oğlum?" diye seslendi.

Bu bir takdim olayının başıydı ve Edgar eskiden beri önemli bir rol oynardı bu olaylarda. Çok daha küçükken, yeni köpek sahipleri köpeklerinin küçücük bir çocuk tarafından köpekevin-den çıkarılıp getirilmesinden çok hoşlanırlardı. Edgar artık biraz büyümüştü ama olay yine aynen devam ediyor sayılırdı. Yeni sahiplerle yine kısa bir konuşma yapılıyor ve ondan köpeği ya da bu olayda olduğu gibi, köpekleri getirmesi isteniyordu. Babası yeni sahiplerin bu teslim olayını sadece bir kez göreceklərini ve onun için bunu onların unutamayacağı bir olay haline getirmelerinin iyi olacağını söyledi. Bunu yaparak aynı zamanda köpeklerle iyi bakılacağını da garanti etmiş gibi oluyorlardı. Köpeklerin yeni sahipleri bazen Edgar'ın köpek ya da köpeklerle birlikte gelişini görünce içlerini çekerler, annesi mutlu bir gülümsemeyle onlara bakar, Edgar ise büyük bir iş yapmanın gururuyla, ciddi bir işadamı pozunda onlara doğru yürürdü.

Ambarın dışındaki yuvalarında eve yabancı bir arabanın geldiğini gören köpekler havlamaya başladılar. Edgar onları sakinleştirdi ve satılan iki köpeğin yuvalarına yaklaştı. Singer parlak koyu kırmızı tüylü, iri yapılı ama uysal bir erkek köpekti. Indigo ise Sawtelle köpekleri içinde küçük sayılacak bir yapıda, simsiyah bir köpekti ve sadece göğsünde ve kalçalarında krem rengi iki leke vardı. Edgar cebinden tarağını çıkardı ve onların tüylerini son kez tarayıp düzeltti. Indigo'nun tüyleri tarandığı zaman daha çok parlıyordu ve iki köpek de sabırsızlanmış gibi yerlerinde duramıyorlardı.

Edgar onlara, 'Sabırlı olun bakalım, yakında ne olacağını öğrenirsiniz,' işareti yaptı.

Onların önünde çömeldi, başlarını okşadı ve ellerinin ikisinin göğsüne, onları sakinleştiren noktalara koydu. Sonra tasmalarını ve kayışlarını takarak onları yuvalarından çıkardı. Onlar ambar kapısında görününce evin önünde duranlar hareketlenir gibi oldular, konuşmayı bıraktılar. Edgar birkaç saniye kapı üstündeki lambanın altında köpeklerle birlikte durup poz verdi. Babası onun köpeklerle verdiği bu poz için, 'Meleklerin şarkı söylediği an işte bu andır,' derdi.

Eve iyice yaklaştıklarında Edgar adamın onlara bakıp iç çekerek, "Vay canına!" dediğini duydu. Hayvanların başlarını okşadı, tasmalarından kayışları çıkardı ve iki köpek yıldırım gibi evin önünde duranların üstüne doğru koştular. Trudy köpeklerin yeni sahibine onların adlarını söyledi ve başlarını okşadı. Teksas aksanıyla konuşan adam zayıf ama atletik yapılı, kahverengi saçlı ve bıyıklı biriydi. Köpekleri parmak uçlarıyla değil de elinin tersiyle okşamasına bakılırsa onlardan anlayan bir insandı. Köpekler bazen yeni sahiplerine karşı çekingен davranır, ona hemen sokulmazlardı ama bu kez böyle bir şey olmadı.

Adam Edgar'a baktı ve "Bu köpekler gözlerini senden ayıramıyor, evlat," dedi.

Trudy ve Claude adama köpeklere verilen bakış eğitimini anlattılar ve onu Edgar'la tanıştırdılar. Adamın adı Benson'dı.

Benson Edgar'ın elini sıkarak ona, "Seninle tanıştığıma sevindim, delikanlı," dedi ve sonra köpeklere dönerek onlara dikkatle baktı. Köpeklerin her yerini inceledikten sonra onları beğendiğini söyledi. O sırada güneş batmak üzereydi ve hepsi birlikte verandaya çıkıp eve girerken, köpekler onlardan önce kapı önüne koştular ve orada beklédiler.

Bay Benson gülümseyerek Edgar'a baktı ve "Evlat, bu köpekler annenden daha çok sana bağlanmışlar galiba," diyerek Trudy'ye döndü. "Sakin bana kızmayın, Hanımefendi, ben bunu çocuğa iltifat olarak söyledim," diye ekledi. "Köpeklerin bir ço-

cuğa bu kadar sevecen bir ifadeyle baktıklarını daha önce hiç görmemiştim."

Trudy, "Buna kızılır mı, canım!" diyerek güldü. Edgar annesinin adamdan ve köpeklerin hatasız davranışlarından hoşlandığını anlamıştı. "Edgar onlarla çok iyi geçinir ve eğitir onları."

"Evet ama bu köpekler onun için her şeyi yapacak gibi görünüyorlar, ona adeta tapıyorlar."

Trudy yine güldü ve "Onlar sizi fazla etkilemesin," dedi. "Bu akşam çok iyi davranıyorlar, ikisi de iyi gününde. Yarın ayrıntıları daha iyi tartışır ve durum değerlendirmesi yaparız. Indigo'nun birkaç kötü huyu vardır ki onları öğrenmelisiniz. Ama genelde ikisi de iyi köpeklerdir."

"Şey, korkarım ki bu köpeklerin alıştıkları şeyleri onlara sağlamak için yeterli çabayı belki de gösteremem. Bunu söylemekten çekinmiyorum. Bu köpekler sizin gibi uzmanlarla birlikte yaşadıktan sonra benim gibi bir cahilin sözlerini dinlerler mi bilemem tabii."

Köpekleri Almondine ile birlikte bir köşeye bıraktıktan sonra akşam yemeği için masaya oturdular. Bay Benson onlara San Antonio yakınlarındaki tepelik arazide yaşadığını anlattı. Trudy ve diğerlerine ülkenin o bölgesine gidip gitmediklerini sordu ve gitmediklerini öğrenince, oranın özelliklerinden, ağaçlarından, çalılıklarından ve nehrinden söz etti. Ona yolculuğunun nasıl geçtiğini sordular. Benson uzun bir yol yaptığını ama özellikle düz yollarda araba yolculuğunu sevdiğini söyledi.

Benson kasabanın güneyinde, Fisher's Paradise (Balıkçılar Cenneti) adlı motelde bir oda kiralamıştı. Orada birkaç gün kalmayı düşünüyordu. Konuşmayı seven bir adamdı, Dr. Papineau'nun sevdiği tiplerdendi ama daha ziyade felsefe ve din konusunda konuşmaktan hoşlanıyordu. Konuşmalar sırasında bir ara, "Bakın size ilginç bir şey söyleyeyim," dedi. "İncil'de köpek adı pek geçmez, onlardan söz edilirken de iğrenç yaratıklar gibi gösterilirler. Ben bunun nedenini anlayamadım, siz ne diyorsunuz buna?"

"Trudy, 'Elbette,' dedi. "O zamanlar insanların yanında yaşayan bir tek köpeğe karşın en azından bir düzinesi çöplüklerden besleniyor, sokaklarda başıboş dolaşıyordu. İnsanlara hizmet veren, onlara arkadaşlık eden böyle köpekler yoktu tabii."

Benson başını salladı ve sırayla hepsinin yüzlerine baktı. Bu soruyu başka yemek masalarında da sormuş olabilirdi.

"Aslında Kutsal Kitap'ta köpeklerle ilgili güzel şeyler yok tabii. Ama bu beni hep düşündürmüştür. Aslına bakarsanız ben bugünlerde biraz dinsizler gibi davranıyorum galiba. Pazar günü kiliseye gittiğim zaman cemaatten bazıları yüzünü buruşturuyor. Ama bana sorarsanız onların çoğu bu köpekler kadar bile kutsal değildir."

Dr. Papineau bir ara Nuh'un Gemisi'ndeki köpeklerden söz etti ve konu tekrar Singer ve Indigo'ya döndü. Köpeklerden söz edilirken Edgar oldukça neşelendi ama Claude misafire köpek evinin tarihçesini anlatırken yine canı sıkıldı. Benson Claude'un kim olduğunu, oradaki pozisyon ve görevini sormadı ama Edgar'a göre, ondan pek hoşlanmadığı, onu bir sahtekâr gibi gördüğü belli oluyordu. Claude bir süre sonra misafire Buddy'yi ve Sawtelle Köpekleri ile Mutlu Soylar köpek üretme programı arasındaki kan bağıını anlatmaya başladı. Edgar bunu duyunca şaşırdı, o bu mektupların ve konunun unutulduğunu sanıyordu, ama demek Claude da biliyordu bunu. Amcası misafire üretme programının babası tarafından nasıl uygulandığını ve başarılı olduğunu anlattı. Bu üretme programı sonucu doğan yavruların çoğu, daha önce Sawtelle köpeği almış olan ailelere verilmişti. Edgar onu dinlerken, o gün direksiyon dersinde Impala'yı ağaçlara çarpmadığı için bir kez daha pişman oldu.

Yemekten sonra Trudy herkese kahveyle beraber Dr. Papinau'nun getirdiği kekten ikram etti. Benson ve Doktor bir süre peynirli kekten söz ettiler ve Edgar o gün Doktor'un elini dostça bir hareketle amcasının omzuna koyduğunu hatırlayarak yine sinirlendi. Amcası Papineau'yu da avucunun içine almış gibi görünüyordu. Edgar bir süre sonra köpeklerin yeni sahibin-

den de kuşkulanmaya başladı. Yeni köpek sahiplerinin çoğu yemek masasından bir an önce kalkıp köpekleriyle meşgul olmak, onlarla oynamak isterdi ama Benson denen bu adam köpeklerini umursamaz gibi davranıyordu. Köpekler de sabırla bekliyorlardı ve hatta Singer uyuklamaya bile başlamıştı.

Bir şeyler anlatan Bay Benson bir ara Claude'a döndü ve "Şimdi sormak istediğim bir şey var," dedi. "Ama istemezseniz hayır dersiniz. Yarın şube anlaşmasını gözden geçirip hisse senetlerini alırken bunu konuşacağız tabii ama köpekevine hemen bir göz atabilirsem sevinirim. Sizin ambar güzel bir bina, Killeen'i geçtikten sonra ona benzer yerler gördüm. Orada nasıl bir çalışma yaptığınızı çok merak ediyorum."

Claude ve Papineau hafifçe gülümseyerek adama bakarlar-ken Edgar annesine döndü ve işaretle, 'Neden söz ediyor bu adam?' diye sordu.

Trudy ona sonra konuşuruz der gibi hafifçe el kaldırarak cevap verdi ama Edgar sorusunu tekrarladı.

'Bu adamın bahsettiği şube anlaşması da ne demek oluyor?'

Trudy sakın görünmeye çalışarak ona baktı ama çok sinirlendiği belliydi. 'Bunu sonra konuşuruz,' işareti yaptı. 'Sen kaç haftadır benimle konuşmaktan kaçınıyorsun. Biraz daha bekle, bunu da sonra konuşacağız.'

'Hisselerden bahsediyor bu adam, ne demek istiyor?'

'Sonra konuşacağız.'

Benson Trudy ile oğlunun işaret diliyle konuşmasını meraklı gözlerle izlerken arkasına yaslandı.

"Bu konuyu açtığım için kusuruma bakmayın, çok merak ettiğim için sordum bunu. İsterseniz yarına kalabilir bu konu."

Claude, "Önemli değil canım!" dedi. "Ama orada öyle fazla merak edilecek bir şey olmadığını da söyleyebilirim. Sadece bilinen işler, çalışmalar yapılıyor orada."

Masadan kalktılar, Claude ve Benson önden çıktılar, Trudy ve Papineau da onları izlediler. Singer ve Indigo yerlerinden fırladılar.

layıp onların arkasından koşarken, Edgar verandada durup ambara doğru yürüyen dörtlüye baktı ve geçen sonbaharda oynadıkları kanasta oyununu hatırladı. Claude, *Yeterince ağır gitmeye razı olursan bu dünyada istediğin her şeye sahip olabilirsin*, demişti. Edgar o zaman bu sözün üzerinde durmamış, biranın etkisiyle söylenmiş olabileceğini düşünmüştü ama şimdi bunu bir meydan okuma gibi görüyordu.

Yabancı adamın yanında yürüyerek ona bir şeyler anlatan amcasının arkasından bakarken, 'Burayı bu kadar çok istemeye ne zaman başladın acaba?' diye düşündü. Ambar çatısını onarıırken oradan bizi gözetlediğin günlerde mi karar verdin buna acaba? Sen gittikten sonra ağabeyinin neler başardığını görünce şaşırdın mı? Yoksa çok daha önceden mi planlıyordun bunları? Sen buraları ele geçirmek için ne kadar yavaş gittin peki?

O sırada Benson'un Claude'a cevap vermek için yüksek sesle, adeta bağırır gibi, "O konuda iyi haberlerim var," dediğini duydu. "Yola çıkmadan bir gece önce oğul James'le konuştum. O da bunu duyunca çok heyecanlandı. Katalogla satışlarda Caruther köpeği adı bir dönüm noktası olur dedi. Kapağın içinde köpek yavruları resimleri olan bir Noel kitabı örneği bile hazırlamış. Oraya bizimkilerin resimlerini koyacağız elbette."

Almondine gelip Edgar'ın arkasında durdu. Edgar onunla barışmayı düşünmüştü ama gözünün önüne yine atölyede bir şeyler yapan Claude ve onun yakınında yere uzanmış olan Almondine geldi ve yüzünü buruşturdu. Köpeği içeriye sokup kapıyı kapadı ve diğerlerinin arkasından ambara gitti. Hava kararmış, hafif bir rüzgâr ağaç yapraklarını hışırdatmaya başlamıştı.

Ambar kapısına yaklaştığında Benson'un, "Şehir ışıklarından bu kadar uzak bir yerde gökyüzünün bu kadar siyah olduğunu unutmuşum," dedi. "San Antonio'ya yakın olduğumuz için bizim orada gökyüzü hiç bu kadar karanlık olmaz. Kuzey ışıklarını görebiliyor musunuz buralardan?"

O sırada birisi ona cevap veremeden çok garip bir şey oldu; kuvvetli bir rüzgar çıktı ve ılık bir yağmur başladı. Köpekler ka-

çışırken yoldan bir toz bulutu yükseldi. Ama yağmur çok kısa sürdü, başladığı gibi aniden kesildi. Hepsi başlarını kaldırıp gökyüzüne baktılar ama yukarda hiç bulut yoktu, hava tamamen açık ve yıldızlıydı.

Benson, "Bizim oralarda da olur bu," dedi. "Havadada bulut görünmez ama bir yerlerden ani bir yağmur gelir ve yine aniden kesilir. Bu yağmuru bırakan bulut Kuzey Dakota'da olabilir ve yağmur damlaları ancak burada yere iner."

O sırada ambar kapısının önüne gelmişlerdi ve Benson yere çömelerek Indigo'nun göğsünü okşadı. Yemekten sonra köpeklerden birine ilk kez dokunuyordu ama sonra doğrulup ayağa kalktı, cebinden bir mendil çıkardı ve elini, parmaklarını birkaç kez sildi.

Sonra, "Bazen açık havalarda bir yerlerde yağmur yağdığını düşünürüm," diye devam etti konuşmasına. "Aslında havada bizim sandığımızdan çok daha fazla su var. Havadaki bütün suları toplasanız Nuh tufanı gibi bir şey olur sanırım. Ben bazı şeyleri anlamaya çalışırken bir yerlere yağmur yağdığını düşünürüm. Su her zaman hareket halindedir—bu benim görüşüm. Yağmur yağmadığı zaman da sular yükselir ve sonra yine yer-yüzüne düşer. Nedenini bilmiyorum ama bunu düşünmek beni rahatlatır. Benim yaşadığım yerde, bazı günler öğleden sonraları, aralarında şimşekler çakan fırtına bulutları görülür. Bazen de California'ya gittiğimde yağmur ve açık havayı bir arada görürüm. Ama yağmurla açık havayı aynı zamanda gördüğümde çok iyi düşünebilirim."

Benson bunları söyledikten sonra birden durdu ve "Aman Tanrım!" dedi. "Ne kadar çok konuştum ben. Buraya gelirken arabada ne kadar zaman yalnız başıma kaldığım belli oluyor işte."

Trudy güldü ve hepsi birlikte ambara girdiler. Yağmur konusunda daha fazla konuşmadılar ama Edgar o yağmuru yüzünü okşayan bir el gibi hissetti. Bir süre yerinden kıınıldı ama içerideki köpekler havlamaya başladılar. Trudy bir el hareketiyle

hepsini susturdu ve bu da misafiri çok etkiledi. Benson onlara yavrularla ilgili birçok soru sordu ve cevaplarını da aldı. Claude köpeklerle ve yavruların yetiştirilişiyle ilgili bir kitap çıkardı ve Benson'a çok yararlı bilgiler verdi. Trudy de Benson'u samanlığa çıkardı ve orada köpek eğitimi için kullandıkları malzemeyi ve aletleri gösterdi ona.

Aşağıya indikleri zaman Benson, "Peki şu delikanlı neler yapıyor burada?" diye sordu. "Herhalde o da yediği yemeğin karşılığını çalışarak veriyordur."

Trudy güldü ve "Elbette o da çalışıyor," dedi. "Edgar her şeyden önce doğan yavrulara isim bulur ve onların temizliği, bakımıyla uğraşır. Bu yıl da ilk yavrularını eğitmeye başladı. Onların da sonbaharda hazır olmalarını bekliyoruz."

Benson Edgar'ın eğittiği yavruları görmek istedi ve Claude elini onun omzuna koyarak yavruları getirmesini söyledi. Edgar yavruların ondan öğrendikleri marifetleri bir yabancı önünde göstereceklerini şimdiye kadar hiç düşünmemişti. Ama bu onun için iyi bir fırsattı aynı zamanda, bir eğitmen olarak neler yapabildiğini biri yabancı olmak üzere herkese gösterebilecekti. Claude onu ağaç dalında gördüğü gün olduğu gibi bu kez de şaşırabilirdi. Ve Edgar bu kez onun yüzünde suçluluk ifadesi de görebilirdi. Ve bunu gördüğü zaman da artık onu kimse durduramayacaktı. O zaman yeni doğmuş bir dana gibi dizlerinin üstüne çöküp titremeyecekti.

Trudy, "Göster bakalım bize onlara öğrettiklerinden bir şeyler," dedi.

Edgar başını salladı. Köpek kulübelerini geçip Dr. Papi-neau'nun ilaç ve malzemelerini koyduğu sağlık odasına gitti, bir çekmece açıp içinden altı tane küçük şırınga alarak gömleğinin büyük üst cebine koydu. Görünüşü belki garip olacaktı ama omuz silkti, her şey yolundaymış gibi odadan çıktı, Opal ve Umbra'yı alıp koridorda oturttu, sonra sırayla Pout, Baboo, Tinder, Finch ve Essay'i de yuvalarından çıkardı ve annesiyle diğerlerinden yaklaşık on metre mesafede, koridor üzerinde oturttu.

Trudy, "Biraz sabırlı olmalıyız," diye konuşurken meraklı bir ifadeyle oğluna baktı ve "Biz onları her fırsatta eğitiriz," diye devam etti. "Ama köpekler bir yabancı gördükleri zaman meraklanır ve neler olduğunu öğrenmek isterler. Biz onlara beklenmeyen durumlarda neler yapılabileceğini de öğretiriz. Şimdi, Edgar, onlardan birini buraya gönder, oğlum."

Edgar annesine baktı ve işaret diliyle, 'Onlara önce köpeklerin burada olan her şeyi gördüklerini söyle,' dedi.

'Nasıl yani?'

'Sadece bunu söyle. Köpeklerin burada olan her şeyi gördüklerini ve asla unutmadıklarını söyle. Ne demek istediğimi şimdi anlayacaksın.'

Durdu ve bekledi. Önce annesinin ona aldırmayacağını, söylediğini yapmayacağını düşündü ama Trudy, üç adama döndü ve "Edgar size şunu söylememi istedi," dedi. "Söylediği şu: 'Köpekler burada olan her şeyi görürler ve hiç unutmazlar.'"

Edgar koridorda köpeklerin hemen önünde duruyor, diğerlerine doğru gitmelerini istemiyordu. Eğildi, Opa'nın çenesinin altına dokundu, köpek ona baktı, Edgar onu serbest bırakınca hayvan atölyenin yanında duran annesiyle üç erkeğin yanına koştu. Edgar gömlek cebindeki şırıngalardan birini çıkardı ama bunu yaparken eli titriyordu ve eline takılan bir başka şırınga yere düşüp kırıldı. Edgar kırılan şırıngayı alıp Baboo'nun ağzına verdi.

Köpeğe 'Dokun' işareti verdi ve bekledi.

Baboo ağzındaki şırıngayla koridordan aşağıya doğru koştu. Claude şırıngayı görmüştü ve Edgar da gözlerini ondan ayırmıyordu. Baboo onların yanına varınca burnuyla Opa'nın kalçasını dürttü ve Opa da Edgar'a baktı. Edgar sağ eliyle hafif bir hareket yaptı, köpek yere uzandı ve yan tarafına yattı.

Benson, "Vay canına! Olacak şey değil!" diyerek güldü. Eğilip Baboo'nun burnunu okşadı ve ağzındaki şırıngayı çekip aldı, ışığa doğru tutarak, "Bu da ne?" diye sordu. Edgar hiç beklemeden Pout'u gönderdi, Pout Baboo'yu dürttü ve bu kez Baboo

yere yattı. Benson yine eğildi ve Pout'un ağzındaki ikinci şırıngayı da çekip aldı.

"Eğitimin bir parçası mı bu? Köpeklerle ilaç taşımayı mı öğretiyorsunuz?"

Edgar Claude'un yüzündeki ifadeyi görünce öyle bir titremeye tutuldu ki, yere düşmemek için diz çöktü. Ondan sonra Finch gidip Pout'u dürttü, Pout Edgar'a baktı, tereddüt etti ve yere yattı. Daha sonra aynı hareketi Umbra ve Tinder de tekrarladılar. Her seferinde hareket içinde bir şırınga, bir kalça dürtüşü ve bir köpeğin yere yatışı vardı.

Bay Benson, "Vay canına!" diye söylendi. "Bu sanki bir şey... Yani bu köpekler burada bir şey anlatmak..."

Claude hiç ses çıkarmadan köpeklerin hareketlerini izledi, sonra açık kapıya, tekrar köpeklerle ve en sonunda Edgar'a baktı.

Edgar oyunun son bölümünün işe yaramasını pek beklemiyordu—bu oyun diğerinden farklıydı ve bunu sadece Essay ile birlikte çalışmışlardı. Son şırıngayı köpeğin ağzına koydu ve koş işareti verdi ona. Essay ayakta kalan son köpek olan Tinder'in yanına varınca dönüp Edgar'a baktı.

Edgar, 'Sol' işareti yaptı.

Essay Tinder'in etrafında döndü. Şırınganın silindiri ağzında yanlamasına duruyordu ve köpek Claude'un yanına gitti. Şırınganın iğnesi üzerinde koruma tüpü vardı, iğne onun içindeydi ama köpek burnunu Claude'un bacağına sürtünce Claude sanki iğne bacağına batmış gibi irkildi. Edgar o sırada koridordan aşağıya, gözlerini amcasına dikmiş, gözlerini kırpmadan yürüyordu.

Claude, "Bırak şunu!" diye homurdandı. "Bırak şunu!" Yine ambarın ikili kapısına, sonra atölyeye baktı, sonra kendini toparladı ve derin bir nefes alıp gözlerini Edgar'a dikti. Sol gözü seğirmeye başladı.

Birden, "Neler oluyor burada, lanet olsun!" diye söylendi ve ambarın dışına çıktı.

Edgar koridorda sanki dans ediyormuş gibi birkaç kez kendi etrafında döndü. Eliyle serbest işareti yapınca bütün köpekler yerlerinden fırlayıp Benson'un ayakları dibinde toplandılar. Annesi kaşlarını çattı, öfkelenmiş gibi baktı ona ama konuşurken sesi kontrollü ve yumuşaktı.

"Edgar, bu hayvanları yuvalarına sok, marifetlerini yeterince gördük sanıyorum."

Edgar annesine baktı ve 'Yüzünü gördün mü onun?' işareti yaptı.

'Elbette gördüm.'

Benson, "Olağanüstü bir şeydi bu?" dedi. "Peki ama neydi bu hareketin anlamı?"

Dr. Papineau, "Bunu ben de ilk kez gördüm," dedi. "Bu köpeklerin olağanüstü hareketlerini daha önce görmüştüm ama bunu ilk kez gördüm."

Trudy Bay Benson'a döndü ve "Bu hayvanlar bazen hiçbir anlamı olmayan hareketler de yapabilirler," dedi. Sonra bacaklarına sürünen köpeklere, "Hadi evinize!" diye söylendi.

Köpekler yuvalarına girince Edgar onların yanına gitti ve hepsini sevip okşadı. Diğerleri ambardan çıktılar ve Edgar da onların arkasından kapıya doğru yürürken, amcasının arabasının evin önünden gelen motor sesini duydu. Annesiyle Benson ve Doktor konuşmadan eve doğru yürüyorlardı.

Edgar eve gidince annesinin sorularıyla karşılaşacağını, onunla tartışacağını biliyordu. Ama onun sakın bir yere ihtiyacı vardı, bir yere oturup gözlerini kapayarak düşünmek, Claude'un yüzündeki o korkunç ifadeyi, yanaklarına hücum eden kanı, gözünün seğirdiğini tekrar görmek istiyordu. Üst kata, samanlığa çıkıp ışıkları yaktı. Benson'un pikabının motor sesi uzaklaşırken annesi çılgın gibi samanlığa daldı.

"Hemen konuşalım bu yaptıklarını, Edgar. Hemen, şimdi konuşalım. Bu yaptıklarının ne olduğunu hemen öğrenmek istiyorum. Bu saçmalığın ne kadar can sıkıcı olduğunu biliyor musun sen?"

'Onun yüzünü gördün mü sen? Yüzündeki ifadeyi gördün mü?'

"Kimden söz ediyorsun sen, Edgar? Bay Benson'dan mı? O adam mutlaka oğlumun bir kaçık olduğunu düşünmüştür herhalde. Yoksa Claude'u mu söylüyorsun? Şu anda öfkeden ne yapacağını bilemeyen Claude'dan mı söz ediyorsun?"

Edgar samanlıktaki balyaların arasından geçti ve durup tavandaki çatı kirislerine baktı. Nefesinin fısıltısı kulaklarında uğulduyordu.

Annesine döndü ve yağmur yağıyor işareti yaptı.

"Ne diyorsun sen, Edgar?"

'Yağmur yağıyor. Yağmurun sesini duyuyor musum?'

Edgar samanlığın ön tarafına gitti ve oradaki yükleme boşaltma kapısının ardına kadar açtı. Kapının kenarına tutunarak biraz dışarıya sarktı ve önce yıldızlı gökyüzüne, sonra da ormana doğru baktı.

Beni hatırla.

Annesine işaret ederek yanına çağırdı. 'Gel de kendin gör.'

"Buradan da görebiliyorum dışarıyı. Yağmur filan yok havada. Sen şimdi çekil o kapının önünden."

Ama Edgar'ın sabrı tükenmişti. Annesine doğru yürüdü ve onu tutup kendine doğru çekmek istedi. Fakat Trudy direnince ellerini onun ensesinde kenetledi ve hızla öne doğru çekti. Annesi ellerini ensesine atarak ondan kurtulmak istedi. Çekişirken samanlık kapısına yaklaşmışlardı ve Edgar sendeleyince ikisi birden yere düştüler. Edgar annesini bıraktı ve çılgın gibi işaretler yapmaya başladı.

'Söyle bana, ona yardım ettin mi? Doğruyu söyle bana!'

"Yardım etmek mi? Ne yardımı? Kime yardım ettim mi, oğlum?"

'Kime olduğunu göstermeliyim sana.'

Annesinin bileğini tuttu ve onu hâlâ ardına kadar açık duran samanlık yükleme boşaltma kapısına doğru çekti. Trudy onun

ne yapmak istediğini anlar gibi oldu ve ayaklarını yere vurarak direnmeye, ayağa kalkmaya çalıştı.

O sırada arkalarından garip bir ses, endişe dolu bir nara yükseldi. Edgar başını çevirip geriye bakınca, samanlığın loş merdiven başında bir adamın gölge halindeki şeklini gördü. Edgar annesinin bileğini bıraktı ve çılgın gibi samanlık kapısına doğru koştu, ayağı bir yere takıldı, yere düştü ama hemen kalktı ve yanındaki balyanın üzerinde duran balya kancasını kaptı. Kancayı kaldırıp adama doğru atıldı ama adam samanlık giriş kapısının gerisine, karanlığa doğru geriledi, merdiven başındaki kapıyı kapamak istedi. Edgar elinde kancayla kapıya doğru atıldı.

Samanlığın merdiven başındaki kapısı gürültüyle çarparak kapandı, Edgar içeride kaldı ama aynı anda merdivende birinin düşüp yuvarlandığına benzer bir gürültü duyuldu. Edgar elinde sıkıca tuttuğu balya kancasının kapıya saplandığını görünce onu korkunç bir öfkeyle çekip çıkardı oradan ve samanlığın gerisine doğru fırlattı. Trudy çılgın gibi ona doğru koşarken, "Neydi o? Ne yaptın sen?" diye bağırdı ama Edgar cevap vermedi ona. Yüz kasları durmadan oynuyor gibiydi. Ellerini açıp kapıyordu ama belirli, anlamı olan bir işaret yapamıyordu.

Sonunda kendini biraz topladı ve işaretle, 'Bunu o gece, burada kaldığı ilk gece yapmalıydım,' dedi.

Edgar ancak annesinin çığlığıyla kendine geldi ve merdiven başına koşup aşağıya baktı. Trudy merdivenin yarısında durup ellerini başına götürmüş, merdivenin dibinde, başı garip bir şekilde yana dönmüş olarak yatmakta olan Dr. Papineau'ya bakıyordu. Kollarından birini, bir şey göstermek ister gibi ileriye doğru uzatmıştı. Edgar hızla annesinin yanından geçip yerde yatan veterinerin başucuna diz çöktü ve yaşayıp yaşamadığını anlamaya çalıştı.

Trudy bağırıp ağlayarak merdivenden indi.

Edgar doğrulup annesinin yüzüne baktı. Bacakları titriyor, ayakta durmak için zorluyordu kendini.

‘Şimdi mi ağlıyorsun? Bu çok mu korkunç? Sen hiç rüya görmüyor musun? Rüyalarına girmiyor mu o?’

“Tanrım, Edgar! Bu adam senin baban değil. Dr. Papineau bu yerde yatan adam. Page bu!”

Edgar yerde yatan zayıf, yaşlı adama baktı. Onu sırtından tutup karların içinden çıkarmış olan yaşlı ve sıksa adamdı bu.

‘O da masum değildi. Onların konuşmalarını duydum.’

Trudy saçlarını yolmaya başladı ve “Bu olanları Glen’e nasıl açıklarız, Tanrım?” diye bağırdı. “Neler oluyor sana evladım, söyle, anlat bana? Bütün bu olanlar...”

Trudy birden sustu, başını iki yana salladı ve Edgar’ın yüzüne baktı. “Dur biraz! Biraz sakinleşip düşünmeliyim. Page merdivenden inerken birden kayıp düştü.”

Yine durdu, gözlerini kapayıp birkaç saniye düşündü ve sonra sesli konuşmayı bırakıp işaret diline geçti. ‘Senin buradan gitmen gerekiyor.’

‘Ben hiçbir yere gitmiyorum.’

‘Evet, gidiyorsun. Şimdi hemen çık buradan ve evin dışında geceyi geçirebileceğin bir yer bul kendine.’

‘Neden?’

‘Sorma ve hemen git!’

‘Böylece ikimizden de kurtulmuş olacaksınız, değil mi?’

Annesinin elini gördüğü anda yüzünde korkunç bir tokadın acısını hissetti. Geriye doğru sendeledi ve Dr. Papineau’nın üzerine düşmemek için merdiven başına tutundu.

Trudy işaretlerle, ‘Kendini topla ve benimle böyle konuşma, yoksa çok kötü olur!’ dedi. ‘Ben senin annenim ve ne dersem onu yapacaksın. Şimdi git buradan ve beni silonun arkasında yalnız başıma görene kadar evden uzak dur. Beni gördüğün zaman eve dönebilirsin. O zamana kadar kaybol, sakın görünme buralarda, sana bağıırıp seslensek, çağırırsak bile çıkma ortaya.’

Edgar ona cevap vermeden gidip kendi köpeklerinin yuvalarını açtı, yedi köpeğini de yanına alarak ambarın arkasındaki

meyilli arazide aşağıya doğru yürüdü ve bir süre sonra kayalıklara vararak orada bir yere oturdu. Uzun bir süre sonra amcasının evden ambara gittiğini ve sonra geri döndüğünü gördü. Oradan kımıldamadı ve bir süre sonra annesinin, "Edgar! Edgar!" diye bağırın sesini duydu.

Edgar başını kaldırıp yıldızlara baktı ve sonra gözlerini kapadı. Sanki boşlukta sallanıyor gibiydi.

Yavaşça ayağa kalktı ve köpeklerini de arkasına alarak ormana doğru koşmaya başladı. Ormanın kenarına vardığı zaman yolda onların evine doğru hızla sirenini çalarak giden bir polis arabası gördü. Arabanın üstündeki mavi kırmızı ışıklar da durmadan yanıp sönüyordu. Glen Papineau babasını görmeye geliyordu. O anda Almondine'i düşündü, artık oraya gidip onu alamazdı. Ama geriye dönmek zorunda olduğunu da biliyordu.

Bir süre daha yürüdü ve ay ışığında, eski kereste alanına giden orman yolunun başındaki iki huş ağacını gördü. Sadece Baboo onun tam arkasından gelirken diğer köpekler çalıların arasına dağılıp koşmaya, oynamaya başladılar. Ormanın içi tarladan daha karanlık olduğu için ne kadar yürüdüğünü bilmiyordu, ama bir süre sonra orman kenarından geçen polis arabasının farlarıyla aydınlanan ağaçlar ona orada uzun zamandan beri yürüdüğünü hatırlattı. Polis arabasının ormanın daracık yolundan içeri girip onu arayamayacağını bildiği için rahattı.

Dereye yaklaşık elli metre kala arazi aşağıya doğru inmeye başladı ama meyil fazla değildi. Edgar dere kenarına varınca ellerini çırpı. Baboo onun yanından hiç ayrılmadığı için hemen oturduğu yerin yanına çöktü ve diğerleri de el çırpışını duyup birer ikişer ortaya çıktılar, Edgar'ın yanına geldiler. Fakat Essay ortada yoktu. Edgar ellerini tekrar, bu kez daha kuvvetli çırpı ama Essay yine meydana çıkmadı. Edgar küçük dereye girince su bileklerine kadar çıktı, ortada arazi sınırını belirleyen direklerden birini oynatıp yerinden çıkardı ve oradaki çit telini gevşetti.

Köpeklerinden ikisi onun çağırmasını beklemeden hemen suya girdiler ama Edgar onların adlarını söyleyemedi, karan-

lıkta hangileri olduğunu o an anlayamadı. Edgar arazi sınırını belirleyen teli kaldırıp onları diğer yana geçirdi ve ellerini cırparak diğerlerini de çağırdı. Geride kalan dört köpek akarsu kenarına kadar geldiler ve orada durdular. O sırada ağaçların arasında hareket eden bir fener ışığı gördüler. Edgar sudan çıkıp dere kenarında yere diz çöktü ve yanına gelen Finch, Pout, Opal ve Umbra'yı okşayıp sevdi ve sonra bıraktı. Köpekler Edgar'a baktılar ve sonra geldikleri yoldan geriye doğru koşmaya başladılar.

Edgar elindeki direği, biraz önce köpekleri diğer yana geçirmek için çıkardığı eski yerine dikmek istedi ama ayağı bir taşla takıldı ve suya düşüp göğsüne kadar ıslandı. Sonunda direği yuvasına çarpık olarak soktu ve öylece bıraktı. Direk nasıl olsa böyle çarpık da dursa olurdu.

Derenin karşı kıyısına çıktığında onu sadece o tarafa geçirdiği Baboo ve Tinder değil, onlarla beraber Essay de karşıladı, o kendisi geçmişti bu tarafa. Üç köpek onun çevresinde neşe içinde koşturup zıplamaya, oynamaya başladılar. Sanki bundan sonra neler olacağını biliyor gibi davranıyorlardı. Edgar suya düşünce elleri çamura bulanmış, yüzünde kalan bir parça çamur da kurumaya başlamıştı. Ellerini ve yüzünü derenin temiz suyuyla iyice yıkadı. Sonra doğruldu, aklında olan, bildiği her şeyi unutmaya çalışarak üç köpeğiyle beraber karanlık Chequamegon'a doğru yürümeye başladı.

Kısım IV

CHEQUAMEGON

Kaçış

CİLİZ AY IŞIĞI ORMANIN AĞAÇLARI arasından süzülüp yolu çok az da olsa aydınlatıyordu. Eski ormancılar yolunun kenarları insan boyu eğrelti otları ve çalılarla kaplıydı. Her çeşit yabani ot ve meyve bulmak mümkündü buralarda. Bir süre sonra ağaçlar biraz daha seyrekleştirdi ve yollarını daha iyi görmeye başladılar. Edgar yüzünü yol üstüne uzanan dallardan ve dikenli bitkilerden korumak için ellerini kaldırmıştı. Arada sırada durup ellerini çırpıyor ve köpeklerini yanına çağırıyordu. Köpekler onun yanına gelip bacaklarını, ellerini yalıyor ve sonra yine karanlığın içinde geçici olarak kayboluyorlardı. Ormanın karanlığında etrafta ateş böcekleri uçuşuyordu. Onu arayanların sesleri bir süre önce tamamen kaybolmuş, duyulmaz olmuştu. Arayanlar araziye çevirmemiş ve bu da onun kaçışını kolaylaştırmıştı. Çevirme hareketi olmadığını belki de rüzgâr yönünün yardımıyla anlamıştı.

Edgar bir süre daha yürüdü ve kendisini bekleyen köpeklerinin yanına geldi. Karanlıkta burunlarını yoklayarak onları saydı ve neden orada durduklarını anlamaya çalıştı. Elini hafifçe sallarken parmakları paslanmış bir dikenli tele ve zamanla çatlamış bir arazi sınırı direğine değdi. Ellerine diken batmamasına dikkat ederek teli izledi ve birkaç adım sonra onun gevşek oldu-

ğu bir nokta buldu. Ellerini çırparak köpeklerini yanına çağırdı ve teli biraz kaldırarak onları diğer tarafa geçirdi. Sonra teli biraz daha kaldırıp eğildi ve o da köpeklerinin yanına geçti. Simsiyah arazide başını kaldırıp gökyüzünde parlayan yıldızlara baktı bir süre. Biraz düşündü ve sonra batı olarak tahmin ettiği yöne doğru yürümeye başladı. Gecenin saatleri yavaşça ilerliyordu.

Uzun bir yürüyüşten sonra orman ortasında bir açıklığa geldi. Burası ay ışığında güzel aydınlanmıştı ve kenarlarda çalılar ve bataklık sazları arasında yüksek ağaçlar vardı. Bir süre gökyüzündeki aya baktı ve sonra ellerini çırpıp köpeklerini yanına çağırdı. Tinder ve Baboo geldiler ama Essay yine ortaya çıkmadı. Edgar onlara otur işareti yaptı ve sonra üzerindeki ıslak gömleği ve pantolonu çıkarıp kurumaları için alçak bir ağaç dalına astı. Üzerinde sadece şortu olduğu halde Baboo'nun yanına uzandı. Bir süre sonra Essay ağaçların arasından çıktı ve Edgar'ın yanına geldi. Çok geçmeden köpekler onun yanına iyice sokuldular ve başlarını onun vücuduna dayadılar.

Edgar bir ara başını kaldırdı ve ilerdeki bir ağacın dalında tüneyen baykuşa baktı. Uzun süre yürümüştü ve kendini oldukça yorgun hissediyordu. Ama uyumak için gözlerini kapar kapamaz gözlerinin önüne samanlık merdiveni dibinde yatan Dr. Papineau'nun hayali geldi.

Edgar içini çekti ve gözlerini açtı.

Kendi kendine, 'Sen bir katilsin, hak ettiğini bulacaksın,' dedi ve sonra gözlerini tekrar kapayarak uyudu.

EDGAR UYANDIĞI ZAMAN KÖPEKLERİNİ başucunda gördü, hasta başındaki hemşireler gibi ona bakıyor, başlarını sallayıp duruyorlardı. Yan tarafta onların vücutlarıyla ısınan çimenler hâlâ sıcaktı. Dizlerinin arasında kenetlenmiş olarak durak ellerini çekip açtı ve doğrulup kalktı. Köpekleri onun kalktığını görünce hareketlendiler. Ağaçtaki baykuş gitmişti. Açıklığın diğer tarafındaki ağaçların tepe dalları doğan güneşle aydınlanmıştı. Edgar'ın başı zonkluyordu, herhalde iki saatten fazla uyumuştü.

Oturup ellerini dizlerinde kenetleyince otlar çıplak bacakların sürtünüp kaşındırdı ve Edgar o zaman kuruması için dala astığı pantolon ve gömleğini hatırladı. Onlara uzandı ama gömlek ve pantolon hâlâ ıslak ve de soğuktu. Ama onları yine de daldan aldı ve üzerinde kuruyacaklarını düşünerek giyindi.

Baboo onun yanındaydı ama Essay ve Tinder çalıların arasında koşuyor, saklambaç oynuyorlardı. Edgar yanında kalan Baboo'yu okşadı ve gülümsedi. Köpekleri son birkaç aydır oldukça irileşmiş ve güçlenmişlerdi. Edgar ellerini çırpınca Tinder ve Essay hemen ortaya çıktılar. Köpeklerini sıraya sokup oturttu ve sonra adlarıyla çağırıp geri adım yürüttü. Daha sonra bir ağaç dalı alıp avucunda ovalayarak kokusunu çıkardı ve çalıların arasına atarak onlara teker teker dalı bulup getirmelerini söyledi. Böylece onlara bir süre yeni hareketlerle eğitim yaptırdı.

Edgar bir süre köpeklerin susamış olacaklarını düşündü ve onlara su bulmalarını işaret etti. Aşağı Chequamegon bölgesinde bir sürü dere vardı. Bir süre etrafa bakınarak yön saptaması yaptıktan sonra köpekleriyle beraber tekrar ormanın içine daldı.

YARIM SAAT KADAR YÜRÜDÜKTEN sonra hafif bir yokuştan aşağıya, bir vadiye indiler ve derinliği yaklaşık on beş santim olan bir akarsuyun kenarına geldiler. Köpekler dereye girip su içerlerken Edgar da ayakkabı ve çoraplarını çıkarıp sığ suya girdi ve akarsudan avuçlayarak birkaç yudum içti. Orada biraz oyalandılar ve sonra sudan çıkıp yürümeye devam ettiler.

Edgar arada sırada yükselen güneşe bakarak yönünü saptamaya ve kaybolmamaya çalışıyordu. Şimdi Almondine ile birlikte dolaştığı bölgede, köpekevinin batısındaki tepelerde bulunuyorlardı. Bu tepelerin nereye kadar uzandığını bilmiyordu Edgar. O yöne pek gitmemişlerdi, 13 Numaralı yolun uzandığı o yönde, kuzeyde Ashland, güneyde ise Wausau, Madison, Milwaukee ve Chicago olduğunu söylerlerdi. Bu nedenle yolun dışında kalmalı ve batıya doğru gitmeliydi. Eski hayatından mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu. Neler olduğunu ve ne yapma-

sı gerektiğini daha sonra düşünecekti. O şimdi kendinden çok köpeklerini, onları nasıl besleyeceğini düşünüyordu. Yanında bir çakı bile yoktu.

Fakat evde ve ambarda neler olduğunu düşünmekten de alamıyordu kendini. O evde olmadığına göre annesi nerede yatıyordu acaba? Acaba o sabah onun geri dönmesi için silonun arkasında durmuş muydu? Belki de hâlâ ormanda bağırıp onu arıyorlardı. Bunu düşününce hem tatmin oldu, hem de pişmanlık duydu. Annesinin öfkesini, tokadını ve Dr. Papineau'nun canlılığı kaçmış gözlerini unutamıyordu.

EDGAR ÖĞLEYE DOĞRU ORMAN içinde bir yol kavşağına gelene kadar ne yapacağına tam olarak karar vermemişti. Burası üzerine mıcır atılmış, iki yanı ağaçlı, daracık bir toprak yoldu ve o kadar boş ve sessizdi ki Edgar yolun başında hiç çekinmeden bir süre durup düşündü. Güneş tam tepe noktasına ulaşmak üzereydi. Edgar yolun başında durdu ve iki yöne de bakarak üzerinde posta kutusu ya da dur levhası olup olmadığını araştırdı. Ama yolda telefon direkleri bile yoktu ve burada ne yöne gideceğine orman içinde olduğundan çok daha kolay karar verebilirdi.

Ayrıca hafif bir rüzgâr da çıkmış ve Edgar'la köpeklerini bir süredir rahatsız eden sivrisinekler azalmıştı. Edgar bir ara sivrisineklerle savaşıyor koşmaya başlamış, onları elleriyle vurup öldürerek bir süre rahatlamıştı ama o berbat hayvanlar durur durmaz yeniden saldırıyorlardı.

Edgar yolun kenarına oturdu ve köpeklerini de yanına çağırdı. Yoldan geçecek olan bir arabanın tozunu çok uzaklardan görebilirdi ve burada biraz dinlenmek istiyordu. Essay köpekevinde çoğu zaman huzursuz olur, eğitimde zorluklar çıkarırdı ama şimdi çok uysaldı, Edgar'ın her sözünü dinliyor, her emre hemen itaat ediyordu. Onun yanından uzaklaşsa bile bir süre sonra mutlaka geri dönüyordu. İçlerinde en uysal ve söz dinleyen köpek Baboo idi. Edgar'ın gözü önünden asla ayrılmıyor, yürürken

onun adımlarını izliyor, her emrini anında yerine getiriyordu. Üç köpeğin içinde en yaramazları Tinder'di. Hiçbir zaman Edgar'ın gözünden uzaklaşmaz, ama Essay kaçamaklarından geri döndüğünde onu cezalandırmak ister gibi onun üstüne atlardı.

Edgar güneş altında yolun kenarında bir süre oturup dinlendi ve ne yöne gideceğini düşündü. O sırada yanında duran Essay kulaklarını dikerek yolun ilerisine doğru baktı. Edgar onun bu hareketini gördü ve başını çevirip aynı tarafa bakınca, çok uzakta bir toz bulutu ve arada sırada güneşte belirip kaybolan bir araç ön camının parıltısını fark etti.

Hemen oturduğu yerde doğrulup çömeldi ve önce arabanın henüz çok uzakta olduğunu, acele etmesine gerek olmadığını düşündü. Arabanın sürücüsü onları uzaktan gördüyse bile büyük ihtimalle geyik ya da başka hayvan sanmış olabilirdi. Ellerini çırparak köpeklerini yanına aldı ve yol kenarındaki yüksek çalılar arasına girdi. Ama çalılık çok sıkı ve sonunda ne olduğu da belli değildi. Araba hâlâ çok uzaktaydı, yolun diğer tarafına koşup, kısa süre önce geldikleri ve tanıdığı araziye kaçabilirdi.

Baboo ve Tinder Edgar'ın hemen arkasındaydı ama Essay yola doğru dönmüş, o tarafa gitmeyi düşünür gibi duruyordu. Edgar hemen onun yanına gitti ve kalçasına vurup geri çağırdı. Essay de gidip kardeşlerinin yanına oturdu ve hareketsiz kaldı.

Yoldaki araba şimdi yüz metreye kadar yaklaşmış ve yavaşlamaya başlamıştı. Artık görünmeden yolun diğer tarafına geçmeleri mümkün değildi. Çalılar arasına fazla girmemişlerdi ama yolda hızla giden bir arabadan görülmeleri çok zordu.

Edgar bir elini Essay'in, diğerini de Tinder'in başına koydu ve onlara oturmalarını işaret etti. Baboo'nun diğerlerini taklit edeceğinden emindi. Araba tam önlerinden geçerken Edgar çalılar arasından arabanın açık renkli ön çamurluğunu ve siyah-beyaz boyalı kapısını gördü. Sonra arka kapı ve arka çamurluk da hızla geçip gitti ve araba oldukça uzaklaşınca Edgar parmaklarını şaklattı. Köpekler başlarını kaldırıp ona baktılar.

Edgar onlara yerde kalmalarını işaret etti. Kimildamayacaklardı.

Edgar başını çalılarının arasından uzatıp bakınca uzaklaşan arabanın şerif ofisinin arabalarından biri olduğunu gördü. Adamlar belki de dün geceden beri yollarda onu arıyorlardı. Ama arabanın içinde sadece iri yarı bir polis vardı ve sağ kolunu da yan koltuğun arkasına atmıştı. Başını geri çekmeye hazırlanırken arabanın fren lambaları yandı ama sonra yine söndü ve araba yoluna devam etti.

Edgar köpeklerinin yanına döndü ve kalkmalarını söyledi, ama köpekler bu kez aldırmadılar onun emrine. Edgar emri tekrarladı, ama köpekler yine kımldamayınca anormal bir durum olduğunu anladı. Başını çalılarının arasından uzatıp yine arabanın arkasından bakınca onun iki yüz metre kadar ilerde yolun kenarında durduğunu gördü. Aynı anda Glen Papineau arabadan indi ve yolun aşağısına doğru baktı.

Edgar hemen başını geri çekti ve köpeklerine yatın emri verdi.

Ama bu kez Essay ve Tinder emri dinlerken, Baboo kafası karışmış ya da şaşırmış gibi kalkmaya yeltendi. Edgar ellerini şaklattı ve ona yere yatmasını söyledi.

O sırada yoldan, arabanın durduğu taraftan Glen Papineau'nun, "Edgar!" diye bağırın sesi duyuldu.

Baboo sesi duyunca başını kaldırıp Edgar'a baktı. Bir süre beklediler ama çok geçmeden arabanın kapanan kapısının sesi duyuldu ve araba oradan uzaklaştı. Ama Glen'in geri dönme ihtimaline karşı Edgar orada bir süre daha beklemeyi uygun gördü.

Yeterli zaman geçince Edgar köpekleri kaldırıp yola çıkardı ve hayvanlar onun etrafında koşup zıplamaya başladılar. Yol üzerinde bir süre yürüdüler, orman içine giren bir patika görünce oraya saptılar ve öğle sıcağında yine ağaçların altına girerek serin orman ortamında yürümeye başladılar.

EDGAR'IN KARNI ZATEN AÇTI ama öğleden sonra iyice acıktığını hissetti. Dün gece yaşadıklarını unutmuş, şimdi sadece yiyecek bir şeyler bulmak için ne yapacağını düşünmeye başlamış-

tı. Köpekler de acıkmış olmalıydı ama davranışlarından ne halde oldukları belli olmuyordu, sakın görünüyorlardı. Köpekler şimdiye kadar sadece sabah yiyeceklerini kaybetmişlerdi ama Edgar günde üç öğün yemeye alışmıştı ve yanında yiyecek bir yana, ateş yakacak kibrit bile yoktu.

Biraz düşününce ormanlarda bulunan tatil evleri ve balıkçı kulüpleri geldi aklına. Chequamegon denen bu bölge devlet orman ve arazileri ile özel arazilerden oluşuyordu ve bölgede düzinelerce dere ve göl vardı. Bir süre sonra içinde yiyecek içecek bulunan bir tatil evi ya da bir balıkçı aracı bulacaklarından emindi.

Fakat bu tür tatil evleri ve balıkçı kulüpleri genellikle yollara yakın yerlerde olurdu ve Edgar yollardan uzak durmak zorundaydı. Glen Papineau onu aradığına göre arayan başkaları da olabilir. Onları gören bir yabancı bile olsa şerif bürosuna bildirir ve nerede oldukları ortaya çıkardı. Orman içinde yürürken hızlı yol alamıyorlardı ama güvende sayılırlardı. Sadece adımlarına dikkat etmesi ve örneğin ayak bileğini burkmaması gerekiyordu.

Acaba annesi ve diğerleri onları başka köpeklerle aramayı düşünür müydü? Fakat köpekevi civarındaki topraklar ve bitkilerde onun kokusu o kadar çoktu ki en zeki ve deneyimli arama köpekleri bile onu o bölgede kolayca bulamazlardı. Zaten onlara yakın bir yerde arama köpekleri de yoktu. Sawtelle köpekleri arama eğitimi alınıyordu, bu alanda işe yaramazlardı.

Ama köpekeviden uzaklaştıkça kokularının alınması ihtimali artardı. Bu uzak arazilerde iyi bir arama köpeği onların kokusunu çabuk alır ve izlerini kısa zamanda bulabilirdi. Edgar otostop yaparak oralardan uzaklaşmayı düşündü ama üç köpekle onu kimse arabasına almazdı ve alsalar bile şerif hemen öğrenirdi bunu. Bu nedenle en iyi çare yine yollardan uzak kalmaktı.

Edgar bunları düşünerek yürürken, bir ara ağaçların arasından bir su parıltısı görür gibi oldu. Akşama doğru hava serinle-

miş, rüzgâr kesilmişti. Küçük gölün kıyısına gelince Edgar etrafa bakındı ama balıkçı kulübesi ya da tatil evi gibi bir şey göremedi. Köpekler daha önce göl görmedikleri için önce tereddüt ettiler ama sonra sığ suya girip susuzluklarını giderdiler.

Edgar gölün karşı kıyısına geçmeyi düşündü ve kuzeye doğru devam etti yürümeye. Akşam karanlığı çökmeye başlarken göl kıyısına doğru ilerleyen büyük bir kaplumbağa gördüler. Köpekler şaşkın bir halde kaplumbağanın etrafını sardılar ama hayvan başını çıkarıp tıslayınca korkup gerilediler. Edgar küçük-lüğünde kaplumbağalarla ilgili bazı şeyler duymuştu ve rivayete göre, kaplumbağalar bir şeyi ısırıkları zaman dişleri kilitlenir ve başları kesilse bile açılmazdı. Bunu hatırlayınca köpeklerini kaplumbağanın başından uzaklaştırdı.

Tinder bir süre sonra yürüdükleri patika üzerinde birden geri döndü ve birkaç metre geriye gidip toprağı kazmaya başladı. Bunu gören diğerleri de ona yardıma gittiler ve Edgar onların yanına gittiğinde köpekler kazdıkları çukurdan kaplumbağa yumurtaları çıkarıyorlardı. Edgar da çukura eğilip bir yumurta aldı ve pinpon topu büyüklüğünde ve üzeri deriyle kaplı gibi görünen yumurtaya baktı. Sonra köpekler hepsini yemeden önce üç tane daha aldı ama Baboo başını kaldırıp ona bakınca birini geri bıraktı. Edgar üç yumurtayı gömlek cebine koydu ve yoluna devam etti.

Köpeklerinin kaplumbağa yumurtası yemek zorunda kalması rahatsız etmişti onu ama onların karnını doyuracak bir şey yoktu elinde. Köpeklerin karnı doyunca Edgar elini bacağına vurup onları yanına çağırdı, hava tamamen kararmadan önce uyuyacak bir yer bulmalıydılar. Bir süre daha yürüdükten sonra göl kenarında bir dişbudak ağacı altında yatmak için uygun bir yer buldu. Edgar çok yorulmuştu, köpekleri suyun kenarına götürdü, onlar su içerken o da ayakkabılarını çıkardı ve pantolonunu dizlerine kadar kıvrıp suya girdi. Suyun üzerindeki yaprakları temizleyip biraz su içti, sonra köpekleri alıp sudan çıktı ve biraz geriye yürüyüp onlarla beraber ağacın altına uzandı. Midesi

açlıktan gurulduyordu ama aldırmamaya çalıştı ve köpeklerin arasında gözlerini kapadı.

EDGAR GECENİN İLERLEYEN BİR saatinde uyandı ve bir süre, yakınlarda bir yerde öten bülbülün şakımasını dinledi. Sonra kendisini uyandıran rüyayı hatırladı. Rüyasında atölye merdiveninin üstünde, havadaydı ve sürekli olarak düşüyor, düşüyor-du...

GÜNEŞ DOĞDU VE KUŞLARIN telaşı ve ötüşleri başladı. Köpekler yattıkları yerde gerindiler. Edgar karnının guruldadığını artık çok rahat duyuyordu ve açlıktan ölebileceğini düşündü. Kalkıp oturunca köpekler de kalkıp çalılar arasında dolaşmaya başladılar. Edgar onları çağırıp birkaç kez otur kalk emri verdi ve çalıştırdı. Sonra onlara sırayla birer kaplumbağa yumurtası verdi.

Sonra gölü sola alıp yürümeye başladılar. Bu bölgede çalılar, yabani otlar ve ağaçlar fazla sık değildi ve oldukça hızlı yol alabiliyorlardı. Hava oldukça rutubetliydi ve otların üzerinde çiğ damlaları parlıyordu. Gölün yarısına geldikleri zaman, Edgar suyun bir kıvrım yaparak güneye doğru uzadığını gördü.

Bir süre daha yürüdüler ve Edgar karnını doyurmak için ne yapacağını düşünürken birden gözleri parladı, ilk tatil evini görmüştü. Ama orada insan olabileceğini düşünerek köpeklerini olduğu yerde bıraktı ve oraya dikkatle yaklaştı ama içeride kimse olmadığını anlayınca köpeklerini de çağırdı. Eski bir kulübeydi burası, bir süre önce onarılmış ve boyanmıştı ama yine de içinde yaşamak kolay olmayacaktı. Döşemesi çökmek üzere olan ön verandada katlanabilir bir portatif sandalye kalmıştı. İçerisi örümcek ağlarıyla kaplıydı, köşede eski bir karyola vardı. Köpekler kulübenin içinde sağa sola gidip etrafı koklarken Edgar fare ve yılan korkusuyla onları dışarıya çıkardı.

Bir saat daha yürüdüler ve suyun kenarında küçük, kumlu bir alana geldiler. Biraz daha ilerde geniş bir sazlık vardı. Edgar

soyundu ve tanenle kahverengine boyanmış suya girip yıkandı. Serin su sivrisinek ısırıklarıyla dolu olan ve kaşınıp duran tenini rahatlattı. Köpekler suyun kenarında ona kuyruk sallayıp durdular ama suya girmediler.

Edgar sudan çıkarken su atıp köpekleri ıslattı ve güldü onlara. Köpekler ıslanunca geriye doğru kaçtılar ama sonra yine gelip ona bakmaya başladılar. Bir zamanlar Edgar'ın onları su hortumuyla ıslatıp oynamalarını hatırlamış olabilirlerdi. Edgar bir süre onlarla eğlenirken yaşadığı acı olayları unuttur gibi oldu ama çok geçmeden yine hatırladı ve başını iki yana salladı. Onları unutmaması mümkün değildi, hayatı boyunca hatırlayacak ve o acıyı her zaman yaşayacaktı. Sonra köpeklerinin durumunu hatırladı, hayvanlarını doyurması gerekiyordu. Köpekler şimdiden sanki zayıflamış gibi görünüyorlardı ona. Biraz sinirli gibi davranıyorlardı ve bunun nedeni açlık olabilirdi. Edgar birkaç dakika sonra üzerinin kuruyacağını ve giyinebileceğini düşündü.

DAHA SONRA BULDUKLARI KULÜBE daha iyi durumdaydı, yeşile boyanmıştı, meyilli çatısında galvanize bir bacası, kapının iki yanında iki küçük penceresi vardı. Evin durumu çok iyiydi ve o sırada içinde yaşayan biri bile olabilirdi. Kapıya yaklaşırken çok dikkatliydi Edgar, ama kapıdaki asma kilidi görünce içeride kimse olamayacağını anladı. Kapıyı birkaç kez kuvvetle itti ama kilidi söküp atamadı. Sonra biraz geriye çekilip kuvvet aldı ve koşup omuzladı kapıyı, fakat kapı yine yerinden kımıldamadı. Omzu da acımişti.

Köpekler geride durmuş merakla ona bakıyor, ne yaptığını anlamaya çalışıyorlardı.

Edgar onlara baktı ve işaretle, 'Susun bakalım, bu kapılar TV filmlerinde omuzla açılır,' dedi.

Öndeki iki pencere üç parçalı, yerden yaklaşık iki metre yukarıdaydı ve çok sıkı kapalı oldukları belliydi. Pencere camını kırıp içeriye girebilirdi belki ama o kadar yükseğe ulaşması kolay değildi. Etrafa bakındı ve pencereye ulaşmak için üzerine çı-

kabileceği ağaç kütüğü gibi bir şeyler aradı ama bulamadı. Evin dışına saklanmış bir anahtar olabileceğini düşündü ama yine bir sonuç alamadı.

Kulübenin önünde durdu ve köpeklerine baktı.

Onlara işaretle, 'Diğer kulübede gördüğümüz şu sandalyeyi alacağız,' dedi ve geldikleri yoldan geri dönerek diğer eski kulübeye doğru gittiler.

EDGAR DİĞER KULÜBENİN BU kadar uzakta olduğunu hiç düşünmemişti. O eski, harap kulübeyi görene kadar bir saatten fazla yürüdüler. Edgar dikkatle verandaya çıktı ve üzerindeki örümcek ağlarını temizledikten sonra eski sandalyeyi aldı ve katladı. Portatif sandalye eskiydi, paslanmıştı ama sağlam görünüyordu. Köpekler yolda sürekli olarak toprağı kokladılar, muhtemelen yeni kaplumbağa yumurtaları arıyorlardı. Birkaç kez daha yeri kazdılar ama bir şey bulamadılar.

İkinci kulübenin önüne geldikleri zaman Edgar portatif sandalyeyi açıp pencere altına koyarak üstüne çıkmaya hazırlandı, ama birden durdu ve önce onun sağlamlığını denemeyi düşündü. Sandalyeye hafifçe oturmak istedi ama ön ayaklar sanki kartondan yapılmış gibi aniden kırıldılar. Edgar bu kez sandalyeyi ters çevirdi, arkasıyla arka ayakların birleştiği noktaya basarak uzandı ve pencere eşiğine tutundu.

Edgar sandalyeyi alıp buraya gelirken, bu kulübenin yeni boyanmış, bakımlı olduğunu ve bir balıkçının orada konserve yiyecekler saklama ihtimali olduğunu düşünmüş ve umutlanmıştı. Fakat pencereden içeriye bakınca, kulübede kontrplak duvara dayanmış eski bir portatif karyola, galvanize bacanın altında hazır bir şömine, küçük bir gaz sobası ile bir gaz lambasından başka bir şey göremedi. İçeride yiyecek hiçbir şey yoktu, girmesi hiçbir işe yaramayacaktı, gaz lambasında da fazla gaz olduğunu sanmıyordu, onu yakabilse bile ancak birkaç saatlik gaz kaldığına emindi.

Sandalyeden aşağıya atladı ve yere oturup düşünmeye başladı. Deneyimli bir balıkçı kulübesine vahşi hayvanları çekmek için içerde yiyecek bırakmazdı zaten. Aslında bunu bilmesi gerekirdi ama kendini avutmuştu işte. Midesi sürekli olarak gurulduyordu. Bir yerde, insanın yemeden bir ay yaşayabileceğini okumuştur ama inanmıyordu buna. Hiç kımıldamadan, enerji harcamadan oturan bir insan belki uzun süre aç olarak yaşayabilirdi ama o durmadan yürüyordu, enerjiye ihtiyacı vardı.

Açlığa ne kadar dayanabileceğini bilemiyordu, üstelik köpekleri de açtı ve ilerde ne yapacakları hiç belli olmazdı. Bir ağacın dibine oturup bacaklarını kıvırdı, ellerini dizlerinde kenetledi ve biraz ileride dolaşp duran köpeklerine baktı. Orada o pozisyonda ne kadar kaldığını bilmiyordu, bir süre sonra köpekleri de yanına geldiler ve Edgar onlarla beraber uykuya daldı.

İÇİNDEKİ KIRIKLIK, HALSİZLİK TAMAMEN geçmemişti ama azalmış gibi geldi ona. Uyandıktan sonra doğrulup oturdu ve çevresine bakındı. Etraftaki ağaçlardan kuş cıvıltıları duyuluyordu. Köpekleri yanına geldiler ve onların başlarını, göğüslerini okşadı.

Edgar ona bakan köpeklerine işaretle, 'Üzgünüm çocuklar, şu anda size vereceğim bir şey yok,' dedi. Ne zaman yiyecek bulacaklarını da bilmiyordu.

Göl kıyısında bir süre yürüdükten sonra, bir açıklıkta mevsim henüz erken olmasına rağmen meyveleri oldukça olgunlaşmış yaban mersini ağacı gördü. Bir daldan birkaç çoban üzümü toplayıp tadına baktı, birkaç tane yedi ve sonra köpeklerine uzattı. Ama onlar yemediler ve ısrarına rağmen yanından uzaklaştılar. Bir süre sonra midesi bulanmaya başladı, kusacağını sandı ama bir şey olmadı.

Akşam karanlığında Akçaağaçların yoğun olduğu bir yer buldu ve orada gecelemeğe karar verdi. Uykuya henüz dalmışlardı ki birden sivrisineklerin saldırısına uğradılar. Edgar koluna konan sinekleri vurup öldürdü ama arkadan ikinci bir dalga

geldi. Sinekler kulaklarına ve burun deliklerine bile giriyordu. Orada kalamayacaklarını anlayınca kalktılar ve koşarak ormana daldılar, uzaklaştılar oradan.

Edgar bir süre sonra nefes nefese durdu. Bulundukları yer çamlıktı, yerler çam iğneleriyle kaplıydı. Orada durup etrafı dinlediler, Edgar yakınlarda sivrisinek vızıltısı duymadı ve derin bir nefes aldı, burada rahat uyuyabileceklerdi.

Fakat açlıkları gittikçe artıyor, mideleri isyan ediyordu, en kısa zamanda yiyecek bir şeyler bulmaları gerekiyordu.

Üç gündür ormanda dolaşıyorlardı ve Edgar sadece otuz kadar çoban üzümü yemişti. Köpekler ise yedikleri birkaç kaplumbağa yumurtasıyla duruyorlardı. Ormanda sincap ve kuş doluydu ama onları nasıl yakalayacağını bilemiyordu. Göl de mutlaka balık doluydu ama balık tutmak için gerekli hiçbir şey yoktu yanında.

Yola doğru yürüdüler ve yoldan geçen araçların seslerini yolu görmeden yarım saat kadar önce duymaya başladılar. Edgar yola yakın bir noktada ağaçların arkasına saklanarak bir süre geçen araçları seyretti ve sonra ormandan çıkmadan, ağaç arkalarına gizlenerek yola paralel olarak yürümeye başladı. İki kez önlerine derin dereler çıktı ve köprülerden geçmek için yolun boş olmasını beklediler.

Öğleden sonra ayak kotu ve yabani acı kiraz ağaçlarıyla kaplı bir yere geldiler. Oradan geçerlerse kısa bir süre için yola çıkmak zorunda kalacaktı ama yolu da çok kısılacaktı. Otlar köpekleri saklayacak kadar yüksekti ve yolda bir araba görülürse kendisi de eğilip saklanabilirdi. Alanın yarısına varmışlardı ki otların arasında bir hışırtı oldu ve önce Tinder, sonra diğerleri sesin peşinden fırladılar. Edgar da onların peşinden gitti ama o sırada yolda bir arabanın yaklaştığını gördü ve yere çömelerek bekledi. Bir süre sonra havada bir uçak sesi duyar gibi oldu, gökyüzüne baktı ama bir şey göremedi. Küçük bir uçak olacaktı bu ve sesi gittikçe yaklaşıyordu. Yoldaki kamyonet kaybolunca Edgar köpeklerini yanına çağırdı ve yere yatarak beklemeye başla-

dılar. Uçak kısa bir süre üzerlerinden ve çok alçak irtifadan geçti ve Edgar kanatlardaki Orman Hizmetleri'nin işaretini gördü.

O anda ormandan çıktığına pişman oldu ve kendine kızdı.

Uçak o bölgede kısa bir süre birkaç tur attı ve sonra uzaklaştı. Oradan ayrılıp tekrar ağaçların altında yürümeye başladılar. Akşama doğru çam ormanı içinden geçen mıcır kaplı dar bir yola çıktılar. Yolun iki yanında elektrik direkleri dikiliydi. Doğuya doğru birkaç yüz metre sonra bu yol daha geniş bir asfalt yola çıkıyordu. Edgar ters yöne, ormanın içine doğru yürüdü. Köpeklerin kuyrukları düşmüştü, halsiz görünüyordular ve huy-suzlanmaya başlamışlardı. Yetmiş saatten beri kendisi bir avuç çoban üzümü, onlar da birkaç kaplumbağa yumurtasından başka bir şey yememişlerdi.

Bir süre sonra dar yoldan bir pikap geçti ve Edgar ağaçlara doğru yürümeye devam etti. Bir saat kadar sonra yol hafifçe döndü ve Edgar ileride bir kulübe ile onun arkasında parlayan bir göl gördü. Biraz daha yürüyünce ağaçların arasında başka kulübeler de çıktı meydana. Gölde bir motorlu teknenin sesini duydu ve başını kaldırıncı ağaçların üzerinde uçan deniz kuşları gördü.

Köpekleri yanına çağırdı ve en yakın kulübenin yakınına kadar sokuldu, otlar bürümüş araç yolu boştu. Köpekler de bir şeyler olduğunu hissetmiş, birbirleriyle oynamaya başlamışlardı, heyecanlı oldukları belli oluyordu.

Köpeklerine yere uzanıp orada kalmalarını işaret etti. Köpekler önce tereddüt ettiler, şikâyet eder gibi sızlandılar ama sonunda dinlediler onu ve yere uzanıp kaldılar. Edgar dikkatle etrafa bakınarak yola baktı, sonra orada yaşayan biriymiş gibi doğal davranmaya gayret ederek kulübeye yaklaştı.

Burası bir balıkçı kulübesi değildi, pencerede perde vardı ama rüzgârda açılmış gibi yana kaymıştı. İçeriye bakınca biraz ileride, üzerinde katlanmış gazeteler ve zarflar olan bir masa gördü. Bir kenarda, üzerinde S ve P harfleri olan iki küçük porse-len inek biblosu duruyordu. İleride dolapları, buzdolabı ve ocağı

olan bir mutfak vardı. Mutfak tezgâhının üstü kurabiye, patates çipsi ve ekmek paketleriyle doluydu.

Edgar'ın elleri titremeye başladı, kapıyı açmayı denedi ama kilitliydi. Arka tarafta telli bir kapı vardı ama o da çok sağlam ve kilitliydi. O kapıyı birkaç kez sarstı, açmayı denedi ama yerinden oynatamadı.

Dönüp etrafa bakındı, göl kıyısında güneş banyosu yapan ya da yüzen kimse göremedi. Ağaçların arasına girip sağlam bir dal parçası alarak arka kapıya gitti. Kapıdaki sinek telinin kenarında dal parçasıyla bir delik açtı, elini oradan soktu ve içerdeki kapı mandalını kaldırdı. İçeriye girip hemen mutfığa koştu ve dolaptan bir sürü sosis, teneke kutular içinde pişmiş yemekler, spagetti, peynir, zeytin, ekmek, götürebileceği ne varsa hepsini bir yere topladı ve bir plastik torbaya doldurdu.

Sonra konserve kutularını açmak için bir açacak aradı, buldu ve onu da torbanın içine attı. Her şeyi alıp dışarıya çıkmak üzereyken masanın üzerinde duran bir şey dikkatini çekti. Biraz önce dışardan gördüğü iki inek biblosu aslında tuzluk ve biberlikti ve bir tanesi, teksirle çoğaltılmış bir kağıdın üzerinde duruyordu.

Dikkat edince porselen ineğin altındaki kelimenin yarısını okuyabildi; gördüğü sadece K, A ve Ç harfleriydi. Yani orada KAÇ yazıyordu ama kelimenin gerisi porselen ineğin altında kalmıştı. Kucağındaki yiyecek torbasını masaya koydu ve teksir kâğıdını alıp baktı. Kâğıtta onun okul yıllığından kopya edilmiş bir fotoğrafı vardı ve resmin altına şöyle bir not yazılmıştı:

KAÇAK

Edgar Sawtelle 18 Haziran günü ortadan kaybolmuştur. Yaş on dört, boy bir metre altmış beş, siyah saçlı. Çocuk dilsiz ama işaret diliyle ya da yazı yazarak konuşabilir. Yanında bir ya da daha fazla köpek olabilir. Üzerinde blucin pantolon, kahverengi-kırmızı kareli, kısa kollu

gömlek ve ayaklarında lastik spor ayakkabılar var. En son Mellen yakınlarında görüldü...

Edgar notu tam olarak okuyamadan orman tarafından gelen köpek havlamalarını duydu. Notu cebine attı ve yiyecek torbasını kucaklayıp kapıya koştu, dışarıya çıktı ama kapı önünde durup paketini yere bıraktı ve kapının içerideki mandalını yine yerine taktı. Kapının sinek telini yırttığı yeri mümkün olduğunca düzeltti ve koşarak uzaklaştı oradan.

Essay ormanın başladığı yerde, ağaçların altında onu bekliyordu, Tinder ve Baboo da hemen onun arkasındaydılar. Biraz yürüyüp onlara oturmalarını işaret etti, torbadan teneke kutu açacağını çıkarıp pişmiş spagetti kutusunu açtı ve üçe bölerek köpeklerinin önüne koydu. Onlara ye işareti verince köpekler spagettilerin üstüne atladılar ve spagettiler birkaç dakikada yok oldu. Edgar sosis kutusunu da açtı, birini kendisi yedi ve geriye kalanları da onlara verdi.

Karnını doyurduktan sonra durup düşündü. Bir yerde okuduğuna göre, uzun süre aç kalan bir insan bir şey yedikten sonra onu kusardı ama Edgar'ın midesi çok rahattı ve en küçük bir bulantı bile hissetmiyordu. Bunu belki de insanın aç olarak bir ay yaşayabileceğini yazan aynı kişi yazmıştı. Onlar sadece üç gün aç kalmışlardı ama mide durumu yine de belli olmazdı, biraz daha beklemesi iyi olacaktı. Sosisler tuzluydu ve Edgar susadı, ama bu önemli değildi, su bulmak çok kolaydı, her taraf suydu buralarda.

Edgar yiyecek torbasını aldı ve köpeklerini de çağırıp kulübelerden uzaklaştı. Aslında burası günlerden beri gördüğü en sevimli, en cana yakın yerdı. Bir süre yürüdükten sonra bir ağacın altına bağdaş kurup oturdu, köpeklerini çağırıp çevresine oturttu ve bir kutu etli fasulye çıkarıp kutu açacağıyla açtı.

Korsanlar

EV DEN KAÇMASININ ÜZERİNDEN ON gün, belki de daha fazla zaman geçmiş ve Edgar artık kaçak yaşamaya alışmıştı. Yanında köpeklerini yönetmek için tasma, kayış ve değnek gibi hiçbir şey yoktu ve köpekler onun hersöylediğini anında yerine getirdikleri için bunlara da ihtiyaç duymuyordu. Söz dinleyen köpeklerini ödüllendirmek için elinde yeterli malzeme ya da yiyecek de yoktu ama ilk haftadan sonra kulübelere girmeye alışan Edgar aç kalma tehdidinden kurtulmuştu ve artık daha kolay yiyecek buluyordu. Rahatladığı için artık köpeklerini daha çok sevip okşuyor, onlarla daha çok meşgul olabiliyordu.

Köpekler artık onun, kendilerini bir yerde bekletip bir kulübeye gittikten bir süre sonra mutlaka geri döneceğini de öğrenmişlerdi ve bıraktığı yerden asla kımıldamıyorlardı. Edgar onlara bir noktada bekleyin dediği zaman, etraflarında kendilerini rahatsız eden sincaplar ya da başka hayvanlar olsa bile kımıldamadan orada bekliyorlardı. Edgar bir yere gideceği zaman mutlaka onların kimseye görünmeden bekleyebilecekleri bir yer buluyor ve orada bırakıyordu onları.

Edgar köpeklerinin her biri için farklı olan sabır sınırlarını da çok iyi öğrenmişti. Baboo çok sabırlıydı ve onun bıraktığı yerde çoğu zaman uykuya dalıyordu. İçlerinde en hassas olan Essay idi ve çalıların arasında beklerken en küçük bir ses ya da hışırtı onu harekete getiriyor, dikkat kesiliyordu. Tinder de sakın sa-

yılırdı ama Essay heyecanlandığı zaman o da huzursuz oluyor, yerinden kalkıp etrafa bakınmaya başlıyordu.

Edgar bazen köpeklerini serbest bırakıyor, ormanda dolaşmalarına izin veriyordu ama onlar her zaman onun yanına dönüyorlardı ve çok önemli bir şey olmadıkça havlamamayı da öğrenmişlerdi. Edgar her gün onlara bir şeyler öğretiyor, eğitimlerine devam ediyor, akşamları tüylerine takılan dikenleri ve derilerine yapışan keneleri sabırla ayıklıyordu.

Artık sadece ellerindeki yiyeceklerin izin verdiği yere kadar gidiyorlardı ve Edgar yiyecekleri bitmeden bir süre önce, yine aç kalmamaları için takviye gıda maddeleri buluyordu. Edgar artık kimseye görünmeden ve aynı zamanda yiyecek bularak yol almanın yollarını daha iyi öğrenmişti.

Edgar artık tatil evleri ve balıkçı kulübelerine girerek yiyecek bulma konusunda bir uzman olmuştu. Kulübelerine kamp yapaya gelenler sabahları tavada yumurta ya da gözleme yaparken onlardan uzak duruyor, kulübeler boş kalınca girip istediği yiyecekleri rahatça bir torbaya doldurup çıkıyordu. Kapıları kırmadan açmayı öğrenmişti ve yiyecek alırken de ancak dikkat çekmeyecek kadar alıyor, kulübede tatil yapanları kuşkulandırmıyordu. Bir kulübeden başka bir konserve açacağı ile bir çakı ve bir de yeni diş fırçası almıştı ve arada bir dişlerini de fırçalıyordu. Bir süre sonra bir kulübede bulduğu bir çocuk oltasıyla bir balık kepçesini de aldı ve köpekleri için göllerde balık tutmaya başladı. Bazı akşamlar aç kaldıkları ve bir şey yemeden uyudukları da oluyordu elbette, ama hiçbir zaman uzun süre boş mideyle dolaşmıyorlardı. Bazı kulübelerden aldığı bisküvi, cips paketleri, bir kavanoz bal ve kuru yemişler de onu uzun zaman tok tutmaya yetiyordu. Hatta bazen bazı kulübelerde köpek maması buluyor ve köpeklerine ziyafet çekiyordu.

Bir gün bir kulübede yiyecekleri alıp çıkarken bir rafta cilde sürülen sivrisinek ilacı da buldu ve ondan sonra uzun süre sivrisineklerden korkmadan rahat uyumaya başladı. Ondan sonra girdiği her kulübede yiyecek dışında sivrisinek ilacı da aramaya ve bulup almaya başladı.

Ama yağmurlu günler Edgar için bir sorundu ve hele yağmurlu ve rüzgârlı günlerde sığınacak yer bulmakta güçlük çekiyordu. Gökyüzünde şimşekler çakar, gök gürler ve yıldırımlar düşerken uyuyabilmek mümkün değildi.

Kulübelerde sahiplerinin yanında kalan başka köpekler de ayrı bir sorundu, yaklaştıklarında onların kokusunu alınca ormana dalıyor, sahiplerin geri çağırmasına rağmen bazen uzun süre Edgar ve köpeklerinin peşinden geliyorlardı. Baboo bazen peşlerinden gelen köpeklere saldırıyor ve onları kaçırıyor, diğerleri de ona destek oluyorlardı.

Gölden göle dolaşüyor, Chequamegon'dan batıya doğru gidiyorlardı. Edgar bazen girdiği kulübelerde göllerin isimlerini de öğreniyordu ama onları aklında tutması zordu. Elinde harita olmadığı için adeta gözleri kapalı yol alıyordu. Köpekler artık toprağı kazarak kaplumbağa yumurtası bulma konusunda uzman olmuşlardı ve bu yüzden pek aç kalmıyorlardı. Günler geçerken yumurtalar da büyüyor ve daha lezzetli oluyorlardı. Köpeklerinin koku aldığını görünce bazen Edgar da çakısıyla toprağı kazarak onlara yardımcı oluyor ve daha sonra vermek üzere birkaç yumurta da saklıyordu onlar için.

Edgar bazı kulübelerden kibrit de aldı, gündüzleri orman bekçilerinin gözetleme kulelerinden görülür korkusuyla ateş yakamıyordu, ama geceleri ormanın derinliklerinde bir şeyler pişirmek için çalı çırpı ile kendine küçük bir ocak yakıyordu. Yemekten sonra ateşin üstünü toprakla kapatıyor ve köpekleriyle koyun koyuna yatıp uyuyordu.

O GÜNLERDE YAKINLARINDA BULUNAN gölün adı Scotia idi ve dört Temmuz tatilinde oraya o kadar çok tatilci geldi ki, Edgar ve köpekleri ormanın iyice içine kaçmak zorunda kaldılar. 4 Temmuz'un hangi gece olduğunu bilmiyordu ama göl kıyısında havai fişekler üç gece arka arkaya her tarafı rengârenk aydınlattı. Edgar bir akşam göl yakınlarında kendine küçük bir ateş yakmak isterken, birden parlayan renkli havai fişeklerin ısı-

lık benzeri sesleri ve aydınlığı ile şaşırdı. Köpekleri alıp kalabalıklardan uzak bir yerde göl kıyısına götürdü ve orada uzun süre oturup şenlikleri izlediler. Uzakta kamp ateşleri parlıyordu ve kamp alanından gelen çocuk çığlıklarını ve kahkahaları duydu-
lar.

Bir süre sonra havai fişek atışları yine başladı ve bir süre devam etti. Essay biraz ileriye düşen bir havai fişek kıvılcımına doğru koştu ama ışık hemen söndüğü için bulamadı onu. Geriye gelip sanki açıklama ister gibi Edgar'ın yüzüne baktı.

Daha sonra radyodan yükselen müzik sesine şarkı söyleyen insan sesleri karıştı. Birkaç köpek havlaması ve arkasından kahkahalar duyuldu. Tinder dayanamadı başını kaldırıp birkaç kez uludu. Essay yerinden kalktı ve gelip Edgar'ın elini yaladı.

Uzun bir süre sonra köpek havlamaları, müzik ve insan sesleri kesildi. Sessizlik oldukça uzun sürdü. Sonra gölün kuzeyinden, kimsenin olmadığı tepelerden müthiş bir gürültü, arkasından bir çatırtı koptu. Edgar bu korkunç gürültüyü daha önce sadece bir kez ve ambarda çalışırken duymuştu. Essay ve kardeşleri ayağa fırladılar ve etrafı dinlediler. Edgar onların başlarını okşadı, sakinleştirdi ve tekrar yatırdı. İlerden, göl kıyısından sinirlenmiş birinin kahkahası duyuldu. Sonra gecenin hayvan sesleri ve ağaçların hışırtıları duyuldu ama o korkunç ses bir daha gelmedi.

EDGAR O GECE RÜYASINDA Almondine'i gördü, köpeği gözlerini dikmiş ona bakıyor, aklındaki sorunun cevabını arıyordu. Edgar birden uyandı, rüyasını düşündü ve sonra tekrar uykuya daldı, ama köpeği yine rüyasındaydı. Sabah kalktığında kendini yorgun ve yalnız hissetti. Evde ve ambarda yaptıkları sabah işlerini ve kahvaltıları özlemişti. Televizyon programlarını, bahçedeki çimleri, annesinin sesini ve yeni yavrularla yaptığı çalışmaları da özlemişti.

Sabah kalktığında karnının çok aç olduğunu hissetti. Bir kulübeden aldığı balıkçı çantasını aldı ve göl kenarına, bir gün

önce balık tuttuğu yere gitti, paçalarını sıvadı ve suya girdi. Çok beklemedi ve küçük balık kepçesiyle birkaç orta boy balık yakaladı. Küçük balıkları köpeklere verdi ve büyükleri pişirmek üzere kendine ayırdı.

Köpeklerini alıp yakındaki bir kulübenin yaklaşık yirmi metre kadar yakınına gitti, onlara çalılarının arasında oturmalarını söyledi ve sonra başını otların arasından uzatıp kulübeye baktı. Kulübe göle çok yakın bir yerde, araç yolunun sonundaydı. Bakımlıydı, kırmızıya boyanmıştı ve pencere kenarları beyazdı. Birkaç kişi kulübe önünde duran bir arabaya bir şeyler yüklüyorlardı. Edgar köpeklerinin yanına gitti ve beklemeye başladı. Bir süre sonra çocuk sesleri, kapanan araç kapılarının gürültüsünü ve motor sesini duydu. Sesler kesilince köpekleri biraz daha ileriye götürdü ve 'orada bekle' işareti yaptı.

Bu sefer baktığında kulübenin önünde kahverengi bir otomobil gördü. Kulübeden ses gelmiyordu, Edgar kapıya yaklaştı, önce yandaki pencereden baktı ve içeride bir şey göremeyince kapıyı hafifçe vurdu. Kimse gelmedi kapıya, Edgar pencereyi kaldırdı ve içeriye süzüldü. Birkaç dakika sonra iki fıstık ezmeli sandviç, bir paket domuz pastırması ve bir paket tereyağıyla dışarıya çıktı. Pantolonunun bir cebinde büyük bir paket çikolata ve diğerinde de küçük bir şişe sivrisinek ilacı vardı.

Kulübenin önünde duran otomobilin yanından geçerken, kulübenin içinde, masa üzerinde duran araba anahtarlarını hatırladı. Direksiyon tarafındaki camdan içeriye bakınca vites kolunu gördü. Normal vitesli araba kullanamazdı elbette ama yine de bir an kullandığını hayal etti. Köpeklerini de alıp asfalt yolda istedikleri yere gidebilse ne kadar güzel olurdu.

Ama sonra ne yapacaktı? Çalınmış bir arabayla nereye kadar gidebilirdi ki? Sonra benzin nasıl alacaktı? Ne bulup yerlerdi o zaman? Bu durumda en azından yavaş da olsa istedikleri yere gidebiliyor, kolayca yiyecek bir şeyler bulabiliyordu. Araba çalsa onun arayanlar tekrar etrafa dağılacak, uçak bile onu daha kolay bulacaktı. Çalıntı arabayla yakalanması çok kolay ve hızlı olurdu.

Bunları düşünerek köpeklerini bıraktığı yere gitti. Onlara birkaç dilim domuz pastırması yedirdi, biraz tereyağı yalattı, sonra kendisi fıstık ezmeli sandviç yerken köpekler ondan da istediler.

Edgar onlara 'gidin başımdan' işareti yaptı. Ama köpekler ısrar edince sandviçlerden küçük birer parça koparıp onlara verdi. Fakat cebindeki çikolatayı kendine sakladı ve onu yerken köpeklerinden biraz uzaklaştı. Sonra köpeklerinin yanına döndü ve onları da alıp geceyi geçirmek üzere daha önce görüp beğendiği bir yere doğru yürüdü.

EDGAR VE ÜÇ KÖPEĞİ o gece için, onun balık tuttuğu yere yakın bir noktaya yerleştiler. Edgar açık yerlerine sivrisinek ilacı sürdükten sonra yattı ve köpekler de onun yanına uzandılar. Edgar sahile hafifçe vuran göl sularının şırıltısını dinlerken, çok geçmeden uykuya daldı—rüyasında bazı sesler duydu, sanki kendisi, *Anne, nerede şu kürek? Sana bunu yapmamayı söylemiştim galiba!* gibi bir şeyler mırıldanıyordu. Sonra yeni yürüyen bir bebeğin gülüşü duyuldu. Birisi, *Git şunu gölden doldur,* dedi. Çarparak kapanan araba kapısı sesleri ve kırılan şişe sesleri geldi. *Arabada olmaz diyorum sana!*

Edgar rüya görmeye devam ederken Baboo'nun inlediğini ve ayağını sarstığını hissediyordu. Otların arasında tarla fareleriyle beraber koşmaya başladı. Bir ara onlar kadar küçüldü ama sonra yine normal büyüklüğüne ulaştı. Köpekler bir ara başlarını kaldırıp etrafa bakındılar ama sonra tekrar uykuya daldılar.

Köpekler ilk gün kırlara çıkıp gezerek eğleneceklerini ve sonra yine yuvalarına döneceklerini sanmışlardı ama zamanla dünyalarının değiştiğini ve sürekli hareket halinde olacaklarını anladılar. Durmadan yer değiştiriyor, yeni dereler, göller, vadiler görüyorlardı. Daha önce ambarda, samanlıkta birçok kez Edgar'ın yanında yatmışlardı ama hiç bu kadar yakın olmamışlardı ona. O gece de birkaç kez uyanıp yanlarında uyuyan Edgar'a baktılar ve sonra mutlu bir ifadeyle başlarını ona dayayıp yine uykuya daldılar.

Edgar yiyecek bulmak için köpeklerin yanından ayrıldığı zaman alışmalarına rağmen yine de endişeleniyor, ya geri dönmezse diye telaşa düşüyorlardı. Edgar bazen daha önce hiç görmedikleri, yemedikleri çok lezzetli yiyeceklerle geri dönüyordu. Bazen de boş elle dönüyordu ama yine de onlarla oynuyor, eğleniyordu.

O öğleden sonra üzülecek, endişe edecek hiçbir şey yoktu. Daha önce kaldıkları, bildikleri bir yerdeydiler ve Edgar bile güneş altında köpeklerden fazla gevşemiş, otların üzerine uzanmıştı. Bulundukları yere ulaşan kokuyu duymadı ve ancak köpeklerin birbiri ardına havlamalarıyla gözlerini açtı ve neler olduğunu gördü.

İKİ KIZ KONUŞARAK ORMANIN içine girdiler ve açıklığa önce küçük kız vardı. Sonra kırmızı kulübeye doğru giden araba yolunun başına geldiler. Yabani otların içinde park etmiş bir araba vardı ama evde kimse yok gibi görünüyordu. İki kız göl kenarında yürümeye devam ettiler ve bir süre sonra yaşı diğerinden büyük olan kız sırtını bir ağaca dayayarak oturdu ve karşı taraftaki kamp yerine baktı. Küçük kız biraz daha yürüdü ve sazlığa yakın bir yerde, gölün kenarında bir olta kutusuyla bir ağaca dayanmış bir kamışlı olta gördü. Etrafına bakındı ve ormanın içine doğru giden daracık bir yol ve ileride bir açıklık takıldı gözüne.

Kız başını kaldırıp baktığında çocuk onu daha önce görmüştü. Genç çocuk orman ortasındaki küçük açıklığın diğer kenarındaydı, uzun boylu, esnek yapılydı, gür saçları alnına ve gözlerinin önüne düşmüştü, ama yüzünde sanki yaşlı bir erkek ifadesi var gibiydi. Kız daha sonra çocuğun etrafında dönüp duran üç köpeğe baktı. Kız köpeklerin kurda benzediğini düşündü ama elbette kurt olamazlardı. Köpekler birden oldukları yerde durdular ve gözlerini kıza diktiler.

Sonra çocuk, eliyle bir işaret yaptı ve köpekler hareketlendiler. Bir tanesi ormanın içine doğru koşup kayboldu, diğer ikisi kararlı adımlarla kıza doğru yürüdüler. Kız korkup içini çekti

ve o sırada çocuk elini ona doğru hafifçe salladı. Bir parmağını dudaklarına götürdü ve sonra eliyle kıza sakın olmasını ve kımıldamamasını söylemek ister gibi bir işaret yaptı.

Küçük meydanı geçen iki köpek gelip kızın sağında ve solunda durdular. Düşmanca davranmıyorlardı ama çok dostane bir tavır içinde oldukları da söylenemezdi, dikkatliyiler. Kız korkuyla bir adım geriledi ama fazla kımıldamadı. O sırada arkadan gelen bir hırıltı duydu ve başını çevirince üçüncü köpeğin hemen arkasında durduğunu gördü. Kız şimdi önünde iki, arkasında da bir köpeğin arasında kalmış, ne yapacağını şaşırmişti.

Meydanın diğer tarafına bakınca çocuğun oradan ayrılmış olduğunu gördü.

Birden diğer kızın, "Jess?" diye bağırın sesi duyuldu. "Hadi, dönüyoruz Jess. Nerdesin Jess?"

Küçük kız diğerine cevap vermek istedi ama seslenince köpeklerin ne yapacaklarını bilemiyordu, korku içindeydi. Köpekler gözlerini ona dikmiş hiç ayırmıyorlardı. Kıza bir metre mesafede, onu sarmışlardı ve sanki onu orada tutmak istiyorlardı. Ama üçü de parlayan gözleri, parlak tüyleri ve bal rengi burunlarıyla çok güzel hayvanlardı. Kız onlarla konuşmaya çalışsa acaba ne yaparlardı? Ona daha çok yaklaşır koklarlar mıydı onu?

Kız o anda aniden iki kez el çırpması sesi duydu ve sağındaki köpek birden dönüp ormana doğru koştu, gözden kayboldu. İki saniye sonra arkasındaki köpek de gitti ama üçüncüsü yerinden kımıldamadı, sonra yaklaştı ve kızın şortunu kokladı. Kız onun başını okşamak için elini uzattı ama bu köpek de aniden fırladı ve kaçtı oradan. Kız onun arkasından bakınca çocukla diğer iki köpeği on metre kadar ileride gördü, üçüncü köpeği bekliyorlardı. Çocuk yanına gelen üçüncü köpeği okşadı ve eliyle sanki muayene eder gibi her yerine baktı. Kızın biraz önce göl kıyısında gördüğü kamışlı olta şimdi çocuğun yanında duruyordu ve olta takımı çantasını da omzuna asmıştı. Çocuk çömeldiği yerden kalktı, köpeklerle bir işaret yaptı ve birkaç saniye içinde hepsi birden ağaçların ve çalılarının arasına dalıp gözden kayboldular.

Küçük kız şaşkın gözlerle onların arkasından baktı kaldı, derin bir nefes aldı ve *Onlardan korkmalıydım ama hiç korkmadım. Bir daha da böyle bir şey yaşayamam herhalde*, diye düşündü.

Birkaç saniye daha orada kaldı, onların kaybolduğu yere baktı ve sonra kendisine seslenen arkadaşına doğru koştu.

EDGAR KÖPEKLERİYLE BERABER HAVA kararana kadar yürüdü. Evden kaçtıkları ilk gece hava açıktı ve dolunay vardı, ama şimdi hilal şeklinde olan ay bir süreden beri kalınlaşıyordu. Birkaç dakika daha yürüdükten sonra bir çamlık buldu ve yatacakları yeri hazırladı. Köpekler o akşam yemek ve su olmadığını anlayınca homurdanıp şikâyet ettiler ama sonunda susup kaderlerine razı oldular.

Batıya ve kuzeye doğru gitmeleri gerekirken Scotia Gölü kıyısında dört buçuk gün kalmışlardı, çünkü orada çok kulübe vardı ve görülme riskine rağmen yiyecek içecek bulmak çok kolaydı. Ama artık küçük kız da görmüştü onları ve oralarda kalmaları çok daha tehlikeliydi. Edgar orada uzaklaştıkları sırada küçük kızın, "Hey Diane! Buraya gel, çabuk ama! Aman Tanrım! Sana söyleyeceğime inanmayacaksın!" diye bağırın sesi hâlâ kulaklarındaydı.

Diane'dan sonra onların varlığını hiç kuşkusuz ebeveyni ve sonra da şerif ve adamları öğreneceklerdi ve şimdi mümkün olduğu kadar o bölgeden uzaklaşmaları ve yollardan uzak kalmaları gerekiyordu. Hava kararmaya başlamıştı ve Edgar tahminen yaklaşık dört kilometre kat ettiklerini sanıyordu. Sabah yola çıkarlarsa, ertesi gün akşama kadar yürüyüp o bölgeden oldukça uzaklaşmış olurlardı.

Şimdi yanında hiç olmazsa bir olta ve balık kepçesi vardı ve göllerde, akarsularda balık tutarak aç kalmaktan kurtulabilirlerdi. Köpeklerinin de küçük kıza karşı davranışlarını çok beğenmiş, onların çok iyi eğitilmiş olduğunu bir kez daha anlamıştı. Kız yabancı olmasına rağmen ona zarar vermemiş, dokunmamış, ama yerinden kımıldamamasını da sağlamışlardı.

Kaçma zamanı gelince de Edgar'dan ve birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı.

Edgar oturdukları yerde düşünmeye başladı; sürekli yol değiştirip düz gitmedikleri için günde en fazla beş kilometre ve yaklaşık bir ayda yüz elli kilometre yapmış olmalıydılar. Temmuz ayının başıydı ve Kanada sınırına yaklaşık yüz elli kilometre mesafede olabiliyorlardı. Bu durumda gitmek istediği yere Ağustos ortasında varabilirdi.

Edgar artık bir harita bulması gerektiğini düşündü. Hâlâ Chequamegon bölgesindeydiler ama buradan uzaklaşmaları çok uzun sürmeyecekti.

SABAH KOYU BİR SİS vardı ve köpeklerin tüyleri bile çiy damlalarıyla kaplandı. Öğleye doğru sisin yerini yağmur aldı ve yüksek bir çam ağacının altına sığınıp havanın geçmesini beklediler. Yarım saat sonra yağmur şiddetlendi ve her yer su içinde kaldı. Bulundukları yer ıslak köpek kokmaya başladı. Edgar iyice ıslandı, kemikleri sızlamaya başladı. Köpeklerin içinde sadece Baboo çok sakindi, başını ön ayaklarının arasına almış, yağmuru seyrediyordu.

Edgar bir ara 'nasıl olsa ıslandık, yola devam edelim bari' diye düşündü ama çok acıkmıştı ve köpeklerin de bir süre sonra açlıktan huysuzluk etmeye başlayacaklarını biliyordu. Fakat hayvanlar yine de eskisi gibi sinirli değillerdi ve açlığa oldukça alışmışlardı.

Bir süre daha yürüdüler ve Edgar açlığın yanında bir de ev özlemi duymaya başladı. İlk günler hayatından memnundu, kaçarak onlara bir ders verdiğini düşünüyordu ama bu kaçak yaşantısı da artık ona fazla gelmeye başlamıştı. Yatağını, merdivenlerin gıcirtısını, köpek evinin kokusunu (yağmurda ıslanan köpeklerin kokusu ona bunu daha çok hatırlattı), kamyonetin motor sesini, meyve ağaçlarını, her şeyi çok özlemişti. Annesiyle kavga etmişti ama onu ve Almondine'i de özliyordu. Yanındakiler de iyi köpeklerdi, ona dostluk ediyor, onu yalnız bırak-

mıyorlardı ama Almondine onun bebeklikten itibaren büyütüp eğittiği ve yanından asla ayırmadığı can yoldaşıydı. Onu son olarak mutfakta küskün bir ifadeyle yatmış olarak hatırlıyordu. Almondine'in baş ve yüzündeki tüyler son bir yıl içinde kırılaşmaya başlamıştı. Daha önce sabahları Edgar'ın önünden fırlar, koşar, merdivenleri ondan önce iner çıkardı ama son zamanlarda çok yavaşlamış, ağırlaşmıştı.

Evet, Almondine eski çevikliğini yitirmişti ama algılama, kavrama yeteneği artmış, son günlerde Edgar'ı daha iyi anlıyor gibi davranmaya başlamıştı. Almondine'in, babasının ölümünden sonra onun yanına gelip elini ayaklarını yalayarak onu teselli etmeye çalıştığını unutamazdı Edgar.

Birden babasının hayali, onun elini uzatarak kalbini avucu içine alışı geldi aklına. O hayalin anısını ömrünün sonuna kadar hatırlayacağını çok iyi biliyordu Edgar. Öyle bir anı unutulabilir miydi? Sonra babasının ambarda, yerde cansız yatışını hatırladı, bu acı anılar ömrü boyunca onunla beraber gidecek, onu asla terk etmeyecekti. Essay ağzında şırınga ile ona doğru koşarken amcasının yüzünde beliren ifadeyi hatırlayınca dişlerini gıcırdattı ve başını iki yana sallayarak acı acı güldü. Sonra Dr. Papineau'nun ambarda merdivenden düşüşü geldi aklına.

Yağmur altında sendeleyerek yürümeye çalışırken tüm bu acı ve tatlı anılar bir sinema filmi gibi gözlerinin önünden geçiyordu. Sırılsıklam olmuş ve hava soğuk olmamasına rağmen titremeye başlamıştı. Zor bir yürüyüşten sonra uçsuz bucaksız bir çayıra çıktılar, iki kez çamurlu yolları aştılar. Yağmur saatlerden beri yağıyordu ve Edgar artık damlaların sesinden başka bir şey duymaz olmuştu. Ama bir Temmuz yağmuru onu asla durduramazdı. Birkaç kez önlerine tel çitler çıktı ve bazı yerlerde çit direkleri devrildiği için bazen telleri görmek zor oluyordu. Birkaç kez çoban üzümü buldular, Edgar biraz yedikten sonra köpeklere de verdi ama onlar çok aç olmalarına rağmen o meyveleri zorlukla yuttular. Edgar bir ara üstünü çıkarıp soyundu ve bir ağaç altı bulup biraz dinlendiler.

Akşam karanlığında yağmur dindi ve bir süre daha yürüdükten sonra çimenlerle kaplı bir alandan geçtiler ve Edgar onun diğer tarafında eski bir ambar gördü. Oraya fazla sokulmadılar ve ağaçların altında uygun, kuytu ve kuru kalmış bir yer bulup geceyi orada geçirdiler.

Sabah uyandığı zaman, önce köpeklerin orada olmadığını ve vaktin ne kadar geç olduğunu anlayamadı. Sırtüstü yatarak koluyla gözlerini kapadı ve güneşin sıcaklığını üzerinde hissetti. Köpeklerinin gelip onu yalamaması hiç de garibine gitmedi, nasıl olsa dönerlerdi. Bir süre sonra gözlerini açtı ve doğrulup etrafına bakındı. Önünde vahşi otlarla kaplı ve akşam gördüğü ambara kadar uzanan geniş bir alan vardı. İleride iki şahin dalıp çıkarak avlanıyorlardı.

Çok geçmeden köpeklerden biri ve sonra da diğerleri otların arasında göründüler. Bir süre sonra Essay otların arasından ortaya çıktı, ağzında büyük, kahverengi-siyah, zehirsiz bir tarla yılanı vardı. Köpek Edgar'ın yanına geldi ve dişlerinin arasında cansız duran yılanı yere bıraktı. Diğerleri de geldiler, yılanı çekistirmeye başladılar ve Tinder yılanı kuyruğundan tutup hızla çekince yılan ortadan ikiye bölündü. Baboo ve Tinder yılanın kuyruğunu da ikiye böldüler ve her biri bir parça alarak bir kenara çekildi.

Edgar onların yılanı çiğ çiğ yediklerini görünce midesinin bulanır gibi olduğunu hissetti ve başını başka tarafa çevirdi. O anda cebindeki kibritlerin kuru olup olmadıklarını düşündü, ateş yakabilirse yılan etini köpekleri için pişirebilirdi. Islak olduğu için çıkardığı gömleğini giyerken, köpekler çiğ de olsa yılan etini bitirmek üzereydiler.

Edgar giyindikten sonra köpeklerini yanına çağırdı ve yeniden yürümeye başladılar. Eski ambar, üzerinde yabancı otlar çıkmış olan eski bir asfalt yolun kenarındaydı ama etrafta başka bina ya da ev yoktu. Edgar'ın evden kaçtığı günden beri gördüğü ilk ambardı bu ve yeniden çiftlik arazilerine girmiş olabileceklerini düşündü. Ambarın yanına gitti ve gözünü tahta yarıklarından

birine dayayıp içeriye bakınca eski bir kesek kırma makinesi ve saban gördü. Karşı tarafta da duvara dayanmış birkaç eski tarım makinesiyle kazma kürek gibi aletler görülüyordu.

Köpekler ambarla pek ilgilenmediler ve araziye asfalt yoldan ayıran çitin yanına kadar gidip geri geldiler. Edgar yolun kenarına kadar gidip baktı, ortasında trafik çizgisi bile yoktu. Köpekler sanki uzun süren yağmurdan kurtulmanın sevincini yaşar gibi sağa sola koşturup neşe içinde oynuyor, mutlu olduklarını belli ediyorlardı. Biraz sonra ilerideki eski bir telli çitin yanına koştular ve eğilip diğer yana geçtiler.

Köpeklerin girdiği tarlada Edgar'ın boyunda hatta daha uzun ay çiçekleri vardı. Ayçiçeği tarlasının sınırında yürümeye başladıktan bir süre sonra eski asfalt üzerinde, çok uzakta bir araç görüldü. Hemen döndü, ellerini çırparak köpeklerini yanına çağırdı ve ayçiçeği tarlasına daldılar.

Lute Dışında

AYÇİÇEĞİ TARLASININ DİĞER UCUNA vardıklarında açık bir araziye geldiler ve Edgar durup çevresine bakındı. Hafif bir yokuşun sonunda ağaçlarla kaplı bir çiftlik arazisi vardı. Tavan arasında yatak odaları olan basit ve kare şekilli çitlik evinin çatışı şingil denen ziftli kaplama malzemesiyle kaplanmıştı. Evin arkasına doğru giden bir araç yolu biraz ileride baraka ya da sundurma tipi bir yerde son buluyordu. Etrafta insan ya da hayvan görünmüyor, hiçbir ses duyulmuyordu. Edgar yakınlarında, ayçiçekleri üzerinde uçuşup duran arıların vızıltısından başka ses duymuyordu. Tarla uzun ve dar bir dikdörtgen şeklindeydi, bir yanında telli bir çit vardı, diğer yanında ise yine bir orman başlıyordu. İleride ağaçların üstüne kadar çıkmış bir su kulesi ile su tankı ve havuz görünüyordu. Gökyüzünde kocaman kümülüs bulutları toplanmaya başlamıştı yine. Edgar su kulesinin üstünde büyük beyaz harflerle yazılmış olan Lute kelimesini gördü, yakındaki kasabanın adı olacaktı bu.

Ellerini çırparak köpeklerini yanına çağırdı ve ne kadar susadıklarını anlamak için parmağıyla diş etlerine baktı. Onların hâlâ sakın olduklarını görünce tarlanın kenarına doğru ilerledi.

Kulübelerden hırsızlık yapmaya başladığı ilk günlerde, gireceği yerde insan olup olmadığını anlamak için en kolay yolun

kapıyı vurmak olduğuna karar vermişti. İçeride bir ayak sesi duyarsa kaçması kolaydı. Ayrıca uzun süre aç kaldığı zaman daha cesur, pervasız oluyor, yakalanabileceğini bile fazla düşünemiyordu. Köpeklerini biraz uzakta oturttu, beklemelerini işaret etti ve sonra masumane adımlarla evin kapısına gidip hafifçe vurdu. İçerden konuşma, televizyon ya da radyo sesi gelmiyordu. Kapının yanındaki küçük pencere kapalıydı ve içeriden mandalı sürülmüştü.

Kapıya bir kez daha ve biraz daha hızlı vurdu ve bir dakika kadar bekledi. Bu süre içinde bir insan yataktan kalkıp kapıya gelebilir, 'Kim o?' diye seslenebilir ya da içeride bir köpek varsa havlayabilirdi. Kimsenin çıkmadığını görünce telli dış kapıyı çekip açtı ve iç kapının tokmağını çevirip denedi. Kapı hiç zorluk çıkarmadan birden açılıverince şaşırdı ve karşısına çıkan tertemiz mutfığa baktı kaldı. Kapıyı bir kez daha ve çok daha kuvvetli vurdu ama çalışan buzdolabının mırıltısından başka ses duymadı.

İçeri girip etrafa bakındı ve kimseyi göremeyince çılgın gibi ileri atıldı, buzdolabını açtı ve önce bir Coca-Cola şişesi alıp açarak sonuna kadar içti. Kapının yanındaki tezgâhın üzerinden jelâtin kâğıdına sarılı büyük ekmegi, bir paket patates cipsi ve birkaç şişe Cola alarak hızla uzaklaştı oradan.

Köpeklerin yanına gidince ekmek paketini açtı, onlara birer dilim verdi ve kendisi de iki dilim yiyerek üzerine bir şişe Cola içti. Köpekler ve kendisi ekmek paketinin yarısını birkaç dakika içinde bitirdiler, sonra cips paketini açarak biraz cips yedi ve köpeklere de birkaç tane verdi.

Karınları doyduktan sonra köpekler neşeyle etrafta dolaşmaya başladılar. Edgar da bir ağacın altına oturdu ve uzaktan evi gözetlemeye başladı. Oradan birinin çıkacağını ve elini kolunu sallayıp bağıracağını umuyordu ama uzun süre hiçbir şey olmadı.

Edgar kararını verdi, köpeklerini alarak kapıya gitti, açtı ve onları da içeriye soktu. Büyük, plastik bir tase su doldurdu ve

köpeklerin önüne koydu. Buzdolabını açıp haşlanmış sosisleri çıkardı ve kendilerine güzel bir ziyafet çektiler. Daha sonra bir kavanozda duran baldan da yedi ve onlara da yedirdi.

Oradan ayrılmadan önce onları iyice doyurmaya kararlıydı. Birkaç kutu tavuklu çorba açıp tase doldurdu ve köpekler birkaç dakika içinde tası yine boşalttılar. İyice doyduktan sonra boş kutuları duvar dibinden aldığı bir market torbasına doldurdu. Sonra birden hata yapmış olabileceğini düşündü. Uzun bir açlık döneminden sonra köpeklerle bu kadar fazla yedirmesi doğru muydu acaba? Çorba koyduğu tası çalkalayıp temizledi ve yine aldığı yere koydu.

Dolaplarda yanına alabileceği fazla bir şey kalmamıştı. Buzdolabında bir paket domuz pastırması vardı, onu aldı. Kapı yanındaki rafta bir kutu şeker, birkaç kutu kibritle birkaç kurşun ve tükenmez kalem gördü, şeker kutusunu torbasına koydu ve kibritleri alıp cebine attı. Sonra mutfağın yanındaki banyoya girdi ve orada sivrisinek ilacı aradı ama bulamadı.

Mutfakta dolaşan köpekleri bir kenara oturttu ve dağıttığı yerleri eski haline getirdi, mutfağı temizledi. Mutfak saati bir on beşi gösteriyordu. Edgar bütün çöpleri toplayıp sundurmanın altındaki çöp tenekesine attı ve sonra alacaklarını ve köpeklerini de alarak ayrıldı oradan.

Tarlaya döndüler, Edgar orada bıraktığı olta kutusunu ve kamışlı oltasını alarak yokuştan yukarıya, geldikleri yere çıkmaya başladılar. Yokuşun yarısında durdu ve üzerinde Lute yazan su kulesine baktı. Birkaç adım daha yürüdükten sonra aşağıdan gelen gürültüyü duydu ve bakınca tarlaların kenarındaki kayalıkların dibinden geçen tren yolunu gördü. Çok geçmeden bir yük treni çıktı ortaya ve on beş yük vagonu gözden kaybolana kadar onların arkasından baktı. Bu raylar ona yardımcı olabilir ve onları takip ederse kaybolmadan bir yerlere gidebilirdi.

Ama çok yemişler ve şişmişlerdi, köpeklerin çit yanındaki bir ağacın dibine uzandıklarını gören Edgar da onların yanına yattı. Ayçiçekleri onların evden görülmesini engelliyordu. Baboo

yanına gelince Edgar onu biraz okşadı ve sonra ikisi de gözlerini kapadılar.

EDGAR UYANDIĞINDA HAVANIN KAPALI olduğunu gördü, koyu renkli bulutlar yine her yeri kaplamıştı ama bazı aralıklardan güneş ışığı sızıyordu. Doğrulup oturdu, esnedi, gerindi ve etrafına bakındı. Havanın kararmasına daha yaklaşık iki saat kadar vakit vardı. Hemen yola çıkarlarsa yatma zamanına kadar biraz yol alabilirlerdi. Ama fazla yemek ve üstüne de uyku onu olduğu gibi köpekleri de gevşetmiş, tembelleştirmişti. Edgar onların tekrar yere uzandıklarını görünce sesini çıkarmadı ve dönüp aşağıya, çiftlik evine baktı.

O sırada kapının önünde bir araba durdu ve aşağıya inen uzun boylu, zayıf bir adam arabanın bagajından çıkardığı market torbalarını içeriye taşımaya başladı. Adam herhalde evine girdiğini anlamamıştı, çok doğal davranıyordu. Edgar kendi kendine gülümsedi. Bir hırsız olarak oldukça ustalaşmıştı ve girdiği yerlerde kimse bir şeyden kuşkulandırmıyordu. İnsanlar çoğunlukla evlerine ya da garajlarına hırsız girdiği zaman televizyon, araç, para, mücevher gibi değerli şeylerin çalınacağını düşündüğü için yiyecek hırsızlığı akıllarına bile gelmiyor, eksilen, çalınan gıda maddelerinin farkına bile varmıyorlardı. Eve giren hırsız bir paket ekmek çalıp sonra da ortalığı temizler miydi hiç?

Edgar eve baktıktan sonra köpeklerin yanına döndüğü zaman, onların domuz pastırması paketini kokladıklarını gördü. Kendi midesi hâlâ şişti ve onların tekrar acıkıp bir şeyler yemek istediklerine inanamadı. Köpekleri paketin başından kovdu ve onu alıp olta takım çantasının içine attı.

Köpekleri alıp aşağıya, demiryoluna indi ve bir yerde okuyup öğrendiği gibi, kulağını raylara koyup dinledi, ama hiçbir gürültü ya da ses duymadı. Orman rayların sağ ve soluna doğru gidiyordu. Bir süre yürüdükten sonra ileride alçak bir köprü gördü ve birden, duyduğu tren kazası hikâyelerini hatırladı. Bazı insanlar tren yolundan geçerken tren tarafından ezilip ölüyordu

ama Edgar'ın aklı ermiyordu buna. Bir insan tren sesini yüzlerce metre uzaktan duyamaz mıydı yani?

O bunları düşünürken birden Tinder'in acı acı havladığını duydu. Essay ve Baboo onun yanındaydılar ama Tinder yine yaramazlık yaparak onlardan uzaklaşmış, bir şeyler aramaya çıkmıştı. Belki de kurbağa arıyordu haşarı köpek. Başını çevirip bakınca biraz ileride Tinder'in bir şeye hamle yapmak ister gibi hazırlandığını gördü ama köpekler her gün kurbağa, tarla faresi, çekirge ya da başka bir şey kovalar, onlara saldırırlardı, onlar için doğal hareketlerdi bunlar.

Tinder yine havladı ve geriye doğru sıçradı. Edgar şaşkın gözlerle bakıp neler olduğunu anlamaya çalışırken Tinder kendisini çalılarının arasına attı, sağ ön ayağını havaya kaldırdı ve solu ile vurdu ona.

Edgar hemen, *yılan soktu onu*, diye düşündü. Hemen Tinder'in yanına koşup yanına diz çöktü ama daha ona dokunmadan ayağının dibindeki kırık cam parçasını ve ayağını delen sivri parçayı gördü. İçgüdüleriyle köpeğin başını tuttu ve onu yatıştırmaya çalıştı, çünkü Tinder ayağını delip geçmiş olan cam parçasını dişleriyle tutup çıkarmak için başını eğmek üzereydi ve bunu yaparken ağzını burnunu da kesebilirdi.

Tinder başını silkeleyip Edgar'ın elinden kurtuldu, ama Edgar onu yakaladı ve yere yatırdı, köpek can acısıyla kanayan ayağını sallıyor, cam parçasından kurtulmak istiyordu. Edgar birden Tinder'in dişlerini kolunda hissetti ama onu tutmaya çalışırken dişlerin koluna batıp batmadığını anlayamadı, onun yanına çömeldi ve sıkıca tuttu onu. O sırada Essay ve Baboo da onların yanına geldiler ve Tinder'in ağzını burnunu yalayarak onu yatıştırmaya çalıştılar. Tinder onlara bakarken biraz sakinleşir gibi oldu ve Edgar da onun bu durumundan yararlanarak, parmakları arasına girmiş olan kırık cam parçasını çekip çıkardı. Tinder'in parmaklarının arasında büyük bir kesik vardı ve durmadan kanıyordu. Edgar köpeğin dişlerini yine hissetti ve bu kez başparmağının dibindeki yarayı gördü, hayvanın can havliyle dişlediği yerde büyük bir kesik meydana gelmişti.

Tinder onun yanından ayrıldı ve biraz ileride çalılarının arasında, otların üstünde yuvarlanmaya başladı. Edgar kendi elindeki yarayla onunkini kıyasladı ve hayvanın canının ne kadar yandığını anladı. Essay ve Baboo da onların etrafından dolaşüyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Edgar ayağa kalktı ve ellerini çırparak onları yanına çağırdı, etrafta başka kırık cam parçaları olabileceğini ve onların da yaralanabileceğini düşünüyordu ve telaşa kapıldı. Essay ve Baboo'yu Tinder'in yattığı yere götürdü ve orada kalmalarını söyledi.

Gidip otların arasındaki kırık cam parçasını aldı, bir kavanozun üst kısmıydı bu parça, buradan geçen biri tarafından ya da geçen bir trenden atılmış olacaktı. Cam parçasını öfkeyle ilerideki bataklığa, sazların arasına fırlattı. Başparmağının dibindeki yara çok acıyordu ve zonklamaya başladı. Birden başı döndü ve dizlerinin üstüne çöktü.

Kendini zorlayarak ayağa kalktı ve sendeleyerek Tinder'in yanına gitti. Hayvan yaralı ayağını yaladıktan sonra altına aldı ve inlemeye başladı. Edgar kendi acısını unutmuş gibi onun başını okşamaya başladı. Sonra yaralı ayağını çekip baktı ve köpek bu kez hiç sesini çıkarmadı.

Tinder'in ayağının altında hilal şeklinde bir yara vardı ve kanıyordu. Edgar onun parmaklarını inceledi ve fazla endişe edilecek bir şey olmadığını gördü. Ama hayvanın ikinci parmağındaki yara derin gibiydi ve çok acıyor olmalıydı.

Edgar onu okşayıp sakinleştirdi ve sonra kendi elindeki yaraya baktı, başparmağını oynatınca bir anormallik görmedi, ama ikisinde de dikiş atılması gereken yaralar olduğu açıktı. Kendini zorlayarak ayağa kalktı, Essay ve Baboo'yu yanına çağırdı ve sonra ona bakan Tinder'e dönerek ona da gel işareti yaptı.

Tinder bir süre düşündü, sonra inleyerek ayağa kalktı ve yaralı ayağını havaya kaldırıp üç ayağı üzerinde durdu, ama yerinde kaldı. Edgar ona tekrar gel işareti yapınca Tinder zorla yürüdü ve onun yanına geldi. Orada yere yattı ve yanına diz çöken Edgar'a baktı.

Edgar onun şoka girebileceğini düşündü, dış etlerini kontrol etti, nemli olduklarını görünce rahatladı, ama Tinder'in yürüyemeyeceği belliydi. Elini köpeğin karnına uzattı, arka ayaklarına destek vererek ve yaralı ayağına dokunmamaya gayret ederek ayağa kaldırdı onu, sonra kollarına aldı. Canını yakarsa Tinder can acısıyla paniğe kapılabilir ve hiç istemediği halde onu yine ısırabilirdi. Fakat Tinder onun kucağında hiç kımıldamadan durdu.

Edgar köpek kucağında olduğu halde ve bir yere takılıp düşmemek için ağır adımlarla yürümeye başladı ama parmağındaki yara şimdi daha çok acıyor ve zonkluyordu. Biraz yürüdükten sonra olta takımını ve kutuyu almadığını hatırladı ama bu halde geriye dönemeyecekti. Alsa da zaten kucağında köpek varken taşıyamazdı onları, hava da kararmaya başlamıştı. Uzakta demiryolunu geçen bir aracın farları parladı ve sonra kayboldu.

Farları gördüğü noktaya doğru yürümeye başladı.

EDGAR KÖPEĞİ KUCAĞINDA TAŞIYARAK asfalt yola ulaşana kadar, sırtındaki kasılmayı gidermek için hayvanı üç kez yere bırakıp dinlenmek zorunda kaldı. Köpek ağırdı, kırk kiloya yakındı. Tinder her duruşta topallayarak yürümeye çalıştı ama ancak birkaç adım atabildi ve sonra yere uzanıp kaldı. Baboo ve Essay yanından ayrılmadıkları için seviniyordu Edgar, çünkü köpekler uzaklaşsalar kucağında Tinder olduğu için onları geri çağırması bile mümkün olmayacaktı.

Asfalt yolun kenarına gelince durdular. Etrafta sadece ayçiçeği tarlasının altında kalan küçük evin penceresinde ışık vardı. Düz asfalt yolda yürümesi daha kolaydı ama çok yorulmuştu Edgar. Çiftlik evinin posta kutusuna ulaşınca biraz daha dinlendi ve etrafında ateşböceklerinin uçuştığı eve baktı. Essay ve Baboo eve doğru koşular ve köşesinden dönüp kayboldular.

Edgar evin önüne varınca, Essay ve Baboo'nun karanlık veranda önünde dolaştıklarını gördü. Yüksek verandanın kenarına gitti ve hayvanı oraya koydu. Sonra ellerini hafifçe çırparak Ba-

boo ve Essay'i biraz gerideki çimenlerin üzerine oturttu.

Geriye döndüğü zaman küçük pencereden bir adamın kendisine baktığını gördü. Veranda ışığı yandı ve köpekler tedirgin oldular, ama Edgar bir el işaretiyle sakinleştirdi onları. Sonra evin iç kapısı açıldı ve Edgar'ın daha önce arabadan eve market torbaları taşıırken gördüğü zayıf, uzun boylu adam telli kapının arkasından ona baktı.

Adam verandanın kenarında yatan Tinder'e baktı ve "Yardım edebilir miyim, delikanlı?" diye sordu. Sonra Edgar'ın yaralı elini gördü ve "Kaza mı geçirdiniz?" diyerek başını salladı.

Edgar ona başını iki yana sallayarak cevap verdi, adam işaret dilinden anlamayacaktı ama o anda yapılacak başka bir şey de yoktu. Ama adam onun dilsiz olduğunu hemen anladı.

Edgar işaretle, 'Köpeğim yaralı, yardım edin,' dedi.

Adam onun elindeki yaraya baktı ve "Sen sağırsın, değil mi?" dedi.

Edgar başını iki yana salladı.

"Beni duyabiliyor musun?"

Edgar başını öne doğru salladı, 'Evet.'

Sonra adama boğazını gösterip konuşamadığını anlattı ve avucuna yazar gibi yaparak yazıyla derdini anlatabileceğini belirtti. Adam önce anlamadan, boş gözlerle baktı ona ama hemen sonra başını salladı. "Ah, tamam anladım. Bir saniye," diyerek içeriye girdi ve Edgar o sabah birkaç parça yiyecek aldığı mutfaka baktı.

Edgar bacaklarının titremeye başladığını hissetti ve ayağındaki yarasını yalayan Tinder'in yanına çömeldi. Sonra kalkıp Baboo ve Essay'in yanına gitti ve başlarını, sırtlarını okşayarak her şeyin yolunda gittiğini anlatmak istedi onlara. Köpekler merakla evin kapısına bakıyorlardı.

Adam çok geçmeden geri döndü. Elinde bir not defteri ve bir kalem olduğu halde telli kapının arkasında durdu, önce Tinder'e, sonra da Edgar'a ve yanındaki diğer iki köpeğe baktı.

Essay ve Baboo'ya daha önce dikkat etmediği, onları görmediği belliydi.

Elini havada hafifçe salladı ve "Sakin olun bakalım yavru-lar!" dedi. "Bunlar uslu köpekler, değil mi?"

Edgar başını salladı, sonra köpeklere dönüp oturmalarını işaret etti. Adam ona biraz suratsız, somurtkan biri gibi geldi. Herkesle kolay dostluk kurmayan, insanlardan kaçan bir tipe benziyordu. Adamın Essay ve Baboo'ya karşı da kuşkulu ve tedirgin bir ifadeyle bakması Edgar'ın bu düşüncesini güçlendirdi. Adam onlara bakarken hiç gülümsemedi ama ifadesi hemen sonra biraz daha yumuşar gibi oldu. Belki hayatında daha önce umutsuzca olaylar yaşamış olabilirdi ama çok geçmeden gözle-rindeki kuşku ifadesi zayıfladı ve başını hafifçe salladı.

Edgar'a bakarak, "Pekâlâ," dedi. "Bunlar eğitimli, dostane köpekler, öyle mi?"

'Evet.'

Adam kararan havada ileriye doğu baktı ve "Oralarda başka köpek var mı peki?" diye sordu.

Edgar başını iki yana sallayarak hayır işareti yaptı ama oldukça endişeli olduğu için adama gülümseyemedi. Adam telli kapıyı açarak yavaşça verandaya çıktı ve kuşkulu gözlerle köpeklere baktı. Edgar onun uzattığı not defteri ve kalemi aldı, adama birkaç kelime ile olayı anlattı.

'Köpeğimin ayağı kesildi. Bir kova ya da leğen ve yarayı yıkamak için suya ihtiyacım var.'

"Yaralı insanlar da var mı peki?"

'Hayır.'

Adam yaralı köpeğe bir daha baktı ve "Bir veteriner çağır-malıyız," dedi.

Edgar hızla başını iki yana salladı.

"Sesine ne oldu senin evlat? Boğazında bir hastalık filan mı oldu, nedir derdin?"

'Hayır, hastalık yok.'

"Yani hep dilsiz miydin böyle?"

Edgar başını salladı. 'Evet.'

Adam bir an düşündü ve sonra, "Pekâlâ, bekle biraz," diyerek tekrar içeriye girdi. Edgar içerden kova ya da tasa doldurulan su şırlıtısı duydu. Çok geçmeden adam içi su dolu büyük bir tas ve koltuğunun altında mavi bir havlu ve bir parça bez olduğu halde dışarıya çıktı.

Adam elindeki tası Tinder'in yanına bıraktı, havluyu parmaklığa koydu ve "Yarayı bununla temizlemeye başla, bu su sıcak, dikkat et," dedi. "Şimdi sana bir kova daha su getireyim."

Edgar elini ıslatıp Tinder'in burnuna tuttu ve hayvan suyu koklayıp zararsız olduğunu anladı. Edgar bezi ıslatıp Tinder'in ayağındaki kanları ve çamuru temizlemeye başladı. Bezi birkaç kez yıkayıp yarayı tekrar sildi, iyice temizledi, Tinder canı acımasına rağmen kımıldamadan duruyordu.

Adam içeriden bir kova getirdi, evin yan tarafındaki bir musluğu açıp doldurdu, Edgar'ın yanına doğru bir adım attıktan sonra durdu ve "Bunu köpeğin yanına getirirsem korkar mı acaba?" diye sordu.

Edgar kolunu Tinder'in sırtında gezdirdi, onu okşayarak rahatlattı, adam yanına yaklaşırsa sinirlenip ona saldıracağını sanmıyordu ama adam yine de tedbirli davranmış ve bunu sormuştu. Edgar onu takdir etmekten alamadı kendini, deneyimli bir çiftçiye benziyordu adam.

Ona baktı ve 'Korkmaz' diye işaret etti.

Adam kovayı onların yakınına kadar getirip yere bıraktı ve sonra biraz geriye çekilerek kapı eşiğine oturdu. Ama oturur oturmaz, büyük tasın içindeki suyun kan ve çamurla kahverengiye boyanmış olduğunu görünce onu alıp otların arasına döktü ve içine temiz su koydu.

Edgar Tinder'in ayağını temizlemeye devam ederken arkasında kalan Baboo ve Essay'in hırıldadıklarını duydu ve onlara sırtını dönmekle iyi etmediğini anladı. İki köpek neler olduğunu anlamak için yerlerinden kalkıp oraya gelebilirlerdi. Tinder'in

yanında doğruldu, adama kımıldamadan oturmasını işaret etti ve sonra iki köpeğine döndü. Köpeklerin kendisine baktığını görünce hafif bir el işaretiyle yanına çağırdı onları.

Tinder belki de diğerlerini yanına geldiğini görünce kalkmak isteyecekti ama Edgar onu sırtından bastırıp kalkmamasını belirtti. Baboo ve Essay adama bir kez baktılar ve sonra aldırma-dan Edgar ve Tinder'in yanına gidip durdular.

Adam köpeklere kuşkulu gözlerle baktıktan sonra Edgar'a döndü ve "Umarım dediğin gibi dost canlısı hayvanlardır bunlar," dedi. Sonra onların da kendisine baktığını görünce, "Sakin olun bakalım, yumurcaklar!" diyerek güldü.

Baboo ve Essay meraklarını giderdikten sonra Edgar ellerini çırpı ve onlara verandadan oldukça uzakta, çimenlerin üzerinde bir yeri işaret etti. Köpekler önce oraya gitmek istemediler ama Edgar emri tekrarlayınca hırıldayarak ağır adımlarla oraya gidip oturdular. Edgar onları her tarafı görebilecekleri ve aynı zamanda onlarla göz teması kurabileceği bir noktaya göndermişti. Tinder'in ayağını temizlemeye devam etti, su yine kanlandı ama ayakta artık çamur kalmamıştı.

Adam Edgar'a bakarak, "Senin elin de yaralı, evlat," deyince Edgar başını salladı. Aslında elini suya her sokuşunda elindeki diş yarası acıyor, zonkluyordu.

"Ne oldu, evlat? Anlatsana bana?"

Edgar köpeğin yarasını temizlemeyi bıraktı ve ona neler olduğunu basit işaretlerle anlatmaya çalıştı. Adam bir süre dikkatle baktı ona, sonra ne dediğini anlamış gibi ayağa kalktı ve "Pekâlâ," dedi. "Ben içeri girip ecza ve ilaç dolabına bir bakayım. Önce şu suyu bir değiştirelim..." Eğilip su kabındaki kanlı suyu döktü ve yerine yeniden temiz su koydu. "Sanırım dolapta oksijenli su ve tentürdiyot olacaktı."

Edgar Tinder'in yarasını oldukça iyi temizledi ama parmakları arasında yine de pislik ve kan kalmış olabilirdi. Hayvanın yaralı ayağını yavaşça tuttu ve temiz suyun içine sokarak parmaklarının arasını iyice yıkadı, Tinder önce ayağını çekmek iste-

di ama fazla direnmedi ve Edgar'a yardımcı oldu. Edgar kanlanan suyu birkaç kez değiştirdi ve yarayı çok iyi temizledi.

Adam sargı beziyle bir küçük şişe oksijenli su, tentürdiyot getirdi ve küçük bir kutudan iki hap çıkarıp ona uzattı. "Bunları yutsanız iyi olur, evlat," dedi.

Edgar hapları alıp Tinder'in ağzına soktu, çenesinden tutup başını yukarıya doğru kaldırdı ve onları yutturdu hayvana. Sonra avuçlarına su doldurup Tinder'e içirdi. Adam başını salladı ve ona iki hap daha verdi ve bu sefer Edgar kendisi yuttu onları.

Adam, "Pekâlâ, şimdi şu canavarların hoşuna gidecek bir şey var burada," diye devam etti ve bir paket açıp içinden koca bir parça et çıkardı. Edgar'ın dolapta görüp de almadığı etti bu. "Bunu yeni pişirmiştim, hâlâ biraz ılık duruyor."

Edgar başını salladı ve uzaktan onlara bakan iki köpeğe serbestsiniz işareti yaptı. Köpekler bir zamanlar bir yabancından yiyecek almadan önce ona bakar ve izin işareti beklerlerdi. Ama uzun zamandan beri kırlarda, ormanlarda kurbağa, yılan ve kaplumbağa yumurtaları yemeye alışmışlardı ve artık izin beklemek istemiyorlardı, elindeki etle çimenlerin üstüne giden adamın yanına koştular. Adam eti üç parçaya bölerek birini Tinder'e diğer iki parçayı da diğerlerine ikram etti. Edgar adamın da bu olaydan memnun kaldığını sanıyordu, köpekleri beslemek onun da hoşuna gitmiş gibiydi.

Köpekler etlerini yerken adam Edgar'ın yüzüne baktı ve hafifçe gülümseyerek, "Sen ne dersen de ama olağanüstü bir olay bu, delikanlı!" dedi.

Henry

EDGAR'IN ELLERİ HÂLÂ TINDER'İ temizlemekle meşgul olduğu için adamla anlaşması hiç de kolay değildi. Essay ve Baboo karınlarını doyurmuş olarak otların üstüne uzanmış, kı-mıldamadan onlara bakıyorlardı. Edgar Tinder'in yaralı ön ayağını biraz kaldırdı ve iyice temizlenip temizlenmediğine baktı.

Adam köpeğin temizlenmiş yarasını görünce, "Tanrım, berbat bir kesik bu, evlat," dedi. "Eğer bu ayağının üstüne basıp rahat yürüyebilirse çok şanslı demektir. Ama senin başparmağındaki yara da pek küçük sayılmaz doğrusu."

Edgar büyük tastaki kanlanan suyu yeniden değiştirip temiz su koydu. Evin dışındaki musluktan akan su çok soğuktu ama Edgar bunun daha iyi olduğunu düşündü. Kendisi elini soğuk suya tutunca yarasının acısı azalıyor gibiydi ve belki Tinder de aynı şeyi hisseder, biraz olsun rahatlardı.

Yaranın üzerinde en küçük bir pislik kalmayınca Edgar da rahatladı. Tinder'in yarasının ne kadar büyük ve derin olduğunu anlamak için ayağını kaldırıp bakmak istedi ama köpek hemen çekti ayağını, canı yanmış olacaktı.

Adam onun köpekle bu kadar yakından ilgilendiğini görünce, "Çok garip, olağanüstü bir durum bu," dedi. "Bu köpekleri çok iyi tanıyor olmalısın, evlat."

Edgar başını salladı.

"Peki, ama o zaman bu köpeğin seni böyle ısırması normal mi yani?"

Edgar yine başını salladı. 'Evet, evet.'

Tinder'in yarası iyice temizlendikten sonra Edgar onun ayağını oksijenli suyla tekrar birkaç kez sildi ve sonra tentürdiyot döktü yaranın üstüne, Tinder yanan yarasına baktı ve can acısıyla silkindi ama Edgar onu okşayıp sakinleştirdi ve yarayı kuruladı.

Adam içeriye girip birkaç parça temiz bez, bir havlu ve bir makas getirdi ve "Ne yazık ki sargı bezim yok," dedi. "Ama bu bezler ve havlu çok temizdir. İstersen yarayı onlarla sarabilirsin."

Edgar başını salladı ve sonra not defterine yazarak evde kısa çorap olup olmadığını sordu.

Adam ona baktı, güldü ve kalkıp gitti. Edgar makasla bezleri şerit halinde kesti ve Tinder'in yarasını güzelce sarıp bağladı. Adam çok geçmeden kısa bir çift beyaz çorapla geldi, onları Edgar'a verdi ve "Pekâlâ evlat," dedi. "Benim yatıp uyumam gerekiyor, yarın çok işim var. Sen herhalde bu köpekleri dışarıda bırakmak istemezsin, değil mi?"

'Hayır.'

Adam başını salladı ve "Pekâlâ, söyle bakalım, bu köpekler evin içinde kalmaya alışık, ev içine pislemeler, değil mi?" dedikten sonra güldü.

Edgar başını önce öne, sonra da iki yana salladı.

"Pekâlâ, hadi gelin bakalım, daha sonra ne yapacağımıza yarın sabah karar veririz."

Edgar hemen Baboo ve Essay'i çağırdı ve onların ayaklarını güzelce yıkadı. Adam önemli misafirleri varmış gibi kapıyı açıp tuttu, iki köpek içeri girdiler ve hemen mutfağın bir köşesine gittiler. Edgar Tinder'i kucakladı ve onların arkasından eve girdi.

Adam ona, "Sola yürü," dedi.

Edgar kucağında Tinder olduğu halde kısa bir koridordan

geçip oturma odasına girdi. İçeride bir divan, koltuk, kütüphane rafları ve üstünde pikap olan bir televizyon vardı. Döşeme par-keleri oldukça eskimiş, kararmıştı. Edgar kucağındaki Tinder'i divanın önündeki eski halının üstüne bıraktı. Köpek ayağa kalk-maya çalıştı ama Edgar onu bastırıp kalkmasını engelledi. Adam bir yastık ve iki battaniye getirene kadar Edgar üç köpeği de ya-tırdı.

Adam ona, "Bu battanilerin birini altına koyarsan yatağın daha sıcak olur, daha rahat uyursun, delikanlı, üstün de çok te-miz sayılmaz," dedi.

Edgar üstüne başına bakınca her tarafının kurumuş kan ve çamurla kaplı olduğunu gördü, köpekleri temizlemişti ama ken-disi pislik içindeydi.

"Hadi şimdi biraz uyu bakalım, aslında bunu söylememe hiç gerek yok, zaten yorgunluktan ayakta sallanıyorsun. Ama kusura bakma, ben yarın sabah çok erken kalkmak zorundayım. Banyo mutfağın ilerisinde, parmağın için ilaç ve malzeme de bı-raktım oraya."

Edgar başını salladı.

Adam gitmeden önce köpeklere uzun uzun baktı ve "Eğer köpeklerin bir şeyler kemirmek isterlerse onları şu köşedeki eski koltuğa gönder, olur mu?" dedi. "Portakal rengi ve kahverengi kaplaması olan o koltuğun üzerinde ördek resimleri de var, sev-miyorum onu, kemirebilirler."

Edgar anlamamış gibi baktı onun yüzüne, acaba şaka mı ya-pıyordu adam?

"Haa, unuttum, benim adım Henry Lamb, delikanlı."

Adam elini uzattı, Edgar tokalaştı onunla. Adam kendi ya-tak odasına giderken bir adım atıp durdu ve ona dönüp, "Her-halde aramak istediğin kimse yok, değil mi?" diye sordu. "Yani aile filan?"

'Hayır.'

"Tamam, sadece bir sorayım dedim."

Edgar yıkanamayacak kadar yorgundu, yalnız kalır kalmaz battaniyenin birini divana örttü, üzerine uzandı ve diğerini de kendi üstüne çekti. Fakat başı ağrıyor, parmağındaki diş yarası da çok acıyor ve zonkluyordu. Kalkıp banyodan aldığı merhemi yarasına sürdü ve yara bandıyla sarıp kapadı. Divanda oturup bandı parmağına sararken ışığı söndürmeyi düşündü ama öylesine yorgundu ki divana uzandı ve gözlerini kapadı.

DİVANDA UYUMAK UZUN ZAMANDAN beri lüks olmuştu onun için, ama yine de açık havada uyumaya alıştığından ağaçların, böceklerin seslerini, yanında yatan köpeklerinin sıcaklığını aradı. Çok geçmeden derin bir uykuya daldı ama gecenin ilerlemiş bir saatinde, sanki koca kaya pitonu Kaa gelip de göğüs ve bacakları üzerine çökmüş gibi hissetti. Aslında tanıdığı bir şekille karşılaşmak ona huzur vermeliydi ama pamuk Kaa sürünge-ninin derisi parmak uçlarında çok garip bir etki bıraktı, tereddüt içindeydi. Kaa'nın üçgen kafası gözlerinin önünde sallanıyordu, saçmalıktı bu ama usta hipnotizmacı bile ona uykuyu getiremedi.

Köpekler havlamaya başlar başlamaz Edgar yataktan fırladı, ama sanki Kaa bir battaniye olmuş ve bacaklarına sarılmıştı. Ama Edgar kendisini çabuk topladı ve ortama uyum sağlamaya çalıştı. Baboo, Essay ve Tinder divanın önünde nöbet tutar gibi durmuş, kendi yatak odasının kapısında yatak kıyafeti içinde, şaşkın gözlerle onlara bakan Henry Lamb'e dikmişlerdi gözlerini. Pencereden çok güzel bir yaz sabahının parıltısı süzülüyordu içeriye. Edgar kendini toparlamaya çalışırken birden kendini yerde buldu ve o zaman köpekler dönüp ona baktılar. Baboo hemen geldi ve başını eğip onun kulağını yalamaya başladı.

Henry kapıya dayanıp birkaç saniye orada durdu, bir şeyler söylemek istedi ama ağzından sadece bir homurtu çıktı ve sonra onların önünden hızla geçip mutfığa gitti.

Hemen arkasından, "Kahve istersen gelip alabilirsin, evlat," dedi.

Edgar köpekleri oturttu ve Tinder'in yanına çömeldi. Sargı hâlâ köpeğin ayağında duruyordu ve bu durum Edgar'ı hem şaşırttı, hem de üzdü. Tinder sağlıklı ve güçlü olsaydı sabaha kadar ayağındaki o sargıyı çıkarıp atardı. Elini Tinder'in karnına götürdü, hafifçe okşadı onu ve birkaç adım yürüttü.

Tinder'in yaralı ayağını havada tuttuğunu görünce sevindi Edgar, akıllı köpek en azından yaralı ayağının üzerine basarak yürümeye kalkmıyordu.

Edgar köpeklerle beraber mutfağa girdiğinde, Henry masaya oturmuş kahvesini yudumluyordu. Edgar evin kapısını açınca Baboo ve Essay dışarıya fırladılar ve evle ambar arasında koşturmaya başladılar. Edgar Tinder'in sırtını okşayıp onu da dışarı çıkardı ama köpek bir kenara gidip işedikten sonra yine içeriye girdi. Edgar mutfağa girdiğinde, banyodan duşun sesi geliyor ve Henry'nin boş kahve kupası masanın üstünde duruyordu. Edgar buzdolabında süt ve pencere kenarında şeker buldu, biraz süt içti ve uykusu iyice açıldı. Verandaya çıktı ve Tinder'in yanına oturdu.

Henry birkaç dakika sonra elinde araba anahtarları ve içinde öğle yemeği olan kutuyla dışarı çıktı, gelip Edgar'ın yanına oturdu ve "Bugün ne yapacağına karar verdin mi, delikanlı?" diye sordu.

Edgar başını iki yana salladı ama yalandı bu. O gün oradan ayrılmayı düşünüyordu ama Tinder'in ayağındaki sargının ne kadar dayanacağını merak ediyordu. Ya da Tinder yürüyecek miydi acaba?

"Köpeğinin durumu nasıl?"

Edgar ellerini iki yana açarak bilmediğini ifade etti.

"Haklısın tabii, bunu söyleyebilmek için henüz çok erken."

Bir süre yan yana oturup karşıda koşup oynayan Baboo ve Essay'yi seyretiler.

Henry bir süre düşündükten sonra, "Duş yaparken ne yapabileceğimi düşündüm," diye konuştu. "Bu durumda yapılacak en uygun şey, polise haber vermek, evimde kayıp bir çocukla üç

köpek olduğunu bildirmek olacaktır. Ama sonra bunun pek de şık olmayacağını düşündüm, yani bunu yapamam dedim kendi kendime. Anlıyorsun beni, değil mi?"

Edgar başın salladı.

"Onun için bunu yapacağımı sanmıyorum." Henry bunu söylerken dönüp Edgar'ın yüzüne baktı ama Edgar onun yüzündeki ifadeden bir anlam çıkaramadı. Henry Lamb sanki dünyayı sorunlarla dolu bir yer olarak gören birine benziyordu. Ama onun, kötü haberlerle şaşırmayacak ve sorunlara çözüm aramaktan hoşlanan biri olduğuna inanıyordu Edgar.

Henry, "Bak, ben güvenilir bir adam değilim evlat," diye devam etti. "Bir zamanlar öyleydim ama artık değilim. Sana bir söz veremem. Bugünlerde ne yapacağım hiç belli olmaz."

Edgar ona baktı ve gözlerini kırıştırdı.

"Evin kapısını kilitlemeden gideceğim. İstersen burada kalabilir, köpeğinin ayağının iyileşmesini bekleyebilirsin."

Edgar düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Bir süre sessizce oturup ayçiçeği tarlasına baktılar. Henüz çok erkendi ve güneş daha yeni doğmak üzereydi.

"Beni soymazsın, değil mi?"

Edgar başını hızla iki yana salladı.

"Ee, başka ne söyleyebilirsin ki? Ama seni dışarıya atsam ve kapıyı kilitleyip gitsem, pencere camını taşla kırıp içeriye nasıl olsa girebilirsin. Bu durumda ya sana güveneceğim, ya da polise haber verip saatlerce bu işle uğraşmak zorunda kalacağım."

Henry bunları söyledikten sonra bir şeyler homurdandı ve kalkıp arabasına doğru yürüdü.

"Ama bak sana söyleyeyim, sen kötü bir çocuğa benzemiyorsun ama yine de söyleyeyim, bu evde para ya da mücevher gibi değerli şeyler yok. Silah da bulamazsın, ama mutfakta yiyecek çok şey var. Daha dün markete gidip bir sürü yiyecek aldım. İstediyini alıp yiyebilirsin, ama yatak odama girme. Şuradaki hurda arabaya dokunma. Televizyon da bozuktur. Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

'Hayır.'

Henry arabasına atlayıp çalıştırdı ve oradan ayrılmadan önce başını camdan çıkarıp, "Eğer buradan gidersen kapıyı kilitle, çünkü kilitlenir ve dışarıdan anahtarsız açılmaz," dedi. "Ama ben gelene kadar beklemek istersen bekle, gelince görüşürüz."

Araba arkasında bir toz bulutu bırakarak oradan ayrıldı, asfalt yola çıktı ve bir süre sonra gözden kayboldu.

EDGAR MUTFAKTAN BİR FİNCAN kahve aldı ve verandada oturup içti. Hava çok güzeldi ve ilerideki ayçiçeği tarlası da yeni doğan güneşin parıltısı altında çok hoş bir manzara oluşturuyor, ayçiçeklerinin neftyağı kokusunu andıran kokusu etrafa yayılıyordu.

Essay ve Baboo ambarın önünde koşturup oynuyorlardı. Tinder onlara bakıp sızlanınca Edgar ona serbestsin işareti verdi ve Tinder önce sarılı ayağına baktı ve sonra sekerek kardeşlerinin yanına gitti. Köpekler birbirlerini kokladılar ve sonra Tinder yine sekerek geriye, verandaya döndü ve yere uzandı.

Edgar köpeği sekerek ve kendini zorlayarak yürüyüşüne bakınca en azından iki, belki de üç hafta daha rahat yürüyemeyeceğini, kısa zamanda yola çıkamayacaklarını anladı. Hayvan Henry'nin nazikçe ima etmeye çalıştığı gibi sakat bile kalabilirdi. Aslında her zaman sürüden ayrılan ve etrafta dolaşıp yaramazlık yapan Essay idi ve böyle bir durumda yaralanması gereken olmalıydı ama kaza Tinder'i bulmuştu.

Bu durumda Henry'nin iyilikseverliğine sığınmaktan başka çareleri yoktu. Adam köpekler hakkında hemen hiçbir şey bilmiyordu. Tinder'in ayağının ne kadar zamanda iyileşeceği ya da böyle koca köpeklerin nasıl besleneceği konusunda çok cahil olmalıydı. Edgar'ın yiyecek alacak parası yoktu ve etrafta göl olmadığı için balık da tutamazdı, yakınlarda yiyecek çalınacak kulübe de olmadığına göre işi çok zordu.

Ayrıca Henry garip bir adamdı, güvenli biri olmadığını söylemişti. Normal insanlar böyle konuşmazlardı. Fakat adam onla-

rı sevmiş gibi görünüyordu, suratsız bir insan olmasına rağmen hepsini evine almış, hatta bir ara onlara bakıp gülümsemişti bile. Ama belki de Edgar'ın divandan yere düşüşüne gülmüştü. Henry ona evde kalabileceğini söylemişti ama evini bir yabancıya terk etmesi de pek normal bir davranış sayılmazdı herhalde. Edgar çok geçmeden evin önüne bir polis arabasının gelebileceğini de düşündü. Polis gelirse, Tinder'in yaralı ayağıyla etraftaki açık arazide kaçımları olanaksızdı.

Ama hemen şimdi oradan ayrılır da yola çıkarlarsa, ağır da gitseler polis gelene kadar biraz yol almış olurlardı. Bir gece önce Tinder'i bir mil kadar taşımıştı ve sırtı hâlâ ağrıyordu ama mecbur kalırsa bunu yine yapabilirdi. Bu evden bir mil uzaklaşmak bile şimdilik onlar için yeterli olurdu ve bir göl kenarı bulunca orada uzun zaman kalabilirlerdi. Şimdiye kadar kimseye muhtaç olmadan yaşamayı başarmışlardı, bunu yine yapabilirlerdi.

Ellerini çırparak Essay ve Baboo'yu yanına çağırdı, üç köpeği de evin içine soktu ve soyunup duşa girdi. Aynada kendine bakınca ne kadar zayıflamış olduğunu gördü, yüzü sivrisinek ısırgığı doluydu, saçları iyice kirlenmiş, karmakarışık olmuş, gözlerinin altı morarmıştı, çok berbat görünüyordu.

Düşün suyunu ayarladı, dayanabileceği kadar sıcak yaptı ve sonra sabunlu bezle iyice yıkandı. Her gece sürekli sivrisinek ilacı sürmesine rağmen vücudunun açık yerleri hep ısırlmıştı ve hâlâ kaşınıyordu. İyice temizlenince askıda duran havluyu aldı, düşün perdesini açtı ve merakla kendisine bakan köpeklere gülererek kurulandı.

Mutfağa girdi, bir tasa süt koyup içine ekmek doğradı, karnını doyurdu ve çıkarken dar koridorun duvarında asılı duran yaşlı çiftin resmine baktı, Henry'nin ebeveyni olabilirlerdi. Bir başka resimde Noel ağacı altında elinde oyuncaklarla poz vermiş bir çocuk vardı ki bu da Henry'nin küçüklüğü olmalıydı. Yine bir başka resimde Henry büyük bir binanın holünde, ebeveyni arasında poz vermişti. Sonuncu resimde, altında "Sevgiler, Belva" yazısıyla imzası olan güzel bir kadın görölüyordu. Edgar

televizyonu açtı ama ekran yine karanlık kaldı. Fakat TV üzerinde duran pikap çalışır durumdaydı. Kitap rafında otomobil onarımıyla ilgili birkaç kitap vardı ve Henry belki de telefon şirketinde çalışıyordu.

Edgar yatak odasının kapısını açmayı düşündü ama içeride yapılmış bir yatak ve üzerine atılmış pijamalar, düzenli eşyalar, gardırop, gece lambası gibi şeyler olduğunu düşündü, duvarlarda başka resimler de olabilirdi elbette. Ama Henry ona odasından uzak durmasını söylemişti.

Edgar mutfağa girdi, bir kâseye Essay ve Baboo için dört kutu et konservesi ve bir başkasına da Tinde için iki kutu açarak doldurdu, sonra kâseleri verandaya çıkardı. Sonra parmağındaki yara bandını açıp yarasına baktı, temiz görünüyordu ama oldukça büyüktü yarası. Sonra Tinder'in yaralı ayağındaki çorabı çıkardı, onun yarasının da temiz ve iyi durumda olacağını umuyordu.

Edgar köpeğin sargısını açmak için onu yatırdı ve ayağını biraz kaldırıp yarayı açtı, oldukça derin ve geniş bir kesikti bu ve Tinder'in canı çok acıyor olmalı ki hayvan birden sızlandı ve ayağını geriye çekti.

Edgar daha önce onun ayağını yıkamak için kullandığı geniş tası alıp sıcak su doldurdu ve içine biraz bulaşık sıvısı damlattı. Tinder isyan halindeydi, ayağa kalkmak ister gibi davrandı ama Edgar eliyle onu sırtından bastırdı ve gözlerinin içine baktı.

Sonra ona, 'Buna alışmalısın canım, bu yara temizliğini daha birçok kez yapacağız,' işareti yaptı.

EDGAR TARLADAKİ TÛMSEĞİN ÜZERİNDEKİ yüksek yerinden Henry'nin posta kutusu önünde durup kutuya baktığını ve sonra araba yolundan eve doğru düşük hızla gittiğini gördü. Edgar kalmakla gitmek arasında henüz karar veremediği için, köpeklerini alıp daha önce geceledikleri o yüksek ve etrafı iyi gören yere gitmişti. Edgar Tinder'i kucağına alıp taşımak istemiş ama köpek direndiği için onu bırakmak zorunda kalmıştı. Fakat

bunu yaparken Tinder'in, yaralı ayağı üzerine basarak yarasını azdirmasından da çok korkmuştu. İstemeyerek de olsa onu yere bıraktı ve noktaya ancak yarım saatte varabildiler. Ama daha önce köpekleri evde bırakıp olta takımını bıraktığı yere gitmiş ve onu alıp geri dönmüştü. Şimdi oldukça rahattı. Artık ay çiçekleri tarlasında kimseye görünmeden istedikleri kadar kalabilirlerdi.

Henry arabasını evin arka verandası önünde durdurdu ve aşağıya indi, sonra arka koltuktan büyük bir market torbası çıkardı, yine bir sürü yiyecek aldığı belliydi. Edgar'a ve köpeklere seslendi ve içeri girdi. Edgar evden ayrılırken kapıyı kilitlememiş, bir teşekkür notu da yazmamıştı. Nazikçe bir davranış değildi bu ama arkasında orada kaldığını kanıtlayacak iz bırakmak istemiyordu. Çünkü geri döndüğünde Henry'nin yanında başka birileri de olabilir ya da ondan biraz sonra başkaları gelebilirdi eve.

Henry birkaç dakika sonra elinde bir bira kutusu olduğu halde verandaya çıktı, etrafa bakındı, sonra asfalt yola kadar yürüdü, iki tarafa da uzun uzun baktı ve başını iki yana salladı. Sonra ambara gidip oradan aldığı mangalı verandaya getirdi. Birkaç dakika sonra mangala koyduğu küçük odun ve kömür parçalarının üstüne biraz gaz döktü ve yaktı mangalı.

Ateş yanarken Henry eve girdi, iki mutfak sandalyesi ve portatif bir masa getirip verandaya açtı. Sandalyeleri masanın iki ucuna çekti ve masaya iki tabak, bir tabak dolusu ekmek, ketçap ve hardal şişesi ile uzaktan patates salatasına benzer bir şey dolu başka bir tabak koydu. Masaya koyduğu birkaç beyaz kâğıdın üzerine ağırlık olarak bir bardak ve iki tane de sarı kurşunkalem bıraktı. Sonra bir paket açtı, içinden çıkardığı sosisleri yanmış olan ateşin üzerindeki ızgaraya dizdi ve bir kutu hazır fasulye yemeğini de ısınması için ateşe koydu. Sosisler pişer ve fasulye yemeği de ısınırken Henry sandalyesine oturdu ve gazetesini okumaya başladı.

Edgar bunları seyrederken kendini tutamadı ve güldü. Henry onları görmüş olsaydı bütün bunları yapmaya gerek duyma-

dan seslenir, çağırırdı onları. Fakat onların yakında olduğunu ve Edgar'ın kendisini gözetlediğini de bilmiyordu, bundan emin değildi. Kendisinin güvenilirmez olduğunu söyleyen bir adamın bu davranışı aslında garip bir güven gösterisi sayılırdı. Edgar'a göre Henry aslında güvenilir bir adamdı ve yakında olduklarından bile emin olmadığı canlıları yanına çekmek için yapıyordu bütün bunları.

Edgar kabul etmek istemiyordu ama Henry'nin planı işe yarayacak gibi görünüyordu. Edgar bir gün önce orada tıka basa yediği yemekten sonra kolay kolay acıkmayacağını sanıyordu, fakat verandada olanları görünce ağzı sulanmaya başlamıştı. Henry masaya daha sonra turşu, kök birası ve pasta gibi ağız sulandıracak başka şeyler de getirdi. Fakat Edgar her şeye rağmen kalkıp oraya gitmek istemiyordu. Çünkü adamın polise haber verip vermediğinden emin değildi. Henry şerife onlardan söz etmiş ve akşamın belirli bir saatinde evine gelmelerini söylemiş olabiliirdi.

Sosisler pişince Henry onları ve ısınmış olan fasulye yemeğini büyük bir servis tabağına koydu. Sonra onlardan bir kısmını kendi tabağına aldı ve ağır ağır yemekye başladı. Yemeğini yerken gazetenin içinden çıkardığı bulmacayı da çözmeye başlamıştı. Edgar belki de hayal kuruyordu ama sanki kızarmış sosislerin baharatlı kokusu onların bulunduğu yere kadar gelmiş gibiydi. Baboo'nun bu kokuyu aldığı belliydi, köpek Edgar'a yanaştı ve oraya gitmek istediği söylemek ister gibi onun kulağına uzandı. Edgar onu okşayarak teskin etmeye çalıştı.

Hava kararmaya ve berrak gökyüzünde yıldızlar belirmeye başlamıştı. Edgar Essay'in yakında olmadığını görünce ellerini hafifçe çırpı ve çağırdı onu. Fakat Essay ortaya çıkmayınca, Baboo'nun sosis kokusuna değil, başka bir şeye huysuzlandığını anladı. Eve doğru döndü ve ellerini daha hızlı şaklattı ama ileriye bakınca Essay'in ayçiçeği tarlasından çıkmış, eve doğru sanki yarıştaymış gibi koştuğunu gördü. Henry gazetesini bıraktı ve Essay gidip onun önünde yere çöktü.

Henry sandalyesinde geriye yaslandı ve gülümseyerek,

"Merhaba, evlat!" dedi. Bunu yüksek sesle söylediği için Edgar da duydu. Oldukça uzakta olmasına rağmen Essay'in Henry'ye bakıp kuyruk salladığını ve yalandığını görür gibiydi.

Edgar'ın yanında duran Baboo da sabırsızlanmaya, sızıldanmaya başladı.

Edgar ona otur işareti yaptı.

Baboo bir şeyler homurdanır gibi birkaç kez hırladı, sonra evi daha iyi görmek için biraz yana kaçtı. Çok geçmeden Tinder de başını kaldırıp eve doğru baktı, o da almıştı sosislerin kokusunu. Henry artık daha yüksek sesle konuşuyor ve köpekler de onu anlıyor gibi dikkatle eve bakıyorlardı.

Edgar artık çaresizdi, Tinder'in yanına gidip çömeldi ve ona işaretle, 'Bu yaralı bacakla oraya koşacak değilsin, değil mi?' dedi. Bunu söyledikten sonra onu kollarına alıp zorla doğruldu ve Baboo'ya da serbestsin işareti verdi. Tinder ağırdı elbette, ama Edgar artık alışmıştı onun ağırlığına ve tümsekten aşağıya ağır adımlarla inmeye başladı.

Henry birasından bir yudum aldı ve kucağında yaralı köpekle eve doğru yaklaşan Edgar'la diğer köpeğe baktı. Eve on beş metre kadar kalınca Baboo daha fazla dayanamadı, birden fırlayıp koşmaya başladı ve Essay'in yanına varınca ani bir frenle durdu. İki köpek bir Edgar'a, bir de Henry'ye baktılar. Sonra Essay verandadan aşağıya atladı ve karşılamak ister gibi kucağında Tinder olan Edgar'a koştu.

Tinder evden uzaktayken Edgar'ın kollarında uslu uslu yatıyordu ama eve yaklaştıkları zaman kıpırdanmaya, huysuzlanmaya başladı, yere inmek istiyordu. Edgar onu yavaşça yere bırakınca Tinder yanına gelen Essay'i kokladı ve sonra verandaya sıçradı. Henry şimdi üç köpeğin ortasında kalmıştı. Edgar, Henry'nin bu kadar hazırlıktan sonra kendisini neşeli bir şekilde karşılayacağını sanmıştı ama onu henüz iyi tanımıyordu.

Henry köpeklerin arasından ona baktı ve "Kaçtığını sandım," diye homurdandı. Servis tabağını gösterdi ve "Bir şeyler ye," diye devam etti. "Sosisler biraz fazla kızardı galiba, ama hiç yoktan iyidir."

EDGAR SANDVIÇ EKMEĞİ İÇİNE bir sosis koydu, tabağına da biraz patates salatası aldı ve yemeye hazırlanırken, Henry ona masanın üstünde beyaz bir kâğıda sarılmış bir paket gösterdi. Edgar paketi açtı, içinde bir sürü etli ve ilikli iri kemik vardı.

“Bizim kasap bana köpeklerin bu kemikleri çok sevdiğini söyledi.”

Edgar başını salladı ve köpeklere onun vermesi için pake-ti Henry’ye uzattı ama Henry başını iki yana sallayarak onu istemedi. “Teşekkür ederim ama parmaklarım sağlam kalsın, ne olur ne olmaz,” diyerek güldü. Edgar kemik paketini alıp sandalyesinin yanına çömelirken, köpekler kokuyu almış ve onu sarmışlardı bile.

Edgar’ın eve dönüşü sanki onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi, Henry tekrar bulmacasına döndü. Bazen arkasına yaslanıyor ve karanlığa bakarak bir şeyler düşünüyor, herhalde bir kelime arı-yordu.

Bir süre sonra elindeki kalemi masaya bırakıp bir kutu daha bira açtı ve “Lanet olsun!” diye söylendi. “Kelebeğe benzeyen bir hayvan adı isteniyor ama bir türlü bulamadım. On iki harfli ve L harfiyle başlayan bir sözcük olacak bu, aklıma gelmiyor.”

Edgar başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Sonra bir parça kâ-ğıtla kalemi alıp *Lepidopteral* yazdı ve kâğıdı Henry’ye uzattı.

Henry bu kelimeyi bulmacasına yazarak, “Çok güzel!” dedi. “Peki, eko için beş harfli bir kelimeye ne dersin?”

Edgar birkaç saniye düşündü ve sonra kâğıda *yankı* yazdı.

Henry güldü ve “Aferin sana evlat,” dedi. “Bu da oldu. Pekâlâ, ateş ya da ışıktan olma anlamında sekiz harfli bir kelime-yi bulacak mısın?”

Edgar düşündü ve sonra başını iki yana salladı.

“Tamam, bu kadar yeter. Yardıma teşekkürler.” Henry bul-macayı bıraktı, pastayı altı parçaya bölüp birini Edgar’a verdi, birini kendisi aldı ve sonra çatalıyla kemik kemiren Tinder’i gös-tererek, “Bu çocuğun bacağı nasıl oldu bakalım?” diye sordu.

Edgar kâğıda, kötü, şişmiş diye yazdı.

"Yara mikrop kaparsa çok kötü olur, biliyorsun, değil mi?"

Edgar 'Evet' işareti yaptı ve dört parmağını gösterdi.

Henry başını salladı ve "Sen zaten biliyorsun bunu, değil mi?" dedi.

Edgar omuz silkti ama adama nankörlük etmek istemiyordu.

Henry pastasından bir paça alıp ağzına attı ve yuttuktan sonra, "Bak delikanlı, fazla meraklı olduğumu sanma, ama bana adını söylersen memnun olurum," dedi.

Henry pastasını bitirene kadar utanmış gibi oturdu Edgar. O gün ne yapacağını düşünürken, adamın kendisine adını sorabileceği hiç gelmemişti aklına. Ona gerçek adını yazamazdı elbette. Yıllardan beri köpeklerle isim bulmuştu, şimdi kendisine de bir isim uydurabilirdi herhalde. Köpeklerle isim bulması bazen günler, hatta haftalar sürerdi ama şimdi o kadar vakti yoktu, kendine hemen bir isim bulmalıydı. Biraz zaman kazanmak için ağzına bir parça pasta attı ve yemeye başladı. Köpeklerine baktı, sonra aklına bir şey geldi, kâğıda bir kelime yazdı ve Henry'nin önüne uzattı.

"Nathoo mu?" Henry kuşkulu bir ifadeyle ona baktı ve "Bu bir Kızılderili adına benziyor," dedi. "Ama sen hiç de Kızılderili'ye benzemiyorsun, evlat."

Edgar kâğıda, 'Bana Nat diyebilirsin,' diye yazdı.

"Pekâlâ, köpeklerinin adları ne peki?"

Edgar bu sefer kâğıda *Essay*, *Baboo*, *Tinder* yazdı ve adlarla beraber köpekleri gösterdi ona.

Henry köpeklerin adlarını öğrendikten sonra, Edgar Tinder'in yarasını yine temizlemek istediğini yazdı kâğıda. Küçük leğene sabunlu su koyup Tinder'in yanına götürdü.

Henry, "Bu temizleme işi yine dünkü kadar uzun mu sürecektir?" diye sordu.

Edgar başını salladı.

"O halde ben odama gidiyorum, evlat. Sen de işin bitince yatabilirsin."

Henry gitmeden önce masada kalanları topladı, masayı ve sandalyeleri içeriye aldı ve Edgar köpeğin ayağına pansuman yaparken, o da bulaşıkları yıkayıp kuruladıktan sonra odasına çekildi. Edgar köpekleri evin için soktu ve oturma odasının bir köşesine yatırdı.

Dün gece rahat uyuyamamıştı, ama bu gece de divana yatınca, kapalı bir yerde, bir karyola ya da divanda yatmayı unutmuş olduğunu anladı. Aslında evden kaçtığı güne kadar kendi yatağında ya da en azından ambarda, kapalı bir yerde yatmış uyumuştur, yıllardan beri alışıktı buna. Şimdi ise sanki kapalı yerden sıkılır gibiydi, yarı açık pencereden gelen gecenin sesleri sanki uzun bir borudan geliyordu kulaklarına. Yumuşak yastık ve minderler şimdi onu adeta rahatsız ediyordu. Ama ormanda ve kırlarda köpeklerinin arasında, onların vücut ısılarını duyarak uyumuştur hep, ama şimdi ayırıyordu onlardan, parmak ucuyla bile dokunmak için uzanmak zorundaydı.

Sonunda dayanamadı, kalkıp battaniyeye sarındı, köpeklerini alıp verandaya çıkardı ve onları yatırıp aralarına uzandı. Hava çok güzel, gökyüzü yıldızlar ve hilal şeklindeki ayla pırıl pırıldı. Semavi, gerçek dışı bir dünyada yaşar gibiydi Edgar—birden aklına bulmaca geldi, Henry'nin sorduğu ışık ve ateşten meydana gelmiş dünya işte buydu. Henry'ye *semavi* kelimesini söyleyebilirdi ama o anda aklına gelmemişti bu sözcük. Bir süre sonra onların soluklarını duyarak huzur içinde uykuya daldı.

Doğal

ÖNCE KUŞ SESLERİ DUYULDU, sonra da mutfaktan gelen kahve kokusu yayıldı etrafa. Henry telli kapıyı açıp yerde yatan Edgar ve köpeklere baktı ve onlara acıyormuş gibi başını iki yana salladı. İlk uyanan ve uyku sersemliği içinde sekeerek Henry'ye doğru giden Baboo oldu. Edgar kolunu Tinder ve Essay'in üstüne uzatmış, onların kımıldamasını engelliyordu ama onlar da uyanmışlardı. Henry içeriye girdi ve biraz sonra düşün sesi duyuldu. Edgar kalkıp içeri girdi, kendine bir fincan kahve aldı ve tekrar verandaya çıktı. Essay kemirdiği kemiği hatırladı ve diğerlerine de hatırlattı. Biraz sonra kemik kemiren dişlerin sesi duyuldu verandada. Henry elinde yemek kutusuyla verandaya çıktığı zaman köpekler kemiklerine öyle dalmışlardı ki, başlarını kaldırıp ona bakmadılar bile.

Henry, elindeki iş eldivenlerini Edgar'a verdi ve "Beni takip et," dedi. Arkadaki barakaya gidip kapısındaki sürgüyü kaldırdı, kapıyı ardına kadar açtı ve cüruf briketleri üzerinde duran eski, paslanmış arabayı gösterip, "Bu arabayı bu barakaya sokmanı istiyorum," dedi.

Henry'nin barakası dışardan bakılınca adeta bir harabe görünümündeydi. Belki beş metre genişliğinde, on metre boyunda, penceresiz, sivri çatılı, beyaz boyalı bir yapıydı. İçi ise tam

bir hurdalıktı, etrafta eski jantlar, plakalar, tekerlek kapakları, tel kangalları, testereler, el aletleri, eski demir aletler ve paslanmış bir sürü metal parçası doluydu. Duvar diplerinde toplanmış bir sürü zincir vardı. Hurdaların arasına bir de çerçevesi parçalanmış büyük bir ayna bırakılmıştı. Duvar diplerinde içleri eski, paslanmış çiviler, vidalar ve demir parçaları ile dolu kovalar duruyordu. Bir yanda kırmızı tuğlalar yığılmış, küçük bir kule olmuştu. Bir duvara dayanmış bir sürü kontrplak parçası vardı. Eski gazeteler dâhil olmak üzere, akla gelebilecek her türlü eski malzeme, eşya buraya atılmıştı.

Bütün bu eski eşya ve hurdalar barakanın kenarlarında, duvar diplerindeydi ve tam ortada ise eski bir saman arabası duruyordu. Üç tekerlek yerlerinden fırlayacakmış gibi dışarıya kaymıştı. Arabanın üzerine bir sürü direk, kütük, kapı çerçevesi, dikenli tel topu ve paslanmış metal direkler atılmıştı ve gövde bel vermişti, çöküp parçalanmak üzereydi.

Henry şaşkın gözlerle bu manzaraya bakan Edgar'a, "Sorumu anladın mı?" diye sordu.

Edgar başını salladı ve paslanmış eski arabaya baktı, onun da bu hurdalığa girmesi gerekiyordu elbette. Henry ona ne yapması, kendisi yokken nelerle uğraşması gerektiğini anlattı. Sonra onu ambara götürüp tel makaslarını ve el arabasını gösterdi. Eve döndükleri zaman Edgar ondan yara bandı alması istedi ve Henry ona eski, beyaz bir yatak çarşafı verdi. Henry Edgar'ın kasabadan istediklerinin listesini yaptı ve sonra arabasına atlayıp gitti.

Baboo ve Essay onları barakaya kadar izlemişler ve sonra yine arkalarından gelip telli kapıdan mutfığa bakmaya başlamışlardı. Daha sonra Tinder de üçayakla yürüyerek onların yanına geldi. Ama Edgar'ın kendisine kötü baktığını görünce yere çöktü ve bir daha kımıldamadı.

Edgar ona işaretle, 'Önce şu yaranı temizleyelim,' dedi.

Tinder'in yarası cerahatlenmişti ve Edgar bunu görünce korktu, endişe etti, sıkıntıdan sırtının terlediğini hissetti. Yaranın

cerahatini temizlemek isterken Tinder birden sıçradı ve sızlandı, canı yanmıştı.

Edgar işaretle özür diledi ondan ama yarayı temizlemeye devam etti, köpeğin canı yanıyor diye o halde bırakamazdı elbette. Tinder'ın bacağından çıkan eski sargıları yıkadı ve kurumaları için verandadaki çamaşır ipine astı.

İşi bitince üç günden beri eğitim yapmadıklarını hatırladı Edgar. Onları alıp barakanın arkasına götürdü ve çimenlerin üstünde sıraya dizdi. Sabah güneşi altında onlara bildikleri eski hareketleri tekrarlattı, emirlerini mutlaka dinlemeleri gerektiğini anlattı. Köpekler öğrendiklerini unutmamışlardı ve onun bütün emirlerini tam olarak uyguladılar. Essay yine eskiden olduğu gibi ağzına aldığı bir dal parçasıyla oyunlar yaptı ve güldürdü Edgar'ı.

HENRY'NİN VERDİĞİ GÖREV BAŞLANGIÇ olarak basitti: Edgar barakada bulduklarını yakılacak, atılacak ve muhafaza edilecek hurdalar olmak üzere üç kısım olarak ayıracak, ayrı yerlerde toplayacaktı. Eski ahşap direkler, tahtalar ve gazeteler yakılacak, eski sandalyeler, destek ve direkler atılacaktı. Henry ona, muhafaza edilecek, tutulacak eski eşya ve hurdaların teorik şeyler olduğunu söylemişti. Edgar hurdaları yerlerinden oynatırken bir kontrplak plakanın arkasından zehirsiz bir yılan çıkararak kaçtı, onun dışında insanı korkutacak bir şey olmadı.

Edgar bir süre çalıştıktan sonra yakma varillerinin önüne bir sürü yakılacak eski tahta parçası, ahşap direk yığı. Köpekler onun kaldırıp çıkardığı eski tahtaları kokluyor, sonra kenara çekiliyorlardı. Baboo ve Essay eski araba koltuğuna sıçrayıp üstüne çıktılar ama Tinder üç bacakla başaramadı bunu ve kızdı, hırlamaya başladı.

Edgar öğle vakti köpeklerine ekmekle yiyecek bir şeyler verdi, sonra Tinder'ın yarasını yeniden temizledi ve yıkayıp kurutmuş olduğu eski sargılarla sardı. Bir ara yoldan geçen bir arabanın sesini duyup endişelendi, köpeklerin nerede oldukla-

rına baktı, ama sorun yoktu. Baboo ve Tinder gölge bir köşede uyuyorlardı. Essay ise güneş altına yatmış, Edgar'ın çalışmasını seyrediyordu. Hepsi evin arka tarafındaydı ve yoldan görülme-leri olanaksızdı. Edgar bir ara demiryolunu takip ederek oradan uzaklaşmayı düşündü ama hemen vazgeçti bu fikirden. Henry onun istediklerini getirecekti ve ayrıca Henry ile bir anlaşma yapmış, adam ona güvenerek bir görev vermişti. Onun yaptıklarına karşı barakasını temizlemek hiç de ağır bir görev sayılmazdı.

Edgar bir yandan çalışıyor, bir yandan da geleceğini düşünüyordu. Hurdalar arasında işe yarayacak bir şey bulduğu zaman temizliyor ve bir kenara koyuyordu. Henry'nin bu evi, bu baraka ve hangar ne zaman yapılmıştı acaba ve Henry ne zamandan beri burada yaşıyordu?

Uzun zaman çeşitli şeyler düşünerek, kendini işe vermiş, dalgın bir halde ne kadar çalıştığının farkında bile değildi. Hava sıcaktı ve terlediğini fark etti. Birden garip bir şey hissetti ve barakanın dibine doğru bakınca orada birini görür gibi oldu, sendeledi, barakanın dışına, güneş altına çıktı ve barakanın gölgeli arka tarafına tekrar baktı.

Sonra köpeklerini aradı, bahçedeydiler. Barakanın etrafını dolaştı ama içerisini görebileceği bir pencere yoktu duvarlarda, sadece eski, çatlak duvar tahtalarının aralıklarından bakabilirdi içeriye. Barakanın çevresini dolanıp tekrar kapıya gelince elini gözlerine siper ederek bir daha baktı içeriye. Barakanın ortasında yüklü duran arabayı görebiliyordu ama gözüne takılan başka bir şey olmadı. Barakanın arkasından geçerken yerden aldığı uzun ve kalın sopayı kapının iç tarafına vurup tekrar içeriye baktı, yine bir şey olmadı, içerden hiçbir ses gelmedi. Edgar kendi kendine başını salladı ve köpeklerinin yanına geldiğini görünce rahatladı.

Onlara, burada kalın ve bana bakın işareti yaptı.

Barakaya girdi ve kaldığı yerden başladı çalışmaya. Bir süre sonra ensesinde yine o garip karıncalanmayı duyunca dönüp köpeklerine baktı. Sadece Baboo uyanıktı ve güneşleniyordu.

Edgar başını aniden çevirip yine barakanın arka tarafına baktı. Onu yine ilk bakışta, göz ucuyla görür gibi oldu ama tam dönüp bakınca gölge yine kayboldu.

Onu gördüğü kadarıyla gözünün önüne getirmeye çalıştı; hafif göbekli, kalın çiftçi kolları olan ve omuzları hafifçe düşmüş yaşlı bir adam olabilirdi bu. Blucin pantolon, lekeli bir tişört giymişti ve kırılmış saçlı başında bir beysbol şapkası vardı. Adam sonunda bir şeyler söyledi ama sesi adeta fısıltı gibi çıktı ve yaşlı çiftçilerin aksanıyla konuşuyordu.

Adam zor duyulur bir sesle, 'Karım söylemişti,' dedi. 'Hiçbir şey atılmamalı. Her şey saklanmalı demişti.'

Edgar onun ne demek istediğini anlamadı ve duvar dibindeki iki eski otomobil tekerleğine uzandı.

Adam barakadaki her şeyin saklanmasını, ilerde en küçük bir parçaya bile ihtiyaç olabileceğini söylemişti. Adam, 'Bu barakayı daha iyi kullanma olanağı vardı,' diye devam etti. 'Ama gerçek makinelerin hepsini komşu deposuna koymak zorunda kaldım.'

Edgar iki tekerleği üst üste koydu ve sonra yerde duran birkaç parçayı alıp onların yanına bıraktı, gözlerini kendi ellerinden ayırmıyordu.

'Şu kömür sobasını al oradan.'

Edgar başını kaldırıp arabanın arkasındaki büyük demir parçasına baktı. Ona iyi bakamıyordu, çünkü gözlerinin yaşlı çiftçiye kayacağını biliyordu. O koca demir yığının büyük bir soba olması ihtimali güçlüydü ama bundan emin değildi.

'Biz daha ilk döşeme tahtalarını zemine döşemeden önce koyduk bunu bodruma. Tanrım, ne büyüktü ama! Üçümüz birden bütün sabah uğraştık bununla. Fakat onu oradan çıkarmak çok daha zor oldu—bazı parçalarını balyozla kırmak zorunda kaldık. Karım, *onu atmayın, bir gün lazım olur* dedi.'

Edgar dayanamadı ve bakınca adamın başını iki yana salladığını gördü.

'Bu sobaya kaç ton kömür attığımı bilemezsin evlat. Ben çok severdim bu sobayı, ona Carl adını vermiştim. Ateşi azaldığı zaman kürekle içine kömür atma zamanı gelirdi. Özellikle kar fırtınalarında çok kömür yerdı Carl.'

Edgar ona baktı ve işaretle, 'Burada ne kadar yaşadın sen?' diye sordu. Ama adam yine kaybolmuştu. Edgar duvar dibinde duran bir otomobil direksiyonunu alıp dışarıya çıkardı, duvar dibine koydu ve o sırada ensesi yine karıncalandı.

Yaşlı çiftçi, 'Otuz yedi yıl yaşadım burada,' diye cevap verdi. 'Yaklaşık on beş yıl geçince artık barakaya hiçbir şey sığmadı ve karım da bazı şeyleri götürmemi istedi. Aslında ona karşı o kadar sert olmamalıydım. Tatlı bir kadındı o ve çocuklarımızı çok severdi. O öldükten sonra bir ayakkabı kutusunda yüzlerce ekmek ambalajı teli buldum. Eve aldığımız bütün ekmek ambalajlarının tellerini biriktirmiş, hiçbirini atmamıştı. Onları nerede kullanacaktı bilmiyorum?'

Edgar ona ne cevap vereceğini bilemiyordu. Etrafa bakınıp duvar dibinde atılmış eski konserve kutuları buldu, dışarıya götürdü ve atılacak hurdalar yığınına bıraktı. Sonra arka cebine koyduğu tel makasını çıkardı ve paslanmış dikenli teli küçük parçalar halinde kesip dışarıya attı.

O sırada yaşlı çiftçi, 'Karım ölünce bu barakayı temizleyebilirim diye düşündüm,' diye devam etti konuşmasına. 'Gelip kapıyı açtım ama otuz yedi senedir buraya konanları dışarıya atamayacağımı anladım. Bunu yaparsam karımı bir kez daha gömmüş gibi hissedecektim. Onun için burayı sattım ve kasabaya yerleştim. Evi açık artırımla satarken, alacak olanlara, barakadaki her şeyi yirmi dolara vereceğimi söyledim ama kimse almadı.'

Edgar başını kaldırıp baktığında adam yine kaybolmuştu. Edgar akşama kadar çalıştı ama onu bir daha göremedi. Akşamüzeri Henry köpek maması ile Edgar'ın istediklerini ve birkaç kutu yağlıboya ile birkaç tane boya fırçası getirdi. Bütün bunlardan başka, pikapta dinlemek üzere birkaç tane de müzik plağı satın almıştı.

Henry arabadakileri eve taşıyıp dışarıya çıkınca, Tinder Edgar'ın yanında kaldı ama diğerleri neşeyle Henry'ye doğru koştular. Henry'nin şimdiye kadar köpeklere pek yaklaşmadığı açıkça belli oluyordu. Baboo koşup onun önüne oturunca, Henry onun başını ve sırtını okşayacağı yerde, ağzıyla burnunu kavradı ve biriyle tokalaşır gibi salladı. Amacı hayvanı sevmekti elbette ama Baboo başının ondan kurtardı ve dönüp *ne yapayım* der gibi Edgar'a baktı. Essay Baboo'nun başına geleni görünce, Henry'ye koştuktan vazgeçti ve birden geriye döndü. Henry hiçbir şeyin farkında değildi elbette, gitti ve Tinder'in başını okşadı. Sonra barakadan çıkarılıp dışarıya yığılmış olan hurdalara baktı ve içerdeki değişikliği görmek için baraka kapısına gitti.

Sonra başını iki yana salladı ve "Tanrım, içerden bu kadar çok şey çıkmış ama yine eskisi kadar hurda var gibi görünüyor," dedi.

Edgar da zaten bütün gün çalışmasına rağmen barakanın içindeki manzarayı değiştirememiş olduğunu düşünüyordu ve Henry de böyle deyince doğrulandığı için sevindi. İş eldivenlerini tekrar giymek istedi ama Henry onun ellerini tuttu.

"Bugünlük bu kadar çalışma yeter," dedi. "Yine çalışmaya başlarsan ben de sana yardım etmek zorunda kalacağım."

Edgar barakanın kapısını kapadı ve sürgüyü sürdü. Birlikte Henry'nin arabasına gittiler. Henry ön tarafta sağ döşemeden, içlerinde altışar paket olan iki ağır kutu aldı. Arka koltukta yirmi kiloluk bir köpek maması torbası duruyordu. Edgar torbayı omzuna alıp verandaya götürdü ve sabırsızlık içinde bekleyen köpeklerine torbadan avuçlayarak mama yedirdi.

EDGAR O AKŞAM TAM bir ağır işçi yemeği yedi. Henry ise mutfak masasında gazetesini okurken, ısıttığı sosisler ve kalan patates salatasıyla doyurdu karnını. Edgar'a kendi yemeğini hazırlayıp yemesini söyledi ve köpeklere, mamanın üstüne atılmalarını bekler gibi baktı. Bir ara Edgar'a, köpekleri dışarıya çıkarmasını söylemek istedi ama sonra vazgeçti. Gazetesinin bü-

yük bulmacasını açtı ve yine bulmaca çözmeye başladı. Bir süre sonra birden, bir şey hatırlamış gibi, "Ah!" diyerek ayağa kalktı, oturma odasına gitti ve çok geçmeden evin içine tatlı bir piyano müziği yayıldı.

Henry elinde eski bir uzunçalar plak kapağını sallayarak, "Bu plağın adı *Goldberg Variation*," dedi. Sonra yine bulmacasını alıp masaya oturdu, birasını yudumlayarak bulmaca çözmeye başladı. Bir süre sonra boşalan bardağına yine bira koydu ve Edgar'a bakarak, "Bir şeyler okusana, evlat," dedi. "Orada oturup bana baktığın zaman kafamı toplayamıyorum. Oturma odasında bir sürü dergi ve kitap var."

Edgar köpeklerini alıp verandaya çıktı ve Henry'nin getirdiği fırçayla tüylerini taramaya başladı. Ucuz, plastik bir fırçaydı bu, ama haftalardan beri bu işi parmaklarıyla yaptığı için rahatlamıştı. Köpeklerin tüyleri adeta keçeye dönmüştü. Hava oldukça kararmıştı ama mutfak penceresinden verandaya yeterince ışık geliyordu. Edgar köpeklerin tüylerini tararken bir yandan da içerden gelen piyano müziğini dinliyordu. Müzik sesi sona erince içerde Henry'nin ayak sesi duyuldu ve sonra yeni bir müzik başladı. Çok geçmeden Henry elinde kâğıt kalem ve bira bardağıyla verandaya çıktı ve bir sandalyeye oturdu. Baboo onun yanına gitti ve Henry onun başını okşadı.

Sonra Edgar'a baktı ve "Nat, bana 'görüşü artıran' anlamında altı harfli bir kelime söyle bakayım," dedi. "G harfi ile başlayıp K ile biten bir kelime olacak bu."

Bulmacayı Edgar'a doğru uzattı ve "Yukardan aşağıya yirmi üç," diye ekledi.

Edgar bulmacayı alıp birkaç saniye baktı ve sonra kâğıda 'gözlük' yazarak ona uzattı.

"Tabii ya! Nasıl düşünemedim ben bunu!" Henry böyle diyerek arkasına yaslandı, birasından bir yudum daha aldıktan sonra yine Baboo'nun başını ve sırtını okşadı. Baboo da onun elini kokladı ve sonra ön ayağını kaldırıp onun bacağına koydu.

Edgar köpeğe, 'Uslu dur,' işareti yaptı.

Baboo ayağını Henry'nin bacağından çekti.

Henry gülererek Edgar'a baktı ve "Söylemesi zor," dedi. "Ama çocukken bile köpeğim olmadı benim. Bazen dört beş kedimiz olurdu ama köpek hiç girmede evimize. Anaokulundaki en iyi arkadaşımın Bouncer adlı benekli bir köpeği vardı. Yaklaşık on kiloluk, çok akıllı bir köpekti, hep peşimizden gelirdi. Ama senin bu köpeklerin çok farklı hayvanlar, sana bakışları bile çok farklı gibi geliyor bana."

Bir müddet sessizce oturup mutfaktan sızan ışık altında ileriye baktılar. Sonra Henry, "Bu köpekler her zaman seninle beraber miydi?" diye sordu.

'Evet.'

"Sen mi eğittin onları?"

'Evet.'

"Peki şunun, yani Tinder'in ayağı nasıl?"

Edgar sıradaEssay'in kuyruğundaki düğümleri açmaya çalışıyor ve köpek de bundan pek hoşlanıyordu. Edgar fırçayı yere bırakınca hemen onun yanından ayrılıp Henry ve Baboo'nun yanına koştu ve onları koklayıp yalamaya başladı. Edgar Tinder'in yanına gidip sargısını açtı ve ayağını ışığa doğru kaldırıp baktı.

Henry de eğilip yaraya baktı ve "Of, düşündüğüm gibi, henüz bir iyileşme yok, değil mi?" dedi.

Edgar leğen içinde sıcak suyla temiz bez parçaları ve bir şişe oksijenli su getirdi.

Henry, "Daha büyük oksijenli su şişesi bulamadım," dedi. "Bezin üstüne damlatırsan bir süre idare eder. Daha sonra yine alırım."

Edgar başını salladı ve not defterine, 'Neden ayçiçeği etkin?' diye yazdı. Sonra elindeki beze oksijenli su damlatarak ıslattı ve Tinder'in yarasını temizledi.

Henry hafifçe gülümsedi ve "Buna deneme de diyebilirsin," dedi. "Ben genelde mısır yetiştirirdim ama bu yıl farklı bir şey yapmak istedim. Daha güneyde ayçiçeği çok doğal bir bitki ama

buralarda nadiren görülür."

Edgar köpeğin yarasını temizledikten sonra tekrar sardı ve deftere, "Ayçiçeği mısırdan daha çok mu kazandırıyor?" diye yazdı.

"Hayır, ama önemli değil. Tohumunun kilosu yaklaşık bir dolar. Mısırdan biraz daha fazla kazanabilirim ama fark o kadar da büyük olmaz." Durup tarlasına baktı. "Ama bu bitkinin nasıl biçildiğini, hasat edildiğini bilmiyorum. Elle toplamaya kalksan çok uzun sürer tabii. Geçen sene benim tarlamdaki mısırları hasat eden, toplayan çiftçi, makinesine bunlar için özel bir kesip biçme aleti takabileceğini söyledi. Şimdilik onları seyretmek hoşuma gidiyor, hasat zamanı gelince düşünürüz. Ama onların kuruyup ölmelerini de istemem doğrusu. Her neyse, demek sen uzun süredir konuşamıyor, derdini işaret dili ve yazıyla anlatıyorsun, öyle mi?"

Edgar başını iki yana salladı.

"Bir kaza filan mı geçirdin? Kusura bakma, soruyorum ama merak ettim."

Edgar kâğıda, 'Dilsiz olarak doğmuşum ben,' diye yazdı. 'Doktorlar bile nedenini bilemediler. İşte böyle... Şey, köpeklere mama aldığın için sana çok teşekkür ederim.'

Henry dışarıya yığılan hurdalara bakarak içini çekti ve "Yardımın için çok teşekkürler," dedi. "Bunlar yağmurda iyice paslanmadan önce toplayıp atmam gerekiyor. Bu hurdaları belki de satabilirim."

Hangarın yanında duran hurda otomobile baktı ve içeriye gidip bir şişe daha bira aldı. "Bu eski arabadan ayrılmam zor olacak."

Edgar başını salladı ve Tinder'in sardığı ayağını tutup bir kez daha kontrol etti. Henry ona baktı ve "Nat, kimse sana doğal olduğunu söyledi mi, evlat?" diye sordu.

Edgar anlamamış gibi ona baktı.

"Şey, doğal, tabii olmak yani? Kimse sana bunu söylememiştir, değil mi?"

Edgar yine onun yüzüne baktı ve başını iki yana salladı.

“Evet, ben de sanmıyorum. Elbette, ama senin böyle sirk köpekleri gibi eğitilmiş köpeklerle ortalarda dolaşıp durman bana doğal geldi nedense. Biliyor musun, Mart ayında evlenecektim ben, ama nişanlım nedense vazgeçti evlenmekten. Beni sevdiğini ama fazla doğal bulduğunu söyledi, benim bu kadar doğal olmam ona göre ilerde mutluluğumuza gölge düşürürdü. Ona göre ben hayatta her şeyi doğal karşılayan bir adamdım. Nişanlım beni seviyordu ama dediğine göre ben biraz fazla doğal bir adamdım ve bu da iyi bir şey değildi.”

Henry sustu, birasından bir yudum aldı ve “Şimdi soruyorum sana, sen bir anlam veriyor musun buna?” dedi.

Edgar başını iki yana salladı. Ona göre doğal olmak, iyimser olmak iyi bir huydu. Kendisi doğal şeyleri, günleri, tabii çalışmaları severdi. Örneğin onların köpek evindeki çalışmaları da doğaldı. Henry ona da doğal bir insan gibi görünmüştü ama kötü bir şey değildi ki bu.

Henry, “Elbette bir anlamı yok bunun,” diye devam etti. “Ama onun kendine göre bir görüş tarzı vardı işte. Benim yaptıklarım hep doğal şeylerdi, her sabah işime gidiyor, her akşam aynı saatte eve dönüyordum. Herkes gibi benim de bir evim vardı, her yıl bir şeyler ekliyor, bir ürün alıyordum. Tamir etmekten hoşlandığım eski, hurda bir arabam var. Balık tutmayı severim. Bunların hepsi doğal şeyler, değil mi?”

Edgar kâğıda, ‘Nişanlının doğal değil miydi?’ diye yazdı.

Henry böyle bir soru beklemiyormuş gibi baktı ona. “Şey, Belva kalabalık arasında dikkat çekecek bir kız değildi belki. Ama onu iyi tanıdıktan sonra oldukça olağandışı bir kişilik olduğunu anlar insan. Örneğin bir gözü mavi, diğeri kahverengidir ki bu da onu olağandışı bir insan yapmaya yeter. Ayrıca dinsizdir, ‘Eğer bir Tanrı olsaydı gözlerim aynı renk olurdu,’ derdi. Ben Tanrı’ya inanırım ama bütün bir sabahı da kilisede geçirmekten pek hoşlanmam. Sanırım Tanrı senin kilisede ya da işe giderken arabanda dua etmene aldırmaz. Belva kiliseye gitmemenin dinle

ya da dinsizlikle ilgili değil, sadece tembellik olduğunu söyledi.”

Edgar ona baktı ve kâğıda, ‘Hayaletlere inanır mısın?’ diye yazdı.

Henry bir süre düşündü ve sonra başını hafifçe yana eğerek, “Hayalet görürsem pek şaşırmam herhalde,” dedi. Ama o yine Belva’dan söz etmek istiyordu ve “Onun topuklarını görsen hayran olursun,” diye devam etti. “Heykel topuklarına benzerdi. İki yıl nişanlı kaldık onunla. Şimdi bankada çalışan bir adamla ilişkisi var.”

‘Sana olağandışı hiçbir şey olmadı mı yani?’

Henry başını iki yana salladı ama bir an düşünüp parmaklarını şaklattı ve “Yok, dur bir dakika,” dedi. “Yaşadığım en olağandışı olayı mı öğrenmek istiyorsun? Geçen yıl bir gün bir öğle vakti süpermarkete gittim, fazla müşteri yoktu, yiyecek bir şeyler, süt filan aldım sonra market arabasını ekmek bölümüne doğru sürdüm, ama ne oldu biliyor musun?”

Edgar omuzlarını silkti.

“Elbette bilemezsin. Çünkü doğal bir olay değildi o. Ben ekmek rafına doğru giderken bir paket ekmek raftan kayıp yere düştü. Orada kimse yoktu, ekmek kendiliğinden düştü yere. Düşen ekmeği alıp rafa koydum. İstedğim ekmeği alıp arabaya koydum ve ödeme için kasalardan birine doğru giderken arkamdan bir ses duydum.”

Durdu ve yine Edgar’ın yüzüne baktı.

“Yere düşen bir şeyin sesiydi bu. Evet, arkama dönüp bakınca şaşırdım, biraz önce yere düşen ve yerden alıp rafa koyduğum aynı ekmek yine yere düşmüş, aynı yerde duruyordu.”

‘Ne yaptın peki?’

“Ben salak değilim elbette. Aldığım ekmeği götürüp yerine bıraktım ve yere düşmüş olan o paket içindeki ekmeği alıp arabaya koydum.”

‘Eskiden aldığın ekmekten daha mı iyiydi o?’

Henry omuz silkti ve "Pek farkı yoktu," dedi. "O bitince yine eski tip ekmeğime döndüm. İşte, yaşadığım en ilginç olay budur ve Belva benim gibi egzotik bir adamı istemedi."

Edgar kâğıda, 'Böyle şeyler herkesin başına gelmez,' diye yazdı.

Henry yine omuzlarını silkti ve "Bir UFO görmek çok daha ilginç olurdu elbette, ama bunun olacağını sanmam," dedi.

O sırada içeride çalan pikabın iğnesi plağın üzerinde kaymaya başladı ve Henry onu düzeltmek için içeriye girdi. Baboo da kalkıp telli kapıdan içeriye, onun arkasından baktı, Henry'yi sevmiş gibi görünüyordu. Henry geri dönüp sandalyesine oturunca, Baboo hemen onun ayaklarını dibine uzandı ve Henry de onun sevmek istediğini anlayarak başını ve sırtını okşamaya başladı.

Henry başını evin duvarına dayadı ve içtiği biraların da etkisiyle çok geçmeden gözlerini kapadı ve sandalyede uykuya daldı. Edgar içerden gelen müziği dinlerken, Noel'de annesiyle dans edişini, babasının gelip onu alışını ve ikisinin dans edişlerini hatırladı.

Bir süre sonra piyano müziği sona erdi ve sessizlik Henry'yi uyandırdı. Rüyasında gördüğü bir şeyleri anlatır gibi, "Donanmadaydım galiba," dedi. "Uzak bir yerlere gittim, Burma olabilir. Bir süre sonra doğal olmayı bıraktım işte. *Ama Belma nasıl bilecek bunu?* Benim sorunum da bu işte, evlat! Burada, Lute'de doğal olmaktan vazgeçmem gerekiyor." Öne doğru eğildi ve uykulu gözlerle Edgar'a baktı. Sonra ayağa kalkıp gerindi, esnedi ve "Pekâlâ, ben gidip yatsam iyi olacak," diyerek içeriye girdi.

Edgar da köpeklerini aldı ve onun arkasından eve girdi. Henry bir sabah onları verandada uyurken bulmuştu ama bunu tekrarlamaları belki adamın canını sıkabilirdi. Köpekler oturma odasında hemen divanın önüne, halının köşesine kıvrılıp yattılar. Edgar ışığı söndürdü ve divana uzanıp elini yerde yatan Tinder'in başına koydu. Ayaklarına baktı ve battaniyenin bacaklarını sarıp sarmadığını kontrol etti. Karanlıkta bir süre, baraka-

da gördüğü ve ona bir şeyler anlatan yaşlı adam hayalini düşündü. Chequamegon'da günlerce dolaşmışlar, her akşam yatarken pantolon paçalarında örümcek kontrolü yapmıştı ama burada, evin içinde uyuduğu ilk gecede battaniyesi bacaklarına dolanmış, onu korkutmuştu.

Ama artık bir şeylerin değiştiğini anlıyordu Edgar. Ev sahibi Henry'ye güvenebileceğini ve onun evinde huzur içinde uyuyabileceğini anlamıştı artık. Belki de adamın arkasından bakan Baboo'yu gördükten sonra anlamıştı bunu.

Üç günden beri buradaydılar ve her şey yolunda gidiyordu. Ağustos ayının başlarıydı. Tinder'in yarası ne zaman iyileşirdi acaba? Burada daha ne kadar kalabileceklerdi? Havaalar soğumadan önce nereye kadar gidebileceklerdi? Edgar yattığı yerde hafifçe kımlıdadı, köpeklerini okşadı ve rahatlamaya çalıştı.

Kendi kendini uyarmaya çalıştı ve dua etti. Ama buradaki rahatlığa da fazla alışmamalıydı.

6615 Numaralı Lokomotif

“EDGAR ALTI GÜNDEN BERİ Henry’nin barakasinda çalışıyor, ama daha önce her sabah Tinder’in yarasını temizliyor, tedavi edip sarıyordu. Sargılarda artık cerahat lekesi olmuyordu ama Edgar yarayı hâlâ kanatana kadar bastırıp iyice temizliyordu. Edgar Tinder’i bir köşeye yatırıp kalkmamasını söylüyordu ama diğlerlerinin koşup zıpladığını gören Tinder yerinde rahat durmuyor, sarılı bacağını havada tutarak, üç bacağı üzerinde sekerek onların yanına gidiyordu. Bazen durumunu unutup yaralı bacağının üstüne basıyor ama can acısıyla havlayıp yine sekmeye başlıyordu. Birkaç akşam Henry’nin getirdiğı aykovski, Rimski-Korsakov ve Shostakovich plaklarını dinlediler. Henry bazen bulmacada takılıyor ve alçak sesle küfrediyordu. Edgar daha sonra Henry’ye işaret diline ait bazı şeyler öğretmeye başladı.

Henry o Cumartesi bazı işleri olduğunu söyleyerek öğleye doğru kasabaya gitti. Akşam karanlığı bastırmadan eve dönmeyi umuyordu ama geç de kalabilirdi. O gittikten sonra Edgar barakada ne yapabileceğini düşündü. Duvarların diplerini temizlemiş, hurdaların çoğunu dışarıya çıkarıp ayırmıştı. ökmek üzere olan eski arabanın üzeri de oldukça hafiflemişti. Nasıl olduysa kırılmadan kalmış olan büyük, oval bir aynayı dışarıya çıkarmak üzereyken ensesinde yine o garip ürpertiyi hissetti. Yaşlı çiftçinin

hayaleti barakaya geri dönmüş olacaktı.

Barakanın arka duvarı önünde, karanlıkta duran hayalet, 'O aynanın burada kalmasını isterim,' dedi. 'Kızımın aynasıydı o, büyürken hep onu kullandı. Bu ayna kızımı benden çok gördü—bebekliğinden yirmi yaşına kadar onunla beraberdi kızım. Belki de onu her gün gördüğü için o aynada kızımdan bir şeyler kalmış olabilir.'

Edgar bir bez bulup aynayı sildi ve baktı ona. Ayna çok kirlenmiş ve bazı yerleri bozulup kararmıştı. Aynada belki de bebeğini kollarında tutan bir anne, saçlarını fırçalayan bir kız çocuğu ya da yetişkin bir genç kız görürüm umuduyla bir süre durup aynaya baktı. Ama kirli aynada kendi yüzünden başka bir şey göremedi.

Yaşlı çiftçinin hayaline doğru döndü ve 'Aynada kimse yok,' işareti yaptı.

'Şey, ben de zaten belki olabilir dedim işte.'

Edgar birini konuşturmak için en iyi yolun kımıldamadan beklemek olduğunu öğrenmişti. Eski aynayı duvara dayadı ve yerde dağılmış duran kırık porselen parçalarını toplayıp bir tenekenin içine atmaya başladı.

Yaşlı adamın hayaleti, 'Burada mutsuz olduğum yıllar çok oldu,' diye devam etti. 'Özellikle 1950'li yılların sonları kötü geçti. Eisenhower yılları. Kötü zamanlardı onlar.'

'Çiftçi miydin sen?'

'Evet.'

'Çiftçilik yapmaktan hoşlanmadın mı yani?'

'Aman Tanrım, bazen nefret ederdim çiftçi olmaktan. İnekleri sağlamak için ne kadar erken kalkmak gerekir, bilir misin sen? Onların yanına biraz geç gittin mi seni çiğnemek isterler o veletler. Eğer gecikir de tabure ve kovayla onların yanına sabah saat onda gidersen seni tekmelemeye kalkarlar. Böyle inek tekmesiyle yaralanan bir çiftçi tanudım, adam iyileşir iyileşmez çiftliğini sattı ve gidip Chicago'ya yerleşti.'

Edgar bir an düşündü ve sonra, 'Bu çiftçinin adı Schultz muydu acaba?' diye sordu.

'Hayır, hayır, Krauss ailesinden biriydi o çocuk. İşte bu korku yüzünden sabah karanlığında kalkarsın yatağından, ama onlar hâlâ uykuda gibidir. Ellerin acıyana kadar süt sağlar, sonra ağıklarını, pisliklerini temizlersin onların. Bir lokma ot yer ama kocaman pislikler bırakırlar samanların üstüne, bunun nasıl olduğunu da anlamazsın.'

Edgar biraz düşündü ve sonra işaretle, 'İnekler hakkında pek bir şey bilmiyorum,' dedi.

'Sabahın köründe hayvanlarla uğraştıktan sonra ekip biçme işi başlar. İneklerin doğurması ayrı bir felakettir. İneklerde meme iltihabı da olur ki bu da çok uğraştırır insanı. İnekler metal parçalarını da yutarlar ve pisliklerin arasında bunlar da çıkar dışarıya. Bir adam biliyorum, kaybolan saatini inek gübresi içinde buldu. Bu hayvanlar bazen çitleri söküp ormanlara da kaçar, bütün gün peşlerinden koşar onları ararsın.'

'O halde neden bırakmadın çiftçiliği?'

'Başka bir iş bilmiyordum ki. Çiftçiliği hiç sevmezdim ama yine de iyi bir çiftçiydim ben, evlat. Başkaları hava soğuk diye tarlaya çıkmaktan korkardı ama ben her türlü hava koşulunda açık havada çalışmaktan çekinmezdim. Havayı da çok iyi koklar, ne zaman kar yağacağını çok iyi tahmin ederdim. Bu bölgedeki çiftçiler benim tohum satın aldığımı duyar duymaz tarlaya çıkar tohum ekmeye başlardı.'

'Bunda kötü bir şey yok ki!'

'Aslında bu bir lanettir ama sen bunu anlamayacak kadar küçüksün. Sevmediğin bir işte iyi, uzman olmak güzel mi sanıyorsun sen? Olağandışı bile sayılmaz bu. İlaçlardan nefret eden pek çok doktor vardır. Kasabadaki şu marketin sahibi ihtiyar Bert de o dükkandan nefret eder. Mâl getirip stok yapmanın ve malların çürüyüp bozulacağını düşünmenin kendisini hasta ettiğini söyler. Bir gün bana çürük domateslerin rüyalarına girdiğini söyledi.'

'Çiftçiliği bıraksaydın ne yapacaktın peki?'

'Ben bir gün tren makinistliği de yaptım. Dünyanın en güzel işidir. Bir kolu kaldırırsın, binlerce ton yük taşıyan vagonlar bir anda harekete geçer. Sen bir lokomotif bindin mi hiç, evlat?'

'Hayır.'

'Bir zamanlar Duluth'daydım, bir gün tren istasyonu yakınından geçerken lokomotifleri merak ettim ve oradaki adamlardan birine bir lokomotifin içini çok merak ettiğimi söyledim, görebilir miyim diye sordum. Adam bir yere telefon edip izin aldı ve bana buharlı mı, yoksa dizel mi görmek istediğimi sordu. Ona buharlı lokomotif görmek istediğimi söyleyince beni üzerinde 6615 numarası yazılı olan lokomotive götürdü. Lokomotifin merdiveninden çıkıp içine girdik ve adam bana aletleri, kazanı, kumandaları anlattı. Bu lokomotif oraya tamir için getirilmişti, bozuktu ve çalışmıyordu ama insan yine de ondaki gücü görebiliyordu.'

Yaşlı çiftçinin hayaleti bir süre sustu ve Edgar kımıldamadan bekledi.

Hayalet çok geçmeden, 'İşte o lokomotive bindiğim zaman çiftliği terk etmeyi düşündüm,' diye devam etti. Yıl 1955'ti ve ben elli yaşındaydım. Adam bana makinist sandalyesine oturup yan pencereden dışarıya bakmamı söyledi. Ama lokomotif ocağı başında çok dikkatli olmak gerekir dedi ve yüzünde kazandan sıçrayan kıvılcımlarla yanmış küçük yanık izlerini gösterdi. Ama bana bunları anlatır ve gösterirken gülüyordu, tren makinisti olmanın çok zevkli olduğunu söyledi.'

Edgar onun kaybolmasından korkarak başını yavaşça o tarafa çevirdi ve baktı. Yaşlı hayaletin başı önüne eğilmiş, çenesi göğsüne düşmüştü, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Hayalet uzun süre sessiz kaldıktan sonra, 'Adamın dediğini yaptım,' diye devam etti. 'Makinist sandalyesine oturup uzun bir yük treninin makinisti olduğumu, rayların üzerinde hızla kaydığımızı, köprülerin üzerinden ve altlarından geçtiğimizi hayal ettim. O zaman ne düşündüm, biliyor musun?'

‘Çiftliğini mi düşündün?’

‘Evet, orada, o zamana kadar yapılmış en güzel makinelerden birinin, buharlı bir lokomotifin içinde oturuyordum. Çocukluğumdan beri bir tren makinisti olmanın harika bir şey olduğunu düşünürdüm. Orada, o arızalı, çalışmayan lokomotifin içinde bile bunun hayalini kurabiliyordum. Ama o anda yine de çiftliği, süt veren inekleri, onların pisliklerini ve orada yapılması gereken işleri, yağmurda samanlık çatısının akıp akmadığını düşündüm.

‘Evet, eğer bu bir lanet değilse nedir ki?’

Edgar hayaletle ne cevap vereceğini düşünürken, Henry’nin eve yaklaşan arabasının sesini duydu. Eldivenlerini çıkarıp güneşin altına çıktı ve orada duran Tinder’in başıyla göğsünü okşadı. Essay ve Baboo arabadan inen Henry’ye doğru koştular.

O AKŞAM HENRY EDGAR’A, onu ve köpekleri kasabaya götürüp gezdirmek istediğini söyledi ama Edgar başını iki yana salladı, reddetti onun bu teklifini, evden ayrılmak istemiyordu. Henry onun kimseye görünmek istemediğini zaten anlamıştı ve gece karanlığında onları kimsenin göremeyeceğini ima etti. Edgar şimdiye kadar hep gündüz yolculuk yapıp geceleri yattıkları için Henry’nin gece gezme teklifi biraz şaşırttı onu. Gece karanlığında Baboo ve Essay’yi Henry’nin büyük arabasının arka koltuğuna oturtttular, Edgar ön koltuğun sağına oturdu ve Tinder’i de önüne, zemine oturttu.

Evin önünden ayrılırken Henry, “Bir arabaya binmeyeli ne kadar zaman oldu?” diye sorarken birden telaşlanır gibi oldu ve “Hey, bu köpekler en son ne zaman bir arabaya bindiler?” diye değiştirdi sorusunu, “Arabanın içine kusmazlar, değil mi?”

Edgar güldü ve omuzlarını silkti.

“Harika! Böyle bir şey olursa sen temizleyeceksin, tamam mı? Yoksa hemen geri dönüyoruz.”

Tam o sırada Baboo arka koltuktan Henry’nin omzuna uzandı ve kulağını yaladı.

Henry, "Aman Tanrım, bunu yapmalarından nefret ediyorum!" diye bağırdı. Ama Edgar onun, köpeklerin bu sevgi gösterisinden hoşlandığını çok iyi biliyordu ve gülmeye başladı.

Asfalt yola çıkınca Henry gaza bastı ve hızla kasabaya doğru gitmeye başladılar. Bir süre sonra kenarında sazlık olan bir dere-nin üzerindeki dar bir köprüden geçtiler ve suyun üzerinde ayın aksini gördüler.

Lute kasabası yolların kesiştiği bir noktadaydı ve girişinde bir stop lambası yanıyordu. Yolların köşelerinde aynı model, iki katlı tuğla binalar vardı. Caddede bir eczane, Mike'ın Bar ve Restoranı, bir nalbur, hırdavatçı ve Lute Market bulunuyordu.

Henry eliyle dükkânları göstererek, "Bunlar saat beşte kapanırlar," dedi. "Mike'ın Bar ve Restoranı altı buçukta açılır ve sosyal yaşam da ondan sonra başlar. Bu gece sosyal yaşam biraz sönük gibi görünüyordu. Camında bira reklâmı olan birahane-nin küçük park alanında sadece üç araba park etmişti.

Kasabanın diğer ucunda, dört kalın demir bacak üzerinde duran ve ortasında da su borusu olan büyük bir su kulesi vardı. Kasabanın dışına çıkınca Henry kuzey yönüne doğru gitmeye başladı. Henry arabasını oldukça hızlı sürüyordu ama Edgar da hoşlanıyordu süratten. Henry virajları hızlı alırken kaygan arka koltukta oturan Essay ve Baboo sağa sola kayıyorlardı. Kenarları bataklık olan arazilerden, orman yollarından ve göl kenarlarından geçtiler. Henry bir ara ayağını gaz pedalından biraz çekti ve radyoyu açıp bölgedeki Chicago, Minneapolis ve Little Rock gibi büyük radyo istasyonlarını aradı. Fakat Superior Gölü üzerindeki şimşekler radyo dalgalarında parazite neden oluyor gibiydi.

Ashland'a yaklaştıklarında şehir merkezi ışıklarını ve bir polis arabasının renkli lambalarını gören Henry hemen yol değişirdi ve uzaklaştı oradan. Bir bataklık kenarında bir süre durdular, Henry farları söndürdü ve sudaki garip parıltıyı seyrettiler. Bir süre sonra demiryoluna geldiler ve Edgar bölgede geniş bir tur attıklarını anladı. Sonunda eve geldiler ve verandada oturdular. Henry iki bira içtikten sonra barakanın yan tarafında duran eski,

hurda arabaya baktı. Sonra kalkıp onun yanına giderken durdu ve "Sana bir sır vereyim," dedi. "Ben buraya taşındığım zaman bu araba oradaydı. Bu evi sırf bu arabaya sahip olmak için almış olabilirim."

Edgar bunu duyunca şaşırdı. Günlerden beri bu eski arabanın yanından geçiyordu ama onu hiç önemsememiş, dönüp bakmamıştı bile. Arabanın çok geniş bir motor kaportası ve kalın çerçeveli farları vardı. Ön çamurluk büyük bir yay çizerek arka tekerleklerle doğru uzuyor ve sonra da bir kuyruk kanadı oluştuyordu. Ama arabanın eski güzel görüntüsü çok uzun zaman önce yok olmuştu elbette. Gövdede bir sürü ezilme, çürüme ve çarpılma vardı, sanki birisi eline bir balyoz almış ve arabayı parçalamak ister gibi her tarafına vurmıştı. Karoserin birçok yeri pas içindeydi. Arabanın tekerlekleri de yoktu ve dört briket bloğu üzerinde duruyordu. Kısacası arabanın elle tutulur tarafı kalmamış gibiydi.

Henry Edgar'ı da arabanın yanına götürdü ve sanki kalabalık bir izleyici grubuna hitap eder gibi eliyle onu göstererek, "Gördüğünüz bu araba bir 1957 modeli Ford Fairlane Skyliner'dır baylar," diye konuştu. "Amerika'da yapılmış olan ilk üzeri açılabilir spor otomobildir. Bundan önce ve sonra bir benzeri daha üretilmedi. Elli sekiz modeller bile farklı görünür—Ford bu harika güzel tampon ve çamurlukla, motor ön kafesini nedense bozdu. Bu güzel model bir daha yapılamadı."

Henry arabanın dikiz aynasını gururlanıyormuş gibi okşadı. Ama biraz fazla sarsmış olacak ki ayna yerinden çıkıp yere düştü. Henry, "Lanet olsun!" diye söylendi. Aynayı yerden aldı ve sapı yine paslanmış deliklere vidaladı. Sonra, "Araba çok yıpranmış elbette," dedi. "Ama şuna bir bakar mısın?"

Arabanın sol kapısını açtı, elini içeriye uzatıp bir kolu çekti ve motor kaputu geriye doğru yaylanarak açıldı, ön cama dayandı. Sonra arabanın etrafında dolanıp bazı vidaları söktü ve metal tavanı geriye doğru itince tavanın bir kısmı katlanarak arka bagaja girdi, bir kısmı dışarıda kaldı. "Bu işlem aslında elektrikli,

otomatik oluyor ama arabada akü olmadığı için elle yaptım." Arka koltuğa uzanıp bir çekiç aldı ve metal tavanın dışarıda kalan kısmına vurarak onu da bagajın için soktu. Sonra bagaj kapasını kapadı ve zafer kazanmış bir komutan gibi Edgar'a baktı, fakat yorulmuş, soluk soluğa kalmıştı.

"Bu arabayı neden satamayacağımı anladın mı şimdi? Büyük potansiyel var bu arabada. Adamın biri geçen yaz onu bazı parçaları için satın almak istedi ama vermedim. Bunu Belva'ya da anlattım ama o hiç etkilenmedi. Bu arabanın gözü rahatsız ettiğini söyledi, bu şekilde güzel değil elbette. Ama bunun olağan dışı değil de doğal, adi bir şey olduğunu söyleyebilir misin?"

Henry Skyliner tipi arabayı övmek için aklına geleni söylüyordu, ama birden durdu ve "Neyse, sen boş ver bu söylediklerimi," dedi.

Edgar ona işaretle, 'Hayır, sen haklısın, bu araba olağan, adi bir şey değil," dedi.

Henry onun ne dediğini anladı ve "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" dedi.

Edgar başını salladı.

"Ben bu konuda fazla konuşmak istemiyorum, ama sen anlayışlı bir çocuksun, beni anladığından eminim.

Gidip sandalyelerine oturdular ve Henry onun yüzüne bakarak, "Bu akşam seni nerdeyse polis karakoluna götürecektim, Nat," dedi. "Bunu belki de anladın."

Edgar başını iki yana salladı ve gülümsedi. 'Hayır, bunu yapmayacaktın.'

"Ah, evet. Oraya gittiğimizde bir an için kendime, 'Bundan sonraki dur işaretiinde sola dön ve karakolun önünde dur,' dedim."

'Ama barakadaki iş bitmemişti.'

Henry, "Evet, barakadaki iş kurtardı seni," dedi. "Bu kez öyle oldu. Bana sorarsan oradaki işi mümkün olduğunca uzatmalısın, evlat."

Edgar ona söylemek istediklerini bundan sonra işaretle anlatamayacağını anlayınca kâğıt kalemi aldı ve 'Bizi karakola zorla sokamazdın ki,' diye yazdı. 'Hemen kaçırdık oradan.'

"Tinder'in yaralı bacağıyla kaçamazdınız ki."

Edgar buna söyleyecek bir şey bulamadı, ama Henry'ye güvenmeseydi onun arabasına binmeyecekti, bundan emindi. Edgar bazen onu, Henry'nin kendisinden bile daha iyi anlıyordu. Henry aslında güvenilir bir adamdı ama bunu kendisi bile yeterince bilmiyordu.

PAZAR GÜNÜ BARAKADA YAN yana çalıştılar ve ancak iki kişiyle kaldırılabilen çamaşır mengenesi ve eski kalorifer kazanı gibi ağır eşyaları birlikte taşıdılar dışarıya. Henry eski eşyaları ve hurdaları yakma bidonuna doldurdu ve yaktı, tahta parçalarını, direkleri onun içine attı. Yakılması gerekenler yanıp kül olduğunda akşam da olmuştu. Verandada oturdular ve patates cipsi yiyerek toplanan ve yakılamayan hurdalara baktılar.

"Henry, 'Bir yerde bildiğim bir treyler var,'" dedi. "Gelecek hafta sonu onu alabilirsem bu hurdaları ona yükleyip buradan götürebiliriz."

Edgar kâğıda, 'Arabanda çekme kancası yok,' diye yazdı. Ama kâğıdı ona vermeden önce onun bulmacada takıldığı bir kelimeyi, *intermezzo*'yu da ekledi. Henry kelimeyi gördü ve gözlerini kısarak onun yüzüne baktı.

"Sen hiç bulmaca yarışmalarına katılmayı düşündün mü?" diye sordu.

Edgar başını iki yana salladı.

"Bunu düşünmelisin. Çekme kancasına gelince, bunu kiralayabiliriz."

O sırada Tinder topallayarak onların yanına geldi. Henry onlara bir şeyler ikram etmekten zevk alıyordu. Tinder onun verdiği cipsleri yemeye başladı ve bunu gören Baboo da onların yanına geldi. Henry, Baboo ve Tinder arasında dostça bir ilişki başlamıştı ama Essay onlardan biraz uzak durmak ister gibi

görünüyordu. Essay Henry'yi pek önemsemez gibiydi, belki de hâlâ yeterince güvenmiyordu ona.

EDGAR O HAFTA BARAKANIN duvarlarındaki eski boyaları kazıdı, çatlakları macunladı ve tıkadı. Henry barakanın dış cepheleri için ambar kırmızısı boya almıştı, ama iç duvarlara badana yapılacaktı. Yalnız başına badana yapmak sıkıcı bir işti ve hurdaların çoğu dışarıya atıldıktan sonra yaşlı çiftçinin hayaleti de bir daha görünmemişti. Havalar sıcak geçiyor, gökyüzünde bulutlar toplanıyor, ama yağmur yağmıyordu. Henry akşama doğru işten dönüyor, arabasından inerken köpekler tarafından neşeyle karşılanıyor ve sonra barakaya gidip Edgar'ın çalışmalarını kontrol ediyordu. Edgar dış cepheleri boyama işini bitirdikten sonra Henry bir akşam, "Çok güzel oldu bu boya," dedi. "Ama ev bunun yanında biraz harap gibi kaldı, değil mi?"

Bazı geceler arabaya atlayıp çevredeki yollarda dolaşüyor, Henry bazı virajları hızla alırken arka koltukta oturan köpekler sağa sola kayıyor ve eğleniyorlardı. Eve döndükleri zaman Henry birasını açıyor ve yine eski, hurda Skyliner arabasının başına gidip onunla meşgul oluyordu. Bazen dayanamayıp direksiyon arkasına oturuyor ve o zaman Tinder de gidip onun sağına sığıyordu.

Henry bir süre sonra, akşamları müzik dinleyip birasını yudumlarken Edgar'dan, ona köpekler hakkında bir şeyler öğretmesini istedi. Akşam yemeğinden sonra verandaya çıkıp oturdular ve Edgar ona bazı işaretler öğretti, sonra da Essay ile isteneni alıp getirme gösterisi yaptı. Yere iki çubuk koyarak Essay'e onların yanına gitmesini işaret etti. Köpek çubukların yanına gidip ikisinin ortasında durunca, Edgar soldaki çubuğa baktı ve Essay hemen onun baktığı çubuğu alıp ona getirdi ve Edgar onu okşadı. Baboo ile yapılan bir başka gösteriden sonra Henry de bir şeyler yapmak istedi ve gösteri için Tinder'i seçti. Tinde yaralandıktan sonra ve tedavisi sürerken daha da sabırlı olmayı öğrenmişti. Henry'nin verdiği basit emirleri yerine getirirken ba-

zen ayağının yaralı olduğunu unutarak hızla koşmak istedi, ama canı yanınca durdu ve sonra yavaşça ve sekerek ilerledi.

Henry aynı çubuk hareketini yapmak istedi, emir verirken hata yaptı ama Tinder yine de onun ne demek istediğini anladı ve çubukların yanına gitti. Fakat Henry göz emrini iyi veremedi, Tinder'in kafası karıştı ve köpek yerdeki çubukların yanında durup sabırla bekledi. Henry ne yapacağını şaşırdı, köpeğin yanına gitti ve yerdeki çubuğu alıp dişleri arasına vermek istedi, ama Edgar o anda olaya müdahale etti ve köpeğe doğru emri verip çubuğu getirmesini sağladı.

Edgar iki parmağıyla Henry'nin yüzüne doğru işaret yaparak, 'Hedefe, çubuklara dikkat et, onlar sağ sol farkını bilirler,' demek istedi.

Henry, "Tamam, tamam," diyerek çubuğu Tinder'den aldı, yere koydu, ama köpeğe teşekkür etmek için onu okşamayı unuttu. Henry köpeğe gidip çubuğu getirmesi için oraya gönderme işareti yaptı ama yine hatalıydı, Edgar onun elini tuttu ve işareti nasıl yapması gerektiğini gösterdi. Fakat daha sonraki denemede her şey yolunda gitti ve Tinder istenen çubuğu alıp Henry'ye getirdi.

Henry o zaman köpeğe emir vermekle, onunla işbirliği içinde çalışmanın farklı şeyler olduğunu anladı. Tinder'i hedefe gönderirken, elleri yerine köpeğe bakmış, Tinder ona bakınca Henry onun, yüzünden ne istediğini anlayabileceğini düşünmüştü.

Henry köpek üretme, yetiştirme ve eğitme işinin öyle sanıldığı gibi basit bir iş olmadığını çok geçmeden öğrendi. Edgar o zamana kadar Henry'nin gülümsediğini nadiren görmüştü, ama adam şimdi ona bakıp gülüyordu.

O GECE GEÇ BİR saatte mutfak masasında oturuyorlardı ve Henry bir ara başını kaldırıp Edgar'a baktı ve "Sen nereye gitmek istiyordun peki?" diye sordu. "İşine burnumu sokmak istemiyorum, sadece merak ettim. Söylemek istemiyorsan söyleme."

Edgar, önemli değil işareti yaptı, sonra kâğıda *Starchild Kolonisi* diye yazdı. Ama aslında bunu yazmadan önce aklında böyle bir şey yoktu, aniden düşünmüştü bunu. Fakat hep kuzeybatı yönüne doğru ilerlemiş, Superior Gölü'nün ucundan dolaşarak Kanada sınırına gitmek istemişti. Acaba o koloninin yaşadığı yeri bulabilecek miydi? Planı aslında buydu zaten. Alexandra Honeywell çalışacak insanlara ihtiyaçları olduğunu söylemişti. O da çok çalışmak istiyordu, bu işe gönüllüydü. O halde gitmek istediği yer gerçekten orasıydı.

Henry bir ıslık çaldı ve "Vay canına!" dedi. "Yani şu haberlerde adı geçen yer, öyle mi? Alexandra . . . neydi adı? Thunder Körfezi tarafındaki yer, değil mi?"

Edgar başını salladı.

"Orada tanıdığını kimse var mı peki?"

'Hayır.'

"Yani orada seni bekleyen kimse yok, öyle mi?"

'Hayır, yok.'

Henry başını iki yana salladı ve "Orası birkaç yüz millik bir yol, evlat," dedi. "O kadar yolu yürüyerek mi gidecektin yani?"

Edgar omuzlarını silktilti.

"Sen belki de giderdin gibi geliyor bana. Bir insanın karnını doyurmak için neler yapabileceğini tahmin edemem doğrusu."

Edgar Henry'nin mutfağında yaptığı hırsızlığı hatırlayınca yüzü kızardı, ama Henry fark etmedi bunu.

"Tinder bu yaralı ayakla o kadar yolu yürüyecek mi peki?"

Edgar'ı düşündüren sorun da zaten buydu. Tinder'in ayağı artık sarılı değildi ama hayvan hâlâ topallayarak yürüyebiliyordu. Onun tam olarak ne zaman iyileşeceği, ayağının üzerine basabileceği belli değildi.

Henry'nin bu sorusuna o anda cevap veremezdi ve soruyu omuz silkerek geçiştirdi.

HENRY CUMA GÜNÜ EVE döndüğünde arabasının arkasına takılmış bir römork vardı.

Arabasından indi, kendisine doğru koşan köpekleri karşılamak için yere diz çöktü ve Edgar'a bakıp gülümseyerek, römorkun içindeki dört şişirilmiş otomobil tekerleğini işaret etti.

"Skyliner'ın eski lastiklerine kaplama yaptırdım," dedi. "Bu araba belki de on beş yıldan beri ilk kez olarak çalışacak, yürüyecek." Arabasının içine eğilip büyük bir market torbası çıkardı. "Şişe geçirilmiş, kızartmaya hazır tavuk ve patates salatası aldım. Bonlar doğal ve adi şeyler mi, değil mi, söyle bakalım evlat?"

Edgar, 'Doğal, basit ama güzel şeyler,' işareti yaptı.

Mangalı yakarak tavuğu kızarması için ateşin üzerine, şiş yuvalarına taktılar, veranda sandalyelerine oturdular ve barakadan çıkan ve kapının yan tarafına yığılmış olan hurdalara baktılar.

Henry, "Buraya geldiğimden beri şu eski arabayı orada, takoz üstünde görmeye alışmıştım," dedi. "Şimdi onu barakaya sokmak sence doğal mı, değil mi, ne diyorsun?"

Edgar, 'Doğal değil,' işareti yaptı.

Henry, "Sadece merak ettim," dedi. Yine bulmacasına döndü ve bir süre sonra, "Para basıp piyasaya çıkarmak anlamına gelen bir kelime söyle," diyerek Edgar'ın yüzüne baktı. "Yedi harfli ve K ile başlıyor."

Edgar bir süre düşündü, bulamadı ve omuz silkti.

'Bulamadım.'

Henry gülerek, "Kandırdım seni!" dedi. "Bu kelime aslında T harfiyle başlıyor." Bulmacayı Edgar'a uzattı.

Edgar bir an düşünüyü ve sonra kâğıda *Tedavül* yazarak ona verdi.

Henry, "Tanrım! Senin bu kafandan korkulur, evlat!" dedi.

ERTESİ GÜN SKYLINE ARABAYI krikoyla kaldırıp takozlarını çektiler ve tekerlekleri taktılar.

Henry, "Aman Tanrım, şuna bakar mısınız!" diyerek ambar-
dan küçük balyozu getirdi, arabanın metal tavanını katlayarak

yine arka bagajın içine soktu, onu üstü açık spor otomobil haline getirdi. Köpekleri arabanın ön koltuğuna oturttu ve ikisi birlikte arabayı sağa sola, öne arkaya iterek bir saate yakın uğraştılar ve barakanın kapısı önüne getirdiler. Ama köpekler arabanın içinde fazla kalmamış, atlayıp kaçmışlardı.

Köpekler arabadan atlayıp kaçarken Henry arkalarından, "Buraya gelin yaramazlar, bu arabada oturmak bir *onurdur!*" diye bağırdı.

Arabayı barakanın içine ittiler ama frenleri olmadığı için, ön tarafı arka duvara çarpmasın diye Henry arabanın burnuna koşarak tuttu onu. "Dikkat, fazla itme...tamam evlat." Araba barakaya tamamen girince Henry şimdi kırmızıya boyanmış olan kapıları kapadı ve sürgüyü sürdü.

Henry eve girip kendine bir şişe bira aldı ve bahçedeki hurda yığını karşısında yudumlarırken, başını kaşıyıp onları ne yapacağını düşündü. Aynaya, eski kalaslara, payandalara ve eski porselen lavaboya bakarak, "Bunlara yazık olacak," dedi. "Şu antika lavaboya baksana, evlat!"

Verandaya gidip oturdu ve "Bunu yapamam," diye söylendi. 'Neyi yapamazsın?'

"Bu eski şeyleri nasıl atarım, baksana şunlara! Onlar ben gelmeden önce de buradaydılar." Birasından bir yudum alıp Edgar'a baktı. "Bu antikaları tekrar oraya, barakadaki eski yerlerine koymak doğal olur mu, olmaz mı?"

Edgar şaşkın gözlerle ona baktı.

'Bilemem.'

Henry kararını verdi ve deli gibi çalışıp eski ve hurda eşyaları tekrar ambarın içine taşıdılar, tekerlek kapaklarını, aletleri yine duvarlardaki çivilere, eski yerlerine astılar. Kontrplak plakalar da yine duvar dibine yerleştirildi. Aynayı da ön duvarın dibine yerleştirdiler, baraka yine eskisi gibi tıka basa hurdalarla doldu.

Her şeyi içeriye taşıdıktan sonra Henry kapıda geriye çekilerek barakanın içine baktı ve "İşte şimdi oldu, şimdi rahatladım," dedi.

Henry arabasının arkasına takılı olan römorku barakanın yan tarafına getirdi, eski kazanı, paslı vites kutusunu ve koca çamaşır mengenesi ile atılacak olan bazı şeyleri römorka yüklediler.

Henry, "Hadi gel de şu işi bitirmemizi kutlayalım, arabayla bir tur atalım," dedi.

Edgar başını iki yana salladı ve 'Hava henüz kararmadı, gün ışığında dışarıya çıkmam,' işareti yaptı ona.

"Yapma evlat, buralarda kimse yok işte, kim görecektir seni? Neşelen biraz!"

Onun neşelen demesi Edgar'ı biraz rahatlatır gibi oldu ve 'Pekâlâ,' işareti yaptı.

Römorku arabadan ayırıp bindiler, Henry, Edgar ve köpekleri hiç çekinmeden Ashland'in merkezinde dolaştırdı ve Edgar da hiç korkmadan etrafı seyretti, rahatladığını hissetti. Geriye dönerlerken uzaktan demiryolu kavşağındaki ışığın yanıp sönmeye başladığını, geçidi kapayan kolun aşağıya indiğini gördüler, çan çalmaya başladı. Henry geçidin önünde arabayı durdurdu ve Edgar birden heyecanlandı, geçide gelip duran diğer arabalardan gizlenmek için öne doğru eğildi. Arabasında üç tane köpek olan bir adam olağandışı bir manzara değildi. Çok geçmeden tren büyük bir gürültüyle geçip giderken, geçit ışıkları yanıp sönmeye ve çanlar çalmaya başladı. Edgar neler olduğunu merak ederek başını kaldırdı ve etrafa bakındı.

Yanlarında durmuş olan arabada genç bir kadın oturuyordu.

Edgar Henry'nin kolunu dürttü ve kadını işaret etti.

Henry kadını görünce birden sanki şoke oldu ve "Aman Tanrım!" dedi. "Bu kadın Belva, evlat!" dedi. "Doğal görünmeye çalış."

Edgar onun ne demek istediğini anlamadı, kendisi ve köpekler zaten doğal davranıyorlardı. Aslında anormal davranan Henry'nin kendisiydi; sanki kadını görmemiş gibi, ısıklık çalmaya ve direksiyonda parmaklarıyla tempo tutmaya başlamıştı. San-

ki radyoda hava durumu anlatılmıyordu da hareketli bir müzik çalıyordu. Edgar havanın parçalı bulutlu olduğunu ve yarın da fırtına beklendiğini duyunca, *hasat mevsimi* diye düşündü.

Diğer arabadaki kadın da Henry'yi görmüş olmalıydı ama o da onu görmemiş gibi davranıyor, doğruca ileriye bakıyordu. Tren çok uzundu ve vagonlar bir türlü bitmek bilmiyordu. Sol-daki arabada, direksiyonda oturan kadın sonunda dayanamadı ve sağ penceresini indirip, "Henry!" diye seslendi.

Henry ısıklık çalmaya ve tempo tutmaya devam ederken kadı-na baktı ve çok şaşırılmış gibi, "Belva!" diye bağırdı.

"Ben de seni aramayı düşünüyordum, Henry."

Henry, "Yaa, öyle mi?" dedikten sonra Edgar'a döndü ve göz kırptı. "Ayçiçeklerini gördün, değil mi?"

"Ne dedin?"

"Ayçiçeklerini gördün mü dedim!"

"Hangi ayçiçeklerini?"

Henry omuz silkti ve "Ah, boş ver!" dedi.

Kadın, "Ben Madison'a taşıyorum," diye bağırdı.

"Neden?"

Kadın ona cevap vermek yerine, "O köpeklerle ne yapıyor-sun sen?" diye sordu.

Henry omuz silkti ve "Ah, biraz dolaşıyoruz işte," diyerek direksiyona hafifçe vurdu ve başını öne eğmiş olan Edgar'a bak-tı.

Edgar ona 'Doğal' işareti yaptı.

Henry, "Haklısın," diye mırıldandı ve sonra Belva'ya dön-dü. "Şey, sonunda köpek almaya karar verdim," dedi. "Yani üç köpek işte!"

Kadın başını salladı. "Güzel köpekler."

"Aslında onlar yeğenimin köpekleri, şu anda ben bakıyo-rum onlara."

Kadın gülererek başını salladı ve "Senin kardeşin yok ki yeğe-nin olsun, Henry!" dedi.

Henry birden paniğe kapılır gibi oldu, telaşlandı ve "Hayır canım, ben ona yeğen diyorum işte," dedi. "Bunlar küçük arkadaşım Nathoo'nun köpekleri." Sonra iyice öne eğilmiş olan Edgar'ı dürttü ve "Belva'ya bak ve merhaba de, Nathoo," diye rek güldü.

Edgar başını iki yana salladı.

"Hadi, yapma, yardım et bana evlat!"

'Hayır.'

"Sen kiminle konuşuyorsun öyle, Henry?"

"Köpeklerle canım! Sen neden Madison'a taşınyorsun peki?"

Edgar iyice öne eğilmiş, arabanın tabanına yapışmak üzereydi ama trenin gürültüsünü, etraftaki diğer arabalardan gelen müzik seslerini ve geçidin çan sesini duyabiliyordu. Köpekler camlardan dışarıya bakıyor, etraftaki hareketi sevmiş gibi görünüyorlardı. Baboo yandaki arabada oturan ve Henry ile konuşan Belva'yı merak etmiş, ona bakıyordu.

"Joe öyle istiyor işte, onun için Madison'a gidiyorum."

"Joe da kim?"

"Nişanlım işte, canım!"

"Haa, tamam, tamam!"

"Sen nişanladığımı biliyordun, değil mi?"

"Ah, evet, tabii!"

"Nişan haberimiz gazetede çıktı."

"Elbette, ben de orada gördüm zaten. Eminim geri zekâlının tekidir!"

"Ne dedin?"

"Madison'u seversin herhalde dedim."

"Arabada yanında kim var, Henry?"

Henry dönüp Edgar'a baktı, dilsiz çocuk ter içinde kalmıştı. "Kalk da bir merhaba de bu kadına," diye söylendi.

Sonunda yük treninin vagonları bitti ve tren uzaklaştı. Ama

Edgar ortaya çıkmaya korkuyor, doğrulup normal bir insan gibi oturmuyordu, ikiye katlanmış kalmıştı.

Sonunda trenin uzaklaştığını anlayınca doğruldu ve Bel va'ya el salladı. Ama bunu yaparken dikiz aynasına bakmış ve arkalarında, birkaç araba geride duran trafik polisinin arabasını da görmüştü.

Glen Papineau

GLEN PAPINEAU KENDİSİNİ HÂLÂ yasta hissediyordu. Aslında matem tutma sözcüklerinin ne ifade ettiğini çok iyi biliyordu. İnsanlar bir yakınları ölünce bir süre yas tutar ama sonra üzüntüleri devam ederken bir yandan da normal yaşantılarına dönmeye çalışırlardı. Fakat gerçek matem cenaze töreninden sonra uzun zaman devam ederdi. Babası öleli neredeyse iki ay olmuştu ama Glen hâlâ onun ölüm haberini sanki yeni almış gibi davranıyordu.

Babasını kaybetmenin üzüntüsü gündüz gece devam ediyordu. Çalışırken bile onu aklından çıkaramıyordu. Yaptığı ve yapması gereken işler onun için ağır bir ayrıntıydı ve Glen ayrıntılardan hoşlanmazdı. Glen iri bir adamdı ve kapsamlı işler yapmaktan hoşlanır, ayrıntı sevmezdi. Örneğin o koca ellerle onun bir piyanist ya da veteriner olması mümkün değildi. O zaten bu tür işleri sevmezdi ama nedense son zamanlarda o koca ellerine çok sık bakar olmuştu ve elleri ona ayrıntılı iş yapmadıklarını söylüyorlardı.

Glen gündüz saatlerinde de üzgün oluyordu ama geceleri daha berbattı, başı çatlayacak gibi ağrıyor, rahat uyutmuyordu onu. Evinde televizyon izleyerek oyalanmaya çalışıyor, kasabadaki birahanelere gidip bira içiyordu. Aslında bir polis şefinin

herkesin içinde bira içmesi doğru bir davranış değildi ama insanlar onu anlıyorlardı. Hatta bazıları ona bira ısırmalar ve babasıyla ilgili hikayeler anlatırlardı.

Bazen babasının ilerlemiş yaşını düşünür ve ölümünü normal karşılamak isterdi. Ama onun aniden düşüp ölmesini kabul edemiyordu. Altmış yedi yaşında hareketli, pastanedeki hanımlarla şakalaşan, etrafındakilere Florida tatillerini anlatan bir adam olan babası, bir gün aniden Sawtelle köpek çiftliğinde merdivenden düşüp ölüvermişti.

Glen'in kardeşi yoktu ve cenaze işlerine o bakmıştı. Vasiyetnamede babası Park City'de, Glen'in annesinin yanına gömülmek istediğini yazmıştı. Veteriner kliniğinde babasının tüm eşyalarını, aletlerini, kitaplarını Glen toplamış, kutulara koymuştu. Jeannie veterinerin tüm hastalarını aramış ve onlara, bundan sonra Ashland'daki Veteriner Dr. Howe'a gitmelerini bildirmişti. Madison'daki Veteriner Fakültesi'ne haber verilmiş ve kliniğin devredileceği ilan edilmişti ama muayenehane için talep gelmemişti. Bir gece kliniğin camı kırılmıştı ama Glen çalınan bir şey olmadığını söyledi.

Glen işte böyle babasının ölümüne alışmaya çalışırken, bir gün Claude telefon etti ve onunla konuşmak istediğini söyledi. Glen onunla konuşmak için Sawtelle köpek çiftliğine gitmek istedi ama Claude onunla kasabanın güneyindeki Kettle isimli birahane buluşmalarının daha iyi olacağını belirtti.

Glen birahaneye gittiğinde dipteki bir masadan Claude elini kaldırıp onu çağırdı. Adam isimli birahane sahibi ona bir bira getirdi ve Glen Claude'un masasına oturdu.

Bir süre televizyondaki futbol maçını seyrettiler ve Claude ona küçük bir çocukken, babasının köpek evindeki çalışmalarını nasıl merakla seyrettiğini anlattı. Dr. Papineau hakkında güzel şeyler söyledi, ona göre Doktor ailenin en yakın dostuydu. Sawtelle ailesi küçük bir aileydi ve Claude'un söylediğine göre, Dr. Papineau'yu bir amca gibi severlerdi.

Claude Glen'le neden konuşmak istediğini daha sonra an-

latti. Claude'a göre Dr. Howe yetersiz bir veterinerdi ve Dr. Papineau'nun kliniğini alacak, orada çalışacak iyi bir veteriner bulununcaya kadar hayvanların ufak tefek tedavi işlerini, pansumanlarını Claude yapabilir, gereken ilaçları verebilirdi. Deniz Kuvvetleri'nde sıhhiye askeri olarak görev yapmıştı ve bu tür işleri iyi bilirdi. Glen babasının Sawtelle ailesiyle bir iş ilişkisi içine olduğunu ve bazı ilaç stoklarını onların ambarında muhafaza ettiğini biliyordu. Claude şimdi bu ilaçlardan bazılarını satın alabileceğini söyledi ona.

Orada uzun süre konuştular, dört beş bira içtiler. Aslında Glen gibi bir dev için birkaç bira bir şey değildi ama oraya gelmeden önce de birkaç bira içmişti ve başı dönüyordu. O sırada televizyonda maç seyircilerinin sesleri duyuldu ve barın sahibi Adam, takımı gol yediği için bir küfür savurdu.

Claude, "Babanı düşündüğüm zaman aklıma hemen Asfaltta Ördek Katliamı gelir, biliyor musun?" dedi.

Glen de güldü ve "Evet, şu ilk mevsim yağmurunu hatırlarım," dedi. "Bütün ördekler kliniğine yakın olan bir yerde, caddede kalmıştı."

Glen sekiz yaşındayken eyalet yönetimi ana caddeyi asfaltlamış ve kenarlara sokak lambaları dikmişlerdi, Truman'ın başkanlığından sonra kasabada görülen ilk gelişmeydi bu. Cadde ve sokaklar daha önce öyle berbattı ki, çocuklar bisikletlerle çukurlara düşmeden dolaşma yarışı yaparlardı. Bazı sokaklardan bisikletle geçilmezdi ve yürümek bile zor gelirdi halka.

Ama daha sonra cadde ve sokakları asfalt kapladılar ve her taraf pırıl pırıl oldu, bu sokak ve caddelerde bisikletle dolaşmak ve yürümek insanlara zevk vermeye başladı. Kasaba cadde ve sokaklarına asfalt döşeme çalışmaları üç hafta sürdü ve bu süre içinde hemen her yer araç ve yaya trafiğine kapandı ama daha sonra herkes rahat etti.

İlk sağanak yağmurlara kadar her şey yolunda gidiyordu. Bir gece birkaç ördek Bad Nehri'ne inmek için uçarak geldiler. Yeni asfaltlanan ana cadde sokak lambalarının ışığı altında nehir gibi

parlıyordu ve sürünün önünde uçan iki ördek, suya indiklerini sanarak hızla sert asfalta çarpınca boyunlarını kırdılar. Arkadan gelen sürü de yerde yatan iki ördeğe ne olduğunu anlayamadılar ve sonuçta kasaba tarihine Asfaltta Ördek Katliamı olarak geçen olay meydana geldi, bir sürü ördek öldü.

Şanslı ördekler diğerlerinin üstüne düşüp hafif yaralarla kurtuldular ve uçararak kaçtılar, ama kaçamayanlar uyanık kasabalıların sofralarına ziyafet oldular. Restorana da bir süre müşteri gelmedi, çünkü çok sayıda kasabalı bir süre ördek eti yedi. Hayvansever kasabalıların yaralı bazı ördekleri tedavi etmesi için Dr. Papineau’ya getirdiler.

Claude olayı hatırlayınca uzun süre güldü ve “Baban kliniğe tedavi için getirilen bir sürü ördeği görünce şaşkına dönmüştü, hiç unutmam,” dedi.

Claude o zaman klinikte Dr. Papineau’nun getir götür işlerine bakıyordu. Glen o zamanlar atletik bir vücuda sahip olan Claude’a hayrandı (Kırkklı yaşlarında Claude hâlâ dinç ve güçlüydü) ve sekiz yaşında bile Claude’un sevgilisi vardı.

Glen, “Babamın o günlerden birinde restoranda yaptığı şakayı biliyor musun sen?” diye sordu.

“Bir gün babamla öğle yemeği için restorana giderken, babam kendisine tedavi için bırakılan ördeklerden birini alıp büyük doktor çantasına koydu ve yanına aldı. Hayvan hiç sesini çıkarmadan çantanın içinde, yanımızdaki sandalyede duruyordu. Garson kız gelince ona ne istediğimizi söyledik. Garson kız gitmek üzere dönerken babam çantayı açıp ördeğin başını gösterdi ve kıza, ‘Bunun yemek siparişini almayacak mısın, kızım?’ diye sorunca kız bir çılgılık atarak kaçtı.”

Claude, “Olamaz!” diyerek kahkahayı patlattı.

“Kızcağız kaçarken elindeki tepsiyi bile düşürdü. Peki, ördek ne yaptı, biliyor musun?”

“Ne yaptı?”

“Çantadan fırladı ve kızın arkasından mutfağa koşup onun ayaklarını gagaladı.”

Claude gülmekten iki kat oldu ve önündeki bira bardağı düşmesin diye onu sıkıca tuttu.

"Babam kızın arkasından, 'Ördeğim balık yemek istiyor' diye bağırırdı."

"Aman Tanrım, olamaz böyle şey!"

Glen Claude'u böyle güldürebilmekten zevk alıyor ve kendisi de onunla beraber gülmekten yerlere yatıyordu. Sonunda kahkahaları sona erdi, birer bira daha istediler ve bardaklarını, "Page'in anısına," diyerek tokuşturdular.

Claude, "Sonra ne oldu o ördekler?" diye sordu.

Glen başını iki yana salladı ve "Pek hatırlamıyorum," dedi. "Ama galiba çoğu bir daha uçamadı. Sanırım babam uçamayan ördekleri Prentice'deki bir çiftçiye verdi."

Bir süre sonra birkaç şişe daha bira alıp oradan çıktılar ve kapalı olan Dr. Papineau'nun hayvan kliniğine gittiler. Claude kendi arabasıyla takip etti Glen'i. İçeriye girdiler, Glen ışıkları yaktı ve ilaç dolabını açıp, "Sen hangi ilaçları arıyordun Claude?" diye sordu.

Claude dolaptan birkaç şişe ve kutu ilaç aldıktan sonra, "Bunların faturalarını bulunca haber ver de ödeyeyim sana," dedi.

"Boşver ödemeyi, avukata bunu açıklamak için yeniden uğraşmak istemem. Kaç paralık şeyler, al gitsin."

"Teşekkür ederim, Glen. Sana bunu başka şekilde öderim bir gün."

"Aldırma, önemi değil bunlar."

Klinikten çıkıp kapıyı kilitlediler. Glen arabasından iki bira alıp açtı ve bir süre konuşmadan biralarını yudumladılar. Glen onun kendisine başka bir şey söylemek istediğini sezer gibi oldu ama sormadı. Babası öldükten sonra yaklaşık iki ay içinde Claude ve Trudy ile birkaç kez görüşmüştü. Babasının öldüğü gece Edgar birkaç köpeği de alarak evden kaçmıştı. Aynı yerde iki insanın öldüğünü görmek bir çocuk için çok fazlaydı. Edgar'ı çev-

rede, orman içinde çok aramışlar ama bulamamışlardı. Orman İdaresi bile kendi uçağıyla aramıştı çocuğı ve köpekleri. Ama sonunda bir yerde nasıl olsa ortaya çıkacaktı çocuk ve onu gören insanlar şerifin bürosuna haber vereceklerdi.

Glen bunları düşününce, "Çocukla ilgili bir haber gelirse hemen haber veririm size," dedi.

Claude birasından bir yudum aldı ve sessizce başını salladı.

"Evlerinden kötü bir şey yaparak kaçmış olanlar dışında, diğer kaçakların çoğı havalara soğumadan önce kendiliklerinden evlerine dönerler, merak etme, o da dönecektir. Ya da birisi görüp ihbar edecektir onu."

Claude başını salladı, "Evet, olabilir," dedi. Sonra biraz düşündü ve "Biliyor musun, Glen?" diye devam etti. "Belki de evden uzak olması daha iyi. O çocuk son dokuz aydır Trudy'nin başına dert olmuştu. Son zamanlarda çok değişmiş, vahşi bir çocuk olmuştu."

"Yaşının gereğidir bu, Claude. Ayrıca Gar'ın ani ölümü onu fazlasıyla sarsmış olmalı. Onunla konuştuğum zaman olay hakkında hiçbir şey hatırlayamadı."

Claude birden endişelenir gibi oldu ve "Trudy bundan da söz etti bana," dedi. "Babasının ölümü hakkında gerçekten bir şey bilmiyor muydu yani?"

"Köpeklerle ne yaptığını, kahvaltıda ne yediğini filan hatırlıyordu elbette. Ama babasının ölümünden söz ederken her şeyi unutmuş görünüyordu."

Claude başını salladı ve "Ben de bunun garip olduğunu düşündüm hep," dedi. "Gar'ı o halde bulmuş olması korkunç bir şey elbette. Ben Trudy ile bu konuda konuşmak ve onu yeniden üzmem istemiyorum. Ama çocuk Gar'ın bağırp yardım istediğini, köpeklerin havladığını filan duymamış mı yani?"

"Onunla konuştuğumda bana böyle bir şey söylemedi Edgar. Onunla olaydan bir gün sonra konuştum. Aslında hemen o gün konuşmak istedim ama babam kızdı bana. O gün çocuğın ne kadar harap bir halde olduğunu gördüm. Ama şimdi farklı

olabilir, insanlar bazen bazı şeyleri daha sonra da hatırlayabilirler.”

“Evet, ama aylar sonra hatırlanan şeylerin gerçek olup olmadığını nasıl anlayacaksın ki?”

Glen bir gün Claude’un, ‘Edgar’ın içinde çılgınca şeyler var,’ dediğini hatırladı.

“Rivayetleri yanlış hatırlamıyorsam sen de çocukluğunda çılgınca şeyler yapmışsın. Belki de ailede ırsidir bu çılgınlık.”

Claude başını salladı. “Evet, benim de çılgınlık yaptığım zamanlar oldu tabii. Ama onun yaşında değil. O da çılgınlık yapabilir elbette, ama Edgar’da farklı bir şeyler vardı.”

“Nasıl farklı yani?”

“Şey benim çılgınlığım bütün çocuklarda, gençlerde görülen normal bir çılgınlıktı. Ben o zamanlar çılgınca davranmak gerekir derdim. Ama Edgar’da başka bir şey vardı. ..bilemiyorum, öfkesini kontrol edemiyordu.”

Claude durdu, ne söylemek istediğini düşünür gibi gözlerini kapadı ve birasından uzun bir yudum aldı. Sonra, “Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, Glen,” diye devam etti. “Ama sır saklamayı da hiç sevmem.”

“Ne demek istiyorsun sen, Claude?”

“Şey, babanla ilgili bir şey vardı.”

“Onun da çılgın olduğunu mu söyleyeceksin yoksa?” Glen onun yüzüne baktı ve güldü. Babası veteriner olmasaydı iyi bir öğretmen ya da bir okul müdürü olabilirdi. Aslında otoriter bir adamdı ve insanlara öğüt vermeyi severdi.

“Hayır canım! Öyle bir şey değil bu. Zaten bu söyleyeceklerimi ben de başkasından duydum. Aslında ben olay anında evdeydim ve ambara gittiğimde Page yerde yatıyordu.”

Hava sıcak olmasına rağmen Glen o anda nedense titrediğini hissetti.

Claude, “Aslında ben bunu Trudy’den daha sonra, Edgar’ın evden kaçışından sonra öğrendim,” diye devam etti. “Öğrendi-

ğime göre, baban durup dururken düşmemiş merdivenden, yani öyle anlaşıyor ki, Edgar onu kovaladığı için, ondan kaçmaya çalışırken düşmüş."

Glen bir süre konuşmadı ve kulaklarının zonklamasını dinledi.

"Edgar kovaladığı için mi?"

"Evet."

"Yani Edgar ona vurmak için mi geliyormuş peşinden?"

"Evet, öyle olmuş."

"Peki, ama Edgar neden vurmak istesin ki babama?"

"Bizim anlamadığımız şey de bu işte. Gar öldükten sonra Edgar bir garip oldu, anlaşılmaz şeyler yapmaya başladı. O akşam bir şube açmak isteyen bir köpek yetiştiriciyle görüştük. Edgar bu konuşmadan rahatsız olmuş gibiydi, annesiyle kavga etti. Benim orada fazla kalmamı da istemiyordu, ama bunu anlayabilirim elbette. Yani o günlerde çoğu zaman geceleri samanlıkta yattı."

Glen, "Claude, Tanrı aşkına! Neler söylüyorsun sen?" dedi.

"Bilmiyorum, Glen. Belki de Trudy oğlunu yanlış anladı. Ben de çok düşündüm bunu ve sonuçta sadece bir kaza olduğuna inandım. Gazetelere bakarsan her gün böyle kazalarda ölen insanların ölüm ilanlarını görürsün. Bir ağaca çıkıp kirpi yakalamak isterken düşüp ölen Odin Kunkler'i hatırlarsın, değil mi? Ama Edgar babana dokunmamış zaten. Sadece onun üstüne yürümüş ve baban da kaçarken merdivenden düşmüş."

"Bu yine de cinayete teşebbüs sayılır."

"Şey, ben senin babana bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum tabii. Üzgünüm ama bunu da söylemek zorundayım, Glen. Babanın öldüğüne sevinen hergeleler bile oldu."

"Lanet olsun, Claude! Bana söyleme böyle şeyler! Benim de babamla tartıştığım zamanlar oldu elbette. Kim tartışmaz ki annesiyle babasıyla? Ama o benim babamdı, severdim onu elbette," Claude'un kendisini tahrik etmek isteyip istemediğini anlamak

için ona baktı, ama Claude samimi görünüyordu.

"Sakin kızma bana, Glen. Ben açık konuşurum, dostum. Eğer istersen Sawtelle ailesi hakkında dava açabilirsin. Ne de olsa baban bizim aramızda öldü. Ama sonuçta bize bir ceza veremezler, bu bir kazaydı..."

"Saçmalama, Claude."

"Pekâlâ, böyle bir olayda kesin karar vermek zordur. Bu tür olaylarda insanlar kendi kafalarına göre karar verirler. Ama adalet isterim dersin istediğini yapabilir, hatta köpekevine bile tedbir koydurup kapatabilirsin. Ama böyle bir durumda Trudy ne olur, bilemem tabii. Edgar da olmadığına göre, o şimdi sadece köpekleri için yaşıyor. Şu anda orada yaşayan köpeklerin satışı için de onu ikna etmem gerekecektir elbette."

"Saçmalama dedim sana! Bunu istemem ve sen de biliyorsun bunu."

"Şimdi böyle diyorsun ama yarın başka türlü düşünebilirsin, Glen. Önce hiç kızmaz, sadece içinde bir boşluk hissedersin. Ama yarın ya da öbür gün babanın kliniğine gidip kapıyı açtığın zaman onun öldüğünü hatırlar, birden oradaki yokluğunu hissedersin. İşte o zaman birden öfkelenir, onun ölümüne neden olanları cezalandırmak istersin."

"Dinle beni Claude. Edgar'ın yaptığı bir şey için sizi suçlayacak değilim."

"Fakat o henüz bir çocuk. Trudy onun annesi ve ben de amcasıyım. Onu Trudy yetiştirdi. Trudy yanlış bir şey yapmasaydı o da Page'in üzerine gelmezdi herhalde."

"Hayır, hayır, böyle bir şey olamaz. Yani, bilemiyorum. Düşünürsen ben de yaramaz bir çocuktum, ama babam beni iyi yetiştirdi. Bana her zaman öğüt verir, hatalarımı düzeltirdi..."

Glen birden gözlerinin dolduğunu hissetti, kendini tutamamıştı. Ve o anda babasının yasını tutmadığını anladı. Yasta olan bir adam bira içerken ağlamaya başlamazdı. Sonra kendini toparladı ve Claude'a bakıp, "Aslında ben de hergelenin biriydim, dostum," diye devam etti. "Bir şeyin kötü olduğunu bildiğin hal-

de onu yine de yapmanın ne demek olduğunu bilir misin sen? Bazen çocuk cezaevine gireceğimi bile düşünürdüm ve babam beni hep yola getirirdi.

Claude birasından bir yudum aldı ve başını salladı.

"Ama şimdi çok iyi bir kanun adamısın sen, Glen."

Glen, "Teşekkür ederim, dostum," diyerek başını salladı. Ama biralara etkisi artıyordu ve Claude'a ne diyeceğini unuttu. Kafası zaten karışık ve Claude'un anlattıkları onu iyice serseme çevirmişti.

Aslında Claude'un kafası da karışık gibi görünüyordu, ama gülümsedi ve "Sen bu bölgenin polis şefisin ve ne yapacağını çok iyi bilirsin," diye konuştu. "Ama bir gün gelecek iyice öfkeleneneksin, dostum. O gün geldiği zaman beni çağır, bir yere oturup birkaç bira içelim ve seni kızdıran olayı çözmenin bir yolunu arayalım. En azından bunu yapabilir, seni dinleyebilirim."

Claude'un gözleri de sulanmış gibi parlıyordu.

Claude, "Biz zamanlar bizim ihtiyarlar, senin ve benim babalarımız her şeyin çaresini bulurlardı, değil mi?" dedi.

"Evet, öyle."

"Ama şimdi sorunlara çözüm yolu bulma sırası bize geldi, değil mi, Glen?"

"Evet, hâlâ sorunlarımız var."

"Evet, çoğu duruyor."

"Ida Paine hâlâ ortarlarda."

Claude hafifçe titredi ve "Ida Paine her zaman buralarda," dedi. "Sen ve ben gittikten sonra bile buralarda olacak o."

"Geçen hafta onun marketine gittim, yine eskisi gibi, ona bakınca insanın içi ürperiyor."

Claude, "Yine sordu mu?" diye sordu. Glen onun ne demek istediğini hemen anlamıştı. "Yine o kalın camlı gözlüğünün arkasından bakıp aynı şeyi sordu mu, Glen?"

Glen güldü ve "Elbette sordu, dedikten sonra Ida'nın boğuk sesini taklit ederek, onun ünlü sorusunu sordu, 'Hepsi bu mu?'"

Aslında komik bir anıydı bu ama nedense ikisi de gülmedi. Ida Paine'in yaptıklarına ya da söylediklerine gülünmezdi.

Claude birasını bitirip şişeyi bir kenara koydu ve Impala arabasına doğru yürürken, "Söylediğimi unutma, Glen," dedi.

Glen onun arkasından baktı ama henüz eve gitmek istemiyordu. Arabasının bagaj kapağına dayandı ve başını kaldırıp gökyüzündeki yıldızlara baktı, güzel bir yaz gecesi idi ve hava oldukça sıcaktı. Glen etrafına bakındı, yakınlarda hiç kimse olmadığını görünce ağlamaya başladı ve bira şişesini havaya kaldırıp, "Sana içiyorum baba," diye mırıldandı. "Senin anına."

Rüzgar

EDGAR DİKİZ AYNASINDAN ARKAYA bakınca, biraz arkalarındaki polis arabasını gördü ve Henry'nin evindeki misafirliğinin sona erdiğini düşündü. Ama demiryolu geçidini geçtikten sonra polis arabasının başka bir tarafa saptığını görünce rahatladı. Hiç durmadan arka koltuğa atladı, dışardan görülmemek için iyice öne eğilip Tinder ve Baboo'yu da döşemeye yatırdı ve ön koltukta oturan Essay'in de doğal görünmesi için dua etti. Gündüz araba gezintisine çıkmak kötü fikirdi zaten, bunu kabul etmemeliydi. Eğer polis arabasındaki polisler Henry'nin arabasına biraz daha dikkatli baksalardı işi bitmişti.

Eve döndükleri zaman Edgar Henry'nin evinde daha fazla kalmasının iyi olmayacağını düşündü, hemen uzaklaşmalıydı buradan. Ama Henry onu biraz daha kalması için ikna etti, bir harita çıkardı ve Lute ile Thunder Körfezi arasındaki mesafeyi hesapladı. İki yüz milden fazla bir yoldu bu ve Tinder sakat ayakla oraya kadar yürüyemezdi. "Bu mesafe de eğer doğruca Superior'a gidersen bu kadar. Eğer görülmekten korkuyorsan nasıl doğru yoldan, hiç sapmadan gideceksin oraya kadar?"

Edgar kâğıda, 'Bilmiyorum, bir şeyler düşünürüm,' diye yazdı.

Henry biraz düşündü ve "Bak evlat," dedi. "Eğer gerçekten gitmekte kararlıysan bırak da seni arabayla Kanada sınırının yakın-

larına kadar götüreyim. Ben bölgeyi iyi bilirim, ana yollara çıkmadan, ara yollardan götürebilirim seni ve köpeklerini. Superior yakınlarına kadar da gidebiliriz. Oradan sonra North Shore Yolu çok yakındır.”

Edgar işaretle haritayı görmek istediğini söyledi ona.

Haritayı inceledi ve eğer kabul ederse, Henry'nin onları, yaya olarak birkaç haftada ancak gidebilecekleri yerlere bir gün içinde götürebileceğini anladı. Kanada sınırına vardıktan sonra yolun gerisini yaya olarak sıkıntı çekmeden gidebilirlerdi. On-dan sonra yürüyerek Thunder Körfezine beş, eğer Tinder zorlarsa en fazla on gün içinde varabilirlerdi. Aslında Starchild'a kolayca varması için Henry'nin teklifini kabul etmesi gerekiyordu.

Henry'e baktı ve başını salladı, 'Tamam, gidelim, ama hemen yarın yol çıkmalıyız.'

EDGAR O GECE HENRY'NİN uyumasını bekledi ve sonra kalkıp yavaşça barakaya gitti. Kapıyı açıp barakayı dolduran Skyliner'ın kenarından zorla ön tarafa geçti ve açılmayan kapısından atlayarak direksiyonun arkasına oturdu. Karanlıkta ellerini bile zor görüyordu.

İşaretle, 'Orada mısın?' diye sordu.

Uzun süre bekledi ama hayaletin görünmeyeceğini anlayınca eve geri dönmeye karar verdi. Ama barakadan dışarıya çıkmadan önce denemekten bir zarar gelmeyeceğini düşündü. Karanlıkta ellerini havaya kaldırdı.

'İçimdeki bu şeyi gördün mü?' işareti yaptı. 'Bu nadir şeyi gördün mü?'

EDGAR SABAH KALKINCA KÖPEKLERİ sakınleştirmek, yola alıştırmak için biraz çalıştırdı onları. Henry'nin evinde uzun süre kalınca tembelleşmiş, paslanmışlardı hayvanlar. Henry iş yerine telefon edip hastalandığını, işe gelemeyeceğinin söylerken Edgar'a bakıp sırtıttı. Henry trafiğin on civarında azalacağını söyledi ve saat onu birkaç dakika geçerken yola çıktılar. Tinder'i ön koltuğa

oturttular, Edgar Essay ve Baboo ile beraber arka koltuğa oturdu ve iki battaniye aldı yanına. Köpekleri arabanın döşemesine yatırdı, trafiğin kalabalık olduğu yerlerde onların üstünü battaniyelerle örttü ve kendisi de öne doğru eğildi. Henry sessizdi, arada sırada sağ elini uzatıyor ve Tinder'in başını okşuyordu.

Bir saatlik bir yolculuktan sonra Brule'un batısına geldiler ve 2 Numaralı Otoyolu kestiler. Henry'nin bildiği, Belva ile gelip sahili seyrettikleri bir yer vardı, orada biraz mola verip köpekleri rahatlatır ve dinlenebilirlerdi.

Ama Edgar 'durma, yola devam et' işareti yaptı ona. Şu anda köpekler iyiydi, daha sonra durulardı.

Ama Henry, "Yapma evlat," dedi. "Bu köpekler sıkıştı mı, haberin bile olmaz arabanın içine işeyiverirler. Tertemiz arabamın çiş kokmasını istemem doğrusu."

Essay onların tartışmasını sezmiş gibi Edgar'ın yüzüne baktı ve kuyruk salladı, oynamak ister gibiydi.

Edgar ona rahat durması için işaret yaptı ve yeniden yerine oturttu.

Henry'nin yaşadığı küçük vadiden ayrıldıkları saatte gökyüzü parçalı bulutluydu ve güneş parlıyordu. Fakat Superior Gölü'ne yaklaştıklarında havada koyu mavi ve kara fırtına bulutları toplanmaya başladı, önlerinde bir cephe vardı. Henry dönüş noktasına gelip motoru susturduğunda güneş kara bulutların arkasında kaybolmuştu.

Henry arabadan inerken Edgar arka koltukta kaldı ve dikkatle gelen geçen arabalara bakmaya başladı.

Henry arka cama vurdu ve "Korkma evlat!" dedi. "Çık da göle bak biraz. Etrafta kimse yok, hadi endişelenme, rahat ol."

Aslında Henry haklıydı ama üç köpekle beraber yol üzerinde, açık arazide durmak endişelendirmişti Edgar'ı. Şimdiye kadar şansları açık olmuştu ama bundan sonra zorluklar başlayacaktı ve hava da kötüleşiyordu. Yağmurda köpeklerle beraber yürümesi çok zor olacaktı.

Henry gülerek, "Bak yolda kimse yok," dedi. "Yolun kena-

rındayız, hadi gel benimle, manzara çok güzeldir burada."

Köpekleri de aldılar ve çamların altından ve çalılarının, otlarının arasından ilerlediler. Havada gölün kokusu vardı. Edgar gölü görmeden önce sahile vuran dalgaların şırıltısını duydu.

Bir süre yürüdükten sonra Henry'nin bahçesi büyüklüğünde, küçücük bir koya geldiler. Koyun gerisinde büyük bir kayalık ve üzerinde bazıları mağara ağzına benzeyen, büyük küçük delikler görülüyordu. Kayalığın üstünde bir sürü su kuşu uçuyordu ve tepede de ağaçlar vardı.

Henry'nin burasını neden sevdiği belliydi. Burası yoldan görülmeyen kuytu bir yerdi ve Edgar burada kimseye görünmeden rahatça saklanabilirdi. Göl sahilinde sadece kayalıklar ve ağaçlar vardı, etrafta ev, yol ve hatta göl kıyısında bir tek bile tekne görülüyordu.

Edgar ve Henry dar yolda ilerlerken köpekler fırlayıp birkaç saniyede koyun sahiline vardılar. Üzerinde koyu renkli fırtına bulutları toplanan gölün suları kararmış ve çırpıntılar başlamıştı. Çok geçmeden uzaklarda, kıyı ile bulutlar arasında bir şimşek çaktı.

Tinder kıyıya vurmuş dal parçalarından birine dokunmak için ayağını uzatınca Edgar onu uyarır gibi baktı ve köpek hemen ayağını geri çekti. Ama köpeklerin biraz dolaşma ihtiyacı içinde oldukları belliydi.

Henry, "Sana köpeklerin arabadan inme ihtiyacı hissettiğini söyledim," dedi. "Bak artık ben de anlıyorum köpeklerden, bazı insanlar..."

Henry sözünü bitirmeden birden sustu ve şaşkın bir yüz ifadesiyle elini kaldırıp bir yer gösterdi Edgar'a. Onlar birkaç dakika içinde koyun sahiline inene kadar ileride, gölün üzerinde bir noktada bir deniz hortumu oluşmuştu.

Henry, "Gölden yükselen ve havada dağılan suları görüyor musun?" diye bağırdı. "Bir deniz hortumu işte bu!"

Gölün suları bir sütun halinde havaya doğru yükseliyor, dağılıyor, sonra yine oluşuyordu. Daha sonra birincinin yanında,

bulutla göl suları arasında iki hortum daha oluştu. Çok geçmeden aynı yönden gelen bir çatırtı duyuldu. Köpekler de merakla başlarını kaldırıp o tarafa baktılar.

Henry, "İyi değil bu," dedi. "Hoşuma gitmedi bu fırtına."

Üç hortum birden sanki onlara doğru harekete geçmiş gibi göründüler. Edgar olduğu yerde donup kalmış, gözlerini hortumlara dikmiş kımıldamadan duruyor, kaçmak aklına bile gelmiyordu. Hortumlar arka arkaya dizilmişti ve en önde olan onlara yaklaşık bir mil mesafedeydi. Üç hortum da gölün üzerinde doğuya doğru kayar gibiydi ve böyle devam ederse koya yakın bir yerden geçeceklerdi. Edgar o anda kendi ambarlarının çatısını hatırladı, onların çatı kaplamasını uçuran da böyle bir hortum mu olmuştu acaba?

Henry birden döndü ve biraz önce indikleri hafif yokuştan yukarıya çıkmaya başladı, birkaç adım attıktan sonra kayıp düştü ve kalkıp Edgar'a, "Hey, delikanlı, al köpeklerini de buraya gel bakalım," diye seslendi. "Bir sığınak bulmalıyız. Bu hortumlar buradan geçerken araba içinde kalmak doğru olmaz. Şu kayalıktaki mağara ağzına benzer oyuya girelim hemen."

Ortadaki hortum o sırada suyun üstünde yükselir gibi oldu ama tekrar suya çarpacak kadar da yakındı. Birkaç saniye önce daha geniş ve ağır gibiydi ama birden inceldi, daha hızlı dönmeğe başladı ve sesi de arttı.

Henry, "Nat? Çabuk ol evlat!" diye bağırdı. "Hemen kapalı bir yere girmeliyiz!"

Edgar hâlâ hortumu seyretmek ister gibi, isteksiz bir tavırla dönüp köpeklerini çağırdı ve Henry'nin yanına gitmek üzere dönerken fırtınanın ilk dalgası onu sırtından yakaladı, Edgar sarsıldı, öne doğru sendeledi ama düşmedi. Henry mağara ağzı gibi açıklıkların birinde durup ona, "Bu tarafa!" diye bağırdı. "Sendeki köpekleri alıp yandaki deliğe sığın, bunlar küçük, hepimizi birden almaz."

Henry kayalığın üstünde, yerden otuz kırk santim yüksekte, dalgaların binlerce yıllık darbeleriyle açılmış iki deliğe baktı,

bunların derinliği yaklaşık bir, bir buçuk metre kadardı. Daha derin oyuklar da vardı ama onların çoğu daha ilerideydi, ağızları daha dardı ve yerden biraz daha yüksekteydiler.

Edgar Henry'ye başını salladı ve köpekleri arkasında olduğu halde yan yana duran iki deliğe doğru koştu. Tinder'i işaretle hemen Henry'nin yanına gönderdi ve diğer oyuğun önünde Baboo'ya, 'Zıpla' işareti yaptı. Köpek önce şaşırды ama ikinci emirde oyuğun ağızına doğru sıçradı ve içine girdi.

Essay aynı emri alınca olduğu yerde sıçradı, bunu oyun sanmıştı ve kıyıya yöneldi, ama Edgar peşini bırakmadı onun ve sonunda onu da Baboo'nun yanına çıkardı. Küçük inin arka tarafında sönmüş bir ateşin izleri vardı, birisi burada ateş yakmıştı. Edgar birden Henry'nin sesini duyup başını dışarıya uzatınca Henry ile Tinder'in yandaki oyuğun önünde, kumların üzerinde durduklarını gördü.

Henry onu görünce, "Onu oyuğa kaldırmama izin vermiyor," diye bağırdı. "Zıplamıyor da, oraya çıkmak istemiyor."

Edgar yandaki oyuğa baktı, orası ancak bir insanla bir köpek alabilirdi. Edgar oyuktan çıkıp Tinder'in başını okşadı. Henry oyuğun yanındaki daracık çıkıntının üzerine çıktı. Edgar köpeği biraz geriye götürdü ve ellerini kayaya doğru çırparken Henry de "Hadi, Tinder!" diye bağırdı. "Sıçra yavrum! Yoksa ölebiliriz burada!"

Tinder önce birkaç saniye durdu, başını çevirip yaklaşan hortuma baktı, rüzgârın korkunç uğultusu gittikçe yaklaşıyordu. Sonunda Edgar'ın işareti ve Henry'nin bağırmasıyla Tinder oyuğa doğru sıçradı ama oyuk hizasına yükselemedi ve yine kumların üstüne düştü.

Tinder ikinci sıçrayışında biraz daha yükseldi, çıkıntı üzerinde bekleyen Henry onu ön ayaklarından yakaladı ve kaldırıp oyuğun içine itti. O sırada Baboo da olanları görüp Tinder'e yardım etmek için oraya gelmişti ama onun oyuğa girdiğini görünce yerine döndü. Arkasından Edgar da girdi oyuğa.

O sırada Henry'nin "Nat?" diye seslendiğini duyan Edgar

başını oyuktan çıkarıp baktı. Birkaç metre yanda, diğer oyukta olan Henry onu görünce, "Göl suları biraz yükselebilir, sakın çıkma oradan!" diye bağırdı. Edgar bunu duyunca başını geri çekti, zaten rüzgârın uğultusu şimdi bütün sesleri bastırmıştı, başka bir şey duymak olanaksızdı.

Küçük mağara yumurta şeklindeydi, arkaya doğru iyice daralıyordu. Edgar mağaranın ağzını gövdesiyle kapamaya çalıştı ama vücudu ancak yarısını örtebildi. Başı oyukun tavanına değiyordu, yüzünü göle dönerek oturdu ve köpeklerini iki yanına alarak ellerini onların sırtlarına koydu. Baboo ve Essay hortum üzerlerinden geçerken korkup ürkebilir, oradan dışarıya atlayıp kaçmak isteyebilirlerdi, o zaman onları tutabilecek, teskin edebilecek pozisyonunda olmalıydı.

Hortumların ikisi korkunç bir uğultuyla onlara doğru yaklaşıyordu. Yakın olan hortum onlara yaklaşık çeyrek mil mesafedeydi ve bulutlardan gölün sularına doğru uzanmış kalın bir kabloyu andırıyordu. Gölün suları kabarmıştı ve dalgalar sahile vuruyordu.

Edgar o anda babasının hangar kapısında durup fırtınaları seyredişini hatırladı. Babası şimdi burada olsaydı herhalde onun yaptığını yapardı, çünkü o anda yapılacak başka bir şey olduğunu sanmıyordu Edgar.

Bir süre sonra Henry'nin tahmin ettiği gibi gölün suları yükselmeye başladı ve biraz önce durdukları kumsal kıyıya vuran dalgaların altında kaldı. Rüzgâr korkunçtu, Edgar'ın ağzından, burnundan giriyor, gözkapaklarını kaldırmak istiyordu. Edgar köpeklerin ürküp yerlerinden fırlayacaklarını sanıyordu ama ikisi de onun sırtlarında duran ellerini zorlamadılar ve yattıkları yerde asla kıınıldamadan kaldılar.

Hortumların7 en küçüğü yakınlarından ve onlara zarar vermeden geçip uzaklaştı. Kayalığın oldukça uzağında birkaç şimşek çaktı ve gök gürültüleri duyuldu. Sonra yine rüzgârın o korkunç uğultusu geldi kulaklarına. Edgar gözlerini açıp tekrar göle bakınca sadece en büyük hortumun hâlâ orada durduğunu

gördü. Simsiyah, kalın ve korkunç hortum gökyüzüyle gölün sularını birleştirmiş gibiydi.

Ondan sonra meydana gelen olay ancak on saniye sürdü. Biraz önce çok yakınlarından geçip uzaklaşmış olan ince hortum geri döndü ve suyun üzerinde bir ahtapot kolu gibi sürünerek eski yerine gitti, sonra büyük hortum onu kendine doğru çekti. Bir an için ayrılır gibi oldular, ama sonra küçük hortum diğerinin içine girip yok oldu. Büyük hortumun rengi de kül renginden beyaza dönüştü, küçük mağaralara doğru yaklaştı ve sonra geri çekildi.

Rüzgâr onları küçük mağara içinde bile sarsarken, Edgar gördüklerine inanmakta güçlük çekiyordu.

Ama biraz düşününce daha önce de inanılmaz olaylara tanık olduğunu hatırladı. Ve o inanılmaz olaylardan kaçmıştı.

O bunları düşünürken, Essay birden onun elinin altından sıyrılıp kurtuldu. Mağaradan aşağıya atlayarak kumsala vuran suların içinde koşmaya başladı, ama rüzgâr hızını çabuk kesti onun. Baboo havladı ve arka ayağını mağara duvarına dayayarak direnmek istedi, ama Edgar onun üzerine kapandı ve iki eliyle tutarak kaçmasını engelledi. Fakat onu sıkıca tutarken Baboo'nun kaçmak istemediğini anladı, Baboo sadece Essay'e havlıyor, onu geri çağırıyordu.

Beyaz, büyük hortum şimdi onlardan yaklaşık iki yüz metre mesafede, Sawtelle evinden de görülüyor olmalıydı. Essay kuyruğunu düşürdü ve hortuma bakarak havlamaya başladı. Ani bir rüzgâr gelip onu yere yuvarladı, Essay yerde birkaç kez silindir gibi döndü, ayağa fırladı ve bu kez rüzgâra karşı durup direndi.

O sırada kayaların önündeki kumsala havadan büyük, parçalanmış ve kanlar içinde bir balık düştü. Baş parçalanmıştı ve gövdeden ayrılmak üzereydi.

Essay ona doğru gitmek istedi ama her adımda korkunç rüzgâr onu yakalayıp sendeletiyor, yürümesini engelliyordu. Birkaç adım bu şekilde ilerlemeyi başardı ama ani bir rüzgâr hamlesi onu yine yere devirdi ve birkaç kez yuvarlandı Essay. Rüzgâr bir

ara hafifler gibi oldu, Essay ayağa kalkıp yürümek istedi ama bu kez daha da güçlü bir hava akımı onu yine yere devirdi ve civardaki ağaçların kırılan dallarının çatırtısı kulaklarına kadar geldi.

Edgar oyuktan çıkıp Essay'i oradan almayı düşündü, korkunç rüzgâr hamleleri onu kayalara çarparak öldürebilirdi. Fakat bu kez Baboo serbest kalacaktı ve Edgar onun da oyuktan çıkıp kaçmasından korkuyordu.

Sonunda Essay'in bu seçimi kendisinin yaptığını ve kendini kurtaracağını düşündü, onu kurtarmak isterken Baboo'yu da tehlikeye atamazdı. O sırada rüzgâr hamlesinin Essay'in ayaklarını yerden kestiğini ve onu kumsalın arkasındaki ağaçlara doğru sürüklediğini gördü.

O anda bu hava koşullarında yola devam edemeyeceğini düşündü ve Henry'nin evinden ayrılmakla hata ettiğini anladı.

O sırada gölde bazı değişiklikler oluyordu. Hortum hızını kaybetti, incelmişti, gittikçe daha çok beyazlaştı ve sonunda sudan gökyüzüne doğru yükseldi. Hortumun denize yakın olan ucu bir süre o bölgede dolaştı, rüzgâr hızını kaybetti ve uğultusu azaldı. Essay'in havlamasını hafif olarak duydular ve Baboo da ona cevap olarak havlamaya başladı. Çok geçmeden yandaki oyuktan Tinder de başladı havlamaya.

Hortum bir ara sahile doğru döndü, onlara doğru gelir gibi oldu ama çok geçmeden tekrar geriye döndü, hızla uzaklaştı ve bir süre sonra da gözden kayboldu. Büyük dalgalar sahile vurdu, ama çok geçmeden koyu basmış olan sular da geri çekilmeye başladı, fırtınanın uğultusu kesildi ve ortalık kısa sürede sakinleşti.

Edgar elini çeker çekmez Baboo yerinden fırladı, oyuktan aşağıya atladı ve koydan çekilen sulara bakarak havlayan Essay'in yanına koştu. Onun yanında birkaç saniye kaldı ve sonra geriye dönüp Henry ve Tinder'in sığındıkları oyğun önüne giderek durdu orada.

Kayalar dalgalarla ıslandığı ve kaygan olduğu için, Tinder'in oyuktan çıkarılıp aşağıya indirilmesi zor oldu. Henry'nin yuka-

ridan, Edgar'ın da aşağıdan, ıslak kumların üzerinden tutup yardım etmesiyle sonunda canını acıtmadan onu aşağıya indirdiler. Tinder ıslak kumların üzerine iner inmez fırtınanın kumsala attığı ölü balığın başına koştı ve bir süre kokladı onu. O sırada yağmur başladı, hortumun çevreye püskürttüğü sular değil, gerçek yağmurdur bu. Gölün suları üzerinde çevreden sökülen ve kırılan ağaçların dalları yüzüyordu.

Henry'nin arabasının üzeri kırık ağaç dalları ve yapraklarla örtülmüş, sağ ön cam çatlamıştı. Köpekleri arka koltuğa oturtular, ön koltuğa oturup uzun süre soluklandılar, dinlendiler ve arabanın üstüne vuran yağmurun sesini dinlediler.

Henry, "Bu köpek pek akıllı değil," dedi. "O korkunç fırtınada kapalı bir yerden çıkıp rüzgârla savaşmak akıllı işi sayılmaz."

Edgar başını salladı ve 'Nasıl bileceğiz?' diye düşündü. Gözlerini kapadı ve tezgâhın üzerinden kendisine doğru eğilen yaşlı Ida Paine'i hatırladı. Yaşlı kadın ona, *Gidersen sakın geri gelme lafı boştur*, diye fısıldamıştı. *Bu sadece rüzgârdır, hepsi bu. Hiçbir anlamı yoktur bunun.*

Edgar yaşlı kadının sözlerini kendi kendine tekrarlardı. Sonra koltuğun üzerinde duran kâğıt kalemi aldı ve 'Geri dönelim,' diye yazdı.

Henry gülerek, "İşte şimdi oldu," dedi. Arabayı çalıştırdı ve dönerek geldikleri yöne doğru gazladı. "Neyse ki içinizden biri mantıklı düşünmeyi aklına getirdi ve yaptı bunu."

Edgar gülümsedi, arabanın yanından hızla geçip geride kalan ağaçlara baktı ve 'Henry alternatifi bilseydi herhalde bu kadar sevinmezdi,' diye düşündü.

Geriye dönüş yolunda Henry arabanın radyosunu açmadı. Uzun süre hiç konuşmadan araba kullandı ve sadece bir kez ileriye doğru bakarak, "Tanrım, yardımcı ol!" diye mırıldandı.

O AĞUSTOS GÜNÜ HAVA çok sıcaktı ve Henry'nin arabasıyla, Edgar ve köpeklerin 4 Temmuz gününü geçirdikleri Scotia Gölü

yakınlarındaki orman yolunda gidiyorlardı. Göl ağaçlar ve bitki örtüsünde görünmüyordu. Şimdi yazlıkçıların yaşadığı küçük kırmızı evin araba yolunu hızla geçtiler.

Edgar Henry'ye döndü ve dur işareti yaptı.

"Emin misin?"

Edgar tekrar baktı ve başını salladı.

"Emin misin, evlat?"

Edgar tekrar baktı ve yine baş salladı. Evin beyaz boyalı süslerini, ön kapıyı ve içeriye süzüldüğü pencereyi hemen tanıdı. Oradan çaldığı çikolatayı ve parmaklarıyla köpeklerine yedirdiği tereyağını hatırladı.

Henry arabasını otlarla kaplı araba yoluna sürdü ve evin biraz uzağında motoru susturdu. "Sana son bir kez söylüyorum, evlat," dedi. "Seni gitmek istediğin yere kadar götürebilirim, bunu severek yaparım, tamam mı?"

Edgar işaretle, 'Teşekkür ederim ama istemiyorum,' dedi.

Henry'nin kendisine yardım etmek istediğini biliyordu, ama göl kıyısında yapacağı şey için -orada bulmayı umduğu kişi ve bunun sonucu- oraya yaya olarak gitmeliydi. Annesinin köpeklerin değerlerini anlatacak söz bulamaması gibi, o da kendi umutlarını açıklayacak kelime bulmakta zorluk çekiyordu. Arabadan indiler ve Edgar bagajdan olta takımı kutusunu çıkardı, kutunun kayışını omzuna taktı. Köpekler de arabadan indiler ama bir süre etrafı koklayıp meraklarını tatmin ettikten sonra yine arabanın yanına döndüler. Edgar Tinker'in önünde eğildi, yaralı bacağını tuttu ve son bir kez yarasına bakarak başını salladı, yara iyice kapanmıştı.

Köpeğe sakın kımıldama işareti yaptı ama hemen sonra bunu yaptığına pişman oldu. Gitmek üzere dönerken köpeğin önünde tekrar diz çöktü ve ona, 'Henry'yi dinle,' işareti yaptı. 'O bu konuda henüz acemi ama dinle onu.'

Sonra doğruldu, elini Henry'ye uzattı ve onunla tokalaştı.

Henry, "İstediğin zaman geri gelebilirsin, evlat," dedi. "Evim

her zaman açıktır sana. Sen geri dönüp onu alana kadar çok iyi bakacağım ona."

'Hayır, o artık sana ait. Kendisi istedi bunu.'

Tinder Henry'nin bacağına yaslanmış ona bakıyor ve Henry ile kalmak istediğini belli ediyordu. Edgar bunu Superior Gölü'nden dönerlerken ve daha sonra o gece Henry'nin evinde de anlamıştı. Göl kenarında kaya oyuğuna sığınmak için çıkıntı üzerinde duran Henry'ye ulaşmak için de büyük gayret göstermişti Tinder.

Edgar döndü ve Baboo ile Essay iki yanında olmak üzere yürümeye başladı, birkaç adım sonra durup arkasına baktı. Henry ve Tinder arabanın yanında durmuşlar, onların arkasından bakıyorlardı. Göl kenarına geldikleri zaman Baboo Tinder'in kendileriyle beraber gelmediğini görünce durup Edgar'a baktı, sonra geriye dönüp arabaya doğru koşmaya başladı. Ama biraz koştuktan sonra birden durdu. Edgar da durup bacağına vurarak geri çağırdı onu. Baboo ona doğru birkaç adım attı, sonra durup geriye, Henry ile Tinder'e baktı, inler gibi bir ses çıkardı ve oraya oturdu.

Edgar üzgün bir ifadeyle köpeğine baktı, sonra gidip onun önünde diz çöktü.

'Emin olmalısın,' işareti yaptı.

Baboo soluyarak ona baktı, sonra gözlerini arkada duran Essay'e çevirdi. Uzunsüre Edgar'la bakiştılar, sonra Baboo kalktı ve Edgar'la beraber arabaya doğru yürüdüler. Baboo son on metreyi koşarak aştı ve arabanın açık olan arka kapısından içeriye, arka koltukta oturan Tinder'in yanına sıçradı.

Henry, "Bunu benim yüzümden yapmıyor, değil mi?" dedi. "Tinder'den ayrılmak istemiyor işte."

'Evet, öyle.'

"İkisiyle birden başa çıkabilir miyim dersin?"

Edgar hafifçe gülümseyerek başını salladı.

"Bana göre hava hoş, ben çok iyi bakarım onlara, merak etme sakın."

Edgar anılarını kafasına kazımak ister gibi iki köpeğine uzun süre baktı. O sırada Essay de koşarak onların yanına geldi ve Baboo onu karşılamak için arabadan aşağıya atladı. İki kardeş köpek sanki birbirlerini uzun zamandır görmemiş gibi oldukları yerde dönüp durdular ve Baboo başını Essay'in boynuna dayadı.

Edgar daha fazla dayanamadı, köpeklere hiçbir işaret yapmadan arkasını döndü ve yeniden göl kıyısına doğru yürümeye başladı. Dönüp arkasına bakmaya cesaret edemiyordu. Çalılar, yabani otlar yüzünü yalıyordu ama o bunların farkında bile değilmiş gibi yürüyordu, başı zonklamaya başladı. Dolan gözlerini kapayarak ağlamamaya çalıştı ama gözyaşlarını engellemesi mümkün değildi. Çok geçmeden Essay zıplayarak yanına geldi ve onu geçerek çalıların arasına daldı.

Essay'e emir vermeyecekti artık, onu serbest bırakacaktı. Essay de onun gibi artık kardeşlerinin nerede olduğunu biliyordu ve istediği yere gidebilir, istediği yerde kalabilirdi.

Bir süre sonra arkalarında Henry'nin arabasının motor sesini duydu. Elinde olmadan olduğu yerde durdu ve araba oradan uzaklaşana, sesi yok olana kadar bekledi.

O GECEYİ DAHA ÖNCE havai fişeklerin gökyüzünde rengârenk ışıklar saçışını izledikleri ve civardaki yazlık evlerde bekçi köpeklerinin havlamalarını dinledikleri kara uzantısında, ağaçları altında geçirdiler. Ertesi gün göl kıyısında yürüdüler. Sazlıkların kenarından geçerken koca kurbağalar aniden ortaya çıkıyor, zıplayarak kayboluyorlardı. Gölde balık çoktu ama kulübelerin çoğu boş gibiydi, balık tutan çok az insan gördüler. Mevsim sonu olduğu için yazlık evlerin çoğu kapatılmış, kapılara kilit vurulmuş, pencerelerin çoğuna kontrplak levhalar konmuştu. Evlerde yiyecek bir şey bulamayacakları için içlerine girmeye zaten gerek yoktu. Henry ona yeni bir olta takımı, bir büyük çakı ve birkaç kutu kibrit vermişti.

Ondan sonraki üç gün içinde Edgar yanındaki Essay ile birlikte Scotia Gölü'nün kuzeyindeki alçak tepelerin yakınlarına

kadar gitti. Essay kardeşlerinden uzakta, sadece Edgar ile birlikte yaşamaya çok çabuk uyum sağladı. Geceleri hava soğuyor ve birbirlerine sarılarak uyuyorlardı. Essay Edgar'ın bir şey ya da birini beklediğini anlamış gibi görünüyordu. Bazen yolda duruyor ve iki kardeşinin kokusunu almak ister gibi etrafı kokluyordu. Günler kısıliyordu, hava saat yedide kararmaya başlıyor, bir saat sonra her taraf karanlık oluyordu.

Dördüncü gece Edgar'ın yaktığı ateş sönmek üzereyken çalıların arasında bir çift göz parladı. Geyik ya da tilki gibi bir hayvan değildi bu, gözler ateşin rengini alıyor, bazen birkaç saniye için kayboluyor, sonra yine meydana çıkıyordu. Gözlerin sahibi onlara rüzgârı önden alarak yaklaştı ki ormanda uzun zaman yaşamamanın verdiği bir alışkanlık olmalıydı bu. Bu hayvan her neyse, kokusunun alınmasını istemiyordu. Edgar bir elini Essay'in sırtına koydu ve o gün tuttuğu balıklardan birkaç tanesini alıp o hayvanın durduğu tarafa attı.

Forte çalıların arasından çıkıp ağır adımlarla balıklara yaklaştı, eğilip kokladı onları. Essay onu görünce birden gerildi, telaşlandı ama Edgar elini onun sırtına bastırarak sakinleştirdi onu. Başiboş köpeğin rengi Edgar'ın hatırladığı gibiydi, sırtı amber rengi ve siyah, geniş göğsü sarışındı. Bir kulağı uzun zaman önce bir kavgada yaralanmış, yırtılmıştı. Fakat güçlü, dolgun bir vücudu, kalın bacakları vardı.

Essay yabancı hayvanı uyarır gibi hırlayınca Forte karanlıkların içine doğru geriledi. Edgar ateşe birkaç parça daha dal atıp alevi canlandırdı ve o gün çok bir şey yapmamış olmalarına rağmen yorulmuş gibi uzandığı yerde gevşedi, çok geçmeden uyudu.

Sabah uyandığında Essay'i yanında bulamadı. Essay öğleye doğru geri döndü, nefes nefeseydi ve tüylerine dikenler yapışmıştı. Edgar o gelene kadar çok sayıda balık tuttu ve onları şişlere geçirip pişirerek bol bol yediler. Balık yerken bir ara sosis kızartan ve ona ikram eden Henry'yi hatırladı.

Edgar akşamüzeri gökyüzündeki sirüs bulutlarının göldeki akislerini seyretti bir süre. O akşam Forte tekrar çıktı ortaya ve bu kez Essay onun yanına gidip dostça davrandı ona, böğrünü kokladı, Forte da kımıldamadan durdu. Akşamüstü Forte gittikten sonra Edgar o gün tutup onun için kenara koyduğu balıkların da gitmiş olduğunu gördü.

EDGAR SABAH KALKAR KALKMAZ hemen göl kıyısına gitti ve yine balık tutmaya başladı. Öğle vakti bir ateş yakarak kendine ve Essay'e balık kızarttı, iyice doyduktan sonra kalan balıkları da çantasına koydu ve olta takımını orada bırakıp yürümeye başladılar. Bir gün içinde geri dönüş yolunun dörtte birini kat ettiler. Edgar arada sırada durup yolun kenarına kızarmış balıklardan bir parça koparıp izlerinin bulunması için bırakıyordu. Uzun zaman önce geçtikleri yolu tanıma konusunda endişeliydi ama yolun kendisine hiç de yabancı gelmediğini görünce rahatladı.

Essay bazen bir saat, bazen daha da uzun zaman ortadan kayboluyor ama sonuçta her zaman Edgar'ın yanına dönüyordu. Döndüğü zaman da Edgar'ı tekrar gördüğüne çok sevinmiş gibi üzerine sıçırıyor, ona oyunlar yapıyordu. O gün akşama doğru Edgar'ın tanıdığı bir gölün kıyısına geldiler ve Edgar kıyıda küçük bir ateş yaktı. O gece orada, sönmekte olan ateşin yanında rahatça uyudular.

Edgar Forte'un onları takip ettiğinden emindi. Edgar o gün de yola pişmiş küçük balık parçaları atarak yola devam etti. Essay bazen durup toprağı kazıyor, kaplumbağa yumurtası arıyordu ama mevsim geçmişti, yumurta bulunmuyordu artık. Öğle vakti yine bir göl kıyısına geldiler, Edgar soyunup serin suya girdi, yıkandı ve sivrisinek kaşıntılarından az da olsa kurtuldu. İlerdeki sazların arasından çıkan ve gökyüzüne yükselen bir beyaz balıkçıl daha sonra koku almış olacak ki Edgar'ın balık çantasına yaklaştı. Fakat Edgar son pişmiş balığı da biraz önce yemiş ama artık balık yemekten de iyice bıkmıştı.

Kalan pişmemiş balıkların durduğu kutuyu ateşin yanına bıraktı, ama yakındaki bütün hayvanların balık kokusuna gelebileceğini çok iyi biliyordu. Hiç kuşkusuz Forte da balık kokularını takip ederek kısa zamanda bulacaktı onları. Sabah gözlerini açtığı zaman, başıboş köpeğin sönmüş ateşin başında durmuş kendisine baktığını gördü. Essay de Forte'un yanına yaklaştı ve iki köpek birbirlerini kokladıktan sonra oynamaya başladılar.

Edgar yattığı yerde doğrulup kalkınca Forte çekingen bir tavırla birkaç adım geriledi. Yırtılmış kulağıyla oldukça komik bir görünüşü vardı ama cin gibi bakıyordu ve akıllı bir hayvan olduğu belliydi. Edgar eşyalarını toplayıp gitmeye hazırlandıktan sonra geriye dönünce, hem Forte ve hem de Essay'in ortadan kaybolduklarını gördü.

EDGAR BİR SÜREDEN BERİ Almondine'i düşünmeye başlamıştı. Onu iki aydan belki de daha uzun zamandan beri görmemişti ve çok özlemişti, benliğinden bir şeyler eksilmiş gibi hissediyordu. Ama birkaç gün sonra yine göreceklerdi birbirlerini. Belki de işlediği suçları unutmuştu ama Edgar da onu affetmeye zaten hazırды. Edgar evden kaçtığı günden beri onu her zaman düşünüyor, unutamıyordu. Edgar ve Almondine birlikte büyümüş, o korkunç günlere kadar birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı. Edgar Almondine'in artık oldukça yaşlandığını ve kendi zamanının büyük bir bölümünü de ormanlarda, kırlarda boş yere harcadığını da düşünüyordu. Belki de o garip rica ya da talep olmasaydı Almondine'i bir daha göremeyecekti. Belki de bu kararlar ne kadar üzüldüğünü, yıprandığını ancak yaşlı bir adam olduktan sonra anlayacaktı.

Evden kaçarken kafası karışıkta ama şimdi her şeyi daha net görüyordu. O günlerde karanlıkta kalmış olan pek çok şey aydınlanmış sayılırdı. Eve dönme fikri, fırtına sırasında göl kıyısında sığındıkları oyuktan çıktıktan sonra kafasına yerleşmişti. Tinder ve Baboo'nun doğru karar verdiklerini o zaman anlamıştı. Henry sinirli, huysuz ve kuşkucu bir adamdı ama aynı za-

manda iyi, sadık bir insandı. Edgar bir ara, Tinder bacağını bir mil daha uzakta yaralaysaydı ne yapardım diye düşündü. İnsanların hayatı çoğu zaman şansa bağlıydı. Henry'nin evinden bir gün önce ayrılсалardı şimdi belki de Kanada'da hatta Starchild Kolonisi'nde olabileceklerdi. İnsan çoğu zaman bir şans ve tesadüfler nehrinde yüzüyordu. O da yaralı köpeğiyle iyi bir adama rastlamış, onun iyiliğini görmüştü. İnsan bazı şeyleri tahmin edebilirdi ama gelecek konusunda kehanette bulunamazdı. Ida Paine gibi bazı insanlar bunu yapabiliirdi belki ama çok nadir bir yetenektir bu. İnsanların büyük çoğunluğu için gelecek bilinmeyenlerle doluydu. Bir insan sadece kendi hayatını takas edebilirdi, Edgar böyle hissediyordu. Kendini Starchild Kolonisi'nin insanları içinde kaybedebilir ya da sevdiği, önemseydiği bir şeyi almak için elindekini verebilirdi. O nadir şeyi verebilirdi. Ve her şekilde hayatı harcanmış olacaktı.

Bataklığın kenarında yürürken bunları düşünüyordu Edgar. Essay ve Forte birbirlerinin üstüne atlayarak, oynaşarak Edgar'ın arkasından geliyorlardı. Bir süre sonra kavga eder gibi birbirlerine girdiler ama yalancı bir dövüştü bu. Essay çok geçmeden Forte'u bırakıp Edgar'ın yanına koştu ve onun yanında uslu uslu yürümeye başladı.

O gece göl kıyısından ve Edgar'ın tanıdığı bir noktadan uzakta uyudular. Edgar önce küçük bir ateş yaktı ve onun başında korlar sönmeye yüz tutana kadar bekledi, Forte bir kestane ağacının altına kıvrılıp yattı. Edgar bir süre onun yanına gitti ve tüylerine yapışmış olan dikenleri ayıkladı. Forte bir ara onun ellerini kokladı. Belki de onların evlerine gittiği akşamları hatırlamıştı. Edgar sonunda ateşin diğer tarafına geçti ve uzandı. Karnı acıkmıştı ama balık yemediği için de hayatından memnundu.

Sabahleyin kalkıp doğuya doğru yürümeye başladılar ve çok geçmeden Essay ve Forte yine ortadan kayboldular. Essay bir süre sonra meydana çıktığında ağzının etrafı kanlıydı. Edgar onun yanına giderek ağzının içini, dışını ve vücudunun her yerini kontrol etti ama bir yara bulamadı, kan ona ait değildi. Forte

hâlâ ortalarda yoktu.

Bir süre sonra, evden kaçtıkları ilk gece kaldıkları ve baykuşların onları seyrettiği açıklık yere geldiler. Edgar koşmaya başladı. O zaman yeşil olarak gördükleri sumaklar şimdi parlak kırmızıydı. O koşarken Essay de onunla beraber koşuyordu.

Çok geçmeden eski ormancılar yolunu ve ortasından dikenli sınır teli geçen sığ dereyi gördüler. Derenin suyu iyice azalmıştı ve onun yerinden çıkarıp eğri olarak yeniden çukuruna yerleştirdiği direk olduğu gibi duruyordu. Dereye girdiler ve Edgar çarpık direği ve dikenli teli kaldırıp diğer tarafa geçti, bu kez direği suyun içinde bıraktı, Essay de onu izledi. Edgar orada bir süre durup Forte'ubekledi ama köpek görünmeyince yoluna devam etti. Forte bu tarafa geçmek isterse elbette geçecek bir yer bulacaktı.

Almondine

ALMONDİNE ÇOĞU ZAMAN GÖLGEDE uzanıp gözlerini kapıyor ve uykunun gelmesini bekliyordu. Uyku sersemliğiyle her şeyi eskisi gibi görüyor, onun yanında koştuğunu hissediyordu. O zamanlar geceleri evin keresteleri bile nefes alırdı ve eklemleri henüz karıncalanmaya, ağrımaya başlamamıştı. Onu aramaya gerek yoktu. Rüyalarında her zaman onu görüyordu Almondine. Edgar ona koklaması için bir şeyler uzatıyor, toprağı kazıp bir şeyler bularak avucundan almasını istiyordu. Ama uyandığı zaman rüyada gördüklerinin hepsi kayboluyor, yok oluyor, gerçek dünyada onu aramaktan başka bir şey kalmıyordu.

Hayatı boyunca bulmasını istedikleri her şeyi bulmuştu ama onu bir türlü bulamıyordu işte. Edgar gerçekten kaybolmuştu, uzaklara, onun tanımadığı başka dünyalara gitmişti ve belki de bir daha hiç dönmeyecekti. Sorularına ne dolaplar, ne de yatak cevap veriyordu. Onun uçmanın sırrını öğrenmiş olması mümkündü ve pencere de onun süzülüp içeriye girmesine izin verecek kadar genişti. Almondine şimdi geceleri onun yatağında yatıyordu ve Edgar geri döndüğünde onu ilk gören kendisi olacaktı. Almondine yaşlanmıştı ama hâlâ ona soracağı sorular, göstereceği şeyler vardı. Edgar için endişeliydi. Değişmiş olsun ya da olmasın, Edgar'ı bulmak, yeniden onun tuzlu boynunu yalamak istiyordu.

Almondine hayatında zamanın, canlının kendi içinde yaşadığını öğrenmişti. Zaman *sensin*, zamanı *solursun* demişlerdi ona. Almondine gençken zamana açtı ama bunun nedenini anlamazdı. Şimdi içinde garip bir ahenksizlik vardı ve bu ahenksizlik son zamanlarda dünyasını boğuyordu. Elma ağacının altında yatmak yine zevkliydi. Şakayığın kokusu da güzeldi. Şimdi ormanda eskisi kadar sık dolaşmıyordu ama gittiği zaman hep onu arıyordu yanında. Hâlâ yapılması gereken işler vardı elbette. Ambardaki minik yavrular hiçbir şey bilmiyorlardı ve daha önce doğanlara çok şey öğretmişti o. Sordukları zaman denemeye değmez gibi geliyordu ona ama hâlâ önemsiyordu o bunları.

Almondine yavaşladı, çiftlik etrafında dönüyordu. Elma ağaçlarının dalları rüzgârda sallanıyor, yapraklar hışırdıyordu. Bahçe sanki ona bağıyor, sesleniyordu. Bir süre sonra gökyüzünde bulutlar toplandı, şimşek çaktı, gök gürültüsü duyuldu. Almondine yine de gidip elma ağacının altına uzandı ve eski günleri düşünmeye başladı. Rüzgâr şiddetlendi ve yol kenarındaki posta kutusunu da sallamaya başladı. Yol kenarında bir adam rüzgârın darbesiyle sendeledi ama düşmedi ve yoluna devam etti.

O sırada kadın çevresinden habersizmiş, hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi, köpek yavrularını alıp onlara daha önce öğrendikleri bir sürü saçma sapan hareketi yaptırdı ve diğerleri de aptallar gibi onları seyrettiler. Ama Almondine de dayanamadı, durup onları izledi ve çocuğun da orada, kadının yanında oturduğunu hayal etti. Köpek yavruları biraz sonra yerde yuvarlanıp birbirleriyle oynamaya başladılar. Kadın dönüp ona baktı ve Edgar yine ortadan kayboluverdi. Edgar gerçekten gelmiş miydi oraya, yoksa Almondine onun hayalini mi görmüştü?

Bu soru önemliydi ama Almondine'in içindeki Edgar'ı bulma arzusu da gittikçe zayıflıyordu. Işığı sanki azalan şu güneşin altında onunla çok zaman geçirmişti. Bunu ön bahçedeki çamlar da biliyordu ama buna ondan başka kimse dikkat etmemişti. Almondine o ağaçların altında üç gün kımıldamadan yatmış, yas

tutmuştu. Geceler daha karanlık, yıldızlar daha sönük olmuşlardı. Almondine daha sonra hep Edgar'ın yatağının dibinde uymuştu, çünkü Edgar dönerse önce oraya gelecekti. Edgar daha önce de onu kandırır, ondan saklanır ama sonra hep meydana çıkardı. Birbirlerini tekrar bulduklarında nasıl da sevinir, kahkahalar atarlardı! Almondine onu bulmak için akla gelmedik yerlere girip ararken Edgar herhalde çok eğlenirdi! Köpek bunları düşününce dayanamadı, yattığı yerden fırladı, soluyarak başını salladı, silkindi. Onu aradığı yerlere birkaç kez daha bakmıştı ama her yer boştu ve her şey onu hatırlamaz gibi davranıyordu.

O gün vakit öğleye yaklaşırken bir karara vardı Almondine. Oturma odasındaki uyku yerinden kalktı, mutfığa gidip ön ayağını kadının bacağına koydu ve ona, Edgar'ı başka bir yerde araması gerektiğini anlatmak istedi. Kadın dalgın gözlerle onun başını, sırtını okşadı ve Almondine'in çok hoşuna gitti onun bu davranışı. Almondine hâlâ kapıyı açacak kadar güçlüydü, dışarıya çıkıp meyve bahçesindeki ağaçların altından yürüdü, yokuştan yukarıya çıktı ve orada, en tepedeki ağacın yakınında durup bekledi.

Edgar belki yolculuğa çıkmıştı ve o da aynı şeyi yapabiliirdi.

Uzaklardan bir yolcunun yaklaştığını duydu Almondine. Hatırlayabildiği kadarıyla kamyonetli satıcılar, yolculuk yapan insanlar onların bahçesinden çok geçmişlerdi. Gençliğinde onların topraklarına tecavüz eden yabancılar olduğunu düşünür, kızardı onlara, ama artık pek aldırımıyordu. Aslında iyi, merhametli insanlardı onlar, bir gayeleri gidecek bir yerleri olmasa onların topraklarından geçmezlerdi herhalde. Onlar gizli işler çevirmeyen, rahat ve belki de çok zeki olmayan insanlardı ama herhalde çok gezmiş, çok yer görmüş olacaktı.

Ses tepenin arkasından geliyor, toz bulutu ağaçların arasına yayılıyordu. Önce ön tarafın parıltısı çıktı ortaya. Almondine yeni şeylerden korkmuyordu artık, yeniliklere alışması gerektiğini biliyordu. Edgar'ın ilk günlerini, bebekliğini, annesinin kollarındaki halini hatırladı. O zamanlar bu mutluluğun başladığı-

nı ve asla bitmeyeceğini düşünürdü. Ama doğru olması gereken pek çok şey uzun zamandan beri yoktu ortalarda. Evin içinde, dışında, bahçelerde yeni olan hiçbir şey yoktu. Günler acı içinde geçerken eski güzel şeyler yavaş yavaş unutuluyordu.

Bu gibi durumlarda her zaman onları bekleyen bir macera olurdu.

Yaklaşan kişiye soracaktı, eğer o bilmezse daha sonra gelecek olanlara soracaktı Almondine. Elbette içlerinden bir bilen çıkacaktı. Kamyonete sormuş ama ondan cevap alamamıştı. Kamyonet son zamanlarda onu hiçbir yere götürmemişti. Almondine daha önce arazilerinden geçenlere Edgar'ı hiç sormamıştı ama bundan sonra soracaktı. Yeni aklına gelmişti bu.

Köpek kırmızı mıcırly yolun kenarına çıktı. Ama o sırada birden Edgar'ın elma ağacından düşüşünü hatırladı. Ama o zaman yerlerde kar vardı ve Edgar yumuşak karın içine düşmüş, yaralanmamıştı. Almondine onun yanına gidip eldivenli elini yaladığını hatırladı. Sonra Edgar'ın sabahları kalkıp ona bakmadan önce gözlerini ovuşu geldi aklına. Onunla çok iyi anlaşabildikleri, birbirlerine bütün sorunlarını anlatabildikleri özel bir dil geliştirmişlerdi. Ama Almondine o anda, oradan geçecek olan kişiye sorusunu nasıl soracağını ve ne cevap alacağını bilmiyordu. Ama sinirliydi, öfkeliydi, bunun cevabını yakın bir zamanda alacaktı. Oralarda bir toz bulutu etrafa yayılıyordu.

Almondine yolun kenarında dimdik durdu ve başını çevirerek geçen yolcuya sorusunu sordu.

Ona çocuğu görüp görmediğini sordu. İçindeki sevgili varlığı, ruhunu sordu ona.

Ama yolcu onun sorusunu anladıysa bile cevap vermedi, hiç ses etmeden geçip gitti.

Kısım V

ZEHİR

Edgar

BATI TARAFINDAKİ TARLADAN GEÇİP ağaçların altından yürüdüler. İleride, ambarın kırmızı yan duvarı batmakta olan güneşin altında parlıyordu. Tarlanın kuzey tarafındaki çitin üzerinde zıplayarak diğer yana atlayan iki geyik birkaç saniye içinde gözden kayboldular. Hava durgun, sıcaktı ve kuru otlar Edgar'ın bacaklarına değerek hışırdıyordu. Tarlada bir sürü yabancı mısır vardı ve Kızılderili tütününü sıcakta kahverengine dönüşmüş, kurumuştı.

Edgar kayalığa ulaşana kadar Essay avluyu geçip köpekevine doğru koştu ve oradaki hayvanları adeta çılgına çevirdi. Edgar bir kayanın üstüne oturdu ve etrafı dinledi. Özlem, endişe ve korku duyguları birbirine karışmıştı ve heyecanını nasıl bastıracağını bilemiyordu, ama köpeklerin sesleri ona bir müzik ziyafeti gibi geldi. Onları havlamalarından tanıyabiliyor, adlarını bile oradan söyleyebiliyordu. Oturduğu yerden evin sadece koyu renkli çatısını görebiliyordu. Orada durup bir insanın ortaya çıkmasını bekledi ama oralarda koşup duran Essay'den başka canlı göremedi.

Edgar kalktı ve ağır adımlarla eve doğru yürüdü. Ev karanlıktı ve amcasının Chevrolet Impala arabası her zamanki yerinde duruyordu. Bahçede salatalıklar ve kabaklar oldukları gibi duruyordu ve yarım düzine kadar ayçiçeği de hafifçe onların üzerine doğru eğilmişti. Belki Almondine'i görebilirim düşüncesiyle oturma odasının penceresinden içeriye baktı ama onun orada

olmadığını anlamıştı. Almondine onun kokusunu almış olsaydı hiç durmaz, bir yolunu bulup evden dışarıya fırlardı.

Edgar ambara girince, bütün köpekler ön ayaklarını yuvalarının telli duvarlarına kaldırıp çeşitli sesler çıkararak, neşe içinde havlayarak onu karşıladılar. Edgar hepsinin yuvası önünde durup onları okşadı, sevdi, onlarla şakalaştı ve oynadı, kahkahalar attı. Pout'u, Finch'i, Opal ve Umbra'yı en sona bıraktı. Onların önünde teker teker diz çöküp adlarını kulaklarına fısıldadı ve onlar da onun yüzünü yaladılar. Onlar sakinleştikten sonra bir kap buldu ve içine köpek maması koyarak Essay'in karnını doyurdu.

Yeni doğanların yuvasına gittiğinde sadece iki yavru gören Edgar şaşırıldı. O evden ayrılmadan önce doğan sekiz yavrudan sadece ikisi kalmıştı yuvada. Ama bu iki yavru sağlıklı görünüyordular ve oldukça kilo almışlardı. Edgar onları da biraz okşadı ve sonra geriye çekilip baktı.

İşaretle, 'Ne ad verdiler size minikler? Kardeşleriniz nerede?' diye sordu.

Atölyeye gitti, raflardaki kitaplara baktı. *Webster Sözlüğü* alıp şöyle bir karıştırdı. Duvara dayandı, dedesinin ve Brooks'un sonu gelmez öğütlerini ve Hachiko'yu düşündü. Eski mektuplar içinde Tokyo'dan gelmiş bir mektubu ve oraya sakladığı kırışmış fotoğrafı buldu. İlk Forte ile Claude'un oldukça bozulmuş olan resmine baktı ve sonra cebine koydu onu.

Dışarıya çıkıp köpekevinin kapısını kapadı ve eve gitti. Mutfak kapısının anahtarı bodrum kapısı yanında bir çivide asılıydı. Eve girip buzdolabından peynir ve tavuk eti alarak yedi. Sonra küçük bir plastik kova içinde duran dondurmaya alıp dolaşıp kapadı. Mutfakta etrafa bakındı, sonra oturma odasına geçti. Annesinin dolabında elbiseler asılıydı. Merdivenden çıktı ve odasına girdi, her taraf toz içindeydi ve yerde ölü sinekler vardı. Onları evde bulamama ihtimali hiç aklına gelmemiş, annesi ve Almondine'den önce boş eve merhaba demek zorunda kalmıştı. Tekrar yatağında yatacağını düşünüp sevinmişti ama şimdi toz

içinde kalmış, berbat haldeki bu yatakta nasıl yatacağını bilemiyordu.

Elindeki dondurmadan biraz yedi, sonra kabı buzdolabına koydu, kaşığı da lavaboya bıraktı. Essay gelip veranda kapısını tırmalamaya başladı. Edgar kapıyı açıp onu içeriye aldı ve Essay evin içinde dolaşarak onun yaptığı gibi, her şeyi yeniden inceledi. Edgar uzun süre bekledi Essay'i ve o geriye döndüğünde Edgar masada, babasının sandalyesinde oturuyordu. Eve dönüşüyle neler olacağını düşünmemesi olanaksızdı elbette. Beklerken en azından hem vakit geçirmek, hem de temizlenmek için duşa girmiş ve yıkanmıştı.

Duştan çıktıktan sonra mutfakta kâğıt ve kurşun kalem buldu, alıp bir şeyler yazmayı düşündü ama durdu ve mutfak penceresinden dışarıya baktı. Pencere açıktı ve sıcak yaz rüzgârı perdeleri hafifçe dalgalandırıyor. Edgar kâğıt kalemi önüne aldı ve 'Sen yokken bir şeyler yedim. Yarın yine geleceğim,' diye yazdı. Sonra Claude ve Forte'un birlikte çekilmiş eski ve kırışmış fotoğrafını cebinden çıkarıp notun yanına bıraktı.

Essay'i kendisiyle gelip gelmeme konusunda serbest bıraktı. Köpek veranda merdiveninden aşağıya sakin bir halde indi ve etrafa bakındı. Edgar o gece nerede uyuyabileceğini düşündü. Böyle sıcak bir havada samanlık havası boğucu olurdu. Süt deposuna gitti, orada birkaç eski çuval buldu. Essay onun peşinden geldi, birlikte tarlaların düğüm ucuna, ağaçların altına gittiler ve Edgar çuvalların tozunu silkeledikten sonra onları toprağa serdi ve uzandı. Essay bir süre onun etrafında dolaştı ve sonra gelip yanına yattı. Edgar gökyüzündeki yıldızları seyrederek gözlerini kapadı ve çok geçmeden uykuya daldı.

Edgar ne kadar uyuduklarını bilmiyordu ama tepeden gelen kamyonet sesiyle gözlerini açtı. Gökyüzünde şimdi ay vardı ve toprak gümüş renginde parlıyordu. Edgar doğrulup çuvalların üstünde oturdu ve evin yanında duran kamyonetin motoru susarken, gelenleri karşılayan köpeklerin havlamaları başladı. Essay de doğrulup kalktı ve inler gibi bir ses çıkardı. Edgar onu

okşayıp sakinleştirdi. Trudy ve Claude kamyonetten indiler, amcası arka taraftan iki market torbası alırken, Trudy de köpekleri sakinleştirmek için durup düşündü. Çok geçmeden veranda kapısı gıcırdayarak açıldı, mutfak ve oturma odasının ışıkları yandı. Claude kamyonetle ev arasında iki kez daha gidip geldi ve alışveriş torbalarını içeriye taşıdı. Sonra orada durup etrafa bakındı, içeriye girdi ve veranda ışığını söndürdü.

Edgar ay ve yıldızların ışığında Almondine'i görmek için bekledi. Onun araçtan çıktığını görmemişti ama herhalde ben başka bir tarafa bakarken atlayıp içeriye girdi diye düşündü. Fakat Almondine orada, onların yanında olsaydı Edgar'ın kokusunu hemen alır, koşardı ona. Edgar kendini yorgun, bitkin hissediyordu, hayatının bu berbat dönemi son bulmalıydı artık, kötü anılardan kurtulmak istiyordu. Şimdi Almondine'den başka bir şey düşünemez olmuştu.

Sadık köpeği Almondine evde olmadığına göre annesi ve amcasıyla beraber olmalıydı, ama onların yanında da değildi.

Edgar ayağa kalktı ve arazinin ortasında duran Huş ağaçlarına baktı. Ağustos ayının ortasıydı ve çayır otları beline geliyordu. Otları elleriyle iki yana açarak aralarına daldı, Huş ağaçlarının dibine kadar yürüdü. Biraz ileride ölü doğan bebeğin mezarını belirten beyaz haç, onun ötesinde de babasının mezarı başındaki haç görülüyordu. Onların yan tarafında da yeni kazılmış, ama henüz işaretlenmemiş dikdörtgen şeklinde bir başka mezar vardı.

O anda Edgar'ın nefesi kesilir gibi oldu, kendisini ipleri kesilmiş bir kukla gibi hissetti. Yüzükoyun yere kapandı, gübreli toprağın kokusunu içine çekti, toprağı avuçladı ve sonra bıraktı, yine yere döktü. Kafasının içinde okyanusun uğultusu var gibiydi. Bütün anıları bir anda canlandı, Almondine gözünün önüne geldi. Canından çok sevdiği köpeği fıstık sevmez ama fıstık ezmesine bayılırdı; bezelye yemez, fasulyeyi mısırdan daha çok sevdi, ama en çok sevdiği şey, Edgar'ın parmaklarından bal yalamaktı. Edgar'ın elindeki bir şeyi kaparak kaçmak, onunla oyun

oyynamak Almondine'in en büyük zevklerinden biriydi. Edgar onun ağzını burnunu avuçladığı zaman başını yere kadar eğerek ve öylece, hiç kılmıdamadan durur, ancak Edgar elini çekince başını yerden kaldırırdı. Edgar'ın kendisini parmaklarıyla değil de avucuyla okşamasından hoşlanırdı. Edgar onu uyurken bile sever, ama Almondine bunu hissettiği halde gözlerini açmazdı.

Edgar onun küçüklüğünü hatırladı. Yaramaz köpek öyle hızlı koşardı, öyle çevikti ki, bir gün tarlada yanlarına gelen bir kırlangıcın üstüne atlamış ve küçük kuş uçmak isterken yakalamıştı onu. Edgar onunla saklambaç oynamaya bayılırdı. Almondine çoğu zaman kokusunu alıp onu hemen bulur, çalılardan arasında koşarlardı. Bir gün çalıların arasından diğer tarafa geçtikleri zaman orada Edgar'ın daha önce görmediği çok iri bir köpekle karşılaştılar. Hayvan onları karşısında soluk soluğa görünce kendisine saldıracaklarını sanmış, hırlamış ve koca pençeleriyle otları yolmuştu. Koca köpek önce onlardan çekinerek hafifçe gerilemiş, ama sonra kaçmaktan vazgeçerek saldırıya hazırlanmıştı, ağzından salyalar damlıyordu.

Almondine Edgar'ın yanında kılmıdamadan durmuş, vahşi köpeğin ileriye attığı her adımda onlar yavaşça gerilemişlerdi. Sonra Almondine birden Edgar ile o köpeğin arasına girdi ve Edgar'ı kıcıyla dürterek yana kaçmasını istedi. Çok hızlı dürtmüş ve Edgar sendelemiş, düşmekten zor kurtulmuştu ama yere diz çöktü. O zaman Almondine onun yanına geldi ve yüzünü yaladı. Edgar onun ne yapmak istediğini anlamamıştı. Ama sonra anladı, Almondine o dev gibi köpekle dövüşemeyeceğini, Edgar'ın onu da alıp oradan gitmesi gerektiğini anlatmak istiyordu ona. Oradan yavaşça ayrılırlarsa o dev köpek de peşlerinden gelmezdi.

Edgar yavaşça kalkıp bir adım geriledi, sonra ağır adımlarla ambara doğru yürüdü ve oraya vardığında Almondine de koşarak onun yanına geldi. Edgar bir gün sonra Almondine ile birlikte ana yolun kenarında yürürken o iri köpeği yol kenarında bir çukurda ölü olarak görmüştü, hayvana bir araç çarpmış ve

öldürmüş olacaktı.

Almondine ile oynadığı oyunları, onun dans edişini, uçar gibi koşuşlarını hatırladı.

Sonra babası geldi aklına, onun ambar kapısında durup fırtınayı seyredişi ve annesinin ona içeri girmesi için seslenişi geldi gözlerinin önüne. Bütün bu acı tatlı anılar bir insanın yaşamını oluştuyordu işte. Bazı şeyler insanı çok korkutuyordu, bazılarına aldırmıyordu insan. O da Almonidine'i hep güzel şeylerle anacaktı, emindi bundan. İnsan bazen bazı şeyleri görmek istese göremiyor, görmek istemediklerinden de kaçamıyordu. Essay de fırtınada, göl kenarında kendini tehlikeye atmış, ama yine de ucuz kurtulmuştu.

Edgar ertesi sabah eve gitmeyi düşündü. Neler olacağını bilmiyordu. Onun notunu Claude bulmuş ve ne demek istediğini anlamıştı. O notu annesi görmüş, okumuş olsaydı hemen adını bağırarak evden dışarıya fırlardı, Edgar emindi bundan. Ama evin içi karanlıktı ve dışarıya fırlayan da olmamıştı.

Elini Essay'in sırtına koydu ve bir süre evin önündeki avluya baktılar. Edgar içinde büyük bir boşluk hissediyor, o gece yeniden uyuyamayacağını biliyordu. Avluda, direk ucunda yanan ışık evi ve meyve bahçesini az da olsa aydınlatıyordu ama o bölge dışında her taraf karanlıktı. Bir süre sonra Claude evden çıktı, verandadan indi ve araba yolundan ambara doğru yürüdü. Ambar kapısının altından ışık sızdı. Ama birkaç dakika sonra ambardaki ışık söndü, Claude eve döndü ve her taraf yine karanlığa gömüldü.

Trudy

TRUDY YATAKTA UZANMIŞ, UYKULU gözlerini kırıştı-
tırarak kamyonetten inerlerken duyduğu o heyecanlı hav-
lamaları düşünüyordu. Köpeklerin havlamaları çok çılgınca
sayılmazdı ama yine de bir şeye heyecanlandıkları belliydi ve
Trudy de kuşkulunıp etrafa bakınmıştı. Meyve bahçesinde, tar-
lada köpekleri sinirlendiren geyik, tilki ya da kirpi benzeri bir
hayvan görememişti. Zaten onların yanına gidip susun işareti
yapar yapmaz susmuştu köpekler. Belki de onlar çok geç döndü-
ğü için ya da dolunayın etkisiyle havlamıştı hayvanlar. Ama yine
de hayvanların havlamalarında bir gariplik vardı, bir şeye sinir-
lenmiş ya da heyecanlanmış gibiydiler. Claude da hayvanların
garip havlamalarından kuşkulunmuş ve uyuyamamıştı.

Claude sonunda kalkıp giyindi ve "Ben gidip yavruları kon-
trol edeceğim," diye mırıldandı.

"Ben de geleyim."

"Hayır, sen yat ve uyumana bak. Hemen geri geleceğim."

Trudy verandanın telli kapısının gıcirtısını duydu ve başını
yastığa koydu. Ama Claude'u kuşkulandıran şey sadece köpek-
lerin havlamaları değildi, bundan emindi. Claude son zamanlar-
da uykusuzluk çekiyor ve Trudy bunun nedenini sorduğunda da
cevap vermiyor ya da bilmediğini söylüyordu. İlk günler uyanıp
Claude'u yatakta bulamayınca merak edip kalkmış, pencereden

bakınca elleri pantolon ceplerinde, sinirli adımlarla aşağı yukarı yürürken görmüştü onu. Claude her nedense yağmurlu gecelerde daha da sinirli oluyor, verandaya çıkıp oturuyor ve çakısıyla bir şeyler yontup duruyordu. Trudy çöp kutusunda onun yonttuğu ağaç dallarını görünce karanlıkta ne kadar uzun süre oturduğunu anlıyordu.

Trudy'nin de gece vakti dışarıya çıkmak istemesi için kendi nedeni vardı aslında. Eve döndüklerinde silonun arkasına Edgar'ın eve dönmesi için bir işaret koyma fırsatı bulamamıştı. Bunu Claude'u sinirlendirmeden yapmanın bir yolunu bulmalıydı.

Trudy o gece samanlıkta Edgar'la bir anlaşma yapmış ve herkese onun neden evden kaçtığını kendi planlarına göre anlatmıştı. Onun anlattığına göre, Edgar o gece Page'in de babasının öldüğü noktaya yakın bir yerde düşüp öldüğünü görünce paniğe kapılmış ve evden kaçmıştı. Edgar'ın Page'in üstüne yürüdüğü gerçeğini ondan neden sakladığını kendisi de bilmiyordu ama Claude'un bu gerçeği kısa zamanda öğreneceğinden de emindi. Trudy bir gece sonra çalıların arasında durmuş ve Edgar'ın geri dönmesini beklemişti. Ama Claude'u kuşkulandırmamak ve kızdırmamak için bir süre sonra eve geri dönmüştü. Fakat içinden bir ses Edgar'ın yakınlarda olduğunu, onları uzaktan gözetlediğini ama annesine inanmadığını söylüyordu.

Edgar'ı birçok akşam beklemiş ama oğlu bir türlü geri dönmemişti.

Edgar'a gidebileceğini söylediği için çok pişmandı ve bunu nasıl, neden yaptığını bilmiyordu. Şimdi kendini cezalandırmak için her akşam silonun arkasında durup oğlunu bekliyor ama Edgar gelmiyordu. Sadece Edgar'la giden köpeklerin geri dönmemesi teselli ediyordu onu, demek ki köpekleri onu yalnız bırakmıyorlardı, oğlu güvendeydi. Trudy içini çekti ve gözlerini kapadı. Ailede sadece oğlu kalmıştı ona ve o da evden uzakta bir yerdeydi.

Trudy bazen oğlunun geri döndüğünü hayal ediyor ve o günün bir an önce gelmesi için dua ediyordu. Bazen de ilk bebeğini

düşürdüğü günü hatırlıyor ve Tanrı'dan Edgar'ı ona bağışlamasını diliyordu.

O gece hava çok sıcaktı ve Trudy yarı uyku halinde sağa sola dönüp duruyor, bir türlü derin uykuya dalamıyordu. Bir ara Gar ile mutlu evlilik günlerini düşündü ama belki de bunları rüyasında görüyordu, emin değildi.

İlk hamileliğinde Gar ve kendisi her şeyin yolunda gittiğini, bebeklerinin yakında geleceğini düşünmüşlerdi. Ama daha sonra içinde bir boşluk oldu ve merdivenden aşağıya yuvarlanıp ölmenin ne kadar iyi olacağını düşünmeye başladı. Nehrin sessiz bir yerinde sulara dalıp kaybolmak istedi Trudy. Yemek yerken ağzına koyduklarını kum gibi hissediyor, uykusunda boğulur gibi oluyordu. Bazen kendi içine dönüyor ve sanki biraz rahatlıyordu. Bu berbat gecelerden sonra sabahleyin uyandığında ona kahve getiren Gar'ı başucunda bulunca yeniden mutlu oluyor, eski günlerin geri geleceğini düşünüyordu.

Böyle acı içinde geçen her gün onu biraz daha zehirliyordu sanki. Dayanılması güç bir duyguysa bu, korku ve arzu vardı orada. Ama Gar'ı da bu acılı günlerin içine çekmemek için elinden geleni yapmıştı. Bazen kendini zorluyor, yataktan kalkıp aşağıya iniyordu ama bir süre sonra Gar da kendini aptal gibi hissetmeye başladı, başı dönüyor, sersemliyordu. Fakat Gar her şeye rağmen ona cesaret ve güç vermiş, sonunda yeni bir hamilelik deneyi yapmayı kararlaştırmışlardı.

Bir süre sonra hamile köpeklerden bir doğum yaptı ve yavru-lardan biri hasta olarak doğdu, onu yaşatmak için çok uğraşı-lılar ama başaramadılar. Bütün uğraşlarına, tedavi çabalarına rağmen onu yaşatamadılar ve gömdüler.

Ölümün belirli bir mesafede durduğu bir dünyada yaşamak bir şey, onu ellerinde tutmak başka bir şeydi ve Trudy bir ay içinde iki kez tutmuştu onu ellerinde. Köpek yavrusunun öldü-ğü gece Trudy ölümle bir anlaşma yaptığını düşündü: Ölümün kalmasına izin verirse kendisi de kalabilecekti. Hayatı seçerken çelişkiyi kucakladı. Gece öyle geçti. Gar sabahleyin onu ellerinde

ölü köpek yavrusuyla bulduğunda, Trudy üzüleceği kadar üzülmüş, geriye içindeki boşluktan başka bir şey kalmamıştı.

Trudy ondan sonra hayatını onlara, Gar'a, Almondine'e ve sağlıklı köpek yetiştirmeye, onları eğitmeye verdi. Her şeye alışıldığı gibi Trudy acılara da alıştı, sonunda hepsine bir sır gibi gelen bir olay sonucunda Edgar doğdu. Trudy o geceyi nadiren düşündü. Acıların onu artık bıraktığına inandı, o korkunç günleri bir daha yaşamayacaktı.

Ama yanılmıştı. Gar'ın cenaze töreninden sonra, zatürrenin dorukta olduğu bir gece o minik tohum uykusunda yine göründü ona. Tohum çatladı ve içinden ipek gibi incecik bir iplik çıktı, ama sabah olduğunda ürkek bir hayvan gibi kayboldu, yok oldu. Ama daha sonraki gecelerde, rüyasında o ince iplik onun kalçalarını, belini, göğüslerini sardı, sonra saçlarını, yüzünü, her yerini kapladı. Önce bir ferahlık hissetti. Sonra bir sabah uyanınca o iplerin bir kafese dönüştüğünü anladı. Onun nasıl çalıştığını hatırlamadan önce bir panik anı yaşadı; sonra derin bir nefes aldı ve ona doğru döndü.

Trudy ondan sonraki günlerde bazı kararlar aldı ama muhtemelen kötü kararlardı bunlar. Edgar'ın Claude'a duyduğu öfkenin zamanla geçeceğine inandırmıştı kendini. Edgar'ın evden kaçışının nedenlerinden biri bu öfke olabilir miydi acaba? Ama buna ve Edgar'ın asla dönmeyeceğine bir türlü inanamıyordu. Fakat kafasında hep çelişkili fikirler dolaşıyordu. Claude Temmuz ayında Edgar'ın "İkizlerim" dediği iki köpeğine, Opal ve Umbra'ya müşteri buldu, onları satmaya kalktı ama Trudy engelledi onu, bu köpekler oğluna aitti ve onları kimse alamazdı. Trudy, Claude ve müşteriyi sakinleştirmek için iki yavrunun satılmasına izin verdi. Daha önce hiç bu kadar küçük yavru satmamışlardı.

Trudy bunları düşünürken Claude odaya geri döndü. Yatağın kenarına oturup gömleğini çıkarırken Trudy içini çekti ve ona sırtını döndü.

Trudy yine uyuyamadı ve düşüncelere daldı. Zatürreeden kurtulduktan sonra kendini iyice toparlamak için hep köpekler-

le uğraştı. Sabahları Edgar okul otobüsüne binip gittikten sonra ambardaki sessizliğe dayanamıyordu ama müzik dinlemek de teselli etmiyordu onu. Almondine onu yalnız bırakmıyor, onun yanında yatıyor ve Trudy onun sayesinde bazen kendini rahatlatmış hissediyordu. Ama yine de gündüzleri bazen öğleye doğru üzerinde büyük bir yük varmış gibi adeta çöküyordu.

Bir gün öğleden sonra Claude'un Impala'sı geldi, Claude arabadan indi ve doğruca ambara girdi. Trudy bir süre evde onun gelmesini bekledi ama Claude ambardan çıkmayınca oraya gitti. Claude bir yavruyu tartıyor ve not alıyordu, Trudy'yi görmezden geldi. Birlikte oldukları ilk hafta, konuşulacak çok şey olmasına rağmen derin bir sessizlik içinde geçti. Trudy ilk günler Claude'un varlığından hoşlanmadı ve bunu da davranışları ile belli etti ona. Bir gün ona gitmesini bile söyledi ama bir yandan da yardıma ihtiyacı olduğunu bilincindeydi. O günlerde Edgar okuldan dönmeden önce Claude arabasına atlıyor ve oradan ayrılıyordu.

O Cumartesi, Claude gelmeyince Trudy rahatladı. Ama Pazar günü öğleden sonra pencereden dışarıyı gözetlemekten alamadı kendini. Pazartesi sabahı Impala yine geldi. Trudy kendini yorgun hissediyordu ve yataktan kalkmadı. Sonra birden sinirlendi. Claude ne istiyordu onlardan? Claude oraya bir amaçla geliyordu, bu açıkça belli oluyordu. Fakat Trudy'nin yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Kalan biraz enerjisini de ev işlerine, Edgar'a ve köpeklerin bakımlarına harcıyordu. O gün ambara gittiğinde Claude sağlık odasının zeminine diz çökmüştü. İlaç ve malzeme dolapları açıldı ve ilaç şişeleri, kutuları, sargı bezleri ve tüm sağlık malzemesi yerde duruyordu. Trudy ona gitmesini söylemek istedi ama onun yerine kendini tutamadı ve bir soru sordu.

"Söylesene bana. Onu özleyor musun?"

Claude doğrulup onun yüzüne baktı, dudaklarını yaladı, sonra derin bir nefes aldı.

"Hayır," dedi. Bir an durdu ve sonra, "Ama hatırlıyorum onu," diye ekledi. "Olduğu gibi hatırlıyorum."

Trudy içini çekti, onun yalan söylemesini bekliyordu, böylece ona gir demesi daha kolay olacaktı. Ama Claude ona hiç önem vermiyormuş gibi cevap verdi. Orada derin bir sessizlik oldu, Trudy onun özür dilemesini bekledi ama Claude onu da yapmadı, sustu ve öylece baktı ona. Yüzünde, Trudy isterse sanki gitmeye hazırmış gibi bir ifade vardı. Trudy onun orada, sağlık malzemesi arasında ne yaptığını hâlâ anlamamıştı ama Claude da orada zorla kalmak istemiyor gibi davranıyordu. Trudy, 'Buraya bir amaçla ya da Gar'la ilgili duygularını yatıştırmak, anıları yaşatmak için geliyor buraya,' diye düşündü. Belki de ağabeyinin ölümünde yas tutmadığı için kendini affettirmek istiyordu.

Trudy, "Buraya gelip duracaksan, en azından bana ne yaptığını ve benden ne istediğini söylemelisin," dedi.

"Ne mi istiyorum?"

Claude durup onun yüzüne baktı. Sağlık odası darmadağınktı, her şeyden önce bu odanın toplanması, temizlenmesi, kullanma süresi dolmuş ilaçların atılması gerekiyordu. Claude da zaten o anda bu işe başlamış gibi görünüyordu.

Trudy, "Pekâlâ, mademki yardım etmek istiyorsun, o zaman söyleyeyim, yamanacak ve şişirilecek bir lastik var," dedi.

"Başka ne var?"

"Hiçbir şey ve her şey."

Claude, "Sabahları köpek yuvalarının temizliğini bana bırak," dedi. "Ben geldiğim zaman hepsini temizlerim."

TRUDY CLAUDE'U İSTEMİYOR AMA onun bir yardımcı olarak değerini de inkâr edemiyordu. Claude ona büyük destek olacak, umutsuzluğunu yok edebilecekti. Bir gün ondan, Gar'la ilgili anılarından söz etmesini istedi.

"Nedir bilmek istediğin?"

"Herhangi bir şey olabilir. Örneğin onunla ilgili olarak hatırladığın bir şey olabilir. Onun hakkındaki ilk anın nedir mesela?"

Claude biraz düşündü, gözlerini kırptı ve başını çevirip başka tarafa baktı.

"Bundan hoşlanmayabilirsin," dedi. "Benim tanıdığım Gar seninkinden biraz farklıydı."

Trudy, "Olabilir, sen yine de anlat bana," dedi. Sonra içinden, *umarım farklıdır, sen de Gar'ı benim gibi tanısaydın zaten iyi bir insan olurdun*, diye düşündü.

Claude, "Onunla ilgili ilk anılarımdan birinde bir kar fırtınası vardır," diye konuştu. "Hayaatımda gördüğüm ilk kar fırtınasıydı bu. Sanırım yaklaşık üç yaşımdaydım, çünkü o kadar çok kar şoke etmişti beni. Oturma odasının penceresinden dışarıya bakıyorduk, kar her şeyi örtüyordu, bir süre sonra ambarı bile göremez olduk. Dışarıya çıkıp karları avuçlamak, karın tadına bakmak istiyordum. Onun çok soğuk olduğunu bilmiyordum ve Gar'ın beni neden engellediğini anlamadım. Ama şimdi düşünüyorum da, Gar dışarıyı çok soğuk diye engellememişti beni. Onun için önemli olan..."

Trudy araya girdi ve "Kimsenin karları bozmamasıydı, kar da ayak izi olmasını istemiyordu o," diye mırıldandı.

Claude şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve başını salladı.

"Evet, öyle düşünüyordu. Bana sabaha kadar beklememizi, o zaman şahane bir manzara göreceğimizi söyledi. Söylediğine göre kamyonet karlar altında kaybolacak, ambar bir Eskimo buz evi olacaktı. Ama bunların olması için karları bozmamamız gerekiyordu. Ama ben onu dinlemedim ve kapıya doğru koştum, o da mutfak kapısının önünde durup beni tuttu ve bağırmaya başladı."

Trudy onu dinlerken, Gar'ın fırtınalı havalarda ambar kapısında durup gökyüzüne baktığını, doğa olayını seyrettiğini hatırladı. Boğazındaki düğüm gevşedi. Claude da ondan farklı bir Gar tanımamıştı, onun tanıdığı Gar sadece daha genç bir insandı o kadar. Sonra kendini tutamadı ve güldü. Daha sonra ağlayacaktı elbette ama o anda bunu bilmiyordu ve o gece, Gar'ın ölümünden beri ilk kez rahat uyudu.

Ertesi sabah Claude gelince Trudy veranda kapısından ona seslendi ve kahve verdi. Sonra hikâyesinin sonunu sordu, karla-

ra çıkıp çıkmadıklarını öğrenmek istedi. Bir yandan da tehlike bölgesinde dolaştığını hisseder gibiydi, ondan hikâye istemekle ona yakınlık göstermiş oluyordu. Evet, galiba cinsel bir yakınlık duymaya başlar gibi olduğunu hissediyordu. Claude da onu çok istiyor ama bunu açıklayamıyordu. Daha sonra birbirlerine daha çok yaklaşmaya başladılar, ilişkileri gelişti ve Trudy onu arada sırada yatak odasına almaya başladı.

Claude'un Gar'la ilgili anıları Trudy'yi gittikçe daha çok rahatlatıyor ve Trudy Claude'a daha çok yaklaştığını hissediyordu. O hikâyeleri dinledikçe genç Gar'a da yavaş yavaş veda ediyordu. Claude ağabeyinden söz ederken çok gerçekçi bir ifadeyle konuşuyor, hiç duygusal olmuyordu. Claude Trudy'ye hiç çekinmeden ağabeyinin himayesinde, gölgesinde büyüdüğünü, onu kopya ettiğini, ona adeta taptığını ve onunla her zaman kavga ettiğini hiç çekinmeden, saklamadan anlatıyordu.

Trudy bütün bunları Edgar'a nasıl anlatabilirdi ki? Claude'a ihtiyacı olduğunu, çünkü onun Gar'ı çok iyi tanıdığını ve onun ölümüne fazla da üzülmediğini nasıl söyleyebilirdi Edgar'a? Gar'ı hatırladığı zaman Claude'dan onunla ilgili hikâyeler istediğini, onları dinlerken rahatladığını nasıl anlatırdı oğluna? Gar'a tekrar dokunabilme şansı olsaydı bunları yapar mıydı hiç?

TRUDY GÜN GEÇTİKÇE DAHA iyi tanımaya başladı Claude'u. İnsanı çok kolayca oyalayabilen, zihnini başka yönlere çekebilen bir adamdı Claude. Trudy köpekleri eğitirken Claude onları sınırlandırmekten haince bir zevk alıyordu. Bir gün Trudy çayırda köpeklere yürüyüş, duruş eğitimi yaptırırken Claude elindeki büyük kutuyu açarak içindeki üç sincabı çayıra saldı ve köpekler eğitimi bırakıp sincap kovalamaya başladılar.

Trudy kendini tutamayarak gülmeye başladı ve "Nereden buldun bu sincapları?" diye sordu.

Claude, "Eski bir Çin sırrıdır bu," diye cevap verdi.

Claude insanı kolayca şaşırtabiliyordu. Bölgede arabayla gidebilecek mesafelerde olan bütün eğlence yerlerini, restoranları

biliyor, maç ve yasadışı dövüş tarihlerini hemen öğreniyordu. Bir akşam alışveriş için Park City'ye ve oradan sonra da, Trudy eve dönmelerini beklerken, Claude'un bir tanıdığının düğününe giderek eğlendiler. Eve ancak gece yarısı döndüler. On iki yaşına kadar bir yetim olarak beş altı kez akrabalar tarafından evlatlık olarak alınan, bu şekilde büyüyen Trudy, hiç tanımadığı ama onları büyük bir saygıyla karşılayan insanların düğününde çok eğlenmişti.

Trudy Gar ile Claude'u kıyaslayamazdı elbette, ama iki kardeş birçok konuda birbirinin tam karşıtı olmuşlardı. Gar düzensizlikten, karmaşadan hiç hoşlanmaz, düzenli yaşamı severdi. Köpeklerle ilgili dosyaları, resimleri çekmecelerde büyük bir düzenle muhafaza etmesi bunun kanıtlarından biriydi. Ona göre bir köpeğin karakteri, onun her türlü hizmette kullanılması için uygundu. Köpeğin karakteri tamamen değişmez ama eğitimle istenen göreve göre ayarlanabilir ve sonuçta karakterde küçük değişimler olabilirdi. İnsanların anlamadığı konu işte buydu. İnsanların çoğu, yeterince çok ve uzun zaman çalışarak ve onları zorlayarak, eğitimle köpeklere istediklerini zorla kabul ettireceklerini sanırlardı. Bazıları da eğitimin biraz da büyümlü bir yetenek istediğine inanırlardı. Ama bu fikirlerin ikisi de yanlıştı. Gerçek eğitim, köpeğin coşkusunu bastırmak, sindirmek değil, gözetlemek, dinlemek ve yönlendirmek anlamına gelirdi. Bir nehri değiştirip deniz haline getirmek mümkün değildi ama onun akacağı yeni bir kanal açabilirdiniz. Trudy ve Gar bu konuda çok tartışmışlardı. Gar'a göre, onun kayıtları gerektiği gibi yorumlandığında, o açıklayamasa bile, her yeni yavru neslini bir ideale yakın hale getiriyor ve bu da Trudy'in eğitim başarılarıyla kanıtlanıyordu. Ama Trudy'nin bildiği bir başka şey de vardı ki, o da eğitimin yıllar geçerken gittikçe zorlaşmasıydı.

Fakat Claude o düzenli dosyaları hiç önemsemiyordu, onlar sadece sonuca giden yolları gösteren belgelerdi. Edgar'ın kaçtığı gece yaşananların bir kısmına tanık olan ve köpekevinin şubasını açmak isteyen Teksaslı Benson daha çok ilgilendiriyordu Claude'u.

Trudy ne zaman derin düşüncelere dalsa Claude'un onu eğlenceli yerlere götürüp zihnini dağıtmaya çalışması belki de rastlantı değildi, Claude bunu bilerek, bir amaçla yapıyor olabilirdi. Trudy'yi Asland'da sinemaya götürmek istemesinin, orman yollarında arabayla dolaştırmasının, şelale yakınında yürüyüş yaptırıp eğlendirmeye çalışmasının bir amacı olmalıydı. Bir akşam şelaleyi seyrederken Claude cebinden yassı bir viski şişesi çıkarmış ve ona da içirmişti. Kendisi de viskiden birkaç yudum aldıktan sonra şelalenin sesini bastırmak için yüksek sesle, "Şu kutsal nehrin kayalara çarparak dağılan sularının sesini dinle, ne kadar şairane, değil mi, Trudy?" demişti. "Bu sular beş mil dolaşarak aktıktan sonra okyanusun dalgalarına karışıyor ve ortadan kayboluyorlar."

Claude bir süre sonra atölyedeki pikabı eve getirdi; Big Band, Elvis ve Rolling Stones türü müzik dinlemeyi seviyor, klasik müzikten pek zevk almıyordu. Frank Sinatra, Eydie Gormé, Perry Como ya da Mel Tormé gibi ünlü şarkıcılara hayrandı. Ama Trudy bunların arasında Mel Tormé'den hiç hoşlanmaz onun plağı çalarken evde çıkıp dolaşırdı. Claude da onu kızdırmak için Tormé'nin sesini diğerlerinden daha çok dinlerdi.

(Trudy o anda düşüncelerin deniz üzerindeki buz parçaları gibi kayar görüldüğü yarı uyku halindeydi. Arkasında yatan Claude kaya gibi sert, ağır ve sıcaktı. Trudy onun köpek evini kontrol etmesinden memnundu. Edgar'a her şeyden önce Almondine'in haberini verecekti; onun bu haberi alınca harap olacağını biliyordu ama bunu saklamaları olanaksızdı. Yarın Glen Papineau'ya telefon etmesi gerekiyordu. Ama Edgar hakkında bir haber olsaydı Glen zaten arabasına atlayıp kendisi gelir söylerdi onlara. Trudy her konuşmasında çok dikkatli olmak zorundaydı, Edgar ile Page'in ambarda ölmesi arasında bir ilişki olduğunu asla belli etmemeliydi.)

Edgar

EDGAR ALMONDINE'İN MEZARI BAŞINDA oturup evle ambara bakarken, her şeyin kendi hayalinde olup olmadığını düşündü ama o gece yağmur altında olduğu gibi, bunun da gerçek olduğunu biliyordu aslında. Claude'un evde kaldığı ve kendisiyle Almondine'in ambarda uyuduğu ilk geceyi hatırladı. O gece de Claude'u samanlıkta uyur gibi sırtüstü yatmış halde bulmuşlardı, ama Claude uyumuyor, çatı kirişlerine bakıyordu.

O akşam Edgar'a, "Bunu çok iyi hatırlıyorum," demişti. "Çocukluğumuzda baban ve ben burada her köşeyi bilirdik, buralara sigara, hatta içki saklardık. Babamız da bilirdi bunu ama açığa çıkarmayacak kadar gururluydu."

Bir gün evin duvarlarından birinde bir oyuk görmüş ve orada Schultz'un mektuplarını bulmuşlardı. Edgar bir gün de samanlığın ön tarafında gevşek bir parke tahtası bulup kaldırmış ve altında bir paket sigara ile küçük, yassı bir viski şişesi saklanacak kadar geniş bir boşluk bulmuştu. Ama boşlukta sadece örümcek ağı ve bir şişe kapağı görmüş, o zaman orun ne olduğu üzerinde durmamıştı.

O şişe kapağı bir zamanlar orada bir viski şişesi saklandığı anlamına geliyordu tabii.

O anda, *Büyükannem bana benzer. Onun söylediğini bilmek ister misin?* sözünü hatırladı.

Claude'la yaptığı o ilk garip konuşmadan sonra o gevşek tahta tahtasının altına bakıp bakmadığını hatırlamaya çalıştı.

O şişeyi bulabileceğini sanıyor musun? O şişeyi araman gerekir. Onu bulamazsan gitmek zorunda kalırsın. İşte mesele burada!

Edgar ayağa kalkıp gökyüzüne baktı. Ay çıkmış ve etrafındaki yıldızların parıltısını azaltmıştı. Essay ay ışığında tarlaya dalmıştı ama Edgar etrafta onu göremedi ve yürümeye başladı. Ambara yaklaştığında iki köpek havlamaya başladılar ama çabuk sustular. Onların havlamasına neden olanın meyve bahçesine giren bir geyik, tilki ya da bir tavşanın üzerine dalan bir baykuş olmadığını bildiği için hoş bir heyecan hissetti.

Köpekevinin arka kapısını açınca ay ışığı dar koridoru aydınlattı ve gölgesi zemine düştü. Evden kaçmadan önce köpekevine girseydi köpekler bunu doğal karşılar ve havlamazlardı, ama şimdi onu uzun zamandan beri ilk kez görünce heyecanlanmış ve hırlamaya başlamışlardı. Edgar sağlık odasına girdi, ışığı yaktı ve gözlerini kırptırdı. Köpeklerin yuvaları önüne giderek onlara susun işareti yaptı. Köpekler sakinleşince atölyede bir el feneri buldu ve sağlık odasındaki ışığı söndürdü. Kapının önüne çıkıp bir süre karanlıkta Essay'i aradı ama göremedi ve içeriye girip kapıyı kapadı.

Karanlıkta hafif bir zırlıtlı duydu, el fenerini koridorda ileriye doğru tutunca kalın direklerden birine takılmış telefonu gördü. Ambarın içine de aynı hatta paralel bağlı bir telefon koymuşlardı. Ahizeyi kaldırıp kulağına dayadı ve hattın açılış sesinden sonra hafif bir konuşma sesi duydu, hatta tanımadığı iki ses, bir kadın ve bir erkek konuşuyordu.

Atölyeye doğru yürüdü, Dr. Papineau'nun düştüğü yere bakmamaya çalışarak merdivenden yukarıya çıktı. Samanlıkta hâlâ günün sıcağı vardı ve arka tarafa yeni saman balyaları dizilmişti. Koşullar farklı olsa bu saman kokusu hoşuna giderdi Edgar'ın ama şimdi her şey değişmişti. Orada durdu ve köpek yavrularına eğitim verdiği, oturup kalkmayı öğrettiği, sözlükte isim bulmaya çalıştığı günleri hatırladı.

El fenerinin ışığını yere tutarak merdivene yakın bir yerde, giriş kapısı yakınındaki bir balyayı yana çekti ve köşeye yakın

bir yerde aradığı döşeme tahtasını gördü. Tahtanın bir ucunda çakı ya da tornavida ile oyulmuş bir yer vardı, Henry'nin çakısını çıkarıp açtı ve ucunu o boşluğa sokup kanırtarak tahtayı yerinden çıkarmak istedi. Ama yerinden oynatamayınca daha dikkatli baktı ve iki uçtan çivilenmiş olduğunu gördü. Atölyeye gidip bir demir çubuk buldu ve onun bıçak gibi ucuyla kanırtarak çivileri sökmeyi başardı.

Tahtanın altındaki boşluk geniş tavan kirişlerinden birinin üstündeydi ve yine o zaman gördüğü gibi boştu. Ama bu sefer örümcek ağları ve şişe kapağı da yoktu, alınmıştı. Ama bu kez boşlukta küçük bir değişiklik vardı; boşluk keskiyle her iki yandan da bir ya da bir buçuk santim kadar genişletilmişti. İki yandaki kirişler düzgün bir şekilde tıraşlanmış, delik biraz büyütülmüştü.

O anda Ida Paine'ineliyle kendi eli arasında duran şişe geldi gözlerinin önüne. Damla şeklinde cam bir tıkaç, üzerinde okunamayan bir yazı olan bir kurdele, içinde de yağlı gibi bir sıvı vardı galiba. Avucuna baktı ve keskiyle genişletilen yere sürüp ne hissettiğini düşündü. Sonra olduğu yere oturdu ve el fenerini saman balyalarına tutup bir süre oraya baktı, düşündü. Samanlık süpürgesini alıp döşemedeki samanları süpürdü ve başka bir saklama noktası olup olmadığını araştırdı. Claude ona düzinelerce saklama yeri olduğunu söylemişti. Edgar sabaha kadar arasa bile bir şey bulamayabilirdi.

O sırada arka taraftaki köpekler yine havlamaya başladılar ve Edgar samanlık kapısını aralayıp aşağıya bakınca Essay'in oradan geçtiğini gördü. Hemen merdivenden aşağıya koşup arka kapıyı açtı ve ellerini çırparak onu yanına çağırdı. Sonra onu Finch ve Pout'un yanına götürdü, onların tel kapısını açıp Essay'i de oraya soktu ve üçünün de sessizce samanların üstüne yattığını görünce geriye döndü.

Sağlık odasında elektrikli ocakta kendisine kahve yaptı ve fincanını alıp yine yukarıya, samanlığa çıktı. Yerinden çıkardığı döşeme tahtasını kapadı ve açıldığı anlaşılmazın diye üzerine

saman döktü. El fenerinin pili zayıflamaya başlamıştı, ışık söner gibi olunca Edgar feneri sarstı ve tekrar yanmasını sağladı ama pil ölmek üzereydi ve fenerin kısa bir süre sonra söneceği belliydi. Saman balyalarının üstüne tırmandı, el fenerini çatı kirişi boşluğuna sıkıştırıp tepedeki iki balyanın arasını açtı, oraya girdi ve feneri söndürdü. Bulunduğu yer çok sıcaktı, nefes almakta zorlanıyordu ama dayanmak zorundaydı.

Uzun bir süre sonra saçaklardaki yuvalarında öten kırlangıçların ve ağustosböceklerinin sesleriyle uyandı Edgar. Uzakta veranda kapısının sesi ve iki köpeğin havlamaları duyuldu. Çok geçmeden ambarın çifte kapısı gıcırdayarak açıldılar. Edgar hemen sonra köpekevinde Claude'ın sesini duydu ve Essay'i ne zaman göreceğini merak etti. Saçak aralarından ışık sızmaya başlayınca kahvesinden bir yudum aldı. Ama kahve demir, toz ve kan kokuyordu. Bir süre sonra uyudu ama bütün sesler uyandırdı onu. Üzeri samanlarla örtülmüştü. Her kımıldayışında yeni bir sivrisinek ısırığı kaşınıyordu. Bir süre uykuyla uyanıklık hali arasında gidip geldi ve yapacak başka bir işi olmadığı için beklemeye karar verdi.

Glen Papineau

OLAYLAR CLAUDE'UN TAHMİN ETTİĞİ gibi olmamıştı ama onun, kafasına soktuğu kuşku tohumundan sonra Glen, Edgar Sawtelle üzerinde düşünmeye başladı.

Claude onun kafasına dava açma fikrini de sokmuştu ama Glen'in en son düşüneceği konuydu bu. Aslında Claude iyi bir adamdı ve son birkaç aydır onun için iyi bir dost olmuştu. Onlara dava açmak doğru olmazdı. Babasının ölümüne onlar da onun kadar üzülmüşlerdi ve ayrıca ortada evden kaçmış bir çocuk vardı. Başları zaten dertteydi ve bir de o suçlayamazdı onları.

Ama Edgar bulunduğu zaman ne yapacaktı, bu konuda hiç düşünmemişti. Bir sabah ofisine gittiğinde başka bir merkezden çocuğun bulunduğu dair bir mesaj gelirse ne yapacaktı? Hemen Sawtelle ailesine haber mi verecekti, yoksa önce bilgiyi doğrulatmak mı isteyecekti? Onları umutlandırmadan önce bilgiyi doğrulatması elbette çok daha iyi olurdu. Ama durum biraz da Edgar'ın bulunduğu yere bağlı olacaktı tabii. Evden kaçan çocukların çoğu yaşadıkları yere yakın bölgelerde bulunurdu ki, Edgar için bu da Ashland, Superior, Eau Claire ya da bunların arasında kalan düzinelerce küçük kasaba demekti ki oralara gidip onu almak kolay olacaktı. Glen Madison'a kadar bile gidebilirdi ama Edgar bu kadar uzun sürede California'ya bile varmış olabilirdi.

Ama Edgar yakınlardaki bir kasabada bulunursa, Glen hemen oraya gidip oranın şerifiyle görüşür, Edgar'ı teşhis ederek teslim alabilirdi. Böylece onlara hemen haber verip Trudy'nin kafasını da karıştırmamış olurdu. Bulunduğu zaman Glen Edgar'ı ailesine teslim edecekti elbette ama ona bazı sorular sorması da gerekecekti. O samanlıkta neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Glen onu ailesine teslim etmek üzere polis arabasında götürürken ondan bazı şeyler öğrenmek zorunda kalacaktı tabii. Bazı polis arkadaşları babasının ölümü arkasındaki fikir ya da motivasyon konusunda onunla adeta dalga geçmişlerdi. Ona çocukluğunda takılan lakabı da biliyor ve kurtulamıyordu ondan. Glen'in lakabı Öküz'dü. Nefret ediyordu bu lakabından ve liseden mezun olduğunda bunun unutulacağını sanmıştı ama Madison polis okulunda eğitim görürken oradaki arkadaşları öğrenmişti onun lakabını. Çok iri olduğu için onu görenler Öküz lakaplı polisin o olduğunu hemen anlıyorlardı. Mavi polis üniforması giydikten sonra da ona Mavi Öküz demeye başladılar.

Bu lakap onun sakar ya da aptal olduğu anlamına da çekilebildiği için Glen çok kızılıyordu buna. İnsanların çoğu sıksa adamların zeki, iriyarı olan kişilerin ise aptal olduğuna inanıyorlardı. İnsanları görünüşlerine göre değerlendirmemeyi öğrenen polisler bile düşüyordu bu tuzağa. Onun en küçük hatası insanlar için alay konusu oluyordu.

Örneğin Ashland'daki bir toplantıda, Edgar'la yapılan bir görüşmede cevapları kendisinden yazılı olarak almadığını, Trudy'nin işaret diliyle alarak kendisine aktardığını söyleyince arkadaşları, aptalca şeyler yapıyorsun demiş, gülmüşlerdi ona. Aslında babası o gece Sawtelle'lerin evinde kalmıştı ama onlar bunu anlamıyordu. Babası o sabah onlardan önce şerif bürosuna gelmiş ve Trudy ile Edgar'ın harap halde olduklarını, bu işi çabuk kapatmaları gerektiğini söylemişti. Bu yüzden, bulunduğu zaman Edgar'a aynı acıyı yeniden yaşatmak, sorularla onu bunaltmak istemiyordun Glen.

Ayrıca o gece kalorifer kazanı da bozulmuş, onunla da uğraşmak zorunda kalmış, olayla ilgili soruşturma yaparken kafasını tam olarak toplayamamıştı. Annie olayın raporunu yazıp Ashland'deki polis müdürlüğüne göndermişti ama oradakiler yine de ona bir sürü soru sormuş, saçma sapan yorumlarda bulunmuşlardı. Bazı polis arkadaşları soru cevap oyununa işaret dilini de karıştırmış, onunla dalga geçmişlerdi.

Bu nedenle Edgar'ı yeniden sorguya çekme konusu aklına gelince canı sıkılıyordu. Bazen kafasını bu olaya takıyor ve devriyedeysen dikiz aynasından arkaya baktığında Edgar'ı arka koltukta oturuyormuş gibi hayal ediyordu. Ve yine hayalinde ona, *o akşam samanlıkta neler oldu Edgar?* diye soruyor, *o ölen adam babamdı, neler olduğunu öğrenmeye hakkım var,* diyordu.

Yine Glen'in hayalinde, Edgar Sawtelle şimdiye kadar hiç yapmadığı bir şey yapıyor, ona sesli cevap veriyordu:

Edgar ona sadece, "Üzgünüm," diyordu. Bütün söylediği bu kadardı.

Glen'in hayalinde çocuğun sesi bir yetişkinin sesi kadar olgun çıkmıştı, çünkü o güne kadar hiç kullanılmamıştı. Hayalinde bile olsa, Edgar ona üzgün olduğunu söylüyordu, çünkü çocuk Glen'in babasının ölümüne neden olmasa bile katkıda bulunduğunu biliyordu. Onun bu, *üzgünüm* sözü gerçekten üzgün olduğunun bir belirtisiydi.

Glen'in kafası bu fikre takılmıştı. Nereye gitse bu sabit fikri kafasından çıkarıp atamıyordu. Bazen yine hayalinde, Edgar arka koltukta otururken boş bir yolda gidiyorlar, bazen arabayı belediye binasının önünde park ediyor, bazen Ashland'de trafiğe karışıyorlardı. Ama Glen her zaman arka koltukta oturan Edgar'a aynı soruyu soruyor, o da ona yüksek sesle aynı cevabı veriyordu.

Hatta Glen bazen arabada giderken, "O akşam samanlıkta neler oldu Edgar? O ölen adam babamdı, bunu öğrenmeye hakkım var," diye kendi kendine ve yüksek sesle soruyordu sorusunu.

Kendi kendine konuşmaya başladığı ilk gün kendinden utandı, kızardı ve telsizinin kazara açık kalıp kalmadığına baktı. (Ashland'deki polisler bunu duysalardı ömür boyu kurtulamazdı dillerinden.) Ama telsizinin kapalı olduğunu ve kendisini duyan olmadığını anlayınca rahatladı ve bunu daha sonra yine yaptı. Hayalinde Edgar'a soru sorarken de bir polis gibi değil de, bir aile dostu gibi konuşmaya gayret ediyordu.

Böylece kendini tatmin etmeye çalışıyordu ama sorduğu soruya cevap alamamak da canını sıkıyordu elbette.

Glen bu hayal dünyasındaki sorgulama işine birkaç hafta devam etti. Ama daha sonra saçmalamaya, garip davranmaya başladığını ve bundan vazgeçmesi gerektiğini anladı. İnsan kendisini rahatlatırsa bile bazı şeyleri yapmaktan kaçınmalıydı. Sağlıklı bir davranış değildi bu.

Bu konuda kendisini rahatlatmak için Claude ile konuşmaya karar verdi ve onu evine davet etti. O akşam oturma odasında oturdular ve gecenin geç bir saatine kadar bira içip konuştular. Glen artık dedikodu olmaması için kasabadaki birahanelere gitmiyor, hatta biralarını Ashland'den alıyordu.

Claude'a göre Edgar uzaklara kaçmıştı ve artık eve dönmeyecekti. Evden kaçalı yaklaşık iki ay olduğuna göre Kanada'ya, hatta Meksika'ya bile gitmiş olabilirdi. Claude ayrıca daha önemli bir konuya değinmişti. Glen hiç kuşkusuz Edgar'ın canını yakmak istemezdi ve sadece babasının nasıl öldüğünü öğrenmek istiyordu. Edgar da, o da babalarını kaybetmişlerdi ve Glen'in Edgar'ı bu konuda sorgulamak istemesi çok doğaldı. Edgar da babasının nasıl, neden öldüğünü bilmek istemez miydi? Claude'a göre, Edgar bulunsa, Glen ona her türlü soruyu sorma hakkına sahipti. Eğer Edgar bir başka yerde ortaya çıksa, Glen de onu arabasıyla alıp oraya getirirken istediği soruyu sorabilirdi ona.

Glen'e göre, Edgar günün birinde otostop yaparak da dönebilirdi eve.

Öyle bir şey olursa, o zaman da Claude telefon açarak Glen'e Edgar'ın eve döndüğünü bildirirdi. Ambara da bir telefon bağlat-

mişlardı ve Claude ona bu haberi Trudy'ye duyurmadan yapabilir ve Glen de Trudy'nin kasabaya indiği bir saatte oraya gelerek Edgar'la konuşabilirdi. Ama bu fikri ikisi de beğenmediler. Glen Edgar'ı eve getirirken arabada sorgularsa daha iyi olurdu (Çünkü Glen çocuğun sadece 'üzgünüm' demeyeceğini, başka şeylerden de söz edebileceğini düşünüyordu. O zaman Ashford'a geri dönüp çocuk mahkemesine çıkmak zorunda kalacaklar ve çocuğun başı derde girebilecekti. Ama bu da bazı insanlara göre ona haksızlık olurdu).

Glen çocuğu arabasında sorgulamak istiyordu ama Edgar ondan habersiz olarak eve dönerse bunu nasıl yapabilirdi? Edgar'ı karşısına alıp da *'Hadi gel de seninle bir tur atalım, Edgar,'* diyemezdi elbette. Çocuk elbette onunla gelmek istemeyecek ve iş zora binecekti ki Glen bunu hiç istemiyordu. Çünkü Ashland'deki salakların bilmediği bir şey vardı; 'Öküz' Papineau insanları zora koşmaktan hoşlanmaz, her şeyi iyilikle çözmek isterdi. Güreş sporu yaptığı günlerde bile rakibini tuşa getirmek için zorlarken canını yakmak istemezdi onun. Güreşçi olarak öğrendiği oyunlar da her zaman işine yaramıştı. Birkaç gün önce karısını döven Mack Holgren öfkelenip Glen'e de saldırmak istemiş ama ufak bir güreş oyunuyla yere serilmişti.

Glen'in fikrine göre, Edgar arabada ona doğruları anlattırsa, Glen'in onu doğruca evine götüreceğini de düşünecekti. Glen ona bunu söylemeyecekti ama çocuğun böyle düşünmesi bile Glen'in nazik bir insan olduğunun kanıtıydı.

Fakat çocuk ondan habersiz eve dönerse işler biraz zorlaşacaktı...

Glen bunları düşünürken Claude yeni bir şişe bira açtı ve sırtarak ona uzattı. Onun bu davranışı Glen'in endişesini biraz azalttı, çünkü Claude iyi bir arkadaşı, onu anlıyordu. Claude arkasına yaslandı, birasından uzun bir yudum aldı ve Glen'e baktı.

"Sana Prestone hakkında bir şey anlattım mı ben?" diye sordu.

CLAUDE O GECE TELEFON ETTİĞİNDE Glen'e sadece Edgar'ın eve gelip mutfak masasına bir not bıraktığını söyledi. Çocuğun bir araba çalıp çalmadığını bilmiyordu. Belki de otostop yaparak gelmişti oraya ya da ormanda saklanıyor olabilirdi. Edgar bıraktığı notta ertesi gün geleceğini yazmıştı ve Glen eğer ona soru sormak istiyorsa Sawtelle evine gelmesi gerekcekti.

Glen uzun süre Edgar'ın kendi arabasında, arka koltukta oturduğunu hayal etmişti ve şimdi işler gerçeğe dönüşüyordu. Şimdi onunla karşılaşacaktı ve nasıl davranması gerektiğini tam olarak bilemiyordu.

Claude hattın diğer ucunda onun düşüncelerini okumuş gibi, "Zor iş değil mi?" dedi.

"Evet, hiç de kolay görünmüyor."

Claude, "Ne yaparsan yap kimse seni ayıplayamaz, dostum," diye konuştu. "Sen doğrudan doğruya içindesin bu meselelerin. Düşünüyorum da, çocuk eve gelince ne yapacağız? Nasıl davranacağız ona? Trudy bazen dalıp oğlunu düşünüyor, sonra çılgına dönüyor..."

"Evet, biliyorum."

"O halde neler olabileceğini bilirsin. Seninle konuştuğumuz zaman gelip onu hemen alabileceğini düşündük, ama bunun gerçekçi bir fikir olmadığı meydanda. Ama yine de onunla konuşma fırsatı yakalayabilirsin."

Glen başını salladı, onun mantıklı konuştuğunu biliyordu.

Claude, "Ee, bu işi nasıl halletmeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

Glen bir süre düşündü ve sonra, "Nereye gittiğini yazmış mı?" diye sordu.

"Hayır, sadece dolaptan bir şeyler alıp yediğini ve yarın geleceğini yazmış. Not şu anda elimde duruyor."

"Trudy'ye ne söyledin bu konuda?"

"Ona ne söyleyebilirim ki?"

"Pekâlâ, ben arabayla etrafı şöyle bir araştırayım bakalım."

Claude telefonu kapadı ve Glen ahize elinde bir süre onun anlattığı Prestone oyununu düşündü, bunu daha önce hiç duymamıştı ama Prestone nerdeyse saf eterdi. Glen tıpta kullanılan saf eterin nerede bulunduğunu biliyordu. Claude'un bu konuda fikri oldukça ilginçti ve bunu düşünerek kendi kendine gülümsedi. Glen bir ara eski bir cep viski şişesi bulmuştu, şimdi onu alıp cebine koydu ve bürosundan dışarıya çıktı.

Arabayı ölen babasının veteriner kliniğinin arka tarafına park etti, yan kapıdan içeriye girdi ve üzerleri örtülmüş mobilya ve hayvan muayene masalarının arasından geçerek küçük ilaç dolabına gitti. Dolabın üst rafında mantar şekilli kapakları olan üç teneke kutuyu gördü. Kutuların üzerinde bej ve kahverengi yazılmış etiketler vardı:

Eter Squibb

Anestezi için U. S. P.

¼ lb.

Bu yazının altında da büyük yeşil harflerle 'Bakır korumalı' ibaresi vardı. Glen o akşam eczaneyi düzenlerken Claude'un bu küçük kutulardan söz etmeyeşine şaşırdı. Claude bunları görmemiş olamazdı, ama yine de kendisi gibi bir veteriner çocuğu olarak büyümemişti. Belki görmüş ama o zaman üzerinde durmamıştı.

Glen o teneke kutulardan biriyle birkaç başka malzeme daha aldı ve sonra dışarıya çıkıp kapıyı kilitledi. Eterin kapalı bir yerde kalması tehlikeli olabilirdi ve onu havalandırması olan bir yerde tutmalıydı. Cebindeki yassı ve küçük viski şişesini çıkardı ve teneke kutudaki sıvı eteri onun içine boşalttı.

Viski şişesinin kapağından eter sızıntısı olabileceğini düşündü ve klinikten aldığı lastik ameliyat eldivenlerinden birini şişesinin kapağına sıkıca geçirdi. Sonra şişeyi burnuna götürdü ve hafifçe kokladı. Eter öyle uçucu bir maddeydi ki, en ufak bir sızıntıda kokusu hemen duyulurdu ama şişeden hiç koku çıkmıyordu,

sızıntı yoktu. Eterin teneke kutusunu orman kenarında çalılarının arasına attı ve şişeyi alıp ön koltuğun sağ tarafına koydu.

GLEN, BÖLGESİNDEKİ ARA VE arka yolları çok iyi bilirdi. Arabada düşük hızla dolaşırken ara yollardan birinde ya da bir tarlada Edgar'ı görme ihtimali vardı ve bunu dikkate almalıydı. Onların evine yakın yerlerde, otoparklarda park etmiş kuşkulu arabalara da dikkat etmeliydi. Edgar onlardan birinde uyuyor bile olabilirdi.

Fakat yakın çevrede uzun süre dolaşmasına rağmen ne sokaklarda, ne de küçük park yerlerinde Edgar'la ilgili bir ize rastlayamadı. Sawtelle evine yakın olan tepede bir üçgen çizdi, asfalt yola çıktı ve sonra kuzeyden başlayarak aynı turu tekrarladı. Tüm bu turları sırasında Jasper Dillon'un, arızalı olduğu için iki hafta kadar önce eski Mellen mezarlığı yakınına bırakılmış olan kamyonetinden başka bir şey göremedi. El fenerini kamyonetin arkasına ve ön tarafına tutarak içine iyice baktı, ama yağlı bir alet kutusuyla iki boş sigara paketi dışında bir şey yoktu arabada. Bir süre sonra Sawtelle evi yakınlarına geldi ve meyve bahçesinde direkte yanan ışığı gördü. Orman kenarına yaklaşık elli metre mesafede durup viski şişesini, el fenerini ve birkaç bez parçasını alıp arabasından indi.

Yolun kenarında yürürken uzaktan, ambarın çevresinde dolaşan bir köpek gördü ve evin kuzeyinden tel çiti geçerek yürümeye devam etti. Onların bahçesinin arka tarafına ulaşınca ormana doğru giden daracık bir keçi yolu gördü. Açık arazide ay ışığı etrafı oldukça aydınlatıyordu ama Glen ormana girince el fenerini yakıp önünü aydınlatmak zorunda kaldı.

Fakat el fenerinin ışığında otuz metre kadar yürüdükten sonra bunun ne kadar saçma olduğunu anladı. Edgar ormanda saklanıyorsa ve uyanıksa fener ışığını uzaktan görebilirdi. Fakat ertesi sabah evine dönecekse neden ormanda geceleyecekti? Neden şimdiden evine gidip de yatağında rahatça yatmıyordu? Ayrıca Sawtelle arazisi ve orman çok büyüktü ve onu bu bölgede

bulması mümkün değildi.

Glen bunu düşünerek geriye döndü ve yola ulaşınca durup eve baktı. Çocuk ya orada, ambardaydı ya da buradan millerce uzaktaydı. Ambara girip bakmayı düşündü ama oraya gider gitmez köpekler isyan eder, dünyayı ayağa kaldırırlardı. Bunu düşününce ambara gitme fikrinden vazgeçti.

Arabasına geri dönerken Sawtelle evine görünmek istemedi ve oradan geçerken farlarını söndürdü, ay ışığından yararlandı. Sonra yola çıkıp farlarını tekrar yaktı ve Mellen'e doğru gitmeye başladı. Yol üzerinde bazı ara yollara dalarak oraları da araştırabilirdi.

Ay ışığı yolu ve çevresini gündüz gibi aydınlatıyor, arada sırada çalılarının arasında parlayan hayvan gözlerini rahatça görebiliyordu. Bir süre sonra nefesinin normale döndüğünü fark etti ve o zaman derin nefesler alıp verdiğini anladı.

Birkaç dakika sonra asfalt yola gelince gaza biraz daha bastı ve arabanın hızını artırdı. Çok geçmeden bir sis tabakasının içine girdi, ön camı buğulandı ve silecekleri çalıştırmak zorunda kaldı. Sis tabakası içinde arabanın hızını düşürmek zorunda kaldı. Sonra derin bir nefes aldı ve gevşemeye çalıştı. Bir süre gittikten sonra kendine hâkim olamadı ve başını kaldırıp dikiz aynasına baktı.

Sonra kendinden utanarak ama büyük bir arzuyla o ünlü sorusunu kendi kendine ve son kez olarak yine yüksek sesle sordu.

Edgar

EDGAR SAMANLIKTA, BALYALAR ARASINDAKİ yerinden köpek evindeki sabah çalışmalarının sesini dinledi. Ağustos güneşi ambarın damına vuruyor, ambarın içi hamam gibi oluyordu ve Edgar ter içindeydi. Bulunduğu yerde vakit geçirmek için çatı kaplaması sırasında tavana çakılan çivileri saymaya başladı. Güneşin parıltısı samanlık kapısının aralıklarından içeriye süzülüyor, içerisini hem aydınlatıyor, hem de ısıtıyordu. Öğle saatine kadar annesi önce iki yeni yavruyu, sonra altı aylıkları ve bir yaşındakileri çalıştırdı, daha sonra yine yeni yavrulara döndü. Edgar saklandığı yerde gözlerini kapıyor ve annesinin sesini çok az duyduğu halde, yavrulara neler yaptırdığını, neler öğrettiğini takip edebiliyordu. Bir süre sonra bu monoton sesleri dinlerken uykuya daldı ama çabuk kendine geldi. O sırada veranda kapısı çarparak kapandı ve Claude içeri girdi. Hem mutfaktan ve hem de ambardan çalan telefonun sesi duyuldu. Çok geçmeden mıcır kaplı yoldan geçen bir arabanın tekerlek sesleri geldi kulaklarına.

Vakit öğleye yaklaşırken samanlık merdiveninde yukarıya çıkan birinin sesini duydu Edgar. İki saman balyasının arasına iyice sindi, yere yapıştı, yüzü ter içinde kaldı. Arada uzun bir sessizlik oldu ama samanlık kapısı kapandı ve ayak sesleri merdivenden aşağıya indi. Aşağıda Claude köpek yuvalarını temiz-

lerken köpeklerin kaçmaması için kapılar kapatıldı. Edgar doğrulup oturdu ve daha önce su doldurduğu kahve kupasından bir yudum alırken, yüzüne biraz su vurmamak için güç tuttu kendini, suyunu idare etmesi gerekiyordu. Bir süre sonra saklandığı yerden çıktı, samanlığın bir köşesine gidip yerdeki samanların üzerine işedi ve sonra yine yerine döndü.

Bir süre sonra, samanlıktaki sıcağa ve bulunduğu balya arasındaki yerine daha fazla dayanamadı, gürültü yapmamak için çok yavaş hareket ederek çıktı oradan ve samanlık zemininde biraz daha serin olan havayı ciğerlerine çekerek yüzünün terlerini sildi. Fakat çok geçmeden oradaki varlığını belli etmiş olabileceğini düşündü. Claude belki de küçük bir sesten kuşkullanmış, aşağıda gözlerini tavana dikmiş, samanlığa bakıyor olabilirdi.

Güneş batana kadar yerinden kımıldamamalıydı.

Kolunu yüzüne sürerek terini tekrar sildi ve sonra yine o eski, fırın gibi yerine döndü.

AKŞAMA DOĞRU SAMANLIĞIN KAPISI açıldı ve Claude ön tarafta durup, hafif bir sesle, "Edgar?" diye seslendi. Biraz bekledi ve sonra yine seslendi ona. "Edgar?"

Edgar balyaların üzerinde, iki balya arasındaki daracık yerinde iyice büzüldü. Nefesini tutabildiği kadar tuttu ve sonra çok yavaş olarak boşalttı soluğunu ama havasızlıktan boğulacak gibiydi. Yerdeki samanların üzerinde ayak sesi duydu, sonra yere ağır bir şey vurulmuş gibi bir gürültü oldu. Balyalar sarsıldı ve bir gürültü daha oldu. Claude onun bulunduğu yeri tahmin etmiş ve balyaları çekmeye çalışıyor olabilirdi.

Balyalar tavan kirişlerine kadar yükseliyordu ve Claude batı tarafındaki uzun duvar önünde balyaları kenara çekmeye çalışıyordu, başı Edgar'ın bir buçuk, iki metre kadar aşağısındaydı. Elllerinde iş eldivenleri vardı ve üst üste konmuş olan balyaları teker teker çekerek yere düşürüyordu. Fakat balyalar çoktu, çok sıkı ve düzenli istif edildikleri için hepsinin birer birer aşağıya alınması zaman alıyordu. Claude alt tarafta daha derin ve yarım

ay şeklinde bir boşluk açmış ama ter içinde kalmış, gömleği sırtına yapışmıştı. Edgar onun soluğunu duyabiliyordu. Otuz ya da kırk balya yere düştükten sonra Claude eldivenlerini çıkardı, eline bir çekiç aldı ve açtığı boşlukta yere diz çöktü, Edgar onu tam olarak göremiyordu. Saklandığı yerden dikkatle dinlerken, döşemeden çekilen çivilerin gıcırtısını ve sonra da bir döşeme tahtasının yerinden çıkarılırken çıkardığı sesi duydu. Claude diz çöktüğü yerde doğruldu, ellerini ovuşturup bir süre düşündü ve sonra iş eldivenlerini tekrar giydi.

Edgar bir an için aşağıya bir balya atmaya düşündü. Çok sıkı toplanmış yaklaşık yirmi, yirmi beş kilo ağırlığındaki bir balya onun bulunduğu yerden atılınca Claude'u yere yapıştırırdı ama ne işe yarardı ki bu? Claude düştüğü yerden hemen kalkar ve yakalardı onu. Zaten Edgar bir balyayı yığının kenarına kadar getirip aşağıya atana kadar Claude onun sesini duyar ve yukarıya bakıp onun ne yapmak istediğini hemen anlardı.

O sırada Claude balyalardan geriye doğru çekildi ve elindeki küçük, patlak bir şeyi yere bıraktı. Eski bir şişeydi bu, camdan topuz bir kapağı, boğazında da siyah yazılı bir şerit vardı. Edgar gibi Claude da hipnotize olmuş gibi durdu ve şişeye baktı. Sonra şişeyi eldivenli eliyle alıp samanlık duvarında bir yere sıkıştırdı ve üzerine saman atarak gözlerden iyice sakladı. Sonra onun önüne ve üzerine saman balyalarını çekmeye başladı. Edgar geriye çekilip aşağıya kulak verdi. Çok geçmeden önce samanlık zemininde, sonra da merdivende ayak sesleri duyuldu. Edgar araba yolunda Claude'un botlarının sesini duymak için bekledi ama avluda köpek yavrularına seslenen annesinin sesinden başka bir şey duyamadı. Claude kümenin üst sırasından çektiği balyaları yerine koymamıştı. Zemine yakın olan balyaların eski düzeni bozulmuştu. Claude'un bir süre önce durduğu yerde şimdi, üzerinde saman olmayan açık döşeme tahtası görülüyordu.

Edgar kahve kupasındaki suyu içti ve balyaların üstünden aşağıya, samanlık döşemesine indi, her yanı ter içindeydi. Claude'un çektiği balyaları oradan iterek açtı orasını. Claude'un

çivileri çekip çıkardığı yerde döşeme tahtasının kenarı kırılmıştı. Henry'nin çakısıyla tahtanın kenarını kanırttı ama ne bulacağını bilmiyordu. Burası da daha önce bulduğu boşluğa benziyordu ve onun gibi boştu. Ama Claude'un bir ara kenara koyduğu şişe buraya kolayca sığardı. Onun ya da yaşlı Ida Paine'in hayalinin uydurması değildi bu şişe.

Bu şişe bir gerçektir, çok kısa bir an için de olsa Edgar kendi gözleriyle görmüştü onu.

Samanlığın ön duvarına gitti, kapıyı araladı ve güneşin parıltısında gözlerini kırıştıtarak dışarıya baktı. Ağustos havası sıcaktı ama samanlıkta uzun süre boğulduktan sonra temiz hava serin gibi geldi ona. Samanlık kapısının menteşeleri ev tarafındaydı ve evin yan tarafıyla güneş altında çekirgelerin zıpladığı tarlanın bir kısmını görebiliyordu.

Bir süre sonra taşlı yolda Claude'un botlarının sesi duyuldu. Kamyonetin motoru çalıştı, bir süre rölanti sesinden sonra yine sustu. Trudy köpek yavrularına seslendi, onları güneş altında fazla bırakmak istemiyordu. Edgar bir süre etrafı dinledi, sonra samanlık kapısını kapadı ve merdiven başına doğru yürüdü.

Trudy

TRUDY AMBARIN GÖLGESİNE VARINCA yere çömelip yavruları yanına çağırdı ve tatlı sözlerle ikna ederek uzun beton koridora doğru götürdü. Onlar artık yavru yuvalarında uyumayacak kadar büyümüşlerdi, ama dört aylık yavruları Ağustos sıcaklığında orada bir süre tutabilirlerdi. O yaşta yavrular hâlâ vücut ısılarını ayarlamakta zorluk çekerler ve güneşe çıkmayı da her zaman kolayca düşünemezlerdi. Dışarıdan tecrit edilmiş olan yavru odaları çoğu zaman köpekevinin en serin yerleriydi.

Trudy yavruların telli kapısını kapamak üzereyken onun kollarını belinde hissetti. Kısacık bir çılgılık attı ama bir el ağzını kaparken başka bir el de yüzünün ön tarafına uzandı ve şimşek hızında işaretlerle bir şeyler anlattı ona.

‘Sessiz ol, sadece işaret diliyle konuş. Tamam mı?’

Trudy başını salladı. Edgar elini çekti, geriye çekildi ve Trudy dönüp oğluna baktı. Edgar çok zayıflamış, elmacık kemikleri dışarıya fırlamıştı. Saçları keçeleşmiş, güneşte yanmış, alnına dökülmüştü ve üzeri sanki günlerdir ambarda kalmış gibi kokuyordu. Ama terli ve kirli yüzünde gözleri pırıl pırıldı, sevgi dolu bir ifadeyle annesine bakıyordu. Edgar’ın görünüşü Trudy’nin düşüncelerinin önüne geçti, içinde adlandıramayacağı garip duygular vardı, sanki o anda zihni ışığın parıltısına uyum sağlamakta zorluk çekiyordu. Oğlunun sağ salim geri dönmüş olması

ona yeniden hayat vermişti ama uzun süre ondan haber alamamanın öfkesi de vardı içinde. Ayrıca bu kadar uzun bir kayboluştan sonra Edgar'ın bu halde geriye dönüşü de elbette garip bir şaşkınlık yaratmıştı Trudy'de. O sırada Edgar köpekevinin ön tarafına doğru baktı ve 'Claude nerede?' işareti yaptı.

'Kamyonetin motor yağını değiştiriyor. *Sen nerelerdeydin? İyi misin?*'

Edgar uzandı ve köpekevinin kapısını kapadı.

'Geri gelmek istemedim önce. Nerdeyse çok uzaklara gidecektim.'

'Pek ama neden? Ben sana işaretlerle mesaj bıraktım. Onlara babanın ölümüne çok üzüldüğün için gittiğini söyledim.'

'Herkes beni arıyordu.'

'Elbette arayacaklardı, sen evden kaçtın. Ama artık her şey yoluna girecek. Onlara o olayın bir kaza olduğunu söyledim. Gerçekten de kazaydı zaten.'

'Notumu buldun mu?'

'Hangi notunu?'

'Dün gece buraya geldiğimde sen yoktun. Sana bir not yazıp bıraktım.'

'Ben not filan görmedim.'

'O halde Claude buldu onu.'

Trudy onun yüzüne baktı ve bunun ne anlama geldiğini düşündü.

Edgar, 'Senden bir şey yapmanı istiyorum,' işareti yaptı.

'Sakin yeniden kaçmaya kalkma. Hadi eve gidelim.'

'Dediğimi yaparsan kalırım evde. Ama burada bir gece daha yalnız başıma kalmam gerekiyor. Hava karardıktan sonra her ne pahasına olursa olsun, Claude'u evde tutmanı istiyorum senden.'

'Neden?'

'Çünkü o burada bir şey saklıyor.'

'Claude mu?'

'Evet.'

'Ne saklayabilir ki?'

Edgar gözlerini annesine dikti ve bir şeyler anlamak ister gibi baktı onun gözlerine.

'Ne var? Neden bakıyorsun bana öyle?'

'Onu gördün mü?'

'Claude'u mu?'

'Hayır. Yağmurda. Gördün mü onu?'

Trudy gözlerini kırptırdı. Edgar'ın neden söz etiğini anlamamıştı, başını iki yana salladı. Şimdiye kadar hep onun geri geleceğini ve her şeyin yoluna gireceğini, eskisi gibi olacağını düşünmüştü. Fakat Almondine ölmüştü ve Edgar da geri dönmüştü ama akli pek yerinde değil gibi görünüyordu.

Trudy oğluna baktı ve 'Hadi eve gidelim' işareti yaptı.

Edgar başını iki yana salladı. 'Geri döndüğümü öğrenmemeli o.'

'Ama zaten bildiğini söyledin.'

'Evet, notu gördü ama burada, ambarda olduğumu bilmiyor.'

'Pekâlâ.'

'Sakın ağlama. Derin bir nefes al.'

'Tamam.'

'Burada olduğumu ona söylersen yine kaçırım, yemin ederim. Bu kez asla geri gelmem, bir daha beni asla göremezsin.'

Trudy başını iki yana salladı ve 'Hayır, hayır, asla söylemem,' dedi.

'Bilirsin, dediğimi yaparım.'

'Biliyorum oğlum.'

'Bu gece onun evde kalmasını sağlayacaksın, değil mi?'

'Bu gece dışarıya çıkmak, eğlenmek istediğimi söyleyebilirim.'

'Hayır, onun evde kalmasını sağla.'

'Ya beni dinlemezse?'

'Bunu yapmak zorundasın. Eğer seni dinlemezse veranda lambasını yak. Eğer buradan dışarıya kaçmam gerekiyorsa ışığı yak.'

'Tamam.'

'Bu iş bitince eve dönecek ve kalacağım.'

'Tamam.'

O sırada kamyonet kapısının kapandığı ve Claude'un botlarının sesi duyuldu, köpekevine doğru geliyordu. Edgar en yakın köpek yavrusu yuvasına koştu ve büyük kulübenin arkasına saklandı. Yavrular onu görünce incecik sesleriyle birkaç kez havladılar ve zıpladıktan sonra sustular.

Claude dışarıdan, "Orada her şey yolunda mı?" diye seslendi.

Trudy heyecanını yatıştırmak için derin bir nefes aldı ve doğal olmaya çalışarak, "Her şey tamam!" diye cevap verdi. "Bu minik canavarlara nasıl oturmaları gerektiğini öğretmeye çalışıyorum."

"Yardım ister misin?"

"Hayır, yardım gerekirse bağırıp çağırırım seni."

"Tamam, kamyonetin işi yirmi dakika sonra biter." Claude atölyeye girip bir şey aldı ve sonra çıkıp gitti.

Edgar saklandığı yerden çıktı ve annesine işaretle, 'Hava kardan sonra buraya geleceğim,' dedi. 'Unutma sakın, veranda ışığı yanarsa yarına kadar dışarıda kalacağım.'

Trudy onun yüzüne baktı ve 'Edgar, sana kötü bir haberim var,' dedi.

Edgar başını salladı. 'Biliyorum. Dün gece onun mezarı başındaydım.'

'Çok üzgünüm oğlum.'

Edgar başını salladı, dolan gözlerini sildi ve onun yanından geçip ambarın arkasına doğru baktı.

'Essay'i Pout ve Finch'in yanına koydum.'

‘Ne?’

‘Essay Pout ve Finch’in yuvasında, oraya koydum onu. Claude bu sabah onlara yem verirken onu görmüştür herhalde.’

‘Sanmam, görseydi bana söylerdi.’

‘O benim yeniden kaçacağımı düşünüyor, umuyor.’

Edgar bunu söyledikten sonra annesinin bir şey söylemesini beklemedi, arka kapıdan çıkıp gitti. Trudy onun arkasından koşup kapıda durdu ve Edgar tarladan geçip çalıların arasında kaybolana kadar arkasından baktı. Geriye dönünce köpek yuvalarından birinin önüne gidip kulübenin çatısına vurdu. Finch ve Pout ambar kapısından koşarak geldiler ve Essay de onların arkasından göründü. Köpekler de giden Edgar’ın arkasından bakmışlardı.

Edgar

EDGAR DERE KENARINA VARINCA gömleğini çıkarıp sığ suya bastırdı ve yıkanıp vücudundaki ter ve saman parçalarından kurtuldu. Hava çok sıcaktı ve ıslak vücudu kısa zamanda kurudu. Sonra arazilerinin köşesinde kurumaya yüz tutmuş yaşlı meşe ağacının yanına gitti, Forte'u oralarda görmeyi umut ediyordu. Ağacın en üst birkaç dalı dışında, diğer dallarının hepsi kurumuştı. Ağacın dibine oturunca başıboş köpeğin neden çoğu zaman bu noktayı tercih ettiğini anladı; buradan bakılınca her iki yönde de geniş topraklar, dağlar tepeler görülebiliyordu. Dere ve yol görüş alanı dışındaydı ama her iki yönden gelen insanlar görünürdü ve ağacın gövdesi de arkasına saklanmak için yeterince kalındı. Ama Edgar burada rahattı, Claude onu aramak için buralara gelmezdi, bundan emindi. Edgar babasıyla buralara kadar yürürken amcası hiç gelmemişti onlarla beraber ve bu ağacın önemini de biliyordu.

Edgar sırtını ağaca dayayarak çıplak dalların arasından görünen gökyüzüne baktı. Böyle tamamen yalnız kaldığı zamanlarda gözlerinin önüne samanlık merdiveni dibinde cansız yatan yaşlı Dr. Papineau geliyordu. Bütün bu olanlardan sonra Dr. Paineau keşke düşmeseydi, keşke ölmeseydi demek hiçbir işe yaramazdı elbette, ama Edgar, Glen Papineau ile konuşmayı çok istiyordu. Onunla konuşmadıkça içindeki huzursuzluktan kurtulamayacaktı ama duygularını ona nasıl anlatabileceğini de

bilemiyordu. Pişmanlık duyduğunu söylemek çok basit bir ifade olurdu. İnsanın içindeki büyük acı ve üzüntü nasıl belirtilebilir-di ki? Ama onun üzüntüsünde öfke de vardı ve bu iki duygunun aynı zamanda ifade edilebilmesi hiç de kolay değildi. Zaten bunu yapmak doğru da olmazdı.

Annesine söylediklerini ve söylemediklerini de düşündü Edgar. Annesi, yardım etmediği takdirde onun tekrar kaçacağına inanmalıydı ve bu yüzden onun en çok duymak istediği şeyi söylememişti ona—annesini gördüğüne çok sevindiğini, ona dokunmaktan çok mutlu olduğunu anlatmamıştı. Edgar evden uzak kaldığı sürece annesinin ondaki anıları soyutlaşmıştı; yüzünün ayrıntıları, kokusu, karizmatik havası sanki kaybolur gibi olmuştu. O şekilde yaşamının, kaçmanın, gece gündüz köpeklerle beraber dolaşmanın, tarladaki ayçiçeklerinin, havai fişeklerin, Henry'nin barakasinda ortaya çıkan yaşlı adam hayaletinin kendisine neler öğrettiğini anlatmak isterdi annesine. Ama sonunda annesine geri dönme arzusu her şeyden daha güçlü çıkmıştı.

Aslında yalnızlığa alışmıştı Edgar. Evine yakın olma duygusu ve Almondine'in öldüğünü bilmenin acısı, kederi onun üzerine bütün ağırlığıyla çökmüştü. O sırada Brooks ile dedesinin mektuplarını hatırladı, köpekler hakkında ne kadar uzun şeyler yazmışlardı birbirlerine. Brooks dedesine, köpeklerin insanlara değil de insanların köpeklere uygun olduğunu düşünmenin daha iyi olacağını söylemişti.

Dün gece sıcak samanlıkta, o daracık yerde hemen hiç uyuyamadığı için, ne öğleden sonra güneşi, ne de sincapların sesleri onun uyumasına engel olamadı. Brooks'u ve köpekleri düşünürken, üzüntü ve yorgunluğun etkisiyle bir süre sonra kendinden geçti, uykuya daldı. Ağustosböcekleri öterken bir bulut gelip kısa bir süre için güneşi kapadı, sonra yine kaydı gitti, güneş yine parıldadı.

Edgar bir süre sonra dere boyundan, çalılıklardan gelen bir çığırıyla uyandı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken Essay çalılıarın arasından fırladı, soluk solluğa koşarak onun yanına geldi ve

üstüne atladı. Birisi köpeğin boynuna geniş bir tasma takmış ve ucuna da gri bir bant yapıştırmıştı.

Edgar hayvana otur işareti verdi, tasmayı çıkardı ve tüylerine yapışan bandı temizledi. Bandın altında, üçe katlanmış olarak Edgar'ın notuyla beraber masaya bıraktığı, Forte'u kollarında tutan Claude fotoğrafı, resmin içinde de üç tane yüz dolarlık, bir yirmilik, bir de onluk banknot, ayrıca Impala arabanın da anahtarı vardı.

Glen Papineau

CLAUDE AKŞAMA DOĞRU ŞERİF bürosuna telefon edince Glen'in huzuru kaçtı. Çalışma saatlerinde Claude ile konuşmak hoşuna gitmiyordu ama şimdi ona itiraz da edemezdi. Fakat Claude'un sesinden çok endişeli, heyecanlı olduğu belliydi ve konuşma fazla uzamayacak gibi görünüyordu.

"Dün gece bir şeyler bulabildin mi, Glen?"

"Hiçbir şey bulamadım. Sizin ev yakınlarında hiç araba görmedim. Çit boyunca da biraz yürüdüm ama sonunda geri döndüm."

"Edgar buralara gelmedi demek."

"Ama sizin ambarda saklanmış olabilir, Claude. Evden kaçmadan önce de bazen samanlıkta uyuduğunu söylemiştin bana, değil mi?"

"Dün gece belki de oradaydı, ama şimdi yok, gitmiş. Orası gündüz vakti cehennem gibi sıcak olur."

"Geri gelir mi diyorsun?"

"Evet."

"Ambara mı gelir, yoksa eve mi?"

"Bilmiyorum, ama Impala'yı alıp kaçma planı yapıyor gibi bir his var içimde. Arabanın yedek anahtarı yok ortada, her yeri aradım, bulamadım."

Glen bir an düşündü, çocuk arabayı çalıp kaçarsa onu yakalamak daha kolay olurdu. Bütün devriyeler yollara çıkar ve hemen bulurlardı onu.

"Pekâlâ, bu akşam gelirim oraya."

"Hava kararana kadar bekle. Evde bekleyeceğim seni, Trudy'yi de bir yere, belki Ashland'e gönderebilirim. Geldiğinde ambarda ışık görürsen anla ki Edgar orada."

"Ya doğruca eve gelirse, o zaman ne yapacaksın?"

"O zaman veranda ışığını yakarım, ışık görürsen gelme. Başka bir şey düşünürüz o zaman."

"Yani veranda ışığı yanıyorsa Edgar evde demek mi olacak bu?"

"Evet, ama onun ambarda olduğundan kuşkulanırsan güneydeki tarla tarafından yaklaş. O taraftaki kapıyı kullan. O zaman köpeklerin seni görme ihtimali azalır."

Konuşmaları fazla uzun sürmedi, ikisi aynı anda kapadılar telefonu. Glen saat beşte evine gitti. O gün hava çok sıcaktı ve akşamüzeri de serinlemedi. Biraz daha serin olan mutfakta biraz oturdu, arka arkaya iki şişe bira içti ve masanın üzerinde duran yassı viski şişesine baktı. Dün akşam şişedeki eteri bahçenin bir köşesine, otların üstüne dökmüştü ve orada şimdi böbrek şeklinde kahverengi bir leke vardı.

Güneş batmak üzereyken babasının veteriner kliniğine (oraya dükkân diyordu) gitti. Malzeme dolabından ikinci eter kutusunu aldı ama bu kez eteri şişeye boşaltmadı, kutuyu arabanın koltuğuna koydu. Sawtelle arazisi yakınındaki tepenin arka yamacına giderek arabasını yabani otların arasına çekti. Sonra yanına eski bir bez parçası, cep viski şişesini, şişe açacağıyla teneke eter kutusunu ve birkaç şişe bira alıp hafif yokuştan yukarıya doğru yürüdü. Tepenin üzerinde, Sawtelle arazisinin ters tarafında, doğal bir set vardı. Glen kayaların üstüne çıktı ve hem evi ve hem de ambarı gören bir nokta seçerek oraya oturdu.

Önünde güzel bir manzara vardı. Aşağıda Sawtelle arazisini, binaları ve aynı zamanda batıya doğru uzayan tepeleri görebili-

yordu. İki yanı da açık ama yine de rüzgâra karşı korumalı olan bu vadiye bu çiftliği inşa eden adam akıllı biri olmalıydı. Impala arabayla kamyonet avluya park edilmişti. Veranda ışığı yanmadığına göre Edgar eve gitmemişti. Orada ne kadar bekleyeceğini bilemiyordu Glen. Güneş batarken yıldızlar da gökyüzünde hafifçe görünmeye başladılar ve Glen bira şişelerinden birini açıp bir yudum aldı.

Önündeki manzarada uzun süre hiçbir hareket olmadı. Glen Edgar'a soru sorarken, bunu bir polis olarak değil de ölen bir babanın tek çocuğu olarak yaptığını belirtmeliydi. Çok geçmeden ay da ufuktan yükselmeye ve etrafı aydınlatmaya başladı, Glen hafif rüzgârda sallanan dalların, yaprakların hışırtılarını duyuyordu. Oldukça uzakta olmasına rağmen Gar'ın mezarını da görebiliyordu buradan.

Glen onu bulunca neler olabileceğini düşündü. Edgar sersemleyince onu sırtlayıp arabasına götürecek. Edgar en fazla elli, elli beş kilo gelirdi ki Glen onu çok rahat taşıyabilirdi. Edgar kendine geldiği zaman da oradan uzakta, kimsenin geçmediği arka yollardan birinde olurlardı.

Bunları düşünürken birden, yolla orman arasında, yabancı otlarla dolu arazide yavaşça hareket eden gri bir şekil gördü. Bu bir insan şekliydi ve yanında da bir köpek vardı. Çocukla köpeği biraz sonra Huş ağaçlarının altında durdular. Glen eter kutusunu aldı, tepeden aşağıya indi ve gözlerini çocukla köpekten ayırmadan yolun diğer tarafına geçti. Bunun Edgar olduğuna emindi ama yine de dikkatli olmalıydı. Bir süre karanlıkta kaybettiler onları, verandada ışık yanabilir ya da Impala'nın motor sesi duyulabilir diye bekledi. Çocukla köpek ambarın arkasında karanlığa karışıp kayboldular. Köpekindeki köpekler kısa bir süre havladılar ama çabuk sustular.

Glen arka cebinden yassı cep şişesini almak için elini cebine uzatınca, şişeyi oturduğu yerde yanına koyduğunu hatırladı, orada unutmuştu onu. Teneke eter kutusu da cebine girmeyecek kadar kalın ve büyüktü. Elinde tuttuğu bira şişesine baktı, ağzı-

na götürüp birkaç yudumda birayı bitirdi, sonra kutudaki eteri şişeye boşalttı ve cebindeki bez parçasıyla şişenin ağzını iyice tıkadı. Şişeyi burnuna götürüp kokladı ama eter kokusu almadı, şişenin ağzı çok sıkı kapanmıştı. Şişeden eter sızıntısı olsa bile, Öküz Papineau gibi bir devi kolayca etkileyemezdi nasıl olsa.

Küçük bira şişesini arka cebine soktu ve saatine baktı.

Eğer şu veranda ışığı beş dakika içinde yanmazsa, Edgar Sawtelle bir araba gezintisine çıkıyor olacaktı.

Edgar

EDGAR YANINDA BULUNDUĞU İÇİN mutlu olduğu belli olan Essay ile birlikte çitin güney tarafından yaklaştı ve tarlayı geçti. Kuru otlar bacaklarını yalıyor, kaşındırıyordu. Ormanın içinden gece kuşlarının ötüşleri duyuldu. Edgar ve köpeği Huş ağaçlarının altında durup etrafı dinlediler. Kamyonet süt deposu yakınında, Impala da ona yakın bir yerde duruyordu. Avludaki lamba sarı ışığıyla ambarı hafifçe aydınlatıyordu ama arka kapı gölgede kalmıştı. Ambar kapısının aralığından ya da altından ışık sızıntısı görünmüyordu. En önemlisi, veranda karanlıktı. O halde Claude evdeydi.

Ambarın arka kapısına gelince sürgüyü yavaşça çekti ve kapıyı aralayıp içeriye baktı. Ambarın içi sıcaktı ve havasız kalmış, köpeklerin kokusu her yana yayılmıştı. Köpeklerden ikisi Edgar ve Essay'e hoş geldin demek için hafifçe havladılar ama onlar hemen içeriye girdiler ve Edgar onlara sus işareti yaparak susturdu. Küçük koridor ışığını yakıp köpekleri sakinleştirdi, sonra Essay'i alıp Finch ve Pout'un beraber kaldıkları yuvaya götürdü, bıraktı.

Sonra onların yuvası önünde çömeldi ve sakın yaramazlık yapmayın işareti yaptı.

Atölyeye gidip boş bir kova aldı ve koridordaki ampullerin altlarında ters çevirip üstüne çıkararak teker teker bütün ampulle-

ri gevşetti, sadece arka kapının önündekini bıraktı. Bunu annesi zatürreeden evde yatarken ve kendisi ambarda uyurken de yapmıştı. Sonra durdu ve samanlıkta arama yapmanın işe yarayacağını düşündü. Claude şişenin orada güvende olmayacağını düşünmüş olmalıydı, onu tekrar oraya koymazdı herhalde. Onu belki de atölyede, sağlık odasında ya da gevşek bir kaplama tahtasının arkasına saklamıştı. Impala'da bile olabilirdi ama bu zayıf bir ihtimaldi. Arabanın anahtarını Essay ile ona gönderdikten sonra ona önemli bir şey koyması mantıkdışı olurdu. Claude'un ellerini ovuşturduğunu ve şişeyi almadan önce eldiven giydiğini görmüştü ki bu durumda onu eve götürmüş de olamazdı. Ama Claude'un o şişeyi ve içindekini bulunamayacak bir yere atmış olacağını da sanmıyordu. Bunu yapacak olsaydı aylar önce yapardı, ama şişeyi eline alırken öyle davranmıştı ki, ondan hem korkuyor, hem de ona sahip olmaktan büyük zevk alıyor gibiydi.

Edgar aramaya önce sağlık odasından başladı. Karşı duvarda altı tane beyaz emaye ilaç dolabı vardı. Bunların sadece iki tanesinde köpeklerin ilaçları, diğerlerinde havlular, sargı bezleri ve diğer malzemeler duruyordu. Acelesi olmasına rağmen bütün dolapları yavaş, sistematik bir şekilde ve bazen iki kez kontrol ederek aradı, sonra tezgâhtaki bütün çekmeceleri teker teker yine büyük bir dikkatle inceledi, kontrol etti.

Aradığı şişe baktığı yerlerin hiçbirinde yoktu. Kuytu köşeleri ve gevşek kaplama tahtalarının arkalarını, altlarını aramak için bir el fenerine ihtiyacı vardı. Atölyeye gitti ama o sırada el fenerini samanlıkta bıraktığını hatırladı. Samanlığa çıkıp saklandığı balyaların üstünde buldu el fenerini ama fenerin pili bitmişti. Atölyedeki çekmecelerden birinde yeni piller buldu ve bir tane alıp el fenerine koydu.

Sağlık odasına döndü ve tavan kirişleri arasındaki kaplama tahtalarına nasıl ulaşabileceğini düşündü. Gevşek tahtaları bulmak için onları dürtmesi gerekiyordu ki, bunu ya süt deposundaki portatif merdivenle ya da bir tırmık sapıyla yapabilirdi.

O sırada köpekler de onun sağa sola gidip bir şeyler yaptığını görüp meraklanmış ve yuvalarının ön tarafına çıkıp onu seyretmeye başlamışlardı. Fakat Edgar'ın emrini dinliyor, hiç ses çıkarmıyorlardı. Zaten onun böyle gece vakti ambarda çalışması o kadar da olağandışı bir olay sayılmazdı.

Sağlık odasında ne yapacağını düşünürken burnuna garip bir koku geldi, göz ucuyla, hemen yakınında birinin durduğunu fark etti, sonra ambar birden gözlerinin önünde dönmeye başladı. Koca bir el yüzüne ıslak bir bez tuttu, kapadı yüzünü. Edgar gözlerinin yandığını, sulandığını hissetti. Öksürdü ve istemesine rağmen nefes aldı. Birisi sanki başını tutmuş, çürümüş çiçeklerin arasına sokmuştu.

Tanıdı bu kokuyu.

Prestone. Eter, diye düşündü.

El feneri yere düştü, iki eliyle yüzünü kapatan ele yapıştı, onu çekmek istedi ama onu tutan kol çok kalın, el çok büyüktü. Adam çok güçlüydü, elini bir santim bile kımlıdatamadı. Adam hiç kımlıdamadı ve elindeki bezi onun yüzüne bastırarak bekledi.

Edgar adamın, "Sabırlı ol, sadece bir dakika sürecek, evlat," dediğini duydu.

Bu Glen Papineau'nun sesiydi ama Edgar hiç şaşırmadı. Sadece Glen'in elleri bu kadar büyük olabilirdi. Edgar yüzündeki elden kurtulma çabasını bıraktı ve arkasındaki dev vücudu yumruklamaya başladı ama bunun hiçbir etkisi olmayacağını da bilincindeydi. Glen diğer kolunu onun göğsüne uzatıp iki kolunu da tuttu. Bu elinde bir bira şişesi vardı ve şişenin ağzını da başparmağıyla kapamıştı.

Edgar nefesini tuttu ve kalp atışlarını saymağa başladı.

Glen elini onun yüzüne biraz daha bastırdı ve "Nefessiz ne kadar uzun süre durursan sonunda o kadar derin nefes alırsın," dedi. Glen haklıydı, Edgar çok geçmeden bayıltıcı kokuyu içine çekmek zorunda kaldı. Sonra, ciğerleri yanmasına rağmen birkaç kez daha nefes aldı.

Çok geçmeden her yer sessizleşti, Edgar sadece kendi nefesinin sesini duyar oldu ve iyice sersemledi. Küçükken Noel'de hediye edilen zincirli saati sallayarak insanları işte böyle uyutacağını düşünürdü. O saat insanları uyutamamıştı ama bu ilaç onu uyutuyordu. Çiçekler arasında kendinden geçer gibi oldu, direnmeyi bıraktı. Önce ayakları yerden kesilir gibi oldu, birden havalanır gibi olduğunu hissetti. Eterin kokusu yavaşça yok oldu ve kendini kontrol edemez hale geldi.

Odanın duvarları harekete geçti. Ayaklarının yerde sürüklendiğini hissetti. Glen sağlık odasının kapısında durup onu sıkıca tuttu, düşmemesi için kendine doğru çekti. Köpekevinin dar koridorunda yürürlerken Edgar yarı baygın gibiydi, kollarından biri yere sarkmış sallanıyordu.

Sürgülü arka kapıya geldiklerinde Glen onu beton zemine bıraktı. Edgar yüzündeki bezin kalktığını hissetti ve Glen'in elindeki bira şişesini gördü. Glen şişenin ağzını kapayan başparmağını kaldırdı ve onun yüzüne tuttuğu bezin üstüne biraz daha eter döktü.

Edgar gözlerini bir noktaya çevirip bakamıyordu. Glen'in koca eline bakmaktan vazgeçti. Bir gözü istemediği halde, kendiliğinden kapandı. Diğer gözüyle bir sıra kahverengi çuvallar ve bulanık bir şeyler gördü. Sonra eterli bez parçası yine yüzünü örttü.

Glen onu sıkıca tuttu ve ayağa kaldırdı. Edgar'ın bulanık gördüğü şeyler arka kapının yan tarafına sırayla dizilmiş sönmemiş kireç çuvallarıydı. Toprağa sönmemiş kireç atarken kürek olarak kullanılan kahve kutusu da çuvallardan birinin üstünde duruyordu.

Glen onu sıkıca tutup kaldırırken Edgar kaburga kemiklerinin kırılacağını sandı, sonra da ayaklarının yerden kesildiğini, havaya kaldırıldığını hissetti. Glen'in bir elinin ileriye doğru uzandığını gördü. Kahve kutusunun açacakla kesilmiş keskin kapağının kenarı eline değdi, sonra avucunda sönmemiş kireç tozları hissetti.

Glen kapının sürgüsünü çekerken Edgar gözlerini kapadı ve kahve kutusunu kenarından yakaladı. Kahve kutusunun içinde yarıya kadar sönmemiş kireç vardı ama Edgar'a çok ağırmış gibi geldi. Onu sıkıca tutup almak istedi ama parmakları gevşedi, havadaki eli aşağıya sarktı ve kutu yere düştü.

Başına ve omuzlarına bir yerden bir avuç kadar kireç tozu yağdı. O anda gözlerini kapayabildi ama eterin verdiği sersemlikle ağzı açık kalmış olmalı ki ağzına biraz kireç kaçtı ve öğürdü.

Glen de öksürdü ve Edgar'ı tutan kolu gevşedi, kaydı. Edgar bir an için kendini havada asılı kalmış gibi hissetti. Ayaklarının üzerinde durması gerektiğini biliyordu ama hangar yine başının etrafında dönmeye başladı ve kapalı gözkapaklarının arkasında Scotia Gölü kıyısında seyrettiği rengârenk havai fişekler yine göründüler ona.

EDGAR GÖZLERİNİ AÇTIĞINDA AĞZININ bağlı olduğunu fark etti. Ama Glen'in, onun adını fısıldayan sesini gözlerini açmadan önce duydu.

Glen alçak sesle, "Edgar?" dedi. "İyi misin, Edgar?" Sonra onun, "Ah, Tanrım!" diyensesi ve yere vuran bir şeyin gürültüsü duyuldu.

Edgar doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. Sönmemiş kireç tozları kirpiklerine bulaşmıştı ve bütün dikkatini toplayarak gözkapaklarını yavaşça temizledi. Önce bir gözünü araladı, sonra diğerini açtı ve köpekevinin zeminine baktı. Havada sönmemiş kireç tozları uçuşuyor ve yavaşça yere iniyordu. Glen düşmüş, yerde yan yatıyordu, kıvrıkcık saçları griye dönüşmüş, yüzü pudralanmış gibi bembeyaz olmuştu. Gözleri kapalıydı ve acıyla yüzünü buruşturmuştu.

Glen tekrar, "Aman Tanrım!" diye homurdandı. Ellerini yüzüne götürdü ve parmaklarını kapalı gözlerine bastırdı. Boyunun damarları fırlamıştı ve ayağını tekrar yere vurup, yine Edgar'ın duyduğu o tok sesi çıkardı. Sonra ellerini açtı, sanki ya-

nıyormuş da söndürmek istiyormuş gibi yüzüne vurmaya başladı. Sonra kendini toparladı ve derin nefesler alarak bekledi.

Tekrar, "Edgar, iyi misin? Orada mısın, evlat?" diye sordu. Sesi boğuk ama sakindi. "Bana biraz su bulabilir misin? Sana zarar vermeyecektim, yemin ederim. Ama şimdi gözlerim için su bulmalıyım. Aman Tanrım, Edgar!"

Fakat Edgar iyice sersemlemişti, her şeyi bir dürbünün ters tarafından görüyor gibiydi. Başını kaldırmak istedi ama başı ağrımaya, sonra da midesi bulanmaya başladı. Eterli bez yüzünden değildi artık ama yine de onun kokusunu burnunun ucundaymış gibi duyuyordu. Yere bakınca bira şişesinin kırılmış ve sıvı eterin de yere dökülmüş olduğunu gördü. Durdukları yerde havaya yayılan eter buharını soluyorlardı.

Edgar dizlerinin üstünde doğruldu. Ambarın arka kapısının dibindeydiler. Ayağa kalkmak istedi ama bacakları tutmadı ve tekrar diz çöktü, sonra durduğu yerden kapının sürgüsüne uzandı. Çift kapının bir kanadını açmayı başarınca kendini dışarıya, gecenin temiz havasına attı.

Glen kapının sesini duydu, elleri ve dizleri üzerinde kalktı ve "Aman Tanrım! Tanrım! Tanrım!" diye mırıldanırken ileriye doğru emekledi, sonra durup yüzünü, gözlerini sildi. Edgar kapıya vurdu, Glen biraz daha emekledi, sonra yine durdu ve yüzünü sildi. Fakat acıya dayanamadı, yeniden "Tanrım, yanıyorum!" diye bağırdı ve ağlamaya başladı.

Edgar kapıya tutunarak ayağa kalkmaya çalıştı ama başı dönüyordu, iyice sersemlemişti ve yabancı otların arasına düştü. Ambar karanlıkta koca yapısıyla üzerine düşecek gibi geliyordu ona. Oturdu ve ağrısından kurtulmak için başını hızla iki yana salladı ama bunu yaptığına hemen pişman oldu, ağrısı daha çok artmıştı. Fakat eter kokusundan uzaklaşmıştı ve temiz hava onu çok yavaş da olsa kendine getirmeye başlamıştı, artık önündekileri daha net görebiliyordu. Çok geçmeden ayaklarının üzerinde durabilecekti galiba.

Köpekler yuvalarının tel duvarları arkasında durmuş yerde sürünen Glen Papineau'ya bakıyorlardı. Fakat Edgar köpeklerin eter buharı olan bir yerde kalmalarını istemiyordu, onları dışarıya çıkarmalıydı. Glen kapı eşiğine ulaşınca kapının kenarına tutunarak kendini yukarıya çekti, ayağa kalktı, başını hızla sağa sola çevirdi. Gözlerini yine açmaya çalıştı ama tekrar acıyla bağırdı ve Edgar'ın yanından çılgın gibi geçti, ileriye doğru koştu.

O sırada Edgar'ın istediği oldu, köpekler tellerin üzerinden sıçrayarak temiz havaya çıktılar, dışarıdaki yuvalarına koştular. Çok geçmeden eter buharının havaya dağıldığı bölgede hiçbir köpek ya da canlı varlık kalmadı.

KÖPEKLER DIŞARIYA ÇIKINCA HAVLAMAYA başladılar. Glen Papineau avluda yanan ışığın altına kadar koştu, koca gövdesiyle orada çılgınlar gibi bir tur attı, bir an durup yine yüzünü sildi ve sonra yine bağırarak ve bir eliyle de havayı döverek koşmaya devam etti. Bir ara ambarın yanındaki traktöre çarptı ve sendeledi ama yere düşmedi. Kalın parmakları radyatöre değince onu yokladı ve sonra dizlerinin üzerine çökerek alnını ön tekerleklerden birine dayadı.

"Tanrım, hiçbir şey göremiyorum!" diye bağırdı. "Burada bir ışık mı yanıyor? Beni duyan yok mu? Claude! Claude! Gözlerim açılmıyor! Gözlerim için biraz su bulun bana!"

Edgar o sırada arka verandadan bağıran annesinin sesini duydu.

"Glen? Glen? Ne yapıyorsun orada?"

Edgar kapıdan eğilip ambarın içine baktı. Ön sıradaki köpek yuvaları boştu, ama arka sıradaki yuvalardan Glen'i ya da Trudy'yi göremeyen bazı köpekler içerdeki yuvalarına geri dönmüşlerdi. Edgar sendeledi, dengesini bulmak için kapının kenarına tutundu. Annesi avludan oraya doğru koşmaya başlamıştı.

Edgar sendeleyerek ambarın arka kapısından girip yürüdü, ellerini hızla çırparak ve köpek yuvalarının tellerine vurarak içeriye girmiş olan köpekleri tekrar temiz havaya çıkarmaya çalıştı.

Sonunda istediği oldu ve içeride köpek kalmadı.

Edgar köpeklerin yanına doğru yürürken ambarın arka kapısında mavi ve çok güçlü bir ışık oluştu. Güney tarladaki Huş ağaçları bir an için bembeyaz, buz gibi parladı ve gölgeleri tarlada dalgalanan sapların üzerine düştü. Sonra Edgar kulaklarında bir basınç hissetti, bu basınç bir sese dönüştü, sanki gökyüzü sarsıldı ve patladı.

Trudy

TRUDY YATAĞINDA UZUN SÜRE oturdu ve Edgar'ın verandadan gelecek ayak seslerini duymak için bekledi. Edgar'ın ambarda ne aradığını bilmiyordu ama umurunda da değildi bu. Onun bütün istediği oğluna kavuşmak, onunla oturup konuşmak, anlaşılabilmektir. Hava birkaç saat önce kararmıştı ve Edgar ambarda işini bitirip eve gelmek üzere olmalıydı. Onun ne kadar zayıflamış olduğunu düşündü. Almondine'den söz ettiği zaman Edgar'ın ne kadar üzülüğünü, acı çektiğini görmüştü.

Bir süre sonra köpekler havlamaya başladı. Sonra havlamalar arasında bir erkek sesi duyuldu, bir adam inliyor, ağlıyor gibiydi.

Trudy yataktan çıkmadan, "Ne oluyor? Kim var orada?" diye seslendi.

Claude da köpek havlamalarını duymuş, birden fırlamıştı yataktan. Yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı, ayrıca bir şeyden korkuyormuş gibi de görünüyordu.

Trudy'ye, "Sen kalma, ben bakarım," dedi ve hızla giyindi. Dışarıdaki erkek sesi tekrar duyuldu. Korkmuş olan ve canı yanan bir adamın sesiydi bu.

Trudy, "Glen'in sesine benziyor bu," dedi.

"Aman Tanrım! Yine kafayı çekmiş olmalı, iyice ayyaş oldu bu adam! Geçen hafta gördüğümde ayakta duracak hali yoktu.

EDGAR SAWTELLE'NİN ÖYKÜSÜ

Konuşmak isterse bana gelebileceğini söylemiştim. Ama böyle gece yarısı geleceği hiç aklıma gelmezdi doğrusu."

Trudy aceleyle giyinip arka verandaya çıktı, Claude da kapıda durup avluya baktı. Kamyonet o gün bıraktığı yerde duruyordu. Köpekler yuvalarında hareket halindeydiler ve güney tarlasına bakıp havlıyorlardı. Trudy önce ne olduğunu anlayamadı, sonra Glen'i gördü. Glen traktörün yanına diz çökmüş, alnını da ön tekerleklerden birine dayamıştı.

Claude verandada hiç kımıldamadan duruyordu. Trudy onun yanından koşar adımlarla geçti, Gen'e doğru koştu. Glen hıçkırıyordu. Saçları, yüzü ve omuzları bembeyaz bir tozla kaplanmıştı. Edgar da onun arkasında, ambarın duvarı dibinde, gölgede duruyordu. Annesiyle göz göze gelince birden döndü ve sendeleyerek karanlığın içinde kayboldu. Trudy birden ne yapacağını şaşırdı, kendisini ikiye bölünmüş gibi hissediyordu. Bir yarısı *Edgar'a git!* diyor, diğer yarısı ise, onu görmemesi için Claude'u oyalamasını söylüyordu. Onu en çok korkutansa Edgar'ın yeniden kaçacağı düşüncesi idi. Önce Glen ve Edgar arasındaki bağlantıyı düşünemedi bile. O anda herkesin sadece eve doğru bakmasını arzuluyordu.

"Glen, neler oluyor?" diye sordu.

Glen, "Trudy, ne olur bana biraz su bul!" diye bağırdı. "Gözlerimi yıkamam gerekiyor!" Sesi bir garip, titrek çıkıyordu, konuşurken başını dayadığı tekerlekten geriye çekti ve ellerini yüzüne götürdü ama gözlerine dokunmaktan korkuyor gibi bir hali vardı. Sızıldanır gibi, dişlerinin arasından nefes aldı. Gözyaşları yüzündeki beyaz tozda iz bırakıyordu. O sırada Claude da geldi ve Glen'in yanına diz çöktü.

"Tamam dostum," dedi. "Gel bakalım benimle, ne yapılacaksa yapalım." Glen'in kalın kolunu tutup kendi boynuna doladı ve onu ayağa kaldırmaya çalıştı.

Ama Trudy, "Hayır, bekle," dedi.

Claude şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne baktı. Trudy parmağının ucunu Glen'in yanağına sürdü ve sonra ağzına götürüp

hafifçe yaladı. Glen'in yüzündeki beyaz tozun sönmemiş kireç tozu olduğunu hemen anladı ve onun kapalı gözlerine bakarak, "Ne arıyordun sen burada?" diye sordu.

Claude, "Onu eve götürelim de sorularını orada sor," dedi. "Gözlerine kireç kaçmış bunun."

Trudy kızdı. "Bunu ben de biliyorum," diye söylendi. "Önce onun bu saatte burada ne yaptığını öğrenmek istiyorum."

Glen içini çekti ve "Ona sadece bir iki soru sormak istiyordum," diye inledi. "Söyle ona Claude! Ben ona bir şeyler soracaktım."

Trudy dönerek Claude'a baktı ama Claude omuz silkererek başını iki yana salladı. *Sarhoş Glen saçmalıyor* der gibi bir hali vardı.

Trudy, "Yalancı," dedi.

Sonra kendisi de ne yaptığının farkında değilmiş gibi, saçlarından tutup Glen'in başını yukarıya doğru kaldırdı ve müthiş bir tokat attı yanağına. Glen'in başı arkaya doğru gitti ama bir şey söylemedi, sadece inledi ve gözlerini ovaladı.

Trudy öfkesine hâkim olamıyordu. Dişlerinin arasından fısıldar gibi konuşarak, "Oğlumun güvende olduğunu anlayana kadar burada kalacaksın sen!" dedi.

Sonra Glen'in saçlarını bıraktı, ayağa kalktı ve ileriye baktı. Ön sıradaki yuvalarda bulunan köpekler havlıyor, inliyor, merak içinde onlara doğru bakıyorlardı. O sırada bazı yuva kapılarının açıldığını uydular. Trudy arka kapıya doğru yaklaşıncı eter kokusunu aldı ve aynı anda bir patlama sesi duyuldu, eter buharının yanması gibi bir ses çıktı. Sonra ambarın kapısında birinci-den daha parlak sarı bir alev parladı ve hemen söndü. Sakin gece havasında kapının üst kısmından ince bir duman çatıya doğru yükseldi. Sonra bu duman birkaç saniye içinde gri bir şerit halini aldı ve kapı boşluğunu doldurdu.

Trudy olduğu yerde donmuş gibi kaldı. Aniden geriye döndü ve ne yana gideceğini bilemiyormuş gibi, şaşkın bir ifadeyle

çevresine bakındı. Ambarın içinde yumuşak bir patlama daha oldu. Anlaşılabilecek bir şey değildi bu, Trudy ambarda yanıcı maddeler olmadığını biliyordu. Oraya Glen girmiş ve kireç tozuna bulanmıştı. Yoksa ambarı yakmak mı istemişti Glen? Ambarın içine gaz mı dökmüştü? O sırada Claude Glen'i almış eve doğru götürüyordu. Claude bu yanma ve patlama seslerini duymamış mıydı yani? Yürürlerken Glen'e heyecanlı bir tavırla bir şeyler anlatıyordu Claude, ama Trudy onların konuşmasını duyamıyordu. O sırada Glen sendeleyerek yere düştü ve kendisiyle beraber Claude'u da çekip düşürdü.

Trudy ambarın köşesinden fırlayan Opal'ın, onun yanından geçerek karanlığa daldığını görünce Edgar'ın iyi ve güvende olduğunu anladı. Onları yuvalarından serbest bırakan Edgar'dı. O da koşup hâlâ kapalı duran yuvaları açtı ve köpeklerle, "Dışarı! Hadi dışarı çıkın!" diye bağırdı. Çok geçmeden iki düzine köpek ambardan dışarıya fırladılar ve yaklaşık bir düzine köpek de arka kapıdan çıkmıştı. Ambarın çevresi, avlu, evin etrafı ve bahçe köpeklerle doldu, hayvanlar havlamaya, koşup zıplamaya başladılar. Claude kalkıp Glen'i de kaldırdı ve iki adam köpeklerin arasında eve doğru yürümeye başladılar.

Claude köpeklerle, "Geriye çekilin!" diye bağırırken, Glen'e de, "Hızlı yürü biraz!" diye söylendi.

Trudy ambar tarafından, "Hemen itfaiyeye telefon et!" diye bağırdı. "Ambarda yangın çıkarmış!"

Claude önce şaşırdı, sonra başını salladı ve Glen'in kolunu boynuna dolayarak onu adeta sürüklercesine veranda merdivenine kadar götürdü, sonra orada bıraktı ve koşarak eve girdi.

Trudy'nin yanındaki köpeklerden ikisi birbirlerine hırlamaya başlayınca Trudy birini kuyruğundan yakalayıp geriye doğru savurdu ve onlara bağırarak sakin olmalarını söyledi. Başka iki köpek meyve bahçesinden geçip yola doğru koşmak isterken Trudy iyice sinirlendi, bağırıp onları yanına çağırdı. Köpekler hemen geriye dönüp ona doğru geldiler ama yaklaşmadan diğer köpeklerin arasına karıştılar. Trudy etrafa dağılan köpekleri bir

arada tutmaya çalışırken bir yandan da Edgar'ın ortaya çıkmasını bekliyordu. Ama ambardan yükselen dumanlar da artmaya başlamıştı.

Trudy karanlıkta bu kadar çok köpeği nasıl kontrol altında tutabileceğini düşünüyordu, hayvanlar ambardaki yangından korkarak ormana da kaçmak isteyebilirlerdi. Çoğu evin etrafına toplanmıştı ve bazıları veranda merdiveni dibinde yatıyorlardı. Onların arasında Glen Papineau da yüzünü ellerinin arasına almış, çöker gibi son basamağa oturmuştu.

Edgar

GECE KARANLIĞINDA AMBARIN GÖLGESİNDE, dışarıya doğru çıkıntı halinde duran on dört köpek yuvası vardı. Edgar ambarda yangın yokmuş gibi oraya gidip bunların kapılarını açtı, köpeklerin kaçmalarını sağladı. Bir köşede ince bir alevin bir yılan gibi kıvrılarak yükseldiğini gördü. Köpekler onun etrafında toplanırken ön avludan Glen Papineau'nun sesi geldi. Opal ve Umbra Edgar'a doğru koşarken durdular, başlarını kaldırıp Glen'in sesini dinlediler, sonra yine süt deposuna doğru koşmaya başladılar.

Edgar yanına gelen iki köpeğini okşadı, onlar onun ellerini yaladıktan sonra silonun dibine koşup oraya uzandılar. Essay Edgar'ın yanında kaldı. Edgar onun hafifçe yanmış tüylerini okşadı, Essay dışarıya kaçarken ani parlayan alevin arasından geçmiş olacaktı ve kuyruğunda da küçük bir yer yanmıştı. Essay burnunu onun ellerine sürüp kokladı, sonra bacağına yaladı.

Edgar ona siloyu gösterdi ve diğerlerinin yanına gitmesini işaret etti.

Essay onun yüzüne baktı, sonra kuyruğunu salladı, kulaklarını dikti ve zıplayarak diğerlerinin kaldığı noktaya doğru koşmaya başladı. Gözleri parlıyordu, ağzı açılmıştı ve Edgar onu ilk kez olarak bir kurda benzetti.

Edgar ambarın arkasına koştu. Çifte kapının üst kısmından çıkan bir alev gökyüzüne doğru yükseliyordu. Köpekleri oradan

çıkıralı yaklaşık iki dakika olmuştu, bu yangın nasıl ve nereden çıkmış olabilirdi? Edgar durduğu yerden, veranda merdivenine oturup başını ellerinin arasına almış olan Glen'i de görebiliyordu. Köpeklerden bir kısmı onun yanına gitmiş, onu sarmışlardı. Trudy yaklaşık bir düzine köpeği yan bahçede kontrol altına alıp oturtmuştu ama onların iki katı sayıda köpek etrafta koşturup duruyor, havlıyorlardı. Edgar bakarken Trudy bir köpeği adıyla seslenerek yanına çağırdı ve sakinleştirip yanına oturttu. Sonra dönüp Edgar'a baktı ve işaretle uzaktan konuşmaya başladılar.

'Yavrular senin yanında mı?'

'Sen iyi misin?'

'Hayır.'

'Evet.'

'Onları bulacağım.'

Trudy ona başka bir işaret yapmadan Edgar çift kapıdan ambara daldı, içerisi cehennem gibi sıcaktı. Onun gevşetmeden bıraktığı lamba yanıyor, tavan alevler içinde yanıyor. Havada yanan ceviz ağacı ve saman kokusu vardı. Edgar yerde Glen'in eterli bezini buldu, o da yanmış kömürleşmişti. İki köpek yuvasında zemindeki samanlar tutuşmuş yanıyor. Ama yuvalar boştu, ahşap kenarlar ve yan taraflar yanmış, kararmıştı. Diğer üç yuvada da samanların yeni tutuşmuş olduğunu gördü ve ayaklarıyla vurarak söndürdü onları. Çatı kirişlerinin bazıları islenmişti ama henüz tutuşmamışlardı. Ama içerideki duman gittikçe artıyordu. Bir ara alev çatırtıları arasında annesiyle Claude'un birbirlerine bağırdıklarını duydu ama ne dediklerini anlayamadı. Koridordan aşağıya doğru koşarak dumanın kaynağını aradı ama sadece iki döşeme tahtası arasından çıkan hafif bir parıltı gördü, ama o bölgeye iyice yaklaştığında bu ateş de sönmüş, orası da kararmıştı.

Biraz daha yürüyünce köpek doğum odasından gelen bir ses duydu. Burada fazla duman yoktu ama içerideki iki yavru paniğe kapılmış havlayıp duruyorlardı. Yuvanın kapısını açmaz yavrular dışarıya fırladılar ve temiz havaya çıkıp karanlıkta

kayboldular. Edgar da onların arkasından dışarıya çıktı. Eterin verdiği sersemlik, yarı baygınlık hali pek kalmamıştı ama başı ağrıyor ve zonkluyordu. Temiz havaya çıkınca derin birkaç nefes aldı ve başını yere vurduğunda şişen yeri eliyle bastırdı. Başındaki acıyı hissetmiyor ama yaşadıkları gözünün önüne gelince öfkeleniyordu.

Kapıdan çıkan duman şimdi biraz daha artmıştı. Bir an düşündü ve sonra avluda, köpeklerin arasında duran annesine doğru koştu. İçeriden yeni kaçan iki yavru Trudy'nin ayakları dibinde zıplıyorlardı. Trudy ellerini oğlunun omuzlarına, sonra da yanaklarına koydu.

"İyi misin oğlum?"

Edgar başını salladı.

"Bütün köpekler dışarıya çıktı mı?"

'Evet.'

"O halde artık uzak dur ambardan, orası yanıp kül olacak."

'Hayır, ben yanan samanları söndürdüm, tabii gördüklerimi. İtfaiyeye haber verdiniz mi?'

Trudy başını iki yana salladı. "Onlara ulaşamadık."

'Nee?'

"Ambara telefon koyarken hatta önceliği oraya vermişler. Claude evdeki telefonu kullandı ama ya hatlar yanmış ya da kısa devre yapmış olmalı."

'Hayır, hayır! Ambarda ışık yanıyor. Oradaki telefon hâlâ çalışıyor olmalı.'

"Edgar, dinle beni. Ambara girilmez artık. Oradan çıkan duman baksana oğlum! Ambar *bitti* artık."

Trudy haklıydı, dumanlar çatıya yakın aralıklardan, saçaklardan çıkmaya başlamıştı. Edgar ambardaki ahşap yapının ne kadar kuru ve yanıcı olduğunu biliyordu, artık kurtaramazlardı ambarı. O gördüğü küçük saman alevlerini söndürmüştü ama yangın her yanı sarmıştı. İtfaiyeye şu anda ulaşabilseler, çağır-salar bile, yangın araçları Mellen'den buraya gelene kadar yarım

saat geçecek ve ambar yanıp kül olacaktı.

O anda Edgar'ın aklına ambarda yerde yatan babasının hayali geldi. Orada gözleri kapalı, cansız yatıyordu babası ve bir zamanlar ona, "Bu kayıtlar bizim hayatımız, bu kayıtlar olmasa bir köpeğin ne olduğunu asla bilemeyiz," demişti.

Trudy eve bakıyordu, Glen hâlâ merdiven başında oturmuş, yüzüne bir havlu örtmüştü. Claude onun başında durmuş bir şeyler söylüyor, elindeki bir maşrapa suyla onun yüzünü yıkamak için havluyu çekip almaya çalışıyordu.

Trudy, "Glen neden yaptı bunu bize?" diye mırıldandı. "La-net olsun sana Glen!"

Edgar, işaretle, 'Onda eter vardı, onu elinden yere attım,' dedi.

"Eterle ne yapıyordu peki?"

'Elinde bir şişe eter vardı ve yüzüme bir bez tuttu.'

Trudy onun saçlarındaki ve elbisesindeki grileşmiş tozlara baktı ve "Sen onun üzerine kireç tozu mu attın?" diye sordu.

'Evet.'

"Demek o parıltı, yanan eter buharıydı."

'Evet, sanırım yanarak kızmış olan ampul eter buharını tutuşturdu.'

"Glen ne yapmak istiyordu peki?"

'Bilmiyorum.'

Trudy başını iki yana salladı ve "Anlamı yok bunun," diye söyledi. "O senin burada..."

Trudy birden durdu, o anda Glen'in polis kıyafeti içinde olmadığını yeni fark etmiş gibiydi. Glen blucin pantolon ve kısa kollu, kareli bir gömlek giymişti ve üzerinde kireç tozları vardı. Claude sonunda elindeki havluyu çekip aldı ve yüzünü suyla yıkadı. Gözlerine su gelince Glen Claude'u itti ve öne doğru eğildi.

Trudy yine, "Nerden biliyordu o?" diye sordu. Derin bir nefes aldı, gözleri doldu, ağlamaya başladı, sonra kalktı ve yum-

ruklarını sıkarak eve doğru yürüdü. Birkaç adım attı ve adımlarını hızlandırdı, sonra aynı soruyu tekrar tekrar sorarak verandaya doğru koştu.

EDGAR AYAĞA KALKTI VE etrafına bakındı, evden ve ayaklarının dibinde dolaşan köpeklerden uzaklaşmayı düşündü. Bir şeyler yapmak istiyordu ve bu köpekler bir süre için burada dururlardı. Koşarak ambarın ön kapısına gitti, sürgüyü çekti ve kapıları ardına kadar açtı. Birden yüzüne çarpan dumanla birkaç adım geriledi. Bir dakika sonra duman ambar zemininden iki metre kadar yükseldi.

Duman seviyesinin altında kalarak atölye kapısına ulaşabilirdi. Dolapları taşıyamazdı elbette, ama en azından beş kuşak geriye kadar köpeklerin dosyalarını kurtarabilirdi. Bunu yapabilmek için birkaç kez içeriye girip çıkacak, dosyalar birbirine karışacaktı ama onları daha sonra tekrar düzene sokabilirlerdi. Dönüp eve bakınca annesinin Claude ve Glen'in yanında durduğunu gördü.

Annesi, "Nerden bildi Glen?" diye bağırdı. "Edgar'ın eve döndüğünü nerden öğrendin sen?"

Claude merdiven başında, Glen'in hemen yanındaydı, eğildi ve bir şey söylemek istedi.

"Kapa çeneni, Claude. Kapa çeneni, bunu Glen'den duymak istiyorum."

Glen sessizce öne arkaya sallanıyordu ve havluyu yine yüzüne tutmuştu. Trudy onun önünde yere çömeldi ve kocaman başını iki eliyle tutup kendine doğru çekti.

Edgar onlara biraz daha bakarsa kendini tutamayıp oraya koşacağını, Claude'un üstüne atlayacağını biliyordu, o zaman her şey bitecekti. Başını çevirdi, derin bir nefes aldı ve duman içinde olan ambara daldı.

SICAK DUMANLAR EDGAR'IN SIRTINA vurdu. Ambarın dibinde yanmakta olan tek ampulün ışığı dumanlar arasından göz kırpyordu. Başını eğerek ve etrafta alev arayarak yürüdüğü için atölyeye ulaşması biraz uzun sürdü. Kapı kolu kızdığı için kapıyı dikkatle açtı ve içeriden çıkan dumanları yutmamak için biraz kenara çekildi.

Gözleri dumandan yandı ve yaşardı. Kapı yanındaki elektrik düşmesine basınca ışık yandı. Odayı çok iyi tanıdığı için dosya dolaplarını karanlıkta bile kolayca bulabilirdi, ama istediği dosyaları bulması için ışığa ihtiyacı vardı.

En sağdaki dosya dolabının en üst çekmecesini açtı, etiketlerinde *Cotton, Vesta, Hoop, Frog* gibi köpek adları yazılı olan dosyalardan büyük bir kısmını çıkarıp kucakladı ve kayıp yere düşmemeleri için dikkatle yürüyerek dışarıya, avluya çıkardı onları. Sonra geriye döndü ve yine duman içinde kalmış olan hangara girdi. Bir kucak dolusu daha dosya alıp onları da diğerlerinin yanına götürüp bıraktı.

Orada biraz durdu ve hiç yeri ve zamanı olmadığı halde, içinde bir sevinç ve gurur duygusu hisseder gibi oldu. Sanki babasının yerde cansız yattığı zamana geri dönmüş ve onu kurtaracak olan bir şey bulmuş gibiydi. Ama bu duygu geldiği gibi yine aniden yok oldu. İçinden bir ses haykırır gibiydi. Koşarak yeniden içeriye girdi ve bir kucak dolusu daha dosya alıp kapıya yöneldi. Kapıya yaklaştığı anda önünde çimento zeminin kabardığını gördü ve ona takılmamak için yana doğru kaçarken omzunu sağ kapının kenarına çarptı. Kucağındaki dosyaları düşürmemek için onlara sıkıca sarıldı ve kendini dışarıya attı, ama ayağı bir yere takıldı ve yere düştü.

Kapının tam ortasında bir süre düştüğü yerde durdu, ama kucağındaki dosyaları bırakmadı. Birkaç kez derin nefes aldı, dizlerinin üstünde yavaşça doğrulup ayağa kalktı, kucağından kayıp düşen dosyaları topladı ve götürüp daha önce kurtardıklarının yanına bıraktı.

İçinden bir ses, *hatırla beni*, dedi.

Uzaktan annesinin sesini duydu.

"Edgar! Sakın girme oraya!"

Trudy verandanın önündeydi ve Glen koca eliyle onu sıkıca tutmuş bırakmıyordu. Edgar annesine baktı ve başını iki yana salladı, tartışacak zaman yoktu. Annesi onun duygularını hissedemez, onun duyduklarını duyamazdı. Yaptığının doğru olduğunu bilemezdi. Edgar o anda neler hissettiğini anlatacak sözler bulamazdı.

Trudy oğluna koşmak istiyor ama Glen'in elinden kurtulamıyordu. Birden döndü ve serbest kalan eliyle Glen'in yüzüne vurmaya başladı. Glen yanan yüzüne aldırmadan birden ayağa fırladı ve başını sağa sola sallayarak onun darbelerinden kurtulmaya çalıştı. Sonra bir ayağını uzatıp Trudy'yi sendeletti ve ikisi birden otların üstüne düştüler. Glen yerde bacaklarıyla onu sardı ve kımıldayamaz hale getirdi.

O sırada Glen'in, "Hey, ne yapıyorsun sen kadın?" diye bağırdığı duyuldu. Sesinden korktuğu ve acı çektiği belliydi ama Trudy'yi incitmek de istemiyordu. "Neden biriniz bana yardım etmiyorsunuz Tanrı aşkına?" diye tekrar bağırdı. "Gözlerim kör oldu, göremiyorum, anlamıyor musunuz?"

Edgar bir kez daha Glen'le boğuşan, kurtulmaya çalışan annesine baktı ve sonra başını çevirdi. Claude ise o sırada veranda merdiveninin başında durmuş, son basamağın önünde, çimenlerin üstünde uzanmış, çırpınan Glen ve Trudy'ye bakıyordu.

EDGAR AMBARA GİRDİ VE duman yutmamak için emekleyerek ve nefesini tutmaya çalışarak tekrar atölyeye doğru ilerledi. İlk çekmecedeki dosyaları dışarıya çıkarmış, kurtarmıştı. Bu kez yine bir kucak dolusu dosyayla geriye dönerken duman içinde yürümek daha da zorlaştı. Dumandan gözleri yaşardı ve atölyede yanan ışığı sarı gri karışık renkte ve bulanık olarak görmeye başladı. Hangarın içi çok sıcaktı ve duman yutmaması gerekiyordu. Dışarıya çıkıp dosyaları yere bıraktı ve dizlerinin üstüne çöktü, boğazı, ciğerleri yanıyordu. Normal insanlar gibi öksür-

müyordu ama iyice sersemlemişti. Eğildi ve kollarını hareket ettirerek içindeki dumanları dışarıya atmaya çalıştı.

Birden Essay'in yanında durduğunu gördü, köpeği kulaklarını dikmiş, kuyruk sallıyor ve parıltılı gözlerle ona bakıyordu. Edgar onun yüzündeki bu ifadeyi göldeki o korkunç fırtınadan, hortumdan sonra da görmüştü. Köpek onun arkasından hangara girmeye hazır gibi duruyordu. Edgar onun başını tutup bastırdı ve orada kalmasını işaret etti.

Kaşlarını çatarak köpeğe baktı ve *Git buradan canım!* dedi. *Anladığımı biliyorum. Bu senin seçimin, onu da biliyorum. Ama lütfen git buradan!*

Essay birkaç adım geriledi, gözleri hep Edgar'daydı. Bir ara başını çevirip etrafta dolaşıp duran diğer köpeklerle baktı. Sonra tekrar Edgar'a döndü ve gözlerini yine onun yüzüne dikti.

Edgar, 'Evet,' işareti yaptı. 'Evet, yavrum!'

Essay birden fırladı, onun üstüne atladı, yüzünü birkaç kez yaladı ve sonra dönüp etrafta zıplayıp duran koşan diğer köpeklerin arasına karıştı. Edgar onun kendisini anlayıp anlamadığını anlamak için onunla konuşmak istiyordu ama o anda buna hiç zamanı yoktu. Diğer dosyaları da kurtarmak zorundaydı.

Tekrar ambara döndü ve baktı. Bir an düşündü ve tekrar içeriye girmek üzereydi ki birden süt deposu geldi aklına, orada işe yarar bir şeyler bulabilirdi belki. Hangara girmekten vazgeçti ve koşup süt deposunun kapısını açtı.

Orada da ateş görürse her şeyden vazgeçecekti.

Claude

CLAUDE DUMANLAR İÇİNDE KALAN ambara baktı ve içinden, 'Bırak yansın,' diye söylendi.

Şimdi veranda merdiveninin en alt basamağında durmuş, ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Aslında ambarın yanması felaket sayılmazdı, yangın sigortası vardı ve köpekler kontrolden çıkmış olmalarına rağmen dışarıda, güvendediler. Ambar yandığı için birkaç ay köpekleri başka yerlere vermek zorunda kalacaklardı ki bu hiç de kolay bir şey olmayacaktı elbette. Ama daha sonra, kar yağışları başlamadan önce çok daha modern bir ambar ve köpekevi yaptıracaklar ve daha rahat edeceklerdi. Glen'in başına gelen de Claude için bir felaket sayılmazdı. Claude Glen'in gözlerini hemen bol suyla yıkamıştı ama kireç tozları yine de gözlere büyük zarar vermişti. Ama Glen için fazla üzülmek yersizdi. Adam orada bir roketi uçuracak kadar Prestone kullanmış olacaktı. Claude ona bu kadar çok kullanmasını tavsiye etmemişti ki.

Hayır, onun felaket olarak düşündüğü şey, Edgar'ın yangına aldırmadan durmadan hangara girip köpeklerin kayıtlarını, dosyaları alıp dışarıya çıkarması, kurtarmasıydı. Edgar şimdi de süt deposundan el arabasını almış, hangara onunla girmeye hazırlanıyordu.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, Glen sanki güreşiyordu, Trudy'yi bacak makasına alıp sıkıştırmış bırakmıyor, Claude da

onu o mendenen nasıl kurtaracağını bilemiyordu. Claude o anda, Angkor Wat'ta, eski taş mabetleri yavaş yavaş harap eden, yıkan ağaç köklerini hatırladı. Glen öyle bir haldeydi ki, bayılmadığı takdirde bacalarını gevşeterek Trudy'yi bırakmayacak gibi görünüyordu. Ama Claude ambar iyice yanmadan onlara müdahale etmek istemiyordu. Ambar yanıp kül olmalıydı. Trudy'ye telefonun çalışmadığını da bu nedenle söylemişti. Telefon hattı şu anda herhalde kesilmiş olmalıydı.

Claude ambardan çıkıp etrafa yayılan simsiyah dumanlara bakarken oranın ne kadar büyük olduğunu düşündü. Uzun yıllar sonra eve döndüğü zaman ambarın büyüklüğünü yeniden görünce adeta şaşırmış, diğer çiftlik ambarlarının onun yanında çok küçük kaldığını bir kez daha anlamıştı. Bu ambarı bu kadar büyük ve güzel inşa eden adam iyi bir mimar olmalıydı.

Başını tekrar ambara çevirdi ve samanlık kapısından dışarıya çıkan kara dumanlara baktı. Edgar Dr. Papineau'yu itmiş, o kapıdan çıkıp merdivenden aşağıya düşmesine neden olmuştu. İki hafta önce de kan ter içinde kalarak altı treyler dolusu saman balyasını büyük zorluklarla o kapıdan geçirerek samanlığa çıkarmışlardı. Fakat o kadar dumana rağmen orada alev olmaması da şaşırtıcıydı doğrusu. Claude yangınlar konusunda bazı şeyler bilirdi. Yangın büyümeden önce kuru ahşap kısımları ve samanları iyice ısıtır, için için yakar, sonra birden büyürdü. Başını kaldırdı ve bulutsuz gökyüzüne baktı.

Claude Edgar'ın birden dosyalar ve belgelerle doldurduğu el arabasıyla ambardan çıktığını görünce yüzünü buruşturdu. Trudy de onu görmüş ve yine ambara girmemesi için bağırma-ya başlamıştı. Fakat Edgar tehlikede olduğunu düşünmüyordu. Ambar kapısıyla atölye kapısı arasındaki mesafe kısaydı ve alevler aniden her yanı sarmadığı sürece Edgar için tehlike yok sayılırdı. Yangın büyüyene kadar Edgar bütün dosyaları ve gerekli belgeleri kurtarabilirdi. Aslında bunları kurtarmak zorunda değildi ama yine de işe yarayacak dosyalardı bunlar.

Esas mesele o şeyeydi. Aslında şeyeyi samanlıkta çok iyi sak-

lamıştı Claude, fakat Edgar'ın samanlıkta olduğunu ve orada her tarafı arayacağını düşününce korkmuş ve onu sakladığı yerden çıkarmıştı. Hatta Benson'la konuştukları o gece Edgar'ın şişeyi bulmuş olabileceğini bile düşünmüş, korkudan ne yapacağını şaşırmıştı. Aslında şişenin içindekini ertesi sabah gidip dereye dökmesi gerekirdi –bunu yapmayı birçok kez düşünmüştü– ama o sıvının dere suyuna karışmasından sonra neler olabileceği sorusuna yanıt bulamamış ve vazgeçmişti. Onu arazide bir yere, toprağın içine dökse yok edebilir miydi acaba? Yoksa sıvı yeraltı sularına karışıp kendi kuyularına kadar gelebilir miydi? Ama o sıvıdan tamamen kurtulmak da istemiyordu Claude, ileride bir gün bir sorununu çözmek için ona yine ihtiyaç duyabilirdi. Bazı insanların bankadaki paralarına, bazılarının da arabasının torpidosunda duran silahına güvendiği gibi, o da o sıvıya güveniyordu. Ama şimdi dikkatli olursa o şişe yangında yok olabilirdi ve onun kötü bir parçası da onunla beraber ortadan kalkmış olacaktı.

Elbette dikkatli olursam, diye düşündü. Zaten bir hata yapmıştı. Şişeyi samanlıktan almıştı ama saklamak için güvenli bir yer bulmanın kolay olmadığını da hemen anlamıştı. Karar vermek için fazla zamanı da yoktu. Trudy her an o şişeyi görebilir ve üzerinde Hangul yazısı olan ve içinde de saf zehre benzeyen şeffaf bir sıvı olan o şişeyle ne yaptığını sorabilirdi ona. O zaman ne diyecekti, nasıl cevap verecekti Trudy'ye? Onu evde saklayamazdı, o korkunç zehre yakın olmak bile korkutuyordu Claude'u. Onu eldivenli eliyle tutarken bile korkudan titriyordu. Gar olayından sonra, kiralık dairesinde duşa girmiş ve sıcak suyu tüketene kadar kaç kez sabunlanarak yıkanmıştı.

Şişeyi samanlıktan aldıktan sonra saklayacak yer aradı. Onu atölyede saklayamazdı, Trudy oraya çok giriyor ve köpeklere ilaç alıyordu. Şişeyi bulup merak ederek kapağını açar ve koklarsa her şey biterdi. Onun için zehir şişesini saklamak için en uygun yer atölyeydi, Trudy oraya hemen hiç gitmez, sadece arada sırada samanlığa çıkarken geçerdioradan. Önce onu önemsiz bir şeymiş gibi bir sürü şişe, kutu ve değersiz şeylerin bulunduğu

bir rafa koyup, onların arasına karıştırarak bırakmayı düşündü. Fakat onu arayan biri görür görmez ne olduğunu anlayacak ve kendisi de ne zaman oraya girse gözleri hep ona takılacaktı. Bir süre düşündü, sonra şişeyi yağlı bir parça beze sardı ve en eski dosya dolabının en alt çekmecesinde eski mektupların altına sakladı. Dosya dolaplarıyla Edgar dışında kimse ilgilenmezdi ve o bile eski mektupları alıp da bakmazdı. Evet, zehri saklamak için çok iyi bir yer bulmuştu ama çok geçmeden aklına başka bir şey geldi, sağlık odasına gidip dolahtan bir enjeksiyon iğnesi aldı ve onu da zehir şişesini sardığı yağlı bezin içine koydu.

Claude hâlâ veranda merdiveninde durmuş olanları seyreliyordu. Glen hâlâ yerde yatmış, kendisi gibi uzanmış olan Trudy'yi bacak makasıyla tutmaya devam ediyordu. Onlara bir süre daha baktıktan sonra içini çekti ve verandadan aşağıya indi. Trudy artık debelenmeyi bırakmış, ambardan dosya yüklü el arabasıyla çıkan Edgar'a bakarak, "Hayır oğlum, hayır," gibi bir şeyler mırıldanıyordu. Etrafta koşup duran köpeklerden ikisi gelip çimenlerin üstünde yatan Glen ve Trudy'yi kokladılar ve gittiler. Claude Glen'in arkasına gelip yere diz çöktü ve sol bileğine kenetlenmiş olan sağ elini çözmeye çalıştı.

Sonra bu kadar sakin oluşuna kendisi de şaşırmış gibi, "Bu kadar yeter, Glen," dedi. Trudy'yi bırak artık. Onu bırakmazsan sana yardım edemeyiz."

Glen sesini çıkarmadı ve Trudy yine kurtulmak için çırpınmaya başladı. Ama dev gibi Glen'in bacakları arasında sıyrılıp kurtulması mümkün değildi. Trudy bir süre daha debelenip kurtulamayacağını anlayınca başını çevirip Claude'a baktı ve hırsından ağlamaya başladı.

Bir ara, "Edgar'ın hangara girmesini engelle Claude," diye bağırdı.

Claude başını salladı ve sonra ambara doğru yürüdü. O anda acil kararlar alması gerekiyordu ama akli karışık, ne yapacağını bilemiyordu. Aslında Edgar'ı yakalayıp Glen'in Trudy'yi tutması gibi, yangın büyüyene kadar tutabilir, hangara girmesini

engelleyebilirdi. Bunu yaparsa Trudy onun oğlunu yangından kurtardığını düşünecek ve şişe de alevlerin içinde kalarak yok olacaktı.

Ondan sonra Glen'le ilgilenmeleri gerekecekti. Glen gözlerini açamıyor ve yanan gözlerinin acısıyla kıvranıyordu. Daha sonra Glen'e, babasının ölümü hakkında söylediklerini onun yanlış yorumladığını söyler, o da gözlerinin durumu ile uğraşırken buna kolayca inanırdı. Glen her şeye rağmen Edgar'ı kaçırma girişiminde bulunmuştu. Bu durumda Trudy de Claude'un her sözüne kolayca inanacaktı. Glen Edgar'ı kaçırmak istemiş, ama kendisi zarar görmüş, sonra da Trudy'den tokat yiyerek onu bacak makasıyla yerde kımıldayamaz hale getirmişti.

Fakat Edgar sorununu çözmek de bu durumda kolaylaşacaktı. Kireç tozuna bulanmış, zayıflamış olan çocuk onun aleyhine bir şeyler söyleyebilirdi ama kanıt olarak kullanabileceği şişe yangında yok olmuş olacaktı. Ayrıca Page de ona babasının ölümüyle ilgili sorular soracak, baskı altında tutacaktı onu. İşler ters gitmezse Impala'nın anahtarıyla birkaç yüz dolar para da çocuğun cebinde bulunabilecekti. Evden kaçmış bir çocuğun hiç sevmediği amcasının arabasını çalmayı planlaması da kimseyi şaşırtmazdı herhalde.

Claude'un planı işe yarayacaktı. Bütün yapması gereken şey, Edgar'ın hangara girmesini engellemek –Trudy'nin gözünde onun hayatını kurtarmak– ve beklemektir. Ondan sonra herkes rahatlayacak, onlar için yeni bir hayat başlayacaktı. Yangın ve yeniden yapılanma onların hayatlarında bir dönüm noktası olacak, her şeyi değiştirecekti.

Claude hangara doğru yürürken karanlıkta birden bacağının üst kısmında bir basınç hissetti ve önüne bakınca Essay'in önünde durduğunu gördü. Essay burnunu onun dizinin üstüne dayamış itiyordu ve Claude bir an için onun ağzında bir enjeksiyon iğnesi gördüğünü sandı ve ürperdi. Ama bu bir göz yanıltmasıydı. Köpeğin ağzında hiçbir şey yoktu. O sırada Edgar'ın köpeklerle oynadığı geceyi düşünüyordu ve zihni ona böyle bir

oyun oynamıştı. Essay onun önünde durmuş, gözlerini onun yüzüne dikmiş, bir şey bekler gibi bakıyordu, ağzı açılmış, dili sarkmıştı. Edgar o geceki oyunu burada tekrar oynayacak kadar sabit fikirli olabilir miydi?

Claude o anda kesin karar verecek halde değildi, tereddüt içindeydi. O ana kadar çok iyi düşünmemişti. Bu işin olması zordu. Bir köpeğin yüzüne bakışıyla böyle akli karışacak, elleri titreyecekse yapamazdı bunu. Aslında kendi kendini kandırıyor-du. Gar'ın karşısına geçip onun gözlerine böyle dimdik bakması gerekiyordu.

Hayır, Gar'ın değil tabii—Edgar'ın gözlerine bakabilmeliydi.

Neden böyle şaşırmış, böyle düşünmüştü ki? Ama bunun cevabını biliyordu Claude; çünkü yüzündeki yumuşaklık kaybolmuş, saçları kireç tozuyla griye boyanmış olan Edgar, avludaki lambanın yandan gelen zayıf ışığı altında tıpkı babasına benziyordu. Kucağında dosyalarla yürürken de, babasının köpek yavrularını taşıırken yürümesi gibi hafifçe öne doğru eğiliyor, biraz kamburlaşıyordu. Claude'un sinirleri iyice bozulmuştu. Bazı geceler dışarıda uçan bir böceğin kapalı cama çarpmasıyla, o küçücük sesle uyarıyor ve sonra da uzun süre uyuyamıyordu. Essay'in yüz ifadesi ona nedense, aynı zamanda Edgar'ı pencere dışında, elma ağacının dalında gördüğü o garip sabahı da hatırlatmıştı.

Claude başını eğip tekrar bakınca, Essay geriye çekildi ve etraftaki diğer köpeklerin yanına koştu. Claude ambarın kapısına vardı ve kara dumanları solumamak için eğilerek içeriye girdi. Hava nefes alınmayacak kadar dumanlı değildi ama yine de burun delikleri ve gözleri hafifçe yandı. Birkaç metre ilerisini net olarak göremiyordu. Atölyenin kapısına geldiği zaman ortada duran el arabasını ve bir dosya dolabının üst çekmecesinden bir sürü dosya alıp arabaya koyan Edgar'ı gördü.

Edgar da onu görmüştü. Bir an için göz göze geldiler. Sonra Edgar döndü ve çekmecedен bir sürü dosya daha alıp el arabası-

na attı. Kapiya yakın olan dosya dolaplarının çekmeceleri yarıya kadar açıktı ve boşaltılmışlardı. O halde Edgar henüz şişeyi arayacak zaman bulamamıştı.

Claude onun yanından geçerek son dosya dolabına gitti. Üst çekmeceyi açtı ve oradan aldığı dosyaları el arabasına koymaya başladı ama araba tepeleme dosya dolmuştu. Edgar önündeki çekmecedен hâlâ dosya çıkarıyor ve kaymamaları için arabanın yan taraflarına sıkıştırıyordu. Dosyalardan birkaçı kayarak yere düştü ama Edgar onlara aldırmadı ve el arabasının kollarını tutarak hafifçe kaldırdı, arabayı yavaşça ambardan dışarıya çıkardı ve karanlıkta kayboldu.

Edgar

EDGAR EL ARABASINI DAHA önce düşünemediği için kendine kızılıyordu. Arabayı daha önce alsaydı her şeyi daha kısa zamanda ambardan çıkarıp kurtarabilecekti. Şimdi de bir dosya dolabındaki bütün çekmeceleri boşalttı, bütün dosyaları arabaya yükledi. Atölyedeki dumanlar nefes almasını zorlaştırıyordu, bir ara dizlerinin üstüne çöktü ve zemine yakın dumansız havada rahat birkaç nefes alıp verdi.

Biraz dinlendikten sonra kalktı ve elini çekmecelerden birinin dibine kadar sokup bir sürü yazılı belge çıkardı. Zihni artık iyice açılmıştı ve her şeyi rahatça düşünebiliyordu. Kış aylarında bazen elma ağaçlarını seyredışı geldi gözlerinin önüne, içinde garip bir his vardı, ne olduğunu anlayamadı ama daha büyük bir gayretle çalışmaya başladı. Düzenli bir insandı, bir yandan da her şeyi karıştırdığı için kızılıyordu kendine. Burada fazla bir şey kalmamıştı, bütün belgeleri bu son seferde buradan çıkarmalı ve bir daha da girmemeliydi buraya. Arabayı tepeleme doldurdu ve daha fazla bir şey alamayacağını düşündü.

Atölye kapısına bakınca Claude'un yine geldiğini ve eğilerek içeriye girdiğini gördü. Claude'un ona bakan gözlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu, tamamen ifadesizdi o gözler. Ama Edgar'a göre, o yüze başka bir açıdan bakanlar orada endişe, korku, arzu

ya da ani bir duygu değişikliği sezebilirdi. Ama Edgar amcasının yüzünden hiçbir anlam çıkaramadı. Samanlıkta neler gördüğünü ya da yağınurda neler hissettiğini unutmamıştı. Bildiklerini söylese, elinde kanıt olmadığı için kimse inanmayacaktı ona.

Claude birden ilerledi, onun yanından geçip son dosya dolaşına gitti, üst çekmeceyi açtı ve oradan çıkardığı yazılı belgeleri el arabasına koymaya başladı. Edgar'a bir şey söylemedi ve ona bakmadı. Edgar da yapacak başka bir şey kalmadığını görünce önündeki çekmecede kalan dosya ve belgeleri arabaya yüklemeye devam etti. Araba çok geçmeden tepeleme doldu. İkisi arasında konuşulacak bir şey yoktu. Edgar arabanın kollarını kavradı ve hangardan dışarıya çıktı, fakat dosya ve kâğıtların kayıp düşmemesi için iki defa durdu ve onları düzeltti.

Edgar dışarıya, temiz havaya çıkar çıkmaz öksürmeye başladı, yere diz çöktü, boğazı çok yanıyordu. Bir süre sonra öksürüğü kesildi, ayağa kalktı ve arabadaki dosyaları, notları, çeşitli dillerde yazılmış olan bilgi kâğıtlarını, mektupları ve her türlü kâğıdı götürüp diğerlerinin üzerine attı. Kırk, belki de elli neslin hikâyesi vardı orada.

Edgar dönüp eve baktı. Annesi hâlâ Glen'ın kalın ve güçlü kolları arasında debelenip duruyordu. Edgar'ı görünce mücadele etmekten vazgeçti ve "Yeter artık Edgar!" diye bağırdı. "Bırak artık!"

Edgar yapamam diye işaret etti. 'Daha bitmedi.'

Annesinin bağırışlarına aldırmadan döndü ve arabayı alıp ambara doğru yürüdü. Dumanlar artık girişin üst yarısını tamamen kapamıştı. Samanlıktaki samanların, balyaların tutuşup tutuşmadıklarını düşündü. Her taraf duman içindeydi ama hiçbir yerde alev görünmüyordu.

Atölyeye geri dönerken birden, Claude'un oraya ona yardım etmek için gelmediğini düşündü. Ama amcası yine de köpeklerle ilgili bir sürü dosya ve belgenin kurtarılmasına yardım etmişti. İçeride kurtarılması gereken az sayıda dosya ve belge kalmıştı ve onları da yanmadan önce çıkarmalıydı Edgar. Bunu

cesur olduğunu göstermek için değil, gerçekten belgeleri kurtarmak için yapıyordu.

İçeride boşaltılması gereken iki dosya dolabı kalmıştı ve onların içinde Brooks'un mektupları, köpek yetiştirmeye ait kitaplar, köpeklere isim bulmak için çok kullandıkları *Yeni Webster Ansiklopedik Sözlüğü* ile notlar ve Edgar'ın tanıdığı bütün köpeklerle ilgili yararlı bilgiler vardı. El arabasını iterek hızlı adımlarla yürüdü ve bir kez daha girdi ambara. Hızlı çalışırsa yaklaşık üç dakika içinde boşaltabilirdi o dolapları. Eğer daha fazla zamana ihtiyacı olursa dumanları bir süre için temizleyecek bir fikri vardı.

Uzun zaman önce bir rüyada gelmişti bu fikir ona.

Claude

EDGAR ARABAYLA BİRLİKTE ATÖYLEDEN çıkar çıkmaz Claude eski dosya dolabının en alt çekmecesini açtı ve eski mektuplarla gazete kupürlerinin altına sakladığı beze sarılı şişeyi çıkardı. Yağlı beze şişeyle beraber sarılmış olan enjektör kayıp kâğıtların altına düşmüştü ve Claude onu bir sürü mektubun altında buldu. Beze sarılı şişeyle enjektörü aldı, atölyenin diğer ucundaki iş tezgâhının yanına gitti, sırtını odaya döndü ve diz çöktü.

Yağlı bezi eline sardı, şişeyi onunla tuttu, tıpasını gevşetti ve sonra onu büyük bir dikkatle atölyenin köşesine, kendi durduğu yerden oldukça uzağa, yere koydu. Enjektör iğnesinin kapağını çıkardı, acelesi vardı ama çok dikkatli çalışıyordu. Bütün dikkatine rağmen iğnenin ucunu hafifçe sağ avucuna batırdı. İğnenin açtığı delik çok küçüktü, kanamadı bile, ama Claude yine de yüzünü buruşturdu.

Şişeye tekrar bakınca ağzına yakın bir yerde bir renklenme olduğunu gördü. İğnenin ucunu şişenin lastikli ağzına batırarak enjektöre biraz zehir çekerken ürperdi. Enjektöre sadece bir damla almayı düşünüyordu ama çekişi ayarlayamadı ve cam silindire yarım cc kadar zehir çekti. Fakat çektiği zehrin fazlasını yine şişeye akıttı. Şişenin ağzını tam olarak kapamadı, onu sardığı bezi yere attı, enjektörü vücudundan uzakta, ileriye doğru uzatarak kol mesafesinde tuttu ve beklemeye başladı.

Claude içerideki duman yüzünden karşı duvardaki dosya dolaplarını şimdi zor görebiliyordu. Edgar'ın geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordu ama işler ters giderse enjektörü duvar dibine atıp birkaç saniyede dışarıya kaçabilirdi. Yangın o kadar hızlı büyümüyordu. Tavandaki ampulün hâlâ yandığını görünce kabloların ne zaman yanacağını düşündü. Burnuna yanmış et kokusu geldi, fare yuvasındaki fareler ya da saçaklardaki yuvalarında kuşlar yanmış olabilir diye düşündü. Her yerde duman vardı ama ne bir ses duyuluyor, ne de bir alev görülüyordu. Çok geçmeden yine Trudy'nin oğluna seslenen sesini duydu, sesi ağlamaklıydı.

Bir süre sonra Edgar el arabasını iterek tekrar girdi atölyeye. En eski dosya dolabının önüne gitti ve yere diz çökerek en alt çekmeceyi –şişenin saklandığı çekmeceyi– açtı ve içinde kalmış olan mektupları ve belgeleri dışarıya çıkarmaya başladı. Claude ona bakarken, o yaşlı şifalı bitkiler uzmanının ucu sivriltilmiş kamışı nasıl kullandığını hatırladı. Adamın elleri titriyordu. Claude da şimdi parmaklarının titrediğini hissediyor, elindeki enjektörü yere düşürmekten korkuyordu. Boş olan eliyle enjektör tutan elinin bileğini kavradı ve sıkıca tuttu.

Atölyenin diğer ucuna doğru yürüdü.

Bu hareketi sadece birkaç saniye sürdü.

Dumanların içinde kapıya giderek bir eliyle kapıyı yavaşça kapadı. Dişleri birbirine çarpmaya başladı, dişlerini o kadar sıkı ki inilti gibi bir ses çıktı ağzından. Kendisini kontrol etmek zorundaydı. Şimdi tüm yapması gereken şey Edgar'ı atölyede tutmak ve zamanın geçmesini beklemektir. Fakat kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Sırtını kapıya dayayarak kaydı ve yere oturdu, enjektörü hâlâ elinde tutuyordu ve şaşkın gibiydi. Birden silkindi ve Gar olayında yaptığı gibi enjektörü fırlatıp attı.

Edgar hiçbir şey olmamış gibi dosya ve kâğıtları el arabasına doldurdu. Sonra birden topukları üzerine oturdu ve bir ses duymuş gibi başını çevirip arkasına baktı. Claude'a doğru dön-

dü ama fazla bakmadı ona. Sonra kalkıp atölyenin diğer tarafına yürüdü, merdiven altındaki raflara tutunarak ilerledi, uzun saplı aletlerin durduğu köşeye gitti, orada bir şeyler aradı.

Geriye döndüğünde Edgar'ın elinde bir saman tırnığı vardı.

Claude, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı.

Fakat Edgar amcasına bakmıyordu. Atölyenin ortasına yürüdü be duman solumamak için aşağıya doğru eğildi. Biraz çömeldi, dumandan yaşaran gözlerini sildi, sonra tavanda yanan elektriğin yakınında duran bir şeye doğru baktı.

Edgar daha sonra doğruldu ve elindeki saman tırnığını dumanların içine, tavana doğru uzattı.

Edgar

ÖNCE ÜZERİNE BİR ŞEY düştüğünü ve insanın dirseğini bir yere çarptığı zaman olduğu gibi, bazı sinirlerinin uyuştüğunu sandı. Ensesinde soğuk bir şeyler hissetti. Çekmeceye koşup oradaki dosya ve belgeleri arabaya atarak dışarıya götürecek zamanı vardı. Ama sırtında, sonra da kol ve bacaklarında buz gibi bir dalga hissetti, bu dalga kasıklarına, dizlerine, koltuk altlarına ve avuçlarına kadar yayıldı. Kelimelerle anlatılamayacak kadar garip bir duyuydu bu. Ensesini yokladı, arkasına baktı. Üzerine düşen bir şey yoktu. Claude atölyenin kapısını kapamış, kapı dibine çöküp oturmuş, ağzından derin nefesler alıp veriyordu, korkmuş gibi bir hali vardı.

O sırada nedendir bilinmez, duman iyice kalınlaştı ve odanın duvarları görünmez oldu. Tavandaki ışık dumanlar arasında portakal rengine dönüştü. Edgar öksürmek istedi, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koydu ama öksüremedi. Buradaki dumandan kurtulmaları gerekiyordu. Köşede duran tarım aletlerine gitti ve dumanların içinde eline bir saman tırmığı geldi.

Arkasına döndü, atölye sanki etrafında dönmeye başlamıştı. Aklına eter geldi, çünkü Glen eterli bezi yüzüne tuttuğu zaman da onun kokusuyla böyle bir şeyler hissetmişti. Sanki kendisi bedeninin dışına çıkmış, kendisine bakıyor gibiydi. Fakat bu seferki his biraz daha farklıydı. Hâlâ üzerine ağır bir şey düşmüş gibi

hissediyordu. Başını yokladı ama parmaklarında kan yoktu.

Edgar dengesini korumaya çalışarak atölyenin ortasına doğru yürüdü. Tavan dumandan görünmüyor, nefes almakta zorluk çekiyordu. Yukarıdaki samanlık kapağının buradaki tavan lambasına göre yerini kestirmeye çalıştı. Yukarıya bakarken dengesini yitirdi, başı döndü ama bir yere tutunarak düşmekten kurtuldu.

Sonunda kendine göre bir tahminde bulundu ve saman tırmağını tavana kaldırıp çatal dişlerini çatı kirişine vurdu. Ama yukarıdaki tahtalar sert ve sabitti. Tırmağı biraz indirdi ve tekrar kaldırıp otuz santim kadar sağ tarafa vurdu. Bu kez vurduğu yerde bir kapak hareket etti ve hafifçe kalktı. Biraz yer değiştirdi ve aynı yere tırmıkla biraz daha hızlı vurunca yukarıdaki samanlığın zemininde bir kapak açıldı.

Edgar'ın elindeki tırmık yere düştü ve o da kendisini sırtüstü yerde yatarken buldu ama nasıl düştüğünü hatırlayamadı. Atölye zeminine yakın olan hava temizdi. Atölyedeki koyu duman tabakası dönerek tavanda açılan delikten yukarıya doğru uçuyordu. Her şey, babasının hayalinin o yağmurlu gecede görünmesinden sonraki sabah gördüğü rüyadaki gibiydi. Edgar içinde müthiş bir heyecan ve üzüntü duydu. Atölyedeki dumanlar şimdi tavanda açılan delikten samanlığa gidiyordu. Samanlıkta olanların hiçbiri buradan görünmüyordu elbette. Samanlıkta belki alev vardır diye düşündü ama yukarıda alev de yoktu.

Edgar ambardaki dosya ve belgeleri dışarıya çıkardıktan sonra önemli bir şey daha yapacaktı. Yaptıkları için Glen Papineau'yu suçlamıyordu. Glen, söylediğine göre, sadece Edgar'a birkaç soru soracaktı. Ama Edgar da Glen'e bir şeyler anlatmak istiyordu ve o anda gözlerini kapadı ve sanki onunla konuşuyormuş gibi, o anı düşündü.

Hayalinde Glen'e, 'Çok üzgünüm,' dedi. 'Babanın ölümü için çok üzıldüm, inan bana.'

İçinde bir şeylerin çekilir gibi olduğunu hissetti. Sanki bir yerlerde onların arasındaki engeller kalkıyordu. Başını kaldır-

dı ve tavandaki delikten çıkıp giden dumanlara baktı. Bir süre sonra Almondine dosya dolaplarının yakınında bir yerden çıkıp geldi, ona sokuldu ve yüzünü yaladı.

Edgar ona, 'Kalk yavrum, hadi yürü,' dedi. Almondine yorgunmuş gibi soluyordu, kulakları dikilmişti ama hareketleri ölçülü ve sakindi. Edgar onun sesini duyunca şaşırmadı. Hayatı boyunca duyduğu bir sestti bu.

Almondine'e işaretle, 'Seni bir daha göremeyeceğim sandım,' dedi.

'Sen kayboldun.'

'Evet, kayboldum.'

'Geri gelmek zorunda değildin, ben bulurdum seni.'

'Gelmek zorundaydım yavrum. Buradan uzaktayken bazı şeyleri daha iyi anladım.'

'Ve gelmek zorundaydın.'

'Evet.'

'Neyi daha iyi anladın?'

'Dedemin yaptıklarını. İnsanların neden Sawtelle köpekleri istediğini. Onlara kimlerin sahip olabileceğini ve daha sonra neler olacağını.'

'Ama sen bunları zaten biliyordun.'

'Bu kadar iyi bilmiyordum.'

Almondine ve Edgar bir süre bakiştılar.

Edgar, 'Çok şey oldu,' işareti yaptı.

'Evet.'

'Burada, benim yanımda otur. Sana birinden söz etmek istiyorum. Onun adı Henry.'

Almondine ona, 'Kalk ve dışarıya gel,' dedi.

'Ona adımın Nathoo olduğunu söyledim.'

Edgar bunu söylerken biraz güldü. Almondine onu anlayacakti.

'Mowgli insan adı, değil mi?'

'Evet.'

'Bu daha mı iyiydi peki?'

Edgar onun bu sorusu üzerine biraz düşündü.

'Önce bana öyle geldi. Sonra önemi kalmadı zaten. Ona başka bir şey söylemek istedim ama buna fırsat bulamadım.'

Almondine arka ayaklarının üzerine oturdu ve parlak gözleriyle ona baktı. Edgar birden Nathoo'nun hem onun adı olduğunu, hem de olmadığını düşündü. Edgar bile onun gerçek adından başka bir şeydi—aslında ona geçmişte Almondine adı verilmişti, bazı adlar onun için hiçbir anlam taşımıyordu, sadece onun adı geçerliydi onun için.

Edgar, 'Baboo ve Tinder Henry ile kaldılar,' dedi.

'Evet.'

'O gün seni Claude'un yanında görünce gücenmemeliydim sana. Bana ne olduğunu bilmiyorum.'

'Sen kaybolmuştun.'

'Evet, kaybolmuştum.'

Almondine ona, 'Kalk,' dedi.

Edgar da ona, 'Sen yanıma gel ve uzan buraya,' diye işaret etti.

Almondine onun yanına uzandı, ona dayandı. Yüzleri birbirine yakındı, önce bakiştılar, sonra ikisi birden tavana baktılar.

Edgar gözlerini kapadı ama Almondine'in kaybolacağını düşünerek tekrar açtı ama korkmasına gerek yoktu. Birlikte yükselen dumanlara baktılar, dumanlar artık dumana değil de ucu sonu belli olmayan sakın bir akıntıya, bir nehre benziyordu. İkisi uzun süre orada hareketsiz yatıp bu akıntıya baktılar. Belki bir zamanlar bu nehir de ortasından bir çitle ikiye bölünmüştü, ama artık öyle değildi, bir bütündü şimdi.

Odanın diğer tarafında bir şekil görüldü, uzaktaydı ama Edgar tanıdı onu—yağmurda köpeklerin havladığı gecedен, dünyanın yeni ve korkunç bir eksenде dönmeye başladığından beri özlediği, görmek istediği biriydi bu. Bu şekil o gece ona önemli

bir şey söyleyecekti ama Edgar o zaman korkup yere çömelmiş ve onu dinleme şansını kaybederek lanetlenmişti.

Edgar Almondine'i okşadı, onun nefesini yüzünde hissetti. Gözlerini kapadı ve ne kadar zaman o şekilde kaldı bilemiyordu. Gözlerini tekrar açtığında duman nehri aynen devam ediyordu ama adam onların yanına gelmişti. Belki de onlar onun yanına gitmişlerdi ama her iki şekilde de mutluydu Edgar. İçinde ilk kez olarak bir sesin yükseldiğini ve söylemek istediğini söyleyebileceğini hissetti. Adam ona yakındı. Bağırmasına gerek yoktu. İsterse fısıldayarak da konuşabilirdi.

Karşısındaki hayal gülümsedi ona.

Edgar Sawtelle, "Seni seviyorum," dedi.

Claude

CLAUDE ATÖLYE KAPISININ DİBİNDE, sırtını kapıya dayayarak oturdu ve içinden sayıları sayarak beklerken önünde hareketsiz yatan Edgar'a baktı. Dumanlar bir hortum gibi tavadaki açık kapağa doğru yükseliyordu. Bir an için *işe yaramadı* diye düşündü ama yanılmıştı. Edgar'ın tırmıkla üzerine gelmesini beklerken, o tavadaki kapağı açmış, düştüğü yerden ona anlamadığı bir takım işaretler yapmıştı. Bu işaretler uzun süre devam etti. Sonra Edgar, sanki bir karara varmış gibi, yattığı yerde bir elini göğsüne koydu, diğer elini de yere bacağının yanına bıraktı ve ondan sonra hiç kımldamadı.

Claude o anda Pusan'daki yağmurlu gecede o daracık sokağı—yaşlı adamın ucu sivri kamışı topal köpeğe batırışını, hayvanın çorba kâsesine bakıp kaldığını ve sonra da aniden çöktüğünü hatırladı. Hareketler arasında sadece bir saniye geçmişti. Sanki şişe içindeki sıvı etkisini asla iki kez aynı şekilde göstermiyordu. Belki zaman içinde gücünü yitiriyor, belki de farklı kişilere farklı etki yapıyordu. Oralara gidip o yaşlı adama bunu sormayı çok isterdi. Şişe odanın karşı tarafında, tezgâhın dibinde duruyordu. Oraya gidip onun cam kapağını sıkıca kapamak istedi ama şişeye yaklaşmaya bile korktu. Onu alırsa buralarda bırakamayacağından korkuyordu, yine yanına alabilirdi.

Edgar'ın cesedini dışarıya götürüp götürmemeyi düşündü. Onu omzuna alıp buradan çıkarabilirdi. Trudy açısından bu daha

iyiydi, Claude onun istediğini yapmış olacaktı. Ya da Trudy'ye, çocuğu dumanlar içinde arayıp bulamadığını, onun arka kapıdan çıkmış olabileceğini düşündüğünü ve dumanlara daha fazla dayanamayıp dışarıya kaçtığını söylerdi. Evet, bu ifade daha iyi olacaktı, ama bunu söyleyebilmek için de onu dumanlar içinde uzun süre aramış gibi görünmeliydi. Kendini zorlayarak bir dakika daha oturdu ve dizlerinin titremesini engellemeye çalıştı. Orada biraz daha kalması daha iyi olacaktı, gerçi biraz daha duman yutacak ve orada yatan Edgar'a bakmak zorunda kalacaktı ama bunu yapmak zorundaydı. İçindeki ürperti onun Edgar'a bakmasını engelliyor ama gözleri durmadan yerde yatan çocuğa kayıyordu. Çocuk orada hiç kımıldamadan yatıyordu.

O sırada samanlıktan bir ses geldi. İnilti benzeri ses sonradan ince bir tenekenin kesilirken çıkardığı gıcırtya dönüştü. Claude başını kaldırıp tavana, dumanın çıktığı deliğe baktı, orada bir değişiklik yoktu, etrafta alevler de görünmüyordu ama ambarda daha fazla kalmasının tehlikeli olabileceğini düşündü. Edgar haklıydı, tavandaki kapağın açılmasıyla atölyedeki dumanın büyük kısmı çıkıp gitmişti. Ama Claude yine de ambarda daha fazla kalmanın tehlike yaratabileceğini düşünüyordu. Kapı altındaki aralıktan içeriye yine duman sızmaya başlamıştı.

Claude ayağa kalkınca başı döndü, hareketsiz yatan Edgar'ın üzerine basmamaya çalışarak gerilerken sendeledi, düştü, elleri ve dizleri üzerinde emeklerken zemine yakın temiz havayı soludu. Atölye kapısının tokmağına uzandı, kapıyı açtı ama içeriye dolan dumanlar boğazını yaktı, karşı köşeye kaçmak zorunda kaldı. Tekrar dizlerinin üzerine çöktü, öksürdü ve yukarıya bakınca dumanın tavandaki açık deliğe doğru hızla yükseldiğini gördü. İşte o zaman dumanların arasından samanlıktaki alevlerin parıltısını görebildi.

Parıltı artıyordu.

Köpek yuvalarının önündeki dar koridorda koşarak ilerledi. Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. Ambarın çifte kapısı önüne geldi, dışarıya çıkmak için bir an durdu ama bir şey görür gibi

oldu ve ellerinin tersiyle yanan gözlerini ovaladı. Kapının dışında yanan ışığa doğru giden dumanların arasında bir adam duruyordu. Claude dikkatle bakınca adam birden ortadan kayboldu. Claude gözlerini kapadı ve tekrar açtığı anda adam yine göründü ama bu kez sanki dumanlara karışmış, dumandan yapılmış gibi bir hali vardı. Claude onun duman gibi bedeni arasından, arkasında yerde duran, Edgar'ın kurtarıp oraya getirdiği dosyaları, belgeleri gördü.

Önce onun Glen olabileceğini düşündü, ama Glen'in sesi ileriden, avludan geliyordu. Claude biraz daha dikkatli bakınca, dumandan ibaretmiş gibi görünen insan şeklinin ağabeyinin hayaleti olduğunu anladı.

O şimdi hayaller görüyordu, duman ciğerlerini mahvetmiş, nefes alamaz olmuş ve oksijensiz kalan dalgıçlara dönmüştü. Dizleri üzerine çöktü, yüzünü çimento zemine yaklaştırdı ve o seviyedeki temiz havayı solumaya çalıştı. Ayağa kalktığı anda son tavan ışığı da göz kırpmaya, yanıp sönmeye başladı. Başını çevirip dışarıya, kapının üstündeki lambanın ışığında ileriye tekrar bakınca gördüğü hayaletin Gar olduğunu iyice anladı.

O anda her yer aniden karardı. İleriye doğru atılmak, koşmak istedi ama kımıldayamadı ve ambarın içine doğru dönmüş olduğunu fark etti. Arka tarafta bir çift kapı daha vardı. Birkaç saniye içinde ambarı kat ederek arka kapıdan temiz havaya çıkabilirdi.

Her iki tarafında köpek yuvaları olan dar koridordan, samanlığın çatı kirişleri altından arka kapıya doğru koştu, ama o daha içerideyken başının üstündeki çatı kirişleri çatırdamaya başladı, ambar çökmek üzereydi. Ama bunun nasıl olduğunu anlamıyordu, etrafta hâlâ alev görünmüyordu.

Başını kaldırıp samanlığa açılan tavan deliğine bakınca, dumanlar arasında alevleri gördü orada. Yangının sıcaklığı birden yüzüne vurdu. Kapıya doğru koşmaya devam ederken önünde birden bembeyaz bir parıltı belirdi ve hemen kayboldu. Kendisini bir anda yerde oturur buldu. Canının acısı arasında yandaki

direklerden birine çarptığını anladı. Dumanlar arasında onu göremiyordu ama uzanıp eliyle yoklayınca buldu, hemen yan tarafındaydı direk. Sanki asit içmiş gibi yanıyordu boğazı. Ayağa kalktı ama yeni bir öksürük krizine yakalandı, yeniden düşmek için direğe tutundu.

Direğe çarpıp düşünce yönü değişmişti, önce yüzünün ne tarafa dönük olduğunu anlayamadı, dumandan hiçbir şey göremiyordu. Çatırdayan çatı kirişlerinin sesi arasında birinin ona seslendiğini duyar gibi oldu.

"Hey, nerdesiniz? Kim var orada?" diye bağırdı.

Ama kimse cevap vermedi ona—sadece dumanlar içinde kendi sesinin aksini duydu. Tekrar bağırdı ve pozisyonunu saptamaya çalıştı. Sol tarafında dumanların arsında hafif bir ışık görür gibi oldu. Orası bir kapıya benziyordu ama ön ve arka kapılardan hangisi olduğunu kestiremedi. Ona arkasını döndü ve ellerini ileriye uzatarak dumanların içinde hiç sapmadan yürümeye başladı.

Bir süre sonra parmakları tahtaya, bir menteşeye ve sonra da bir köpek yuvasının tel kapısına değdi. Arka kapıları bulmak için bu koridorda hiç sapmadan yürümesi gerekiyordu. Dumanların içinde birkaç adım daha attı. Arada sırada elleri yine tellere değiyordu. Koridor bir süre sonra hafifçe sola, sonra da sağa doğru dönüş yaptı, kulaklarına kirişlerin çatırtısına benzer sesler geliyordu.

Çok geçmeden içerde bir hava akışı başladı, dumanlar yüzünü yalıyordu şimdi. Paniğe kapılabilirdi ama sanki hep bunu bekliyormuş gibi büyük bir zevk aldı bu hava akımından. Fazla yürüyemedi, olduğu yerde durdu, bekledi. O anda kirişlerin çatırtısı da kesildi ve şimdi sadece rüzgârın uğultusu vardı kulaklarında. Karanlığın içinde gözlerini kapadı ve dumanın yüzünü yaladığını hissederek bekledi. Sonra ellerini kaldırdı ve orada olduğunu biliyormuş gibi parmaklarını sıcak tel örgüye deşdirdi.

Trudy

UZUN ZAMAN GEÇMESİNE RAĞMEN ambar kapısında ne Claude, ne de Edgar göründü. Trudy Glen'in mengesinden kurtulmak için çırpınırken bir yandan da gırtlığı yırtılacakmış gibi onlara bağıyor, sesleniyordu. Bir süre yoruldu ve bağırımdan vazgeçti. Bir ara kendisini tutanın Glen değil de kolları uzamış, kalınlaşmış olan karaasma olduğunu düşündü. Karaasmanın kolları her yana uzamış, her şeyi yakalamaya ve toprağa doğru çekmeye çalışıyordu sanki. Etrafta ondan başka her şey sessiz ve hareketsiz gibiydi.

Trudy etrafında olanları görmezden gelemezdi, bir şeyler yapmalıydı ama hiçbir şey yapamıyordu. Çok geçmeden karaasmanın kolları sanki gevşer gibi oldu, Trudy ondan kurtulduğunu hissetti ve kendisini tekrar avlunun çimenleri üzerinde uzanmış, yatıyor buldu. Başını yavaşça çevirdi ve o anda yaşadığı dünyanın ışıkları gözlerinde parlamaya başladı.

Tekrar ambara bakınca alevlerin çatıyı sarmaya başladığını gördü—bir süre önce saçaklardan sızan ince, portakal rengi alevler değil, gerçek, büyük alevlerdi bunlar. Ambar artık sadece dumanlarla değil, büyük, gerçek alevlerle de sarılmıştı ve geceyi aydınlatan bu alevlerin söndürülmesi artık mümkün değildi. Ambarın çatısında birden muazzam bir alev bulutu parladı, gökyüzüne doğru yükseldi, sonra biraz küçüldü. Alevlerin içinden

hafif, uzun ve iniltiye benzer bir ses duyuldu. Dumanlar dalgalandı ve ambarın içine çekilir gibi oldular, sanki ambar nefesini içeri çekiyordu, sonra cehennem ateşi başladı. Şimdi dumanlar yok olmuş, onların yerini dev alevler almıştı. Alevlerin sıcaklığı Trudy'nin yüzüne kadar vurdu. Etrafta her şey, tarlalar ve yakındaki orman da aydınlandı, kızıla boyandı.

Alevlerin sıcaklığını hisseden Glen Trudy'yi bıraktı, yavaşça ayağa kalktı ve ellerini önce yüzüne, sonra göğsüne, saçlarına vurarak üstünde kalmış olan kireç tozlarından kurtulmaya çalıştı.

Bunu yaparken, "Yanıyor muyum ben?" diye bağırdı. "Aman Tanrım! Alevler bana da mı sıçradı?"

Trudy ona cevap vermedi. Sanki orada değil gibiydi. Glen'in kendisini serbest bıraktığının farkında bile değildi. Glen Papineau onlara kadar ulaşan sıcak dalgasından kaçmak ister gibi sendeleyerek oradan uzaklaşmaya çalıştı. Trudy hâlâ otların üzerinde yatıyordu, hipnotize olmuş gibi, gözlerini ambarın kapısına ve oradan yayılan alevlere dikmişti.

Glen Papineau adeta arenada çılgınca dolanan kör bir boğa gibi, önünü görmeden düşe kalka koşuyor, bir yandan da avazı çıktığı kadar, "Neler oluyor, Tanrım, neler oluyor?" diye bağıırıyordu.

Sawtelle Köpekleri

SAWTELLE KÖPEKLERİ HAYATLARINI BU sakin, içine kapalı, siyah saçlı, mavi gözlü ve her zaman onları okşayıp seven, doğdukları günden beri tanıdıkları, onlara yem ve su veren, onları fırçalayan çocuğa göre tanzim ediyorlardı. Bu çocuk kitaplar karıştırır, onlara isim verirdi. Onu izlerken ondan ve aynı zamanda Almondine'den pek çok şey öğrenmişler ama onlar da ona bir şeyler öğretmişlerdi. Köpekler çok yangın görmemişlerdi ama onun ne olduğunu biliyorlardı. Gecenin karanlığında gökyüzüne yükselen, her yeri aydınlatan, kızıla boyayan korkunç alevlere bakarken, evsiz kaldıklarını, artık bir yuvalarının olmadığını anlamışlardı.

Yanan ambarın çevresinde, dilleri bir karış dışarıya sarkmış, çılginlar gibi koşuyorlardı hayvanlar. Edgar'ın kurtarıp çimenlerin üzerine yığıldığı dosya ve belgelerden bazıları, üzerilerine sıçrayan kıvılcımlarla bir süre sonra yanmaya başladılar. Alevler rüzgârın etkisiyle meyve ağaçlarına da sıçradı, onlar da yanmaya başladılar ama evle yakınındaki karaağaç ve dalları eve kadar uzayan yaşlı elma ağacı yangından kurtuldular. Güneydeki tarlada bulunan Huş ağaçları ve mezar başlarındaki haçlar yakut gibi parlıyordu. Tepeye tırmanan köpeklerin gölgeleri ormana dağıldı. Ambar kısa zamanda bir kor yığını haline geldi. Köpek yuvalarının telleri eriyip birbirine karıştı. Kamyonetin fiberglas üst kısmı sıcaktan kıvrıldı, şekil değişikliğine uğradı. Evden am-

bara uzanan kablolar, teller sığağın etkisiyle eğrildi, koptu ya da bozuldu. Bir süre sonra kamyonetin lastik havaları sıcak havayla fazla şişti ve sonunda patladı, kamyonet patlak lastiklerin üzerinde kaldı. Yangının uğultusuna uzaklardan bir fırtınanın gök gürültüleri karıştı ama o fırtına buraya gelip sağanak yağmur bıraksaydı bile artık yangını söndüremez, bir yararı olmazdı.

Trudy evle yanan ambar arasında, alevlerin etkisiyle ısınan otların üzerinde uzanmış yatıyordu, etraftan gelen sesleri, acı içinde bağırان Glen'in haykırışlarını duymuyor gibiydi, sanki kendinde değildi ve başka bir diyarda, başka âlemlerde yaşıyordu. Onu görenler ve anlayanlar, zamanın onun içinde kaynaştığını ve onun belki de bir kuğu ya da güvercine dönüşmeyi beklediğini sanabilirlerdi.

Yangının sıcaklığı gittikçe artıyordu, önce eve, sonra karaağaca doğru gerilediler. Yangın şimdi meyve ağaçlarını da sarmış, ambar girişindeki taş kaideyi bile çatlatmıştı. Köpeklerin bir kısmı çılgın gibi etrafta koşturup havlıyor, bazıları birbiriyle kavga ediyordu. Bazıları alevlerden uzakta yere çömelmişti, bazıları da şimdi kadını yerde, çimenlerin üstünde sürükleyen kör adamın ayakları dibinde dolaşılıyor, onu rahat bırakmıyorlardı. Ama onların hepsi de gözetleme eğitimi almış, analarından gözlerini kullanmayı öğrenmiş ve çocuk tarafından çok iyi eğitilmişlerdi, olanları dikkatle izliyorlardı. Fakat içlerinde iki yavru vardı ki, titriyor, havlıyor ve hırlamayan büyük köpeklere sokulup, onlara sığınıyorlardı. Ama hepsi de alevlere karşı önlemini almış, savunmaya geçmiş gibi görünüyorlardı. Bazıları alevlere değil de, gecenin içine, uzaklara bakıyordu. Bazıları da yere uzanmış, başlarını ön ayaklarının üstüne koymuş, güneşin batışını izleyen Sfenks gibi gözlerini alevlere dikmişti.

Essay tarlaya doğru koşarken, kardeşleriyle beraber diğer köpeklerden bazıları ve iki yavru da onun peşinden koştular. Yavrular onlara yetişmekte zorluk çekiyordu ve kafaları karışmış gibiydi. Essay kayaların yanına varınca durdu ve diğerlerinin yanına gelip durmasını bekledi. Hepsi gelip orada durunca Es-

say geri döndü, yeniden avluya doğru koşmaya başladı ve onu izlemek isteyenlere hurlayarak gelmelerini istemedi. Onlar orada kaldılar. Essay geride kalan köpeklerden bir kısmını daha alıp alevlerden uzaklaştırdı, kayalığa getirdi. Bazıları sıcak ortamdan çıkmak istemediler, orada kalmayı yeğlediler. Essay diğerlerinin önüne geçti ve onları eski ormancıları yolundan geçirip ormana soktu. Köpekler ormanın içinde birbirlerinden fazla uzaklaşmadan dağıldılar. Bir kısmı Essay'in sağında solunda, bir kısmı da arkasında kaldılar.

Bu şekilde, dağınık düzende uzun süre yürüdüler, birçok çiftliğin çitlerini aştılar. Köpeklerden bazıları sürüden ayrıldı, bazıları kayboldu ya da üzgün bir tavırla oldukları yerde kaldılar, fakat Essay asla geriye bakmadı, dönmedi ve yoluna devam etti. İsteyen onu izler, isteyen izlemezdi, onların hiçbirini zorlayacak değildi o. Ağaçların altında yürürken gece kuşlarının ötüşlerini duydular, bir süre sonra birkaç geyik koşarak geçti yanlarından. Essay onların önünde lider oldu, ama yol o kadar güzel işaretlenmişti ki, bazıları onun bile önüne geçerek koşmaya başladılar. Fakat bir süre sonra Essay kendisini izleyen yavruların kaybolduğunu gördü ve onları bulmak için geriye döndü. Çok geçmeden ay ışığında kırık bir ağacın gövdesine sığınmış, titreyerek inlerken buldu onları. Essay ve yavrular birbirlerini kokladılar, yaladılar, sevinç belirten sesler çıkardılar ve sonra yine yola koyuldular.

O geceyi orman içinde geçirdiler. Bataklıkların yanından, sığ derelerin içinden geçerek sabahın ilk ışıklarına kadar yol aldılar, arkalarında alevlerle aydınlanan bir gökyüzü vardı. Essay bir süre sonra ormandan çıktı. Önlerinde hafif meyille aşağıya doğru inen çamlık bir arazi vardı. Otların üzeri çiyle kaplanmış, parlıyordu. Bir süre sonra çalılardan arasından geride kalan köpeklerin havlamaları duyuldu. Güneş ağaçların üzerinden doğarken her şey pırıl pırıldı, parlıyordu.

Batıda tarlanın diğer ucunda Forte ağaçların altından yürüdü, yer seviyesindeki sisin içinde bazen görünüyor, bazen göz-

lerden kayboluyordu. Doğuda ağaçların arasında birkaç noktada ışıklar göz kırpar gibi görünüp kayboluyor ve bazı noktalarda evlerin meyilli çatıları görünüyordu. Essay etraflarında dünyanın soluklandığını duyabiliyordu. İleride ağaçların tepesinden görünen kilise kulesi ve uzaktaki asfaltta giden arabaların farları olmasa Essay belki de dünyanın oluşumuna bakar gibi olacaktı. Kulaklarına bir şarkının melodisi ya da bir şiirin sözleri gelir gibi oldu. Orada Forte ve bir de köy vardı. Sawtelle köpekleri ağaçların arasından ormanın kenarına çıktılar; Finch, Opal, Umbra, Pout ve Essay’le beraber iki yavru ve onların peşinden gelen tüm köpekler ormanın kenarında toplandılar. Önce doğuya, sonra da batıya bakan Essay’in gözlerini izlediler, onun yanına gelerek yüzünü yaladılar, arzularını ona bildirdiler, sonra beklemeye başladılar.

Essay çimenlerin üstüne gidip durdu, bir ayağını göğsüne kaldırdı, havayı kokladı ve etrafı gözetledi, kontrol etti. Sabah ışıkları parıldarken, bir an için sanki etrafta her şey hareketsiz kaldı. Essay son bir kez dönüp arkasına, ormanın içine, geldikleri yola baktı. Sonra hepsinin bir arada olduklarını görüp, başkalarının gelmeyeceğini anlayınca seçimini yaptı ve yürümeye başladı.

Teşekkür

Bu kitabın yazılması oldukça uzun sürdü ve bu nedenle pek çok kişiye teşekkür borçluyum. Edebiyat temsilcim Eleanor Jackson benim için harika bir danışman ve dost oldu, idealist ve çok anlayışlı bir insan. Ecco'daki editörüm Lee Boudreaux bu kitabı daha da güzel hale getirmek için bir dinamo gibi çalıştı, her satırı büyük bir dikkatle okudu, eleştirdi ve bazen de güldürdü beni. Sonuç beklediğimden de güzel oldu ve ona müteşekkirim. Yine Ecco'dan Abigail Holstein müsveddeleri okudu, çok değerli öğütler verdi.

Yazarlar için Warren Wilson MFA Programı'nda öğretmenlerim olan Ehud Havazelet, Joan Silber, Margot Livesey, Richard Russo ve Wilton Barnhardt'a ve diğer fakülte çalışanlarına, her Ocak ve Temmuz aylarında Swannanoa'ya getirdikleri fikirler ve yetenekler için şükran borçluyum. Richard Russo değerli zamanından bana vakit ayırdı, teşekkürler. Aspen'deki temel çalışma ve öğütler için Robert Boswell'e teşekkür ediyorum. Ayrıca yazmak ve hayat hakkında verdiği öğütler, beraber yediğimiz yemekler için Colorado Üniversitesi öğretim üyelerinden Robert McBrearty'ye çok teşekkürler. Üçüncü Bölüm sırasında bana çok yardımcı olan Vermont Studio Merkezi'ne de teşekkür borçluyum.

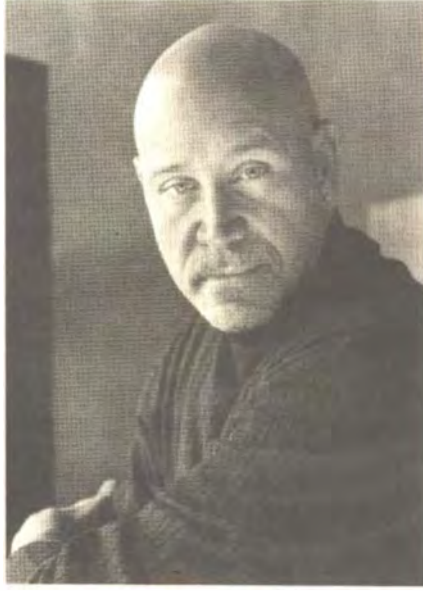
Burada adlarını verdiğim dostlar bu romanın müsveddelerini okudular ve eleştirilerini yaparak değerli öğütler verdiler:

Barbara Bohen, Carol Enghardt, Charlene Finn, Nickole Ingram, Karen Lehmann, Cherie ve Tim McCandless, Brad Reeves, Nancy Sullivan, Audrey Vernick ve Karen Wolfe. Bu dostlar müsveddeleri sabırla okudular ve bu kitabın daha iyi olması için ellerinden geleni yaptılar. Hiçbir yazar onlardan daha iyi bir danışman grubu bulamaz.

Olaylara dayanan bilgiler bana, Wisconsin, Marshfield'deki St Joseph Hastanesinden konuşma patolojisi uzmanı Maura Quinn-Jones tarafından sağlandı. Latince bilgilerini Colorado Üniversitesinden Peter Knox'dan, Japonca bilgilerini Jim Barnett'ten, yangın bilgilerini Rob Oberbreckling'den, eterle ilgili bilgileri Roger Sopher ve Dr. William Burton'dan aldım ve Lisa Sabichi veterinerlikle ilgili en garip sorularıma bile sabırla cevap verdi. Tanıdığım iki köpeğe karşı gösterdiği titiz çalışmaya da ayrıca teşekkür ederim. Bu insanların bana sağladığı bilgileri bazı yerlerde çarpıtmış olabilirim, bunların suçu bana aittir.

Köpeklerle, onların eğitim ve yetiştirilmeleriyle ilgili çok sayıda kitap var. Kaynak olarak kullandığım kitapları burada saymak biraz fazla olur, ama bu konuda bilgi sahibi olmak isteyen meraklılar işe Vicki Hearne'nin "How to Say Fetch!" adlı kitabını okuyarak başlayabilirler. Ben ayrıca gönüllüler tarafından toplanmış ve Joe Barabe tarafından derlenmiş yüz yıllık Mellen gazetesi kupürlerini de okudum. Son olarak, onlara ortak bir yazar ortaya çıkardığım için *Çalışan Köpekler* kitabının gerçek yazarları Eliot Humphrey ve Lucien Warner'dan da özür dilerim. John Sawtelle projesini anlayacak ve ona Şanslı Soylar konusunda bilgi verecek bir dost arıyordu.

Bu kitap varlığını her şeyden önce, olağanüstü bir ressam, sevgili ve cömert ortak, yırtıcı savunucum, birinci, sonuncu ve en gerçekçi okurum olan Kimberly McClintock'a borçludur. Bu kitabın her sayfasından onun desteği ve zekâsı fişkirir.

DAVID WROBLEWSKI Edgar Sawtelle'nin Öyküsü'nün geçtiği Chequamegon Ulusal Ormanı'na çok uzak olmayan Wisconsin'de kırsal bölgede büyümüştür. Wroblewski Yazarlık Üzerine master derecesini Warren Wilson MFA Programı'nda almıştır ve şimdi partneri yazar Kimberly McClintock ve köpekleri Lola ile birlikte Colorado'da yaşamaktadır. Bu kitap onun ilk romanıdır.

Kapak Tasarımı: Allison Saltzman
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke
Kapak Resim Çalışması: Debra Lill
Yazar Fotoğrafı: Marion Ettlinger

KLASİKLER ARASINA GİREN MODERN BİR BAŞYAPIT

"Ben uzun bir süre boyunca başka iyi bir kitap buluncaya kadar artık okumayacağım... Mükemmel, gizemli ve tatminkar: Bu kitabı alan okuyucular daha zengin bir dünyaya giriş yapacaklardır. Ben onların çıkacakları yolculuğu kıskanıyorum. Ben hayat çok kısa olduğu için neredeyse hiçbir kitabı tekrar okumam. Bu muhteşem romanı yeniden okuyacağım."

-STEPHEN KING

"Hamlet oyununa benzerlikler içeren kitapta trajik bir olay ele alınmaktadır. Roman klasikler arasına girmeye aday bir yapıttır. Okuyucular nefes almadan son bölüme ulaşacaklardır."

-PUBLISHER WEEKLY

"David Wroblewski tarafından yazılmış olan Edgar Sawtelle'nin Öyküsü kitabı benim uzun zamandan beri okuduğum en iyi kitap! Bir aile, bir çocuk, köpekler ve bunlar etrafında gelişen olaylar kitabı bitirmek için gece boyunca uykusuz kalmama neden oldu. Siz de elinizden bırakmak istemeyeceksiniz."

-LIZ MURPHY

"Karakterler insanın zihnine kazınmakta ve olay örgüsü okuyucuyu kendisine çekmektedir. Ben kitabın içinde kayboldum. Şimdi ise hissettiğim tek şey hipnotize olmamdır. Bu benim uzun zamandan beri okuduğum en iyi kitap."

-MICHAEL FRASER, Publisher Weekly

"Sizin bu kitap hakkında çok fazla şey duyacağınıza eminim. Bu kesinlikle bir bestseller yapıttır ve eğer öyle olmazsa ben işimi hak etmiyorum demektir. Bu kitap muazzam, duygusal ve etkileyici bir yapıttır..."

-MEGAN SULLIVAN, editör

"Bir çocuğun, onun köpeklerinin ve daha fazlasının epik bir tarzda anlatıldığı kitapta bir Hamlet oyunu okuyormuş hissine kapılacaksınız. Edgar'ın yaşadığı ortamın zengin tasvirleri okuyucuyu kendisine çekmektedir. Köpekler zaman zaman insanlaştırılmakta ve duygularını ifade etmektedir. Bu kitap unutulmazdır; tüm kütüphaneler için şiddetle önerilmelidir."

-LIBRARY JOURNAL

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-5943-62-2

9 786055 943622